

Giới thiệu Cực Phẩm Sư Huynh Triển Không Ngọt

Cực Phẩm Sư Huynh Triển Không Ngọt là tựa truyện dị giới nói về từ nhỏ cùng nhau lớn lên vậy mà nàng lại không hề biết, đám sư huynh phúc hắc yêu nghiệt đều có thân phận làm cho nàng ghen hờn nhìn trần trối, bất luận chính phái, tà giáo, hoàng triều, dị tộc, bọn họ đều có thể lực cường đại !

Nàng thích tiêu dao giang hồ, lại vì một đám đá không đi, cứ bám lấy nàng phía sau khiến nàng đau đầu không thôi!

Phàm giới, Ma giới, Yêu giới, Minh giới, Tiên giới, Thần giới, nàng vượt qua vô số nguy hiểm, một vòng tiêu dao lục giới, nhưng vẫn như cũ đá không đi một đám sư huynh thế sống chết thù hận nàng phía sau kia!

Tìm được mười đại thần khí cổ xưa, lại như thế nào vạch trần được bí mật kinh thiên?

Bọn họ sủng nàng là vận mệnh sớm an bài triển miên không ngọt...

Một tựa truyện đầy hứa hẹn, mời các bạn cùng đón xem.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huynh Triển Không Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Cái Đích Cho Mọi Người Trĩ Chích.

Tiêu Âm phái tân nhậm chương môn Tiêu Đẳng thế nhưng lại cười tà giáo Nhiễm Huyết cung cung chủ Nhiễm Thiên Hồng, việc này vừa truyền ra giang hồ đang bình tĩnh liền như bị ném một khối hỏa cự thạch nóng bỏng.

Đoạn duyên phận này ngay từ đầu đã không được xem trọng, ở trong mắt rất nhiều người nhất định chính là nghiệt duyên. Tuy rằng vô số người đã khuyên giải song lại không hề có kết quả. Tình yêu của họ trong mắt mọi người là điên cuồng, hai người dù biết nhưng vẫn cố liều lĩnh, đều ngã vào lưới tình không thể kim chế được.

Rường cột trạm trở nội, tơ lụa đỏ tươi tung bay, song hi hồng tự được dán trên cửa sổ, đêm động phòng hoa chúc lễ ra là phải ảm áp hạnh phúc tuy nhiên tối nay tân nương chú rể đều có chút phiền muộn.

Uống xong rượu giao bôi, tuyệt mỹ tân nương chậm rãi mở miệng: "Tiêu lang, chúng ta lựa chọn cùng nhau một chỗ rốt cuộc là đúng hay sai?"

Thanh âm ôn nhu mang theo nồng đậm u buồn không có một điểm vui sướng khi tân hôn. Càng hạnh phúc lại càng nhiều sợ hãi, cái loại cảm giác bất an mãnh liệt này làm cho nàng hít thở không thông.

Tân lang vẻ mặt anh khí, cằm thon gọn, mũi như đao tước, cực kì kiên định ôn nhu nói: "Ta đã lựa chọn, chắc chắn sẽ không sai!" (Chuối: Là chú rể nhưng ta thấy đổi thành tân lang thì được hơn.)

"Nhưng là..."

Tiêu Đẳng dùng ngón trỏ điểm trụ môi đỏ mọng của nàng, khoé miệng gợi lên, khẽ cười nói: "Ta hiểu được nàng lo lắng cái gì, sáng sớm ngày mai chúng ta liền rời đi nơi thị phi này, rời xa giang hồ!"

Nhiễm Thiên Hồng hơi hơi nhủ mảy, mắt phượng câu hồn nhưng mang theo một tia mờ mịt, thấp giọng nỉ non nói: "Rời xa giang hồ? Địa phương nào có người chính là giang hồ, chúng ta có năng lực rời xa đến nơi nào?"

"Vậy thì đến địa phương không có người đi! Chỗ sâu trong núi cao, sâu kín trong hồ nước, kia không phải là mục đích cuộc sống nàng muốn hướng tới sao?" Tiêu Đẳng khoé miệng hơi hơi tà mị giờ lên, cúi người tựa vào bên tai nàng mang theo một tia cười xấu xa nói: "Nương tử, một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng, chúng ta có phải hay không nên đi ngủ?"

Nhiễm Thiên Hồng chuyển mâu nhìn hán trong mắt nóng rực, tự nhiên hiểu được hiện tại là thời khắc bọn họ hai người động phòng hoa chúc, nghĩ đến đây, trên mặt son lại đỏ ba phần, đầu hơi hơi gục xuống, mang theo một cổ thẹn thùng mê người. Nén đỏ lay động, trong ánh mắt nóng rực chiếu ra tuyệt mỹ dung nhan của nàng, ngay sau đó Tiêu Đẳng đột nhiên hôn ngay đôi môi của Nhiễm Thiên Hồng.

Hắn áp chế thân mình, hôn nàng thật sâu, hôn kia tà mị tùy ý, nàng bị hôn cơ hồ đến không thở được, bất giác theo tiết tấu của hắn điều chỉnh hô hấp, trong lúc nuốt hơi thở đó, mâu trung Nhiễm Thiên Hồng bỗng hiện ra một tia gảo hoạt.

Hơi hơi nâng người ôm lấy cổ Tiêu Đẳng, môi phàn giờ lên độ cong một chút mị hoặc lòng người, hàm răng như ngọc, mở ra khép lại, cắn môi dưới hắn không cho hắn nhúc nhích.

“Ách...Nương tử...Nàng cần vì phu làm gì...”Tiêu Đẳng bị Nhiễm Thiên Hồng cắn môi dưới, gian nan mở miệng nói.

Nhiễm Thiên Hồng nghịch ngợm nháy mắt, cười xấu xa nói:” Ta còn không cho phép chàng hôn ta, chàng liền hôn ta, nên phạt!” Gian xảo dùng một chút lực, rất nhanh cùng Tiêu Đẳng rút ra một khoảng cách.

Tiêu Đẳng ăn đau che miệng, sắc mặt thống khổ, ngón tay che miệng chảy ra nhiều điểm máu đỏ tươi.

Nhìn máu đỏ tươi theo miệng hắn chảy xuống, Nhiễm Thiên Hồng không khỏi hoảng thần, có chút hoài nghi lực khí của chính mình khi nào thì trở nên lớn như thế, nóng vội không chấp nhận được nàng nghĩ được nhiều, nàng liền tiến đến bên cạnh người hắn, xuất ra khăn lụa trong tay áo vì hắn chà lau khoé miệng đỏ tươi, cắn môi dưới, mâu cú xuống áy náy nói:” Thực xin lỗi, ta không nghĩ tới lỡ dùng lực lớn như vậy, có đau không?”

Đang bối rối bên hông Nhiễm Thiên Hồng đột nhiên căng thẳng, thân mình đã muốn bị Tiêu Đẳng thừa cơ nhanh ôm ở trong ngực.

Tiêu Đẳng nghe răng tặc tặc cười, lộ ra răng nanh một điểm vết máu đều không có, Nhiễm Thiên Hồng nháy mắt hiểu được, nguyên lai chính mình bị đùa giỡn, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại, cả giận nói:” Chàng dám gạt ta!”

“Tiểu mèo hoang vừa muốn cắn người sao?” Tiêu Đẳng tương đối cười tà, song chường hơi hơi thêm đại lực, vững chắc hơn đem nàng ôm nhanh vào trong ngực, không cho nàng giãy dụa khỏi song chường của bản thân.

“Buông, chàng là kẻ đại lừa đảo!” Nhiễm Thiên Hồng lại dùng sức lực đẩy tay hắn ra.

Thấy bộ dáng nàng quật cường, trong lòng Tiêu Đẳng mang theo vui mừng, giống như lần đầu gặp mặt, nàng vẫn như cũ quật cường, chính cô quật cường kia lại là điểm đáng yêu, làm cho chính mình không thể tự kiềm chế.

“Tiểu mèo hoang, mặc kệ hôm nay ta lựa chọn hay không chính xác, cho dù nó là sai, ta cũng nghĩa vô phản cố*! Cho nên không cần lo lắng sự tình gì, chỉ cần ngoan ngoãn ở trong lòng ta là tốt rồi!” Thanh âm từ tính của hắn bên tai Nhiễm Thiên Hồng vang lên, thân thể nóng bỏng không chút do dự dính sát vào nhau, không cho nàng cơ hội đào thoát thờ dốc.

*Nghĩa vô phản cố: Làm việc nghĩa không chùn bước.

Nhiễm Thiên Hồng khẽ run lên, thân mình có chút cứng ngắc bởi vì hắn tới gần, bởi vì lời nói thâm tình của hắn, trong lòng thực ấm áp, nhưng ấm áp như vậy lại làm cho nàng có chút tự trách, nếu không phải là chính mình, có lẽ hắn sẽ có tương lai rất tốt.

Cảm giác thiên hạ trong lòng khẽ run, Tiêu Đẳng buông ra Nhiễm Thiên Hồng, vỗ nhẹ hai trăn năn kiều mị của nàng, ôn nhu hỏi:”Làm sao vậy?”

Nhiễm Thiên Hồng đột nhiên chủ động tiến lên ôm lấy hắn thật chặt, cảm để ở gáy hắn, răng nanh cắn vào cổ mềm nhẹ của hắn, nếu hết thấy đã muốn như thế, vậy thì làm cho chính mình nghĩa vô phản cố đi!

Cổ không có cảm giác đau đớn, chỉ là có chút nhột nhột ngứa, Tiêu Đẳng cười khẽ trêu tức nói:” Tiểu mèo hoang răng nanh đều rút hết sao? Như thế nào một điểm đau cũng không có?”

Nhiễm Thiên Hồng đem môi khẽ vượt qua cần cổ hắn, ở cần cổ hắn cọ xát một chút, đầu tựa vào trên vai hắn:” Vốn hắn là phải cắn chàng thật mạnh, ai cho chàng ôm ta lại không cho ta động nhưng là vì chàng nghĩa vô phản cố cho nên ta sẽ không cắn!”

Ánh mắt sưng mù của Nhiễm Thiên Hồng làm say lòng người, cánh môi đỏ tựa hoa hồng vô cùng mê người, Tiêu Đẳng không khỏi nuốt nước miếng, tựa đầu vào cần cổ nàng, vươn đầu lưỡi liếm, mê hoặc nói:”Nếu biết người thích nghe lời ngon tiếng ngọt như vậy, ta hẳn là nên nói nhiều chút, lúc này cũng sẽ không bị người cắn!”

Điện lưu kích thích như được truyền đến cần cổ, sắc mặt Nhiễm Thiên Hồng đỏ lên, chu miệng nói:” Nếu không phải là lời nói thật tình, ta cũng sẽ không thích.”

Đầu lưỡi linh hoạt xẹt qua vành tai hạ xuống cần cổ, mắt tình thu hút của Tiêu Đẳng híp lại, há mồm, đôi môi mút lấy vành tai của nàng, đầu lưỡi linh hoạt không ngừng khiêu khích vành tai nàng, đầu lưỡi mềm mại ướt át vây quanh vành tai đánh chuyển.

“Không cần lại liếm...” Nhiễm thiên hồng hô hấp hơi hơi dồn dập, nói chuyện âm thanh nồng đậm thờ dốc, ánh mắt không khỏi nheo lại mâu quang vô cùng mê ly, giống như là vừa hưởng thụ vừa giãy dụa.

“Không cần ta lại liếm vành tai sao? Bộ dáng của nàng giống như là thực hưởng thụ!” Bên tai truyền đến thanh âm cười mê hoặc xấu xa, hắn cố ý nói như vậy, đem tất cả hơi thở đều xâm nhập vào trong tai nàng.

Hơi thở lọt vào tai, Nhiễm Thiên Hồng thân mình liền mềm nhũn, rúc vào trên người hắn, dần dần nàng mất đi thần trí, giai điệu kích tình tạo ra một trận thờ dốc ồ ồ, sa trường bên giường từ từ hạ xuống, ngăn cản lửa nóng trên giường. (Chú: 3 trang rưỡi của tôi mà chỉ có thể thôi sao? Tại sao lại ko có thịt a.)

Thời gian qua mau, ngày tháng thoi đưa, hai năm cực nhanh mà đi...

Màn đêm hạ xuống, sâu trong dãy núi sâu thẳm nhưng lại có động khác, sân tinh xảo phá lệ sáng trưng, ngay giữa rừng hoa đào mỗi đoá hoa đào trên cây

đều lộ vẻ quyền đại dạ minh châu, ánh sáng dạ minh châu thực nhu hoà, ánh hoa đào bay toán loạn giống như mộng, giống như huyền.

Giữa rừng hoa đào truyền ra tiếng đàn tiêu hoà hợp triền miên, tiếng đàn sung sướng hoạt bát mang theo vài tia tuyết tinh, tiếng tiêu mang theo âm thanh tiêu sái thân nhiên phiến muộn, âm thanh lần tiêu có điểm thấp, tiếng đàn liền có ý hoạt bát trào dâng không cho tiếng tiêu trầm thấp phiến muộn.

Một khúc kết thúc, Tiêu Đằng một thân quần áo huyền sắc thu hồi tiêu, mâu trung thâm thúy hiện lên một tia mâu quang phức tạp, chuyển mâu nhìn về phía người đánh đàn bên cạnh.

Phía trước Mộc Cẩm một hồng y nữ tử giống như tiên nhân đang ngồi, làn da trắng nõn sáng bóng lộ ra đến mê người, khuôn mặt hình dáng toàn thân rõ ràng đều ko đáng hoàng, tinh xảo như ngọc, ánh mắt thanh tú, mắt phượng trung mang theo vài tia tà tứ, cũng vào lúc này, ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Đằng.

Bốn mắt nhìn nhau, mâu quang Tiêu Đằng chợt loé, đều đem phiến muộn thu hồi, lại không biết hai năm vợ chồng, nhất cử nhất động của hắn, cho dù có ẩn thân trong bóng tối, một cái pháp phòng đều không thể gạt nằng.

“Hôm nay ngươi rời núi mua đồ, gặp sự tình gì? Chớ để giầu giém ta!” Nhiệm Thiên Hồng chậm rãi đi đến người bên cạnh, khinh kéo tay hắn, ôn nhu cười.

Nhìn nàng ôn nhu tươi cười, Tiêu Đằng mâu trung lo lắng rốt cuộc giầu không được.

Từ khi Dao nhi ra đời, nữ tử yêu mị từng nghịch ngợm này trở nên ôn nhu hơn, thay đổi này có lẽ chính là do quan hệ mẫu thân, nữ nhân khi làm mẫu thân luôn có thay đổi, ôn nhu hoàn toàn này lại làm cho Tiêu Đằng lo lắng cùng sợ hãi, càng yêu càng sâu lại càng sợ hãi có một ngày ôn nhu này biến mất.

“Nuơng tử, chính tà không thể cùng nhau tồn tại, nếu ai dám chạm tới chiến tuyến bên này, dù lời nói hay hành động đúng đắn cũng bị coi là đối trá đối với nhân sĩ mà nói chính là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt, ngay cả chúng ta muốn trốn ở chỗ không người để được yên thân cũng không được, lại vẫn như cũ không thể rời xa giang hồ, một ngày đã là người giang hồ thì khó có thể rời xa giang hồ.” Thanh âm Tiêu Đằng cực kì khàn khàn trầm thấp.

Nhiệm Thiên Hồng vẫn như cũ cười ôn nhu, khẽ vuốt nhẹ hai má Tiêu Đằng, ôn nhu nói: “Năm đó chúng ta lựa chọn cùng nhau một chỗ, chỉ biết sớm muộn sẽ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, đã sớm biết vận mệnh như thế, hiện tại chàng lại phiến muộn cái gì? Hôm nay rốt cuộc đã gặp sự tình gì?”

Tiêu Đằng hít một hơi thật sâu, nhíu mi trầm giọng nói: “Vô Lâm minh chủ phái người nơi nơi tróc nã chúng ta, thiên hạ môn phái đều ước gì có thể bắt sống chúng ta lập công, trên giang hồ một ít người không có tiếng tăm gì cũng hi vọng mượn cơ hội này bỗng nhiên nổi tiếng, hôm nay khi ta rời núi, cũng đã bị rất nhiều ánh mắt theo dõi, mặc dù ta đã dẫn họ đi nơi khác nhưng bọn hắn đã muốn xác định chúng ta sống ở đây, không lâu nữa sẽ tìm đến đây.”

Trên khuôn mặt Nhiệm Thiên hồng vẫn mỉm cười nhưng khẽ thở dài một cái” Xem ra là trốn không thoát.”

Tiêu Đằng cười khổ gật đầu, khàn khàn nói:” Lấy công phu của ta và nàng để trong chốn giang hồ này liên thủ quần hùng đều có thể nếu một trong hai ta bị bắt sống, liền có kết cục không tốt, huống chi...” Mâu trung Tiêu Đằng hiện lên một tia sát ý, thanh âm trầm thấp lạnh như băng nói:” Mặc dù Vô lâm minh chủ đã hạ lệnh giết chúng ta nhưng là hắn lại muốn nuôi giang hồ bắt sống chúng, lấy hắn là người háo sắc, có ý muốn bắt sống chúng ta tất nhiên là sớm thêm nhỏ dài sắc đẹp của nàng.”

Cảm giác được sát ý của Tiêu Đằng, Nhiệm Thiên Hồng thân thủ cầm hắn hơi lạnh thủ, an ủi nói:” Có thể cùng chàng làm bạn hai năm, đã là hạnh phúc rất lớn, ngay cả ngày mai sẽ gặp phải chia lìa, làm vợ cũng không tiếc, ta tuyệt đối sẽ không cho những người đó sẽ thực hiện được, cuộc đời này là chính thể của Tiêu Đằng chàng! Chính là...” Nhiệm Thiên Hồng liền xoay đầu nhìn về phía phòng ở, trong lúc này phòng trẻ sơ sinh tựa hồ nhận ra được mình được nhìn chăm chú, đột nhiên oa oa khóc rống lên.

Hai người liền chạy vào giữa nhà, Nhiệm Thiên Hồng nhẹ nhàng ôm lấy đứa trẻ sơ sinh đang khóc trong nôi, nghe thấy thanh âm mẫu thân, đứa trẻ thể này mới an tĩnh lại, mắt to ngáp nước chớp mắt nhìn Nhiệm Thiên Hồng, khuôn mặt hồng phấn đỏ đỏ nhỏ nhắn bởi vì vừa khóc mà dính đầy nước mắt, bộ dáng cực chọc người triu mến.

“Tiêu Lang, nếu như bọn hắn thật đuổi giết lên trên núi, ta tình nguyện cùng chàng nhảy xuống vực sâu Hắc Mộc Nhai, thi thể không chấp nhận người khác vấy bẩn! Chính là Dao nhi nên làm cái gì bây giờ, nàng còn nhỏ như vậy...” Nhiệm Thiên Hồng đột nhiên có chút nghẹn ngào, nước mắt không tự chủ được ở hốc mắt đảo quanh.

Tiêu Đằng đem Nhiệm Thiên Hồng và đứa trẻ sơ sinh cùng ôm vào trong ngực, khàn khàn nói:” Người trong thiên hạ còn không biết Dao nhi tồn tại, ta nghĩ đem nàng xuống núi, nhưng là... Như vậy tất nhiên hội đưa tới những người đó.”

Nhiệm Thiên Hồng ngẩng đầu, ánh mắt thật sâu nhìn Tiêu Đằng, mỉm cười nói:” Dù sao sớm muộn đều phải gặp phải, không bằng đi gặp sớm, chỉ cần Dao nhi có thể sống sót là tốt rồi! Nhưng là Dao nhi phải đưa tới nơi nào?”

“Ta không nghĩ đem Dao nhi về Tiêu Âm phái.” Tiêu Đằng thoáng qua rõ ràng buồn rầu, tuy rằng chính mình đã rời Tiêu Âm phái, chương môn vị giao cho đường đệ của chính mình, nếu là đem Dao nhi đưa trở về, nói vậy đường đệ ẽ không cự tuyệt, chính là Tiêu Âm phái đột nhiên dư một cái đứa nhỏ, nhất định sẽ làm cho người bên ngoài nghi ngờ, đến lúc đó Dao nhi sẽ bị vây trong nguy hiểm.

Nhiệm Thiên Hồng cười khổ nói:” Ta cũng không hi vọng đem Dao nhi đưa về Nhiệm Huyết cung” Nếu không phải chính mình là người tà giáo, lại làm sao có thể có phong ba như hôm nay, há có thể đem Dao nhi đưa đi vào trong đó.

Không khí có chút ngưng trọng, gió đêm thổi qua bên tai, ánh mắt Tiêu Đẳng vô tình dừng lại ở ngọc bội trên cổ Dao Nhi, ngọc bội này là năm đó đại phu đồ đệ Dao Nhi tặng cho.

“Nương tử, nàng còn nhớ rõ lúc nàng sắp sinh, đại phu ta mời đến?”

Nhiệm Thiên Hồng hơi hơi ngưng mi, mâu quang sáng ngời nói:” Nhớ rõ, năm đó chúng ta vừa lên núi, vô tình hái được một gốc cây thất diệp ngàn năm, lúc đó đại phu vừa tiến vào trong núi này tìm chu nhân sâm, chàng liền lấy nhân sâm kia tặng cho hân, hân liền nói qua thoả mãn chàng ba cái nguyện vọng. Khi ta lâm bồn, không tiện thỉnh đại phu, sợ đưa tới người trong giang hồ, chàng đã dùng nguyện vọng thứ nhất là nhờ hân giúp đỡ! Tiêu lang là muốn dùng hai cái nguyện vọng còn lại đổi lấy hân thu dưỡng Dao Nhi?”

Tiêu Đẳng cười gật đầu, nhu nhu sợi tóc Nhiệm Thiên Hồng, sùng nịch cười nói:” Nương tử vẫn giống như năm đó thông minh!”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư huynh Triền Không Ngột* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Ngũ Độc Tán Nhân.

Bạch Phát lão giả tuổi đã gần năm mươi, khuôn mặt hiền lành ngay thẳng, liếc mắt một cái liền biết là người bất phàm, nhưng hân lại mặc một bộ quần áo quê mùa, vội vàng thúc xe ngựa cũ nát, vội vàng chạy trên đường cái từ lâu đã hoang phế.

Giờ phút này nếu như người quen nhìn thấy hân, ai cũng sẽ không tin tưởng hân chính là người người đồn thổi thần y cốc chủ, thần long thấy đầu không thấy đuôi —— thần y Giang Thương.

Xe ngựa chạy đến trên núi cao, đột nhiên truyền đến một trận tiếng xà trườn vô cùng quỷ dị.

Giang Thương sắc mặt hơi đổi, ánh mắt nhanh nhẹn đặt ở mi liếc qua, chỉ thấy trên thân cây liễu, một đồng đầu lục xà vô lại, trên da xà lấp lánh ánh huỳnh quang đẹp mắt, mắt xà giống như có ác độc yêu dị hào quang, đầu rắn cơ hồ là tam giác, chứng minh chúng vô cùng độc.

Một cái chớp mắt sắc mặt Giang Thương liền trở nên tái nhợt, đột nhiên kéo lấy xe ngựa, thót ngựa trường tề, xe chậm rãi dừng lại, cỗ xe đột nhiên run run, đánh thức đứa trẻ mới sinh đang ngủ yên bên trong xe, tiếng khóc oa oa kích thích đàn xà phun tâm nhanh hơn tiến lên.

Giang Thương không chần chờ, cười khò lắc lắc đầu, tiến vào toa xe ôm ra đứa trẻ mới sinh.

Hân đưa tay lau lệ trên mặt của đứa trẻ sơ sinh trong lòng, búng nhẹ cái mũi nhỏ của đứa bé nói: “Vật nhỏ, nếu ngươi còn khóc nữa, xà sẽ đem ngươi ăn ăn.”

Đôi mắt to linh động khẽ chuyển, như là nghe hiểu ý tứ trong lời nói của hân, lập tức không khóc nữa.

Giang Thương lúc đầu còn nghi hoặc “Đứa trẻ mới sinh được sáu, bảy ngày sao lại thông minh như thế”, ngay sau đó hân liền hoàn toàn hiểu được, đứa nhỏ này căn bản không phải bởi hân dùng ngữ điệu uy hiếp mà ngừng khóc, mà là nhìn trúng ... râu của hân!

Tay nhỏ bé núc ních thịt một phen túm trụ râu trắng của Giang Thương, đáng yêu cười.

“Ai u, người này tiểu nha đầu!” Giang Thương hơi oán giận nhéo nhéo má đứa bé, lại cũng không có mạnh tay dù không muốn cho đứa trẻ mới sinh đem râu của chính mình biến thành món đồ chơi. Nhưng như vậy làm cho hai bên tai thanh tỉnh không ít, chỉ cần vật nhỏ này không khóc, phỏng chừng muốn thần y cao cao tại thượng này làm cái gì cũng nguyện ý.

“Ha ha, thật không nghĩ tới lão bất tử này còn có thể mang theo đứa nhỏ? Là tôn tử của ngươi?”

Trước xe ngựa đột nhiên xuất hiện một cái nam nhân vừa béo vừa thấp bé, chung quanh ánh mắt hân có một vòng đen nổi lên, chân mang giày vải lộ ra ngón chân, ngón chân phía cuối màu đen, như là lau móng tay màu đen, thân thể mập mạp, làn da thô ráp, đầu vừa to vừa tròn, môi dày, mặc một kiện quần áo nâu vàng, trên có linh tinh hoa văn màu rậm nắng.

“Lão phu còn tưởng rằng là ai! Nguyên lai là một con cóc mắt đen!” Giang Thương tháo mũ xuống, nhú mày trêu tức nói.

“Ta tên Thiềm Thừ!” Nam nhân mập thấp bé trừng mắt to, bạo ngược quát.

“Mập Thiềm Thừ, làm gì với cái lão nhân mắt mờ này chấp nhặt?” Một cái thanh âm cực kì yêu mị sâu kín vang lên, từ trên cây liễu đột nhiên nhảy xuống một nữ tử mặc lục y, nữ tử dáng người cao gầy, làn váy chỗ xẻ tà cơ hồ muốn mông lộ ra, khuôn mặt đều là một dạng mỹ, nhún mày cười lộ vẻ mỉa mai, nàng lắc lắc thân hình như rắn nước đi đến bên người thấp bé mập nam nhân.

Thấp bé mập nam nhân nhìn thấy lục y nữ tử tiến đến, lập tức thấy ra mặt, ân tình mặt mày hớn hở nói: “Lục Xà Nữ nếu là nguyện ý hôn ta một cái, ta nhất định sẽ không cùng lão già này so đo.”

Lục y nữ từ nụ cười hơi hơi cứng đờ, nháy mắt liên hồi, cười lạnh nói: “Ngươi chắc chắn ?”

Cảm giác được hàn khí bên người, nam nhân mặt thấp bé bĩu môi, lại không biết nói gì mà cãi lại, ai chẳng biết trong ngũ độc tán nhân có lục xà độc là kịch độc, nàng hôn độc tính quá nặng, Mập Thiềm Thừ liền chính mình là người trong ngũ độc tán cũng chịu không nổi một nụ hôn của nàng .

Cảm giác được hàn khí bên người, nam nhân mặt thấp bé bĩu môi, lại không biết nói gì mà cãi lại, ai chẳng biết trong ngũ độc tán nhân có lục xà độc là kịch độc, nàng hôn độc tính quá nặng, Mập Thiềm Thừ liền chính mình là người trong ngũ độc tán cũng chịu không nổi một nụ hôn của nàng .

“Hắn chắc chắn không tiếp nổi độc hôn của ngươi, ta thừa nhận như vậy?” Từ trên sườn núi truyền đến một thanh âm to.

Từ sườn núi ba gã nam tử chậm rãi đi tới, nam tử cầm đầu đứng là người vừa nói, Kiềm Hạt đứng đầu người ngũ độc tán. Hắn cả người võ trang hạng nặng, quanh thân khoác áo giáp màu đen, hai tay mang theo thiết thủ bộ, trên đầu đội mũ giáp chỉ lộ ra ánh mắt, mắt một mí nên ánh mắt nhỏ, ánh mắt lại sắc bén.

Phía sau bên trái Kiềm Hạt là nam tử rất cao, ước chừng cao hơn Kiềm Hạt hai cái đầu, cũng không phải Kiềm Hạt thấp, kỳ thật Kiềm Hạt thân đã cao muốn xem như cao gầy to lớn, chính là nam tử phía sau hắn này quý dị cao. Nam tử này thân mặc một áo da dài màu đỏ, dáng đi uốn éo uốn éo, ngã trái ngã phải, giống như từng cái đốt ngón tay đều khó có thể khống chế, mặt dài răng hô, vô cùng xấu, rất giống một con rết, đứng nghĩa con rết.

Phía sau bên phải Kiềm Hạt là nam tử rất béo, không, phải nói là rất dẹt. Hắn thân mặc quần áo màu xám, thân thể bẹp, tay chân ngắn mùn, trên bàn tay còn vẽ hai cái kí hiệu kỳ quái, khuôn mặt tựa như cái bánh lớn, vẫn là cái loại bánh lớn này bị người làm quá dẹt, cực buồn cười, tựa như một con thằn lằn bẹp, đứng nghĩa thằn lằn bẹp.

“Nguyên lai là ngũ độc tán nhân! Xem ra lão phu đây thật có mặt mũi, cư nhiên có thể nhìn thấy Kiềm Hạt đứng đầu ngũ độc tán nhân !” Giang Thương mỉm cười nhìn về phía Kiềm Hạt mắt một mí.

Kiềm Hạt hạ xuống mũ giáp, lộ ra khuôn mặt cực uy vũ, mắt mê người một mí lộ ra vài phần ôn nhu, xem như mỹ nam khó gặp, càng nhiều là vì phía sau hắn là hai phiến lá cây cực kì xấu xí, mới có vẻ thấy hắn tuấn mỹ vô cùng.

“Văn bối sớm nên bái kiến tiên bối, chính là tìm không thấy lễ vật thích hợp để sau này tái kiến .” Kiềm Hạt tựa đầu khô giao vào tay Trường Ngô Công phía sau, đối với Giang Thương thờ dài chấp tay, nhưng thật ra rất giống một cái thư sinh biết lễ.

Giang Thương mâu trung hiện lên một tia châm chọc, ai không biết ngũ độc tán nhân giết người không chớp mắt, mặc kệ việc tốt hay xấu, chỉ cần có thể kiếm tiền, bọn họ sẽ làm tất cả, lại làm sao có thể thật lòng hướng chính mình chấp tay thờ dài đây?

“Lão phu không thích người hay quanh co lòng vòng !” Giang Thương cũng không liếc mắt nhìn năm người một cái, ngược lại trêu đùa trẻ sơ sinh trong lòng

“Ngươi này lão bất tử, sao dám nói chuyện với lão đại của chúng ta như vậy!” Mập Thiềm Thừ muốn tiến lên đánh nhau, lại bị Kiềm Hạt trừng mắt liếc một cái, lập tức sợ hãi rút rờ thối lui đến phía sau Kiềm Hạt .

Lúc này Lục Xà Nữ đã muốn đi đến bên người Kiềm Hạt, người cũng như tên, nàng giống như một con rắn cuộn ở trên người Kiềm Hạt, Kiềm Hạt cũng không cự tuyệt, liền đem nàng ôm lấy.

Kiềm Hạt thân nhiên mở miệng nói: “Mấy năm nay ngũ độc tán nhân chúng ta muốn giết người, không biết bao nhiêu lần bị tiên bối phá hư.”

Mập Thiềm Thừ nghĩ tới mấy năm liên tiếp mua bán giết người cơ hồ đều bị lão già này phá hỏng, về mặt bạo ngược chỉ vào Giang Thương quát: “Đều tại ngươi lão già nhiều chuyện, mấy năm nay chúng ta không biết thu thiếu bao nhiêu bạc! Chúng ta độc một cái, ngươi liền cứu một cái, chuyên đối nghịch với chúng ta !”

Xuất xong hỏa khí, Mập Thiềm Thừ có chút sợ hãi nhìn về phía Kiềm Hạt, lần này Kiềm Hạt không có trừng hắn, trong mắt còn có mấy ý cười, hắn âm thầm nhẹ nhàng thở ra, xem ra lần này cũng không nói gì lời.

Giang Thương giương mắt, cười nhẹ nói: “Thầy thuốc có tấm lòng của cha mẹ, lão phu thấy chết không thể không cứu.”

“Ta nhờ vào ! Cái lão già như ngươi, đừng ở chỗ này mà giả trang thánh khiết, ngươi cứu người đều có điều kiện, điều kiện thậm chí so với chúng ta giết người còn hà khắc hơn !” Mập Thiềm Thừ phì nhổ phun ra một ngụm nước miếng trên mặt đất, nháy mắt, chất lỏng màu xanh đen liền đem đất ăn mòn, không lâu sau cháy đen.

Kiềm Hạt hơi hơi nhíu mày, một cái ánh mắt hướng phía sau trường Trường Ngô Công , chỉ thấy Trường Ngô Công giơ lên cao mũ giáp của Kiềm Hạt , “Bánh!” Một tiếng liền kéo theo tiếng kêu thảm thiết của Mập Thiềm Thừ, Thiềm Thừ ôm đầu, có chút ai oán nhìn Kiềm Hạt, yếu ớt nói: “Lão đại, ta biết sai rồi!”

Mấy chữ này, Kiềm Hạt không biết đã nghe qua bao nhiêu lần , hắn liếc mắt Thiềm Thừ trắng mặt một cái, liền không hề để ý tới nữa .

Kiềm Hạt ánh mắt chuyển dời đến đứa trẻ mới sinh Giang Thương đang ôm trên người, trầm mặc một lát, nghi hoặc hỏi: “Chưa bao giờ nghe nói tiên bối có con nối dòng, xin hỏi đứa nhỏ này với tiên bối có quan hệ thế nào ?”

Chương 3: Gặp Mặt Tặng Hậ Lễ

“Đứa nhỏ này với lão phu có quan hệ gì, đối với ngươi có vấn đề ?” Giang Thương lạnh lùng đáp. Hắn không thích ánh mắt của Kiềm Hật khi nhìn đứa nhỏ, có cảm giác Kiềm Hật đang tính kế gì đó cực kỳ ác độc.

Kiềm Hật khẽ hất tay một cái, Trường Ngô Công, Biển Thạch Sùng, Mập Thiềm Thừ, Lục Xà Nữ bốn người đột nhiên phi thân lên liền đem Giang Thương bao vây. Giang Thương một tay chặt chẽ ôm lấy đứa bé, tay kia thì âm thầm từ cổ tay áo lấy ra ngân châm, cảnh giác trừng mắt nhìn bốn người.

“Tiền bối đừng lo lắng, chúng ta không hề có ý tứ thương tổn tiền bối, chỉ là lão đại của chúng ta đối đứa nhỏ này thực có hứng thú, nghĩ muốn ôm một cái, không biết tiền bối có đồng ý hay không ?” Lục Xà Nữ cười mỉa hoặc, lại không biết chính mình làm ra vẻ mặt khiến người ta chán ghét.

Giang Thương chán ghét liếc mắt nhìn lục xà nữ một cái, hừ lạnh nói: “Các ngươi đều đã muốn bao vây, mặc kệ lão phu có đồng ý hay không, các ngươi không phải sẽ vẫn đem đứa nhỏ ôm đi sao? Cần gì phải giả mù sa mưa !”

Lục Xà Nữ che miệng ngửa đầu nở nụ cười, nheo lại mắt nói: “Xem ra tuy ngươi đã già nhưng chưa hồ đồ, nếu biết chúng ta tình thế bất buộc, thức thời, liền đem đứa nhỏ giao cho ta, bằng không đợi chút nữa chúng ta giao tranh, ta cũng không biết có thể hay không thất thủ làm bị thương khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của oa nhi này !”

“Hắc, ngươi đừng nói, đứa nhỏ này thật đúng là xinh đẹp, có da thịt dẻ xèo, ăn nhất định tốt lắm!” Mập Thiềm Thừ không khỏi liếm liếm viền môi, hấn trừ bỏ háo sắc, ham muốn lớn nhất chính là thích ăn thịt người, hiện tại vừa thấy đứa nhỏ này bạch bạch nộn nộn, bụng cũng không khỏi thì thầm kêu lên theo.

Giang Thương ôm đứa nhỏ chặt thêm ba phần, đôi vợ chồng tuổi trẻ kia phó thác chính mình chiếu cố đứa nhỏ cũng không biết chân thật chính mình, nhưng là chính mình tuân thủ hứa hẹn, huông hồ đối phương giống như là có cái gì nan ngôn chi ản.*

*Nan ngôn chi ản: Việc hay nổi niềm khó nói.

Kỳ thật cha mẹ đứa nhỏ này vừa thấy chính là người không tầm thường, nhưng đối phương không lộ ra thân phận, Giang Thương cũng lười đi hỏi, dù sao chính mình cũng giấu diếm người ta, hiện tại nếu đã đáp ứng bọn họ hảo hảo chiếu cố đứa nhỏ này liền tuyệt đối không cho đứa nhỏ này chịu tổn thương gì.

Lục Xà Nữ nhìn ra Giang Thương bị Mập Thiềm Thừ nói một phen chọc giận, bạo ngược trừng mắt liếc mắt Mập Thiềm Thừ một cái, thấp giọng mắng:” Ngươi hỗn đản này, còn nói lời không nên nói!”

“Ngô?” Mập Thiềm Thừ bịt miệng lại, cẩn thận nhìn về phía Kiềm Hật, quả nhiên ánh mắt Kiềm Hật lúc này lạnh như băng, Mập Thiềm Thừ không khỏi rung động mình, tuy rằng biết lão đại sẽ không muốn mạng của mình, nhưng là đôi khi trừng phạt cũng làm cho người ta sống không bằng chết!

Nếu như địch quân không ra tay, Giang Thương sẽ không tiên phát chế nhân*, nhưng hiện tại vì bảo hộ bé con này, Giang Thương liền xuất thủ, trong tay áo nhanh chóng bắn ra bốn đạo ngân quang, bởi vì nội lực thúc mạnh, bốn đạo ngân quang đột nhiên tản ra, bắn về bốn phía phương hướng.

*Tiên phát chế nhân: Ra tay trước để chế ngự đối phương.

Ngân quang bắn về phía huyết Ngọc Châm* của Trường Ngô Công, huyết Phong Phủ của Biển Thạch Sùng, huyết Thiên Trụ của Lục Xà Nữ, huyết Tàng Huyết của Mập Thiềm Thừ, bốn huyết đạo này đều nằm ở khu vực sau đầu, là huyết đạo yếu hại của bốn người, nếu ngân quang đánh trúng bọn họ, chỉ sợ bốn người không phải chết thì cũng sẽ liệt toàn thân.

bốn huyết đạo: biết thêm chi tiết tại bác gu gô

Trong lúc rèm treo chuông hết sức nguy hiểm, chỉ thấy một bên Kiềm Hật đột nhiên vron tay chuông, tay hắn mang thiết thủ bộ, cái bao tay trong lòng bàn tay biến thành màu hồng đen, bốn đạo ngân quang nháy mắt bị lòng bàn tay hắn vừa hấp thụ lực vừa thu lại, nội chuông hắn đều thu vào

“Vẫn là xin khuyên tiền bối không cần tùy tiện động thủ, nếu là văn bối không có chuẩn bị đầy đủ sẽ không ra tay trước.” Kiềm Hật miệng cười tao nhã nhưng mâu quang lại không cười, thậm chí là lạnh như băng.

Giang Thương thoáng kinh ngạc nhìn về thiết thủ bộ trong lòng bàn tay Kiềm Hật giật mình nói” Nguyên lai là Hoà Diễm Nam Châm, trách không được nội lực lão phu tựa như không có gì.”

Giang Thương cả đời tâm chỉ vì y thuật, lúc chưa trở thành cốc chủ đã bị người xưng là y sĩ, vốn bằng Thần Châm tư nhện nhát chiêu của hắn, không ai có thể gần, hơn nữa hắn đối với các huyết vị cơ thể người đều hiểu biết, liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra huyết đạo trí mạng của mỗi người, ở trên giang hồ Hữu Nhân cũng không dám làm hắn khó xử, hiện tại bản sự duy nhất này liền gặp khắc tinh, đừng nói bảo hộ đứa nhỏ này, sợ rằng mạng của chính mình cũng không giữ được.

“Lão bất tử, biết lão đại chúng ta lợi hại chưa! Nếu ngươi ngoan ngoãn cầu xin tha thứ, nói không chừng còn tha mạng già này của ngươi!” Mập Thiềm Thừ lại một lần nữa không quản được miệng.

Lục Xà Nữ không khỏi cười lên tiếng, trêu tức nói: “Mập Thiềm Thừ, ngươi nếu một lần nữa không quản được miệng mà xen vào, sớm muộn gì cũng sẽ bị đánh thành ngọc tử!”

Lục Xà Nữ không khỏi cười lên tiếng, trêu tức nói: “Mập Thiềm Thừ, ngươi nếu một lần nữa không quản được miệng mà xen vào, sớm muộn gì cũng sẽ bị đánh thành ngọc tử!”

Mập Thiềm Thừ ai oán liếc mắt Lục Xà Nữ một cái rồi lại ưỡn khuất cúi đầu, không dám nói thêm cái gì.

Giang Thương biết mình đánh không lại năm người họ, nhú mi nhìn về phía Kiểm Hạt, trầm giọng nói: “Các ngươi là đến tìm lão phu phiền toái nhưng đứa nhỏ này vô tội không quan hệ, mặc kệ các ngươi đối phó lão phu như thế nào, cho lão phu đem đứa nhỏ này đến chân núi an bài thoải đáng sau đó lão phu đến lãnh giáo.”

Đời trước Thần Y cốc có quy định, Thần Y cốc tuyệt đối không thể cho nữ tử bước vào nửa bước, trong Thần Y cốc gieo trồng rất nhiều dược liệu hi hữu. Họ cho rằng thân nữ tử có huyết tinh (nguyệt sự) sẽ hoà vào một ít vào dược liệu quý giá, có khả năng sẽ làm cho những dược liệu này mất đi công hiệu.

Cho nên hôm nay Giang Thương mới ăn mặc mộc mạc, tưởng đi tìm một đôi lão phu thê dưới chân núi dưỡng đứa nhỏ này, lão phu thê này từng được Giang Thương đi qua chữa bệnh, bởi vì quá khứ nam tử kia là đương sai công công ở bên người hoàng thượng, sau khi tiền đế qua đời, hắn đi ra khỏi cung cùng một cung nữ đi ẩn cư.

Tuy biết mình trị thế nào cũng sẽ không sinh ra được con nối dòng nhưng đôi lão phu thê này vẫn mơ có một đứa nhỏ, cho nên Giang Thương quyết định đem đứa nhỏ trong lòng đưa cho lão phu thê kia, Giang Thương có thể kết luận bọn họ sẽ đối xử tốt với đứa nhỏ, lại không nghĩ rằng hôm nay sẽ lại gặp Ngũ Độc Tán Nhân chặn lại.

Kiểm Hạt cười nhẹ, vẫn như cũ cung kính đối trá nói: “Ta nói rồi lần này tiến đến muốn tặng cho tiền bối một phần hậu lễ, cũng không có ý tứ thương tổn tiền bối.”

Giang Thương hết sức nhú mi, Lục Xà Nữ giống như xà bàn linh mẫn rất nhanh túm lấy đứa trẻ sơ sinh trong lòng Giang Thương ôm qua, Giang Thương muốn tiến lên đoạt lại đứa nhỏ, lại bị Trường Ngô Công và Biển Thạch Sùng ra tay ngăn cản, đưa lên giữa trời.

“Kiểm Hạt, nếu ngươi dám làm đứa nhỏ tổn thương nửa phần, lão phu sẽ không bỏ qua cho ngươi!” Giang Thương mắt tròn lên, giấy dựa không thoát, chỉ có thể cắn giận quát.

Nhìn người ở trước mắt từng vững như Thái Sơn thần y Giang Thương nay lại hoảng thành như vậy, Mập Thiềm Thừ cười đến bất diệc nhạc hồ*, loại cảm giác thắng lợi này vẫn đều làm cho hắn thích nhất, làm cho người cao cao tại thượng lộ ra bộ dáng thác loạn kích động, thật là việc thích thú nhất.

*Bất diệc nhạc hồ: Làm việc gì đó rất vui, mãi mê đến nỗi quên cả trời đất.

Lục Xà Nữ ôm đứa trẻ sơ sinh, lắc lắc thân hình như rần nước đi đến bên cạnh Kiểm Hạt, Kiểm Hạt thân nhiên nhìn về đứa trẻ sơ sinh trong tay nàng, ánh mắt chống lại hai mắt trẻ sơ sinh, Kiểm Hạt không khỏi nhú mi, ánh mắt đứa nhỏ này vì sao làm cho chính mình có một loại cảm giác giống như đã từng gặp.

Trong mắt hiện lên một thân hồng y, dung nhan mất phượng xinh đẹp, Kiểm Hạt đem ánh mắt ly khai đứa nhỏ, âm thanh lạnh lùng nói: “Không cần tìm người thử độc, đứa nhỏ này đối với Giang Thương rất trọng yếu, hay là dùng đứa nhỏ này thử độc.

Lục Xà Nữ do dự một chút, theo giữa thất lưng lấy ra một cái lục sắc hà bao, từ trong đó lấy ra một viên thuốc màu đen, khi mặt trời chiếu vào, giữa viên thuốc mơ hồ xuất hiện màu lục, màu xám, cùng màu đỏ, màu vàng nâu bốn loại màu lưu quang.

“Ngươi muốn làm gì?” Giang Thương bạo ngược quát.

Kiểm Hạt cười nhẹ, ánh mắt ý bảo Lục Xà Nữ lấy viên thuốc kia cho đứa trẻ sơ sinh ăn. Lục Xà Nữ nhìn bộ dáng đáng yêu của đứa trẻ sơ sinh trong lòng, cảm thấy có chút không ổn, lại bị ánh mắt Kiểm Hạt nghiêm khắc, không thể không đem viên thuốc mạnh mẽ nhét vào trong miệng đứa trẻ sơ sinh.

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp trắng nõn của đứa trẻ sơ sinh đột nhiên trở nên có chút vặn vẹo, trên mặt xuất hiện các màu sắc phân biệt, màu đen, màu xanh, màu xám, cùng màu đỏ, màu vàng nâu năm loại màu sắc, tựa hồ các loại màu sắc ở trên mặt chảy xuôi ở trong các mạch máu, chảy xuôi đồng thời mang đến đau nhức, một đứa trẻ sơ sinh không thể có khả năng chịu đựng loại đau đớn này.

Đứa trẻ sơ sinh khóc rống lên, có lẽ sau khi cảm thụ loại đau đớn này, đứa nhỏ sẽ không cảm thấy các loại đau khác có bao nhiêu đau, sẽ không dễ dàng khóc.

Tiếng khóc của đứa nhỏ một phen một phen lại lớn hơn, một tiếng một tiếng khóc lại làm tâm Giang Thương đau, giọng nói của Giang Thương khàn khàn trầm thấp:” Các ngươi vì sao ác độc như vậy đối với đứa nhỏ mới được sinh ra không lâu!”

Kiểm Hạo vẫn như cũ cười nheo nhẽ, hắc tào nhĩ nói: “Mấy năm nay chúng ta sở luyện chế độc, tiền bối có thể thoải mái giải trừ, điều này làm cho chúng ta cảm thấy thực hổ thẹn. Cho nên năm người chúng ta bỏ ra không ít thời gian luyện chế viên thuốc này, muốn thử xem tiền bối hay không vẫn như cũ có thể thoải mái giải được độc! Phần lễ gặp mặt này không biết ngài có vừa lòng?”

“Súc sinh!” Giang Thương tuân ra lời nói thô tục, mắt hung trừng trừng nhìn Kiểm Hạo, nếu là ánh mắt có thể giết người thì có lẽ Kiểm Hạo đã muốn chết trăm lần.

Kiểm Hạo dùng ánh mắt ra lệnh cho hai người Trường Ngô Công và Biển Thạch Sùng buông ra Giang Thương. Lục Xà Nữ trả đứa nhỏ lại cho Giang Thương, liền biến mất ở trên sơn đạo, theo đó trên tàn cây liễu xà độc cũng đang dần dần tiêu thất.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư huynh Triền Không Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Say Mê Quật Cường

Giang Thương nhanh chóng bắt mạch châm cứu cho đứa trẻ sơ sinh, nhưng tất cả đều đã muộn, đứa trẻ sinh vốn là tuổi đã nhỏ, thân thể còn non nớt, thời gian chỉ một lát, độc đã muốn thông qua các huyết mạch đi khắp toàn thân, trên má phải của đứa trẻ sơ sinh theo cái trán đến má phải đã xuất hiện ra một khối độc màu xanh, giống như màu xanh của cái bột bình thường.

Giang Thương đi theo con đường y thuật đã hơn mười năm, cũng giải qua vô số độc nhưng hôm nay lại đối với đứa trẻ sơ sinh trúng độc này lại thúc thủ vô sách*, chỉ dựa vào một ít thảo dược đem độc tố trong cơ thể khắc chế tại một chỗ nhưng việc đem toàn bộ độc giải trừ như thế nào thì hẳn lại nhất thời không có cách.

*Thúc thủ vô sách: Bỏ tay hết cách.

Vốn định đem đứa nhỏ đưa xuống dưới núi cho đôi vợ chồng nơi đó thu dưỡng nhưng ý tưởng đó cũng theo việc này mà đánh mất, Giang Thương cho xe ngựa quay đầu, chạy về Thần Y cốc.

“Người nào?” Hai cái thiếu niên áo trắng canh cửa Thần Y cốc ngăn xe ngựa lại.

Giang Thương cười khổ đem về mặt thiếu niên kéo xuống, bắt đắc dĩ cười:” Là lão phu.”

“Cốc chủ? Người sao lại ăn mặc như vậy?” Hai người trung niên hơi lớn tuổi ám muội hỏi thiếu niên áo trắng.

“Đừng hỏi nhiều như vậy, mau mở cửa cốc.” Giang Thương khoát tay áo, trên mặt lộ ra nét mệt mỏi.

Nơi Thần Y cốc tọa lạc bị phần đông dãy núi vây quanh, dãy núi cao nhất của cốc nằm ở phía tây, trong đó đỉnh núi cao nhất là nơi yên nghỉ của các vị cốc chủ đời trước.

Giang Thương ôm đứa trẻ sơ sinh quý gởi trước bài vị của các cốc chủ Thần Y cốc đời trước rồi nói:” Các vị sư tổ, đứa nhỏ này là vì đồ nhi trúng độc, đồ nhi đem nạng để lại ở Thần Y cốc là để vì nạng tìm kiếm phương pháp giải độc, thỉnh các sư tổ thứ lỗi, chớ nên trách tội đồ nhi tự tiện thu lưu nữ tử ở Thần Y cốc, dù sao nạng cũng bị bệnh. Đồ nhi sẽ cho nạng nữ phần nam trang ở trong Thần Y cốc, sẽ không làm rối loạn quy củ Thần Y cốc, một khi độc trên người nạng được giải hết, đồ nhi sẽ làm cho nạng lập tức rời đi.”

Phân cách tuyến

Trong Ngũ Độc đảo, Kiểm Hạo sau khi trở về vẫn trầm mặc không nói, ngồi ở trên ghế ở đại đường ngăn người.

Trường Ngô Công và Biển Thạch Sùng đang chơi cờ nhưng tâm đều không đặt trên bàn cờ, ánh mắt thường thường nhìn về phía Kiểm Hạo đang ngồi ở chỗ cao.

Mập Thiềm Thừ từ nãy giờ miệng vẫn không ngừng hoạt động, không ngừng bốc lấy điểm tâm trên bàn, đối với việc Kiểm Hạo trầm mặc, hẳn có cảm thấy mình giống có điểm giống trọng, nếu hôm nay Kiểm Hạo không trầm mặc, phỏng chừng sẽ tìm tính sổ, hôm nay mình quả thật mở miệng nhiều lần lắm.

Lục Xà Nữ cuối cùng chịu không nổi yên tĩnh thế này, thấp giọng hỏi:” Hôm nay tìm Giang Thương phiền toái, từ nay về sau lão nhân kia đều phải khổ tâm nghiên cứu giải được cho đứa trẻ sơ sinh trúng độc! Về sau sẽ không có người rảnh phá hư chuyện tốt của chúng ta, lẽ ra phải cao hứng đứng không? Như thế nào mà lão đại rầu rĩ không vui?”

Mập Thiềm Thừ cười giảo hoạt nói:” Làm cho lão đại chúng ta rầu rĩ không vui chỉ có hai chuyện!”

Lục Xà Nữ nghe đến đây thì hứng thú nổi lên, tiến lại chỗ Mập Thiềm Thừ nhỏ giọng hỏi:” Ngươi biết gì mau nói!”

Mập Thiềm Thừ khịt khịt cái mũi, Lục Xà Nữ tới gần mang đến một cỗ mùi hương nữ nhân, làm cho nhịp tim hắn có chút đập nhanh, hắn vui tươi hơn hỏi:” Chuyện thứ nhất, đơn giản là việc lão bắt từ kia phá hỏng chuyện tốt của chúng ta!”

Lục Xà Nữ bĩu môi nói:” Hiển nhiên không phải là chuyện tình thứ nhất, nói thẳng chuyện thứ hai!”

Mập Thiềm Thừ trên trán nổi lên cục tức, thấp giọng nói:” Chuyện tình thứ hai này chính ngươi phải cẩn thận suy nghĩ, ta cũng không dám nói!”

“Ngươi là cố ý gọi ra khẩu vị của chúng ta! Nếu không dám nói thì ngay từ đầu ngươi đừng có nói!” Lục Xà Nữ có chút tức giận trừng mắt liếc Mập Thiềm Thừ một cái.

Mập Thiềm Thừ gãi gãi đầu, ngáy ngốc cười nói:” Ta không phải chỉ muốn gợi ý cho ngươi thôi!” Hắn hạ giọng, cực kì nhỏ giọng nói:” Người đứng là bốn nữ nhân, bình thường rất thông minh, hôm nay như thế nào đầu óc lại không hoạt động, ngày thường lão đại chúng ta thường nghĩ đến ai sẽ nhu vậy?”

“Nhiệm...” Một chữ vừa nói ra, Lục Xà Nữ đã lấy tay che miệng lại, không dám nói thêm gì nữa.

“Báo!” Một thanh niên một thân hắc y ở cửa hồ.

Kiểm Hạt từ hồi tưởng tỉnh lại, giờ giờ tay lên, ý bảo người tới nói chuyện.

Hắc y thanh niên quỳ trên mặt đất nghiêm túc nói:” Tin tức đến được truyền đến, Tiêu Đẳng cùng Nhiệm Thiên Hồng tung tích đã bị bại lộ, rất nhiều võ lâm nhân sĩ do võ lâm minh chủ cầm đầu đã muốn đi đến nơi thăm son hai người họ ẩn cư.”

Tay cầm ghế dựa trong tay Kiểm Hạt nháy mắt liền đập nát, hắn phiến muộn thấp giọng ní non nói: “Ta nói rồi, ngươi trốn không được bao lâu, vì sao vẫn cố chấp như thế.”

_____ Lại là phân cách tuyến _____

Phía trên Hắc Mộc Nhai, hồng y Nhiệm Thiên Hồng cùng huyền y Tiêu Đẳng nắm chặt lấy tay đối phương.

Võ lâm minh chủ Đồ Cường hít mắt cao thấp đánh giá Nhiệm Thiên Hồng, hồi lâu mới chậm rãi mở miệng nói” Phía dưới Hắc Mộc Nhai là thao thao nước, vách núi cao mà nhọn, nếu như hai người nhảy xuống dưới, tuyệt đối không còn khả năng sống! Nhưng nếu các ngươi nguyện theo chúng ta trở về, Nhiệm Thiên Hồng chỉ cần đem vị trí cụ thể của Hắc Long đảo do bọn người ta giáo cầm đầu nói cho bốn minh chủ, bốn minh chủ cam đoan sẽ không cho bất luận kẻ nào thương tổn tới tính mạng hai người các ngươi!”

Nhiệm Thiên Hồng không khỏi nở nụ cười, cười đến mê người, những người ở đây đều gọi nhân sĩ giang hồ chính phái cũng không bị nụ cười tác động nổi lòng dẫn đến phá hư thần kinh não.

“Hắc Long đảo là địa phương nơi Thiên Hồng từ nhỏ lớn lên, đảo chủ cũng là ân sư cứu mạng thu dưỡng Thiên Hồng, mệnh này vốn là của đảo chủ, nếu như là vì kéo dài mạng tàn này mà bán đứng sư phụ, kia không bằng Thiên Hồng chết còn hơn.”

Võ lâm minh chủ nghe vậy không khỏi cảm thấy căng thẳng, đã sớm nghe nói Nhiệm Huyết cung chủ cùng chủ Nhiệm Thiên Hồng xinh đẹp, hiện tại vừa thấy người liền hoàn toàn muốn quỳ gối trước tiểu mỹ nhân tuyệt sắc, nghi hoặc lúc đầu Tiêu Đẳng tài cán như thế mà vì sao lại buông tha hết thảy vì nữ tử này đã biến mất, nếu chính mình là Tiêu Đẳng, chỉ sợ cũng sẽ như thế đi.

“Nhiệm Thiên Hồng, trước không cần xúc động, ngươi không ngại thì theo bốn minh chủ trở về, bốn minh chủ sẽ cho ngươi thời gian suy nghĩ, nếu bây giờ các ngươi nhảy xuống đó, thật sự sẽ không có khả năng vãn hồi.”

Nhiệm Thiên Hồng nhân nhặt liếc mắt nhìn vị võ lâm minh chủ kia rồi chuyển mâu nhìn về phía Tiêu Đẳng, ôn nhu hỏi:” Tiêu Lang, chúng ta nên theo hắn trở về? Hay là...” Nhiệm Thiên Hồng nhìn mực nước biển sâu nghìn trượng phía dưới Hắc Mộc Nhai nói:” Nhảy xuống đi?”

“Nuông từ muốn như thế nào, vì phu đều sẽ nghe lời ngươi.” Tiêu Đẳng nở nụ cười đến chói mắt.

Phía trên Hắc Mộc Nhai có gió rất lớn, những sợi tóc của Nhiệm Thiên Hồng đều bị thổi loạn, tuy bị thổi loạn nhưng lại tạo nên một vẻ đẹp cho nàng, Nhiệm Thiên Hồng lại cười nói:” Tiêu Lang, ta không muốn cùng hắn trở về.” Nàng dừng lại một chút hạ giọng nói:” Bởi vì hắn có bộ dáng xấu xí, ta không thích cùng người xấu nói chuyện.”

Mọi người ở đây đều có nội lực thâm hậu, lỗ tai đương nhiên rất thính, lời kia vừa thốt ra, mấy cái nhân sĩ giang hồ không khỏi cười lên tiếng.

Tiêu Đẳng cười sùng nịch, néo néo mặt Nhiệm Thiên Hồng nói:” Chúng ta đây liền nhảy xuống đi.”

Hai người vừa thả người xuống, đột nhiên một đạo bóng đen xuất hiện, Kiểm Hạt xuất hiện ở phía trên Hắc Mộc Nhai, hắn mặc áo nội giáp màu đen đột nhiên bắn ra một cái thiết liên cuống lấy Nhiệm Thiên Hồng đang thao thao rơi xuống nước biển.

Mắt Nhiệm Thiên Hồng thấy tay chính mình cùng Tiêu Đẳng đang dần dần buông ra, buồn bực run rẩy quát:” Kiểm Hạt, ngươi buông!”

“Vi để cùng hấn ở một chỗ, ngươi thật sự ngay cả mệnh cũng không cần!” Kiềm Hạt trừng mắt to không thể tin nhìn nàng.

“Chỉ cần ở cùng một chỗ với hấn, mặc kệ lên núi đao xuống biển lửa, ta cũng không sợ hãi, cho nên ngươi cần ngăn cản ta! Buông!” Nhiễm Thiên Hồng vẫn như cũ chặt chẽ cầm lấy tay Tiêu Đẳng.

Tiêu Đẳng đột nhiên vung tay, đem tay Nhiễm Thiên Hồng bỏ ra, hấn ngã xuống, đối mặt với Nhiễm Thiên Hồng mỉm cười, vẫn như cũ là nụ cười sùng nich.

Nhiễm Thiên Hồng ai oán nhìn người kia ngày càng xa, ngược lại hung tợn trừng mắt nhìn Kiềm Hạt phía trên vách núi, âm thanh đầy tức giận quát:” Ngươi ngăn cản không được ta, tựa như năm đó không ngăn cản được ta gả cho hấn đều giống nhau!”

Nhiễm Thiên Hồng dùng hết nội lực cầm lấy thiết liên dính ở bên hông, một đạo hồng quang hiện ra, thiết liên nháy mắt biến thành hai đoạn, hai tay Nhiễm Thiên Hồng chảy ra máu tươi, nhưng nàng vẫn không cảm thấy một tia đau đớn, cũng là nụ cười sáng lạn bởi vì có thể cùng hấn một chỗ.

Nhiễm Thiên Hồng mượn thiết liên ở phía sau dùng lực nhanh chóng nhảy xuống, ôm lấy Tiêu Đẳng thật chặt, buồn bực nói:” Đã nói là không rời xa nhau!”

Tiêu Đẳng thương tiếc nhìn hai tay của nàng, cười khổ nói:” Ngươi vẫn như vậy quật cường làm cho tay say mê!”

“Oành!” Tiếng nổ vang lên, hai người nháy mắt hoà vào trong biển, những làn sóng biển thật lớn tham lam cắn nuốt hết thảy, hồi lâu mặt nước biển mới khôi phục yên tĩnh.

Kiềm Hạt bình tĩnh nhìn mặt nước biển, tâm tựa hồ cũng đã muốn chết theo.

Trường Ngô Công, Biển Thạch Sùng. Mập Thiềm Thừ, Lục Xà Nữ mắt thấy giang hồ chính phái đã muốn công kích, Mập Thiềm Thừ rống lên:” Lão đại, ngươi đừng trọng sắc khinh bạn biết không! Chúng ta cũng sắp chết rồi!”

Kiềm Hạt hơi hơi quay đầu nhìn về phía Mập Thiềm Thừ, chỉ thấy hấn giống như quý mị Tu La, nháy mắt như tia chớp hiện ra ở trước mặt bốn người họ đang giao thủ cùng bọn nhân sĩ trước mắt, nhân sĩ chính phái mắt đều chưa thấy rõ người trước mắt cũng đã đi đời nhà ma.

Kiềm Hạt sau khi giết sạch những người cản họ, cũng không có tâm tư giết sạch những người đang có mặt, cũng không khí lực ở lại dây dưa, hấn trầm giọng nói:” Đi!”

Rất nhiều nhân sĩ chính phái muốn đuổi theo giết nhưng vô lâm minh chủ lại ngăn cản nói:” Đừng truy, trước cứu người.”

“Minh chủ, bọn họ là Ngũ Độc Tán Nhân, chỉ cần bị thương tất nhiên liền trúng độc, không có khả năng có thể sống sót.” Một lão giả của tiểu bang phái mở miệng nhắc nhở.

Vô lâm minh chủ kì thật đã sớm bị Kiềm Hạt nhanh như tia chớp kia dọa đến,

sợ chính mình như thật sự cùng hấn động thủ, chỉ sợ sẽ không chiếm được thượng phong, hiện tại nghe được lão giả này nói, làm cho Đỗ Cuồng có bao nhiêu xấu hổ.

“Không cần ngắt lời ta, nếu là có người sống, chẳng phải là lỡ thời gian cứu mạng sao, trước cứu người!” Vô Lâm minh chủ uy nghiêm vẫn như cũ, cho dù một ít bang phái lão giả trong lòng đều không muốn nghe lời nói của hấn nhưng vẫn không thể không nghe.

Sau khi Tiêu Đẳng và Nhiễm Thiên Hồng nhảy vào Hắc Mộc Nhai, việc này liền bình ổn, cũng không có ai biết được hai người bọn họ còn có một nữ nhi...

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư huynh Triền Không Ngột* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Chớp Mắt Bảy Năm Trôi

Chớp mắt bảy năm trôi...

Tháng năm đã là cuối mùa, hoa viên tường vi trắng đã muốn nở rộ, hương hoa sắc mi theo gió mùa xuân nhẹ nhàng loan toả đầy sân thắm sâu vào ruột gan.

Xa xa nhìn lại, thiên hạ bảy tuổi đang đứng khoanh tay, cẩn thận nhìn đoá hoa tường vi trắng đến xuất thần.

Giang Thương chậm rãi đi đến bên người nàng, chỉ nhìn thấy một nửa người bên trái của nàng, khoé miệng Giang Thương hơi hơi gợi lên, bên trái mặt nàng là bộ dáng hoàn hảo, không có ấn ký độc màu xanh, đáng yêu như vậy thật làm người thích.

“Dao nhi, thực thích hoa tường vi trắng này sao?” Thanh âm hoà ái hiền lành vang lên.

Tiêu Dao bảy tuổi theo bản năng gạt đầu, nàng nhìn Bạch Tường Vy lâm vào suy nghĩ, khi xoay sang, trên má phải theo thái dương đi xuống là ấn ký độc màu xanh chói mắt.

Giang Thương hơi hơi nhíu mi, mỗi lần nhìn đến ấn ký này đều làm cho hắn thực áy náy, đã qua bảy năm, giải được lại vẫn không thể nghiên cứu chế tạo ra.

Mất thấy người đến là cốc chủ gia gia, người yêu thương chính mình nhất, Tiêu Dao ngọt ngào kêu:” Gia gia, hôm nay người không ra cốc sao?”

Ngày thường vào lúc này, thân y Giang Thương đều đến thôn xóm phụ cận để hái dược.

Giang Thương từ ái sờ đầu Tiêu Dao nói:” Hôm nay trong cốc hội có người tiến đến, gia gia muốn ở chỗ này chờ họ.”

“Nha?” Tròng mắt tròn linh động xoay chuyển, chà xát bàn tay, như là tùy thời chuẩn bị làm đau ai, nàng tặc tặc cười nói:” Đại nhân vật nào mà lại cần cốc chủ gia gia tự mình nghênh đón?”

Tiêu Dao tính toán, đại nhân vật tiến vào cầu y, nhất định sẽ mang không ít hậu lễ, đồ ăn ngon hảo ngoạn khẳng định nhiều!

Giang Thương không khỏi bị bộ dáng đáng yêu của Tiêu Dao chọc cười, sùng nịch cười nói:” Người là quý linh tinh, hôm nay chỉ sợ không chiếm được chỗ tốt rồi! Cũng không phải là đại nhân vật gì, chỉ là một tiểu hài tử so với người lớn hơn ba tuổi thôi!

Tiêu Dao bĩu môi, hơi thất vọng nói:” Xem ra cha mẹ hắn nhất định thực tài giỏi, bằng không gia gia sẽ không tự mình nghênh đón hắn! Là tới trong cốc học tập hay là xem bệnh?”

Giang Thương hơi hơi nhíu mi, thờ dãi nói:” Cả hai chắc đều có! Aiii, là cái đứa nhỏ không hoà hợp với người khác.”

Tiêu Dao trừng mắt nhìn hắn, mồm mịch nói:” Không hợp với người khác? Chẳng lẽ giống ta cùng nhau có bộ dạng xấu xí, cho nên mọi người không thích hắn?”

Giang Thương nghe vậy trong mắt hiện lên một tia đau lòng, cười khổ nói:” Dao nhi, gia gia đã nói cho người bao nhiêu lần là không cho nói chính mình xấu, gia gia đang nghiên cứu chế tạo ra giải dược, người không biết mình có bao nhiêu xinh đẹp đâu!”

“Xinh đẹp? Ha ha...” Tiêu Dao che miệng cười trộm, nhỏ giọng thì thầm nói:” Gia gia người đã quên? Dao nhi là nam hài, nên nói là anh tuấn!”

Giang Thương vỗ vỗ cái trán, giật mình nói:” Đúng đúng đúng, là anh tuấn, khi gia gia nghiên cứu chế tạo giải dược xong, Dao nhi tất nhiên là người anh tuấn nhất trong cốc! Đến lúc đó, nhóm xu tiểu tử kia cũng không dám nói người xấu!”

Cả hai ông cháu đều cười vui vẻ, đột nhiên Tiêu Dao gục đầu xuống, rầu rĩ không vui nổi.

“Làm sao vậy?” Giang Thương có chút ngạc nhiên.

Tiêu Dao không có ngần đầu, kéo kéo ống tay áo Giang Thương, ỷ khuất nói:” Gia gia người lại đã quên, chờ ta trở thành anh tuấn, ta sẽ không thể ở lại trong cốc, bọn họ cũng không được nói ta xấu!”

Giang Thương hơi hơi sùng sốt, nét mặt già nua đột nhiên suy sụp xuống, cảm thán nói:” Xem ra gia gia thật là...Già đi!”

Nhớ tới năm đó ở trước mặt bài vị các sư tổ đã nói, chính mình một khi nghiên cứu cứu được giải dược sẽ đưa Dao nhi ra khỏi cốc, nghĩ đến việc này tâm vốn nóng lòng muốn nghiên cứu giải dược, đột nhiên muốn buông tha, lại cảm thấy có lẽ nên chậm một, cũng có thể ở chung càng lâu chút, đứa nhỏ như vậy thực làm người thích, thật đúng là không đành lòng đem nàng xuất cốc.

Giang Thương hết sức trầm tư, Tiêu Dao đột nhiên mở miệng, âm thanh mang theo vài tia làm nũng nói:” Gia gia, ta có thể chuyển đến Sắc Vi viện trụ sao?”

Giang Thương muốn một ngụm đáp ứng, bởi vì chính mình đối với đứa nhỏ này có áy náy, cho nên khi nàng muốn cái gì, Giang Thương luôn một ngụm đáp ứng, đối với nàng cực kì sùng ái nhưng là lúc này đây Giang Thương lại do dự.

Tiêu Dao cẩn thận ngần đầu nhìn mặt Giang Thương, thấy vẻ mặt hắn rối rắm, nàng đánh bĩu môi nói:” Ta chỉ tùy tiện nói, gia gia không đồng ý cũng được, Dao nhi sẽ không miễn cưỡng, kỳ thật ta trụ ở Hoa Đào viện cũng không sai!” Chỉ là ta không thích vẻ yêu diễm của hoa đào thôi. Nhưng câu sau này nàng cũng không dám nói, chính là ở trong lòng nhỏ giọng thì thầm.

Xem nàng thường thường vụng trốn đến đây ngắm hoa tường vi trắng, Giang Thương có chút không đành lòng cự tuyệt, dù sao hắn cũng cảm thấy đứa nhỏ này thực thích hoa tường vi trắng ở nơi này.

“Dao nhi, hôm nay đứa nhỏ muốn tới kia, chỉ có thể trụ ở Sắc Vi viện, trên người hắn có mang bệnh phải có hương hoa sắc vi phụ trợ mới có thể khỏi hẳn, nếu người muốn ở nơi này, nhất định phải ở cùng hắn.”

Tiêu Dao cười nói:” Đây có cái gì khó, vậy thì cùng nhau trụ, viện này dù sao cũng rất lớn nha!”

Giang Thương có chút lo lắng nói:” Gia gia trước liền nói cho người biết đứa nhỏ kia tính cách khi ở chung không tốt lắm, người nếu ở cùng hắn, gia gia sợ...”

Tiêu Dao biết Giang Thương muốn nói gì, nên liền ngắt lời, nói:” Gia gia là sợ ta bị khi dễ sao?” Nàng che miệng cười trộm nói:” Gia gia, người quá coi thường ta, ta khi nào dễ bị người ta khi dễ qua?”

Giang Thương nhớ tới mấy đứa nhỏ trong cốc này bởi vì Tiêu Dao lớn lên xấu nên thường khi dễ nàng nhưng mỗi một lần khi dễ đều lại bị tiểu oa nhi này khi dễ ngược lại.

Giang Thương khôi khôi cười lên tiếng, nhéo nhéo cái mũi nhỏ của Tiêu Dao, trêu cười nói:” Gia gia khi nào thì nói qua sợ người bị khi dễ, gia gia là sợ đứa nhỏ kia bị khi dễ!”

Tiêu Dao nghe vậy liền thề son sắt nói:” Ta cam đoan khi không dễ hắn, hơn nữa ta sẽ hảo hảo chiều cổ hắn!” Sau khi nói xong, nàng lay động ống tay áo Giang Thương, làm nũng nói:” Gia gia, người cho ta ở nơi này đi!”

Xem ra tiểu Dao nhi này thực rất thích hoa tường vi trắng a! Giang Thương sùng nịch cười nói:” Hảo hảo hảo, cho người ở nơi này! Nhưng là người phải hết lòng tuân thủ hứa hẹn, hảo hảo chiều cổ đứa nhỏ kia, hắn cùng gia gia có chút quan hệ thân thích, nếu là hắn trở về cáo trạng, mặt mũi gia gia chắc chắn liền mất hết!”

“Quan hệ thân thích?” Tiêu Dao trừng mắt nhìn hắn, vẻ mặt kinh dị.

Giang Thương khẽ gạt đầu, cười khỏ nói:” Là cháu ruột của huynh trưởng gia gia.”

“Dao nhi là cháu gái được gia gia nhận nuôi, ta đây có phải hay không gọi hắn ca ca?” Tiêu Dao vẻ mặt chờ mong, nàng trừ bỏ nhận được tình thân của gia gia, tựa hồ đã không còn người thân, mỗi một lần thấy những người khác đều có thân nhân tới thăm, đều làm cho nàng hâm mộ thật lâu. Trong lòng nàng thật muốn có nhiều ca ca, nếu được như vậy thì đây đúng là việc hạnh phúc nhất, tựa như sau khi nhận thức gia gia, gia gia đối với chính mình vẫn đặc biệt sủng ái như cũ.

Giang Thương hơi hơi nhíu mi, có chút khó xử nói:” Đây... Nếu là hắn không muốn, gia gia cũng khó miễn cưỡng, đứa nhỏ kia tính tình thực cổ quái, nếu Dao nhi có biện pháp làm cho hắn làm nghĩa huynh của Dao nhi thì gia gia sẽ không phản đối, nếu như không có cách nào thì người vẫn nên gọi hắn là sư huynh đi!”

“Sư huynh? Vì sao?” Tiêu Dao trừng mắt to, không thể tin nói:” Hắn rõ ràng là vào cốc sau ta, hắn phải gọi ta là sư huynh nói đúng!”

Giang Thương sờ sờ râu, hoà ái cười nói:” Khi hắn vừa tròn một tháng tuổi đã tới Thần Y cốc, khi đó huynh trưởng gia gia làm cho gia gia tặng hắn một cái tên, cho nên bối phận hắn so với người cao, so với rất nhiều người nơi này đều cao hơn.”

Tiêu Dao bĩu môi, tính trẻ con lại nổi lên cười nói:” Ta mới không cần gọi hắn là sư huynh! Sư huynh ta đã có thực nhiều! Ta chỉ muốn có nhiều ca ca!”

Bức rèm viền vàng che xe ngựa chậm rãi giá đến, vừa thấy xe ngựa liền biết bên trong xe là người phú quý, nhưng đối với hai thanh niên canh cửa Thần Y cốc mà nói xe ngựa như vậy đã là quá quen thuộc, người tiến đến Thần Y cốc cầu y, người nào không phải là người nhiều tiền?

“Người nào?” Hai người trước sau như một, khẩu khí bình thường, chặn lại xe ngựa đang tiến đến.

Chuối: Anh nam 9 thứ nhất sắp ra, thỉnh mọi người chờ...

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huynh Triền Không Ngớt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Núi Băng Mạt Hàn

Người đánh xe ngựa ăn mặc phi phàm, vẻ mặt uy vũ, gia nhân bình thường không thể nào được khí thế như vậy, hắn khẽ nói với người bên trong xe ngựa, cung kính nói:” Công tử, đã tới Thần Y cốc.”

Bức rèm che hé mở, bên trong xe ngựa một người thiếu niên anh tuấn bất phàm đi ra, khuôn mặt thiếu niên ngày rõ ràng hơn, ánh mắt thâm thúy lạnh băng, quanh thân giống như được hàn băng bao vây khó có thể tới gần, hắn gất gao mí mắt, tựa hồ không thích nói chuyện

Hai cái thanh niên bảo vệ đồng thời nhìn thấy thiếu niên này, toàn thân đều không hẹn mà cùng rung rung một chút, có lẽ thiếu niên lạnh như băng này đã cuốn hút bọn họ.

Người đánh xe lễ phép chấp tay nói:” Hai vị, đây là công tử nhà ta Giang Mạt Hàn, không biết hai vị có được cốc chủ nói qua hay không...”

Hai người nói chuyện chưa xong, thì một người chừng mười lăm tuổi còn vị thanh niên kia ước chừng lớn hơn một tuổi chấp tay nói: "Nguyên lai là Giang Mạt Hàn, sớm đã được cốc chủ nói qua, mời hai vị theo tại hạ đến bái kiến cốc chủ".

Người đánh xe ngựa khoát tay áo nói: "Ta sẽ không đi vào." Hắn đem vật dụng bên trong xe ngựa giao cho Giang Mạt Hàn, cung kính nói: "Công tử, lão gia phân phó ta đưa người đến nơi này, chính người phải bảo trọng."

Giang Mạt Hàn khẽ gật đầu, tiếp nhận vật dụng liền theo thanh niên tiến vào Thần Y cốc.

Đến Sắc Vi viện, thanh niên cũng không có mạo muội đi vào, mà là ở cửa kêu: "Cốc chủ, Giang Mạt Hàn đã đến."

Tiêu Dao nghe vậy, hiển nhiên không nhịn được kích động vì sắp sửa được nhiều ca ca, cao hứng nói: "Gia gia, ca ca đến đây! Giang Mạt Hàn, tên này thật dễ nghe!"

Giang Thương lắc đầu, cười khổ, cảm thán nói: "Người cũng như tên, là Hàn a."

Hai người chậm rãi đi đến tên viện, Giang Thương đối với thanh niên tiến đến nói: "Vũ Văn, ngươi trở về đi."

Sau khi thanh niên rời đi, Giang Thương cẩn thận đánh giá Giang Mạt Hàn, một bộ dáng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Bảy năm không thấy, ngươi vẫn là bộ dáng lúc ba tuổi giống nhau, đều làm người ghét!"

Tiêu Dao đứng ở phía sau Giang Thương, nửa bên mặt trái vụng trộm nhìn về phía thiếu niên. Người này trưởng thành thật đẹp mắt, nhưng là hán vì sao làm cho người ta cảm giác giống như núi băng ở phía bắc của cốc?

Giang Mạt Hàn cũng đồng thời chú ý đến người phía sau Giang Thương, hán hơi nhíu mi, lại vẫn như cũ lạnh băng giống nhau.

Đối diện thật lâu, cuối cùng Tiêu Dao bị thua, bởi ánh mắt đối phương hạo lãnh, lãnh như thể tựa hồ làm người ta cảm thấy người mình đang ở núi băng.

Giang Thương quay đầu nhìn về Tiêu Dao ở phía sau, sùng nịch cười nói: "Tiêu Dao nhi không phải muốn nhận thức ca ca sao? Tránh ở phía sau gia gia, làm sao nhận thức được ca ca!"

Tiêu Dao có chút nhăn nhó lên, là vì nàng sợ hãi thiếu niên kia, chính là nàng sợ nửa mặt bên phải của mình sẽ dọa đến hán.

Giang Mạt Hàn lạnh lùng nhìn đứa nhỏ trốn tránh ở phía sau Giang Thương, tựa hồ đối với đối thoại của bọn họ trong lúc đó không có hứng thú, hán trầm thấp nói: "Ta nghỉ ở đâu?"

Tiêu Dao không khỏi đỏ rút khẩu khí, người này thanh âm như thế nào so với bề ngoài của hán còn lạnh hơn.

Giang Thương chỉ chỉ phía sau, cười nói: "Ở viện này, cùng Dao nhi ở cùng!"

"Ở cùng?" Giang Mạt Hàn chau mày, tay chỉ chỉ đứa nhỏ phía sau Giang Thương nói: "Hán?"

Mâu trung Giang Thương hiện lên một tia nghiền ngẫm, gật đầu nói: "Nó là Tiêu Dao, là tôn nhi lão phu nhận nuôi!"

Giang Mạt Hàn mặt mày nhăn càng nhanh, trầm mặc hồi lâu, ới chậm rãi mở miệng nói: "Ta sẽ không ở cùng người khác!"

Giang Thương khuôn mặt nhiên nhiên thay đổi, nghiêm túc nói: "Đây là Thần Y cốc, lão phu là cốc chủ, chính là chủ nhân nơi này, nếu ngươi không môn ở nơi này, thì nơi này sẽ không có chỗ cho ngươi trụ!"

Giang Mạt Hàn lạnh lùng liếc mắt Giang Thương một cái, nói: "Ta ở, hán đi."

Một cái liếc mắt lạnh lùng này, khiến cho Giang Thương có cảm giác giống như trên người bị mấy đạo băng mũi nhọn bắn phá, nét mặt Giang Thương già nua, lạnh lùng nói: "Hán là tôn nhi ta, ta có thể nào ỷ khuất hán!"

Giang Mạt Hàn thần nhiên nói: "Không phải là không có quan hệ huyết thống sao? Ông chú."

Hai chữ ông chú này làm cho Giang Thương cảm thấy trong lòng thoải mái, bình thường mạnh mẽ muốn tiêu gia hoá này như vậy gọi chính mình, hiện tại hán thật sự gọi như vậy, ngược lại làm cho chính mình cảm thấy trong lòng sợ hãi.

Lúc này hán gọi mình là ông chú, không phải nhắc nhở chính mình, Tiêu Dao cũng chính không có quan hệ huyết thống, Giang Thương sờ sờ râu bạc, cảm thấy khó xử.

Tiêu Dao có chút không nhìn được, thân thể duy chuyển che ở trước người Giang Thương, chỉ vào Giang Mạt Hàn nhíu mi chất vấn nói: "Uy, ta làm sao không tốt? Vì sao không muốn cùng ta ở chung, cái viện lớn như vậy, ngươi muốn một người trụ lại ở đây sao?"

Giang Mạt Hàn thần nhiên quét về phía người đột nhiên đứng ra, ánh mắt lại đột nhiên dừng lại, là vì trên mặt đối phương có vết bớt màu xanh.

Đối mặt với Tiêu Dao chất vấn, Giang Mạt Hàn thần nhiên đáp: "Bởi .Vi. Ngươi. Xấu." Mỗi chữ phát ra tuy chậm nhưng lại vô cùng rõ ràng.

Trong ánh mắt Tiêu Dao hiện lên một tia mắt mát, vốn định nhận thức hần là ca ca, nghĩ đến người có huyết mạch giống gia gia hần là người sẽ không nông cạn, nhưng hiện tại xem ra là chính mình ánh giá cao hần.

Tính tình Tiêu Dao tự nhiên cũng không phải dễ chút, nếu là người khác khi bị đối phương châm chọc như vậy thì hần là đã sớm rời khỏi, ôm gánh nặng rời đi viện này, Tiêu Dao thì ngược lại, càng bị người áp chế thì người lại càng hăng, càng không cho nàng ở, nàng càng muốn ở!

“Ta xấu như vậy thì sao?! Ta cũng không phải là một cô nương, một thân thối tha lại thường hay bị ồm! Nhưng thật ra ngươi, trưởng thành dường như giống một cái cô nương, mặt đẹp quá đáng, đẹp đến chói mắt! Ta thấy liền có tình cảm nên muốn ở nơi này hoặc là ngươi cần xuất Thần Y cốc hoặc là người ở nơi này! Bất quá...” Ánh mắt Tiêu Dao hơi hơi nheo lại, âm thanh cười lạnh uy hiếp nói: “Ngươi phải cẩn thận khuôn mặt anh tuấn của ngươi, nói không chừng một ngày ta tâm tình không, thấy khuôn mặt của ngươi liền khó chịu, cho ngươi hai đao trên mặt!”

Mất thấy một màn này, Giang Thương chỉ có thể cười khổ, hần chỉ biết tiêu Dao nhi là người không phải dễ chọc, xem ra tương lai tiểu cháu trai sẽ không có một ngày lành!

Cảm thấy có chút đồng tình cuộc sống tương lai của tiểu cháu trai, nhưng là không thể không cho hần cùng Tiêu Dao cùng ở, hần có chút bất đắc dĩ đối với Giang Mạt Hàn nói: “Mạt Hàn, ông chú cũng không phải là làm khó dễ ngươi bắt ngươi trụ viện này, nhưng là trong Thần Y cốc chỉ có viện này có hoa tường vi trắng trị liệu cho ngươi. Dao nhi ở nơi này là vì chiếu cố ngươi, ngươi mỗi ngày cần có người chăm sóc, toàn bộ Thần Y cốc trừ bỏ Dao nhi, không ai có đủ khả năng giúp ngươi chăm sóc.”

“Có ngươi.” Giang Mạt Hàn khẩu khí lạnh như băng.

Giang Thương sờ sờ mắt, ra vẻ bi ai nói: “Người già đi, mắt mờ, vạn nhất châm sai, mạng nhỏ của ngươi liền xong đời!”

Giang Mạt Hàn cup mắt xuống, trầm giọng châm chọc nói: “Đồ đệ ngươi không chỉ có một mình hần biết chăm sóc, hần chẳng qua là cái đứa nhỏ bảy tám tuổi, ta đem mệnh giao cho hần, chẳng phải là càng không an toàn!”

Ánh mắt Giang Thương nheo lại giống như một con hổ già, nói: “Đồ đệ ông chú đương nhiên đều biết chăm sóc, nhưng là ngươi mạch lạc kì đặc, không phải người bình có thể châm chuẩn, chính ngươi không phải cũng biết sao?” Giang Thương cúi đầu, tựa vào bên tai Giang Mạt Hàn, nhẹ giọng thì thầm nói: “Ngươi trong cung không phải đều đã muốn nói rất rõ ràng sao? Bằng không ngươi cũng sẽ không đến Thần Y cốc của ông chú đúng không?” (Chuối: Thân phận anh này đã hiện ra, nhưng không biết là thái tử hay vương gia)

Giang Mạt Hàn gắt gao nhíu mày, rõ ràng ông chú trước mắt cũng không phải mắt mờ không dám tự chính mình chăm sóc mà là lợi dụng lời này là để bắt buộc chính mình ở nơi này, tuy rằng không biết vì sao ông chú nhất định phải bắt chính mình cùng người trên mặt có vết bớt này ở chung, nhưng dù sao ông chú cũng đã đáp ứng gia gia sẽ hảo hảo chiếu cố chính mình, hần là sẽ không hại mình.

Giang Mạt Hàn thần nhiên lướt qua Giang Thương, lại cũng không nói gì thêm, mà là công vật dụng của mình hướng trong viện đi đến.

Giang Mạt Hàn nguyên ý cùng Tiêu Dao ở Sắc Vi viện, Giang Thương cảm thấy hơi hơi nhẹ nhàng thở ra, còn thật sự đối với Tiêu Dao dặn dò nói: “Dao nhi, từ hôm nay, mỗi ngày vào giờ tỵ, ngươi vì hần đi chăm sóc, nhớ lấy nhất định phải nhanh chuẩn, hần là trời sinh kì mạch, nếu châm sai một cái, khả năng không chỉ là đổ máu!”

Tiêu Dao nhìn trong mắt Giang Thương hiện ra sự khẩn trương, trong lòng không khỏi có chút lo lắng, tuy rằng gia gia mặt ngoài không hiện ra sự khẩn trương đối với Giang Mạt Hàn, nhưng là khi Giang Mạt Hàn cùng gia gia nói chuyện, cũng tựa hồ giống như biểu hiện như vậy không phải là sùng ái, nhưng là Tiêu Dao theo trong ánh mắt gia gia biết gia gia thực để ý Giang Mạt Hàn, loại để ý này là đến từ huyết thống không dứt bỏ đi thân tình.

Kỳ thật gia gia cũng không hoàn toàn lừa gạt Giang Mạt Hàn, gia gia hai năm này ánh mắt xác thật không ằng như trước, đối với người trời sinh kỳ mạch, nếu là một cái châm sai sẽ làm kinh mạch hần bị bạo liệt, máu chảy không ngừng. Gia gia có thể tin tưởng chính mình, chính mình cũng không thể làm người thất vọng.

Tính trẻ con Tiêu Dao nổi lên, khuôn mặt nhỏ nhắn cười sáng lạn, cực có tin tưởng chính mình, nói: “Gia gia, ngươi yên tâm, ta sẽ hảo hảo chiếu cố hần, ta châm pháp tuyệt đối sẽ không xảy ra sai sót!”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huỳnh Triền Không Ngớt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 7: Yêu Nghiệt Lạc Ly

Không biết là Giang Mạt Hàn đồng ánh mắt với nàng, hay là hần cố ý tìm phiền toái, cư nhiên lại chọn gian phòng chính mình đã chọn.

Tiêu Dao cảm thấy vô cùng vô cùng không muốn, bởi vì gian phòng này có cửa sổ nhìn tới đối diện là hoa tường vi trắng, nhưng đối phương dù sao trong

thân có hoa cỏ, muốn trấn an hoa cỏ trong thân thể hần, nhất định phải dùng mùi hoa tường vi trắng làm cho hoa cỏ trùng nghĩ đến chính mình vẫn là ấu trùng, áo giáp này, có thể cho hoa cỏ trùng ngủ say, Giang Mạt Hàn có thể mất đi một chút đau đớn.

Đáp ứng gia gia hảo chiếu cố tốt Giang Mạt Hàn, tự nhiên không thể vì việc nhỏ ấy mà không vui, Tiêu Dao ra về vô cùng độ lượng ra khỏi phòng, đi tới phòng cách vách, dù sao gần hần chút, giờ tý châm cứu vẫn tiện hơn.

Thu thập phòng tốt, Tiêu Diêu rất lễ phép gõ cửa phòng Giang Mạt Hàn.

Chi nha một tiếng, viện Sắc Vi hồi lâu không có người ở lại, cửa phòng làm bằng gỗ phát ra thanh âm cổ xưa.

Giang Mạt Hàn hơi hơi nhú mi, không hồn giận nhìn về phía Tiêu Dao “Có chuyện gì” Thanh âm hần lạnh như băng đến cực điểm.

“Cũng không có chuyện gì, chính là tới hỏi, ngươi có cần giúp gì không?” Tiêu Dao lễ phép cười, mặc kệ đối phương vẫn lạnh như băng.

Giang Mạt Hàn thân nhiên nhìn về phía Tiêu Dao, ngược lại lạnh lùng nói: “Ta cần giúp đỡ, ngươi liền giúp?”

Tiêu Dao hơi hơi mờ mịt, vốn là xuất phát từ lễ phép, đối phương là người mới tới, cho nên hỏi hần một chút có cần hay không giúp đỡ, hiện tại hần hỏi câu như vậy, ngược lại có chút không biết trả lời như thế nào.

“Nếu có gì cần thiết, ta có thể giúp được, ta sẽ tận lực giúp.”

Giang Mạt Hàn nghiêng người mời Tiêu Dao vào phòng, chỉ chỉ phòng nói: “Dọn dẹp.”

Khẩu khí chỉ huy, làm cho Tiêu Diêu không khỏi nhú mày, nàng chuyển mâu nhìn quanh phòng, phòng hồi lâu không có người ở, tro bụi trắng xoá chồng chất trên mặt đất, thế này mới nhớ tới, hôm nay sau khi lựa chọn gian phòng này, chính mình vẫn chưa dọn dẹp, không nghĩ tới cuối cùng phòng không phải mình ở, cư nhiên chính mình dọn dẹp !

Thấy Tiêu Dao bất động hồi lâu, thanh âm Giang Mạt Hàn lạnh lùng vang lên: “Là chính ngươi muốn tới giúp, chẳng lẽ không nguyện ý ?”

Tiêu Dao có thể cảm giác được rằng nanh của mình cao thấp đều lạnh phát run, hần rõ ràng là nhờ chính mình giúp, lời nói thế nhưng lại giống cái đại thiếu gia, làm cho trong lòng người ta không hề thoải mái một chút nào ! Tiêu Dao cố gắng ấn nhẫn tức giận, âm thầm nói với chính mình, chỉ là thu thập phòng mà thôi, cứ giúp đỡ đi vậy, dù sao hần cũng là cháu trai của gia gia, xem như nể mặt gia gia giúp đỡ hần một chút !

Một lúc lâu sau...

Tiêu Dao dùng sức lau đi trên trán mồ hôi, mắt liếc về phía ngồi ở bên cạnh bàn Giang Mạt Hàn đang nhàn nhã uống trà, nàng thanh âm cơ hồ run rẩy, là mấy cái răng nanh va vào nhau: “Thu thập đã xong, ta đi đây!”

“Đợi chút.”

Tiêu Dao liếc mắt một cái đối phương, cuối cùng nhìn không được, cả giận nói: “Trà, ta đã pha! Phòng, ta đã thu dọn! Giường, ta cũng trải! Vị đại thiếu gia này, ngươi còn muốn thế nào?”

Giang Mạt Hàn hơi hơi nâng mắt nhìn về phía khuôn mặt nhỏ nhắn đang sinh khí của Tiêu Dao, mâu trung mơ hồ hiện lên mỉm cười, vì sao nhìn đến xú xú tiểu tử kia tức giận, trong lòng lại cảm thấy phá lệ thú vị? Chính mình giống như hồi lâu không có cảm thụ như vậy a!

Hần thân nhiên nói: “Ta đói bụng.”

Tiêu Dao ngẩn người, chuyển mâu nhìn về phía ngoài cửa sổ, chắc hẳn là đã đến thời gian ăn cơm, theo bản năng sờ sờ bụng, chính mình do quá mệt mỏi nên đã quên đói bụng.

“Ngươi chờ ở đó!” Tiêu Dao hừ lạnh một tiếng, liền nhanh chóng ly khai.

Nhìn bóng dáng bé nhỏ lại linh hoạt kia rời đi, Giang Mạt Hàn thì thảo lắm bầm: “Có lẽ, Thần Y cốc không giống mình tưởng nhàm chán.”

Tiêu Dao đến phòng bếp lĩnh hai phần đồ ăn, khi đi qua hoa đào viện, một người khách không mời mà đến đập vào mi mắt —— Hoa Lạc Ly!

Hoa Lạc Ly tuổi chừng mười hai mười ba tuổi một thân áo dài hồng sa, làn da tuyết trắng, môi hồng như son, hoa đào bay lá tả, cánh hoa dừng ở đầu vai hần, làm xuất hiện một bộ dáng xinh đẹp.

Hoa Lạc Ly ôm trong lòng một con mèo béo trắng như tuyết, mèo cực kì linh mẫn, tiểu xảo nhĩ hơi hơi động, đôi mắt màu lam hướng Tiêu Dao đứng ở xa xa.

Tiêu Dao vừa thấy tiểu miêu béo này, toàn thân không khỏi đánh một cái rùng mình.

Dùng tốc độ ánh sáng chạy đi, vừa nhấc được cái chân, một trận gió theo bên tai xẹt qua, hần đã muốn ngẩn ở trước người nàng.

Hoa Lạc Ly tà cười gọi lên khoe miệng, khuôn mặt trẻ con dù chưa thành hình, cũng đã yêu nghiệt làm cho người ta mất hồn, thanh âm mê hoặc mang

theo một tia vô lại “Xú sư đệ, sư huynh lớn lên giống con hổ ăn thịt người sao? Vì sao vừa thấy sư huynh người đã liền bỏ chạy rồi?”

Xú sư đệ ba chữ làm cho Tiêu Dao thực không thích, nhưng là lại bắt đắc dĩ phản bác, nàng hơi hơi nheo lại ánh mắt, đồng dạng tà tà gọi lên khoe miệng: “Sư huynh giống như con giun trong bụng Tiêu Dao, cứ nhiên có thể đoán được Tiêu Dao nghĩ đến cái gì! Xác thực như thế, Tiêu Dao cảm thấy sư huynh lớn lên giống con hổ ăn thịt người, không thích, cho nên nhìn thấy người, liền muốn chạy đi!”

Nàng nói trắng ra, luôn làm cho Hoa Lạc Ly không nói được cái gì, nhưng cũng rất là thích, bởi vì đầu vô mồm với nàng tốt lắm!

Hoa Lạc Ly nhẹ vỗ về đầu tiểu miêu béo trong lòng, khẽ cười nói: “Thật không hiểu vì sao, người lớn lên như thế xấu xí, mèo của ta vẫn như cũ thích người.” Nói xong, hất buông tay ra, tiểu miêu béo quả nhiên một chút sau liền lên đến, quần quýt ở bên mắt cá chân Tiêu Dao, giống như đang làm nũng.

Tiêu Dao khoe miệng không khỏi run rẩy một chút, dưới chân tiểu miêu béo bám người nếu không phải Hoa Lạc Ly nuôi, có lẽ chính mình sẽ thực thích, dựa vào bộ dáng béo béo như cục bông đều khiến người người thích.

Gặp Tiêu Dao không nói lời nào, Hoa Lạc Ly hơi nhu nhu ánh mắt, nhướng mày, nhìn về phía trong tay Tiêu Dao hai phần đồ ăn, nhú mi hỏi: “Đưa com cho người mới tới sao?”

Tiêu Dao gật gật đầu, mâu trung hiện lên một tia tức giận, nàng cơ bản không nghĩ ở trong này với Hoa Lạc Ly nói nhiều cái gì, chính là dưới chân tiểu phi miêu bám người quần quýt lấy chính mình, không cho chính mình đi.

Tiểu miêu béo này làm sao có thể thích mình, rõ ràng chính là Hoa Lạc Ly làm cho tiểu miêu béo ngăn trở chính mình!

“Người cùng hân ăn com?” Hoa Lạc Ly hỏi tiếp, giọng điệu bình tĩnh làm cho người ta đoán không ra hân đang nghĩ gì trong bụng.

Tiêu Dao gật đầu, không kiên nhẫn nói: “Đồ ăn đều đã nguội, phiền toái người đem con mèo đáng ghét này ôm đi đi!”

Hoa Lạc Ly khó khi nào thỏa hiệp, cứ nhiên lại ôm lấy con mèo nhỏ.

Tiêu Dao hơi hơi kinh ngạc, mới vừa đi hai bước, liền phát hiện có người theo sát phía sau, nàng giận trừng nói: “Người đi theo ta làm cái gì!”

“Ta với các người cùng nhau ăn!” Hoa Lạc Ly khoe miệng giờ lên một chút cười cực kì quỷ dị.

Tiêu Dao không khỏi nhú mày, muốn đuổi đối phương đi, nhưng đối phương lại lấy lý do, nói thân là đồ đệ của cốc chủ Thần Y cốc, theo lý khách nhân cần phải đi chiêu đãi.

Trở lại viện Sắc Vi, Tiêu Dao gõ vào cửa phòng Giang Mạt Hàn, lại không có ai mở cửa, “Chẳng lẽ không có sao? Giang Mạt Hàn, người không ở trong đó sao?” Chờ thật lâu, trong phòng vẫn như cũ không hề có động tĩnh.

Đang lúc Tiêu Diêu tính rời đi, Hoa Lạc Ly lại tiến lên một bước, một cước trực tiếp đá mở cửa, Tiêu Dao vừa muốn mắng Hoa Lạc Ly thô lỗ, đã thấy trong phòng Giang Mạt Hàn cứ nhiên đang nhàn nhã uống trà!

Tiêu Dao hùng hổ đi nhanh vào nhà, đem cặp lồng com dùng sức đặt ở trên bàn, nhú mày chất vấn nói: “Vì sao người không mở cửa?”

Giang Mạt Hàn liếc mắt nhìn nhìn người phía sau Tiêu Dao, âm thanh lạnh lùng nói: “Nếu là một mình người, ta sẽ mở.”

Câu trả lời này làm cho Tiêu Dao có chút buồn bực, hiển nhiên Giang Mạt Hàn không ra mở cửa không phải là do không thích mình.

Hoa Lạc Ly hơi hơi nheo lại ánh mắt, mắt xếch hẹp dài phả lệ nhếch lên, hân gọi tà lên khoe miệng, cười tà nói: “Xem ra ta là khách không mời mà đến!”

Lúc này Hoa Lạc Ly vẫn như cũ ở trước cửa, vẫn chưa bước vào trong phòng, Giang Mạt Hàn chỉ coi hân là không khí, cũng không đi để ý tới hân.

Tiêu Dao cảm thấy một làn không khí lạnh như băng, lựa chọn trầm mặc xem diễn.

Hoa Lạc Ly vừa có ý định muốn bước qua cửa, Giang Mạt Hàn đột nhiên giơ tay áo, một cổ gió lạnh theo ra, cửa liền muốn gãy rạp, Hoa Lạc Ly phản ứng cực nhanh, phi thân một cái, nháy mắt còn đang ở trước cửa phòng, chớp một cái liền khinh công vào trong nhà, đứng ở trước mặt Giang Mạt Hàn.

“Hô!” Hoa Lạc Ly ra vẻ thờ dài môi mệ, nhướng mi tà cười nói: “Xem ra, người có vẻ chán ghét ta?”

“Ân.” Giang Mạt Hàn vô cùng thẳng thắn.

Hoa Lạc Ly ý cười càng đậm, híp mắt nói: “Người quả thực rất trực tiếp! Không ngại nói cho người biết, ta cũng không thích người!” (Miu: Khụ ~ đừng ai nghĩ thích kiểu kia nha ~ amen!)

“Một khi đã như vậy, cần gì phải vào phòng của ta.” Giang Mạt Hàn lạnh lùng nhìn Hoa Lạc Ly, mâu trung mơ hồ mang theo một cổ sát khí nồng đậm.

Hoa Lạc Ly xoa xoa đầu tiểu miêu béo trong lòng, mắt nhìn về phía Tiêu Dao, cười mê hoặc nói: “Bởi vì ta cảm thấy món đồ chơi xú sư đệ này, tựa hồ

bị người đoạt đi rồi!”

Tiêu Dao mặt đen lại, găm nhẹ nói: “Ta không phải là món đồ chơi của người.”

Giang Mạt Hàn đột nhiên nhìn về phía Tiêu Dao, Tiêu Dao thình lình run lên một chút, nếu như chính mình không có nhìn lầm, hấn trong mắt là cái gì? Là thương hại với đồng tình!

“Không được nhìn ta như vậy!” Tiêu Dao từ tận đáy lòng không hề thích ánh mắt này, nó tựa hồ như nhắc nhở chính mình, chính mình là kẻ yếu, là một đứa bé xấu xí, lại không có thân nhân – là một kẻ đáng thương.

Giang Mạt Hàn hơi thu hồi ánh mắt, ngược lại nhìn về phía Hoa Lạc Ly, Tiêu Dao là đồ đệ của ông chú, đối phương lại gọi Tiêu Dao là xú sư đệ, vậy hấn cũng chắc là đồ đệ của ông chú. Nghe gia gia nói qua, Thân Y cốc mặc dù có rất nhiều cực học y thuật, nhưng ông chú thu đồ đệ lại chỉ có ít ỏi mấy người, trừ bỏ nghĩa tôn mà ông chú thu, mấy người khác thân phận đều không đơn giản, có lẽ đều tôn quý như mình.

Giang Mạt Hàn lạnh giọng hỏi: “Người là ai.” Tuy rằng là hỏi, hấn lại lấy khẩu khí lạnh như băng, giống như là chất vấn.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư huynh Triền Không Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Chán Ghét Mỹ Nữ

Hoa Lạc Ly hơi hơi nhíu mày, ra vẻ giật mình nói: “Đúng rồi, ta còn chưa có tự giới thiệu đâu!” Mắt hẹp dài xéch lại ánh mắt nhanh chóng hiện lên một tia giảo hoạt, bản mặt hấn phần khởi, thể nhưng nghiêm trang nói: “Tại hạ họ Sư, tên chỉ một chữ Tô!” (Chuối: Vãi anh này wá, sư tổ =]])

“Sư tổ?” Giang Mạt Hàn thốt ra, nói ra hai chữ đó, mới phát hiện chính mình bị trêu chọc, sắc mặt nháy mắt xanh mét, vẻ mặt quần bách.

“Ai, đồ tôn ngoan!” Hoa Lạc Ly cố ý thu khí lại dùng thanh âm của người già lên tiếng trả lời, mắt hướng tới Tiêu Dao ngược lại tề mi lộng nhãn tỏ vẻ thắng lợi.

“Ha ha!” Tiêu Dao không khỏi cười lên tiếng, Hoa Lạc Ly dùng qua chiêu này cũng đã đùa giỡn không ít người, hôm nay nhìn Giang Mạt Hàn kia mặt lạnh như băng son trở nên quần bách, nhưng thật ra càng hơn dĩ vãng, đặc sắc!

Cảm giác có luồng ánh sáng lạnh phóng tới, Tiêu Dao chuyển mắt nhìn về phía Giang Mạt Hàn kia hơi buồn bực ánh mắt lạnh nhạt, nằng bữu môi, cũng phải miễn cưỡng đem miệng cười thu lại.

Dù sao đáp ứng rồi gia gia chiếu cố hấn thật tốt, cũng không thể chỉ nhìn hấn bị khi dễ, không giúp hấn lại còn giễu cợt đi.

Tiêu Dao nhìn Hoa Lạc Ly liếc mắt một cái, động thân mà ra nói: “Hoa Lạc Ly, người tốt nhất không cần trêu chọc hấn! Đây sư tổ là hai chữ, người là tha thứ không dậy nổi! Hấn cùng ta giống nhau đều là đồ đệ của gia gia! Người làm sư tổ của hấn, chẳng phải là muốn gia gia làm đồ đệ của người, cần thận giảm thọ giảm phúc!”

Hoa Lạc Ly? Nghe thấy ba chữ này, Giang Mạt Hàn ánh mắt hơi kinh hãi, ngược lại rất nhanh bình tĩnh, tuy rằng là từ trong miệng Tiêu Dao nghe được tên đối phương, nhưng là một cái tên cũng đã đủ để biết được thân phận đối phương, mặc dù người này ở tà giáo có thân phận cao quý, lại vẫn như cũ là người trong tà giáo, chính mình tuyệt không thể có can thiệp. (Chuối: Anh Lạc Ly đã lộ thân phận là người giang hồ rồi...chep chep...)

“Người lại vì hấn mà bênh vực?” Con người Hoa Lạc Ly neho lại, ánh mắt nghiêm túc gắt gao khóa trụ khuôn mặt nhỏ nhắn kia của Tiêu Dao, chính mình thường đi trêu chọc người trong cốc, sao chưa từng thấy qua hấn đi bênh vực kẻ yếu?

Tiêu Dao đương nhiên hồi đáp: “Đương nhiên, ta bị gia gia dặn dò, chiếu cố Giang Mạt Hàn thật tốt, ở phía trước Giang Mạt Hàn, ta sẽ không cho phép bất kì kẻ nào khi dễ hấn!”

Nghe vậy, Hoa Lạc Ly lấy ngón tay cái để ngay cảm chính mình, ngón trở mảnh khảnh nhẹ nhàng vuốt vuốt cằm, giọng lên khốc miệng tà ác, âm thanh nhẹ nhàng nói: “Ta muốn khi dễ hấn, người có năng lực cản ta sao?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên hung lên tính trẻ con, bởi vì trên má phải có màu xanh độc ký xí xấu, nằng có vẻ có chút dữ tợn đáng sợ, nằng trầm giọng uy hiếp nói: “Ta xác thực không thể làm thế nào để cản người, nhưng con mèo nhỏ của người liền không nhất định người liền có vận khí tốt như vậy!” Nói xong, Tiêu Dao hung tợn trừng mắt một cái liếc mắt nhìn tiểu miêu béo trong lòng Hoa Lạc Ly.

Cảm giác được ánh mắt không tốt, tiểu miêu béo cả người run rẩy, Hoa Lạc Ly ôn nhu vỗ vỗ đầu tiểu miêu béo, như vậy mới làm cho nó yên tâm an ổn.

“Người là uy hiếp ta?” Hoa Lạc Ly cười về mặt yêu nghiệt đến cực điểm.

Tiêu Dao hơi hơi thất thần, cũng rất mau từ trong hồi tưởng đi ra, cảm thấy người mắng trước mắt trưởng thành đẹp mặt, càng kiên định muốn tránh hấn

rất xa, bởi vì hán trưởng thành đẹp mặt, cho nên sẽ làm cho chính mình có cảm giác mình ngày càng xấu.

Theo bản năng, Tiêu Dao đi chuyển bước chân cùng Hoa Lạc Ly cách ra một khoảng cách, “Này không phải uy hiếp, chính là bàn bạc điều kiện, trước khi Giang Mạt Hàn bệnh tốt hơn, ngươi cũng không khi dễ hán! Giống vậy, ta cũng sẽ không khi dễ mèo của ngươi!”

“Nếu là bàn điều kiện, không bằng đem điều kiện kia đổi thành, trước kia hán bệnh tốt hơn, ta không khi dễ hán, đổi sang khi dễ ngươi!” Hoa Lạc Ly bước từng bước từng bước tiến lên, Tiêu Dao theo bản năng lui về phía sau, trong lúc đó Giang Mạt Hàn đột nhiên ra chắn ngang hai người.

Giang Mạt Hàn vẫn như cũ biểu tình lạnh như băng, trầm giọng nói: “Ta mặc dù thân trúng độc trung hoa cổ, nhưng không có nghĩa là ta là phế vật, ta không cần bất kì kẻ nào bảo vệ.”

Hoa Lạc Ly cười tàn sát bữa bãi, tà mị nhìn về phía Tiêu Dao, trêu tức nói: “Hiển nhiên, bởi vì ngươi trưởng thành xấu, người khác không hiềm lạ ngươi là sừ nhân cứu mỹ nhân!”

Tiêu Dao đánh không khí đến một chỗ, một phen đẩy Giang Mạt Hàn che ra ở trước người, âm thanh tức giận nói: “Không phải vì gia gia, ta còn lâu mới quên ngươi!”

Nói xong, Tiêu Dao lấy đi một phần đồ ăn trên bàn của chính mình, nổi giận đùng đùng trở lại phòng chính mình.

Nói xong, Tiêu Dao lấy đi một phần đồ ăn trên bàn của chính mình, nổi giận đùng đùng trở lại phòng chính mình

Vừa muốn đóng cửa lại, Hoa Lạc Ly lại giống như gió nhanh chui vào phòng, sẵn tiện đóng cửa lại.

“Là đến quả trách ta?” Tiêu Dao sau khi liếc mắt nhìn hán, liền vào nhà ăn cơm.

Hoa Lạc Ly tà tà ôm lấy khoe miệng, ngồi ở bên cạnh Tiêu Dao, đoạt lấy chiếc đũa của nàng, tà mị mê hoặc nói: “Sư huynh còn không có ăn, ngươi xử sự đệ này, nào có thể một mình hưởng thụ thức ăn ngon?”

Nói xong, hán liền lấy đồ ăn đưa vào miệng.

Tiêu Dao một phen xoa sạch chiếc đũa trên tay hán, nhủu mi nói: “Hoa Lạc Ly, ngươi không phải có khiết phích* sao? Ta dùng qua chiếc đũa, còn dám hướng miệng ăn, có phải hay không đầu óc hỏng rồi!” Hôm nay Hoa Lạc Ly, vì sao làm cho chính mình cảm giác, có chút khác thường?

Hoa Lạc Ly vỗ về lông tuyết trắng của tiểu miêu béo nói: “Ta chỉ là thích màu trắng, cũng không phải khiết phích.”

Khoe miệng Tiêu Dao cười đến run rẩy, từ lúc bắt đầu có trí nhớ, Hoa Lạc Ly này thường xuyên mặc áo hồng sa, “Ngươi thích màu trắng, vì sao không mặc áo trắng trong cốc quy định?”

Ánh mắt Hoa Lạc Ly khẽ nhúc nhích, không đáp mà hỏi ngược lại: “Chờ hán hết bệnh rồi, ngươi sẽ trở về Hoa Đào sao?”

Tiêu Dao chuyển mắt nhìn hoa tường vi trắng phía ngoài cửa sổ, ánh mắt hiện lên một tia hi vọng, thấp giọng khàn khàn nói: “Ta cũng thích màu trắng, cho nên ta thích hoa tường vi ở nơi này, ta sẽ vẫn ở nơi này.”

Hoa Lạc Ly theo Tiêu Dao ánh mắt nhìn thấy, hoa tường vi trắng ở kia mọc đầy tường xác thực rất đẹp, màu trắng thuần túy lại sạch sẽ, là sắc đẹp hán thích nhất, nhưng là hán nhất định cũng sẽ không có được sắc đẹp, bởi vì thuần túy, sạch sẽ, có lẽ vĩnh viễn hán không có vấn đề gì.

Hoa Lạc Ly ngồi ở bên trái Tiêu Dao, Tiêu Dao khi nhìn phía ngoài cửa sổ, khuôn mặt trẻ con trắng nõn ở bên trái rất hợp với tường vi trắng, nhìn như vậy có vẻ rất thuần khiết.

Nhìn bên trái mặt Tiêu Dao, Hoa Lạc Ly hơi hơi hoảng hốt...

Bên người đột nhiên không có thanh âm, Tiêu Dao có chút buồn bực, quay lại đầu nhìn về phía Hoa Lạc Ly.

Tiêu Dao nháy mắt quay đầu, màu xanh xám xỉ của độc ký hiện lên trong mắt Hoa Lạc Ly, Hoa Lạc Ly khoe miệng run rẩy một chút, ngược lại thờ dài thật dài, hơi vài phần tiếc hận.

“Thán tức giận cái gì?” Tiêu Dao không hờn giận nói.

“Không có gì.”

Hoa Lạc Ly đột nhiên cười tà trêu tức nói: “Mèo ta cũng là màu trắng, vì sao ngươi không thích đâu? Ta xem ngươi là càng thích Sắc Vi viện này mới là thật! Rõ ràng cái đứa nhỏ là nam, lại có tình giống như nữ tử thích hoa hoa cỏ cỏ, xem ra xử sự là vì này trong cốc không có nữ nhân, muốn làm nữ nhân để cho sư huynh có niềm vui, thật đúng là dụng tâm lương khổ*!”

“Phi! Ngươi mới phải làm nữ nhân!” Ánh mắt Tiêu Dao hiển nhiên chột dạ, lại ra vẻ buồn bực vỗ bộ ngực nhỏ nói: “Ta đường đường là nam tử hán!” Hiển nhiên thân thể bảy tuổi căn bản không phân ra nam nữ khác nhau.

Hoa Lạc Ly ánh mắt nheo lại, ánh mắt hiện lên một tia nghiền ngẫm cười xấu xa, mê hoặc nói: “Tốt tốt tốt, ngươi là nam tử hán! Chúng ta đây nói lời nói

trong đề tài nam tử hán nói!”

“Lời nói trong đề tài nam tử hán thường nói?” Tiêu Dao ánh mắt mờ mịt.

“Nữ nhân!” Hoa Lạc Ly cười yêu nghiệt, ánh mắt cơ hồ đều mị thành một cái tuyến, bộ dáng mười phần sắc mị mị.

“Nữ nhân? Trong cốc không nữ nhân, có cái gì đâu đề nói!” Tiêu Dao đối với nữ tử có chút miễn cưỡng, theo bản năng tưởng muốn cự tuyệt đề tài này.

Hoa Lạc Ly tựa hồ không nghĩ như vậy liền ngừng, cười tà mị nói: “Chính bởi vì trong cốc này không có nữ nhân, sư huynh sợ người lớn lên rồi cốc sẽ bị nữ nhân lừa, cho nên nhất định phải nói một chút về nữ nhân cho người nghe! Người tuổi không nhỏ, hẳn là muốn hiểu biết thêm về nữ nhân!”

Mặt mày Tiêu Diêu càng nhanh nhẹn lại, âm thanh lạnh lùng nói: “Ta mới bảy tuổi!”

“Từ nhỏ càng phải biết!” Hoa Lạc Ly cười khanh khách, ra vẻ vô hại.

Tiêu Dao liếc mắt, hừ lạnh nói: “Người cũng chẳng qua mới mười ba tuổi, làm sao có thể hiểu biết nữ nhân!”

Hoa Lạc Ly thưởng thức ly trà, tà tà cười nói: “Năm năm trước vào cốc, ta mỗi ngày đều ở bên hai nữ nhân!”

Tiêu Dao hơi hơi kinh ngạc, lẳng lẳng lặp lại: “Hai nữ nhân?”

Hoa Lạc Ly khinh tả thân mình, tựa vào bên tai Tiêu Dao, chỉ vào hoa tường vi trắng ngoài cửa sổ, mê hoặc nói: “Hoa tường vi trắng tuy đẹp, nhưng là nó thứ lại cực kì sắc nhọn, quá mức nguy hiểm! Nữ nhân như hoa, càng là mỹ nữ nhân, càng là nguy hiểm!”

Tiêu Dao toàn thân cứng đờ, phân không rõ là vì hán thổi gió lọt vào tai thấy nóng hay là vì hán trong lời nói kia thân nhiên còn ý hận.

“Người chán ghét nữ nhân?” Tiêu Dao nhú mi hỏi.

Hoa Lạc Ly ánh mắt vi huân, chớp mũi lưu lại sợi tóc có mùi hương thượng dược của Tiêu Diêu, làm cho hán có chút say mê, hán khẽ cười nói: “Ta chỉ là chán ghét nữ nhân xinh đẹp, nữ nhân càng đẹp, lại càng gặt người.”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huynh Triền Không Ngớt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Lạc Ly Sợ Châm

Tiêu Dao hí mắt, ánh mắt xấu xa dò tới dò lui ở trên mặt Hoa Lạc Ly, bĩu môi cười nói: “Ta thật ra cảm thấy nam nhân càng mỹ, càng sẽ đi lừa gạt người!”

Hoa Lạc Ly vuốt cằm, cười mị hoặc nói: “Xú sư đệ cảm thấy, sư huynh ta có đẹp hay không?”

Tiêu Dao bĩu môi, cười châm chọc: “Mỹ mỹ mỹ! Người có thể so với nữ nhân còn muốn đẹp hơn.”

Hoa Lạc Ly đuôi lông mày khẽ nhướng lên, ra vẻ tự kỷ vuốt má phải, tà tà nhếch khóe miệng, “Xú sư đệ có ý là... sư huynh ta trông rất giống người hay đi lừa gạt?”

“Ha ha, người thích đi dò người, ta cũng không có cách nào!” Tiêu Dao vô tội trừng mắt nhìn hán, khóe miệng lại lộ vẻ cười xấu xa như ý xấu đã được thực hiện.

Hoa Lạc Ly đột nhiên đưa tay nâng cằm Tiêu Dao, ánh mắt nhìn chăm chăm cái bớt màu xanh trên mặt nàng, cười yêu nghiệt nói: “Xú sư đệ nói đúng vậy, mặc kệ là nam nhân hay là nữ nhân, chỉ cần mỹ, tất nhiên đều gặt người lừa tâm! Cho nên sư huynh ta rất thích nói chuyện với người, bởi vì...”

Tiêu Dao dùng sức gạt tay hán ra, ngắt lời nói: “Bởi vì ta xấu?”

Hoa Lạc Ly neoh lại mắt xếch, mâu trung hiện lên một tia hứng thú, cười tà gạt đầu.

Tiêu Dao lạnh giọng hỏi: “Trong mắt của người, xú nhân sẽ không lừa gạt người?”

“Xú nhân có lẽ sẽ lừa gạt người, nhưng sẽ không lừa gạt tâm, bởi vì rất xấu, cho nên không có người thích!” Hoa Lạc Ly hất mấy lọn tóc dài, nở nụ cười mê hoặc, thần thái mười phần yêu nghiệt.

Tiêu Dao bĩu môi, không có nói thêm gì nữa, đối với nàng mới bảy tuổi mà nói, lừa tâm cùng gạt người khác nhau, kỳ thật còn không phải thật hiểu được.

Hoa Lạc Ly nhìn quanh phòng , trong phòng bài trí rất đơn giản, ngay cả vật trang trí cũng không có.

“Xứ sự đệ chuyển tới nhà mới, sư huynh tất nhiên là phải có lễ vật cho người, ta đi chuẩn bị lễ vật!” Nói xong, Hoa Lạc Ly tựa như một con gió, theo cửa sổ bay ra. (Miu : mất hết cả hình tượng =))

Tiêu Dao đảo cặp mắt trắng dã, miệng tức giận thầm nói: “Có cửa không đi! Liền thích khoe khinh công!”

“Meo meo meo meo ~” một tiếng mèo kêu truyền vào tai.

Tiêu Dao hạ mắt nhìn lại, một tiểu phi miêu tuyết trắng đang ở bên chân giường quanh, đôi đồng tử màu lam long lanh ánh nước, có vẻ nó cực có linh khí. (Mẫn: edit chỗ này có xạo quá ko? =)) Miêu: Ồ hơi xạo *cười YY*)

Tiêu Dao đem tay ôm lấy tiểu phi miêu (Miêu: Cái này là con mèo nhỏ béo =))) Có vẻ dễ thương) , có chút đồng tình ôn nhu xoa đầu nó, tiếc hận nói: “Người cũng thật đáng thương, có chủ tử như vậy, nhất định thường xuyên bị hấn khi dễ đi?”

“Meo meo meo meo ~” tiểu phi miêu kêu hoán một tiếng, ở trong lòng Tiêu Dao xoay thân, cái bụng to tròn vằn vẹo vài cái, như là ở đối Tiêu Dao làm nũng.

Tiêu Dao không khỏi bị bộ dáng đáng yêu của nó chọc cười , gãi gãi cái bụng nhỏ, cười xấu xa nói: “Ta nói tiểu phi miêu, người nếu lại ăn nhiều như vậy, chỉ sợ cũng phải đổi thành tiểu phi trư !”

Tiểu phi miêu thè lưỡi, đáng thương nhìn Tiêu Dao.

Tiêu Dao cười khò lắc lắc đầu, nhéo nhéo lỗ tai tiểu phi miêu, nhặt lên chiếc đĩa phía trên chà lau sạch sẽ, gấp một khối thịt bò đưa đến bên miệng tiểu phi miêu, khẽ cười nói: “Quên đi, người vẫn là ăn nhiều chút đi, nếu gầy, lại không thể yêu !”

Tiểu phi miêu vurun đầu lưỡi đem thịt bò vào trong miệng, bẹp bẹp giật giật cái miệng nhỏ nhắn, đầu lưỡi phất hồng vòng quanh bên miệng bạch mao đánh một vòng tròn, về mặt ngược lại ý là chưa hết đói nhìn Tiêu Dao, bộ dáng rất là đáng yêu.

Tiêu Dao thấy nó ăn thật đáng yêu, cảm thấy vui mừng, liền lại gấp một khối thịt bò đưa đến bên miệng nó, nhưng thật ra uy miêu uy tới bắt di bắt dịch.

Ấn no bụng, tiểu phi miêu ánh mắt híp thành một cái khâu, mặt dày ở lại trong lòng Tiêu Dao. (Mẫn: mèo mà dịch mặt dày liệu có ôn ko? =)) Miêu: Ở có tại ta mặt cũng dày không kém =)))

Sau giữa trưa dương quang âm áp chiếu vào trong phòng, gió xuân nhẹ nhàng, mùa xuân chính là dễ dàng một rã rời, ngồi trên cửa sổ, Tiêu Dao ngáp một cái, liền ôm tiểu phi miêu nằm lên giường, nhanh chóng nhập mộng ...

Cửa sổ bị người ở ngoài đẩy ra, Hoa Lạc Ly phi thân vào nhà, lúc này, trong tay hắn cầm hơn mười bảy hoa Sắc Vi màu trắng cùng một bình hoa bằng ngọc lưu ly.

Thấy Tiêu Dao đã ngủ, Hoa Lạc Ly đem Hoa Sắc Vi đặt lên bàn, khoe miệng khẽ nhếch, nhẹ bước đến trước giường.

Trên giường, Tiêu Dao nghiêng người mà nằm, làn da tinh xảo trắng nõn, trong lòng ôm tiểu phi miêu tuyết trắng, một người một miêu cùng ngủ hình ảnh thực ấm áp duy mỹ.

Bởi vì cửa sổ mở , mùi hoa mang theo gió mát thân nhiên bay vào trong phòng, trong lúc ngủ mơ Tiêu Dao cảm giác có chút lạnh, nắm thật chặt cánh tay, đem tiểu phi miêu ôm chặt hơn nữa.

Hoa Lạc Ly liền đóng cửa sổ, lấy thảm lông muốn đắp cho Tiêu Dao, ánh mắt lại nhìn Tiêu Dao ôm tiểu phi miêu sười ảm tới thất thần... (Mẫn: đoạn này chính là chặt chém rồi đem bắn ra thành bão =)))

Chính mình mỗi đêm ôm Lam (tiểu phi miêu) đi vào giấc ngủ, cũng là hình ảnh như vậy sao?

Kỉ ức ba tuổi năm ấy tràn về, nữ nhân kia nhấn tâm đem chính mình bỏ lại, phản bội cha, sau đó cùng nam nhân khác rời đi, chính mình lên nghe được vài trưởng lão nói, nữ nhân kia ngay từ đầu chính là trăm phượng ngàn kế cố ý tiếp cận phụ thân, chính là vì lừa lấy Hắc Long đảo tam kiện chí bảo, nàng xác thực đã thành công lừa lấy được chí bảo Hắc Long cốt, cũng lừa được tâm chân tình của cha. (chả hiểu đang gõ cái gì =)))

Cha thuộc tà giáo bởi vì tay nắm chắc Hắc Long đảo, vô số tà giáo mỹ nhân đều muốn trở thành nữ nhân của hắn, hi vọng chung có một ngày trở thành Hắc Long đảo chủ mẫu, sau khi nữ nhân kia rời đi, cha cũng xác thực ngoài mắt vô cùng phong lưu, ai đến cũng không cự tuyệt, nhưng Hoa Lạc Ly so với mọi người lại biết rõ, mỗi khi về đêm, cha luôn ôm chính mình ngủ, dưới ánh trăng, khóe mắt cha luôn ẩm ướt .

Cha thủy chung không thể quên được người đã vứt bỏ chính mình, nữ nhân của hắn đã phản bội hắn, cũng bởi vì thấy cha thống khổ, Hoa Lạc Ly mới có thể chán ghét những nữ nhân xinh đẹp. Thề sẽ không để cho bất kì kẻ nào lừa đi tâm của mình, cũng sẽ không đi tin tưởng lời nói của nữ nhân xinh đẹp.

Ba tuổi Hoa Lạc Ly tuy rằng rất muốn thân cận cha, nhưng lại vì mình càng lớn khuôn mặt càng giống nữ nhân kia, mỗi lần cha nhìn chính mình, lại một tia bi thương tưởng niệm hiện lên trong ánh mắt, làm cho Hoa Lạc Ly sợ hãi tiếp cận cha, bởi vì không muốn làm cho cha nhớ tới nữ nhân kia, không muốn nhìn thấy cha vụng trộm rơi nước mắt. (Mẫn: chuẩn bị biến thành tác giả, xóa xoèn xoẹt, viết liên hồi =)))

Năm tuổi, Hoa Lạc Ly liền muốn học cách ngủ một mình, không muốn nghĩ tới cái ôm ấp của nữ nhân kia, không đi ý lại lưng cha, bắt đầu từ khi đó, Lam liền trở thành quan trọng nhất đối với Hoa Lạc Ly.

Ban đêm chính mình tựa như hiện tại xấu sự để ôm Lam giống nhau, nhanh ôm chặt Lam, hi vọng tìm kiếm một tia ấm áp theo đến trên người tiểu tiểu kia.

Chậm rãi đem thân thể đắp lên cả người Tiêu Dao, Hoa Lạc Ly hồi lâu thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên có chút nhớ nhung cha, không biết hẳn hiện tại thế nào, còn có thể tưởng nhớ nữ nhân kia sao?

Từ sáu tuổi hen suyễn đột phát thiếu chút nữa đã chết, sau, Hoa Lạc Ly liền chuyển vào thân y cốc, trải qua bảy năm này trị liệu, hen suyễn này căn bản không có khả năng trị tận gốc bệnh, nay đã hoàn toàn trị tận gốc.

Bệnh đã có tiến triển, chiếu đạo lý chính mình hẳn là phải về Hắc Long đảo mới đúng, nhưng là...

Hoa Lạc Ly nhẹ tay xoa hai má, này trương dung nhan tuyệt mỹ yêu nghiệt, thật sự là càng ngày càng giống nữ nhân kia, làm cho chính mình có chút sợ hãi trở về, sợ hãi nhìn đến cha lại thương tâm rơi lệ. (đoạn này sao thấy giống đam mỹ quá má =)))

“Này, người vuốt mặt mình, phát ngốc cái gì?”

Bên tai truyền đến Tiêu Dao thanh âm có chút khàn mất cân đối, Hoa Lạc Ly thu hồi ý nghĩ, khoe miệng tà tà kéo lên nói: “Thấy xử sự để ngủ giống như hề, ta phát hiện khuôn mặt này thật đúng là không đến nỗi, bằng không thú được nương tử vào cửa cũng không dám ngủ cùng người!”

“Vây phải chúc mừng người, cũng may không giống ta xấu như vậy! Tuổi mười như người, chỉ sợ đến khi người lớn lên cưới vợ, người muốn gả cho người, quá nhiều, chọn cũng chẳng cần đến chọn!” Tiêu Dao bĩu môi, tuy rằng đã quen hẳn nói mình xấu, nhưng trong lòng luôn luôn có chút không thoải mái, vốn muốn phản bác nói rằng chính mình độc giả nhất định so với hẳn càng yêu nghiệt, nhưng là nhìn hẳn kia một trương dung nhan tinh xảo đến mỗi một căn lông mi đều tuyệt mỹ, Tiêu Dao tâm niệm đem lời nói nuốt xuống, dù sao cho dù độc giả, chính mình cũng không thể cam đoan có thể đẹp như vậy.

Hoa Lạc Ly nhếch đuôi lông mày, tà khí cười nói: “Vây thì cảm ơn lời tốt của người, đợi ngày đại hôn của sư huynh, tuyệt sẽ không quên xử sự để, tất nhiên mời người uống rượu mừng!”

Tiêu Dao khoát tay áo có lệ, “Hạ lễ, ta không cần gì nhiều, chỉ mong ước người tìm được một thiếu nữ xinh đẹp!”

Tiêu Dao đứng dậy đi đến cạnh bàn, muốn lấy ly trà uống, nhưng ánh mắt nhìn lại Bạch Tường vi trên bàn, chớp mắt ngây ngốc.

Hoa Lạc Ly tươi cười chờ mong, chờ Tiêu Dao mừng rỡ như điên cảm tạ, nhưng ngay sau đó hẳn liền thấy thất vọng.

“Hoa Lạc Ly! Người vì sao lại hái trộm hoa này!” Tiêu Dao cơ hồ rít gào, hiển nhiên không có cao hứng, chỉ có tức giận.

Hoa Lạc Ly khoe miệng hơi hơi run rẩy một chút, không được tự nhiên nói: “Ta nghĩ rằng người sẽ thích.”

Tiêu Dao chuyển màu lạnh lùng trừng mắt nhìn hẳn, nhú mi trầm giọng nói: “Người có biết vì sao hoa Sắc Vi có thứ sao?”

Hoa Lạc Ly cảm thấy mờ mịt, không rõ cho nên lắc lắc đầu.

“Bởi vì nó thật đẹp, rất nhiều người muốn đem làm của riêng, nó mới phải học như thế nào để bảo hộ chính mình, xinh đẹp đồng thời, sống không được lâu làm cho người không thể hái nó đi.” Tiêu Dao tiếc hận đem hoa Sắc Vi trắng trên bàn nâng lên, thấp giọng nói: “Đem nó đi, nó sống không được bao lâu, ta tuy rằng thích, lại bởi vì không muốn thương tổn nó, mới không đem xuống làm của riêng.”

Hoa Lạc Ly toàn thân cứng đờ, ánh mắt trở nên có chút thâm trầm, trong óc lặp lại lời Tiêu Dao, bởi vì nó thật đẹp, nhiều người muốn làm của riêng, nó mới phải học được bảo hộ chính mình. Tuy rằng thích, lại bởi vì không muốn thương tổn nó, mới có thể không đem xuống làm của riêng.

Trước nay đều không rõ, nếu cha yêu nữ nhân kia như vậy, vì sao lại trở mặt nhìn nàng cùng nam nhân khác rời đi, hiện tại tựa hồ đã hiểu một chút, là vì yêu, cho nên không muốn nàng bị thương tổn, cho nên mới không thể ích kỷ giữ lại?

“Ha ha.” Hoa Lạc Ly đột nhiên nở nụ cười, cười có chút thê lương, tựa hồ đồng tình với cha, lại tựa hồ cười nhạo cha ngốc.

“Người cười cái gì?” Tiêu Dao có chút buồn bực, nghĩ rằng Hoa Lạc Ly đem lý luận yêu hoa của chính mình ra mà chê cười.

Hoa Lạc Ly ngưng cười, đột nhiên nhìn chăm chú Tiêu Dao, trầm giọng hỏi: “Xử sự để, yêu rốt cuộc là thứ gì? Vì sao dù là người thông minh, cũng đều biến thành đũa ngọc?”

Tiêu Dao ngẩn người, ngón trỏ gấp lại, các đốt ngón tay dùng sức gõ một chút vào ót Hoa Lạc Ly, nhú mi nói: “Cái gì yêu hay không yêu! Người còn không hiểu, ta làm sao biết, ta xem người là choáng váng! Nhất định là não tị huyết, ta giúp người trị liệu!”

Hoa Lạc Ly ăn đau ôm cái trán, ủy khuất nói: “Có lẽ là ta thật khờ, mới có thể sơ sẩy bị người đánh lên! Ai, xuống tay thật đúng là mạnh!”

Tiêu Dao cười trộm, nheo lại ánh mắt, ra vẻ quan tâm nói: “Có cảm thấy đỡ hơn chút nào không, nếu là không, ta giúp người châm mấy châm!” Vừa nói, vừa theo ống tay áo lấy ra ngân châm.

Nghe vậy, Hoa Lạc Ly sắc mặt nhảy mắt xanh mét, nhớ tới lúc ấy xú sư đệ ba tuổi vừa học xong châm cứu, sư phụ muốn chính mình cho hắn châm thử, đó là những ngày thực đáng sợ muốn mạng, hiện tại nghĩ đến đoạn ký ức hầy còn mới mẽ này, nhìn thấy xú sư đệ lấy châm, trong lòng liền run lên!

Hoa Lạc Ly một phen ôm lấy tiểu phi miêu còn đang ngủ trên giường, quần bách nói: “Sắc trời không còn sớm, ngày khác ta lại đến làm khách!” Nói xong, hắn liền chạy nhanh như chớp.

Nhìn Hoa Lạc Ly bộ dáng chật vật biến mất, Tiêu Diêu mờ mịt nỉ non: “Yêu sẽ đem người ta biến thành ngọc tử sao? Như Vân chẳng phải đã nói, yêu là một thứ rất đẹp và đem lại hạnh phúc sao?”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huynh Triền Không Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Chính Thái Hoả Diệu.

Tiêu Dao nhìn hoa tường vi trắng trong tay, hơi hơi do dự là nên đem chúng nó chôn xuống để mùa xuân năm sau nở hoa, hay là đem chúng nó đặt ở trong phòng thờ hương thức, nhận hảo ý của Hoa Lạc Ly.

Trầm tư một lát, cuối cùng nàng cầm hoa tường vi trắng trong tay để vào bình hoa bằng ngọc lưu ly, để nó ở trên chiếc bàn trà phía trước giường.

Tuy rằng miệng vừa mới nói Hoa Lạc Ly hái hoa là không phải, nhưng là lại không thể thừa nhận, thật sự thích phần lễ này vật này của hắn, lẳng lặng nhìn hoa tường vi trắng trước giường, khoe miệng Tiêu Dao giờ lên nụ cười có một chút ngọt ngào.

Cửa phòng đột nhiên vang lên tiếng động, truyền đến một âm thanh đầy tiếng trẻ con “Sư đệ, người ở trong này sao?”

Nghe tiếng, mâu trung Tiêu Dao hiện lên một tia kinh ngạc, vội đi ra mở cửa phòng.

Trước cửa là một tiểu nam hài bảy tuổi, tiểu nam hài ánh mắt rất lớn, giống như viên minh châu chiếu sáng đến chói mắt, một nửa tóc dài được bới cao, nhìn có vẻ rất có tinh thần, một nửa còn lại thì rối tung ở trên đầu vai, hắn có khuôn mặt rất nhỏ, lại không mất tao nhã, một thân quần áo nhất kiện xanh biếc, đầy sức sống.

“Hoả Diệu, người như thế nào đã trở lại?” Tiêu Dao về mặt ngạc nhiên nhìn đối phương.

Hoả Diệu không có trả lời, mà là dùng sức ôm cổ Tiêu Dao.

“Này, người làm gì vậy! Muốn bóp chết ta sao!” Tiêu Dao bị hắn ôm đến thở không nổi, lớn tiếng giãy dụa hết.

“Ồ...” Bên tai đột nhiên truyền đến một thanh âm nức nở, Tiêu Dao thu hồi tay vốn định đẩy hắn ra, lấy tay vỗ vỗ lưng hắn an ủi, nghi hoặc hỏi: “Hoả Diệu, rốt cuộc là chuyện gì? Người không phải đã xuất sư về nhà rồi sao?”

“Sư đệ, ta rất nhớ người a!” Hoả Diệu buông tay đang ôm Tiêu Dao ra, tội nghiệp nhìn Tiêu Dao.

Nhìn cặp mắt to kia không hề có nước mắt, Tiêu Dao buồn bực bĩu môi, chính mình luôn luôn bị hắn giả khóc lừa đến! Tiêu Dao nhú mi chất vấn nói: “Rốt cuộc sao lại thế này?”

Hoả Diệu thu hồi bộ dáng giả khóc uỷ khuất, nhe răng cười nói: “Ta tuyệt đối không muốn về nhà! Nhà của ta rất buồn, sau khi trở về, khẳng định một điểm tự do đều không có!”

“Tiêu Dao nhú mi nói:” Đừng nói cho ta, người là đi được nửa đường thì lộn trở lại?”

Hoả Diệu dùng sức gật đầu, về mặt kích động nói: “Người hiểu ta chỉ có Tiêu Dao!”

Tiêu Dao nghe vậy thì hai mắt giận trừng ra, buồn bực nói: “Cha nương người ngày đêm ngóng trông người về, người làm sao có thể đi được nửa đường thì trở lại, làm cho bọn họ thất vọng!”

Hoả Diệu này chỉ so với mình lớn hơn mấy tháng là con trai độc nhất ở trong nhà, cha hắn tuổi đã rất lớn, xem là lão tử, cho nên coi hắn là bảo bối vạn phần, nhưng là hắn từ nhỏ thân thể hư nhược nhiều bệnh, khi còn nhỏ thiếu chút nữa chết non, cha mẹ hắn mới vạn phần không muốn đưa hắn vào Thần Y cốc, hi vọng hắn ở trong cốc đem thân thể dưỡng hảo, học một ít y thuật bảo hộ chính mình.

Hàng năm cha mẹ hắn đều đến Thần Y cốc vấn an hắn, mỗi lần đều muốn đưa hắn trở về, nhưng là hắn mỗi lần đều không muốn trở về, luôn ra sức khước từ nói là mình phải học thành tựu.

Thượng Nguyệt gia gia nói hán, đã không còn gì có thể dạy cho hán, về sau hán chỉ cần về nhà nhìn xem nhiều sách y liên khá, xem như đã muốn xuất sư.

Kỳ thật trong Thần Y cốc muốn học thứ khác vẫn còn rất nhiều, gia gia thúc giục hán xuất sư, kỳ thật nguyên nhân lớn nhất chính là bởi vì cha mẹ hán luôn đi làm phiền gia gia, bọn họ coi con mình chính là bảo bối, cho nên không nghĩ dùng biện pháp cứng rắn đem hán buộc trở về, chỉ phải dùng biện pháp nhẹ là nhờ gia gia xuống tay.

Hiện tại hán đột nhiên đi nửa đường thì trở lại, Tiêu Dao trong lòng lúc này thật buồn bực, đối với một người không có cha mẹ yêu thương, thậm chí không hề biết tới hình dáng cha mẹ mình như thế nào, đã sớm hâm mộ những người có cha mẹ để thương yêu, nhưng là Hoả Diệu trước mắt này lại được cha mẹ cầm trong tay sợ rớt, ngậm trong miệng sợ tan, lại cố tình không biết quý trọng.

“Ta thích ở tại Thần Y cốc, cha nương ta cũng đều biết. Ta cảm thấy ta còn có rất nhiều thứ chưa được, kỳ thật ta cũng thực thích y thuật, muốn học nhiều hơn một ít, ta viết thư đưa cho mã phu đem trở về đưa cho bọn họ, ta nghĩ bọn họ sẽ không tức giận! Sư đệ, ngươi có phải không thích ta hay không? Vì sao ta trở về, ngươi có vẻ rất tức giận?”

Hoả Diệu có chút khó chịu gục đầu xuống, mâu quang hiện lên một tia âm đạm. Hán không rõ Tiêu Dao vì sao tức giận như thế, chính mình không nghĩ trở về, kỳ thật nguyên nhân lớn nhất chính là không muốn cùng hán tách ra. (Chuột: Anh này yêu sớm ghê ta.)

Năm ba tuổi, chính mình bởi vì thân thể hư nhược nhiều bệnh, căn bản không thể ra cửa vì sợ trúng gió, cũng không có bằng hữu. Như là ở trong Thần Y cốc, chính mình lại được tự do, chẳng những có thể ở trong cốc chạy nhảy, còn nhận thức Tiêu Dao, chính mình cỡ nào không thể rời đi hán, nhưng là vì sao khi hán đối mặt với chính mình trở về, chẳng những không có cao hứng, ngược lại còn tức giận?

Tiêu Dao thấy cặp mắt to chói mắt kia lại trở nên âm đạm, cảm thấy có chút chua xót không nói nên lời, chính mình nên như thế nào trả lời hán, chẳng lẽ nói cho hán, chính mình ghen tị hán có cha mẹ thương yêu lại không biết quý trọng sao?

Tiêu Dao cười khổ lắc đầu, rất kỳ quái, chính mình khi thấy Hoả Diệu khổ sở hoặc khóc, liền khó có thể đối với hán tức giận, Tiêu Dao có chút không được tự nhiên an ủi nói: “Ngươi là vì thích y thuật nên mới nửa đường lộn trở lại, ta nghĩ cha nương ngươi hẳn là sẽ hiểu ngươi. Ta thực hoan nghênh ngươi có thể trở về, kỳ thật ta cũng rất nhớ ngươi, ngươi không ở trong cốc, đều không có người cùng ta chơi đùa đâu!”

Nghe vậy, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoả Diệu buồn khổ nháy mắt biến mất, ngược lại là hé ra nụ cười đáng yêu ngọt ngào, hán kéo lấy tay Tiêu Dao, mang theo vài tia ếu ợt nói: “Hiện tại chúng ta đi chơi đùa đi!”

“A? Trời đã muốn rồi, điều thả đi cũng sẽ không nhìn thấy được!” Tiêu Dao vẻ mặt sầu khổ, chính mình muốn chơi đùa gì chứ, kỳ thật chính mình cũng không thích chơi đùa, mỗi lần thả dây ra cảm giác vẫn như vậy, nhưng là mỗi lần thu dây về, nàng luôn có cảm giác thực bất đắc dĩ.

Hoả Diệu lại hoàn toàn không thấy ý tứ chối của Tiêu Dao, lôi kéo Tiêu Dao bỏ chạy, “Không quan hệ, ta cam đoan sẽ làm cho ngươi thấy được điều!”

_____ Ta là phân cách tuyến _____

Sắc trời dần dần đen như mực, Tiêu Dao ngồi ở bên hồ chờ Hoả Diệu, tâm nàng đang dao động như hồ nước, ánh trăng chiếu sáng trên mặt hồ, như là một chấm nhỏ hạ xuống, nổi lên nhiều tia sáng.

Sau nửa nén hương, Hoả Diệu cầm đèn, trên mặt lộ vẻ tươi cười ngọt ngào chạy chậm đến.

Tiêu Dao không thích đánh người, thời gian nửa nén hương, đủ để cho nàng không kiên nhẫn, nàng nhìn tươi cười trên mặt Hoả Diệu, nhú mi hờn giận nói: “Hoả Diệu, ngươi tốt nhất không cần cười! Ngươi cười, tựa như quả táo bị người cắn hai cái, khó coi!”

Hoả Diệu ngạc nhiên sờ sờ hai má, vẻ mặt ai oán nói: “Đây là lúm đồng tiền, người khác ai cũng nói đẹp!”

Tiêu Dao hai tay hoàn ngực, bĩu môi nói: “Dù sao ta cũng cảm thấy khó coi!”

Nhìn ra Tiêu Dao hờn giận, Hoả Diệu giật mình nói: “Ta đã biết! Ngươi là vì đợi lâu quá, cho nên mất hứng?”

Tiêu Dao dùng ánh mắt liếc nhìn ánh mắt khách sáo của Hoả Diệu, ngược lại không nói.

“Ta sẽ cho ngươi cảm thấy không có bạch đằng!” Hoả Diệu cười thần bí, ngược lại đưa lưng về phía Tiêu Dao, đảo cổ lấy đèn. (Chuột: Ta không biết cái bạch đằng là cái gì?)

Tiêu Dao thân nhiên về phía mặt hồ, típ tục vô tâm hát nước.

“Đại công cáo thành!” Hoả Diệu đem đèn để ở sau người, ngọt ngào cười nói: “Sư đệ, ngươi thích ngắm sao không?”

Tiêu Dao ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời đêm, bĩu môi nói: “Ngày mai có lẽ trời muốn mưa, mây nhiều lắm, nhìn không thấy sao.”

“Ta là hỏi ngươi, có thích sao hay không?” Hoả Diệu nhếch miệng cười, lúm đồng tiền thật sâu, nhìn có vẻ hán cười thật ngọt.

Tiêu Dao không rõ cho nên vẫn là thành thật hồi đáp: “Thích, rất thích, đáng tiếc tối nay không có sao.”

“Chỉ cần là sư đệ thích, ta đều biến ra cho ngươi!” Hòa Diệu đột nhiên chạy lên, trong tay điều theo gió rất nhanh bay lên, rất nhanh bay ra giữa không trung.

Tiêu Dao ngẩng đầu nhìn phía điều kia đang loé sáng, trừng mắt nhìn, khóe miệng hơi hơi gọi lên. Nguyên lai hắn vừa mới phải đi bắt đom đóm, trách không được đợi lâu như vậy.

Hòa Diệu thấy bên mặt trái Tiêu Dao khóe miệng gọi lên độ cong, không khỏi cũng nở nụ cười, lời thề son sắt nói: “Sư đệ, mặc kệ ngươi thích cái gì, ta đều làm cho ngươi! Tựa như hiện tại, cho dù là sao trên trời, ta đều vì ngươi mà biến ra có!”

Tiêu Dao ngăn người, cảm thấy ấm áp, cười hỏi: “Ngươi vì sao đối với ta tốt như vậy?”

Hòa Diệu nhẹ giọng nói: “Bởi vì thời điểm ngươi khóc, ta cũng sẽ khổ sở, ta không hi vọng ngươi khóc.” (Chuối: Em yêu anh mất rồi!!! >”<)

Tiêu Dao toàn thân cứng đờ, mờ mịt nói: “Ta khi nào thì ở trước mặt ngươi khóc?”

Hòa Diệu nhẹ vỗ về khóe mắt Tiêu Dao, giống như nhớ lại bộ dáng hắn khóc, thấp giọng nói: “Ta biết ngươi bởi vì không có cha mẹ, cho nên mỗi lần cha nương ta đến thăm ta, ngươi đều trốn đi. Có một lần ta đi tìm ngươi, lại phát hiện ngươi tránh ở những chỗ không cho người khác biết ngươi khóc, nhìn ngươi khóc thật đáng thương, tâm ta thật là khó chịu, không biết an ủi ngươi như thế nào, ta chỉ có thể trốn ở bên ngoài, mãi cho đến khi ngươi ngừng khóc, mới xuất hiện.”

Tiêu Dao đỏ mặt, né tránh tay hắn, có chút không được tự nhiên nói: “Ta khi đó chính là ánh mắt có bụi! Chuyện này không cho ngươi nói cho người khác!”

Hòa Diệu ngọt ngào cười, dùng sức gật đầu nói: “Đúng là mắt ngươi có bụi, về sau mắt của ngươi nếu có bụi, ta đều đến giúp ngươi thổi thổi, tuyệt đối sẽ không cho ngươi lại khóc! Ta cũng sẽ không nói cho người khác!”

Tiêu Diệu không khỏi bị bộ dáng thật thà kia của hắn chọc cười, ngược lại đoạt lấy điều trên tay hắn, cười nói: “Sư huynh, chúng ta mau chơi điều đi!”

“Sư huynh? Ngươi rốt cục bảo ta sư huynh!” Hòa Diệu về mặt kinh hi

Thấy hắn cười đến ánh mắt đều hép lại, Tiêu Diệu trêu tức nói: “Xưng hô sư huynh này, chỉ hạn hôm nay! Ngày mai ngươi vẫn là Hòa Diệu!”

“A?!” Hòa Diệu về mặt thất bại, ủy khuất nói: “Bảo ta sư huynh liền khó như vậy?”

“Nếu mỗi ngày gọi ngươi sư huynh, kia cũng sẽ không hiếm lạ, ngươi cũng sẽ không đối tốt với ta, cho nên khi sư huynh đối tốt với ta, ta mới có thể gọi ngươi sư huynh!” Tiêu Dao tà khí cười, mâu trung lộ vẻ giảo hoạt.

“Ta đây mỗi ngày đối với ngươi hảo, ngươi có thể mỗi ngày bảo ta sư huynh!” Hòa Diệu về mặt vui mừng, chỉ cần hắn nguyện ý kêu chính mình sư huynh, chính mình làm cái gì đều nguyện ý!

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huynh Triền Không Ngớt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Dấu Răng Thật Sâu.

Bóng đêm đã xuống, Thần Y cốc lâm vào một mảnh yên tĩnh, Tiêu Dao trở lại Sắc Vi viện đã là giờ hội, nàng vươn tay nhìn trong lòng bàn tay bị dây điều làm xuất một dấu ấn màu hồng, hơi hơi cười khổ.

Thả điều thì dễ, thu hồi thì khó, giống như lời nói đã nói ra thì khó mà thu hồi được. Tuy rằng hôm nay cùng Giang Mạt Hàn chia tay trong không vui, nhưng là đã đáp ứng gia gia rồi là sẽ châm cứu dùm Giang Mạt Hàn, vẫn là phải đến làm.

Tiêu Dao kéo bình phong, quyết định sau khi tắm rửa, phải đi châm cứu cho Giang Mạt Hàn.

Đem đục dừng đục nước ấm áp, theo trong tay áo Tiêu Dao xuất ra một cái hộp gỗ, trong hộp là một viên hạt châu màu đen lớn bằng ngón tay cái, Tiêu Diệu đem hạt châu để vào trong đục dừng, hạt châu ở trong nước ấm kêu lên vài cái, sau đó chìm sâu xuống đáy đục dừng.

Rút đi cái áo dài màu trắng, trên da thịt non nót trắng nõn đột nhiên xuất hiện ra vô số mạch máu đang di chuyển.

Mạch máu màu xanh đen như ẩn như hiện, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Dao vẫn như cũ bình thản như nước, mỗi khi gần giờ tý, nàng sẽ tiếp nhận một loại đau đớn, người bình thường không thể chịu nổi đau đớn này, nhưng là bây giờ nay nàng cũng đã quen loại đau đớn này, không hề có cảm giác.

Tay nhỏ bé trắng nõn hơi hơi dao động nước trong đục dừng, độ ấm thích hợp, nàng chậm rãi đi vào, thân mình nhâm ở trong nước, trên mặt nước liền

nổi lên một tầng xanh đen, bản thân chìm vào trong nước làm cho hạt châu màu đen ở dưới đáy đột nhiên nổi lên, đem nước có màu xanh đen hút vào trong đó, đục đục lại khôi phục trong suốt.

Tiêu Dao thở dài một cái, đem hạt châu thu hồi, sau đó thoải mái tắm rửa.

Mỗi ngày nàng đều phải làm cho khoả trúc trúc chất than đan này vì nàng hút độc, nếu không làm như vậy nếu là không làm như vậy, nàng chẳng những bị đau không thể đi vào giấc ngủ, người khác đụng vào vật gì của nàng điều sẽ bị trúng độc.

Hơi nóng trong đục dừng bay mịt ở trong phòng, hoa sắc vì trắng đầu giường

hút hơi nóng mang độc tố, một cái chớp mắt liền héo rũ.

Tiêu Dao ngồi ở khung giường, ngơ ngác nhìn hoa tường vi trắng đã héo rũ. Cảm thấy chua xót khộng nói nổi nên lời, tuy rằng ngoài mặt luôn biểu hiện không cần, cũng không thúc giục gia gia nghiên cứu chế tạo giải được, nhưng là độc kí trên mặt, còn có hoa tường vi trắng héo rũ, đều làm cho nàng rất khó chịu, loại khó chịu này là loại hít thở không thông.

Phiền muộn qua đi, nàng thu hồi lại lại sự chua xót cùng khó chịu, khoe miệng gọi lên, làm cho chính mình biểu hiện thật sáng sủa.

Nàng không muốn cho gia gia biết chính mình khó chịu, bởi vì nếu gia gia biết, hội so với chính mình càng khó chịu hơn. Nàng không hy vọng xa vời có thể giải được độc, bởi vì sau khi giải độc sẽ phải rời đi, nếu là có thể ẩn được ở lại Thần Y cốc, độc không giải được cũng không quan hệ, chỉ cần có gia gia yêu thương là tốt rồi, dù sao bên ngoài Thần Y cốc cũng không có ai yêu thương chính mình như vậy.

Phân cách tuyến

“Khẩu...” Một trận tiếng đập cửa thanh thúy vang lên.

Trong phòng Giang Mạt Hàn thân nhiên mở miệng nói: “Cửa không có khóa, vào đi.”

Tiêu Dao đẩy cửa mà vào, bởi vì hôm nay tan rã trong không vui, nàng không biết đối với Giang Mạt Hàn nên nói cái gì, chính là gật đầu chào hỏi.

Giang Mạt Hàn thân nhiên nhìn Tiêu Dao, đem áo cởi ra, tương đối trần truồng, lạnh lùng nói:” Mau chút, ta thực khó chịu.”

Tiêu Dao mặt không khỏi đỏ lên, có chút không được tự nhiên nói: “Ngươi thật sự tin tưởng ta sao? Nếu là ta châm sai một châm, ngươi đã có thể nguy hiểm.”

Mâu trung Giang Mạt Hàn hiện lên một tia không kiên nhẫn lạnh như băng, trầm giọng nói: “Mau chút, nếu ông chủ tin tưởng ngươi, ta không cần phải không tin.”

Tiêu Dao đem hộp châm đặt ở trên bàn, theo trong tay áo xuất ra một khối khăn lụa gấp đều, đưa tới bên miệng Giang Mạt Hàn nói:” Sẽ rất đau, cắn nó.”

Mặt Giang Mạt Hàn hơi hơi trầm xuống, nói: “Ta không cần.”

Tiêu Dao bĩu môi, châm chọc nói:” Nếu đau thì nhớ khóc ra, cũng đừng trách ta không nhắc nhở ngươi!”

Tiêu Dao bĩu môi, châm chọc nói:” Nếu đau thì nhớ khóc ra, cũng đừng trách ta không nhắc nhở ngươi!”

Trường châm màu bạc nhanh chóng trát nhập huyết toàn trực nằm ở chỗ hai chân mày của Giang Mạt Hàn, Giang Mạt Hàn không khỏi đỏ rút ra một hơi, thân thể Hoa Cỗ trùng đang trung du ở kinh lạc* nhanh chóng di chuyển, ngực đau đớn giống như bị vạn con côn trùng cắn, cảm giác đau đớn sâu sắc quét toàn thân, cả hàm răng cũng giống như bị búa đánh, Giang Mạt Hàn nhịn không được đau, liền hé ra miệng, cắn vào bàn tay Tiêu Dao. (Chuối: Anh chỉ được cái mạnh miệng là giỏi.)

*Kinh lạc: Kinh lạc là đường khí huyết vận hành trong cơ thể, đường chính của nó gọi là kinh, nhánh của nó gọi là lạc, kinh với lạc liên kết đan xen ngang dọc, liên thông trên dưới trong ngoài, là cái lưới liên lạc toàn thân.

Kinh lạc phân ra hai loại chính kinh và kỳ kinh, chính kinh có mười hai sọi, tả hữu đối xứng, tức thủ túc tam âm kinh và thủ túc tam dương kinh, gọi chung mười hai kinh mạch, mỗi kinh thuộc một tạng hoặc một phủ. Kỳ kinh có tám sọi, tức đốc mạch, nhâm mạch, xung mạch, đại mạch, âm duy mạch, dương duy mạch, âm kiều mạch, dương kiều mạch. Thông thường nhắc đến mười hai kinh mạch và thêm vào hai mạch nhâm đốc gọi chung mười bốn kinh mạch chính. (Muốn biết thêm xin tra wikipedia)

Tiêu Dao hơi hơi nhíu mày một chút, nhưng không có đẩy hẳn ra, đối với người ngày ngày chịu đau do độc như nàng mà nói, Giang Mạt Hàn cắn cũng không đau, có thể trực tiếp xem nhẹ.

Tiêu Dao tùy ý cho hẳn cắn tay phải, tay trái rất nhanh lấy châm, nhanh chóng châm cứu vì Giang Mạt Hàn, bảy bảy bốn mươi chín dây đặt ở trên người hẳn, kinh lạc trên người hẳn cũng không vì vậy mà xảy ra chuyện khác, hiển nhiên Hoa Cỗ trùng vì châm pháp cùng hương hoa sắc vị mà ngủ say.

Tiêu Dao rất nhanh vì hẳn đem châm thu hồi, thở dài nói:” Ngươi có thể buông ra nha! Hoa Cỗ trùng đã muốn ngủ say, ngày mai thời điểm trước khi chúng nó thức tỉnh, giờ tỷ ta lại châm cứu cho ngươi, sau bảy bảy bốn mươi chín ngàn châm, Hoa Cỗ trùng sẽ ngủ thật sâu, đến lúc đó gia gia sẽ vì ngươi

lấy cổ.”

Giang Mạt Hàn chậm rãi mở mắt, phát hiện chính mình vẫn như cũ cắn tay Tiêu Dao, hần liền hiện lên xấu hổ, rất nhanh há mồm buông tay Tiêu Dao ra, nhìn vết máu cùng với dấu răng thật sâu trên tay phải Tiêu Dao, hần có chút áy náy nói:” Thực xin lỗi, ta không nên cậy mạnh, hần là nên nghe lời người cần khẩn lỵ.” (Chú: Cấn con nười ta thế mà chỉ có chút áy náy là sao?)

Thực xin lỗi? Tiêu Dao không khỏi nở nụ cười, nhũ mày nói:”Nguyên lai người sẽ xin lỗi? Người xin lỗi bộ đáng kỳ thật rất khả ái.”

Mâu trung Giang Mạt Hàn thu hồi áy náy, lạnh lùng nói:” Ta không thích bị người khác nói đáng yêu.”

Tiêu Dao cười khò lắc lắc đầu, không có lại đề ý tới hần, mà là vì tay phải của mình băng bó, nhìn dấu răng răng thật sâu kia, có chút ai oán nói:”Người nha miệng thật tốt, cắn cũng thật ngoan.”

Giang Mạt Hàn vụng trộm quay lại đầu nhìn về phía Tiêu Dao, trầm mặc thật lâu, cuối cùng nhin không được quan tâm hỏi:”Rất đau đi?”

Tiêu Dao khoát tay áo, ra về bị ai nói:”Đau nhưng thật ra cũng không đau. Chính là ta đã muốn đủ xấu, dấu răng trên tay này sợ rất khó không để lại sẹo, phỏng chừng tương lai lại không có người sẽ thích ta.”

Giang Mạt Hàn ngẩn người, vron tay phải nói:” Người cũng cắn ta một ngụm đi.”

“Vị sao muốn cắn người?” Tiêu Dao không khỏi cảm thấy buồn cười, trêu chọc nói:”Cắn người cũng có thể lễ thượng vãng lai* sao?

*Lễ thượng vãng lai: Có qua có lại mới toại lòng nhau.

Giang Mạt Hàn vẫn như cũ đưa ra tay phải, nhũ mi nói:” Người cắn ta một ngụm, ta sẽ cảm thấy dễ chịu chút.”

“Trong lòng người khó chịu sao? Bởi vì áy náy?” Tiêu Diêu băng bó xong, tay chống má buồn cười nhìn Giang Mạt Hàn.

Đối diện với ánh mắt Tiêu Dao, cặp ánh mắt sáng ngời kia lộ về ý cười, khuôn mặt trẻ con nhỏ nhắn còn chưa phát triển, lại làm cho người ta cảm thấy thoát nhìn ắt cân xứng nếu không phải trên mặt hần có bớt màu xanh, hần là trưởng thành sẽ dễ nhìn lắm? Giang Mạt Hàn theo bản năng đem ánh mắt né tránh, trầm giọng nói:” Khi ta cắn người, vị sao không đẩy ta ra, chẳng lẽ một điểm đau cũng không biết?”

“Chính là ngứa, không đau!” Tiêu Dao gãi gãi tay, cười nói:”Nếu là ta đẩy người ra, châm có lẽ châm sẽ chéch đi vị trí, sẽ làm cho Hoa Cỗ trùng tán loạn, hơn nữa người trời sinh duyên có có kỳ mạch, như vậy có thể không cứu lại được! Bị người cắn một ngụm, lại có thể cứu hạ người một mạng, kỳ thật cũng không tổn thất gì, không cần áy náy.”

Mâu quang Giang Mạt Hàn khẽ nhúc nhích, trong mắt thâm thúy nổi lên một cỗ cảm động không hiểu, hần không biết vị sao, tên xú tiểu tử bảy tuổi này tựa hồ có một loại ma lực, hần bẻ ngoài tuy thực xấu, nhưng là tâm lại rất đẹp, làm cho người ta không hiểu tại sao lại cảm thấy muốn tới gần, không biết là cái gì lại hấp dẫn chính mình.

Giang Mạt Hàn đột nhiên mở miệng nói:” Hôm nay, ta nói không cần bảo hộ, là không hi vọng người dùng điều kiện bảo hộ ta lại bị hần khi dễ.”. Hần dùng một chút, cực kỳ nhẹ giọng nói:”Ta không nghĩ người vì ta mà bị khi dễ.”

Nghe vậy, Tiêu Dao ngẩn ra, ngược lại khoe miệng lại giọng lên nụ cười sáng lạn, kỳ thật người trước mắt không giống như tưởng tượng là lạnh như băng, hần lạnh lùng như vậy có lẽ chỉ là vì bảo hộ chính hần.

“Hần khi dễ không được ta!” Tiêu Dao nheo lại ánh mắt, giao hoạt cười nói:”Kỳ thật hần là cái bệnh nhân thứ nhất của ta! Nếu không phải hần, ta châm pháp cũng không tốt như vậy! Năm đó vừa học được châm cứu, ta liền châm thử hần, khi đó hần bị ta châm xanh một chỗ, tím một chỗ, bất quá, trong lúc vô ý ta lại trị tận gốc bệnh hao suyền của hần. Hần từ nay về sau cực kỳ sợ hãi ta lấy châm, vừa thấy đến ta lấy châm sẽ giống...” Tiêu Dao cười trộm không thôi, bám vào bên tai Giang Mạt Hàn, nhẹ giọng nói:” Cùng con chuột nhỏ giống nhau, xám xịt chạy trốn!”

Bên tai ảm áp không hiểu sao làm tim đập nhanh hơn, Giang Mạt Hàn nhìn trên khuôn mặt nhỏ nhắn trẻ con cười sáng lạn của Tiêu Dao, không tự chủ được gọi lên khoe miệng.

Tiêu Dao nhũ lại ánh mắt, rất nhanh điểm trụ khoe miệng cong lên của hần, cười nói:” Đừng nhúc nhích, cứ như vậy cười, nhìn tốt lắm!”

Giang Mạt Hàn nhìn ngón tay Tiêu Dao hướng khoe miệng lên trên, mặc dù có chút cảm thấy không được tự nhiên, muốn né tránh, nhưng là nhưng không có hiện lên, chính mình tựa hồ thực thích độ ảm trên tay đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huỳnh Triền Không Ngớt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Phúc Từ Đâu Đến

Trời vừa mới sáng, cửa phòng Tiêu Dao đã có người gõ cửa ...

Giờ tỵ (23h – 1h) Tiêu Dao mới đi vào giấc ngủ, hiện tại căn bản mở không nổi mắt, nàng ngán ngẩm nói:”Ai vậy a , còn sớm như vậy đã tới?”

Người ngoài cửa cũng không có trả lời, vẫn như vậy gõ cửa.

Tiếng đập cửa làm Tiêu Dao lập tức sinh khí, nàng che lỗ tai, tức giận nói:”Người không nói lời nào, ta đây cũng không mở cửa!” Nói xong, nàng liền úp mặt xuống gối , tiếp tục ngủ.

Tiếng đập cửa đình chỉ, yên tĩnh hồi lâu, người ngoài cửa rốt cục mở miệng, “Ta.” Thanh âm trầm thấp lạnh như băng, chỉ nói một chữ duy nhất . (Miu: Nam 9 nửa lên sân =>)) * Tung hoa *)

Chỉ cần một chữ này, khiến cho toàn thân Tiêu Dao run lên, nàng lập tức đứng dậy, nháy mắt một điểm buồn ngủ cũng không có .

“Bác sư huynh, người chờ, ta đi rửa mặt chải đầu!” Tiêu Dao hướng ngoài cửa hô to, còn mình thì vội vàng mặc quần áo.

Trước cửa là một thanh niên mười lăm tuổi, ngũ quan mang theo một tia lạnh như băng, hai tròng mắt thâm thúy mơ hồ lộ ra sát khí làm cho người ta nhìn thấy không khỏi run rẩy, dáng người hần cao gầy to lớn, thân là một kiện áo dài màu đen bó sát người, trên cổ là chiếc khăn đỏ thắm, tóc dài đơn giản gài ở sau gáy, tóc mái phiêu dật tung bay, hỗn độn mà cực kỳ tiêu sái.

Chỉ nha một tiếng, Tiêu Dao mở cửa , có chút mờ mịt nhìn Bắc Trần Phong, “Bác sư huynh đến đây là có chuyện gì vậy?”

Lần đầu tiên đứng trước mặt Bắc sư huynh nói chuyện, thanh âm Tiêu Dao có chút khản trương. Bắc Trần Phong ngày thường là người thập phần lãnh khốc, Tiêu Dao lớn lên ở thân y cốc 7 năm, căn bản không có nói chuyện nhiều với hần .

Bác Trần Phong cúi đầu nhìn bé con mới cao tới bụng mình, đây là lần đầu tiên hần nhìn kỹ Tiêu Dao, hần chưa bao giờ rảnh để ý người bên cạnh, cho nên đối với Tiêu Dao cũng không có nhiều hiểu biết, tuy rằng Tiêu Dao là sư đệ nhỏ nhất của hần, chính mình ngày xưa đều ở trong phòng nghiên cứu sách thuốc, trong vòng bảy năm, căn bản không có gặp qua Tiêu Dao mấy lần.

Không nghĩ tới đứa trẻ còn nằm trong tã lót năm đó đã lớn đến như vậy . Bắc Trần Phong ánh mắt dừng ở bớt màu xanh trên má phải của Tiêu Dao, nhíu mi hỏi:”Này giống như không phải bớt đi?”

Tiêu Dao ngán người, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, không nghĩ tới đối phương không trả lời vấn đề của mình, ngược lại còn hỏi vấn đề kì quái này .

“Là bớt a, ta từ nhỏ đã có .” Tiêu Dao cười nhẹ, gia gia nói qua không thể nói cho bất luận kẻ nào vết bớt này là độc ký, nếu như nói ra, người đối với y thuật nơi này mang theo rất nhiều tò mò, tất nhiên sẽ như một lần khảo nghiệm, muốn giải độc cho mình, bắt mạch liền biết chính mình là nữ, cũng may là độc ký trên người càng lớn càng giống cái bớt, cho nên mọi người trong thân y cốc đều nghĩ đây là bớt có từ khi sinh, hơn nữa là bớt không thể chữa khỏi, cho nên mới là khuyết điểm của chính “hần” .

Bác Trần Phong hơi hơi nhíu mi, tay định chạm vào má phải của Tiêu Dao, Tiêu Dao theo bản năng né tránh .

Trong tất cả các sư huynh , Vân Huyền với Bắc Trần Phong lớn tuổi nhất, cũng là hai người có y thuật tốt nhất , Tiêu Dao có chút hoảng hốt, sợ hãi đối phương nhìn ra có sơ hở , nàng liền chuyển đề tài nói: “Bác sư huynh, người rốt cuộc tìm ta có chuyện gì?”

Bác Trần Phong nhìn ra kích động trong mắt Tiêu Dao, cũng không có truy vấn, ngược lại trầm giọng nói: “Theo ta đi gặp sư phụ.”

“Gia gia tìm ta?” Tiêu Dao có chút kinh ngạc, gia gia tìm mình vì sao lại muốn Bắc Trần Phong tới truyền lời ?

Bác Trần Phong khẽ gật đầu, không nói thêm một câu dư thừa...

Thương Thiên Lâu tầng cao nhất, là chỗ ở của Giang Thương, Bắc Trần Phong gõ nhẹ cửa phòng.

Thương Thiên Lâu tầng cao nhất, là chỗ ở của Giang Thương, Bắc Trần Phong gõ nhẹ cửa phòng.

Người mở cửa là một người chừng mười lăm tuổi, một thân áo trắng, dù là cái giò tay hay cái nhấc chân đều lộ vẻ nho nhã, mắt hạnh lóe ra, chiếc mũi cao hoàn mỹ, khóe môi nhếch lên mang một chút ôn nhu mỉm cười, hai má trắng nõn lộ ra một cổ ôn nhu, giống như một bức tranh thủy mặc, khí chất vô cùng lồi lạc.(Miu : hu ra , anh nửa lên sân =>)))

“Vân sư huynh, huynh đã ở đây rồi !” Tiêu Dao cười ngọt ngào, lúc này mới giống một tiểu oa nhi bảy tuổi bình thường , thanh âm còn mang theo một tia yếu ớt.(Miu : Vì anh này là anh nữ 9 thích nhất nên xưng huynh cho nó tình cảm=>)))

Vân Huyền cúi đầu nhìn về phía Tiêu Dao, duỗi tay đem Tiêu Dao ôm lấy, nheo nheo cái mắt nhỏ, sùng nịch cười nói: “Tiểu sư đệ hôm nay thật có phúc!”

“Phúc? Phúc từ đâu đến?” Tiêu Dao mờ mịt, ôm lấy cổ Vân Huyền bảo trì vững vàng, trong các sư huynh chỉ duy độc Vân Huyền đối chính mình tốt nhất nghe gia gia nói, khi còn trẻ con mình liền thích kẻ cận Vân Huyền lúc ấy chỉ có tám tuổi, thích làm cho hần ôm chính mình, chỉ cần hần ôm chính mình, chính mình liền sẽ cười, sự thật chứng minh là hiện tại chính mình cũng thực thích Vân Huyền ôm, tuy rằng chính mình đã bảy tuổi, lại vẫn như cũ thích trên người hần thân nhiên mùi mặc hương.

“Đợi chút, sư phụ sẽ nói cho ngươi, ta nghĩ ngươi nhất định cao hứng!” Vân Huyền cười thần bí.

Tiêu Dao bĩu môi, ai oán nói: “Huynh sẽ không thể làm cho ta cao hứng luôn sao? Quên đi, ta chính mình hỏi gia gia!”

“Gia gia, sáng sớm đã bảo ta đến, rốt cuộc có chuyện tốt gì?” Tiêu Dao trong mắt lóe lên quang mang chờ mong.

Giang Thương ngồi ở bên bà, nhìn Tiêu Dao cùng Vân Huyền hành động vô cùng thân thiết, hơi hơi gọi lên khoe miệng. Hai cái hài tử này từ nhỏ đã có quan hệ vô cùng tốt, nếu Tiêu Dao nhi trên mặt không có độc ký, thật ra xứng đôi vô cùng.

“Cũng không có chuyện quan trọng gì, chính là muốn cho các ngươi ba người hôm nay đi ra ngoài chữa bệnh thôi.” Giang Thương hòa ái nói.

Nghe vậy, Tiêu Dao không thể tin tưởng mắt to, linh hoạt ở trong lòng Vân Huyền chui tọt xuống dưới, bước thẳng tới bên người Giang Thương, kéo cánh tay hắn, kích động hỏi: “Gia gia, người thật sự cho ta xuất cốc?” Các sư huynh ngẫu nhiên sẽ giúp gia gia xuất cốc trị liệu bệnh nhân, nhưng gia gia mỗi lần đều không cho chính mình đi theo, hôm nay gia gia lại nói cho chính mình xuất cốc cứu người, điều này làm cho Tiêu Dao vừa mừng vừa sợ.

Giang Thương từ ái sờ đầu Tiêu Dao, cười nói: “Ngươi không phải vẫn rất muốn xuất cốc sao? Gia gia cho ngươi đi, ngươi còn hoài nghi cái gì, thật sự là cái ngốc... Tiểu tử.” Bởi vì có Vân Huyền với Bắc Trần Phong, Giang Thương đem tiếng nha đầu còn ghen trong hòng đổi thành tiểu tử.

Tiêu Diêu trừng mắt nhìn tình, bay nhanh ở giang thương trác trên mặt ba một chút, ngọt ngào cười nói: “Gia gia tốt nhất! Ta biết gia gia hiểu rõ nhất Dao nhi! Thật tốt quá! Rốt cuộc có thể xuất cốc chơi!”

Giang thương hòa ái cười nói: “Tiểu tử ngốc, xuất cốc cũng không phải là chuyện đùa, nếu không cứu được người, liền không cho ngươi hồi cốc!”

Tiêu Dao nheo lại ánh mắt, nghịch ngợm cười nói: “Gia gia yên tâm, không phải còn có hai vị sư huynh sao, làm sao có thể không cứu được người?” Nàng ngược lại tràn đầy tin tưởng nói: “Cho dù cứu không được, gia gia cũng sẽ không làm cho Dao Nhi không được trở về cốc!”

Giang Thương cười khổ lắc lắc đầu, “Ngươi tiểu gia hỏa này! Không nói nữa, mau chút xuất cốc đi, giờ tỵ còn phải trở về giúp Hàn tiểu tử châm cứu.”

Tiêu Dao có chút mắt mắt bĩu môi nói: “Biết.” Vốn đang tưởng cảm nhận một phen cảm giác ở khách sạn, không nghĩ tới chỉ một ngày đã phải trở về thật sự là thất vọng.

Giang Thương tất nhiên nhìn ra mắt mắt trong mắt Tiêu Dao, trong lòng có chút thua thiệt, tiểu nha đầu này lần đầu tiên xuất cốc, cũng không thể chơi đùa tận hứng, cũng thật sự là khó xử nàng.

Giang Thương thương tiếc sờ sờ đầu Tiêu Dao, an ủi nói: “Nếu như lần này ngươi có thể thuận lợi chữa khỏi mấy bệnh nhân này, về sau gia gia còn có thể cho ngươi xuất cốc.”

Tiêu Diêu ngoan ngoãn gật đầu, tò mò hỏi: “Gia gia lúc trước không cho Dao nhi đi, vì sao lần này lại đột nhiên muốn cho Dao nhi đi?”

Giang Thương hơi hơi thở dài một hơi, từ trong tay áo lấy ra một cái da mặt mỏng như cánh ve đưa cho Tiêu Dao, “Tuổi ngươi quá nhỏ, da thịt non nớt, dịch dung bình thường sẽ làm bị thương hại da thịt của ngươi, gia gia không muốn cho ngươi dùng. Thứ này là da mặt dịch dung được làm bằng Hàn Băng Thiên Tầm Tỉ, là gia gia thật vất vả mới lấy được, có thứ này, gia gia mới yên tâm cho ngươi xuất cốc.”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huynh Triền Không Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Da Mặt Dịch Dung.

Tiêu Dao tiếp nhận da mặt dịch dung, cảm thấy mờ mịt. Da mặt màu bạc này mỏng như cánh ve chỉ lộ ra chỗ hai con mắt, địa phương khác thực bằng phẳng, cũng không có cái gì lạ.

Nhìn ra Tiêu Dao đang nghi ngờ, Giang Thương ha ha cười nói: “Tiểu Dao nhi, không nhận ra được đi! Vân Huyền, ngươi giải thích cho Dao nhi nghe một chút, cách dùng da mặt dịch dung này.”

“Là, sư phụ.”

Vân Huyền cực kì có kiên nhẫn giải thích nói: “Tiểu sư đệ, khối da mặt dịch dung này tuy rằng mặt ngoài không có gì kỳ lạ, nhưng là sau khi đụng vào lớp nước, liền sẽ xuất hiện biến hoá thần kỳ.”

Vân Huyền bưng đến một cái chậu đựng nước rửa mặt, ý bảo Tiêu Dao đem da mặt dịch dung bỏ vào trong nước.

Tiêu Dao gật gù đầu, đem da mặt dịch dung để vào trong nước, Vân Huyền tao nhã cười nói: “Hiện tại đem nó đắp ở trên mặt thử xem”

Trên mặt Tiêu Dao hiện lên vẻ chần chừ, nhìn về phía hai tròng mắt tao nhã của Vân Huyền, trong lòng biết Vân Huyền sẽ không lừa chính mình, liền đem da mặt dịch dung lấy ra đắp ở trên mặt.

Xúc cảm lạnh lạnh làm cho khuôn mặt nàng có một loại cảm giác thoải mái, lạnh lẽo qua đi, trên mặt đột nhiên căng thẳng, trước mắt Tiêu Dao xuất hiện một tầng hàn khí màu trắng, ở trong mắt những người khác, Tiêu Dao lúc này, cả khuôn mặt bị mây mù màu trắng che lấp.

Tiêu Dao có chút hoảng loạn cả lên, trước mắt không thấy rõ gì cả, muốn nói nói, nhưng là miệng lại không cách nào nhúc nhích.

Nàng lo lắng khuôn mặt muốn đi trào chút cái gì có thể cho chính mình cảm thấy an toàn, trong lòng bàn tay đột nhiên truyền đến một trận ấm áp, xúc cảm quen thuộc, là tay Vân sư huynh, giữa yết hầu Tiêu Dao phát ra âm thanh xèo xèo ngổ ngỗ, như là muốn kêu tên đối phương.

Vân Huyền nhanh cầm chặt tay Tiêu Dao, ôn nhu an ủi nói: "Tiêu sư đệ đừng lo lắng, thứ này lấy từ hàn băng Thiên Tâm Ti để chế tác da mặt, căn cứ cốt cách của ngươi để thay đổi."

Tiêu Dao khẽ gật đầu, tâm lại vẫn như cũ có chút bất an.

Vân Huyền cảm giác trong tay Tiêu Dao toàn mồ hôi, biết hắn vẫn khẩn trương như cũ, mỉm cười nói: "Tiêu sư đệ, nó cần một đoạn thời gian thích ứng để căn cứ màu da của ngươi khi thay đổi nhan sắc. Ngươi là lần đầu tiên mang, cho nên cần một đoạn thời gian dài."

Giang thương nhìn hai người hành động trong lúc đó, khóe miệng ý cười càng sâu, từ ái nói: "Tiêu Dao nhi, da mặt dịch dung hàn băng Thiên Tâm ti da này bên trong tổng cộng có mười khuôn mặt có thể biến ảo. Bên trong ẩn chứa mười khuôn mặt của ai, gia gia cũng không biết rõ, thứ da mặt dịch dung này là do Quý Thủ chế tạo để có vẻ mặt khác. Da mặt dịch dung hàn băng Thiên Tâm ti này sẽ thích ứng màu da của ngươi, sẽ biểu hiện ra khuôn mặt có tuổi tác cùng ngươi tương tự, nếu ngươi không thích, mỗi lần thay đổi chỉ cần lấy tay đặt lên trán quay một vòng tròn ngược chiều kim đồng hồ, có thể hiện ra một khuôn mặt khác."

Tiêu Dao cảm giác trước mắt sương mù tựa hồ chậm rãi phai nhạt, nàng mở mở miệng, rốt cục có thể nói chuyện, nàng cười nói: "Kỳ thật hé ra khuôn mặt là đủ rồi, chỉ cần có thể che khuất cái bớt của ta là tốt rồi, về phần lớn lên trông thế nào, ta không cần, nếu nó xấu thì nguyên lai mặt ta vẫn đẹp hơn."

Nghe vậy, Giang Thương hơi hơi cười khỏ, chỉ chỉ gương nói: "Ngươi đi xem đi."

Tiêu Dao có chút không yên tâm, chậm rãi đi đến trước kính, nói thật, nếu là nhìn đến khuôn mặt người khác ở trên mặt chính mình, đúng là có chút cảm thấy kỳ quái.

Giương mắt nhìn về người trong kính, Tiêu Dao ngẩn người, trước mắt là hé ra khuôn mặt đứa nhỏ giống tuổi của chính mình, trừ bỏ hai mắt không có biến hoá, cái mũi thấp một chút, môi dày một chút, không, phải nói là rất dày! Lông mi thô rất nhiều! Nói thật, khó coi, thật sự khó coi!

Tiêu Diêu bĩu môi, có chút ủy khuất, nhưng bộ dáng này là tối thiểu bộ dáng người bình thường, so với chính mình không có một khối độc ký là được rồi. Nhìn ra Tiêu Diêu có chút bộ dáng khó xử, Vân Huyền mỉm cười đi đến bên cạnh Tiêu Dao, tay ấm áp khoát lên trên vai Tiêu Dao, ý đồ cấp Tiêu Dao một ít ấm áp, "Nếu như không thích khuôn mặt này, có thể đổi khuôn mặt khác."

Tiêu Dao khẽ gật đầu, có chút không xác định khuôn mặt tiếp theo có tốt hơn so với khuôn mặt này không, nhưng là chính mình không thích đôi môi sau khi thay đổi, Tiêu Dao vươn tay điểm ở trên trán, đánh một vòng tròn lớn ngược chiều kim đồng hồ. Lần này sương mù hiện ra mỏng hơn rồi biến mất, giữa kính hé ra là... khuôn mặt lão nhân.

Về mặt nếp nhăn của lão nhân đặt ở trên thân người tiểu hài tử bảy tuổi, đúng là thật quái thai!

Một bên Giang Thương cố nén cười, mặt có vẻ có chút rút gân, Vân Huyền khóe miệng hơi hơi gọi lên, Bắc Trần Phong nhưng thật ra trấn định, trên mặt không có biến hóa, nhưng trong mắt lại hiện lên mỉm cười.

Tiêu Diêu quệt miệng, vẻ mặt ảo não nói: "Còn không bằng khuôn mặt với miếng lap xường trên miệng kia đâu!"

Theo năm chữ miếng lap xường trên miệng lọt vào tai, Giang Thương xem như rốt cuộc nhìn không được nở nụ cười, "Phốc" một tiếng bật cười, hắn cảm giác được theo sau là ánh mắt cực độ oán hận của Tiêu Dao, đành phải đem khuôn mặt già nua của chính mình hướng đi nơi khác, sau khi nín cười mới chậm rãi quay lại, vẻ mặt lúng túng nói: "Tiêu Dao nhi, gia gia cảm thấy... Ngươi đổi khuôn mặt khác có lẽ tốt hơn nhiều."

Tiêu Dao cười khỏ gật đầu, ngón tay ở trên mặt đánh một vòng tròn ngược chiều kim đồng hồ, theo sau là xuất hiện là... mặt bà mối!

Bà mối chỉ nháy mắt liền lộ ra vẻ kinh thế hãi tục làm cho Tiêu Dao muốn ói, nàng về mặt đau khổ, không đợi người khác nói, đã lấy tay trên mặt đánh một vòng tròn.

Theo sau xuất hiện là —— mặt sẹo!

Lại đổi! Mặt tàn nhang! (Chuối: Em thích mặt bà mối của tỷ=))

Tay Tiêu Dao không khỏi rung rung một chút, có chút không dám tiếp tục đổi mặt...

Lúc này mặt Giang Thương đã muốn xanh mét, nháy mắt hiểu được vì sao Quý Thủ lão nhân nguyện ý đem da mặt dịch dung hàn băng Thiên Tâm ti cấp

chính mình, thứ này căn bản không phải cái gì hảo ngoạn! Giang Thương cực kì buồn bực, hấn nghiêng răng nghiêng lợi nói:” Ta đi tìm Quý Thủ lão hồn đản này tính sổ!”

Bắc Trần Phong lại đột nhiên ngăn cản Giang Thương, nhủ mi nói:” Sư phụ, sau năm khuôn mặt này đều là khuôn mặt bình thường không có vấn đề!”

“Ngươi làm sao mà biết?” Vân Huyền nghi vấn hỏi.

Bắc Trần Phong nín thở không nói.

Giang Thương mâu quang hơi hơi khác thường, ý bảo Vân Huyền không cần truy vấn, ngược lại đối với Tiêu Dao nói:” Tiêu Dao nhi, ngươi đừng trách gia gia, gia gia cũng không biết lão Quý Thủ hồn đản kia hay treo cột người lại treo cột đèn trên đầu gia, lần sau gia gia gặp được hấn, nhất định lấy bím tóc hấn cắt bỏ!”

Tiêu Dao khòe miệng hơi hơi run rẩy, gia gia luôn luôn ôn trọng hòa ái lại nói ra lời này, thật đúng là làm nàng kinh ngạc!

“Gia gia, ngươi xác định phía dưới khuôn mặt kia, sẽ bình thường?” Tiêu Dao nửa tin nửa ngờ nói.

Giang Thương nhìn nhìn Bắc Trần Phong, Bắc Trần Phong thực xác định gật đầu, Giang Thương ngược lại cũng thực kiên định gật đầu nói:” Gia gia cam đoan, phía dưới không có vấn đề!”

Tiêu Dao hít một hơi thật sâu, như là làm tâm lý chuẩn bị thật lớn, ngón tay điểm ở trên trán, trên mặt đánh một vòng.

“Hô!” Tiêu Dao thở dài một hơi, giữa kính hiện ra là khuôn mặt có tri thức, khuôn mặt này hấn là một nữ tử khoảng mười lăm tuổi, có khí chất tươi mát.

Tiêu Dao bất đắc dĩ nói:” Lần này tính bình thường, lại đáng tiếc là mặt của nữ tử.”

Bắc Trần Phong ánh mắt chống lại khuôn mặt này, không khỏi kinh ngạc, cái này không phải mặt của nương sao?

Vân Huyền khẽ cười nói:” Khuôn mặt này, tiểu sư đệ sau khi lớn lên có thể dùng!”

Tiêu Dao không khỏi nhíu mày, bĩu môi nói: “Vân sư huynh, ta là nam tử! Trưởng thành cũng không thể dùng khuôn mặt này!”

Mâu thuẫn Vân Huyền hiện lên một tia đặc biệt mang ý cười nhưng ngược lại nói năng hùng hồn đầy lí lẽ:” Tiểu sư đệ sau khi lớn lên, nếu là muốn nam phần nữ trang, là có thể dùng được.”

“Ta mới không cần nam phần nữ trang đâu!” Tiêu Dao rất nhanh lấy tay chỉ ở trên mặt vẽ cái vòng, khuôn mặt mới lại hé ra.

Lúc này xuất hiện là khuôn mặt thanh niên anh tuấn phi phạm thanh niên, Tiêu Dao bĩu môi, khẩu khí một mới nói:” Khuôn mặt này chờ ta sau khi lớn lên lại dùng đi”

Ngón tay lại vẽ trên mặt, khuôn mặt mới liền hé ra, lần này rốt cục xuất hiện khuôn mặt hài đồng.

Tiêu Dao cơ hồ có loại cảm động đến rơi nước mắt xúc, giữa kính là khuôn mặt cùng chính mình cơ hồ đều là bảy tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn thập phần xinh đẹp nhưng khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn của đứa nhỏ này, làm cho người ta một loại nhìn cảm thấy mà sợ, nó lạnh như băng, cảm giác này có chút quen mắt.

Tiêu Dao lấy thân phận tân chủ nhân của khuôn mặt mà cười trước gương, trên mặt xuất hiện một đôi má lúm đồng tiền, Tiêu Dao cao hứng cười nói:” Nguyên lai

khuôn mặt nhỏ nhắn khòe khòe này cười lộ lên là có má đồng tiền nha! Thật đáng yêu, ta thích khuôn mặt này!”

Nghe thấy hai chữ đáng yêu, Bắc Trần Phong khòe miệng hơi hơi run rẩy.

Vân Huyền nhu nhu ánh mắt, không thể tin nói:” Mặt này không phải là mặt của Trần Phong trước đây sao?”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huynh Triền Không Ngớt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Đột Biến Thành

Tiêu Dao ngẩn người, mờ mịt chỉ vào tấm mặt nạ dịch dung, hỏi: “Vân sư huynh, đây là bộ dáng trước đây của Bắc sư huynh?”

Vân Huyền gật gật đầu khẳng định, hấn cùng với Bắc Trần Phong bảy tuổi cùng vào Thần Y cốc , cho nên đối với bộ dáng Bắc Trần Phong lúc ấy rất là

rõ ràng

Tiêu Dao hơi hơi nhíu mi, chỉ vào rượu oa (má lúm đồng tiền =)) , có một chút không được tự nhiên nói: “Huynh có thể hay không nhớ làm nha? Tuy rằng khuôn mặt này có chút giống Bắc sư huynh, nhưng là khuôn mặt này có rượu oa, Bắc sư huynh cư nhiên không có!”

Vân Huyền cười khở lắc lắc đầu, ôn nhu hỏi ngược lại: “Tiểu sư đệ, ngươi làm sao mà biết Bắc Trần Phong hẳn không có rượu oa?”

Tiêu Dao hơi hơi kinh ngạc, ngược lại vỗ vỗ cái trán, giật mình nói: “Ta vẫn nghĩ là hẳn không có rượu oa, kỳ thật là ta chưa từng thấy hẳn cười !”

Tiêu Dao đi đến trước mặt Bắc Trần Phong, chỉ vào mặt mình, mờ mịt hỏi: “Bắc sư huynh, ngươi biết Quý Thủ sao? Vì sao mặt của ngươi giống mặt nạ dịch dung này như vậy ?”

“Không biết.” Bắc Trần Phong nhíu mi lắc lắc đầu, mâu trung lóe lên một tia bi thương.

Nghe thấy Bắc Trần Phong không chút do dự trả lời, Giang Thương có chút đồng tình với Quý Thủ, tuy rằng chính mình và Quý Thủ vừa thấy mặt liền đầu võ mồm, nhưng chỉ có Quý Thủ mới khiến mình không thể kiềm chế như vậy, hiện giờ nhìn tôn tử của Quý Thủ cư nhiên lắc đầu nói không biết gia gia của chính mình, Giang Thương có chút nghĩ không được, ngược lại đối Vân Huyền phân phó nói: “Vân Huyền, ngươi mang Dao nhi đi ra ngoài trước đi .”

“Ân , sư phụ.” Vân Huyền nắm tay Tiêu Dao, nhanh đi ra ngoài , hẳn hiểu được có một số việc không nên biết sẽ tốt hơn, nhất là đối với Dao Nhi .

Lúc này trong phòng chỉ còn lại có hai người Bắc Trần Phong và Giang Thương, Giang Thương khẽ thở dài một hơi, khàn khàn nói: “Bắc Trần Phong, hẳn dù sao cũng là gia gia ngươi, đã tám năm rồi, ngươi vẫn còn để ý sao? Ngươi làm sao có thể làm như không biết hẳn?”

“Năm đó chính hẳn nói, ta không phải tôn tử của hẳn.” Bắc Trần Phong hơi hơi mím môi, khuôn mặt lạnh như băng.

Giang Thương bắt đầu đi lắc lắc đầu, Quý Thủ năm đó cũng là xuất phát từ bắt đầu dĩ, thật không nghĩ tới đứa nhỏ này lại chôn xuống khúc mắc sâu như thế, nếu không phải Quý Thủ không cho mình nói, chính mình thật muốn đem chuyện tình năm đó nói cho đứa nhỏ này.

Giang Thương cảm khái nói: “Mặt nạ dịch dung kia, vì sư đã muốn có rất lâu rồi, nhưng Quý Thủ có thể nào vẫn không chịu cho vì sư. Bao năm vì sư vẫn không rõ vì sao, nhưng khi nhìn thấy mặt nạ dịch dung kia y hết dung nhan khi ngươi bảy tuổi, vì sư đều hiểu được! Ngươi chắc là hiểu được? Quý Thủ vì nhớ ngươi, nên mới chế tạo ra khuôn mặt giống ngươi y như tạc kia!”

Bắc Trần Phong không nói, cúi thấp đầu , làm cho người ta nhìn không thấy đôi mắt hẳn, càng làm cho người ta đoán không ra hẳn đang suy nghĩ cái gì.

Giang Thương có chút mệt mỏi, hôm nay chính mình đã nói quá nhiều rồi. Hắn khoát tay áo nói: “Vì sư không thể nói cho ngươi chuyện đã xảy ra năm đó, chỉ có thể nói cho ngươi biết, Quý Thủ hẳn là có nỗi niềm bên trong, có thể hiểu thấu được hay không, liền xem chính ngươi ! Đi ra ngoài đi, Vân Huyền bọn họ hẳn là đang chờ sốt ruột .”

Bắc Trần Phong bình tĩnh gạt gạt đầu, xoay người bước đi , nhưng bước đi có chút dồn dập, tiết lộ ra hẳn hẳn bối rối.

Nhìn Bắc Trần Phong bối rối rời đi, Giang Thương cười khở lăm bầm nói: “Xem ra không có nói vô ích, đứa nhỏ này ngoài lạnh trong nóng, hẳn là nghe hiểu được.”

Rất cục có thể xuất cốc , Tiêu Dao cảm thấy kích động không thôi, nhưng bên trong xe ngựa lại giống như hầm băng, nhìn bàn mặt của Bắc Trần Phong, Tiêu Dao không dám nói lời nào, cũng không dám biểu hiện ra khoái trá.

Vân Huyền nhìn ra nét ảm đạm trong mắt Tiêu Dao, biết tiểu sư đệ bối vì có thể xuất cốc mà cao hứng, song lại không dám ở trước mặt Bắc Trần Phong biểu hiện ra ngoài, hẳn cầm lấy tay Tiêu Dao, nhẹ giọng nói: “Không cần để ý đến hẳn.”

Xe ngựa không lớn, lời nói của Vân Huyền, Bắc Trần Phong tự nhiên nghe rành mạch, hẳn hơi hơi nhíu mi, ngược lại ra toa xe, đối với mã phu nói: “Ta biết đường đến Giang thành, hôm nay ta chính mình lái xe, ngươi không cần lái nữa.”

“Ân.” Mã phu ngừng xe ngựa, sau khi đem mã tiền (cái roi ngựa ấy) giao cho Bắc Trần Phong, liền rời đi .

“Hẳn như thế nào lại đi ra ngoài lái xe?” Tiêu Dao nghi hoặc.

“Có lẽ là bên trong xe ngựa cảm thấy buồn , cho nên đi ra ngoài hít thở không khí, không cần đi quản hẳn.” Vân Huyền hơi hơi gọi lên khóe miệng, tự nhiên hiểu được Bắc Trần Phong tuy rằng ngoài miệng không nói, nhưng hẳn cũng không hi vọng Tiêu Dao bối vì hẳn mà cảm thấy câu thúc.

Tiêu Dao khẽ gạt đầu, ánh mắt lại thường thường xuyên thấu qua khe hở xe ngựa nhìn về phía bóng dáng Bắc Trần Phong, tuy rằng không biết một mình gia gia với Bắc Trần Phong nói gì đó, nhưng Tiêu Dao khẳng định gia gia đã nói một chuyện tình vô cùng trầm trọng , bởi vì sau khi Bắc Trần Phong từ trong phòng gia gia đi ra, một đường đường như có rất nhiều tâm sự .

Tiêu Dao chưa bao giờ rời khỏi Thần Y cốc, tự nhiên cũng chưa bao giờ ngồi qua xe ngựa, trải qua hai cái canh giờ xóc nảy, cơ hồ cảm giác toàn thân xương cốt đều nhanh chuẩn bị vỡ vụn, xe ngựa liền dừng lại, nàng liền bay nhanh xuống xe ngựa.

“Như thế nào hoang vắng như vậy?” Tiêu Dao khóe miệng run rẩy một chút, ánh mắt ngơ ngác nhìn cửa thành trước mắt.

Trên cửa thành có treo một bảng hiệu đề hai chữ “Giang Thành”, trên bảng hiệu tích đầy tro bụi, còn có một chút cò đại dính ở trên mặt, cửa thành cũ nát không chịu nổi, rộng mở to lớn, cũng không có người bảo vệ cửa thành. Sau cửa thành các phòng ốc đều gát gao đóng cửa cửa sổ, trên đường một bóng người cũng không có.

Vân Huyền theo sau xuống xe ngựa cũng ngây ngẩn cả người, hồi lâu mới lấy lại tinh thần, nhíu mi hướng Bắc Trần Phong hỏi: “Nơi này. . . Làm sao có thể biến thành như vậy?”

Bắc Trần Phong lắc đầu, cảm thấy có một chút dự cảm không tốt .

Tiêu Dao có chút ủy khuất nói: “Không nghĩ tới ta lần đầu tiên xuất cốc, gia gia liền an bài cho ta chỗ “tốt” như vậy ! Vân sư huynh, có phải hay không lần này gia gia cố ý muốn thử ta nha ?”

Vân Huyền lắc đầu nói: “Không phải. Một tháng trước ta và Bắc Trần Phong đã tới nơi này, hôm nay kỳ thật chỉ là đến khám lại, một tháng trước nơi này còn thực phồn hoa. Nơi này còn là biên thành của Giang Vực quốc, qua thành này tiến đến chính là Bắc Đẩu quốc, cho nên thành này có hai quốc trao đổi, không hề nhiều thiếu ngạc nhiên. Sư phụ vốn biết rõ, cho nên hôm nay hẳn mới an tâm sắp xếp cho chúng ta đi ra cốc , muốn làm cho người chơi đùa thật tốt. Nhưng là bây giờ, ta cũng không biết vì sao nơi này đột nhiên thay đổi .”

Tiêu Dao hơi hồ nghi nhìn về phía Bắc Trần Phong nói: “Bắc sư huynh, có thể hay không là người đi lầm đường?”

Bắc Trần Phong chỉ chỉ bảng hiệu trên cửa thành, cũng không nói lời nào, sắc mặt vẫn như vậy lạnh như băng. (Miu : chắc , anh này thể mà hên hơn khối anh __)

Vân Huyền cười khò nói: “Tiểu sư đệ, nơi này là Giang thành, Bắc Trần Phong không có đi sai đường .”

Tiêu Dao bĩu môi, mết mết nói: “Nếu là đường đúng, chúng ta đây liền vào đi thôi? Tìm người hỏi một chút, có lẽ sẽ biết nơi này đã xảy ra sự tình gì.”

Vân Huyền gật gật đầu, Bắc Trần Phong tuy rằng không có nhúc nhích đầu, nhưng là cước bộ của hắn đã trả lời cho Tiêu Dao.

Khi ba người bước vào cửa thành, tất cả đều nhíu mày, người học y, đối với mùi máu cực kì sâu sắc.

“Vân sư huynh, nơi này có người chết sao ?” Dù sao cũng là đứa nhỏ bảy tuổi , Tiêu Dao thanh âm run nhè nhẹ, tay nhỏ bé theo bản năng nắm chặt ống tay áo Vân Huyền. Nàng có thể ngửi thấy mùi máu thoang thoảng trong gió – là mùi của máu người , hơn nữa còn mang theo mùi hôi. Trên sách thuốc có ghi, chỉ có tử thi mới có mùi máu xen lẫn mùi hôi như vậy .

Vân Huyền biết trong thành này tất nhiên rất nhiều người đã chết, tiểu sư đệ chưa bao giờ gặp qua người chết, nếu như lập tức nhìn thấy không chỉ một khối tử thi, nhất định sẽ dọa tiểu sư đệ .

Vân Huyền hai tay đem Tiêu Dao ôm lấy, đem đầu nhỏ đặt ở trong lòng, ôn nhu nói: “Tiểu sư đệ, nhắm mắt lại, không cần nghĩ cái gì , ngoan ngoan ngủ một hồi.”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huynh Triền Không Ngớt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Sớm Chết Lặng

Tiêu Dao khẽ gật đầu, chiếu theo như lời Vân Huyền nhắm hai mắt lại, cái gì cũng không xem, cái gì cũng không nghĩ, nhưng là mùi máu tươi theo chớp mũi truyền đến càng ngày càng nặng, nàng căn bản không thể thật sự không thêm nghĩ nữa, cũng không có nửa điểm buồn ngủ.

Bọn họ đi nhanh về phía trước vốn hẳn là đi tái khám ở Phương gia, Phương gia là thủ phủ Giang thành, lần này tái khám cũng là gia chủ Phương gia Phương Nhượng Minh.

Lần trước khi tới bãi phỏng, Phương gia trạch vẫn là tráng lệ, nhưng là hôm nay Phương gia cũng đã tiêu điều, đại môn nứt gãy, một nửa cửa mở ra, khi gió thổi qua, mang theo một tiếng vang chỉ nha trầm trọng.

“Vân sư huynh, phóng ta xuống dưới đi.”

Vân Huyền nhìn về phía thiên hạ trong lòng, lo lắng nói:” Tiểu sư đệ, người cũng có thể đã biết, ở bên trong sẽ có rất nhiều tử thi.”

Tiêu Dao gật gật đầu, ánh mắt phức tạp nói:” Ta biết, nhưng là người học y, luôn muốn gặp người chết.”

“Nếu là y thuật cao minh, có lẽ cả đời cũng không hội kiến đến người chết.” Vân Huyền ôn nhu cười.

Tiêu Dao gắt gao nhíu mi, bĩu môi nói: “Cho dù gia gia cao nhân như vậy, đều có thời điểm bất lực, huống chi là ta? Nếu tương lai bệnh nhân chết ở trước mặt ta, ta bởi vì không có gặp qua người chết mà luống cuống, chẳng phải là một truyện cười?”

Vân Huyền hơi hơi cười khỏ, nhíu mi nói: “Căn cứ mùi hôi trong không khí theo đến, bọn họ đã muốn chết có hơn mười ngày, như vậy tử thi chẳng những xanh đen mà còn chết ở trạng thái cứng ngắc khó coi, còn có thể giòi bò ra, người thật sự không sợ sao?”

Tiêu Diêu hiện lên vẻ do dự, ngược lại miễn cưỡng cười, cố lấy dũng khí nói: “Làm y giả, cho dù thật đáng sợ, ta cũng có thể đối mặt, nói không chừng sẽ có người sống sót, ta phải đi trị liệu!”

“Vẫn là không được, người tuổi quá nhỏ, nếu là hiện tại đổi làm sư phụ ở trong này, hẳn cũng sẽ không cho người đi xem thứ dọa người này.” Vân Huyền gắt gao nhíu mi, nhanh cổ định cánh tay, không có một tia ý tứ nào muốn cho Tiêu Dao xuống dưới.

“Thật sự có đáng sợ như vậy sao?” Tiêu Dao bĩu môi, mâu trung mang theo nồng đậm tò mò. Nàng vốn là có chút sợ hãi, nhưng là hiện tại bởi vì Vân Huyền ngăn cản, ngược lại càng làm tâm nổi lên tò mò, muốn biết một chút tử thi là bộ dáng ra sao?

“Thực đáng sợ! Nhìn nhất định sẽ là cả đêm ác mộng!” Vân Huyền khẩu khí kiên định, ngược lại nhìn về phía khuôn mặt nhỏ nhắn Tiêu Dao, vốn tưởng rằng Tiêu Dao hội sợ hãi, lại không nghĩ rằng đối phương lóe một đôi con ngươi tò mò nhìn chính mình. Vân Huyền khoe miệng không khỏi khẽ run, tiểu sư đệ sẽ không là ở chờ mong cái gì tốt để nhìn đi?

“Ta đây càng muốn xem, ta muốn nhìn, rốt cuộc có bao nhiêu đáng sợ!” Tiêu Dao nhoeo miệng cười, cảm thấy không có một chút sợ hãi, ngược lại không hiểu sao lại hưng phấn lên.

Vân Huyền nao nao, lại vẫn là nhanh ôm chặt Tiêu Dao, cười khỏ lắc đầu nói: “Không được. Nếu là người sợ tới mức khóc nhè, ta không muốn đến chỗ người.”

“Vân sư huynh, người cho ta xem xem đi, ta tuyệt đối sẽ không sợ, tuyệt đối sẽ không khóc!” Tiêu Dao muốn giãy dụa ra sự ôm ấp của Vân Huyền, đáng tiếc người quá nhỏ, khí lực không thể so với Vân Huyền.

Một bên vẫn trầm mặc Bắc Trần Phong vào lúc này lại lạnh lùng mở miệng nói: “Nếu hẳn muốn xem, vậy thì làm cho hẳn xem cho đủ. Nếu như hẳn thật sự không sợ, kia đã nói lên hẳn là thiên tài học y, nhưng thật ra để hẳn một hồi lịch lãm cũng tốt lắm. Nếu là dọa hẳn khóc, vậy thì làm cho chính hẳn một người khóc đi, người không cần đi dỗ, đây là trả giá đại giới do hẳn không biết tự lượng sức mình!”

Tiêu Dao gắt gao nhíu mày, tuy rằng lời này không thể nào êm tai, nhưng là cũng rất thực dụng, Tiêu Dao nghe liền nói lên lời thề son sắt: “Đúng vậy, Bắc sư huynh nói thật đúng! Vân sư huynh, mặc kệ ta có thể hay không bị dọa đến, đều là ta chính mình thừa nhận, người phóng ta xuống dưới!”

Vân Huyền không lay chuyển được thiên hạ trong lòng, đành phải buông ra cánh tay, đem Tiêu Dao phóng xuống.

Bắc Trần Phong đẩy ra cửa lớn của Phương gia trạch, một cổ mùi hôi đến đập vào mặt, Tiêu Dao liền che cái mũi, không khỏi buồn nôn vài cái.

Ba người đi vào Phương gia trạch, vừa đẩy ra cửa đại sảnh, ba xác chết phơi thây lọt vào trong tầm mắt...

Trên mặt ba xác chết huyết nhục mơ hồ, chảy ra nước mũi vàng nâu, khoe miệng mang theo vết máu màu đỏ đen, giòi bọ theo bụng bọn họ bò ra, đã cắn hết một phần thịt lớn trên bụng, lộ ra nội tạng cháy đen phía trên còn có kiến, ánh mắt người chết xòe ra, đồng tử trống rỗng không ánh sáng, vô cùng thê thảm.

Cầm đầu Bắc Trần Phong đem ánh mắt dời đi hướng khác, hiển nhiên hẳn không nghĩ nên xem nhiều ba xác chết này nên chỉ liếc mắt một cái, trầm giọng nói: “Chúng ta đi nhìn xem địa phương khác, có lẽ còn có người sống sót.”

Vân Huyền cảm giác ở trong bụng có cổ không khí lên lên, mùi thối bay trên mũi cùng hình ảnh trước mắt, làm cho hẳn có chút không chịu nổi, hẳn rất nhanh dời con ngươi, nếu là xem nhiều một chút, chỉ sợ chính mình hội phun. Hẳn muốn đem Tiêu Dao rời đi, nhưng khi ánh mắt nhìn lại Tiêu Dao, lại nháy mắt ngây ngẩn cả người.

Tiêu Dao mở mắt to, tỉ mỉ nhìn ba cái tử thi, trên mặt không có biểu hiện gì bị kinh hách đến, ngược lại như là ở tự hỏi cái gì, một bộ dáng nhỏ thật quan tâm.

Lúc này Bắc Trần Phong đã muốn đi ra đại sảnh, lại cảm giác phía sau không người đuổi kịp, mờ mịt quay đầu nhìn lại, không khỏi cũng ngây ngẩn cả người.

Tiêu Dao không có bị dọa đến là đã nằm trong ý kiến của Bắc Trần Phong, lúc ấy thấy mâu quang Tiêu Dao tò mò, Bắc Trần Phong chỉ biết Tiêu Dao không phải người lương thiện. Nhưng là hẳn không có dự đoán được, ba cái tử thi này chính mình cũng không nghĩ nhìn xem một cái nhiều một chút, Tiêu Dao tuổi còn nhỏ lại có thể nhìn xem chằm chằm, cũng không có bộ dáng không khỏe gì.

Vân Huyền nhíu mi hỏi: “Tiểu sư đệ, người ở đây nhìn cái gì? Không thấy là ghê tởm sao?”

Lúc trước gia gia bắt chính mình hoá bức tử thi thật ghê tởm, lúc ấy chính mình còn cảm thấy gia gia là cố ý chinh chính mình, hiện tại lại thật ra cảm thấy mình được lợi, bởi vì khi đó vẽ nhiều lắm, sớm chết lặng, nên hiện tại thấy tử thi chân thật, cảm giác cũng đã chết lặng theo.

Tiêu Dao buồn cười nói:” Vân sư huynh, tử thi này trừ bỏ mất một ít thịt ở bên ngoài, cùng bức họa tử thi của gia gia đều không có gì khác nhau, ta đều muốn chết lặng, không có cảm giác ghê tởm gì.”

“Bức họa tử thi?” Vân Huyền ngây người, vẻ mặt nghi hoặc.

Tiêu Dao trừng mắt nhìn hắn, mờ mịt nói:” Vân sư huynh chưa thấy qua sao?”

Bác Trần Phong nhắc nhở nói:” Vân Huyền, hắn nói hắn là Độc thi tập của sư phụ ở trong phòng, lúc bảy tuổi ta và người đều bị sư phụ buộc vẽ qua.”

Vân Huyền giật mình nói:” Nguyên lai là thứ này a, nhớ rõ lúc ấy ta vẫn phun, cuối cùng cũng là người thay ta vẽ a!”

Nghe vậy, Tiêu Dao vẻ mặt không thể tin nói:” Vân sư huynh, nguyên lai người cũng sẽ có thứ làm không được!”

Vân Huyền xấu hổ cười, nói sang chuyện khác nói:” Độc thi tập đều vẽ thi thể giống nhau đều là trúng độc mà chết, từ nơi khuôn mặt trúng độc có thể cho là trong ba ngày họ chết bất đắc kỳ tử. Ba cái tử thi này đã muốn chết hơn mười ngày, xem ra Phương gia trạch không có người sống sót.”

Tiêu Dao ngưng mi gật đầu, vừa cẩn thận nhìn lại một lần ba cái tử thi nói:” Căn cứ đến tình trạng chết của họ, có thể bọn họ hẳn là trúng Phu Trùng Tấn.”

Bác Trần Phong cũng nhìn kỹ một phen, ngược lại đồng ý nói: “Thật là Phu Trùng Tấn, trên nội tạng bọn họ là Hắc Độc trùng cực kì hiếm thấy, nếu tử thi này hiện tại không bị hủy, qua một tháng sau, Hắc Độc trùng sẽ đem nội tạng bọn họ tiêu hoá sạch sẽ, một khi Hắc Độc trùng trưởng thành có cánh, sẽ tự đi tìm đồ ăn, chúng nó sẽ cắn người trúng Phu Trùng tấn.”

Vân Huyền gât gao nhủ mi, ngưng trọng nói:” Nếu là ta không có đoán sai, toàn bộ bờ sông thành này đã muốn không có người sống, xác mọi người đều biến thành ô ấp trứng cho Hắc Độc trùng!”

Tiêu Dao hoảng sợ nói:” Nếu thực là như thế này, sự tình liền lớn! Hắc Độc trùng tiếp tục ăn nội tạng, sau đó đẻ trứng rồi trở thành chất dinh dưỡng cho ấu trùng Hắc Độc trùng, không ngừng tuần hoàn, Hắc Độc trùng hội càng ngày càng nhiều, người chết cũng sẽ càng ngày càng nhiều!”

Bác Trần Phong xuất ra mỗi lửa, trầm giọng nói:” Mặc kệ người hạ độc có mục đích gì, chỉ sợ đều đạt không được.” (Chuối: chỗ đó ghi là hoá sỏ con ta nghĩ chắc là mỗi lửa >^<)

Tiêu Dao cũng lấy ra mỗi lửa của bản thân, cười xấu xa nói:” Một phen hỏa thiêu sạch sẽ!”

Vân Huyền đoạt lấy mỗi lửa của hai người, nghiêm túc nói:” Không được, không thể phóng hỏa! Ánh lửa sẽ đưa tới người hạ độc, chúng ta không biết đối phương là cái gì đến đây, cũng không biết đối phương có bao nhiêu người, mao muội làm việc khả năng sẽ lâm vào khốn cảnh!”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huynh Triền Không Ngột* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Ta Có Biện Pháp

Bác Trần Phong gât gao nhủ mi, trầm giọng hỏi:” Trừ bỏ phóng hỏa, người chẳng lẽ có biện pháp khác?”

Vân Huyền trầm tư một lát nói:” Sinh mệnh Hắc Độc trùng có điểm ương ngành, là độc vật chí bảo, đao kiếm đối với nó vô dụng, ngược lại lại xúc tiến chúng nó sinh trưởng. Nếu không đốt lửa, chỉ còn cách tìm cóc ba chân Hồng Ban độc, lấy độc của cóc ba chân Hồng Ban độc độc nó thì mới có thể diệt trừ chúng nó.”

Bác Trần Phong sắc mặt trầm xuống, âm thanh lạnh lùng nói:” Chỉ có Ngũ Độc đảo mới có cóc ba chân Hồng Ban độc, hơn nữa số lượng rất thưa thớt, Ngũ Độc đảo địa thế hiểm ác, khó có thể tìm kiếm, cho dù thật sự tìm được rồi, chỉ sợ mất một tháng là ít nhất.”

“Nhưng là...”

“Chỉ có phóng hỏa !” Bác Trần Phong đánh gãy lời nói của Vân Huyền, tay muốn lấy lại mỗi lửa.

Vân Huyền nghiêng người tránh thoát, lạnh lùng nói:” Bác Trần Phong, trước không cần lỗ mắng!”

Bác Trần Phong hít một hơi thật sâu, cố gắng áp chế cảm giác không kiên nhẫn, âm thanh lạnh lùng nói:” Nọc độc cóc ba chân Hồng Ban độc, một giọt có thể làm cho ấu trùng Hắc Độc trùng chết, nhưng là một khi Hắc Độc trùng trưởng thành mọc cánh, chỉ có cóc ba chân Hồng Ban độc đem chúng nó ăn vào trong bụng mới có thể diệt trừ chúng nó. Nhà trong thành này, ít nhất có ngàn căn, một khối tử thi có thể ấp trứng cho ra mười Hắc Độc trùng, một khi Hắc Độc trùng trưởng thành mọc cánh, cho dù người tìm được mấy trăm cóc ba chân Hồng Ban độc , cũng không thể đem mấy vạn con Hắc Độc trùng diệt trừ!”

“Chúng ta trước về Thần Y cốc, sau khi hỏi qua sư phụ, lại bàn bạc kỹ hơn.” Vân Huyền thanh âm có chút không xong, hắn làm sao không biết Hắc Độc trùng lợi hại, tuy rằng chính mình cùng Bắc Trần Phong công phu không kém, nhưng là thiên hạ cao thủ nhiều như mây, có thể cho tới kỳ độc Phu Trùng tán này người nhất định khó đối phó.

Bắc Trần Phong lắc đầu, lạnh lùng nói:” Trì hoãn thời gian, hậu hoạn vô cùng!”

Hắn chỉ chỉ Tiêu Dao nói:” Ngươi mang theo này vật nhỏ mau chút rời đi! Ta muốn đem nơi này thiêu sạch sẽ!”

“Bắc Trần Phong, vì sao cô ý như thế! Ngươi cũng biết rõ người biến Giang thành toàn là Phu Trùng tán tuyệt đối không đơn giản!” Vân Huyền ngưng trọng hỏi.

Bắc Trần Phong mặt mày nhăn càng nhanh, hắn không muốn trong lúc nói chuyện lại làm hỏng quan hệ, ngược lại ra về không kiên nhẫn nói:” Vân Huyền ngươi có thể hay không không cần không quá quyết nư vậy! Cho ngươi đi, ngươi cứ đi, không cần ở trong này trì hoãn thời gian!”

Gặp Bắc Trần Phong không trả lời chính mình, ngược lại đuổi chính mình đi, càng nghĩ càng không thích hợp, Vân Huyền ngón tay ngưng tụ khởi một đạo chân khí, ở thời gian nhanh nhất thời gian che lại huyết đạo Bắc Trần Phong, trầm giọng nói:” Ngươi nếu là không nói ra một cái nguyên nhân, nhất định phải cùng chúng ta cùng nhau về!”

Vân Huyền đột nhiên đánh lén, làm cho Bắc Trần Phong không có đề phòng, toàn thân huyết đạo bị định trụ, hắn muốn dùng nội lực giải khai huyết đạo, lại nghe đến thâm âm uy hiếp của Vân Huyền, “Vô dụng, đây là sư phụ bí mật truyền thụ điểm huyết pháp, vốn là làm cho ta khắc chế Long Ngạo tính tình táo bạo, lại không nghĩ rằng lần đầu tiên dùng ở tại trên người ngươi. Rốt cuộc có cái lý do gì mà đem nơi này hoá thiêu?”

Bắc Trần Phong mâu quang bắt đầu tối, trầm giọng nói:” Ở trên phía bắc Giang Thành là quốc thổ Bắc Đẩu Quốc, cuối phía nam là quốc thổ Giang Vực Quốc, việc này không đơn giản là hạ độc như vậy! Đám Hắc Độc trùng này so với thiên quan vạn mã còn lợi hại hơn, một khi Hắc Độc trùng trường thành mọc cánh, dân chúng hai quốc đều mang tai ương! Hai quốc một khi lâm vào khốn cảnh, Chu Biên Quốc sẽ gặp cơ hội mà xuất quân, quần hùng tranh giành, thiên hạ đại loạn! Từ Thần Y cốc đến nơi này qua lại mất bốn canh giờ, nếu như hiện tại chúng ta hỏi Thần Y cốc, ta không thể cam đoan không có đột biến, nếu là tử thi bị di chuyển, hậu quả thực nghiêm trọng!”

Vân Huyền toàn thân cứng đờ, hắn vẫn chưa nghĩ xa như thế, cười khổ châm chọc nói:” Ngươi đã nghĩ như vậy, nên sớm đi nói cho ta biết, vì sao phải chính mình một người gánh vác? Là muốn chính mình làm anh hùng? Quen biết tám năm, ta thực không thể nhìn ra ngươi là người nhiệt huyết như vậy!”

Tiêu Dao một mực yên lặng mặc nghe hai người đối thoại, nghe đến đó không khỏi cười lên tiếng, Vân sư huynh khi đứng lên thực lợi hại, nói chuyện cũng là như vậy không buông tha người a!

Tiêu Dao hơi hơi nheo lại ánh mắt, buồn cười nhìn hai cái sư huynh dường như lâm đại địch, hôm nay chính mình lại thật ra thấy được không đồng dạng Vân sư huynh cùng Bắc sư huynh như vậy, nguyên lai vân sư huynh luôn luôn tạo nhả cũng là có một mặt phúc hắc, Bắc sư huynh cũng không phải giống bề ngoài như vậy lãnh khốc vô tình.

“Tốt lắm, hai người các ngươi lại muốn làm nghiêm trọng như vậy, ta có biện pháp giải quyết.”

“Tốt lắm, hai người các ngươi lại muốn làm nghiêm trọng như vậy, ta có biện pháp giải quyết.”

Theo tiếng cười mang thanh âm trẻ con của đứa bé kia vang lên, Vân Huyền cùng Bắc Trần Phong đều là sùng sột.

“Lại thêm phiền.” Bắc Trần Phong hiển nhiên không tin theo lời nói của Tiêu Dao.

Vân Huyền lúc này cũng giống nhau, mâu trung mang theo hoài nghi.

Tiêu Dao bĩu môi, bất mãn nói:” Ta liền như vậy không thể tin?”

Vân Huyền cười khổ lắc đầu nói:” Tiểu sư đệ, việc này các sư huynh sẽ nghĩ ra biện pháp, ngươi không cần... Lo lắng.” Phát hiện nói hai chữ thêm phiền có chút không ổn, Vân Huyền lại đem hai chữ thêm phiền trên miệng đổi thành lo lắng.

“Không cần lo lắng? Ta xem ngươi là muốn nói không cần thêm phiền đi!” Bởi vì bọn họ xem thường chính mình, Tiêu Dao chu cái miệng nhỏ nhắn, bất mãn trào phúng nói:” Các ngươi đều giảng co đã lâu như vậy, còn muốn ở trong này lãng phí thời gian nghĩ biện pháp? Ta gặp các ngươi nghĩ đến Hắc Độc trùng trường thành mọc cánh, cũng không hội nghĩ ra biện pháp!”

Mâu trung Bắc Trần Phong hiện lên một tia lạnh như băng, trầm giọng nói:” Ngươi đã có biện pháp, sớm nên nói ra. Chẳng lẽ là cố ý muốn xem ta cùng Vân Huyền chê cười? Ngoạn tốt lắm sao?”

Vốn buồn bực bọn họ không tin chính mình, hiện tại nghe thấy lời nói Bắc Trần Phong, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Dao không khỏi đỏ lên, mâu quang Bắc Trần Phong lợi hại như là có thể nhìn thấu chính mình, Tiêu Dao có chút không được tự nhiên nói:” Ta vốn là tưởng cho các ngươi cơ hội phát huy! Dù sao các ngươi là sư huynh, tổng yếu trước đều phải cho các ngươi có cơ hội phát huy a!”

“Cơ hội phát huy? Nhưng thật ra ngươi lại nói xạo!” Bắc Trần Phong cười lạnh châm chọc nói.

“Oa! Nguyên lai ngươi cười rộ lên thật sự có rượu oa, tuy rằng là cười lạnh, bất quá cũng xem tốt lắm!” Tiêu Dao tiến lên, nháy mắt to cẩn thận xem xét

mặt Bắc Trần Phong.

Bắc Trần Phong hiện tại bị che lại huyết đạo, không thể nhúc nhích, Tiêu Dao đột nhiên tới gần, hấn căn bản trốn không thoát.

Tiêu Dao tới gần mang theo một cổ hương sữa, trong đó còn có một cổ hương hoa sắc vi thần nhiên, Bắc Trần Phong không thích cùng người khác dựa vào gần như vậy, tuy rằng trên người Tiêu Dao có hương vị không hiểu làm sao hấn lại thích.

“Vân Huyền, coi bỏ huyết đạo cho ta.” Sắc mặt Bắc Trần Phong hiện lên tia cổ quái, thanh âm mang theo vài tia không xong.

Vân Huyền không có cự tuyệt, trong lòng bàn tay tụ tập một đạo nội lực, ở trên ngực phải Bắc Trần Phong đánh vào một điểm.

Huyết đạo được coi bỏ, Bắc Trần Phong liền đứng hỗn độn lui về phía sau vài bước, cùng Tiêu Dao rút ra một khoảng cách, âm thanh lạnh lùng nói:” Về sau không được dựa vào ta gần như vậy!”

Tiêu Dao bĩu môi, hơi vô tội trừng mắt nhìn hấn, “Vì sao? Ngươi chán ghét ta?”

Bắc Trần Phong hơi nhú mi nói:” Hương vị trên người ngươi, ta không thích.”

Tiêu Dao hút háp cái mũi, mờ mịt nói:” Hương vị gì vậy? Ta như thế nào cái gì đều ngửi không được?”

Vân Huyền nhéo nhéo cái mũi nhỏ Tiêu Dao cười nói:” Trên người ngươi mang theo hương hoa sắc vi trong viện Sắc Vi.”

“Thật vậy chăng? Kia không phải rất dễ chịu sao? Hấn vì sao không thích đâu?” Tiêu Diêu về mặt khó hiểu.

Ánh mắt Vân Huyền hơi hơi nheo lại, trong mắt Bắc Trần Phong vừa mới xuất hiện bối rối chỉ trong chớp nhoáng, nhưng trong mắt hấn lại thấy rõ ràng, ngược lại khẽ cười nói:” Bắc Trần Phong hấn có vẻ quái, không cần để ý đến hấn! Tiểu sư đệ vừa mới nói có biện pháp giải quyết được Hắc Độc trùng, rốt cuộc là biện pháp gì đâu?”

Tiêu Dao cười thần bí nói:” Gia gia bí mật truyền thụ ngươi điểm huyết pháp, tự nhiên cũng bí mật truyền thụ cho ta thứ khác! Cụ thể là biện pháp gì, tự nhiên không thể nói cho các ngươi! Các ngươi giúp ta tìm cái bát cho ta là được!”

Vân Huyền ở giữa túi bên hông tìm một phen, xuất ra một cái chén nhỏ màu vàng, dò hỏi:” Cái này có thể chứ?”

Tiêu Dao tiếp nhận bát, suy nghĩ vài cái, phát hiện cư nhiên là vàng ròng, ngạc nhiên nói:” Có thể, đương nhiên có thể! Nhưng là Vân sư huynh vì sao tùy thân lại mang theo cái bát vàng?”

Vân Huyền hiện lên xấu hổ, không biết nên trả lời như thế nào khi Bắc Trần Phong lại lạnh lùng mở miệng nói:” Hấn chẳng những tùy thân mang theo bát vàng, còn tùy thân mang theo đĩa vàng, chén vàng nhỏ, mỗi lần đi khách sạn ăn cơm, đều muốn xuất ra để khoe khoang hấn là người nho nhã hòa giàu có.” (Chuối: Thì ra anh Vân Huyền khiếm phích đến vậy.)

“Tiểu sư đệ, nếu biết cách giải quyết nên mau chút đem Hắc Độc trùng giải quyết đi.” Vân Huyền khoe miệng run rẩy, sắc mặt cực độ xấu hổ. Cảm thấy nói thầm, vừa nãy chính mình mới che lại huyết đạo của hấn, hiện tại hấn liền cố ý nói chính mình khoe khoang, nhưng thật ra bắt lưu cách đem cừu a! (Chuối: ta chả biết cái câu đó là gì, ai biết chỉ nha.)

Mâu thuẫn Tiêu Dao hiện lên một tia cười trộm, xem ra Bắc sư huynh cũng không phải người lương thiện a! Tiêu Dao biết Vân Huyền xấu hổ, tự nhiên sẽ không lại tiếp tục đề tài này, nài nỉ ra vẻ vô hại, ngọt ngào cười nói:” Phiền toái hai vị sư huynh ra bên ngoài chờ, khi phải ra ngoài, nhớ đóng cửa!”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huynh Triền Không Ngớt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Sư Đệ Mất Tích

Tuy rằng Vân Huyền cùng Bắc Trần Phong đều có chút nửa tin nửa ngờ, nhưng vẫn là đều dựa theo lời nói Tiêu Dao rồi khỏi đại sảnh.

Đội không còn ai, Tiêu Dao xắn quần lên đến khó, chỉ thấy ở gần mắt cá chân là một cái loan đao, vỏ đao thành màu đồng cổ, mặt trên đính một viên huyết ruby lớn bằng ngón cái, quanh thân được khảm bảo thạch màu da cam lục thanh lam từ sáu viên bảo thạch hình tròn lớn nhỏ bằng hạt đậu, thứ này là khi Tiêu Dao năm tuổi được Giang Thương tặng cho, cái chuỗi loan đao này Tiêu Dao vẫn mang ở trên người, lại chưa bao giờ dùng quá.

“Không nghĩ tới lần đầu tiên dùng ngươi, cũng là muốn đả thương chính mình.” Tiêu Dao hơi hơi cười khổ, dùng sức rút ra loan đao, lưỡi dao sắc bén tản mát ra ánh sáng làm người run sợ, Tiêu Diêu xắn lên ống tay áo, ánh mắt không hề né tránh, cắt một đau lên cánh tay mình.

Máu đỏ tươi theo miệng vết thương chậm rãi chảy vào trong bát vàng, khi huyết rơi vào trong chén, nháy mắt khi huyết rơi vào trong chén lại biến thành màu đỏ đen.

Nhìn nửa bát huyết, Tiêu Dao thu hồi đao, thô thô băng bó một chút miệng vết thương, lầm bầm nói: "Chảy máu nhiều như vậy, xem ra trở về phải bồi bổ thật tốt."

Lúc này, nữ tử trốn ở phòng trông phía sau của đại sảnh nhìn thấy hết thấy, mờ mịt nhìn về phía bên ngói nam tử áo xanh, dùng môi ngữ nói: "Công tử, máu tiểu hài tử này làm sao có thể là màu máu đen?"

Áo xanh nam tử hơi hơi nheo lại mắt, mở miệng nói: "An tâm một chút chớ động."

Tiêu Dao dùng ngón châm dính một giọt máu, ngón châm nhanh chóng biến thành màu đen, biểu hiện này cho biết bát máu kịch độc vô cùng, nàng đem giọt máu trên ngón châm nhỏ vào bên trong bụng của một khối tử thi, "Tê" một tiếng, Hắc Độc trùng trên nội tạng tử thi nháy mắt biến thành một bãi nước đen.

Tiêu Dao cười đắc ý, độc của mình ngay cả sư phụ đều giải không được, có thể thấy được là thiên hạ đệ nhất độc, cho dù là kỳ độc Hắc Độc trùng này, làm sao có thể chịu được!

Tiêu Dao vừa muốn mở miệng gọi Vân Sư huynh ngoài cửa, miệng lại bị người từ phía sau ngăn chặn, "Ngô..."

"Ngươi đáp ứng ta không gọi, ta sẽ buông tay." Phía sau truyền đến một cái thanh âm trầm thấp của nữ nhân, Tiêu Dao hơi hơi nhíu mày, mâu trung hiện lên một tia hèn mọn, ngược lại dùng sức gật gật đầu.

Nữ nhân vừa muốn buông tay, thanh âm thêu tức của nam tử vang lên, "Tiểu hài tử này thực giao hoạt, che lại huyết đạo dây thanh bên trái của nàng."

Tiêu Dao ngẩng đầu nhìn đi, cái người nói chuyện kia đã xuất hiện ở trước mắt, trước mắt nam tử thân áo xanh, cùng Hoa Lạc Ly một đôi mắt xé dài giống nhau, nhưng là đồng tử hắc cũng là màu la, mâu quang thâm thúy khó dò, mũi hắc rất cao, làn da thực trắng, tuy rằng trưởng thành thực yêu nghiệt, nhưng là lại không thuận mắt như Hoa Lạc Ly, này nam tử ngũ quan tuy rằng đều thực tinh xảo tuyệt mỹ, nhưng là sau khi tất cả chúng đều hợp lại cùng một chỗ, làm cho người ta một loại thực giả, cảm giác thực không vừa mắt.

Nữ nhân sau lưng tựa hồ thực nghe lời nói này nam tử này, nàng dùng sức ở gáy bên trái Tiêu Dao nhấn một cái, sau đó đem tay chân Tiêu Dao cột vào phía sau.

Tiêu Dao rút khỏi một chút cười khô, bản thân còn tính lừa nữ nhân kia, sau khi nàng buông tay ra liền kêu to Vân sư huynh, lại không nghĩ rằng bị nam tử này phá hủy, hiện tại chính mình bị che lại dây thanh bên trái, bằng vào một cây dây thanh bên phải phát ra tiếng nói chuyện, thanh âm chẳng những khàn khàn khó nghe, cho dù muốn gọi cũng kêu không nói ra nhiều thanh âm.

Mâu trung nam tử hiện lên một tia nghiền ngẫm, nhìn từ trên xuống dưới tiểu hài tử trước mắt, dò hỏi: "Ngươi là Độc Nhân?"

"Không phải." Tiêu Dao lắc lắc đầu, chính mình chính là trúng độc người ta cũng không phải là luyện độc Độc Nhân.

"Không phải Độc Nhân? Vậy ngươi trên người huyết làm sao có thể so với Hắc Độc trùng càng độc?" Nam tử nghĩ đến Tiêu Dao không chịu nói, mâu quang nheo lại một chút nguy hiểm, thân thủ khắp ở cầm Tiêu Dao, đè sát vào mặt Tiêu Dao, mâu quang ở trên mặt Tiêu Dao không ngừng đảo, ngược lại khóe miệng rút khỏi một chút nụ cười thị huyết, chất vấn nói: "Ngươi dịch dung làm cái gì? Là muốn giấu giếm cái gì?"

Người này thực bất quá! Tiêu Dao bĩu môi, không kiên nhẫn nói: "Quan hệ ngươi đánh rắm a!"

Người này thực bất quá! Tiêu Dao bĩu môi, không kiên nhẫn nói: "Quan hệ ngươi đánh rắm a!"

"Làm càn, ai cho ngươi cùng công tử nhà ta nói chuyện như vậy!" Nữ nhân đứng ở phía sau lưng Tiêu Dao đột nhiên xuất hiện ở trước mắt Tiêu Dao, là một cái nữ tử diện mạo thanh tú, nhưng là hiện tại bộ mặt nàng dữ tợn vô cùng, hiện lên vẻ xấu xí.

Nữ tử muốn cho Tiêu Dao một cái tát, cũng may nam tử kia bắt lại được tay nàng, cản nàng lại.

"Công tử..." Nữ tử còn muốn nói cái gì đó, lại bởi vì ánh mắt lạnh như băng của nam tử kia trở về, cúi đầu nói: "Thỉnh công tử tha lỗi, Cẩm nhi biết sai."

"Biết sai?" Nam tử vuốt ve tay Cẩm nhi, giống như ôn nhu, giống như trêu tức.

Trên tay truyền đến xúc cảm lạnh như băng làm cho Cẩm nhi toàn thân cứng đờ, nàng sợ tới mức khóc ra, khẩn cầu nói: "Công tử, tha Cẩm nhi đi, Cẩm nhi cũng không dám nữa tự chủ trương! Cẩm nhi là vì tiểu tử này đối công tử bất kính, mới có thể như thế, thỉnh công tử thứ tội, thứ tội..." Cẩm nhi nghẹn ngào lặp lại hai chữ thứ tội.

Nam tử dùng sức bỏ ra tay Cẩm nhi, âm thanh lạnh lùng nói: "Lần này liền quên đi, lần sau nếu là lại tự chủ trương, ta sẽ không lại lưu lại cái tay này của ngươi!"

Tiêu Dao nhìn việc vừa diễn ra trước mắt, khóe miệng hơi hơi run rẩy, nhưng cũng không nói, chuyện nhà người khác, nàng chỉ cần xem quá trình diễn.

Nam tử híp mắt, tiểu hài tử bảy tám tuổi này thật trấn định, trấn tĩnh như vậy lại làm cho hắn nổi lên hứng thú, hắn khẽ vuốt qua mặt Tiêu Dao, tà cười nói:

Da mặt dịch dung này nhìn ra thật giống da Trương Chân nhân, xem ra xuất xứ từ tay Quý Thủ.”

Tiêu Dao cảm thấy sùng sốt, người này chẳng những có thể xem ra bản thân mình dịch dung, cư nhiên còn có thể biết đây là da mặt dịch dung do Quý Thủ chế tác, thật sự là sâu không lường được! Việc đã như thế này, chính mình xem ra càng phải cẩn thận nói chuyện!

Tiêu Dao ra vẻ mờ mịt nói:” Ta không biết người nói Quý Thủ là ai, đây là ông nội của ta giá cả mua được da mặt dịch dung, ta dịch dung cũng cũng không phải cố ý muốn giấu giếm cái gì, chính là không nghĩ đến phải dọa người thôi.”

“Dọa người?” Nam tử dù có hứng thú lặp lại, lấy móng tay mò lên một góc da mặt dịch dung trên mặt Tiêu Dao, bàn tay di chuyển tháo ra lớp da mặt dịch dung, làm thấy khuôn mặt nhỏ nhắn mang tính trẻ con có một cái bớt máu xanh, ánh mắt hơi hơi sùng sốt.

Tiêu Dao thấy hân sùng sốt, cười khò nói:” Ta đã nói là dọa người, chính người cứ đòi xem.”

Đã qua thời gian một nén nhang, ngoài cửa Vân Huyền có chút lo lắng, trầm giọng hướng Bắc Trần Phong hỏi:” Tiểu sư đệ như thế nào còn không ra?”

Bắc Trần Phong hơi hơi nhú mi nói:” Đến hỏi đi.”

Ngoài cửa truyền đến một trận tiếng bước chân, nam tử nghe liền cho Cẩm nhi một ánh mắt li khai.

Cẩm nhi cũng đã nhận ra người ngoài cửa sắp vào, điểm vào huyết ngữ Tiêu Dao, sau đó ôm lấy Tiêu Dao đang mê man, hai người nhảy vào phòng trong phía sau đại sảnh, theo cửa sổ rời đi.

“Tiểu sư đệ, tốt lắm không?” Vân Huyền gõ cửa dò hỏi.

Bắc Trần Phong đột nhiên ngăn lại Vân Huyền lấy tay gõ cửa, nghiêng tai vào nghe, nhú mi ngưng trọng nói:” Trong phòng không có tiếng hít thở.”

Vân Huyền ngẩn ra, tinh tâm nghiêng cũng nghiêng tai nghe, chính như lời nói Bắc Trần Phong, trong phòng phòng không có tiếng hít thở, cảm giác tâm tính thiện lương của mình giống như thay đổi, hân đẩy mạnh cửa ra.

Trong đại sảnh sớm không có tiểu bóng dáng Tiêu Dao, Vân Huyền về mặt lo lắng, chưa bao giờ cảm giác kích động quá lớn như thế, hân nắm tay chặt Bắc Trần Phong, lo lắng hỏi:” Hân sẽ đi nơi nào? Chúng ta rõ ràng ở cửa, cũng không thấy có người ra vào!”

Lúc này Vân Huyền lại vô cùng không bình tĩnh, Bắc Trần Phong mặt mày nhăn càng nhanh, trầm giọng nói:” Bình tĩnh! Chúng ta trước chung quanh nhìn xem.”

“Vân Huyền, trong cái bát vàng của người là cái gì?” Bắc Trần Phong cầm lấy bát vàng, lay động vài cái chất lỏng đen đỏ bên trong.

Vân Huyền dùng ngón châm thử một lần, trầm giọng nói: “Đây là bein65 pháp theo như lời tiểu sư đệ nói có thể giải quyết Hắc Độc trùng, là độc so với nọc độc cóc ba chân càng độc hơn.”

Bắc Trần Phong ánh mắt quét về phía một khối nội tạng của tử thi phía trên có một bãi nước đen, nhú mi nói:” Trên khối nội tạng tử thi này Hắc Độc trùng đã muốn hóa thành một bãi nước đen, xem ra trong bát có thứ gì đó rất hiệu quả.”

Vân Huyền về mặt ngưng trọng, không thêm quan tâm chuyện Hắc Độc trùng, mà là xoay người đi vào phòng trong phía sau đại sảnh.

Bắc Trần Phong cũng đi nhanh đuổi kịp, phát hiện cửa sổ mở ra, trầm giọng nói:” Hân hân là theo cửa sổ đi ra ngoài! Chúng ta trước vẫn là dùng nọc độc trong bát này, đem Hắc Độc trùng trong thành giết hết rồi lại đi tìm hân.”

“Cái gì? Tiểu sư đệ không thấy, người còn có tâm tư quản việc này!” Vân Huyền đột nhiên thay đổi sắc mặt, mắt giận dữ trừng Bắc Trần Phong.

Bắc Trần Phong toàn thân cứng đờ, cùng Vân Huyền quen biết tám năm, chưa bao giờ gặp qua hân tức giận như thế, Bắc Trần Phong thanh âm hơi không xong nói:” Trong thành này căn bản không có người sống, tiểu sư đệ hân là chính mình rời đi, ta nghĩ hân là không có nguy hiểm, có lẽ hân là chính mình đi chơi...”

Thanh âm Vân Huyền ngắt lời nói:” Ngoạn? Nơi này mọi người chết hết, hân còn ngoạn cái gì! Nhất định là đã xảy ra chuyện, hân không có khả năng không nói một tiếng liền rời đi!”

Bắc Trần Phong đen mặt bình tĩnh, nhú mi nói:” Hân ngay cả tử thi còn không sợ, có thể xảy ra chuyện tình gì! Hiện tại trọng yếu nhất là đem Hắc Độc trùng diệt trừ, không thể vì tìm một người hân, mà không để ý dân chúng chung quanh trong thành chết sống! Không thể làm lỡ đại sự!”

Vân Huyền cười lạnh nói:” Đại sự? Đại sự của ta chính là bảo hộ tiểu sư đệ! Theo như lời người nói những người đó sống hay chết, cùng ta đều không có vấn đề gì! Người phải làm anh hùng, chính người đi làm đến nơi, không cần kéo thêm ta! Ta nhất định phải tìm được tiểu sư đệ!” Vừa dứt lời, Vân Huyền liền dùng khinh công theo cửa sổ mà ra.

Chương 18: Bắc Trần Phong Khế Biển.

Tuy rằng phía trước ngoài miệng cường ngạnh nói như vậy, lại nói ra là Tiêu Dao muốn đi chơi, nhưng là Bắc Trần Phong không phải hồ đồ, sở dĩ nói như vậy, chính là muốn ổn định Vân Huyền, hi vọng hắn không cần quá mức lo lắng, lại không nghĩ rằng ngược lại chọc giận Vân Huyền, Vân Huyền đối với Tiêu Dao khẩn trương hoàn toàn vượt ra ngoài dự kiến của hắn.

Bắc Trần Phong nhìn bóng dáng Vân Huyền rời đi, khẽ thở dài một cái, trầm giọng hỏi:” Huyền, ngươi đã quên mục đích trước khi đến Thần Y cốc bái sư học y sao? Từ lúc nào, sinh mệnh của ngươi chỉ là vì Tiêu Dao mà tồn tại? Ngươi thay đổi làm cho ta nghĩ hoài không hiểu!”

Vân Huyền nghe thấy thanh âm phía sau hỏi mình, hơi hơi nhú mồm, nhưng không có dừng lại...

Năm đó mục đích chính mình đi Thần Y cốc mục, là vì sau khi học thành y thuật sẽ đi cứu thế nhân, nhưng là hiện tại khi gặp phải việc cứu người cùng tìm kiếm tiểu sư đệ, chính mình lại không chút do dự lựa chọn tìm kiếm tiểu sư đệ.

Bắt đầu từ đâu khi nào? Rốt cuộc khi nào chính mình thay đổi?

Là từ khi đưa trẻ trong tã lót đối với chính mình mỉm cười ngọt ngào...

Là từ lần đầu tiên Tiêu Dao mở miệng nói chuyện, cái thứ nhất gọi không phải sư phụ, mà là chính mình, bởi vì “Vân sư huynh” ba cái kí tự hàm hàm hồ hồ nghe không rõ ràng lắm...

Là từ hàng năm vào ngày giỗ nương, tay Tiêu Dao ấm áp kia, lau đi nước mắt chính mình từ nơi khoe mắt...

Đã muốn phân không rõ là từ khi nào bắt đầu, nhưng là hết thảy giống như lời nói của Bắc Trần Phong, chính mình xác thực thay đổi, trở nên chẳng những hắn xem không hiểu, liền chính mình đều nghĩ cũng không hiểu!

Vân Huyền tìm lần mỗi một tác đất Giang thành, lại vẫn như cũ không có nhìn đến bóng dáng Tiêu Dao, trán hắn đã muốn dầy đặc mồ hôi, quần áo cũng đã muốn bị mồ hôi ướt nhẹp, lại không nghĩ ngợi, vẫn như cũ điên cuồng tìm kiếm.

Bắc Trần Phong sau khi đem Hắc Độc trùng trong Giang Thành diệt trừ, cũng bắt đầu tìm kiếm Tiêu Dao. Tuy rằng trong bảy năm, hắn cùng Tiêu Dao ít nói chuyện, vẫn duy trì một đoạn khoảng cách vô hình, nhưng là Tiêu Dao dù sao cũng là chính mình tiểu sư đệ, tổng không thể không quan.

Chính mình cũng không phải muốn làm cái gì anh hùng mà đi diệt trừ Hắc Độc trùng, chính là không hi vọng Bắc Đẩu quốc xảy ra chuyện tình gì, nơi đó có người chính mình đề ý, tuy rằng người nọ đã không tiếp thu chính mình, nhưng là mặc kệ hắn có phải hay không có nỗi khổ, chính mình đều không hi vọng hắn gặp chuyện không may.

Tìm kiếm Tiêu Dao một lúc, Bắc Trần Phong gặp Vân Huyền, liền một mực yên lặng đi theo phía sau hắn cùng nhau tìm kiếm Tiêu Dao.

Bắc Trần Phong nhìn hắn mồ hôi như mưa, Vân Huyền điên rồi, lắc đầu cười khổ, thấp giọng thì thầm nói:” Nếu là ta cùng vật nhỏ kia đến gần, ta có thể hay không cũng giống như Vân Huyền, trở nên làm cho người ta nhìn không hiểu?” Áo tung đến chính mình bộ dáng điên cuồng như Vân Huyền, Bắc Trần Phong không khỏi rung rung một chút, cảm thấy không nên nói, tuyệt đối không thể tới gần vật nhỏ nguy hiểm kia, lần này sau khi tìm được hắn, ta còn phải như trước giống nhau, cùng hắn bảo trì khoảng cách! (Chuối: Thế mà sau này ngươi ta đuổi anh không đi đây -.-|||)

Hắn tiến lên ngăn lại Vân Huyền đang điên cuồng tìm kiếm Tiêu Dao, nhú mi nói:” Tìm như vậy không phải biện pháp, hắn hẳn là ly khai Giang thành. Nhà của hắn ở nơi nào? Có lẽ là về nhà thăm người nhà, chúng ta đi tới nhà hắn tìm xem!”

Vân Huyền tà tà liếc mắt Bắc Trần Phong một cái, âm thanh lạnh lùng nói:” Hắn nếu là có nhà, sư phụ lại làm sao có thể nhận thức hắn làm tôn tử? Nhà ai hội đem đứa trẻ còn trong tã lót đến Thần Y cốc?”

Nghe vậy, Bắc Trần Phong khẽ run lên, chính mình tuy rằng còn có một người thân, nhưng là khi hắn không tiếp thu chính mình, chính mình nháy mắt hiểu được cái loại đau không có thân nhân này, cho nên hiện tại cũng hiểu được cảm giác đau trong lòng Tiêu Dao, Bắc Trần Phong mâu thuẫn hiện lên một tia thương cảm, dây thanh khẽ run nói:” Ta hồi Thần y cốc hỏi sư phụ một chút, có lẽ sư phụ sẽ biết hắn đi nơi nào, ngay cả sư phụ không biết, cũng có thể nhiều người cùng nhau hỗ trợ tìm hắn. Ngươi ở tại chỗ này tiếp tục tìm, ta sẽ mau trở lại!” Nói xong, hắn liền khinh công chợt lóe, dùng tốc độ nhanh nhất ly khai.

Bắc Trần Phong đột nhiên tích cực, làm cho Vân Huyền có chút kinh ngạc, hắn hơi hơi gọi lên khoe miệng, nhẹ giọng thì thầm nói:” Bởi vì tiểu sư đệ không có thân nhân, cho nên đồng tình sao? Hắn sẽ không cần đồng tình Bất quá, ngươi tựa hồ cũng bắt đầu thay đổi, ở tương lai ngươi cũng sẽ trở nên làm cho người ta nhìn không hiểu sao?”

Sau khi Hòa Diệu hồi cốc vẫn chưa đi qua bái kiến sư phụ, hiện tại hắn đứng ở trước cửa Giang Thương, cảm thấy có chút bất an không yên, chính mình nửa đường lộn trở lại Thần Y cốc, chỉ sợ hôm nay nhất định sẽ bị sư phụ quở trách cho thông suốt!

“Ai ở ngoài cửa?” Giang thương sớm phát hiện ở ngoài cửa có người, nhưng là đối phương hồi lâu không có gõ cửa, làm cho Giang Thương có chút tò mò nổi lên.

Hỏa Diệu hít sâu một hơi, chuẩn bị tốt một hồi bị nghe mắng, một môi vô lực nói:” Sư phụ, là ta.”

Nghe tiếng, Giang Thương ngẩn người, ngoáy ngoáy lỗ tai, thậm chí tưởng chính mình già đi, xuất hiện tượng lãng tai, ngạc nhiên hỏi:” Là Hỏa Diệu?”

“Là ta, sư phụ.”

Giang Thương đi nhanh tới cửa, mạnh mẽ mở cửa ra, nhìn đứa bé trước mắt không thể tin, ngược lại buồn bực nói:” Ngươi như thế nào đã trở lại! Ngươi không phải trở về nhà rồi sao?”

“Cái kia...” Hỏa Diệu ấp a ắp úng nói:” Ta cảm thấy còn có rất nhiều thứ chưa có hướng lão nhân gia ngươi học tập, cho nên... Nửa đường đã trở lại!”

“Cái gì! Ngươi nửa đường đi trở lại!” Giang Thương nghe liền nhú mày.

Hỏa Diệu nháy ngập nước mắt to, tội nghiệp nhìn hấn, khẽ gật đầu, không dám lên tiếng.

Giang thương tức giận nghiêng răng nghiêng lợi nói:” Ngươi xú tiểu tử này, chẳng lẽ ngươi không biết phụ vương mẫu hậu ngươi có bao nhiêu phiền? Ngươi nửa đường lộn trở lại, bọn họ tuyệt đối không buông tha cho ngươi như vậy, tất nhiên sẽ tìm đến phiền toái cho vì sư!”

Nhìn lửa giận trong mắt Giang Thương, Hỏa Diệu cúi hạ con ngươi, thật vất vả cho vài giọt lệ trong mắt chảy ra, nước nở nói:” Sư phụ, đồ nhi nửa đường lộn trở lại, còn không phải tưởng học nhiều một chút bản sự, tương lai kế thừa y bát lão nhân ngươi thôi! Ngươi làm sao có thể trách tội đồ nhi đâu? Đồ nhi là không đành lòng rời đi lão nhân gia người nha!”

“Ngừng ngừng ngừng! Ngươi xú tiểu tử này, đừng ở chỗ này làm bộ đáng thương! Khóc cái gì khóc, vì sư còn chưa có chết đâu, không cần ngươi khóc tang!” Giang Thương đảo cặp mắt trắng dã, nhìn bé làm bộ làm tịch bộ đáng trước mắt này, hấn đã muốn tập mãi thành thói quen, một điểm cũng không để mình bị đẩy vòng vòng, lạnh lùng nói:” Đồ đệ vì sư không có hiểm, không cần ngươi! Chỉ cần ngươi có thể mau trở về Tội Lại quốc, vì sư liền cảm ơn trời đất! Không cần trở lại Thần Y cốc!”

“Sư phụ a, đồ nhi là không muốn rời đi ngươi a, ngươi liền lưu lại đồ nhi đi!” Hai tay Hỏa Diệu đưa ra sau lưng, âm thầm dùng sức捏 cổ tay chính mình một chút, nháy mắt nước mắt liền ào ào chảy ra.

Ánh mắt Giang Thương hơi hơi nheo lại, hấn cũng không phải là người dễ bị lừa, một phen xấn lên ống tay áo Hỏa Diệu, nhìn trên tay hấn xanh tím, dờ khóc dờ cười nói:” Tự mình hại mình? Một ngươi nghĩ đến xuất! Cho ngươi lưu lại cũng không phải là không thể được, đừng làm cho phụ Vương Mẫu hậu ngươi sau lại phiền vì sư, nếu như bọn hấn đến phiền vì sư, ngươi nhất định phải rời đi Thần Y cốc!”

Nhìn tuổi Tiêu Dao cùng Hỏa Diệu gần bằng nhau, Giang Thương hơi hơi gọi lên khoe miệng, tuy thân phận Hỏa Diệu thấp phần phiền toái, nhưng thật ra là một cái đứa nhỏ làm cho người ta thích, ở lại Thần Y cốc bồi tiểu Dao nhi cũng tốt.

Hỏa Diệu nín khóc mỉm cười, lộ vẻ ngọt ngào tươi cười, lời thề son sắt nói:” Sư phụ ngươi yên tâm, ta đã cho mã phu truyền tin trở về, ta nghĩ phụ vương mẫu hậu sau khi đọc qua thư, tuyệt đối sẽ không đến đây làm phiền sư phụ!”

Giang Thương xuất ra thuốc mỡ vì Hỏa Diệu bôi bôi, cười khỏ nói:” Phụ vương mẫu hậu ngươi sẽ không đến phiền vì sư, vậy ngươi liền lưu lại đi. Ngươi xú tiểu tử này, cũng thật sự là ngoan, đối chính mình cũng có thể ra tay nặng như vậy! Giang Thương bắt đắc dĩ lắc lắc đầu, đứa nhỏ này nhất định phải hảo hảo dạy, hiện tại có thể vì mục đích, đối với chính hấn hạ tay nặng như thế, tương lai tất nhiên vì mục đích có thể đối bất luận kẻ nào tâm ngoan thủ lạt!

Đội bôi thuốc xong, Hỏa Diệu liền khẩn cấp muốn đi tìm Tiêu Dao, nói cho hấn sư phụ khẳng định lưu lại chính mình, đêm qua Tiêu Dao còn lo lắng sư phụ không cho chính mình lưu lại đâu. “Sư phụ, ta đi tìm Tiêu Dao chơi, không quấy rầy lão nhân gia ngươi!”

“Đợi chút, tiểu Dao nhi cùng Vân Huyền Bắc Trần Phong xuất cốc cứu người!”

“Sư phụ, ngươi rốt cục làm cho hấn xuất cốc?” Hỏa Diệu cực độ ai oán nhìn Giang Thương, ủy khuất nói:” Ngươi như thế nào có thể không nói cho ta biết đâu! Sớm biết vậy, ta cũng đi theo chơi!”

“Ai biết xú tiểu tử ngươi sẽ nửa đường lộn trở lại Thần Y cốc!” Giang Thương mặt tái nhợt liếc mắt Hỏa Diệu một cái, ngược lại nhìn nhìn ngoài cửa sổ, lo lắng lo lắng nói:” Bọn họ giờ mẹo (5h đến 7h) liền xuất cốc, lý ra giờ Mùi (13h đến 15h) nên trở về, nhưng là hiện tại giờ Dậu (17h đến 19h) đã qua, lại còn không có trở về, vì sư đột nhiên có một loại dự cảm bất hảo, bọn họ có thể hay không gặp chuyện không may?”

Hỏa Diệu cười nói:” Sư phụ, ngươi nhiều lo lắng! Ta xem nhất định là sư đệ lần đầu tiên xuất cốc, đùa vui đến quên cả trời đất, cho nên bây giờ còn không trở về!”

Giang Thương thở dài, gật đầu nói:” Có lẽ là vì sư lo lắng nhiều, người già đi, luôn dễ dàng buồn lo vô cớ.”

Giang Thương vừa dứt lời, ngoài cửa truyền đến thanh âm Bắc Trần Phong trầm thấp, “Sư phụ, ngươi dự cảm không có sai, tiểu sư đệ mất tích.”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư huynh Triền Không Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 19: Có Mục Đích Riêng.

Nét mặt già nua của Giang Thương nháy mắt trầm xuống, trầm thấp nói:” Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Hỏa Diệu thân mình tuy nhỏ, lại cực kỳ linh hoạt, phi thân tiến lên một phen chế trụ Bắc Trần Phong, khuôn mặt nhỏ nhắn không còn hiện lên tính trẻ con cùng đáng yêu, chỉ có lo lắng chuyển hóa thành tức giận, chất vấn nói:” Ngươi đem sư đệ đánh mất ở đâu? Ngươi làm sư huynh như thế nào!”

Bắc Trần Phong không có ngăn chặn, tùy ý tay của Hỏa Diệu, nhủu mi trầm giọng nói:” Giang thành đột biến, toàn thành mọi người đã chết, có người lợi dụng tử thi bồi dưỡng Hắc Độc trùng. Tiêu Dao nói có biện pháp diệt trừ Hắc Độc trùng, đem ta cùng Vân Huyền đuổi tới ngoài cửa, khi ta đẩy cửa ra, Tiêu Dao cũng đã biến mất không biết tung tích, chỉ để lại nọc độc diệt trừ Hắc Độc trùng, ta cùng Vân Huyền tìm lần Giang thành, nhưng không có thấy bóng dáng hân, Vân Huyền bây giờ còn ở Giang thành tìm kiếm Tiêu Dao, ta trở về là còn muốn hỏi sư phụ, cũng biết Tiêu Dao sẽ đi nơi nào?”

“Hỏa Diệu, buông Bắc Trần Phong.” Giang thương khoát tay áo, mày mặt lại nhần thực nhanh.

Hỏa Diệu đành phải buông ra Bắc Trần Phong, hung hăng trừng mắt liếc nhìn hân mất một cái, hiển nhiên đem mọi việc đều tính trên đầu Bắc Trần Phong.

“Bắc Trần Phong, tiêu Dao nhi nói nọc độc có thể diệt trừ Hắc Độc trùng là cái gì?” Giang thương cố gắng áp chế tâm tình lo lắng, làm cho chính mình có vẻ thực trấn định.

Bắc Trần Phong đem chất hạ độc còn thừa đựng trong bình sứ giao cho Giang Thương, sau khi Giang Thương tiếp nhận, đưa chớp mũi lại ngửi, sắc mặt nháy mắt xanh mét.

Giang Thương hít một hơi thật sâu, trầm giọng hỏi:” Các ngươi sau khi tiến vào Giang thành, chẳng lẽ không có người phát hiện các ngươi sao?”

Bắc Trần Phong ngưng trọng nói:” Vốn là định hóa thiêu Giang thành, nhưng là Vân Huyền lo lắng ánh lửa hội đưa tới người hạ độc, hiện tại tính tế nghĩ đến, lại là điểm đáng ngờ lớn nhất. Ngay cả khi không có đốt lửa, người hạ độc kia cũng không có khả năng không để người nào Giang thành trông coi.”

Giang thương trầm tư một lát, cười khổ nói:” Có thể cho tới Phu Trùng tán, hơn nữa dùng tử thi cho Hắc Độc trùng bồi dưỡng, không có khả năng không để người ở Giang thành trông giữ, cho nên các ngươi tiến vào Giang thành, liền có người phát hiện các ngươi, hơn nữa sau khi một đường theo đuôi, có thể không cho ngươi cùng Vân Huyền phát hiện nhân, nhất định là có Quy Hấp Thuật.”

“Kia vì sao hân không ngăn cản ta diệt trừ Hắc Độc trùng?” Bắc Trần Phong không muốn thừa nhận chính mình bị theo dõi lại không biết, bởi vì nếu sự việc là như thế này, Tiêu Dao mất tích liền biến không đơn giản.

Giang Thương dây thanh khàn khàn nói:” Chỉ có một khả năng, người hạ độc có mục đích, cũng không phải thật sự muốn bồi dưỡng Hắc Độc trùng.”

Bắc Trần Phong sắc mặt nháy mắt băng lãnh như tuyết, tay nắm lại thành quyền, trầm giọng nói:” Ta vốn tưởng rằng là các quốc gia vì tranh đoạt quốc thổ mà ra thủ đoạn đùa giỡn, hiện tại xem ra, đối phương cố ý an bài này hết thảy, muốn làm cho chúng ta lầm cho rằng người hạ độc có mục đích là vì tạo thành thiên hạ náo động, nhưng mục đích thật sự là muốn biết phương pháp diệt trừ Hắc Độc trùng của chúng ta!”

Giang Thương ngưng trọng gật đầu nói:” Người hạ độc là vì biết người Thần Y cốc sẽ đi Giang thành tái khám, cho nên an bài này hết thảy, vì chính là muốn xem người Thần Y cốc sẽ làm thế nào diệt trừ Hắc Độc trùng? Bởi vì tiêu Dao nhi có phương pháp người hạ độc không biết, cho nên người hạ độc mới có thể đem tiêu Dao nhi bắt đi!”

Thanh âm Bắc Trần Phong có chút không xong:” Nếu như sự thực là như thế này, như vậy Tiêu Dao liền càng nguy hiểm!”

Giang Thương lắc lắc đầu nói:” Đừng lo lắng, tiêu Dao nhi không phải một người dễ bị khi dễ! Đối phương hạ độc, mục đích chính là muốn tìm được một cái cao thủ giải độc, nói không chừng là có sự tình yêu cầu tiêu Dao nhi! Ngươi trước đem Vân Huyền kêu trở về đi.”

Bắc Trần Phong hiện lên vẻ bất đắc dĩ nói:” Nếu là Tiêu Dao không tìm ra, chỉ sợ hân sẽ không nguyện ý trở về.”

Giang Thương khẽ thở dài một cái, Vân Huyền đứa nhỏ kia nhìn qua tao nhã, thành thật ôn trọng, kỳ thật chính là một cái đầu trâu, hân nếu là đối tốt với ai, sẽ không hội thay đổi, nếu quyết định làm gì, cũng sẽ không thay đổi, hiện tại muốn hân trở về, chỉ sợ rất khó.

Gặp sư phụ buồn rầu, Hỏa Diệu ánh mắt nháy mắt, cười xấu xa nói:” Nếu nói sư đệ đã trở lại, hân tất nhiên hội gấp trở về xem sư đệ.”

“Tiêu từ ngươi, tưởng là chủ ý tồi nhưng thật ra là biện pháp tốt! Ngươi cùng Bắc Trần Phong cùng đi, trước đem Vân Huyền lừa trở về nói sau.” Mâu trung Giang Thương hiện lên một tia thị huyết, trầm giọng nói:” Vì sư đồ muốn tra trên giang hồ xem người nào biết Quy Hấp Thuật, lá gan lại đủ lớn, cư

nhien dám đụng người Thần Y cóc!”

Tiêu Dao thoải mái nằm trong phòng ngủ, liễu Thủy Khúc được dùng làm sàn hoa, trải trên diện rộng là thảm ám hoa màu lam, trên tường được được khắc khảm tinh xảo, mặt trên có khắc họa tri âm tri kỷ. (Chú: Đoạn này ta không chắc lắm, ai thấy sai thì nói nhá. .>”<)

Tiêu Dao giật giật thân mình, dưới thân thực nhuyển, tựa hồ như là ngủ ở trên nước, nàng mở mắt, đánh giá chung quanh một chút, phòng bài trí kiểu này không phải phương thức người Giang Vực quốc thường dùng, giường cũng rất là cổ quái, tựa hồ nệm cứ như nước.

Sau khi xuống giường, tấm thảm mềm dưới chân khiến cho nàng chú ý, thân mình nàng ngồi xổm xuống, nhìn kỹ hoa văn màu lam trên thảm, mới nhớ chính mình bị bắt là do nam tử có đôi mắt màu lam kia liền mới giết mình.

Nơi này hẳn là Thiên Thủy Tộc đi? Giống như nghe Hoa Lạc Ly nói qua, chỗ này giường chỉ dùng nước để làm, nơi này hoàng tộc đều là ánh mắt màu lam, Hoa Lạc Ly cùng tiểu phi miêu giống như chính là hoàng tộc quý giá được bồi dưỡng, cho nên ánh mắt cũng là màu lam.

Chi nha một tiếng, cửa bị đẩy ra, đi vào bốn nữ tử đầy mỹ mạo, cầm đầu là nữ tử Thanh Tú Cầm nhi.

“Tiểu hài tử này trưởng thành thật khó xem!” Người nói chuyện thanh âm thực trong, thân mình kiêu nhỏ, đại khái mười lăm mười sáu tuổi.

Tiêu Dao bĩu môi, cười lạnh một tiếng.

Thấy đối phương cười lạnh, làm cho nữ tử có chút buồn bực, nói chuyện càng khó nghe hơn:” Thật không biết công tử đem này người quái dị mang về làm cái gì!”

“Đừng nói hấn như vậy, hấn chẳng qua là cái đứa nhỏ, trên mặt có cái bớt, cũng không phải hấn muốn.” Trong đó một cái nữ tử ôn nhu cười khổ nói.

“Ngươi tên là gì?” Cầm nhi lạnh lùng hỏi hướng Tiêu Dao.

Không biết rõ đối phương là ai, chính mình nào có thể nào báo ra tính danh, Tiêu Dao trầm thấp nói:” Muốn ta nói tên, vậy các ngươi cũng có thể tự giới thiệu đi?”

Cầm nhi mị hi ánh mắt, âm thanh lạnh lùng nói:” Cầm nhi.”

“Ta biết ngươi kêu Cầm nhi, nhưng đây là nữ danh? Ta nói là tên đầy đủ!” Tiêu Dao tự nhiên nhớ rõ nữ tử này thiếu chút nữa bị đứt tay, khóc tự báo Cầm nhi.

“Công tử ban thưởng danh Cầm nhi, vậy thì chính là Cầm nhi.” Cầm nhi thân nhiên nói xong, nhìn về phía nữ tử yêu mị bên người, ý bảo nàng báo lên tên.

“Kỳ nhi.” Thanh âm yêu mị làm liêu nhân.

Tiêu Dao nhìn về phía nữ tử ôn nhu đã giúp chính mình, hỏi:” Ngươi kêu Thư nhi đi?”

Ôn nhu nữ tử khẽ cười nói:” Đúng là.”

Tiêu Dao sắc mặt trầm xuống, chỉ cái nữ nhân cùng mình không hoà hợp nói:” Tranh?”

Nàng kia liếc trắng mắt Tiêu Dao liếc một cái, lại vẫn là gật gật đầu.

“Cầm kỳ thư họa? Công tử các ngươi thật là đủ phong nhã!” Tiêu Dao khước miệng hơi hơi run rẩy.

“Ngươi có thể nói tên của ngươi.” Cầm nhi không kiên nhẫn nói.

Đuôi lông mày Tiêu Dao giật một cái, giao hoạt cười nói:” Dao nhi!”

“Họ.” Cầm nhi lạnh lùng nói.

“Ông nội của ta đã kêu ta là Dao nhi, tự nhiên cũng chỉ có hai chữ Dao nhi.” Tiêu Dao híp mắt đáp.

“Quên đi, đừng hỏi, đứa nhỏ này thực thông minh! Xuất môn bên ngoài, cũng không có thể tùy tiện báo thượng danh họ!” Áo xanh nam tử lộ vẻ một chút tán thưởng cười đi đến, bốn nữ tử muốn hành lễ, áo xanh nam tử lại khoát tay áo.

Tiêu Dao ánh mắt cảnh giác lên, nàng biết mắt màu lam chính là hoàng tộc Thiên Thủy Tộc, đối phương đem chính mình bắt tới, không phải đem chính mình bỏ vào nhà tù, mà là cho ở trong phòng xa hoa như vậy, tất nhiên có mục đích riêng.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huynh Triền Không Ngột* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Không Tìm Nhầm Người.

“Các ngươi đi xuống chuẩn bị đồ ăn.” Nam tử áo xanh lạnh lùng phân phó nói.

“Là, công tử.” Bốn người hành lễ rồi đi, Tranh khi rời đi hướng tới Tiêu Dao làm một cái mặt quỷ.

Tiêu Dao hơi hơi nhú mi, lựa chọn vẫn như cũ không để ý tới nàng.

Đội bốn người lui ra, áo xanh nam tử nhưng lại một phen ôm lấy Tiêu Dao, làm tư thế đỡ đứa nhỏ sùng nịch cười nói: “Dao nhi? Ta có thể như vậy gọi ngươi sao?”

Tiêu Dao theo bản năng giãy ra khỏi ôm ấp của hắn, cùng hắn bảo trì khoảng cách, không được tự nhiên nói: “Ta tuy rằng là tiểu hài tử, nhưng cũng không phải ai muốn ôm cũng có thể ôm! Dao nhi cũng không phải ai muốn kêu có thể kêu!”

Áo xanh nam tử cũng không ngại hành động xa cách của Tiêu Dao, hắn ngồi vào bên cạnh bàn, rót một ly trà đưa cho Tiêu Dao, miệng cười hỏi: “Ta đây hẳn nên gọi ngươi là cái gì?”

Không biết chính mình ngủ bao lâu, nhưng là hiện tại trời đều đã muốn đen, xác thực có chút khát, Tiêu Dao tiếp nhận ly trà, uống một hơi cạn sạch, thần nhiên nói: “Bốn nữ tử kia không phải gọi ngươi công tử sao? Vậy ngươi gọi ta Xa công tử đi!”

Áo xanh nam tử nheo lại mắt hẹp dài xéch, dù có hứng thú cười nói: “Xa công tử? Ha ha, ngươi này tiểu hài tử thật đúng là thú vị!”

“Ngươi tên gì?” Tiêu Diêu bĩu môi.

“Thủy Vô Khuyết.” Áo xanh nam tử đáp.

Tiêu Dao trêu chọc nói: “Không sút mẻ? Xem ra cha nương ngươi đối với ngươi kỳ vọng rất cao!”

“Có lẽ vậy.” Thủy Vô Khuyết nhìn phía bên phải mặt tiểu hài tử trước mắt, hơi hơi nhú mi nói: “Bớt này hẳn không phải là cái bớt đơn giản như vậy đi?”

Tiêu Dao phụng phịu nói: “Bớt chính là bớt, làm gì có đơn giản hay không đơn giản! Ta không thích người khác để ý trên mặt ta có bớt, ngươi tốt nhất không nên lập lại!”

“Tính tình thật không nhỏ a!” Thủy Vô Khuyết nheo lại ánh mắt, khẽ cười nói: “Ta thích người có tính tình, bởi vì có tư bản mới có tính tình.”

Tiêu Dao cười lạnh một tiếng, chính mình là bị người này bắt đến đây, tự nhiên sẽ không nói chuyện tốt với hắn, Tiêu Dao trầm giọng nói: “Mọi người trong Giang thành là do ngươi giết? Mục đích của ngươi, thật là muốn tạo thành thiên hạ đại loạn?”

Thủy Vô Khuyết nghiêng ngả cười, tay thường thức bắt vào giữa cái chén nói, “Thiên hạ đại loạn, cùng ta có quan hệ gì đâu?”

“Vậy ngươi vì sao sát người Giang Thành, còn hạ Phu Trùng tán chí độc như vậy?” Mày mặt Tiêu Dao nhăn lại thực nhanh, độc ký trên má phải trở nên có chút dữ tợn lên.

Thủy Vô Khuyết đưa tay chặn lại Tiêu Dao đang nhăn lại mày, tà mị trêu tức nói: “Xa công tử, ngươi đã muốn trưởng thành khó coi, lại nhú mày, hội thực dọa người!”

Tiêu Dao đẩy ra tay hắn, người này luôn động thủ động cước, thực làm cho người ta chán ghét! Tiêu Dao âm thanh lạnh lùng nói: “Không cần đòi đề tài, trả lời ta, vì sao làm hại nhiều người chết như vậy?”

Mâu trung màu u lam hiện lên một tia tức giận, nhưng rất nhanh thu hồi, ngược lại đậm cười nói: “Có một số việc, cùng ngươi không quan hệ, liền đừng đuổi theo hỏi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Dao đen lại, đem cái chén hung hăng đặt xuống bàn, găm nhẹ nói: “Cùng ta không quan hệ? Đừng tưởng rằng tiểu hài tử dễ khi dễ! Ngươi đem ta bắt tới làm cái gì? Nếu như ta không đoán sai, mục đích của ngươi ngay từ đầu là muốn bắt người diệt trừ Hắc Độc trùng! Ta không thích người khác quanh co lòng vòng, ngươi tốt nhất có cái gì cứ nói!”

Giữa mắt phượng hẹp dài hiện lên một tia kinh ngạc, Thủy Vô Khuyết không nghĩ tới tiểu hài tử tám bảy tuổi trước mắt này, thế nhưng có thể nhìn thấu mục đích của chính mình, nhưng thật ra so cùng với hai cái nam tử đồng hành với hắn lại càng thông minh.

Bảy tám tuổi đã có trí tuệ cỡ này, chờ hắn lớn lên chính là loại nhân tài nào? Mâu trung Thủy Vô Khuyết hiện lên một tia thường thức, mỉm cười nói: “Một khi đã như vậy, người sáng mắt không nói tiếng lóng, ta hạ độc này, mục đích chỉ vì tìm được cao thủ giải độc.”

“Hiển nhiên ngươi bắt sai người, ta cũng không phải cao thủ giải độc gì, chính là lấy độc trị độc thôi.” Tiêu Dao hơi hơi mỉm cười.

Thủy Vô Khuyết lắc lắc đầu, cười nói: “Ta thường nghe nói Thần Y cốc nhân tài đông đúc, vốn chính là thử một lần, lại không nghĩ rằng gặp được bảo bối ngươi là ngươi, ta muốn chính là máu độc của ngươi.”

“Ngươi muốn giết ta lấy máu?” Tiêu Dao lấy tay sờ tay áo hơi hơi động, nắm lấy một cây ngân châm, tùy thời chuẩn bị chiến tranh.

“Ngươi muốn giết ta lấy máu?” Tiêu Dao lấy tay sờ tay áo hơi hơi động, nắm lấy một cây ngân châm, tùy thời chuẩn bị chiến tranh.

“Ngươi là bảo bối, ta như thế nào mà giết được!” Thủy Vô Khuyết nheo lại ánh mắt, cười tà nói: “Xa công tử là Độc Nhân đi? Còn thật không nghĩ tới thân y Giang Thương lại thu Độc Nhân làm đồ đệ!”

“Ta nói rồi, ta không phải Độc Nhân.” Tiêu Dao âm thanh lạnh lùng nói.

“Không phải Độc Nhân, như thế nào một thân máu độc?” Thủy Vô Khuyết vẽ mặt tò mò.

“Nếu như ngươi cho rằng chỉ có Độc Nhân mới có máu độc thì ta đây chính là Độc Nhân!” Tiêu Dao lại lười phải giải thích.

Cửa truyền đến tiếng vang, truyền đến thanh âm lạnh lùng của Cẩm nhi, “Công tử, đồ ăn chuẩn bị tốt.”

“Ngươi vào đi, hôm nay ta muốn cùng Xa công tử ngồi cùng bàn ăn cơm.”

“Là, công tử.”

Cầm Kỳ Thư Họa bốn người bụng đồ ăn tiến vào, Tranh sau khi buông đồ ăn, vẻ mặt không thể tin nói: “Công tử, ngươi thật sự cùng với người quái dị cùng nhau ăn cơm?”

“Người quái dị?” Thủy Vô Khuyết nghiêng ngẫm lặp lại, sáng giọng ánh mắt bắn về phía Tranh, thân nhiên nói: “Cắt lưỡi.”

Cầm nhi mày nhíu lại, nhưng không có vì Tranh cầu tình, xuất ra chủy thủ bên hông, một phen khấp trụ cầm Tranh, vừa muốn hạ đao, Tiêu Dao lại đánh ngáp, nhíu mày nói: “Thiên Thủy Tộc các ngươi khi ăn cơm muốn gấp máu sao? Không sợ ngán?”

Thủy Vô Khuyết sững sốt, ngược lại khoe miệng ý cười càng sâu, tiểu hài tử này cư nhiên biết nơi này là Thiên Thủy Tộc, nhưng thật ra càng thú vị! Hắn khoát tay áo nói: “Quên đi.”

Tranh rất là kiên cường, từ đầu tới đuôi đều không có khóc, cũng không có cầu xin, này so với bộ dáng cầu xin tha thứ của Cẩm nhi lúc ở Giang thành tốt hơn rất nhiều, cũng làm cho Tiêu Dao đổi nhang vài phần kính trọng, cho nên Tiêu Dao mới có thể mở miệng giúp.

Khi ăn cơm thực im lặng, Tiêu Dao chính là chọn vài cái đồ ăn chính mình thích ăn, nhang không thích lãng phí, nhưng là Thủy Vô Khuyết trước mắt này lại là một cái chủ nhân thực lãng phí lương thực, Cầm Kỳ Thư Họa bốn người tới tới lui lui bụng rất nhiều lần đồ ăn, một bàn một trăm lẻ tám món ăn, Thủy Vô Khuyết đều chính là một đĩa ăn một thứ.

Sau khi ăn no, Tiêu Dao trầm giọng hỏi: “Giờ nào?”

“Giờ Tuất.” (19h-21h) Đứng ở một bên xem bọn hắn ăn cơm Cẩm nhi đáp.

Tiêu Dao hơi hơi nhíu mày, chính mình đột nhiên mất tích, gia gia bọn họ nhất định sẽ lo lắng đi? Đã muốn giờ Tuất, tiếp qua hai cái canh giờ đã là giờ Tý, nếu là không chạy về Thần Y cốc, sẽ không thể châm cứu giúp Giang Mạt Hân.

Gặp Tiêu Dao sắc mặt ngưng trọng, Thủy Vô Khuyết cười hỏi: “Làm sao vậy?”

“Ta phải đi về.” Tiêu Diêu nói trắng ra.

Con ngươi Thủy Vô Khuyết nheo lại nguy hiểm, đạm cười nói: “Sắc trời đã muốn không còn sớm, cho dù ngươi phải đi về, cũng chờ ngày mai đi.”

“Ta phải chạy về Thần Y cốc trước giờ Tý!” Thanh âm Tiêu Dao lạnh lùng nói.

“Vì sao?” Thủy Vô Khuyết kiên nhẫn dò hỏi.

“Ta có một bệnh nhân, phải mỗi ngày vào Giờ tý cần châm cứu trị liệu.” Tiêu Dao bình tĩnh đáp.

Xem mâu quang đối phương bình tĩnh, không giống như là nói dối, Thủy Vô Khuyết thân nhiên cười nói: “Cái bệnh nhân kia ở tại Thần Y cốc?”

Tiêu Dao khẽ gật đầu.

“Nếu hắn ở tại Thần Y cốc, cho dù ngươi không quay về, cũng tất nhiên sẽ có người trị liệu.”

“Hắn trời sinh kỳ mạch, chỉ có một mình ta có thể châm chuẩn huyệt đạo của hắn.” Tiêu Dao hiện lên vẻ ngạo nghễ nói.

Mâu trung Thủy Vô Khuyết hiện lên một tia vui sướng, cười nói:” Xem ra ta không có tìm lầm người.”

“Có ý tứ gì?” Tiêu Dao trầm giọng hỏi.

Thủy Vô Khuyết vẻ mặt kích động, nắm chặt tay Tiêu Dao, trong thanh âm mang theo che giấu vui sướng, “Ta muốn ngươi giúp ta cứu một người, nếu là người có thể cứu sống nàng, ta sẽ đáp ứng ngươi điều kiện gì! Ra roi thúc ngựa, tất nhiên ở trước giờ Tý đem ngươi đuổi về Thần Y cốc!”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huỳnh Triền Không Ngớt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Nữ Tử Ngủ Say

Trong phòng u ám, trải đầy hoa Sắc Vi, phòng quá mờ, Tiêu Dao thấy không rõ lắm màu sắc của hoa, nhưng là hẳn là không phải màu trắng.

Cầm nhĩ cầm đèn, Kỳ nhi kéo sa trường cạnh giường ra, Thụ nhi vì Tiêu Dao cầm một phen ghế dựa đặt ở trước giường, tay Tranh cầm bộ châm bạc, bốn người phía trước không có thương lượng nhưng lại phối hợp ăn ý.

Ngọn đèn hạ, Tiêu Dao rốt cục thấy rõ ràng màu sắc hoa Sắc Vi Hoa, là màu lam, giống như màu mắt của hoàng tộc Thiên Thủy Tộc.

Ánh mắt thật vất vả dời đi, Tiêu Dao nhìn về phía người nằm trên giường, ánh mắt lại là một trận kinh diễm.

Trên giường nữ tử rất đẹp, mỹ không đúng thực, da thịt tuyết trắng không có chút tỳ vết nào, lông mi thật dài mang xuất một đạo loan loan cất hình, phía dưới cái mũi cao mà tinh xảo là một đôi cánh môi yên hồng mê người, tuy rằng nhìn không thấy hai tròng mắt nữ tử, nhưng là Tiêu Dao theo bản năng cảm thấy, đây là một đôi ánh mắt màu lam, giống như màu lam của hoa Sắc Vi giống nhau đều là ánh mắt màu lam mỹ lệ.

“Nàng là ai?” Tiêu Diêu tò mò nhìn về phía Thủy Vô Khuyết.

Mâu trung Thủy Vô Khuyết hiện lên một tia âm đạm, hơi ưu thương nói:” Là người cả đời ta yêu nhất, lại là nữ nhân vĩnh viễn sẽ không yêu ta.” Hắn không biết chính mình vì sao lại thành thật như thế nói cho đứa nhỏ này, có lẽ là bởi vì đối phương là cái đứa nhỏ, đứa nhỏ cho dù thông minh, nhưng thủy chung là cái đứa nhỏ, sẽ không làm cho người ta cảm thấy dè phòng.

Tiêu Dao ngăn người, nàng rõ ràng thấy ưu thương trong mắt Thủy Vô Khuyết, biết lời hắn nói đều là lời tâm huyết, không hiểu sao bị sự ưu thương này cuốn hút, cảm thấy có chút phiền muộn lên.

Gặp sắc mặt cư nhiên phiền muộn của đứa bé trước mắt, Thủy Vô Khuyết tự giễu cười nói:” Ta có phải hay không thực ngốc?”

Tiêu Dao bĩu môi, mờ mịt nhìn Thủy Vô Khuyết, trong óc hiện lên lời nói Hoa Lạc Ly từng hỏi qua, miệng ni non đi ra:” Yêu rồi cuộc là cái dạng gì? Vì sao người thông minh lại đều biến thành đứa ngốc?”

Nhìn mâu quang mờ mịt kia, Thủy Vô Khuyết cười khổ lắc lắc đầu, “Ngươi còn nhỏ, khi lớn lên có lẽ sẽ minh bạch.”

Tiêu Diêu vẫn như cũ mờ mịt, nhưng cũng không hề hỏi nhiều, tay vì nữ tử trên giường bắt mạch.

Xúc cảm lạnh như băng từ cổ truyền đến làm cho Tiêu Dao cả kinh, nàng hơi hơi nhấn lại mảy, trầm giọng nói:” Nàng vốn nên đã chết, nhưng là không biết là cái gì lại duy trì sinh mệnh của nàng.”

“Là Tục Mệnh Đan.” Thủy Vô Khuyết đáp.

Tiêu Dao khê gật đầu, Tục Mệnh Đan thực trân quý, nhưng là Thủy Vô Khuyết là hoàng tộc Thiên Thủy Tộc có được nó cũng không có gì ngạc nhiên.

Tiêu Dao ngưng mi dò xét mạch đập nữ tử, ở giữa mạch đập như có như không tựa hồ còn có một cái khác nhảy lên, không giống như là mạch đập mang thai, Tiêu Dao nhíu mi nói:” Là Hoa cổ! Còn không phải Hoa cổ bình thường! Là độc Hoa Cổ trùng!”

Thủy Vô Khuyết gật gật đầu, trong tộc y sư cũng đều nói như vậy.

Tiêu Dao nhảy mắt liền hiểu được, trách không được Thủy Vô Khuyết muốn dùng Hắc Độc trùng làm mồi dẫn tìm kiếm người giải độc, nữ tử này có Hoa Cổ trùng tựa hồ cùng Giang Mạt Hàn là một loại, nhưng là cũng có khác nhau, người hạ cổ này dùng Hắc Độc trùng cùng một ít độc hoa để làm đồ ăn nuôi dưỡng Hoa Cổ trùng, cho nên nữ tử này có Hoa Cổ trùng mang theo độc tính rất mạnh.

Người bình thường điều biết diệt trừ Hắc Độc trùng, chỉ biết hai cái biện pháp là hỏa thiêu hoặc dùng cốc ba chân Hồng Ban Độc, nhưng là Hoa Cổ

trùng này lại ở trong cơ thể nữ tử, hiển nhiên hóa thiêu là vô dụng, bởi vì người hạ cổ còn dùng Hắc Độc trùng cùng hoa độc làm đồ ăn cho Hoa Cỏ trùng, cho nên dùng độc của cóc ba chân Hồng Ban Độc cũng là vô pháp phóng đi độc trong cơ thể nữ tử này, hiển nhiên chỉ có dùng máu độc trên người chính mình mới là phương pháp tốt nhất.

Nhưng là...

Tiêu Dao buông tay nữ tử, gất gao nhíu mày nói:” Tuy rằng máu ta có thể giải trừ độc trên người nàng, nhưng là máu độc trên người ta không nhất định là nàng có khả năng chịu đựng được. Kết quả ta lo lắng là, độc trên người nàng sẽ được giải, nhưng là máu độc của ta lại làm nàng trúng độc dẫn đến chết!”

Mâu quang Thủy Vô Khuyết đau thương, gất gao nhìn mặt nữ tử trên giường, hồi lâu mới chậm rãi mở miệng nói:” Còn có biện pháp khác sao?”

Tiêu Dao lắc lắc đầu nói:” Không có.” Nếu có, người Thiên Thủy Tộc các ngươi không phải đã sớm dùng, làm gì cần thiết kể một ván Hắc Độc trùng, đem chính mình chộp tới! Đương nhiên Tiêu Dao không có đem lời này nói ra, bởi vì nàng xem thấy máu trung Thủy Vô Khuyết hiện lên tia đau thương, không nghĩ lại ở miệng vết thương hấn xát thêm muối.

Thủy Vô Khuyết nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, trầm thấp nói:” Một khi đã như vậy, liền thử một lần đi, tổng so với làm cho nàng vẫn ngủ như vậy tốt hơn, ngay cả thất bại, cũng là cho nàng một loại giải thoát.”

Tiêu Dao cười khổ nói:” Ngươi đã quyết định, vậy thì mời các ngươi đều đi ra ngoài đi.”

“Ta nghỉ ở trong này cùng nàng.” Thanh âm Thủy Vô Khuyết mang theo một tia khẩn cầu.

Sắc mặt Tiêu Dao lạnh lùng, kiên quyết lắc đầu nói:” Không được, nàng là được Tục Mệnh Đan duy trì một tia cơ hội sống cuối cùng, hiện tại huyết đạo nàng so với người trời sinh kỳ mạch càng khó chữa, nếu là một cái không cẩn thận, bởi vì ngoại giới quá nhiều mà châm sai huyết vị, mạch đập của nàng sẽ nhảy mất đình chỉ! Đến lúc đó, có nhiều Tục Mệnh Đan, cũng sẽ không cứu được nàng!”

Mắt Thủy Vô Khuyết tha thiết nhìn nữ tử trên giường, hôm nay nếu là thành công cứu sống nàng, nàng sẽ rời đi nơi này, nếu là thất bại, nàng cũng sẽ rời đi nơi này, có đôi khi muốn nghĩ tới, ích kỷ làm cho nàng vĩnh viễn ngủ say, nhưng thủy chung lại không thể ích kỷ được.

Thủy Vô Khuyết thờ dài, xoay người rời đi, Cẩm Kỳ Thư Họa đi theo phía sau Thủy Vô Khuyết đang rời đi.

Người ngoài đều ly khai, Tiêu Dao đem cửa bên trong khóa lại, cũng khóa lại cửa sổ, không cho gió thổi vào.

Nàng chậm rãi đi đến nữ tử trước giường, rút đi quần áo của nữ tử, nhìn cái yếm trên ngực đối phương, Tiêu Dao sắc mặt đỏ lên, vì nàng cởi bỏ cái yếm

Người trước mắt đáng người linh lung vẫn chưa khiến cho Tiêu Dao nhiều chú ý, tuy rằng Thần Y cốc không có nữ tử, nhưng là Tiêu Dao cũng hiểu được nam nữ đều có sự khác nhau, biết được những thứ này đều là do các bức họa cuộn tròn. Nàng học y, mỗi ngày muốn xem này học vị đồ, đối với thân thể người sớm hiểu biết vô cùng triệt để, đối với nàng mà nói, trước mắt chỉ có bệnh nhân, cũng không phân biệt nam nữ.

Ngược lại là cái yếm khi cởi xuống lại khiến cho Tiêu Dao chú ý, tuy rằng nàng biết cái yếm là y phục nữ tử, những nữ tử khi cập kê đều đã mặc qua, nhưng là nàng bây giờ còn nhỏ, căn bản không dùng được, trong Thần Y cốc cũng không có nữ tử, tự nhiên cũng không có người dùng.

Nhìn trên mặt cái yếm thêu hoa xinh đẹp, tay Tiêu Dao không khỏi sờ sờ, xúc cảm mềm mại từ tơ lụa tốt nhất truyền đến, làm cho nàng hơi hơi gọi lên khoe miệng, ni non nói:” Thứ này giống như không khó làm!” Gập qua một lần quần áo, nàng đều có thể làm ra được.

Tiêu Dao đem cái yếm gác lại một bên, sắc mặt nháy mắt nghiêm túc, mấy đạo ngân quang hiện lên, trán Tiêu Dao đã muốn ướt đầm mồ hôi, tuy rằng thời gian thực ngắn, cũng đã hao phí tinh lực của nàng rất nhiều.

Trên người nữ tử đã muốn đầy ngân châm, Tiêu Dao hít sâu một hơi, một tay một châm, nàng muốn trong một lúc đồng thời, đem hai cây châm trên tay châm vào huyết Dũng Tuyền trong lòng bàn chân của nữ tử, nếu là sai thời gian một chút, tất cả liền xong.

Tiêu Dao dù sao cũng là tiểu hài tử, có chút lo lắng sợ mình làm sai, nàng không biết nữ tử có nghe lời nói chính mình hay không, tiếp tục nhíu mi nói:” Xinh đẹp tỷ tỷ, nếu là ta thật sự run tay rồi châm sai, ngươi cũng đừng trách ta, việc này rất khó, cũng là ta lần đầu tiên ta làm thử, ta cũng không thể cam đoan sẽ thành công.”

Nhìn nữ tử tuyệt mỹ dung nhan, tuy rằng nàng không có biến hóa gì, nhưng là Tiêu Dao lại cảm giác chiếm được dũng khí rất lớn, mắt nhắm lại, hai châm trên tay bay nhanh.

Tiêu Dao chậm rãi mở mắt, có chút khẩn trương nhìn về phía lòng bàn chân của nữ tử, sau đó lại nhẹ nhàng thở ra.

Châm bạc đều đã muốn châm xong, cũng không có gì sai lầm, Tiêu Dao thuận lợi đem Hoa Cỏ trùng dẫn tới yết hầu nữ tử, bởi vì nữ tử không phải trời sinh kỳ mạch, cho nên không cần giống Giang Mạt Hàn cần phải châm cứu bảy bảy bốn mươi chín ngàn châm mới có thể dẫn Hoa Cỏ trùng ra, hiện tại chỉ cần đem Hoa Cỏ trùng trong cơ thể nữ tử dẫn ra, lại giải độc, nàng liền khỏi hẳn.

Ở trong phòng, tay Tiêu Dao tùy tiện ngắt một đoá hoa sắc vi, tuy rằng hoa này không phải hoa tường vi trắng, nhưng là hoa sắc vi màu lam này tác dụng ngang nhau với tường vi trắng.

Tiêu Dao mở miệng nữ tử, đem nhị hoa sắc vi đặt ở trên đầu lưỡi nữ tử, nhị hoa sắc vi là đồ ăn Hoa Cỏ trùng yêu nhất, tuy rằng Hoa Cỏ trùng trong nữ tử này đã ăn hoa độc cùng Hắc Độc trùng, nhưng là nhị hoa sắc vi vẫn như cũ đối với nó có hấp dẫn.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huyền Triền Không Ngột* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Hắc Oa* Trên Lưng.

*Hắc oa ở đây theo ta nghĩ là tiếng xấu, đọc hết chương ta mới hiểu =.=

Sau gần thời gian một nén nhang, Tiêu Dao rốt cục thấy một tia màu trắng chậm rãi đi ra...

Hoa cỏ trùng trắng như tuyết nằm trên đầu lưỡi của nữ tử, Tiêu Dao nhanh tay bắt nó cho vào hộp gấm, ở giữa hộp cho rất nhiều cánh hoa sắc vi màu lam, Hoa Cỏ trùng thấy vậy liền bất động.

Bên ngoài Hoa Cỏ thực trắng nhưng trong cơ thể đã có một tia màu đen, Tiêu Dao xuất ra châm bạc ở trên lưng Hoa Cỏ trùng đâm một cái, châm bạc nháy mắt thành màu đen.

Tiêu Dao đem châm bạc bỏ vào trong một cái chén có nước, trên mặt nước hiện lên một tầng màu đen, Tiêu Dao dùng châm bạc đâm một cái vào ngón tay của mình, một giọt máu đỏ tươi ở đầu ngón tay rơi vào trong chén, máu rơi vào trong chén nháy mắt nuốt sống một tầng màu đen kia, biến thành màu đỏ đen.

Mất thấy một màn này, Tiêu Dao thở thật dài, thực hiển nhiên, độc của mình đã nuốt lấy độc của Hoa Cỏ trùng, cũng đã nói lên nữ tử căn bản không thể chịu nổi độc của chính mình.

“Có lẽ ta nên ngừng lại giải độc như thế nào, mà không phải nghĩ phương pháp lấy độc trị độc.” Tiêu Dao thì thảo tự nói, lại dùng châm bạc châm vào cơ thể Hoa cỏ trùng, liền lấy được nọc độc.

Sau khi mặc xong quần áo cho nữ tử, Tiêu Dao chậm rãi mở cửa, Thủy Vô Khuyết vẫn canh giữ ở cửa, chưa chịu rời đi.

“Thế nào?” Thủy Vô Khuyết lo lắng hỏi.

Tiêu Diêu lau đi mồ hôi trên trán nói: “Cỏ trùng đã muốn lấy ra, nhưng là độc còn chưa giải được.”

“Vì sao không giải, ta không phải kêu ngươi thử xem sao?” Thủy Vô Khuyết vẻ mặt mờ mịt.

Tiêu Dao mở ra hộp gấm, chỉ vào Hoa cỏ trùng nói: “Ta đã lấy ra nọc độc nó làm thí nghiệm, kết quả là máu độc của ta ăn luôn nọc độc đó, cho nên đáp án đã muốn xác định, nàng chịu không nổi máu độc của ta.”

Dưới chân Thủy Vô Khuyết mềm nhũn, bốn người Cẩm Kỳ Thi Hoạ ở phía sau hần bước lên phía trước đỡ lấy, sau khi Thủy Vô Khuyết đẩy các nàng ra liền đứng vững, tay đỡ cái trán, khàn khàn nói: “Thật sự không có cách nào sao?”

Tiêu Dao có chút không đành lòng nhìn bộ dáng tiêu điều của hần như thế, bĩu môi nói: “Cũng không phải không có cách nào, nhưng là cần chút thời gian, ngươi trước phái người đem ta đuổi về Thần Y cốc, nơi đó có rất nhiều thảo dược để ta làm thí nghiệm thử, chỉ cần có Hoa Cỏ trùng, ta nghĩ ta sẽ nghiên cứu ra được giải độc.”

Mâu quang Thủy Vô Khuyết ảm đạm nhìn Tiêu Dao, trầm thấp nói: “Ta thật sự có thể tin ngươi sao? Nếu là ngươi vừa đi liền không trở về làm sao bây giờ?”

Tiêu Dao cười lạnh ra tiếng, nhũn mày nói: “Ngươi còn có khác lựa chọn sao? Ngươi chỉ có thể tin ta không phải sao?”

Thủy Vô Khuyết gắt gao nhũn mày, bất đắc dĩ nói: “Tiểu hải tử, ngươi có một loại bản sự nhìn thấu lòng người, cũng có một loại bản sự làm cho người ta không thể không tin tưởng, ta lựa chọn tin tưởng ngươi, hi vọng ngươi đừng cho ta thất vọng.”

Tiêu Dao khẽ gật đầu, trêu tức cười nói: “Ta tự nhiên sẽ không cho ngươi thất vọng, ta còn chờ ngươi đáp ứng điều kiện của ta đâu! Hi vọng ngươi cũng có thể đủ đáng giá để tin tưởng, không cần đến lúc đó lại bội ước!”

Thủy Vô Khuyết khổ thở dài: “Tự nhiên, mặc kệ ngươi có điều kiện gì, chỉ cần ngươi có thể cứu sống nàng, ta đều vô điều kiện đáp ứng!”

“Vậy thì mau chuẩn bị ngựa xe, nếu là ở trước giờ Tý ta không về tới Thần Y cốc, ngươi cần thận ta cố ý hạ độc đem nàng kia độc chết!” Tiêu Dao neho lại ánh mắt, trầm giọng uy hiếp nói.

Thủy Vô Khuyết dờ khóc dờ cười lắc lắc đầu, ý bảo Cầm nhi đi chuẩn bị xe, Tiêu Dao lại vào lúc này cười nói:” Mặc kệ cảm thấy có bao nhiêu sốt ruột, hi vọng ngươi cười nhiều một chút, bộ dáng ngươi nhũn này có thể so sánh với bộ dáng dọa người của ta!!!”

Thủy Vô Khuyết hơi hơi sùng sốt, nguyên lai đứa nhỏ này vừa mới có ý làm cho chính mình cười, tuy rằng là dờ khóc dờ cười, nhưng là thật sự giống như còi đi rất nhiều nỗi buồn.

“Cảm ơn.” Thủy Vô Khuyết hiện lên vẻ không được tự nhiên nói, đây là lần đầu tiên hắn nói cảm ơn, cường thế như hắn, cùng xuất thân hiên hách, sở hữu hết thảy đều là thân thủ, tựa hồ đều quên mất tác dụng của hai chữ này.

Tiêu Dao khoát tay áo nói:” Không cần cảm tạ ta. Ta có một chuyện nghi hoặc, ngươi có thể trả lời ta sao?”

“Cái gì?” Thủy Vô Khuyết cười hỏi.

“Ngươi vì một người là nàng, giết hết người của Giang thành, không thấy có áy náy sao? Nếu như nữ tử này biết được, nàng có thể hay không cảm thấy mệnh mình không nên cứu? Ta nghĩ ai cũng đều không muốn biết, mệnh của chính mình lại là dùng mạng người cả toà thành để đổi lấy!!” Tiêu Dao ra vẻ mờ mịt hỏi, trong mắt lại là mâu quang sắc bén.

Thủy Vô Khuyết đậm cười nói:” Những người đó đều là thứ chết tiệt, nàng trúng độc là ở Giang thành, mọi người trong cả toà thành đều không thoát khỏi liên quan! Ta đã từng thề, ai nếu làm nàng tổn thương mảy may, ta liền làm cho bọn họ chết không được từ tế, ta chẳng qua là vì nàng báo thù! Nàng vừa tỉnh liền sẽ rời đi nơi này, có lẽ vĩnh viễn sẽ không gặp ta, tự nhiên cũng vĩnh viễn sẽ không biết người Giang thành là vì nàng mà chết!”

“Nàng tỉnh lại vì sao phải rời khỏi?” Tiêu Dao nghi hoặc hỏi.

“Ta cho nàng yêu, nàng không cần. Ta nghĩ muốn yêu, nàng cho không được. Cho nên nàng liền rời đi.”

“Ngươi cứu nàng, làm cho nàng lấy thân báo đáp không phải được rồi sao?”

“Ha ha, tiểu hài tử, cho dù ngươi thông minh, thủy chung vẫn là tiểu hài tử, ngươi sẽ không biết. Lưu được thân, không lưu được tâm, còn không bằng cái gì đều cũng không cần!”

Tiêu Dao cái hiểu cái không gật gù đầu, lúc này Cầm nhi đã muốn đã trở lại, “Công tử, xe ngựa đã muốn chuẩn bị tốt.”

Thủy Vô Khuyết vỗ vỗ lưng Tiêu Dao, từ thắt lưng lấy một khối bảo thạch màu lam mỏng như giấy mạ vàng nhét vào trong tay Tiêu Dao, mỉm cười nói:” Tiểu hài tử, nếu là nghiên cứu xong giải được, chỉ cần đến khách sạn Lam Phong ở Giang Vực quốc cho chương quỳ xem khối bảo thạch này, hắn sẽ đưa ngươi tới gặp ta ở nơi này.”

“Khách sạn Lam Phong? Ta giống như đã nghe Vân sư huynh nói qua, thiên hạ ở đâu cũng có khách sạn Lam Phong, nguyên lai chủ là nhà ngươi nha! Ta đây về sau dùng khối bảo thạch này đi ở, có phải hay không không cần trả tiền?” Tiêu Dao nheo lại ánh mắt, mâu trung hiện lên một tia cười giảo hoạt xấu xa.

Thủy Vô Khuyết vẻ mặt bất đắc dĩ, tà cười nói:” Đầu óc ngươi xoay chuyển rất nhanh, gặp bảo thạch như gặp ta, ta nghĩ không có một chương quỳ nào dám gặp ngươi đòi tiền.”

Tiêu Dao thu hồi bảo thạch, tặc tặc cười nói:” Về sau ta nhất định chỉ trụ ở khách sạn Lam Phong! Ta đi rồi, ngươi nhớ nên đem hoa sắc vì màu lam ở trong phòng nàng đều vứt hết, Hoa cỏ trùng trong cơ thể nàng đã lấy ra, hiện tại người thực suy yếu, không thích có hoa ở trong phòng!”

Thủy Vô Khuyết khẽ gật đầu, đậm cười nói:” Cầm nhi, ngươi lái xe đưa hắn trở về, nhất định phải ở trước giờ Tý tới Thần Y cốc.”

Xe ngựa bay nhanh đi trước, Tiêu Dao ngực rầu rĩ, hình như có bệnh trạng say xe, nàng muốn cho Cầm nhi chạy chậm một chút, nhưng là lại lo lắng qua canh giờ, một đường ảm đạm.

Xe ngựa cách Thần Y cốc không xa, Cầm nhi rốt cục ngừng lại xe ngựa, Tiêu Dao chạy vội xuống, một trận nôn mửa, sau lần này, mặc kệ ngồi xe ngựa nhà ai, nàng cũng sẽ không lại cảm thấy thích ứng.

“Ta chỉ đưa ngươi đến đây. Chuyện gặp mặt công tử, đi qua Thiên Thủy Tộc, ta hi vọng ngươi không nói cho bất luận kẻ nào.”

“Là ý của công tử các ngươi?” Tiêu Dao hơi hơi nhún mồm.

Cầm nhi chậm rãi giải thích nói:” Công tử tuy rằng không có nói qua, nhưng là ta đi theo ngài đã lâu, có một số việc, không cần ngài nói ta cũng có thể hiểu được, công tử sẽ không hi vọng có người biết mọi người trong Giang thành là do hắn giết.”

Tiêu Dao gật gù đầu, tỏ vẻ lý giải, thân nhiên nói:” Nếu là bị Giang Vực quốc nhân biết mọi người chết trong cả toà thành là do công tử Thiên Thủy Tộc các ngươi giết, tất nhiên sẽ xảy ra chiến tranh, ta cũng không phải vì công tử các ngươi mà giấu diếm việc này, chẳng qua là không nghĩ lại nhìn thấy dân chúng vô tội chết oan chết uổng.”

Trước cửa Thần Y cốc, Vũ Văn Vũ Vô đứng thực thẳng, nhưng là ánh mắt đều nhắm lại.

Tiêu Dao lộ vẻ một chút nghịch ngợm cười xấu xa, rón ra rón rén tiếu sái đến bên người vũ vũ, tiến lại gần bên tai hắn, vừa muốn dọa hắn, lại bị hắn nắm

chặt, không thể la lên.

“Ta tưởng là ai lắm la lắm lét, nguyên lai là xú sư thúc a!” Vũ Vô là đồ tôn của sư đệ Giang Thương, cho nên theo bối phận phải gọi Tiêu Dao chỉ mới bảy tuổi là vi sư thúc.

“Hảo cho cái Vũ Vô nhà ngươi, ngươi cư nhiên dám khi dễ sư thúc ta! Còn không đem ta buông ra, cẩn thận ta kêu gia gia mỗi ngày an bài ngươi đi gác đêm!” Tiêu Dao nhăn lại khuôn mặt nhỏ nhắn, giận trừng mắt nhìn người phía trước.

“Vũ Vô, mau thả tiểu sư thúc ra, cóc chủ có khả năng sẽ nghe lời của hần!” Vũ Văn cười khở vỗ vỗ cánh tay đệ đệ.

Vũ Vô nhếch miệng cười, hần trưởng thành nhìn thực thô cuồng, cười như vậy nhìn qua thực hàm hậu, sau khi buông Tiêu Diêu, hần cực độ ai oán nói: “Xú sư thúc a, ngươi chạy đi đâu? Nghe nói sau khi ngươi mất tích, trong cốc liền nháo ngất trời!”

“A? Đều đã biết?” Tiêu Dao nhu nhu cái trán, cười khở nói: “Mau cho ta đi vào, xem ra phải giải thích thật lâu.”

Vũ Văn nheo lại ánh mắt, lại cười nói: “Tiểu sư thúc là chính mình trở về, kia đã nói lên không phải bị bắt cóc, ngươi lần đầu tiên xuất cốc liền nháo lên phong ba mất tích, xem ra đời này tiểu sư thúc chỉ có thể ở lại trong cốc!”

Sắc mặt Tiêu Dao trầm xuống, chính mình như thế nào lại không nghĩ tới điểm ấy, không nói ra chuyện bị Thủy Vô Khuyết bắt cóc, chính mình sẽ mang tiếng xấu trên người, sẽ có người nói chính mình ham chơi trốn đi, về sau muốn xuất cốc chỉ sợ so với lên trời còn khó khăn hơn!

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư huynh Triền Không Ngớt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chơi Cờ Chi Luận

Tiêu Dao xoay người đứng trước cửa cốc, bày ra một bộ dáng sư thúc, nhú mi nghiêm túc nói: “Ta đi vào, các ngươi hảo hảo trông cửa, trăm ngàn đừng ngủ nữa!”

Vũ Vô cười khở giải thích nói: “Vừa mới nãy là chúng ta nhắm mắt tĩnh tâm, thám thính động tĩnh bốn phía, có thể so sánh nhiều hơn việc nhìn bằng mắt thường, không phải ngủ!”

Tiêu Dao lúc này mới hiểu được vì sao mình bị bắt, nàng bĩu môi, có chút ai oán nói: “Thật không biết vì sao gia gia chỉ dạy ta ngân châm hộ thân, cũng không dạy ta chút võ công thực thụ, nếu là ta học được một nửa chiêu thức thì đâu có dễ dàng bị các ngươi bắt như vậy!”

Sau khi Tiêu Dao đi vào cốc, vô số đạo mâu quang khác thường nhìn lại đây, Tiêu Dao run nhè nhẹ, mọi người trong cốc này làm sao vậy? Chính mình trở về, không phải hần là nên cao hứng mới đứng sau?

“Sư đệ, ngươi đã trở lại?” Thanh âm mang tính trẻ con vang lên, trừ bỏ Hóa Diệu còn có ai vào đây.

Tiêu Dao miễn cưỡng cười, ứng tiếng nói: “Hóa Diệu a, vì sao mọi người đều nhìn ta thật quái dị!”

Mặt Hóa Diệu mang theo vui sướng trong một cái chớp mắt thì biến thành phẫn nộ, đưa mắt nói: “Sư đệ, ngươi rốt cuộc là bị bắt đi hay là chính mình rời đi? Mọi người đều sẽ lo lắng!”

“Ta có thể không nói sao?” Tiêu Dao về mặt bất đắc dĩ.

“Không thể.” Thanh âm lạnh như băng vang lên, Tiêu Dao cảm giác được phía sau một trận sát khí, run rẩy quay đầu nhìn về phía Bắc Trần Phong mang về mặt âm trầm cùng về mặt nghi hoặc của Vân Huyền.

“Ngươi thật là chính mình rời đi?” Vân Huyền hơi khàn khàn hỏi.

“Ta...” Tiêu Dao toàn thân cứng đờ, cảm nhận quen thuộc sâu sắc tập trung ở bụng, là độc phát tán!

“Ta... Ta...” Tiêu Dao run nhè nhẹ, dưới chân có chút đứng không vững.

Hóa Diệu nghĩ Tiêu Dao là muốn giả bộ, cố ý muốn chạy trốn chất vấn, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại nói: “Sư đệ, lần này ta cũng không giúp ngươi, ngươi không nói sự thực ra, chúng ta khả sẽ không bỏ qua ngươi, ngươi cũng biết chúng ta có bao nhiêu lo lắng!”

“Ta...” Tiêu Dao đau đến cơ hồ nói không nên lời, dưới chân mềm nhũn, liền lảo đảo vào một cái ôm ấp, nàng ngẩng đầu nhìn lên, khàn khàn nói:” Gia... Gia... Ta...”

“Cái gì cũng đừng nói, ăn trước đi!” Giang Thương về mặt lo lắng, xuất ra một viên Giảm Đau đan để vào trong miệng Tiêu Dao, hẳn biết Tiêu Dao là bị độc phát tán.

Ăn Giảm Đau đan, thoáng dịu đi một chút, Tiêu Dao thấp giọng nói:” Gia gia, ta...”

“Cái gì cũng không cần phải nói, ngươi chỉ cần trở về là tốt rồi! Mau về phòng đi!” Giang Thương biết hiện tại Tiêu Dao rất đau, chỉ có lấy trúc chát than đan hút bớt độc của nàng mới có thể giảm bớt đau.

Tiêu Dao cảm động gật gật đầu, xoay người trở về phòng, Hóa Diệu lại ngăn lại nói:” Sư phụ, ngươi thật sự cứ như vậy buông tha hắn? Hắn lần này chơi lớn như vậy, không giáo huấn tốt, về sau nhất định còn có thể chơi mất tích!”

Giang Thương một phen kéo qua Hóa Diệu, ý bảo Tiêu Dao đi mau, trầm giọng nói: “Không thấy được tiểu Dao nhi mệt mỏi sao! Chỉ cần hắn trở về là tốt rồi! Chẳng lẽ ngươi hi vọng hắn thật sự bị bắt đi sao?”

Hóa Diệu mang bộ dáng vẻ mặt kinh ngạc nhưng cũng không hề lại ngăn trở, chỉ cần sự an toàn trở về mới là quan trọng nhất, cái khác đều có thể không đi so đo.

Tiêu Dao chuyển mâu nhìn về phía Vân Huyền có chút buồn bực, có chút mâu quang bị thương, cảm thấy áy náy không thôi, nàng biết, Vân sư huynh nhất định lo lắng hòng rồi. Nhưng là hiện tại chính mình không có khí lực để giải thích.

Tiêu Dao bước nhanh về phòng, tắm rửa xong, cũng không có đi tìm bất luận kẻ nào giải thích mà là gõ cửa phòng Giang Mạt Hàn.

“Cửa không có khóa.”

Tiêu Dao đẩy cửa mà vào, không nói thêm gì, hôm nay nàng không có tâm tình nói chuyện nhiều.

Giang Mạt Hàn rất phối hợp, cần khăn lụa, quá trình châm cứu đều thực thuận lợi.

Giang Mạt Hàn rất phối hợp, cần khăn lụa, quá trình châm cứu đều thực thuận lợi.

Tiêu Dao vừa muốn xoay người rời đi, nghe thấy thanh âm thân nhiên của Giang Mạt Hàn, “Bọn họ nói ngươi mất tích, giống như đều rất lo lắng, nhìn ra được mọi người trong cốc này thực ra rất quan tâm ngươi.”

“Ta biết.” Tiêu Dao dừng lại cước bộ, cúi đầu nói:“ Tuy rằng mọi người trong cốc luôn thích lấy bớt trên mặt ta để nói giỡn nhưng là ta biết bọn họ cũng không phải người trông mặt mà bắt hình dong. Sở dĩ làm như vậy là vì bọn hắn sợ hãi sau khi ta xuất cốc sẽ vì vậy mà bị người trêu chọc, sợ hãi ta sẽ chịu không nổi đả kích, cho nên liền sắm vai mặt đen, nhưng là tâm bọn hắn đều là màu hồng.”

Giang Mạt Hàn hơi hơi nhíu mày, rót một ly trà nói:” Trà này không sai, không bằng ngồi xuống cùng nhau uống.”

Tiêu Dao hơi hơi gượng lên khoe miệng, ngồi vào bên cạnh bàn, cầm lấy ly trà để ở trước mũi vừa ngửi vừa khen cười nói:” Quả nhiên là hảo trà.”

Nhìn Tiêu Dao đem trà uống hết, Giang Mạt Hàn cũng gọi lên khoe miệng, đạm cười nói:” Ngươi biết chơi cờ sao?”

Tiêu Dao lắc lắc đầu nói:” Không biết.”

Giang Mạt Hàn đứng dậy lấy đến bàn cờ vây, một bên thu thập cái bàn rồi phóng bàn cờ, một bên giải thích nói:” Mặt bàn có mười chín đường ngang dọc cộng lại tạo thành ba trăm sáu mươi mốt giao lộ, ở trên mặt bàn tiêu có mấy cái chấm đen, xưng là tinh vị, có chín tinh vị, tinh vị nằm ở giữa gọi là “Thiên Nguyên”. Quân cờ phân hai màu đen trắng, quân đen một trăm tám mươi mốt quân, quân trắng một trăm tám mươi quân.”

Tiêu Dao hơi hơi nhíu mày, Giang Mạt Hàn nói cho nàng thứ này, gia gia cũng từng nói, gia gia từng muốn dạy nàng chơi cờ, nhưng chính nàng không muốn chơi cờ, không muốn học chơi, bởi vì chơi cờ là một loại đánh cờ, phi dưỡng tính, quả thật loạn tính, khiến cho người không nên có dã tâm.

Giang Mạt Hàn cũng không để ý đến hành động nhíu mày của Tiêu Dao, mà là tiếp tục nói xong phương pháp chơi cờ, muốn dạy cho Tiêu Dao chơi cờ,” Bỏ cục quân của hai bên theo màu sắc của từng quân cờ, đen trước trắng sau, luân phiên đi, mỗi lần chỉ có thể đi tiếp một quân, quân cờ đặt trên bàn cờ là quân cờ đã quyết định hạ, không thể di động ở hướng khác, thay phiên đi cờ là quyền lợi của hai bên nhưng cho phép đối phương buông tha cho quyền đi...” (Chuối: Đã cố làm đoạn này nhưng vẫn kì kì, ai thấy chỗ nào không được thì báo ta nha >”<)

Tiêu Dao không kiên nhẫn ngắt lời nói:” Ngươi thực thích chơi cờ?”

Giang Mạt Hàn không rõ việc không kiên nhẫn của Tiêu Dao là từ đâu mà đến, khẽ gật đầu.

“Chơi cờ có thể tu thân dưỡng tính.” Giang Mạt Hàn thân nhiên nói.

“Tu thân dưỡng tính?” Tiêu Dao trầm giọng nói:” Cho đến khi đem quân cờ đối phương ăn xong, hoặc là bức đối phương không thể ra quan mới có thể thôi, loại đánh cờ này, thật sự có thể tu thân dưỡng tính? Ta xem chỉ có làm cho dã tâm lớn hơn nữa, một quân cờ giống như một tòa thành trì, đánh cờ

phải trên bàn cờ, giống như đánh giấc trong thiên hạ, đều không phải là đường tỉnh, mà là loạn tỉnh!”

Giang Mạt Hàn toàn thân cứng đờ, gất gao nhúu mày, lâm vào trầm tư.

Tiêu Diêu thấy hắn không nói, vân đạm phong khinh* nói nhỏ:” Chuyện người thích chơi cờ không liên quan đến ta, cho nên không cần dạy ta chơi cờ, ta không thích chơi cờ.”

*Vân đạm phong khinh: Mây nhẹ gió thoảng

Giang Mạt Hàn gục đầu xuống, hơi khàn khàn nói:” Vào lúc không vui, ta cũng chỉ có một mình chơi cờ, tay trái hạ quân đen, tay phải hạ quân trắng, khi đó toàn tâm đặt vào bàn cờ, cũng như theo lời người nói, xác thực là cảm thấy bởi vì muốn thắng tâm mà sôi trào, nhưng là mọi thứ không vui đều quên đi, dù chuyện tình có lợi hay có hại, có lẽ chơi cờ là một loại phát sinh dã tâm, cũng là phương thức quên đi phiền lòng. Tưởng dạy người chơi cờ, là hi vọng người không cần cảm thấy thoải mái. Hôm nay người đột nhiên mất tích, ta không biết người đi nơi nào, nhưng là người không giống người không cáo mà đi, sẽ làm cho mọi người lo lắng người, nhất định là có việc khổ không thể nói được.”

Tiêu Dao hơi hơi sùng sốt, mâu quang kinh ngạc nhìn Giang Mạt Hàn, cùng hắn mới nhận thức không lâu, hắn lại có thể như thế hiểu được chính mình, là vì chính mình làm cho người khác nhìn thấu, hay là hắn có thể thấy rõ quá mức sâu sắc? Tiêu Dao nghi hoặc hỏi:” Là vì thường thường chơi cờ, cho nên người có thể nhanh như vậy thấy rõ tâm tư người khác?”

Giang Mạt Hàn thân nhiên cười nói:” Có lẽ là vậy, đoán bước theo của người khác khi hạ quân cờ xuống ở đâu, mơ hồ có thể thực dễ dàng thấy rõ lòng người.”

Tiêu Dao thương thức khỏi một quân cờ màu đen hạ xuống bàn cờ, nhúu mày cười nói:” Ta không thích bị người khác nhìn thấu, nhưng là ta thực thích nhìn thấu người khác!”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huyền Triền Không Ngột* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Bắt Đầu Quý Trọng.

Trời tối đen một mảnh nhưng trong phòng lại có đèn sáng trưng. . .

Tiêu Dao phiết miệng, mâu quang gất gao nhìn chăm chăm quân cờ trên bàn cờ, quả nhiên chơi cờ không có cái gì tốt, chính mình chẳng những không thắng, ngược lại còn bị nhệ! Bất quá... Thật là một cái biện pháp tốt để quên sầu!

Giang Mạt Hàn lấy tay che miệng, đánh cái ngáp rất nhỏ, động tác có vẻ thực tao nhã.

Tiêu Dao hơi hơi nheo lại ánh mắt, cảm thấy nói thầm, người có khuôn mặt đẹp làm gì cũng đẹp, chỉ đánh cái ngáp đều có thể làm cho người ta cảm giác thực tao nhã thoải mái.

Nhìn đối phương ngáp, Tiêu Dao cũng không kiềm được ngáp theo một cái, tự giễu nói:” Nguyên lai ngáp cũng là sẽ lây bệnh!”

“Tiểu sư đệ, người mệt rồi sao? Chúng ta dừng ở đây đi?” Thâm âm Giang Mạt Hàn bình thản mang theo một tia dầy.

“Không cần, ta nhất định phải thắng người!” Sau khi hạ xuống quân đen, nàng thoáng kinh ngạc nhìn Giang Mạt Hàn, nghi hoặc nói:” Ta không có nghe nhầm đi, người vừa mới gọi ta tiểu sư đệ?”

Giang Mạt Hàn miệng nhấp một miệng trà, đồng thời hạ xuống một viên cờ trắng, mâu trung rất nhanh hiện lên một tia ý cười thần bí.

Hắn giải thích nói:” Tuy rằng thời điểm ông chú đem ta thu làm đồ đệ, ta chỉ là trẻ mới được đầy tháng, nhưng là ta cũng là cái đồ đệ tứ nhất của sư công, nếu là tính theo bối phận, người cùng các sư huynh của người lý ra đều gọi ta là sư huynh mới đúng.”

Xác thực ở thời điểm Giang Mạt Hàn mới đầy tháng, bọn Vân Huyền đều còn chưa vào cốc, theo thời gian hắn tuy rằng là cuối cùng mới xuất hiện, nhưng là ẩn theo bối phận, hắn cũng là đại sư huynh lớn nhất.

Trong đầu Tiêu Dao hiện lên hình ảnh một đám sư huynh của mình rõ ràng lớn tuổi hơn Giang Mạt Hàn lại gọi sư huynh Giang Mạt Hàn, khóe miệng không khỏi bị một trận run rẩy.

Tiêu Dao hạ xuống một viên cờ đen, thân vươn vai, nhúu mày tà cười nói:” Mạt Hàn sư huynh, ta rốt cục thắng người một ván! Buồn ngủ quá a, ta phải đi về ngủ!”

Giang Mạt Hàn cười nhẹ nói:” Về sau hi vọng ngươi có thể thường thường tới tìm ta chơi cờ, chính mình cùng chính mình chơi cờ kỳ thật cũng không bằng cùng người chơi cờ đến thống khoái.”

“Hào!” Tiêu Dao sáng khoái đáp ứng, chuyển mâu nhìn về phía bàn cờ, đột nhiên nhủ mảy, trầm tư thật lâu nói:” Không đúng, ta thắng, giống như có chút kỳ quái!”

Mâu quang Giang Mạt Hàn mâu quang hiện lên tia bối rối, ra vẻ trấn định nói:” Không có gì kỳ quái, mau trở về ngủ đi, ta cũng mệt nhọc.” Nói xong, hắn liền vội vàng muốn thu hồi quân cờ trên bàn cờ.

“Đợi chút!” Tiêu Diêu ngăn cản trở hắn, Giang Mạt Hàn đã muốn cầm lấy một viên cờ trắng, Tiêu Dao mạnh giật mình, dấy thanh ôn cả giận nói:” Ngươi làm gì, cứ như vậy thu hồi quân cờ này?”

Giang Mạt Hàn hơi hơi nhíu mi nói:” Ta tùy ý thu.”

“Không phải! Ngươi là có ý thu!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Dao buồn bực nói:” Ta tuy rằng không thắng được ngươi, nhưng là ta không cần ngươi làm cho ta thắng, ta tình nguyện vẫn thua, cũng không cần vĩnh quang đối tra!”

Giang Mạt Hàn nhấp mí mắt, lại cái gì cũng không có nói, chính là lẳng lẳng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Dao sinh khí.

“Nhìn ta làm cái gì!” Tiêu Diêu hừ lạnh nói.

Giang Mạt Hàn hơi hơi gọi lên khoe miệng, từ nhỏ đến giờ không có người dám đối với chính mình tức giận, bộ dáng Tiêu Dao đột nhiên tức giận làm cho Giang Mạt Hàn cảm thấy thực thực, loại thực này làm cho hắn cảm thấy thực trân quý, hắn lại cười nói:” Kỳ thật trên mặt của ngươi nếu là không có bốt, hẳn là hội nhìn tốt lắm, bộ dáng ngươi tức giận thực đáng yêu!”

“Cái gì?! Ngươi không cùng ta giải thích vì sao ngươi cố ý bại bởi ta, ngược lại nói này nói nọ mặc danh kỳ diệu*! Ta có thể tự mình hiểu lấy, bốt ở trên mặt ta xấu xí như vậy, khi tức giận bộ dáng không dọa người đã là tốt lắm, làm sao có thể đáng yêu!” Tiêu Dao tức giận trắng mắt liếc Giang Mạt Hàn một cái.

*Mặc danh kỳ diệu: Không rõ quái lạ.

Giang Mạt Hàn bắt đầu đi lắc lắc đầu, hào cười hỏi:” Nếu là ta không thua ngươi, ngươi có phải hay không vẫn muốn đánh đến hừng đông, thắng đến khi thắng ta mới thôi?”

Mâu quang Tiêu Dao hiện lên vẻ xấu hổ, ngoài miệng cũng không nhân đạo:” Ngươi làm sao mà biết thắng đến hừng đông ta đều không thắng được ngươi đâu? Có lẽ bản tiếp theo ta có thể thắng ngươi, ngươi là khinh thường ta, cho nên cố ý bại bởi ta!”

“Ta cũng không có khinh thường ngươi, ngươi lần đầu tiên chơi cờ có thể cùng ta chống lại nhiều quân cờ như vậy, cho dù là thắng, mỗi bàn ta thắng đều thực gian khổ. Ta từ lúc ba tuổi đã bắt đầu chơi cờ, ngươi vừa chơi có thể làm cho ta thắng gian khổ như vậy, không cần ra đến mười ngày, ngươi liền có thể thắng ta, nhưng là ngươi quá mức nóng vội, dù cho có thiên phú, cũng đều không thể thắng được ta, mí mắt cùng mắt của ngươi đã muốn thành một chỗ, ta chẳng qua là hi vọng ngươi sớm đi nghỉ ngơi, mới có thể làm như vậy.”

Tiêu Dao bĩu môi, đôi phương dạy mình chơi cờ, đến bây giờ cố ý bại bởi mình, lại đều có lý do của hắn, còn vì lấy mình là lý do tốt, làm cho mình căn bản không có cơ hội phản bác, điều này làm cho Tiêu Dao có chút bất đắc dĩ, lại cũng có chút mờ mịt, nàng trầm giọng hỏi:” Ngươi vì sao lại lo lắng cho ta.”

Giang Mạt Hàn mỉm cười, miệng nhấp trà nói:” Người tốt với ta, ta tự nhiên hội đối tốt với hắn! Cho dù hôm nay ngươi có rất nhiều phiền não, nhưng là ngươi lại có thể vẫn như cũ nhớ rõ ở giờ Tý tới chăm cứu cho ta, ngươi đối ta hảo, ta sẽ nhớ ở trong lòng, tự nhiên cũng muốn đối với ngươi hảo.”

Tiêu Dao mặt hơi hơi đỏ lên, không được tự nhiên nói:” Ta là đại phu, tâm đại phu như cha mẹ, đối tốt với bệnh hảo là trách nhiệm của ta mà thôi.”

Mâu trung Giang Mạt Hàn hiện lên một tia hứng thú, không biết vì sao, chính mình thực thích xem Tiêu Dao tức giận hoặc là thấy bộ dáng không được tự nhiên, hắn trêu ghẹo nói:” Tâm đại phu như cha mẹ? Ý của ngươi là, đem ta làm hài tử của ngươi? Kia về sau khi ta muốn ngươi chăm cứu, ta có phải hay không hét lên cha ngươi đâu?”

“Mệt ngươi nghĩ ra!” Tiêu Dao bị chọc cười, không nghĩ tới lạnh lùng như Giang Mạt Hàn cũng sẽ hay nói giỡn!

Hai người đồng thời cười lên tiếng, Giang Mạt Hàn cảm thấy đối với việc làm Tiêu Dao cười, chính mình không có coi là gánh nặng, có thể tàn sát bữa bãi cười to, rất là vui sướng

Sau khi ngừng cười, Giang Mạt Hàn đột nhiên thực còn thật sự nói:” Nếu như ta có thể vượt qua kiếp nạn này, ngươi liền là ân nhân cứu mạng của ta, về sau ta sẽ vẫn đối với ngươi hảo. Phía trước nghe ông chủ nói, ngươi tưởng nhận thức ta làm ca ca, nếu như ngươi hiện tại vẫn như cũ còn muốn nhận thức ta làm ca ca, ta nguyện ý làm ca ca của ngươi, ta sẽ vẫn bảo hộ ngươi. Nếu như ngươi cảm thấy lúc trước ta đối với ngươi thái độ không tốt, cho nên không nghĩ nhận thức ta làm ca ca cũng không có vấn đề gì, ta là sư huynh của ngươi, cũng giống nhau sẽ bảo hộ ngươi, chính là xưng hô khác nhau thôi.”

Mâu quang Giang Mạt Hàn vô cùng chân thành, lúc trước người bên cạnh hắn luôn trả giá một số việc mà hắn thì không sao cả tất cả đều là do thân phận cùng địa vị của hắn. Cho nên hắn cảm thấy người đối tốt với hắn, đều là có mục đích riêng, nhưng là hôm nay Tiêu Dao trước mắt lại cho hắn một

loại cảm giác không đồng dạng như vậy, Tiêu Dao là thực tâm, làm cho hắn rất muốn quý trọng.

Tiêu Dao trừng mắt nhìn hắn, không dám xác định đối phương là còn thật sự nói ra lời này vẫn là cố ý muốn thử cái gì, Tiêu Dao hơi hơi gục đầu xuống, cực kỳ nhỏ giọng hỏi:”Người muốn vậy thật chẳng? Người không chê ta lớn lên xấu xí sao?” Ký ức của Tiêu Dao vẫn đều là mới mẻ như cũ, khi vừa cùng Giang Mạt Hàn gặp mặt, hắn liền không muốn cùng chính mình ở tại một cái viện, lý do là vì chính mình bộ dạng xấu xí.

Mâu trung Giang Mạt Hàn hiện lên mỉm cười, trầm giọng nói:” Kỳ thật có người có bộ dáng xấu xí ở bên người, có vẻ ta sẽ thực anh tuấn không phải sao?”

Tiêu Dao hiện lên vẻ ngạc nhiên, sau khi thấy mâu trung đối phương mang ý cười, mới hiểu được đối phương lại nói giỡn, nàng có chút không quen với Giang Mạt Hàn lạnh như băng đột nhiên trở nên tốt như vậy, nàng không có nói nữa, mà là có vẻ quần bách lão đảo trốn ra khỏi phòng Giang Mạt Hàn.

Giang Mạt Hàn nhìn bộ dáng Tiêu Dao lão đảo rồi đi, cũng không có đi ngăn cản, mà là cười khò lắc lắc đầu, ngay từ đầu chính mình ngay đối với hắn quá mức lạnh như băng cùng không hữu hảo, hiện tại đột nhiên tốt như vậy ngay cả mình đều thật không ngờ, lúc trước chính mình luôn cự nhân ở ngoài ngàn dặm, lại không nghĩ rằng cũng có một ngày sẽ lấy lòng như vậy đối với người khác, chẳng những là Tiêu Dao bị dọa đến, nhớ tới lúc này mình nói ra những lời này, chính bản thân mình đều có chút bị dọa đến.

Đột nhiên ngoài cửa xuất hiện một đạo hồng ảnh, Giang Mạt Hàn sắc mặt trầm xuống, âm thanh lạnh lùng nói:” Hoa Lạc Ly!”

Hồng ảnh đột nhiên vào phòng, tốc độ rất nhanh, một lát liền đứng ở bên người Giang Mạt Hàn, kinh công Hoa Lạc Ly là cao nhất trong Thần Y cốc, đã muốn đến ảo ảnh cảnh giới, hắn lộ vẻ tà mị cười xấu xa, mâu quang đối tới đối lui tìm tòi nghiên cứu ở trên người Giang Mạt Hàn, “Đường đường là thái tử Giang Vực Quốc lại muốn nhận thức một cái đệ đệ xấu xí, đúng là một chuyện ngạc nhiên!”

Giang Mạt Hàn sắc mặt trầm xuống, lạnh như băng nói:” Nghe lên người khác nói chuyện, cũng chỉ có tà giáo các ngươi mới làm!”

Hoa Lạc Ly tà mị cười nói:” Người tà giáo tuy rằng không phải là anh hùng hào kiệt, nhưng là bọn hắn ác chính là ác, không cần dùng thiện lương để nguy trang bên ngoài, Không giống triều đình các ngươi, lục đục với nhau, ngươi lừa ta gạt, người người đều nguy quân tử!”

“Người vào phòng là muốn tìm ta cãi nhau?” Giang Mạt Hàn sắc mặt đen xuống, tuy rằng lời nói của Hoa Lạc Ly thực khó nghe, nhưng là chính mình cũng từng nghĩ như vậy, chính mình làm sao không thể ác với cuộc sống trong cung.

Hoa Lạc Ly rõ ràng thấy trong mắt Giang Mạt Hàn một tia âm đạm, cũng không lại nói nhiều lời châm chọc, ngược lại nghiêm túc nói:” Ta xin khuyên ngươi tốt nhất không cần thay đổi quá nhanh, vật nhỏ kia cũng không có năng lực nhận thức cường như vậy! Bởi vì không có cha mẹ, hơn nữa trên mặt hắn có bớt, khiến cho hắn luôn luôn thiếu khuyết cảm giác an toàn, cho nên ngươi tốt nhất không phải nhất thời ý nghĩ nóng lên sẽ đối hắn hảo, hi vọng ngươi đối với lời hôm nay sẽ đối với hắn phụ trách! Bằng không, một khi hắn đã quen việc ngươi đối tốt với hắn, đột nhiên ngươi lại không tốt sẽ làm cho hắn thương tâm, lúc đó ta nhất định sẽ không bỏ qua ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư huynh Triền Không Ngột* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Là Do Lo Lắng.

Giang Mạt Hàn vừa muốn mở miệng nói chuyện, Hoa Lạc Ly cũng đã dùng kinh công ly khai.

Nhìn hồng ảnh kia nhanh chóng biến mất trong đêm đen, mâu quang Giang Mạt Hàn hiện vẻ buồn bực, hắn có thể hiểu được, Hoa Lạc Ly nói lời này không có cái gì là nhờ vả, mà là uy hiếp.

Hắn không thích bị người khác uy hiếp, nếu là việc khác, có lẽ hắn muốn đối nghịch, nhưng là việc này hắn lại không thể không cẩn thận đối mặt.

Hoa Lạc Ly nói Tiêu Dao không cha không mẹ, hơn nữa lại có bớt trên mặt, cực độ thiếu khuyết cảm giác an toàn, nhưng là chính mình lại thấy cũng là một cái Tiêu Dao tự tin ngạo nghễ, vì sao trong mắt Hoa Lạc Ly và mình Tiêu Dao lại bất đồng?

Chính mình vẫn nghĩ đến mình có thực lực có thể thấy rõ, liếc mắt một cái liền có thể nhìn thấu lòng người, hiện tại cảm thấy có lẽ chính mình thấy chỉ là mặt ngoài, bởi vì bộ dáng lúc này của Tiêu Dao lão đảo đảo tầu, đã muốn thuyết mình rất rõ ràng Hoa Lạc Ly mới là người hiểu biết Tiêu Dao nhất!

Đáp án như vậy làm cho Giang Mạt Hàn cảm thấy thực không thoải mái, cảm thấy có chút buồn bực cùng ghen ghét, còn có một loại tư vị nói không nên lời, như là ghen tị, lại cũng không quá giống, mơ hồ có chút ê ẩm.

Giang Mạt Hàn ngừng đầu nhìn phía trầm rằm trong trời đêm, hơi hơi giận dữ nói: “Ta sẽ không cho ngươi bởi vì ta mà đã bị thương tổn, về sau, ta nhất định hội so với hắn càng hiểu biết ngươi!” (Chú: Chưa gì đã ghen rồi à ^^)

...

Sau khi Tiêu Dao về phòng, lẳng lẳng nhìn từ đầu giường có hoa sắc vi màu trắng, chính mình nhớ rõ lúc trước tất cả đều đã muốn héo rũ, vì sao lại có một bông hoa mới?

Gió lạnh đến đập vào mặt, Tiêu Dao cảnh giác nhìn về phía cửa sổ, cửa sổ phía trước đã đóng nhưng giờ phút này lại bị đẩy ra.

“Người sẽ không đi bằng cửa sao? Tiêu Diêu tà nghệ nhìn Hoa Lạc Ly theo cửa sổ mà vào.

Hoa Lạc Ly lộ vẻ một chút tà khí mỉm cười, mặt dày nói:” Mở cửa chính so với mở cửa sổ mất sức hơn, xú sư đệ hôm nay đi chơi ở nơi nào?”

Tiêu Diêu tức giận liếc trắng mắt, nàng sẽ không quên, hôm nay trừ bỏ người không thể rời đi Sắc Vi viện là Giang Mạt Hàn, đi quốc gia khác xuất chân là Long Ngạo cùng Yên Vô Ngân, chỉ có Hoa Lạc Ly không có ở cửa cốc chờ đợi chính mình trở về, nàng hơi nổi giận nói:” Dù sao người cũng sẽ không quan tâm!”

Nghe ra trong lời nói Tiêu Dao có bất mãn cùng ôn giận, Ánh mắt Hoa Lạc Ly hơi hơi nheo lại, đi lên trước, tà cười hỏi:” Người làm sao mà biết ta sẽ không quan tâm?”

Tiêu Dao hừ lạnh một tiếng, nàng cũng không rõ vì sao chính mình lại sinh khi với Hoa Lạc Ly, lúc trước chính mình không phải hi vọng mọi người đều không cần lo lắng cho mình sao? Vì sao hiện tại lại bởi vì hắn không có lo lắng cho mình mà tức giận?

“Xú sư đệ là tức giận ta không có ở trước cửa cốc chờ người trở về?” Hoa Lạc Ly để sát mặt vào, hô hấp ấm áp đánh về phía khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Dao.

Tiêu Dao theo bản năng lui lại mấy bước, âm thanh không được tự nhiên nói:” Ta không có.”

Hoa Lạc Ly lại gần vài bước, hí mắt xéch, quý dị cười nói:” Thật sự không có?”

Tay Tiêu Dao đẩy hắn ra, không dám nhìn tới hai tròng mắt kia giống như có thể câu hồn, âm thanh lạnh lùng nói:” Ta nói không có chính là không có! Hoa sắc vi này là chuyện gì xảy ra? Ta không phải kêu người không được hái sao?”

Khoé miệng Hoa Lạc Ly gọi lên, tay lấy qua một đoá hoa sắc vi màu trắng, cười yêu nghiệt, hiện lên chút tự kỷ nói:” Xem ra người tưởng nó là thật sao! Việc này thuyết minh tay nghề của ta thực là cao siêu a!”

“Nó là thật sao? Chẳng lẽ nó là giả!” Tiêu Dao kinh ngạc trừng mắt nhìn hắn, vội vàng đoạt lấy đoá hoa sắc vi màu trắng mà Hoa Lạc Ly đang thưởng thức.

Tiêu Dao đem hoa sắc vi đặt ở trước mũi ngửi, không có mùi hoa gì, nàng nhấn vào đoá hoa vài cái, hiển nhiên đây là dùng vải dệt tốt nhất làm thành.

“Người làm ?” Mâu trung Tiêu Dao hiện lên một tia giật mình cùng bội phục.

Hoa Lạc Ly vuốt cằm đánh giá trong mắt Tiêu Dao có một chút bội phục kia, hắn bội phục chính mình thực thích, có thể làm cho tiểu gia hỏa này bội phục tựa hồ là vinh hạnh nhất.

“Thích không?” Hoa Lạc Ly tà cười hỏi.

Tiêu Dao sáng lạn cười, theo bản năng gật gật đầu, cũng rất nhanh nghiêm mặt lại, ôn cả giận nói:” Người đừng nói cho ta, người là làm hoa sắc vi cả ngày, cho nên mới không biết trong cốc đã xảy ra sự tình gì?”

Hoa sắc vi là Hoa Lạc Ly đem qua thức cả đêm làm, cũng giải thích vì sao hắn bỏ qua thời gian Tiêu Dao xuất cốc, nếu đem qua không phải làm hoa sắc vi này, có lẽ Hoa Lạc Ly hôm nay liền cùng bọn họ ra cốc, sẽ không có chuyện Tiêu Dao mất tích.

Hôm nay người khác đều ở cửa cốc, Hoa Lạc Ly lại là một ngày xem sách, Giang Thương muốn tìm kiếm người nào trên giang hồ sở hữu Quy Hấp Thuật, nhưng là một ít tư liệu tà giáo không thể cho đệ tử khác xem, tự nhiên chỉ có Hoa Lạc Ly mới có thể hỗ trợ tìm hành tung Tiêu Dao.

Tuy rằng hôm nay thực vội nhưng cũng biết chuyện tình Tiêu Dao mất tích, nhưng là Hoa Lạc Ly lại ra vẻ mờ mịt nói:” Hôm nay đã xảy ra sự tình gì?”

“Nguyên lai người thật là không biết, cho nên mới không có lo lắng.” Tiêu Dao nhỏ giọng nỉ non nói.

“Ta hắn là lo lắng cái gì?” Hoa Lạc Ly nheo lại ánh mắt, mâu trung hiện lên một tia thần nhiên nghiền ngẫm.

“Không có gì, không biết cũng không quan hệ, dù sao ta đã muốn đã trở lại! Người trẻ như vậy tới tìm ta, có chuyện gì?” Tiêu Diêu hiện vẻ mờ mịt nhìn Hoa Lạc Ly.

Tay Hoa Lạc Ly đột nhiên thân chặt chẽ ôm lấy Tiêu Dao, điều này làm cho Tiêu Dao ngẩn ra, muốn đẩy ra nhưng lại rất thích mùi hoa đào thân nhiên trên người hắn.

“Người ôm ta làm cái gì?” Tiêu Dao tùy ý hắn ôm, âm thanh vài tia ôn cả giận nói.

Hoa Lạc Ly ôm chặt hơn nữa, chính mình cũng không biết vì sao lại muốn ôm hắn, nhưng là chỉ có ôm hắn, mới có thể cảm giác được hắn là an toàn,

chính tâm mình mới có thể thật sự yên ổn xuống dưới.

Hôm nay chính mình cùng người điên thật giống nhau, cơ hồ một ngày liền đem mọi người trên giang hồ sở hữu về Quy Hấp Thuật tra lần, cũng đang là ở đang đọc sách tìm kiếm, cho nên khi Tiêu Dao đã trở lại, cũng không biết, không có đi gặp hắn trước tiên, nếu không phải sư phụ nói cho chính mình hắn trở về, có lẽ chính mình bây giờ còn đang tìm manh mối.

“Xú sư đệ, ta biết ngươi nhất định không phải chính mình rời đi, có phải hay không có người uy hiếp ngươi, cho nên ngươi cái gì cũng không chịu nói, ngay cả Vân Huyền, ngươi đều không có giải thích.” Hoa Lạc Ly thanh âm có chút khàn khàn, lại rất êm tai, mang theo chút từ tính.

Ánh mắt Tiêu mờ thật lớn, bởi vì Hoa Lạc Ly nhanh ôm chặt chính mình, đầu của hắn để ở trên vai chính mình, chính mình không thể nhìn đến mặt hắn, nhưng là chính mình có thể nghe ra hắn khẩn trương cùng lo lắng. Hắn nguyên lai biết, hắn là có lo lắng? Vì sao mơ hồ cảm thấy hắn lại hại sợ cái gì?

“Không cần lo lắng, không có người uy hiếp ta, ta thực an toàn.” Tay Tiêu Dao vỗ vỗ lưng Hoa Lạc Ly, nhẹ nhàng an ủi.

“Là ai mang đi ngươi?” Trong lòng Hoa Lạc Ly so với ai khác đều rõ ràng, tuyệt đối Tiêu Dao sẽ không tự chính mình rời đi, bởi vì hiểu biết Tiêu Dao, Tiêu Dao cũng không phải là một người làm người khác lo lắng.

“Ngươi vì sao như vậy khẳng định là có người mang đi ta? Ngay cả Vân Huyền cũng tưởng ta chính mình rời đi.” Tiêu Dao vẫn như cũ nhớ rõ thật sâu mâu quang kia của Vân Huyền có chút chỉ trích.

“Hắn chính là nhất thời liên hồ đồ, yên lặng một chút sẽ suy nghĩ cẩn thận.” Hoa Lạc Ly ôn nhu an ủi nói, hắn hiểu được Tiêu Dao coi trọng nhất là Vân Huyền, dù sao Vân Huyền là cùng Tiêu Diêu ở chung lâu nhất.

Hoa Lạc Ly an ủi làm cho Tiêu Dao có chút buồn bực, cái người vẫn thích châm chọc người Hoa Lạc Ly, thế nhưng lại sẽ an ủi người? Nàng ngược lại hơi hơi gọi lên khỏe miệng.

“Có phải hay không người Thiên Thủy Tộc?” Hoa Lạc Ly thanh âm rất nhẹ, Tiêu Dao lại thay đổi run lên.

Bởi vì nhanh ôm chặt Tiêu Dao, Tiêu Diêu khẽ run thân mình khiến cho Hoa Lạc Ly chú ý, cũng lại khẳng định chính mình đoán đúng.

Đây là chính hắn đoán được, hắn là không tính chính mình nói ra ngoài đi? Tiêu Dao biết không thể gạt được hắn, cũng liền nhất ngữ nhất thập nói cho Hoa Lạc Ly.

Hoa Lạc Ly hơi hơi nheo lại ánh mắt, chính là lắng lắng nghe, cảm thấy nắm bắt Tiêu Dao là một phen vất vả.

Sau khi nói xong, Tiêu Dao uống một ngụm trà, nghi hoặc hỏi: “Ngươi làm sao mà biết là người Thiên Thủy Tộc đem ta mang đi?”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư huynh Triền Không Ngột* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Muốn Ngủ Nơi Này.

“Là nó nói cho ta biết!” Hoa Lạc Ly cười thần bí đi đến bên giường, tay bắt lấy bảo thạch màu xanh lam để trên tủ đầu giường đem chơi tiếp.

Tiêu Dao khi trở về đúng là thời điểm độc phát, sốt ruột tắm rửa trừ độc, cũng sẽ lấy ra tính vật này đem đặt trên đầu giường, hiện tại nó lại thành sơ hở lớn nhất nhưng là nàng lại vẫn là thực nghi hoặc, mờ mịt hỏi: “Chỉ bằng thứ này, ngươi cũng không thể khẳng định là người Thiên Thủy Tộc đem ta mang đi, bảo thạch màu lam giống như vậy, trừ bỏ Thiên Thủy Tộc, Bắc Đẩu quốc cũng sản xuất, chỉ cần địa phương hơi hơi phồn hoa, đều có bán.”

“Bảo thạch tuy rằng không cho biết, nhưng là viên vàng này lại mang theo ảo diệu! Mặt trên có khắc tên Thủy Vô Khuyết, Thủy Vô Khuyết là người của Thiên Thủy Tộc, ngươi tự nhiên là bị người Thiên Thủy Tộc mang đi.”

Giang Thương nói cho Hoa Lạc Ly thời điểm Tiêu Dao trở về, Hoa Lạc Ly vừa vặn tra được danh sách Thiên Thủy Tộc có Quy Hấp Thuật, hoàng tộc Thủy Vô Khuyết là người khiến cho hắn chú ý, cho nên nhìn đến cái tên này chỉ biết là người Thiên Thủy Tộc mang Tiêu Dao đi.

Tiêu Dao đoạt qua bảo thạch trên tay hắn, nheo lại ánh mắt cẩn thận đánh giá viên vàng, mới phát hiện nguyên lai trên viên vàng này còn có khắc chữ thật nhỏ, đúng là tên Thủy Vô Khuyết tên, còn có một chút ký hiệu kỳ quái.

“Ngươi biết thật đúng là nhiều.” Tiêu Dao xuất phát từ đáy lòng tán thưởng nói.

Hoa Lạc Ly thực thích tán thưởng trong mắt Tiêu Dao, tay hắn mon tron khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Dao, hơi phiền muộn nói: “Nếu là nói cho ngươi, hôm nay ta vì ngươi lại nhanh nổi điên, ngươi có tin tưởng không?”

Tiêu Dao ngẩn người, vừa muốn mở miệng, lại nghe thấy Hoa Lạc Ly tà mị tiếng cười, “Ngươi sẽ không thật sự cho là ta sẽ lo lắng ngươi đến nỗi điên đi? Ta chẳng qua là trêu chọc ngươi! Xú sư đệ thật đúng là hảo lừa!”

Tiêu Dao về mặt kinh ngạc, cảm thấy nói không nên lời ai oán, chính mình vừa mới thậm chí nghĩ đến hắn nói là thật sự, còn có một ít cảm giác cảm động như vậy!

Tiêu Dao buồn bực đẩy ra Hoa Lạc Ly, hừ lạnh nói:” Chuyện hôm nay đã nói cho ngươi, ngươi tốt nhất không cần nơi nơi nói! Ta muốn ngủ! Ngươi đi nhanh đi!”

Hoa Lạc Ly nheo lại ánh mắt, nhìn Tiêu Dao không để ý tới chính mình, đã muốn ngủ thẳng trên giường, hắn cũng bỏ đi giày, nghĩ lên trên giường nằm.

Tiêu Dao cả kinh, liền đứng dậy nói:” Ngươi làm cái gì?”

“Ngủ a! Còn có thể làm cái gì?” Hoa Lạc Ly hí mắt, không có hảo ý nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Dao khản trương dị thường.

Tiêu Dao cố gắng làm cho chính mình trấn định, ngăn lại Hoa Lạc Ly muốn nằm xuống, âm thanh lạnh lùng nói:” Muốn ngủ liền về chính phòng ngươi mà ngủ, ta không thích ngủ cùng người khác!” Chính mình từ nhỏ cho tới bây giờ đều không có cùng người khác cùng nhau ngủ qua, huống chi chính mình là nữ tử, tuy rằng người khác đều đem chính mình làm nam nhưng chính mình không thể cứ như vậy nghĩ mình là nam!

Hoa Lạc Ly vô lại dính ở cạnh mép giường, muốn hướng lên trên đi, Tiêu Dao chặt chẽ che lại, không cho hắn đi lên, Hoa Lạc Ly hí mắt, đột nhiên gọi lên một chút cười xấu xa, tay đem Tiêu Dao ôm vào trong lòng, thuận thế đi lên giường.

“Này! Ngươi buông!” Tiêu Dao buồn bực quát.

Thiên hạ trong lòng không an phận giãy dụa, tuy rằng Tiêu Dao không hào phóng, không có lực sát thương gì nhưng là tổng hội như vậy có một chút đau, tay Hoa Lạc Ly đột nhiên ở trên bụng Tiêu Dao tấn công, cười xấu xa nói:” Nghe nói sợ ngựa sẽ sợ nương tử, sư huynh thử xem xú sư đệ có sợ nương tử hay không!”

Tiêu Dao cố gắng chịu đựng cảm giác ngứa từ bụng truyền đến, muốn cười lại gắt gao cắn môi không cười, khuôn mặt nhỏ nhắn vặn vẹo cơ hồ đều nhanh biến dạng nằng nực sức đánh vào ngực Hoa Lạc Ly, ý đồ giãy dụa nhanh ra khỏi hắn.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Dao cực kỳ đáng yêu, tay Hoa Lạc Ly che khuất bớt trên mặt Tiêu Dao, về mặt tiếc hận nói:” Nếu là xú sư đệ không có bớt, hẳn là trưởng thành coi như anh tuấn!” Hắn gọi lên một chút cười xấu xa, tiến đến bên tai Tiêu Dao, mê hoặc nói:” Bất quá, vẫn là có sư huynh ta xem là tuấn mỹ! Ta thật muốn nhìn xú sư đệ có thể chịu bao lâu!” Tay hắn hạ thủ hạ tốc độ gãi ngứa nhanh hơn.

Tiêu Dao sắc mặt đỏ lên, buồn bực cắn môi dưới, đưa tay theo hắn trong lòng từng từng, ngón tay lại vừa vặn đụng vào phần eo của Hoa Lạc Ly, mâu thuẫn Tiêu Dao hiện lên một tia giảo hoạt, tay cũng hạ thủ gãi, “Không biết, ngươi có sợ nương tử hay không?”

Hoa Lạc Ly sắc mặt trầm xuống, ngược lại ha ha phá lên cười, hiển nhiên hắn sợ ngựa muốn vượt qua Tiêu Dao rất nhiều.

“Không nghĩ tới ngươi như vậy lại sợ ngựa! Tương lai ngươi nhất định sẽ rất sợ nương tử ! Ha ha!” Tiêu Dao một bên giễu cợt Hoa Lạc Ly, một bên thuận lợi từ trong lòng hắn chạy ra, tay nhỏ bé nhưng lại không có dừng động tác gãi ngứa.

Hoa Lạc Ly vô lực nằm ở trên giường, cười đến độ nước mắt cơ hồ đều phải chảy ra, yêu nghiệt mặt lại vẫn như cũ mang theo dụ hoặc trí mạng dụ. Hắn nháy mắt mang theo lệ, hơi cầu xin nói:” Xú sư đệ, tha cho sư huynh đi!”

Tiêu Dao thấy rõ ràng giữa mâu quang hai mắt đắm lệ kia mang theo tính kẻ, nằng bĩu môi, kiên định lắc đầu nói:” Tha cho ngươi, cũng không dễ dàng như vậy!”

“Ngươi muốn như thế nào? Sư huynh đều nghe ngươi!” Hoa Lạc Ly cười yêu nghiệt, lại trừng mắt nhìn Tiêu Dao mang theo mê hoặc.

Tiêu Dao nhớ tới Thủy Vô Nguyệt vì nàng kia mà bố trí phòng, cả phòng đều che kín hoa sắc vì làm cho chính mình hâm mộ thật lâu, Tiêu Dao gọi lên một chút cười xấu xa nói:” Làm hoa sắc vì, bố trí đầy phòng ta!”

Hoa Lạc Ly ngẩn người, ngược lại dùng sức gật đầu, “Hào hảo hảo, theo ý ngươi ý ngươi, mau thả ta ra!”

Tiêu Dao cảm thấy muốn cười trộm, phòng nay tuy không lớn nhưng lại cần ít nhất mấy trăm hoa sắc vì để trang trí, không phiền đến chết ngươi mới là lạ! Tiêu Dao giờ trở xấu xonh đem bàn tay nhỏ bé thu trở về, bàn tay nhỏ bé vừa mới buông ra, lại bị Hoa Lạc Ly ôm chặt lấy, Tiêu Dao về mặt buồn bực nói:” Ngươi xấu lắm!”

Hoa Lạc Ly lộ vẻ cười tà , hí mắt nói:” Ta đáp ứng làm hoa sắc vì cho ngươi nhưng lại chưa nói hiện tại liền làm, ngày mai lại làm cho ngươi, này không tính xấu lắm!”

Tiêu Dao giận trừng mắt hắn, nghiêng răng nghiêng lợi.

Nghe thấy âm thanh tổn hơi thừa lời, Hoa Lạc Ly buồn cười nói:” Như thế nào? Muốn học Lam (tiểu phi miêu) khi tức giận sao, bộ dáng giương nanh múa vuốt cắn người? Sư huynh đệ ngủ cùng một chỗ, hẳn là không có cái sự tình gì ngạc nhiên đi, ngươi không cần như vậy bài xích ta! Sư huynh ta

không chê người trưởng thành xấu, nguyện ý cùng người cùng nhau ngủ, đã muốn là cho người đại ban ân!”

“Ai hiềm lạ ban ân của người, người không chê khí ta, ta ghét bỏ người không được sao!” Tiêu Dao dùng sức từ chối vài cái, Hoa Lạc Ly lại ôm càng nhanh, tà cười nói: “Ghét bỏ ta? Hào! Càng là ghét bỏ, ta càng là muốn ôm người ngủ, ta hôm nay muốn ngủ nơi này!”

“Hoa Lạc Ly! Người lại không buông ra, ta liền cắn người!” Tiêu Diêu tức khí quát.

Hoa Lạc Ly về mặt không sao cả nói: “Người cắn cũng được!”

Bị nhất kích này, Tiêu Dao thật sự hé miệng, dùng sức ở trên vai hấn cắn một cái.

“Tê!” Hoa Lạc Ly ăn đau đỏ rút khẩu khí, lại vẫn như cũ nhanh ôm chặt Tiêu Dao không buông.

Tiêu Dao cảm giác được miệng có vị máu tràn ra, mâu quang cả kinh, chẳng qua muốn trừng phạt cắn hấn, lại không nghĩ rằng dùng sức quá lớn, nằng lo lắng hé miệng.

Hoa Lạc Ly hơi hơi nheo lại ánh mắt, đầu vai rất đau, trước mắt có chút mơ hồ, hấn hiện vẻ mờ mịt nhìn Tiêu Dao, trong mắt có nhiều lăm nghi vấn, nhưng là đã muốn hỏi không ra đến, đầu một trận run lên, liền huyễn hôn mê bất tỉnh.

Tiêu Dao hoảng loạn cả lên, cởi ra áo Hoa Lạc Ly, thấy rõ ràng da thịt trắng nõn mặt giống như bị mặt trời thiêu đỏ cả lên. Nhìn vết máu đầu vai hấn, Tiêu Dao về mặt áy náy, chính mình làm sao có thể hồ đồ như vậy, chính mình là có độc trong người, máu cùng nước bọt cũng đều có độc, làm sao có thể cắn hấn đến xuất huyết!

Tiêu Dao dùng châm bạc nhanh chóng che lại huyết đạo phụ cận trên bả vai Hoa Lạc Ly, không cho nọc độc khuếch tán, rút ra loan đao, ở phụ cận dấu răng trên đầu vai Hoa Lạc Ly cắt ra một đạo lỗ hồng, dùng sức bài trừ máu Hoa Lạc Ly, bức ra máu độc.

Vì hấn băng bó miệng vết thương, Tiêu Dao thở ra một hơi, “Hô, cũng may đúng lúc trị liệu, bằng không liền thành chuyện lớn!”

Một mối tập kích, Tiêu Dao đánh ngáp một cái thật sâu, hôm nay thật nhiều chuyện, nằng sớm đã mệt chết, nhìn Hoa Lạc Ly hôn mê chiếm lấy giường ngủ chính mình, Tiêu Dao bất đắc dĩ lắc lắc đầu, muốn làm cho chính mình thanh tỉnh, nhưng là đầu quá nặng, bất tri bất giác liền ghé vào Hoa Lạc Ly đang ngủ bên người.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huỳnh Triền Không Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Nhổ Răng Cửa.

Ánh sáng mặt trời theo cửa sổ bắn vào trong phòng, lòng mi Hoa Lạc Ly hơi hơi rung động, Tiêu Dao vẫn như cũ ngủ say, nằng thay đổi kiểu nằm, tay nhỏ bé đặt lên mặt Hoa Lạc Ly.

Hoa Lạc Ly theo thói quen thầm nói: “Lam, không cần liếm mặt ta.”

Nghe tiếng, Tiêu Dao ngẩn ra, nằng liền mở mắt, chuyển mâu nhìn về phía bên người.

Có lẽ là Tiêu Dao tác động lực quá mạnh, Hoa Lạc Ly mở mắt nhìn về phía Tiêu Dao, hấn chớp chớp mắt xéch đẹp trên mặt, gọi lên một chút tà tiểu, mê hoặc nói: “Xú sư đệ, người phải giải thích như thế nào chuyện đêm qua đối với ta hạ độc?”

“Hạ độc?” Tiêu Dao nhu nhu hai tròng mắt nhập nhèm buồn ngủ, thế này mới nhớ tới đêm qua cắn hấn một ngụm, kết quả làm hại hấn trúng độc, Tiêu Dao có chút áy náy cúi hạ con người, thấp giọng nói: “Ta không phải cố ý.”

Hoa Lạc Ly giật giật thân mình, muốn đứng lên, trên đầu vai một trận cảm nhận sâu sắc đánh úp lại, hấn hơi hơi nhú mi, tay vịn lấy đầu vai, lại phát hiện đã được băng bó tốt lắm.

Nhớ tới đêm qua Tiêu Dao chính là cắn mình một ngụm, chính mình liền mặc danh kỳ diệu* trúng độc, có chút nghi hoặc vật nhỏ này như thế nào hạ độc được, tay hấn đặt ở cằm Tiêu Dao, đem đầu Tiêu Dao nâng lên, mê hoặc hỏi: “Người đêm qua làm thế nào hạ độc được ta?”

*Mặc danh kì diệu: Không rõ quái lạ.

Nguyên lai hấn còn không có phát hiện chính mình cắn hấn, hấn sẽ trúng độc. Tiêu Dao hơi hơi nheo lại ánh mắt, tròng mắt ở hốc mắt vừa chuyển, giao hoạt cười xấu xa nói: “Ta vì sao muốn nói cho người đâu? Người cứ biết là tài năng của người không bằng ta là được!”

Hoa Lạc Ly ngồi dậy, tà cười nói: “Người như thế nào hạ độc, ta có thể không biết, nhưng là ta rất ngạc nhiên, người hạ độc ta đơn giản là không muốn ngủ cùng ta, nhưng là vì sao đem ta hạ độc lại vẫn là cùng ta ngủ cùng một chỗ hử?” Hấn tiến đến bên tai Tiêu Dao, mê hoặc nói: “Chẳng lẽ sau khi người

đem ta hạ độc, phát hiện khi ta ngủ khuôn mặt thật đẹp, cho nên không bỏ được ta nên liền ôm ta ngủ?”

Tiêu Dao nhảy mạnh xuống giường, sau khi cùng hắn bảo trì khoảng cách, phi nhỏ nói:” Là do ngươi quá nặng, cho nên ta di chuyển không được, chỉ có thể đem ngươi đặt ở trên giường!”

“Phải không?” Hoa Lạc Ly vẽ mặt hồ nghi nhìn Tiêu Dao sắc mặt đỏ bừng.

Tiêu Dao hừ lạnh nói:” Tin hay không từ ngươi!”

Hoa Lạc Ly ngủ dậy vẫn liền đi theo phía sau Tiêu Dao, Tiêu Dao rửa mặt, hắn cũng rửa mặt, Tiêu Dao uống trà, hắn cũng uống trà, Tiêu Dao rót cục không kiên nhẫn, giận dữ hét:”Ngươi đúng là âm hồn bất tán đi theo ta làm cái gì!”

Hoa Lạc Ly hơi hơi nheo lại ánh mắt, mâu trung hiện lên một tia cười xấu xa, ra vẻ thực còn thật sự nói:” Xú sư đệ, ngươi ngủ với ta, ta chính là người của ngươi, tự nhiên muốn đi theo ngươi!”

Tiêu Dao vừa uống trà đến miệng liền mạnh phun tới, không thể tin tròng mắt to, “Ngươi phát cái gì điên!”

Hoa Lạc Ly nhìn bộ dáng Tiêu Dao ngây ngốc kia, ngược lại ha ha phá lên cười, hắn cười thực tàn sát bừa bãi, cũng rất yêu nghiệt, mặc kệ cười như thế nào bừa bãi, lại vẫn củ điều như nhìn tốt lắm.

Tiêu Dao hơi hơi hoảng hốt, ngược lại buồn bực quát:” Hoa Lạc Ly, biến ra khỏi phòng ta! Ta không rảnh cùng ngươi đùa giỡn!”

Hoa Lạc Ly cố nén cười, nhìn Tiêu Dao giận đến nổi cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều đỏ lên, tiến lên một chút cầm ống tay áo Tiêu Dao, nhưng là làm nũng nói:” Xú sư đệ tức giận?”

Tiêu Dao lạnh lùng trừng mắt liếc nhìn hắn một cái, đẩy ra tay hắn, không cho hắn đụng vào ống tay áo của mình, trầm giọng nói:”Ta hoài nghi ngươi là cái đoạn tụ! Ngươi tốt nhất đừng chạm vào ta, cách xa ta một chút!”

“Đoạn tụ?” Hoa Lạc Ly lại phá lên cười tàn sát bừa bãi, híp mắt xéch gắt gao nhìn chăm chăm Tiêu Dao, nhìn hồi lâu, chậm rãi trêu tức nói:” Xú sư đệ, cho dù sư huynh ta là đoạn tụ, cũng sẽ không coi trọng ngươi! Đầu nhỏ ngươi rốt cuộc chứa cái gì, thật đúng là không thuần khiết!”

Tiêu Dao tà nghệ Hoa Lạc Ly, hừ lạnh nói:” Có sư huynh như ngươi, ta có thể thuần khiết được sao? Cho dù có thuần khiết, cũng bị ngươi phá hỏng!”

Hoa Lạc Ly vừa muốn mở miệng nói cái gì đó, cửa lại bị xao vang, Hoa Lạc Ly nheo lại ánh mắt, còn không đợi Tiêu Dao phản ứng lại, Hoa Lạc Ly đã theo cửa sổ ly khai.

Tiêu Dao bĩu môi, trầm giọng nói:” Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, rốt cuộc ai là chủ nhân nơi này? Về sau nhất định phải đem cửa sổ khoá cho tốt!”

“Sư đệ, mở cửa nhanh, ngươi đang làm sao?” Người ngoài cửa có chút lo lắng nói.

Tiêu Dao đi ra mở cửa, Hòa Diệu bụng cháo nóng hằm hập, cười nói:” Sư đệ, đây chính là tự tay Vân sư huynh nấu.”

Tiêu Dao lấy qua cháo, cháo thorn nước hắn là cho vào rất nhiều dược liệu, Tiêu Dao ừng ực ừng ực đem tất cả cháo đều uống bụng, vẻ mặt thỏa mãn nói:” Vân sư huynh tay nghề càng ngày càng tốt, hắn như thế nào không tự mình đưa tới?”

Hòa Diệu vẽ mặt ai oán nói:” Hắn vốn là muốn đích thân đưa tới, nhưng là sáng sớm đã bị sư phụ kêu đi ra ngoài.”

“Xuất cốc?” Tiêu Dao nghi hoặc nói:” Lần này là đi nơi nào?”

“Không biết, bọn họ cứ thần bí hề hề.” Hòa Diệu có chút cảm giận nói.

Hòa Diệu đột nhiên che miệng, vẻ mặt ăn đau nói:”Sư đệ, ta đau răng!”

Tiêu Dao ngẩn người, mở ra miệng Hòa Diệu, có chút lo lắng nói:”Hòa Diệu, ngươi muốn thay răng! Ta giúp ngươi nhổ răng nha?”

“Nhổ răng?” Hòa Diệu sợ hãi rống, lấy tay che miệng lại, dùng sức lắc đầu nói: “Không cần, là răng cửa, nhổ xong sẽ rất xấu!”

Tiêu Dao cười khò lắc lắc đầu nói:” Không nhổ, ngươi sẽ rất đau, hơn nữa nó sớm muộn gì cũng sẽ tự rụng, còn không bằng trực tiếp nhổ, ngươi cũng có thể không chịu đau.”

“Không muốn không muốn, sẽ rất đau, sẽ thực xấu!” Hòa Diệu nháy mắt to, bộ dáng trẻ con đầy bộ dáng ỷ khuất.

Tiêu Dao không lay chuyển được hắn, cũng chỉ có thể từ bỏ, bất đắc dĩ nói:”Vậy ngươi liền nhịn đau đi.” Nói xong, Tiêu Dao liền muốn ra khỏi phòng.

“Sư đệ, ngươi muốn đi đâu?” Hòa Diệu che miệng, tội nghiệp hỏi.

“Ngươi không cần nhổ răng, ta đây liền đi ra ngoài.” Tiêu Dao buồn cười nhìn Hòa Diệu, nàng biết Hòa Diệu hiện tại hối hận.

“Nhưng là...” Hòa Diệu nhăn nhó nửa ngày, cuối cùng chỉ phải gục đầu xuống, mâu quang âm đạm nói:” Thật đau! Ngươi vẫn là giúp ta nhờ nó đi!”

Tiêu Dao gọi lên khoe miệng một chút cười ta, trêu tức nói:” Nhỏ răng cửa sẽ rất khó nhìn, ngươi thật muốn nhỏ?”

Hòa Diệu kiên định gật đầu nói:” Dù sao sớm muộn gì nó cũng sẽ tự rụng!”

Tiêu Dao gật gật đầu, lấy qua một sợi chỉ, tặc cười nói:”Vây ngươi liền nhăn nhó đi! Ta đây là lần đầu tiên nhỏ răng!”

“A? Không cần! Không cần! Không cần ngươi nhỏ!” Hòa Diệu lại hỏi hận, nhưng là Tiêu Dao hiện đang cao hứng, sao có cho hắn hỏi hận được, Tiêu Dao gắt gao khấp trệ cằm hắn, chỉ nghe Hòa Diệu hét thảm một tiếng

“Này , ta còn không có nhỏ, ngươi la làm gì nha!” Lúc này chính mình chẳng qua là buộc chỉ mà thôi, Tiêu Dao cười khò lác lác đầu.

Hòa Diệu hai mắt đầm lệ mông lung, về mặt ủy khuất nói:”Ta sợ, ngươi vẫn là đừng nhỏ.”

“Không được, khó có được cơ hội thí nghiệm một lần, về sau chính bản thân ta cũng sẽ thay răng a!”

“Ngươi đem ta làm vật thí nghiệm a? Ta mặc kệ!” Hòa Diệu muốn trốn, lại bị Tiêu Dao dùng mâu quang hung tợn trừng mắt, lại không dám chạy thoát.

Tiêu Dao cười tủm tỉm nhìn Hòa Diệu, rất giống một cái giáo hoạt hồ ly,” Sư huynh a, ngươi không phải vẫn nói, Hòa Quốc có rất nhiều ảo thuật để chơi sao? Ngươi có thể hay không biến ra nha?”

Hòa Diệu về mặt kiêu ngạo, cười nói:” Đương nhiên biết!”

Tiêu Dao hơi hơi nheo lại ánh mắt, ở lúc hắn nói chuyện, dùng sức kéo sợi chỉ, một cái răng cửa của Hòa Diệu cứ như vậy nhỏ xuống dưới. “Tốt lắm, nhỏ tốt lắm.”

Hòa Diệu thế này mới lấy lại tinh thần, nguyên lai Tiêu Dao kêu chính mình sư huynh, hỏi mình có thể hay không biết ảo thuật, đều là muốn đòi đi lực chú ý của mình a, Hòa Diệu tán cười nói:” Sư đệ a, ngươi quả nhiên là cái đại phú thiên tài! Một điểm cũng không đau!”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huynh Triền Không Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Ân Nhân Cứu Mạng

Từ ngày Tiêu Dao nhỏ răng cho Hoà Diệu, Giang Thương mang theo năm người Bắc Trần Phong, Vân Huyền cùng Yên Vô Ngân và Long Ngao đang nửa đường chạy về Thần Y cốc, đã muốn rời đi hai tháng, bọn họ đi thực vội vàng, cũng không có nói đi nơi nào.

Tiêu Dao chính là nghe Hoa Lạc Ly mới biết được nơi họ đến, Man tộc xâm lược Giang Vực quốc, biến thành báo nguy, gia gia bọn họ là đến tiền tuyến trị thương cho binh lính.

Vốn tưởng rằng gia gia sẽ trở về lấy Hoa Cỏ trùng ra khỏi Giang Mạt Hàn, nhưng là từ ngày châm cứu xong bảy bảy bốn chín châm đã qua mấy ngày, gia gia cùng bọn họ lại không biết khi nào trở về.

Tiêu Dao ngồi nhìn hoa sắc vì ở trong viện Giang Mạt Hàn rồi than thở, nếu là gia gia lại không quay về, chỉ có mình mới có thể lấy cỏ khỏi hắn, nhưng là...Lấy cỏ là phải cởi toàn bộ quần áo hắn ra.

Nghĩ đến đây Tiêu Dao dùng sức lắc đầu, thì thảo tự trách nói:” Ta là y giả, trong mắt không có phân biệt nam nữ, chỉ có bệnh nhân! Ta làm sao có thể để ý việc đó, gia gia không phải vẫn dạy ta mặc kệ là nam hay là nữ, chỉ cần là bệnh nhân nhất định phải trị liệu, ta kiên trì nhiều như vậy làm cái gì!”

Tiêu Dao hít một hơi thật sâu, sau đó quyết định việc trọng đại, chậm rãi đi vào trong viện.

Kể từ đêm đó chơi cờ, Tiêu Dao mỗi ngày vào giờ Tý đều châm cứu cho Giang Mạt Hàn xong liền ly khai, chưa bao giờ cùng hắn ở lại nói thêm cái gì, tuy rằng nàng rất muốn có nhiều ca ca, nhưng là nàng sợ hãi cái ca ca này hơn, vừa ném thử tư vị mất đi, nàng lựa chọn vẫn nên làm sư huynh thì tốt hơn.

“Mạt Hàn sư huynh, gia gia không biết khi nào mới có thể trở về, Hoa Cỏ trùng trong thân thể ngươi nếu là lại trễ mấy ngày nữa không lấy ra chỉ sợ sẽ có nguy hiểm. Ta nghĩ sẽ thay gia lấy Hoa Cỏ trùng ra cho ngươi, không biết ngươi có nguyện ý tin tưởng ta không? Nếu như ngươi không tin tưởng ta, cũng có thể đợi gia gia trở về, chính là không biết hắn khi nào sẽ trở về.”

Giang Mạt Hàn hơi hơi gọi lên khoe miệng, hắn vốn không thích ra khỏi phòng, nhưng là mỗi ngày đều cố ý ra khỏi phòng đến ngồi trong viện, muốn cho Tiêu Dao tự đưa tới, hắn cười nhẹ nói:” Ngươi mấy ngày nay châm cứu cho ta vẫn chưa châm sai cái gì, cho nên ta tin tưởng ngươi.”

Tiêu Dao khẽ gật đầu, có lẽ nói:” Một khi đã như vậy, vậy thì hiện tại đi? Càng trễ càng khó dẫn Hoa Cỏ trùng ra.”

Giang Mạt Hàn rất phối hợp đi theo Tiêu Dao về phòng, Tiêu Dao hiện về lúng túng nói:” Ngươi phải cởi quần áo ra, ta mới có thể giúp ngươi lấy cỏ trùng ra.”

Giang Mạt Hàn thực tự nhiên cởi đi áo, mấy ngày nay chăm cứu, hẳn đều là làm như vậy.

Tiêu Dao lắc lắc đầu, mâu quang hiện tia né tránh, nhỏ giọng nói:” Tất cả đều phải cởi ra, cái gì cũng không thể mặc.”

Giang Mạt Hàn hơi hơi nhú mi, hẳn chưa bao giờ ở trước mặt người khác cởi sạch sẽ, cho dù cung nữ muốn hầu hạ hẳn tắm rửa, hẳn cũng đều là cự tuyệt, hiện tại muốn ở trước mặt Tiêu Dao cởi sạch thân mình, điều này làm cho Giang Mạt Hàn có vẻ có chút khó xử.

Tiêu Dao nhìn ra tia khó xử trong mắt hắn, chính mình làm sao lại không xấu hổ, nàng cười khổ nói: “Muốn lấy Hoa Cỏ trùng ra, phải lấy châm bạc châm huyết, từ đỉnh đầu cho đến lòng bàn chân, cho nên phải cởi sạch.”

Giang Mạt Hàn gật gật đầu, tay cởi tiết khổ, Tiêu Dao hơi hơi quay đầu đi, khuôn mặt nhỏ nhắn sớm đã hồng như máu. (Chuối: Á á!!!! Cởi rồi cởi rồi >”<)

Giang Mạt Hàn lúc đầu còn cảm thấy có chút thẹn thùng, hiện tại nhìn Tiêu Dao trước mặt so với chính mình càng thẹn thùng hơn, không khỏi cười lên tiếng, cười trừ nói:” Ta còn không ngại cho ngươi xem hết, ngươi thẹn thùng cái gì? Người học y như vậy cũng không thể thành tài!”

Tiêu Dao hít một hơi thật sâu, đầu chậm rãi xoay trở về, ánh mắt thẳng tắp nhìn mặt Giang Mạt Hàn, một điểm cũng không dám tùy tiện di chuyển loạn, có vẻ có chút giống rối gỗ.

Giang Mạt Hàn hơi hơi đánh một cái rùng mình, cười khổ nói:” Rõ ràng người bị xem là ta, vì sao ngươi so với ta còn không được tự nhiên? Cũng không phải là cô nương, chúng ta đều là nam, không cần câu thúc như vậy, mau lấy cỏ trùng ra, trời rất lạnh!”

Nghe thấy hai chữ “Cô nương”, thần kinh Tiêu Dao như bị kích thích, liền ưỡn ngực, âm thanh không hồn giận nói:” Cái gì cô nương không cô nương, ta đường đường là nam tử hán! Ngươi cảm thấy lạnh thì lên trên giường đi, nằm giữa ra!”

Nhìn thân thể Tiêu Dao bảy tuổi trước mắt có bộ dáng nhỏ rất đáng yêu, Giang Mạt Hàn chính là hơi hơi nheo lại ánh mắt, lại cũng không nói thêm gì, liền nghe theo lời Tiêu Dao nói nằm thẳng ở trên giường.

“Ngươi nhắm mắt lại!” Tiêu Diêu nhú mi nói.

Giang Mạt Hàn khẽ gật đầu.

Tiêu Dao rất nhanh ở trên nửa người hắn châm đầy châm, ánh mắt chăm chú, rất nhanh châm cứu nửa người còn lại, thủ pháp giống như châm cứu cho cái nữ tử kia ở nơi ở của Thủy Vô Khuyết.

Bởi vì từng có một lần thử luyện, lần này hiển nhiên so với lần trước nhanh hơn, nhắm mắt lại cũng không có làm lỗi, Tiêu Dao âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

“Mạt Hàn sư huynh, hé miệng.”

Giang Mạt Hàn nghe theo, Tiêu Dao đem nhị hoa sắc vi đặt ở trên đầu lưỡi hắn, không lâu sau Hoa Cỏ trùng liền chậm rãi bò ra, không phải là một con mà là ba con, Tiêu Dao hơi hơi nhú mi, nhưng cũng rất nhanh nắm chúng nó lên bỏ vào hộp gỗ, nàng thu hồi Hoa cỏ trùng càng nhiều là có mục đích. Chủ yếu là muốn nhìn một chút Hoa cỏ trùng của nàng kia cùng Hoa cỏ trùng của Giang Mạt Hàn có phải hay không là do cùng một người bồi dưỡng.

“Tốt lắm, ngươi mau mặc quần áo sam vào đi.” Tiêu Diêu đưa lưng về phía Giang Mạt Hàn, trầm giọng nói.

Đợi Giang Mạt Hàn mặc xong quần áo, ý hắn muốn Tiêu Dao lưu lại uống trà, Tiêu Dao nguyên bản muốn cự tuyệt, nhưng là bị Giang Mạt Hàn mạnh mẽ kéo đến ghế dựa ẩn ngồi xuống.

“Ngươi làm gì vậy?” Tiêu Dao có chút buồn bực trừng mắt Giang Mạt Hàn, vừa nãy mình mới thấy được thứ không nên xem, hiện tại sốt ruột muốn đi tẩy mắt, hẳn đem chính mình ẩn ngồi xuống ghế làm cái gì!

Giang Mạt Hàn rót cho Tiêu Dao một ly trà, còn thật sự nói:” Ta nói rồi, nếu như ta có thể quá kiếp nạn này, ngươi liền là ân nhân cứu mạng của ta, ta sẽ vẫn đối tốt với ngươi.”

Tiêu Dao bĩu môi, hừ lạnh nói:” Đối tốt với ta, chính là bức ta làm chuyện ta không muốn làm? Ta hiện tại mệt chết đi, muốn trở về nghỉ ngơi, một điểm cũng không muốn cùng ngươi uống trà!”

“Ta là muốn lấy trà thay rượu cảm ơn ngươi.” Giang Mạt Hàn cầm lấy cái chén đưa cho Tiêu Dao

Mâu thuẫn Tiêu Dao hiện lên một tia tinh quang, tặc hề hề cười nói:” Ngươi là thật tâm cảm tạ ta?”

Giang Mạt Hàn đột nhiên có cảm giác tiểu gia hỏa trước đây có chút nguy hiểm lên, hắn hiện về cảnh giác gật gật đầu.

“Hắc hắc!” Tiêu Dao nheo lại ánh mắt, nhíu mày cười nói:” Ta là ân nhân cứu mạng của ngươi, cho nên ngươi phải giúp ta làm một ít việc nhỏ, ngươi hẳn là sẽ không cự tuyệt đi?”

Giang Mạt Hàn hơi hơi nhíu mi, bình tĩnh hỏi:”Gấp cái gì?”

Tiêu Dao giảo hoạt cười nói:” Cũng không phải cái gì đại ân, Hoa Cổ trùng trên người đã được khử trừ, lý ra ngươi phải về nhà báo cái bình an phải không?”

Không rõ lắm đối phương đánh cái chủ ý quỷ gì, Giang Mạt Hàn thực thận trọng đáp:” Ta có thể dùng bỏ câu đưa tin, gia gia cho ta ở trong này nghỉ ngơi vài ngày, học chút y thuật, như vậy sẽ không lại bị người khác hãm hại.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Dao liền suy sụp, nhíu mi nói:” Vạn nhất bỏ câu lạc đường, gia gia ngươi sẽ lo lắng, không bằng ngươi tự mình trở về báo cái bình an đi? Đợi báo bình an xong lại về cốc học tập cũng không muộn a!”

Giang Mạt Hàn hơi hơi nheo lại ánh mắt, tựa hồ đã muốn đoán được ý muốn đối phương, hần mặt giãn ra cười nói:” Ngươi là muốn xuất cốc?”

Tiêu Dao lấy tay che miệng Giang Mạt Hàn, “Hừ, nhỏ giọng chút!” Tiêu Dao về mặt ai oán nói:” Từ lần trước sau khi mất tích, gia gia phân phó sư diệt thù về cửa cốc là không được ta bước ra Thần Y Cốc nửa bước!”

Giang Mạt Hàn nhấp mím môi, mâu trung hiện lên nồng đậm ý cười, thần nhiên nói:” Nếu ông chú phân phó không cho ngươi xuất cốc, ta làm sao có thể vi phạm? Cho dù ta có nghĩ rằng phải giúp ngươi, người giữ cửa cốc cũng không đồng ý cho ngươi xuất cốc, ta cũng không có biện pháp.” Nói xong hần khoát tay áo, ra về về mặt bất lực.

“Cũng không phải! Cũng không phải!” Tiêu Dao nhíu mày, giảo hoạt cười nói: “Chỉ cần ngươi có tâm giúp ta, ta liền có biện pháp xuất cốc!”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huỳnh Triền Không Ngớt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Đệ Đệ Thương Ngươi

Trước cửa Thần Y cốc vừa vặn lại đến phiên hai huynh đệ Vũ Văn Vũ Võ gác.

Giang Mạt Hàn đánh chiếcngựa chở đầy dược thảo chậm rãi đi tới, Vũ Văn hơi hơi nhíu mi, tiến đến chấp tay nói:” Mạt Hàn sư thúc là muốn đi nơi nào?”

Giang Mạt Hàn có chút không thích xưng hô này, hần lạnh lùng nói:” Chính là về nhà báo cái bình an.”

“Phải không? Kia làm gì phải mang nhiều thảo dược như vậy trở về? Chẳng lẽ nhà người có người sinh bệnh?” Vũ Võ hiển nhiên không thừa nhận người so với chính mình vào cốc còn trẻ hơn làm sư thúc, khẩu khí cực kì không tốt.

Giang Mạt Hàn lạnh lùng nhìn về phía Vũ Võ, Vũ Võ toàn thân run lên, cảm thấy sinh ra vài phần kiêng kị, khẩu khí liền dịu đi nói:” Ta cũng chỉ là theo lẽ công bằng làm việc, xe ra vào Thần Y cốc đều cần kiểm tra, đặc tội!”

Nói xong, Vũ Võ chạy tới chỗ thảo dược, tay thò vào bên trong đồng cỏ thảo dược, kiểm tra coi có gì khác thường hay không.

Bên trong xe đều là một ít thảo dược bình thường, cũng không phải vật quý gì, cho dù sư thúc trước mắt này muốn mang theo thảo dược quý giá đi, hần cũng không dám nói cái gì. Chính là nghi hoặc Giang Mạt Hàn làm sao có thể lấy chút thảo dược xuất cốc mà bên ngoài mua cũng được, nhưng nguyên do trong đó lại nói không nên lời, Vũ Võ chỉ phải ghen bĩu môi nói:” Không có gì dị thường.”

Vũ Văn khẽ gật đầu, hần tin được đệ đệ mình, trước lúc đệ đệ kiểm tra là lúc mình cũng đã nhìn lướt qua thảo dược trong xe, xác thực không có gì dị thường.

Vũ Văn có lẽ nói:” Nếu không có vấn đề, vậy thì thỉnh Mạt Hàn sư thúc xuất cốc, xin hỏi người khi nào trở về, để chúng ta có thể nói cho các sư huynh đệ khác.”

Giang Mạt Hàn thần nhiên nói: “Lần này về nhà, cũng không biết trường bối muốn ở lại bao lâu.”

“Một khi đã như vậy, chúng ta đây sẽ nói cho các sư huynh đệ khác, Mạt Hàn sư thúc thỉnh.” Tay Vũ Văn làm một cái động tác thỉnh.

Giang Mạt Hàn rất nhanh điều khiển xe rời đi Thần y cốc, xe chạy đến địa phương cách Thần Y cốc hơi xa, Giang Mạt Hàn mới dừng lại xe, đạm cười nói:” Đã xuất cốc, ngươi có thể đi ra.”

Tiêu Dao đẩy ra tấm ván gỗ màu đen hình tròn trên người, từ giữa xe chui ra, trên mặt lộ vẻ âm mưu thực hiện được cười xấu xa nói:” Vũ Võ luôn luôn

sơ ý, chọn tòi gian hãn trong coi sẽ không sai, ha ha!”

Giang Mạt Hàn lắc đầu cười nói:” Cũng không phải hãn sơ ý, đôi người khác chỉ sợ cũng sẽ bị người lừa, Chương Nhân Pháp này của người là cùng ai học?”

Tiêu Dao nhú mày cười nói:” Hỏa Diệu a, hãn là cái ảo thuật cao thủ, mộc dũng này tuy rằng không sâu, nhưng là dùng tám ván gỗ màu đen sẽ có một loại cảm giác không thấy có gì sai, cảm giác giống như mộc dũng không có biến hóa, kỳ thật có ám cách!”

“Là cái người gần tuổi với người, thiếu một cái răng? Nếu hãn dạy người thứ này, vì sao không cùng ra cốc?” Giang Mạt Hàn còn chưa hoàn toàn nhớ hết rõ ràng tên những người khác.

Nghe vậy, Tiêu Diệu phù một tiếng bật cười, “Thiếu một cái răng? Ha ha, lời này người đừng cho hãn nghe thấy! Hãn là vì thiếu một cái răng mà ngưng ngừng không muốn xuất cốc gặp người!”

Giang Mạt Hàn khoe miệng hơi hơi run rẩy, thân nhiên nói:” Hiện tại đã xuất cốc, người muốn đi đâu?”

Tiêu Dao bĩu môi nói:” Trước cùng người trở về báo bình an.”

“Không cần, ta đã dùng bồ câu đưa tin báo cho gia gia.” Giang Mạt Hàn đậm cười nói.

“Cái gì? Ta vốn đang muốn đi nhà người ngoạn đây!” Tiêu Dao vẻ mặt thất vọng, cúi đầu ai oán nói.

“Đi nhà của ta ngoạn? Nhà của ta không có cái gì hay để đùa.” Thanh âm Giang Mạt Hàn lạnh như băng, mâu trung hiện lên một tia âm đạm

Giang Mạt Hàn đã thật lâu không có đối với mình nói chuyện lạnh như băng, âm thanh hãn đột nhiên lạnh như băng làm cho Tiêu Dao có chút không thói quen, Tiêu Dao tò mò nhìn về phía Giang Mạt Hàn, nghi hoặc hỏi:” Người không thích nhà của người sao?”

“Àn.” Thanh âm Giang Mạt Hàn giống như theo chớp mũi mà ra, cực kỳ khinh.

Tiêu Dao lộ vẻ kinh ngạc trừng mắt nhìn hãn, lại tiến lên tiếp tục hỏi:” Vì sao?”

“Người nơi đó, trừ bỏ gia gia, đều thực giả tạo, ta không thích.” Giang Mạt Hàn không biết vì sao nhìn Tiêu Dao trước mắt lóe ra con người đen, những thứ dấu trong lòng không hề giữ lại đều nói ra khỏi miệng.

Tiêu Dao cúi mâu suy nghĩ trong chốc lát, ngưng mi nói:” Cha nương người cũng giả tạo sao?”

Trong đầu Giang Mạt Hàn hiện lên khuôn mặt tái nhợt, đó là lúc ba tuổi, bộ dáng mẫu phi khi rời đi, mẫu phi rời đi hậu thế, hãn lại bị đưa đến cho chính vương phi làm đứa nhỏ dưới gối cho nàng, nàng đã có đứa nhỏ của mình, thu lưu hãn chẳng qua là diễn trò thôi, nghĩ đến phụ vương, Giang Mạt Hàn mặt nháy mắt lạnh như băng.

“Như thế nào không nói lời nào?” Tiêu Dao buồn bực hỏi: “Là không muốn nói đến chuyện không vui? Nói ra hãn tốt hơn, ta sẽ không nói cho người khác.”

Giang Mạt Hàn lắc đầu nói:” Không có gì hay để nói.”

Tiêu Dao bĩu môi, hiện vẻ buồn bực nói:” Người cứ ghen ở trong lòng đi, đem chính mình ghen chết ghen thành một tòa đại băng sơn đi! Còn nói ta là ân nhân cứu mạng của người, hiện tại hỏi người chút sự tình cũng không chịu nói!”

Hiển nhiên phép khích tướng rất hữu dụng, Giang Mạt Hàn hít một hơi thật sâu, cuối cùng chậm rãi mở miệng, “Cha ta là một người phong lưu bạc tình, hãn có rất nhiều nương tử, nương ta chẳng qua là một trong số đó, bởi vì nương gia thể không tốt, cho nên ở trong phủ không có địa vị gì. Lúc ta ba tuổi, người nàng tích uất ức thành tật mà mất. Sau lại ta bị cha đưa cho đại phu nhân nhận nuôi, bởi vì nàng có đứa nhỏ của mình, đối với ta chẳng quan tâm, như là thành tích của ta so với đứa nhỏ nàng tốt hơn, sẽ lên đánh chửi ta.”

Nhớ tới những ngày bị đánh chửi, Giang Mạt Hàn run nhẹ một chút, nếu không phải vào lúc mình bảy tuổi bị gia gia phong làm thái tử, nữ nhân kia không dám lại đánh mình, có lẽ hiện tại những ngày bị đánh chửi vẫn còn tiếp diễn.

Tiêu Dao gắt gao nắm chặt tay thành quyền nhỏ, tức giận bất bình nói:” Nàng làm sao có thể như vậy khi dễ người! Người vì sao không nói cho cha người, có lẽ cha người nếu biết sẽ trừng phạt nàng thật nặng!”

Nói cho phụ vương? Bởi vì gia gia từ nhỏ quá mức yêu thương chính mình, phụ vương vốn là đối với mình có chứa ghen tị, có lẽ ước gì nữ nhân kia đem mình đánh chết, hiện tại chính mình là đương triều thái tử, gia gia không có đem thái tử vị cho hãn, hãn đối với mình hận thấu xương, lại làm sao có thể giúp bản thân mình? Giang Mạt Hàn mâu quang lạnh lùng, ngược lại cười khổ nói:” Hãn sẽ không quan tâm, cho nên ta không thích cái nhà kia.”

“Không phải có gia gia người sao? Người không phải thích gia gia người sao? Nói cho gia gia người, làm cho hãn hảo hảo hảo trừng trị cái phá hư nữ nhân kia khi dễ người!” Tiêu Dao không có người nhà gì, theo bản năng nghĩ đến nhà hãn là âm áp, nhưng là hiện tại nghe được Giang Mạt Hàn nói lời này, trừ bỏ vì hãn tức giận mà bất bình, đối với Giang Mạt Hàn lại có nhận thức càng sâu, thậm chí cảm thấy không có người nhà như mình, chính mình ít nhất có gia gia cùng nhóm sư huynh sư đệ yêu thương, nhưng là người đầu Giang Mạt Hàn lại so với mình còn thiếu hơn, không hiểu sao có chút đồng tình, muốn cho hãn âm áp.

Giang Mạt Hàn khẽ cười nói: “Phá hư nữ nhân? Xưng hô này lại thật ra thực thích hợp cho cái nữ nhân kia! Gia gia bạn quá, có rất nhiều chuyện chờ hấn xử lý, ta không nghĩ hấn bởi vì ta mà phiền não.”

Tiêu Dao tựa hồ thực có thể lý giải ý nghĩ của Giang Mạt Hàn, chính mình không phải cũng vậy sao, tuy rằng mình thực hi vọng mau chút giải độc, nhưng là cũng không thúc giục gia gia, bởi vì gia gia bề bộn nhiều việc, người muốn cứu có rất nhiều rất nhiều, dù sao sinh mệnh chính mình không có nguy hiểm, cũng không muốn làm phiền gia gia, tay Tiêu Dao cầm lấy tay Giang Mạt Hàn, tay Giang Mạt Hàn thực lạnh như băng, Tiêu Dao khẽ run lên, lại nắm càng nhanh nói: “Nhớ rõ lời ngươi đã nói, chỉ cần ta muốn kêu ngươi là ca ca, là có thể kêu ngươi ca ca ngươi đúng hay không?”

Trong lòng bàn tay truyền đến ấm áp, làm cho Giang Mạt Hàn nao nao, hấn mỉm cười gật gật đầu.

Tiêu Dao ngọt ngào cười nói: “Cha ngươi không đau ngươi, mẹ kế khi dễ ngươi, gia gia bạn quá không thời gian chiều cô ngươi, kia muội. . . Khụ khụ. . .” Tiêu Dao đột nhiên mạnh ho khan lên.

Giang Mạt Hàn lo lắng vỗ vỗ Tiêu Diêu lưng, cũng không để ý cái từ “muội” kia, lo lắng hỏi: “Làm sao vậy, không có việc gì đi?”

Tiêu Dao gặp thuận lợi đem lời nói sai quãng đi, nuốt nuốt nước miếng, vỗ vỗ ngực, cười nói: “Không có việc gì!”

Giang Mạt Hàn mỉm cười.

Tiêu Dao lời thề son sắt lặp lại nói: “Cha ngươi không đau ngươi, mẹ kế khi dễ ngươi, gia gia bạn quá không thời gian chiều cô ngươi, kia đệ đệ ta thay cha ngươi thương ngươi, thay nương ngươi sủng ngươi, thay gia gia ngươi yêu quý ngươi, về sau có cái gì không vui, đừng đem mình phong bế trở thành toà băng sơn, đem không vui hết thảy nói cho ta biết, nếu như ta có biện pháp cho ngươi giải quyết đó là tốt nhất, nếu như ta không có bản lĩnh đến giúp ngươi, ta sẽ chặt chẽ quản cái miệng, tuyệt đối sẽ không làm cho người thứ ba biết tâm sự của ngươi.”

Giang Mạt Hàn giật mình hồi lâu, giật giật môi, ái gì cũng không có nói ra miệng, chính là gất gao nhìn ánh mắt Tiêu Dao, cặp con ngươi kia thiên chân ấm áp tựa hồ làm ấm áp tâm, lại kiên định ý nghĩ lúc trước, thề chiều cô tốt Tiêu Dao, vẫn đối với hấn hảo.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huynh Triền Không Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Không Hiểu Cầm Túc

“Ngại quá , quấy rầy các ngươi rồi !” Hoa Lạc Ly lộ vẻ tà mị mỉm cười, nhẹ vỗ về tiểu phi miêu trong lòng chậm rãi đi tới, trong mắt phượng hẹp dài bắn ra một đạo hàn quang thẳng tắp hướng Giang Mạt Hàn.

Giang Mạt Hàn sắc mặt trầm xuống, ánh mắt lạnh như băng cố ý phản kích lại .

Tiêu Dao bĩu môi, có chút ai oán nói: “Ngươi như thế nào cũng ở đây ?”

”Ồ đây? Xứ sư đệ tựa hồ đánh giá rất cao chính mình đi! Sư huynh tạ chẳng qua là tiện đường tản bộ, bất quá nói cũng khéo, vậy mà vừa vặn gặp ngươi! (Miu : có xiu gió ==))) Nếu như ta nhớ không lầm, xứ sư đệ hấn là không thể ra cốc. . .” Hoa Lạc Ly lời nói như thế, mâu quang mang theo vài tia uy hiếp .

Tiêu Dao hai tay để trước ngực, tà nghệ nhìn Hoa Lạc Ly, hừ lạnh nói: “Ta không thích người khác uy hiếp ta, nếu như ngươi muốn mặt báo thì đi mặt báo đi , dù sao gia gia không ở trong cốc, ngươi không làm gì được ta!”

Gặp Tiêu Dao có chút bộ dáng vô lại, Hoa Lạc Ly cười lên tiếng, hấn thu hồi uy hiếp ánh mắt, ngược lại trong mắt lộ vẻ sùng nịch, tay nhéo nhéo hai má Tiêu Dao , bắt đắc dĩ cười nói: “Đúng vậy, ta xác thực không làm gì được ngươi! Cho dù sư phụ biết, hấn sùng ngươi nhiều như vậy, cũng sẽ không trừng phạt ngươi!”

Tiêu Dao không quen Hoa Lạc Ly trong mắt xéch giảo hoạt lộ ra mâu quang sùng nịch, nàng dùng sức chà lau hai má lúc nãy hấn sờ qua, ra vẻ ghét bỏ nói: “Đừng có dùng tay đã sờ mèo mà chạm vào mặt của ta!”

Hoa Lạc Ly khoe môi nhếch lên tà mị mỉm cười, mâu quang lại lạnh lùng nhìn về phía Giang Mạt Hàn, cười nói: “Xứ sư đệ, ngươi nhận thức hấn làm ca ca, như vậy cũng phải nhận thức ta làm ca ca!” (Miu : có mùi giấm chuối tý nhi .3. Chuối: Hình như là vậy)

Tiêu Dao bĩu môi, hừ lạnh nói: “Nhận thức ngươi làm sư huynh ta đã thực không tình nguyện, còn muốn làm ca ca, ta mới không cần đâu!”

Hoa Lạc Ly trong mắt hiện lên một tia âm đạm, cũng rất mau thu hồi âm đạm mâu quang, quý dị cười nói: “Ta cũng không muốn làm ca ca, có vị trí so với làm ca ca còn tốt hơn!”

Hoa Lạc Ly cố gắng tiến một bước tiếp cận Tiêu Dao, trong lúc Tiêu Dao không đề phòng, liền nhang chóng đem Tiêu Dao ôm gất gao trong ngực, vận

khí bay đi, con người chăm chọc cười lạnh nói: “Giang Mạt Hàn, xú sư đệ ta liền mang đi ! Đa tạ người đem nàng xuất cốc!”

Giang Mạt Hàn vận khí đuổi theo, nhưng là Hoa Lạc Ly đã muốn đi rất xa, khinh công Giang Mạt Hàn không bằng Hoa Lạc Ly, hơn nữa bệnh nặng mới khỏi, căn bản đuổi không kịp, hắn lại vẫn như cũ đuổi theo thật lâu, cho đến lúc bóng dáng Hoa Lạc Ly hoàn toàn biến mất... (Miu : Tiêu Dao quả thực hoa đào quá nhiều :3)

Xác định Giang Mạt Hàn rốt cuộc đuổi không kịp, Hoa Lạc Ly đứng ở trên cỏ cạnh bờ sông, vừa muốn buông tay buông Tiêu Dao, lại nghe thấy Tiêu Dao thanh âm gần như rít gào, “Này, Hoa Lạc Ly, thả ta xuống dưới!”

Nghe tiếng, Hoa Lạc Ly chẳng những không có buông tay, lại càng ôm chặt hơn.

“Thật sự muốn ta thả người xuống dưới? Không nghĩ muốn ta ôm nhiều hơn sao ?” Hoa Lạc Ly hơi hơi nheo lại ánh mắt, cười cực kì yêu nghiệt.

Mâu quang Tiêu Dao liền hoảng hốt, dùng sức lắc lắc đầu, cảm thấy ai oán, vì sao chính mình nhìn hắn tươi cười mà thất thần. Tiêu Dao cá giận nói: ” Thả ta xuống dưới!”

Ánh mắt Hoa Lạc Ly dời về phía thâm cỏ, xác định ở dưới là thâm cỏ mềm mại, hắn hơi hơi gọi lên khoe miệng, tà mị cười nói: “Hào, ta thả người xuống dưới!” Vừa dứt lời, đột nhiên buông lỏng tay.

“Ai u!” Tiêu Dao xoa mông, thật vất vả đứng dậy, ánh mắt hung tợn trừng mắt Hoa Lạc Ly.

Còn chưa đợi Tiêu Dao mở miệng trách tội, Hoa Lạc Ly đã ra về ầy khuất, giành trước mở miệng nói: “Chính người muốn ta buông tay, không thể trách ta!”

“Người...” Tiêu Dao đột nhiên dừng lại, ánh mắt gắt gao nhìn mắt cá chân chỗ Hoa Lạc Ly, ngưng trọng nói: “Không nên cử động!”

Hoa Lạc Ly mâu quang mờ mịt, bên tai truyền đến thanh âm của xà , hắn toàn thân ngẩn ra, bỗng nhiên gọi lên một chút tà mị mê hoặc xấu xa cười, vô nhẹ nhẹ mông tiểu phi miêu.

“Ngại quá , quý rầy các người rồi !” Hoa Lạc Ly lộ vẻ tà mị mỉm cười, nhẹ vỗ về tiểu phi miêu trong lòng chậm rãi đi tới, trong mắt phượng hẹp dài bắn ra một đạo hàn quang thẳng tắp hướng Giang Mạt Hàn.

Giang Mạt Hàn sắc mặt trầm xuống, ánh mắt lạnh như băng cố ý phản kích lại .

Tiêu Dao bĩu môi, có chút ai oán nói: “Người như thế nào cũng ở đây ?”

” Ở đây? Xú sư đệ tựa hồ đánh giá rất cao chính mình đi! Sư huynh ta chẳng qua là tiện đường tản bộ, bất quá nói cũng khéo, vậy mà vừa vận gặp người! (Miu : có xú gió =))) Nếu như ta nhớ không lầm, xú sư đệ hẳn là không thể ra cốc...” Hoa Lạc Ly lời nói như thế, mâu quang mang theo vài tia uy hiếp .

Tiêu Dao hai tay để trước ngực, tà nghệ nhìn Hoa Lạc Ly, hừ lạnh nói: “Ta không thích người khác uy hiếp ta, nếu như người muốn mật báo thì đi mật báo đi , dù sao gia gia không ở trong cốc, người không làm gì được ta!”

Gặp Tiêu Dao có chút bộ dáng vô lại, Hoa Lạc Ly cười lên tiếng, hắn thu hồi uy hiếp ánh mắt, ngược lại trong mắt lộ vẻ sùng nịch, tay nheo nheo hai má Tiêu Dao , bất đắc dĩ cười nói: “Đúng vậy, ta xác thực không làm gì được người! Cho dù sư phụ biết, hẳn sùng người nhiều như vậy, cũng sẽ không trừng phạt người!”

Tiêu Dao không quen Hoa Lạc Ly trong mắt xéch giảo hoạt lộ ra mâu quang sùng nịch, nàng dùng sức chà lau hai má lúc này hắn sờ qua, ra vẻ ghét bỏ nói: “Đừng có dùng tay đã sờ mèo mà chạm vào mặt của ta!”

Hoa Lạc Ly khoe môi nhếch lên tà mị mỉm cười, mâu quang lại lạnh lùng nhìn về phía Giang Mạt Hàn, cười nói: “Xú sư đệ, người nhận thức hẳn làm ca ca, như vậy cũng phải nhận thức ta làm ca ca!” (Miu : có mùi giấm chuối tỳ nhi :3. Chuối: Hình như là vậy)

Tiêu Dao bĩu môi, hừ lạnh nói: “Nhận thức người làm sư huynh ta đã thực không tình nguyện, còn muốn làm ca ca, ta mới không cần đâu!”

Hoa Lạc Ly trong mắt hiện lên một tia âm đạm, cũng rất mau thu hồi âm đạm mâu quang, quý dị cười nói: “Ta cũng không muốn làm ca ca, có vị trí so với làm ca ca còn tốt hơn!”

Hoa Lạc Ly cố gắng tiến một bước tiếp cận Tiêu Dao, trong lúc Tiêu Dao không đề phòng, liền nhang chóng đem Tiêu Dao ôm gắt gao trong ngực, vận khí bay đi, con người chăm chọc cười lạnh nói: “Giang Mạt Hàn, xú sư đệ ta liền mang đi ! Đa tạ người đem nàng xuất cốc!”

Giang Mạt Hàn vận khí đuổi theo, nhưng là Hoa Lạc Ly đã muốn đi rất xa, khinh công Giang Mạt Hàn không bằng Hoa Lạc Ly, hơn nữa bệnh nặng mới khỏi, căn bản đuổi không kịp, hắn lại vẫn như cũ đuổi theo thật lâu, cho đến lúc bóng dáng Hoa Lạc Ly hoàn toàn biến mất... (Miu : Tiêu Dao quả thực hoa đào quá nhiều :3)

Xác định Giang Mạt Hàn rốt cuộc đuổi không kịp, Hoa Lạc Ly đứng ở trên cỏ cạnh bờ sông, vừa muốn buông tay buông Tiêu Dao, lại nghe thấy Tiêu Dao thanh âm gần như rít gào, “Này, Hoa Lạc Ly, thả ta xuống dưới!”

Nghe tiếng, Hoa Lạc Ly chẳng những không có buông tay, lại càng ôm chặt hơn.

“Thật sự muốn ta thả ngươi xuống dưới? Không nghĩ muốn ta ôm nhiều hơn sao?” Hoa Lạc Ly hơi hơi nheo lại ánh mắt, cười cực kì yêu nghiệt.

Mâu quang Tiêu Dao liền hoảng hốt, dùng sức lắc lắc đầu, cảm thấy ai oán, vì sao chính mình nhìn hắn tươi cười mà thất thần. Tiêu Dao cả giận nói: “Thả ta xuống dưới!”

Ánh mắt Hoa Lạc Ly dời về phía thâm cỏ, xác định ở dưới là thâm cỏ mềm mại, hắn hơi hơi gọi lên khoe miệng, tà mị cười nói: “Hảo, ta thả ngươi xuống dưới!” Vừa dứt lời, đột nhiên buông lỏng tay.

“Ai u!” Tiêu Dao xoa mông, thật vất vả đứng dậy, ánh mắt hung tợn trừng mắt Hoa Lạc Ly.

Còn chưa đợi Tiêu Dao mở miệng trách tội, Hoa Lạc Ly đã ra vẻ ủy khuất, giành trước mở miệng nói: “Chính ngươi muốn ta buông tay, không thể trách ta!”

“Ngươi...” Tiêu Dao đột nhiên dừng lại, ánh mắt gắt gao nhìn mắt cá chân chỗ Hoa Lạc Ly, ngưng trọng nói: “Không nên cử động!”

Hoa Lạc Ly mâu quang mờ mịt, bên tai truyền đến thanh âm của xà, hắn toàn thân ngẩn ra, bỗng nhiên gọi lên một chút tà mị mê hoặc xấu xa cười, vỗ nhẹ nhẹ mông tiểu phi miêu. Gửi thanks

Tề Ngự Phong↓ Re: [Dị Giới, NP] Cực phẩm sư huynh thiên không ngớt - Nhuận Nguyệt Thần 22.11.2014, 12:21

Tiếp theo chương 30

Nháy mắt tiểu miêu toàn thân trắng mập nhảy dựng lên, mâu lam sáng ngời, phi thân xuống, trong nháy mắt, chính là móng vuốt công phu đã gắt gao cào ở 7 tắc trên thân xà (7 tắc xà tức là vị trí gần tim của rắn)

Tiêu Dao còn chưa phát ra ngân châm ở trong tay, nàng về mặt kinh ngạc, nàng không nghĩ tới tiểu phi miêu này béo béo nộn nộn thân mình, cư nhiên thân thủ so với chính mình còn nhanh hơn.

Hoa Lạc Ly đoạt lấy rắn cạp nong mà móng vuốt tiểu phi miêu đang đùa giỡn, nhìn nó đã bị tiểu phi miêu đùa nửa chết nửa sống, Hoa Lạc Ly cười hỏi: “Lam, ngươi khi nào trở nên hư như vậy rồi? Còn biết tra tấn địch nhân, là ai dạy ngươi?”

Tiêu Dao một bên lấy lại tinh thần, thấp giọng than thở nói: “Còn không phải ngươi!”

Hoa Lạc Ly gọi lên khoe miệng, đem rắn cạp nong nửa chết nửa sống đưa tới trong tay Tiêu Dao.

Tiêu Dao tay né tránh, âm thanh lạnh lùng nói: “Cho ta làm cái gì!”

Hoa Lạc Ly cười khở lắc lắc đầu nói: “Xử sự đệ, ngươi lần này xuất cốc, là vì nghiên cứu chế tạo giải dược?”

Tiêu Dao bĩu môi, con ngươi sụp xuống, có chút lo lắng không đáng nói đến: “Chính là có nghiên cứu trên người Hoa Cổ trùng, cũng không thể hoàn toàn khẳng định nghiên cứu chế tạo giải dược sẽ có hiệu quả trên cơ thể người.”

Hoa Lạc Ly mâu trung hiện lên mỉm cười, tay sờ sờ đầu Tiêu Dao, hắn khó được ôn nhu an ủi nói: “Ta hôm nay đi qua phòng ngươi, thấy Hoa Cổ trùng trên bàn, ta phát hiện ngươi đem độc Hoa Cổ trùng giải dược là thật, nhưng là ngươi đã quên rằng dưới mọi tình huống nguy hiểm Hoa Cổ trùng sẽ xuất ra một loại nọc độc, ngươi giải dược chẳng những thể còn bắt nó vốn có độc tự chính nó giải độc! Nàng kia vẫn chưa trung hòa độc cổ trùng, cho nên giải dược này cần phải thêm độc rắn cạp nong, mới có thể giải trên người nàng hiệu quả”

Tiêu Dao ngẩn người, mím môi cười, không được tự nhiên nói: “Hoàn hảo ngươi đi theo, bằng không ta liền trở thành lang băm!”

Hoa Lạc Ly cầm trong tay rắn cạp nong đưa cho Tiêu Dao, trầm giọng nói: “Ta không phải đi theo! Ta chỉ là nghe nói bờ sông này thường xuyên có rắn cạp nong lui tới, mới đi ra ngoài tìm tìm!”

Tiêu Dao khẽ gật đầu, nhoen miệng cười nói: “Cũng may nửa đường gặp gỡ ngươi!”

Nhìn Tiêu Dao tươi cười sáng lạn, Hoa Lạc Ly trong óc đột nhiên hiện lên lúc trước Tiêu Dao đối Giang Mạt Hàn cười bộ dáng, hắn sắc mặt trầm xuống, giận dữ hỏi nói: “Ngươi vì sao tìm Giang Mạt Hàn giúp ngươi xuất cốc? Lại không tới tìm ta?” (Miu : giẫm giẫm giẫm =)

Nghe tiếng, Tiêu Dao khẽ run lên, hắn tức giận sao? Bởi vì chính mình không có tìm hắn mà tức giận? Ai bảo hắn luôn thích trêu chọc người, chính mình cũng là sợ hãi hắn không chịu hỗ trợ, ngược lại lại trêu chọc chính mình, mới không có tìm hắn...

Kỳ thật khi nghiên cứu chế tạo giải dược, thứ nhất là nghĩ đến hắn, dù sao chuyện tình Thủy Vô Khuyết chỉ có hắn biết, tìm hắn hỗ trợ là thực tế nhất!

Tiêu Dao có chút không được tự nhiên tiêu sái tiến lên vài bước, Tiêu Dao không biết vì sao chính mình tìm Giang Mạt Hàn mà lại không tìm hắn, hắn lại tức giận như thế, nhưng Tiêu Dao biết nàng không thích nhìn Hoa Lạc Ly phụ phụ.

“Ta là sợ ngươi không chịu hỗ trợ, ngược lại cười ta, ai bảo ngươi luôn nói ta xú...” Tiêu Dao có chút khàn khàn nói xong, tay nhỏ bé kéo kéo Hoa Lạc

Ly ổng tay áo.

Ổng tay áo bị kéo, Hoa Lạc Ly hơi hơi cứng đờ, hần không biết vì sao chính mình lại tức giận, nhưng là nhớ tới lúc trước ở xa xa, nhìn vật nhỏ này với Giang Mạt Hàn kia hi hi ha ha bộ dáng, trong lòng liền không hiểu trở nên tức giận.

Hần nhìn về phía Tiêu Dao khuôn mặt trẻ con nhỏ nhắn, tuy rằng trên mặt có một khối bớt xấu xí, nhưng chính mình lại cố tình cảm thấy Tiêu Dao nhìn tốt lắm, là xuyên thấu qua bên ngoài, vây ở bên trong, làm cho người không thể kháng cự sức quyến rũ này. (Miu : hình như đoạn này nói về sức quyến rũ ở bên trong ... có lẽ giống người xấu mà tâm hồn đẹp)

Nhìn Tiêu Dao con người kia linh động lông lánh, Hoa Lạc Ly nháy mắt hết giận, néo néo Tiêu Diêu hai má, sùng nịch cười nói: “Chỉ cần người muốn ta giúp, ta đều sẽ giúp! Cho nên về sau muốn tìm ai giúp, phải tìm sư huynh ta, bằng không ta sẽ mỗi ngày nói người xú!”

“Ngày nào người cũng gọi ta là xú sư đệ!” Tiêu Dao bĩu môi, tuy rằng ngoài miệng là ai oán, nhưng trong lại cảm thấy lại ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huynh Triển Không Ngớt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Suối Nước Độc Tâm

Xung quanh Thần Y cốc vô cùng hẻo lánh, thành trì gần nhất là Bạch Long thành, nếu như đi bộ, phải đi hơn một cái canh giờ. (1 canh = 2 tiếng)

Hoa Lạc Ly vốn định ôm Tiêu Dao khinh công đến, nhưng Tiêu Dao lại nói lần này mới chân chính là lần đầu tiên xuất cốc, muốn hảo hảo tự đi, Hoa Lạc Ly cũng không có cự tuyệt, hai người đi gần một cái canh giờ mới lướt qua núi Bạch Long.

Dưới núi Bạch Long là một cái suối nước trong suốt róc rách lưu động, trên mặt nước trôi nổi rất nhiều đóa hoa, trong suối nước trong suốt lóe ra một chút xanh thân nhiên, khi chảy qua mỏm đá liền phát ra tiếng boong boong róc rách, tiếng nước chảy tựa như tiếng đàn tuyệt đẹp.

Đi được một cái canh giờ, Tiêu Dao sớm đã khát nước, mắt thấy trong suốt suối nước, nòng vui sướng chạy vội mà đi, mức nước suối đưa hương miệng.

Đứng ở bên người nàng là Hoa Lạc Ly hơi hơi nheo lại ánh mắt, mâu trung hiện lên một tia chờ mong hòa nghiền ngẫm.

Nước mới vừa vào miệng, hương vị chua sót nhảy mắt tràn ra, Tiêu Dao phun ra một miệng nước, Hoa Lạc Ly bừa bãi nở nụ cười.

Nghe thấy tiếng cười, Tiêu Dao tức giận trừng hướng Hoa Lạc Ly, nhớ tới lúc trước đi được nửa canh giờ, Hoa Lạc Ly liền kêu khát hiện tại gặp được nước, Hoa Lạc Ly cũng không uống, thấy chính mình uống nước xong liền nhỏ ra, hần cũng không nghi hoặc, ngược lại giấu cợt, hiển nhiên hần là sớm đã biết nước này có vấn đề!

Tiêu Dao âm thanh cá giận nói: “Người sớm biết rằng suối nước nơi này khó uống, vì sao không ngăn cản ta?”

Hoa Lạc Ly gọi lên một chút tà mị cười xấu xa, tay vì Tiêu Dao lau đi khóe miệng lưu lại nước, nhíu mày cười nói: “Chính người chạy so với con thỏ còn nhanh hơn, ta làm sao ngăn được?”

“Ta chạy mau hay so với người khinh công mau hơn sao? Người chính là cố ý!” Tiêu Dao chuyển mâu, có chút tiếc hận nhìn suối nước trong suốt, than nhỏ nói: “Suối nước trong suốt như thế, mà không thể uống, thật sự là đáng tiếc!”

Hoa Lạc Ly ngồi bên dòng suối, ngón tay mảnh khảnh ở trên mặt nước vẽ xuất thân nhiên nước gợn, cười khổ nói: “Cũng không phải tất cả mọi người đều cảm thấy suối nước này khó uống, trong thành Bạch Long có một truyền thuyết, nói suối nước này là nước mắt Bạch Long nữ hóa thành, mỗi người uống đều là bất đồng hương vị, có toan điềm khổ lạt hàm chất...” (toan là vị đau ê ẩm, khổ có lẽ là đắng...)

Tiêu Dao nửa tin nửa ngờ nhìn Hoa Lạc Ly, hồ nghi nói: “Người làm sao mà biết? Ta xem người là tạo chuyện xưa gạt ta đi!”

Hoa Lạc Ly nhìn Tiêu Dao vẻ mặt không tin, cười khổ lắc đầu nói: “Khi ta lần đầu tiên đến Thần Y cốc, từng đi ngang qua suối nước này, nghĩ đến suối nước nơi này có thể giải khát, liền xuống xe ngựa múc nước, vừa vận gặp gỡ dân bản xứ, bọn họ nói cho ta truyền thuyết này, lúc ấy ta cũng nghĩ bọn họ gạt ta, nhưng mà mã phu uống suối nước hòa ta uống suối nước, lại là hai loại hương vị.”

Tiêu Dao nổi lên hứng thú, tò mò hỏi: “Suối nước hương vị bất đồng, không có cùng hàm nghĩa đi?”

Hoa Lạc Ly mỉm cười gật đầu, tay vẫn như cũ trêu đùa trong nước.

Tiêu Dao tiến lên, ngồi ở bên người hần, Tiêu Dao hạ thân ngồi xuống, tiểu phi miêu trong lòng Hoa Lạc Ly một cái nhảy lên liền nhảy tới trong lòng Tiêu Dao, hiển nhiên so với chủ nhân, nó tựa hồ càng thích Tiêu Dao.

Tiêu Dao tới gần mang theo một cỗ thân nhiên hương khí, hương hoa sắc vị cùng được hương, Hoa Lạc Ly hít sâu một hơi, thu hồi tay ở trong nước, hần

ngẩng đầu, giờ lên tay, đợi giọt nước chảy xuống đầu ngón tay.

Giọt nước còn chưa chảy xuống, hần cũng đã nhú mảy, trong mắt có vài tia do dự, hần vẫn như cũ nhớ rõ năm ấy năm tuổi trong miệng hương vị tràn ra chua sót, có chút sợ hãi lần này vẫn như cũ hương vị là như vậy.

Giọt nước theo đầu ngón tay dừng ở trên cánh môi Hoa Lạc Ly, hần hơi hơi mím môi, đầu lưỡi tràn ra vị ngọt, làm cho hần có chút kinh ngạc.

Gặp chủ nhân uống nước suối, tiểu phi miêu sớm khát nước cũng tiến đến bên dòng suối, mở ra đầu lưỡi để uống nước, nó sắc mặt cũng không thông khổ, ngược lại uống thực vui vẻ, hiển nhiên nó uống đến cũng là nước suối ngọt ngào.

Gặp tiểu phi miêu uống bất diệc nhạc hồ*, Tiêu Dao có chút tin tưởng Hoa Lạc Ly nói, mỗi người uống đều là bất đồng hương vị, thậm chí động vật cũng là như thế.

*Bất diệc nhạc hồ: Vui đến quên trời đất

“Hương vị gì vậy? Người uống là hương vị gì vậy?” Tiêu Dao vẻ mặt tò mò, bởi vì Hoa Lạc Ly sắc mặt trừ bỏ kinh ngạc, nhìn không ra thông khổ hay là vui sướng, nàng đoán không ra Hoa Lạc Ly uống sẽ là hương vị gì.

Hoa Lạc Ly ngồi ở bên trái Tiêu Dao, chuyển mâu nhìn lại, là Tiêu Dao khuôn mặt không có bốt, nhìn Tiêu Dao cặp con ngươi tò mò, Hoa Lạc Ly hơi hơi nheo lại ánh mắt, cảm thấy, là vì nàng sao? Bởi vì nàng, suối nước mới trở nên ngọt sao?

“Ngọt...” Hoa Lạc Ly cười nói.

“Ngọt? Vì sao người uống lại là ngọt!” Tiêu Dao vẻ mặt ngạc nhiên.

Hoa Lạc Ly ôm lấy tiểu phi miêu, tiểu phi miêu hiển nhiên còn không có uống đủ, có chút không tình nguyện ghé vào trong lòng hần, Hoa Lạc Ly nhẹ vỗ về đầu tiểu phi miêu, cười nói: “Thành Bạch Long người ta nói, suối nước này là từ tâm mà sinh. Nước mắt Bạch Long nữ là vui hay buồn đều là người uống mà biến vị! Nếu là hạnh phúc, lệ là ngọt. Nếu là thương tâm, lệ là khổ. Nếu là cô độc, lệ là chất. Nếu là mối hận, lệ là hãm. Nếu là lòng chua xót, lệ là toan. Nếu là có khí, lệ là lạt!”

Hoa Lạc Ly nghi hoặc hỏi: “Xứ sự đệ, vừa nãy người nói suối nước rất khó uống, vậy người uống lên hần là không phải vị ngọt, là hương vị gì vậy?”

Tiêu Dao mâu trung hiện lên một tia âm đạm, hiển nhiên suối nước này là pháp bảo có thể nhìn thấu lòng người. Mặc kệ người mặt ngoài như thế nào sáng sủa, suối nước vẫn sẽ không bị lừa, hương vị ở trong miệng, tất nhiên giống hương vị trong lòng người uống nước suối.

Kia hương vị chua sót, tựa hồ vẫn như cũ còn tại trong miệng Tiêu Dao mãi không mất.

Nếu là thương tâm, lệ là khổ, nếu là cô độc, lệ là chất. Hiện tại trong miệng chính mình là chua sót, vậy nàng là thương tâm cùng cô độc?

Chính mình thương tâm, có lẽ là bởi vì chưa thấy qua cha mẹ chăng? Nếu như cha mẹ còn trên đời, nàng bị vứt bỏ, đúng là thương tâm. Nếu như cha mẹ không còn, kia cũng có thể vì cha mẹ thương tâm.

Nhưng là cô độc? Chính mình cô độc sao? Trong Thần Y cốc có gia gia, có nhóm sư huynh sư đệ, vì sao lại cô độc? Là vì biết nếu giải được độc, sớm muộn gì cũng phải tách ra, khôi phục thân nữ nhi, những người đó sớm muộn gì đều phải làm bộ như không biết?

Tiêu Dao khẽ thở dài một cái, cười khổ nói: “Ta uống là hương vị chua sót, nhưng ta cảm thấy không hoàn toàn đúng.”

“Chua sót?” Hoa Lạc Ly nhíu mày lại nói, hần ánh mắt liền ngưng trọng, hai tay nâng lên nước suối, đưa tới Tiêu Dao bên miệng nói: “Thử uống lại xem, có lẽ sẽ không giống nữa, có thể lúc trước đi quá mệt mỏi, cho nên miệng đắng, miệng khô lưỡi khô mới có thể cảm thấy chất, hần là không liên quan đến vị trong nước suối.”

Tiêu Dao thật mạnh gật đầu, chuyển mâu nhìn về phía tay hần, nước trong tay hần sớm đã không còn lại bao nhiêu, Tiêu Dao muốn cúi đầu uống, lại cảm thấy giống như không đúng, nước trong tay hần đã không còn nhiều lắm, nếu như uống thì chẳng có bao nhiêu nước, tất nhiên môi sẽ đụng vào tay hần, nghĩ đến đây Tiêu Dao hơi hơi mặt đỏ, tuy rằng từ nhỏ lớn lên dưới tay nam nhân, nhưng nàng đọc sách cũng đã hiểu một ít lễ nghi nữ tử.

“Thất thần gì chứ, sắp chảy hết rồi, uống nhanh!” Hoa Lạc Ly thúc giục nói, hần gắt gao khép lại ngón tay, nhưng là nước lại vẫn như cũ chảy qua khe hở nhỏ.

Tiêu Dao mất tự nhiên nói: “Ta tự mình uống... Ngộ!”

Tiêu Dao còn chưa nói hết, Hoa Lạc Ly đã đem nước ở trong tay quán nhập trong miệng Tiêu Dao, vẻ mặt chờ mong nói: “Hương vị gì vậy?”

Tiêu Dao bị Hoa Lạc Ly này đột nhiên mạnh mẽ ép uống mà sắc, nàng không ngừng ho khan, cảm thấy hận thấu Hoa Lạc Ly, nước trong miệng không còn chua sót, toát ra hương vị hỏa lạt lạt (hình như là nhạt), Tiêu Dao buồn bực trừng mắt Hoa Lạc Ly, rít gào nói: “Chết tiệt Hoa Lạc Ly! Người nghĩ làm lạt chết ta sao!”

Nhìn Tiêu Dao khuôn mặt hồng nhò nhẩn, Hoa Lạc Ly bừa bãi phá lên cười, vui sướng khi người gặp họa nói: “Lạt hảo! Có lẽ so với chua sót tốt hơn!”

Chương 32: Phố Phường Đông Đức.

Tiêu Dao cùng Hoa Lạc Ly đi trên đường cái Bạch Long thành, một cái thiếu niên mười ba tuổi đẹp như yêu nghiệt, một cái đứa nhỏ bảy tám tuổi trên mặt lại dính một khối bột xấu xí, một đẹp một xấu sóng vai mà đi, đưa tới vô số đạo mâu quang xem xét, có hâm mộ, có ghét bỏ, có tham lam, có miệt thị...

Bạch Long thành không tính phồn hoa, nhưng là đối với Tiêu Dao chân chính lần đầu tiên xuất cốc mà nói thì nơi này đã muốn thực náo nhiệt, Tiêu Dao thấy xa xa trên một cái sạp có rất nhiều đồ chơi nhỏ đủ mọi màu sắc, liền bay nhanh hướng tới sạp đi đến, Hoa Lạc Ly chậm rì rì đi theo phía sau nàng.

Trên sạp bày rất nhiều đồ chơi cho đứa nhỏ, có mặt nạ động vật, trống bỏi, hòn bi gỗ, châu châu làm từ cò, đồ chơi nhỏ này Giang Thương sớm đã sớm mua hết về Thần Y cốc cho Tiêu Dao chơi đùa, cho nên Tiêu Dao cũng không có nhiều hứng thú, nhưng là ở chỗ góc sạp, được bày một chiếc tiêu cô lại khiến cho Tiêu Dao chú ý.

“Tiêu hài tử, có tiền hay không có tiền?” Thanh âm một người trung niên vang lên.

Tiêu Dao theo bản năng lắc lắc đầu, tay vừa muốn đi lấy tiêu, đã có một bàn tay đánh lại đây, Tiêu Dao phản ứng cực nhanh, vẫn chưa bị đánh tới.

Tiêu Diêu ngẩng đầu nhìn lên, đánh nàng là tiểu thương sạp này, cũng là người vừa nãy hỏi nàng.

Tiểu thương là cái trung niên ba mươi mấy tuổi, hắc thực gầy, dưới mắt có một khối bột đen nhìn chẳng hiền lành, nhưng là sau khi hắc thực vừa thấy mặt Tiêu Dao, lại hiềm ác thô thanh mắng: “Phi, mẹ nó thực xui! Vừa bày sạp ra, người đến không là quý cũng là một người quái dị! Không có tiền còn muốn chạm vào đồ lão tử, nằm mơ đi mau rút ra cho lão tử!”

Tiêu Dao hơi hơi nhíu mày, ánh mắt phát lạnh, vừa muốn mở miệng, Hoa Lạc Ly chạy tới bên người, hắc thực trước châm chọc cười nói: “Người quái dị người nói là ai vậy?”

“Mẹ nó, còn có thể nói ai, chính người không có mắt a, người bên cạnh không phải là một cái người quái dị sao!” Tiểu thương thô tục vừa nói xong, giương mắt nhìn về phía người đặt câu hỏi, ánh mắt nháy mắt ngậy người, thiếu niên đặt câu hỏi có bộ dạng giống như thiên tiên hạ phàm, vừa mới nhìn đến một cái xấu, hiện tại lại xuất hiện một cái đẹp, tiểu thương nhất thời không biết nói cái gì cho phải.

Hoa Lạc Ly chuyển mâu nhìn về phía Tiêu Dao, lại đem ánh mắt di chuyển trở lại trên mặt tiểu thương, chỉ vào khối bột đen trên mặt hắc thực, tà cười nói: “Ta nhưng thật ra cảm thấy, người có vẻ giống người quái dị!”

Tiểu thương tuy rằng trên mặt có cái bột đen, nhưng là hắc thực đã lớn, hắc thực nhận chính mình là người phong lưu nhất trên đường này, hắc thực thống hận nhất người khác nói mình xấu, ngược lại sắc mặt biến đổi, dữ tợn quát: “Tiêu tử, đừng tưởng rằng lớn lên đẹp mặt là có thể ở trong này nói chuyện tiện! Cũng không nhìn xem địa bàn của ai! Căn thân lão tử đem da trên mặt người kéo xuống hết!”

Mâu quang Hoa Lạc Ly hiện vẻ mỉm cười, không có một chút thần sắc sợ hãi, ngược lại mang theo một tia châm chọc, lạnh lùng nói: “Ta thật ra lại muốn nhìn, người như thế nào đem da mặt ta kéo xuống hết!”

Tiểu thương từ giữa áo lấy ra một cái tiêu trúc dùng hết sức thổi, không đến một lát, từ ngõ nhỏ đi ra tám đại hán, trên tay mỗi đại hán cầm một cây quyền mộc còn đầu thỏ.

Đi phía sau tám đại hán là một cái vẻ mặt dữ tợn, ục ịch đang nhai mía, tám người đều hành lễ cấp ục ịch nhường đường, hiển nhiên ục ịch này chính là lão đại của tám tên đại hán, hắc thực lực phun hết xác mía trong miệng, mắng nói: “Người nào không muốn sống dám ở trên đường này náo loạn! Là ai thổi tiêu! Lăn ra đây!”

Tiểu thương sau khi nhìn đến nam nhân ục ịch, ân tình tiến lên, cúi đầu khom lưng nói: “Địa Bảo đại ca, là tiểu nhân thổi tiêu!”

Nam nhân ục ịch tà liếc mắt nhìn tiểu thương một cái, âm thanh lạnh lùng nói: “Là Gậy Bát nha, nói, vì sao thổi còi? Nếu người không có việc mà thổi còi, căn thân lão tử phế đi người!”

Tiểu thương khẽ run lên, ngược lại chỉ vào Tiêu Dao nói: “Địa Bảo đại ca, ta mỗi ngày đều giao phó bảo hộ, người nhất định phải làm chủ cho ta! Hôm nay người quái dị này không có tiền cư nhiên còn dám đến trên sạp ta chạm vào này nọ, người nói đúng không là nên đánh!”

Nam nhân ục ịch nhìn lướt qua Tiêu Dao, vừa nhìn thấy bột trên mặt Tiêu Dao, liền đem ánh mắt nhanh chóng dời trở về, hiển nhiên là liếc mắt một cái nhiều một chút cũng không muốn, hắc thực lạnh lùng nói: “Chẳng qua là cái tiêu hài tử, lão tử cũng không muốn đánh tiêu hài tử mười tuổi chạm vào cái gì đồ của người cứ cho chạm đi, phá sạp này của người cũng không có cái gì quý giá.”

Nói xong, nam nhân ục ịch đã muốn dẫn người rời đi, chính mình mới không nghĩ lãng phí khí lực, đi đánh một cái tiểu tử, lại không được cái gì.

“Đợi chút.” Tiểu thương thân thủ ngăn cản nam nhân ục ịch, hẳn vốn không muốn cùng người quái dị so đo cái gì, chủ yếu là muốn đối phó người lớn lên đẹp mặt kia.

Nói xong, nam nhân ục ịch đã muốn dẫn người rời đi, chính mình mới không nghĩ lãng phí khí lực, đi đánh một cái tiểu tử, lại không được cái gì.

“Đợi chút.” Tiểu thương thân thủ ngăn cản nam nhân ục ịch, hẳn vốn không muốn cùng người quái dị so đo cái gì, chủ yếu là muốn đối phó người lớn lên đẹp mặt kia.

“Lại sự tình gì?” Nam nhân ục ịch có chút không kiên nhẫn nói: “Nếu lại vì một điểm nhỏ như lông gà vô tội làm phiền lão tử, cần thận lão tử lấy cánh tay này của ngươi!”

Nghe vậy, tiểu thương sốt ruột đem tay ngăn đón nam nhân ục ịch thu trở về, Địa Bảo này cũng không phải là chủ dễ chọc, nếu chính mình nói thật là do nam nhân lớn lên đẹp mặt máng mình, mình sẽ bị hấn giáo huấn. Vì điểm chuyện nhỏ ấy, Địa Bảo tuyệt đối sẽ không quản, ngược lại sẽ trách tội mình.

Mắt tiểu thương chuyển động, chỉ vào Hoa Lạc Ly nói: “Địa Bảo đại ca, người này trưởng thành đẹp mặt thật, cư nhiên xin hỏi tiểu nhân phí bảo hộ! Phí bảo hộ này tiểu nhân chỉ giao cho Địa Bảo đại ca, như thế nào có thể cho tiểu tử này đâu! Tiểu tử này rõ ràng muốn lấy bát com của Địa Bảo đại ca ngươi, ngươi cũng không thể bỏ qua cho hắn!”

“Gi?” Nam nhân ục ịch tử sừng sốt, khuôn mặt thay đổi, máng nói: “Người nào dám? Người nào dám lấy bát com của lão tử! Phở này chỉ có lão tử mới có thể thu phí bảo hộ! Người nào dám thu?”

“Không phải là cái bộ dạng đẹp mặt kia sao!” Tay tiểu thương hướng tới Hoa Lạc Ly chỉ mạnh.

Nam nhân ục ịch chuyển mâu nhìn lại, ánh mắt sừng sốt, ngược lại trước mắt có ý tham lam, thầm nghĩ: tiểu tử này thật sự có bộ dạng không sai, ha ha, dám ở trên địa bàn của ta thu phí bảo hộ, ta muốn cho ngươi biết thế nào là đau khổ!

Tiêu Dao vẫn lẳng lặng nhìn tiểu thương trước mắt đang tự biên tự diễn, phi nhỏ nói: “Không thể tưởng tượng được người ngoài cốc lại tức như vậy từ sự việc không đâu!”

Hoa Lạc Ly bình tĩnh vuốt đầu tiểu phi miêu trong lòng, nghiền ngẫm cười nói: “Con người là như thế đó, vì mục đích, cái gì cũng có thể nói dối, cho dù là người ngốc nghếch sống ở nơi phố phường đông đúc cũng sẽ biết ăn nói.”

“Ta đói bụng, đi thôi.” Tiêu Dao cũng không nghĩ ở lại nơi này lâu.

Hoa Lạc Ly lắc lắc đầu, bắt đầu cười nói: “Sợ là chúng ta đi không được.”

Vừa dứt lời, tám đại hán đã muốn xông tới, nhưng chính là vây quanh Hoa Lạc Ly.

Tiêu Dao lấy tay vuốt trán, đứng ở một bên, vẫn chưa có ý tứ ra tay trợ giúp, không kiên nhẫn bĩu môi nói: “Ngươi giải quyết mau chút, ta rất đói bụng.”

Hoa Lạc Ly khỏe miệng hơi hơi run rẩy, tám đại hán xông tới này, người cao nhất so với chính mình cao hơn tới hai cái đầu, vậy nhỏ này cũng không biết hỗ trợ, chỉ biết đứng ở một bên xem kịch vui.

Tuy rằng cảm thấy ai oán, nhưng là Hoa Lạc Ly cũng cũng không phải thật sự hi vọng Tiêu Dao nhúng tay, hắn còn ước gì Tiêu Dao ở một bên chò, bằng không đợi chút ra tay làm bị thương đến vật nhỏ thì thật phiền toái.

Hoa Lạc Ly lộ vẻ tà mị mỉm cười, thân nhiên nhìn lướt qua tám đại hán, mê hoặc cười nói: “Các ngươi xác định muốn đánh với ta?”

Nam nhân ục ịch đã đi tới, càn rỡ cười nói: “Đánh ngươi? Không cần đến tám người bọn họ cùng lên!” Nam nhân ục ịch chỉ chỉ hai người gầy gầy giữa tám người, cười nói: “Hai người này tuy không dùng được, nhưng lại vừa đủ đối phó với ngươi!”

Nam nhân ục ịch cao giọng phân phó nói: “Hai người các người mau bắt hắn trói lại cho lão tử, không cần làm bị thương mặt!” Hắn cười có chút gian trá nói: “Mặt này phá, liền bán không được bao nhiêu tiền!”

Tiêu Dao một bên không khỏi nở nụ cười, dò hỏi: “Ngươi muốn đem hắn bán đi nơi nào? Người như hắn thật sự có thể bán được tiền sao?”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huỳnh Triền Không Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Thật Sự Là Giảo Hoạt

“Son Các là chỗ nào? Tiểu quan? Hắn còn có thể làm quan sao?” Tiêu Dao vuốt cằm, vẻ mặt nghi hoặc hỏi.

Người ục ịch sắc mặt phi thường không tốt, đối tiểu hải tử giải thích Son Các là chỗ nào, tự nhiên có chút xấu hổ, hần ra vẻ ho khan nói: “Xú tiểu tử, đừng ở chỗ này hỏi làm ta thêm phiền, lão tử không có thời gian giải thích cho ngươi nhiều thứ như vậy, về nhà hỏi nương của ngươi đi!”

Tiểu thương một bên không biết khi nào đã đi tới bên người Tiêu Dao, hiển nhiên hắn là muốn rời khỏi hiện trường đánh người xa một chút, sợ bị liên lụy, hần nhỏ giọng nói thầm: “Người quái dị, ta nói cho ngươi, Son Các là nơi chỉ kẻ có tiền mới vào được, ngươi cùng cái tiểu tử kia chỉ sợ cả đời cũng không có tiền mà vào đâu! Quan này không phải là làm quan! Mà là tiểu quan chuyên môn ‘Hầu hạ’ người khác!”

Tiêu Dao hơi hơi nhú mi, rõ ràng do tiểu thương lại nói ra ba chữ người quái dị làm cho nàng thực khó chịu.

Tiêu Dao theo như lời tiểu thương nói là tiểu quan chuyên môn hầu hạ người, giống như người lấy lòng vậy, nghĩ đến người ục ịch đem Hoa Lạc Ly bán cho mấy người có tiền làm người lấy lòng, lập tức cười nói: “Nhà ngươi mua ai không mua lại mua tên Hoa Lạc Ly này, nhất định không hay ho gì!”

“Lấy lòng người khác?” Hoa Lạc Ly khóe miệng run rẩy, ánh mắt có chút bất đắc dĩ, tà mị cười nói: “Xú sư đệ, xem ra ngươi có cân nhắc muốn học gì đó thật! Yên tâm, đợi ta giải quyết những người này, sư huynh ta nhất định mang ngươi dạy bảo thật tốt cái gọi là “Lấy lòng người”!”

Người ục ịch có chút không kiên nhẫn, âm thanh lạnh lùng nói: “Các ngươi hai cái phế vật, còn không mau lên!”

Hai đại hán một trước một sau đánh mạnh về phía Hoa Lạc Ly, Hoa Lạc Ly khẽ nhếch mép, mang theo cùng đây là miệt thị châm biếm, mũi chân hần nhất 1 bước, đạp không nhảy lên, hai đại hán không bằng Hoa Lạc Ly, hai đại hán tỏ vẻ khinh thường Hoa Lạc Ly, ngay lập tức cùng nhau tiến đánh..

“Ai u uy! Ngươi không có mắt!” Một tên đại hán ôm cục u trên đầu mắng.

Tên đại hán mặt dài ôm đầu, ói ra nước miếng, thô thiển nói: “Ngươi mới không có mắt! Khốn khiếp!”

Nước miếng phun trên mặt tên kia, gã đại hán một quyền xuất ra, hai người cùng một nhà đáng lý phải hòa hợp nhưng lại ở một chỗ oánh nhau.

Hoa Lạc Ly cười lạnh châm chọc nói: “Người ục ịch, hai cái thủ hạ của ngươi, quả thật đúng là phế vật!”

Người ục ịch sùng sốt, thanh âm từ phía sau truyền đến, hần toàn thân cứng đờ, tên có bộ dạng đẹp mặt phía trước này đột nhiên biến mất cũng đã đủ làm cho hần mướt mồ hôi, hiện tại lại mặc danh kỳ diệu xuất hiện ở sau người, xem ra là cái cao thủ võ lâm!

Mặt người ục ịch nhất thời suy sụp, hai bên má hung tợn phồng lên có phần giống với con cáu, hần chậm rãi xoay người, có chút lúng túng nói: “Không nghĩ tới ngươi khinh công cao như vậy, thảo nào dám ở đây đòi thu phí bảo hộ!” Khi nói chuyện, hần ra vẻ mặt sợ hãi, ánh mắt lại hướng tới sáu người đại hán khác nhảy mắt, cước bộ chậm rãi lui về phía sau, tùy thời cơ mà trốn.

Hoa Lạc Ly hơi hơi nheo lại ánh mắt, tất nhiên biết người ục ịch trước mắt này là cái kẻ dối trá, tiếng bước chân từ phía sau truyền đến, hần biết sáu đại hán đã đứng ở phía sau, tùy thời đánh lên mình, Hoa Lạc Ly khóe miệng giương lên, cười cực kì yêu nghiệt, ống tay áo màu đỏ theo gió giơ lên, nhìn như đang múa một động tác nhẹ nhàng, lập tức nắm chặt cổ của người ục ịch, người ục ịch dùng hết sức lực cũng không giãy ra được.

Sáu người kia nhìn “đại ca” bị nắm chặt cổ, giơ lên một cơn liền buông xuống, ánh mắt lo lắng nhìn người ục ịch, không ai dám nói gì.

Người ục ịch gãy không được, chỉ có thể hòa hảo nói: “Vị đại hiệp này, có chuyện gì thì hảo hảo nói, không nên động thủ động cước.”

Người ục ịch gãy không được, chỉ có thể hòa hảo nói: “Vị đại hiệp này, có chuyện gì thì hảo hảo nói, không nên động thủ động cước.”

Hoa Lạc Ly cười lạnh nói: “Động thủ động cước? Nhưng thật ra đem ngươi bán cho Son các cũng không tệ, làm cho ngươi biết thế nào là động thủ động cước!” Khi nói chuyện, Hoa Lạc Ly khí lực đầu ngón tay càng thêm lớn.

Mềm nói cứng nói đều vô dụng, người ục ịch không sợ đối mặt, hừ lạnh nói: “Xú tiểu tử, lão tử là nhìn bộ dạng ngươi không sai, cho nên chính là muốn đem ngươi bán cho Son Các để ngươi đi hưởng phúc! Nếu như ngươi dám động lão tử một sợi lông, kẻ cả công phu ngươi rất cao, cũng trốn không thoát thế lực Xà bang, đem ngươi đánh đến nổi răng rơi đầy đất!”

“Xà bang?” Hoa Lạc Ly hơi hơi nheo lại ánh mắt, không nghĩ tới trong thành Bạch Long, một cái sạp nho nhỏ lại có quan hệ với tà phái. Thanh âm hần lạnh như băng đến cực điểm: “Ngươi là người trong tà phái?”

“Ha ha, biết sợ rồi sao! Còn không mau thả ta ra!” Người ục ịch cư nhiên hét lên.

Hoa Lạc Ly chẳng những không có buông tay, ngược lại nắm càng chặt, nhú mày nhìn về phía Tiêu Dao, cười nói: “Xú sư đệ, ngươi không mang theo tiền đúng không?”

Tiêu Dao bĩu môi, tức giận nói: “Gia gia chưa bao giờ cho ta tiền, vậy nên ta cũng không hề có tiền!”

Hoa Lạc Ly nheo lại ánh mắt, tà khí cười nói: “Ta chỉ là đi tìm rắn cạp nong, cũng không nghĩ tới sẽ gặp ngươi, tất nhiên cũng không đem theo tiền, hành

tàu bên ngoài, không có tiền thì nửa bước cũng khó đi.”

Tiêu Dao ngăn người, tay xoa ngọc bích bên hông, bình tĩnh cười nói: “Không quan trọng, có thứ này, liền không bao giờ đói chết!” Về việc bị Thủy Vô Khuyết mang đi, nàng đã nói cho Hoa Lạc Ly, vậy nên cũng đem chuyện tình ngọc bích có thể ăn miễn phí ở Lam Phong khách sạn nói cho hắn.

Hoa Lạc Ly tà tiếu lắc lắc, nhú mày trêu tức nói: “Có thể ăn uống miễn phí, vậy người nhìn thấy thứ người thích thì phải làm sao đây? Tựa như chiếc tiêu kia, người rõ ràng thích, nhưng lại không có tiền mua, chắc là khó chịu đi?”

Ánh mắt Tiêu Dao nhìn tới chiếc tiêu trên sạp, trong mắt hiện lên một tia hi vọng, cũng thu hồi rất nhanh, lắc đầu nói: “Cũng không có thích lắm.”

Mâu quang Tiêu Dao biến hóa làm sao có thể tránh được ánh mắt Hoa Lạc Ly, Hoa Lạc Ly lạnh lùng trừng hướng tiêu thương, tiêu thương toàn thân cứng đờ, liền nói thầm (Miutự ki =.=), người ục ịch này tuy rằng nhìn qua nhìn lại thể nào cũng thấy béo, nhưng nghe nói có điểm võ nghệ, so với tám người chỉ có khí lực kia còn lợi hại hơn, hiện tại người ục ịch một chiều đã bị thiếu niên mặt đẹp này nắm chặt cổ không thể nhúc nhích, xem ra lần này mình mất mủ, cứ nhiên gặp phải một cao thủ.

Tiêu thương tất nhiên là người thông minh, biết vừa nãy đắc tội thiếu niên này,” hửn” (Hoa Lạc Ly) tất nhiên sẽ không tha cho mình, hửn nhanh tay cầm lấy chiếc tiêu cổ trên sạp, cẩn thận đưa đến trong tay Tiêu Dao, ăn nói khép nép: “Tiêu huynh đệ, chiếc tiêu này cũng không phải cái gì đáng giá, là trước đó vài ngày một bang trộm mộ trộm được, ta cũng như vậy mượn gió bẻ măng. Nếu như người cảm thấy thích, không kiêng kỵ nó, vậy thì nhận lấy đi! Chỗ ta chỉ là một cái bãi quán, không có cơm ăn, van cầu người, giúp ta nói vị huynh đệ kia không nên trách tội ta hồ ngôn loạn ngữ!” Nói xong, miệng tiêu thương xùi bọt mép.

“Người người này... thật đúng là làm được việc” Tiêu Dao không khỏi lạnh lùng phì nhổ.

Nghe vậy, sắc mặt tiêu thương có chút xấu hổ, liền kêu cha gọi mẹ lên, “Tiêu huynh đệ, van cầu người giúp ta đi! Đừng cho vị huynh đệ kia giết ta! Ta trên có mẹ già, dưới có con nhỏ...”

“Ngừng!” Tiêu Dao không kiên nhẫn ngắt lời: “Người như vậy, còn có người gả cho người sao? Làm sao có thể dưới có con nhỏ!”

Lời này vào trong tai Hoa Lạc Ly, hửn liền cười to một trận, hửn nhìn về phía bộ dáng tiêu thương đang ăn nghẹn, cười to nói: “Xú sư đệ, người đi làm người xem tướng liền không sai đâu!” (Miu: Thầy bói í)

Tiêu Dao trắng trợn liếc Hoa Lạc Ly một cái, rồi nhìn nhìn tiêu trong tay mà tiêu thương đưa đến, trầm mặc hồi lâu, nhưng vẫn cầm lấy, thương thức một lát, vân đạm phong khinh nói nhỏ: “Tiêu này ta nhận! Nhưng mà, tội chết có thể miễn, nhưng tội sống khó tha!”

Lời này vừa nói ra, không chỉ tiêu thương ngây ngẩn cả người, mọi người ở đây trừ bỏ Hoa Lạc Ly, tất cả đều ngây ngẩn cả người, ai có thể nghĩ lời nói như thế lại từ trong miệng một đứa nhỏ bảy, tám tuổi.

Hoa Lạc Ly tà cười nói: “Xú sư đệ, người thật đúng là giáo hoạt, thu đồ của người ta, còn muốn tìm người ta phiền toái.”

“Còn không phải học từ người!” Tiêu Dao nhú mày cười, giáo hoạt nói: “Hửn cho ta tiêu, muốn nhờ ta giúp hửn cầu xin người, xin người tha cho hửn, ta nhận, cũng chỉ là đáp ứng hửn, không cho người động vào hửn! Nhưng là ta chưa có nói, không cùng hửn so đo, hửn vừa mới mắng ta là người quái dị!”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huynh Triền Không Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Tu La Mặt Quỷ.

Tiêu Dao cười tà, lạnh lùng nhìn về phía tiêu thương.

Tiêu thương toàn thân run lên, hửn không rõ chính mình vì sao phải e ngại một cái đứa nhỏ bảy tám tuổi, vì sao nhìn ánh mắt đứa nhỏ lạnh như băng mà run rẩy, nhưng là dự cảm nói cho chính mình, người quái dị này so với tên kia càng đáng sợ.

Tiêu Dao từng bước tới gần, tiêu thương không tự chủ lùi về phía sau, run rẩy nói: “Tiêu huynh đệ, người muốn làm gì?”

Tiêu Dao hơi hơi nheo lại con ngươi, vẫn như cũ tà tà cười, độc ký trên mặt được phụ trợ có chút dữ tợn lên, chậm rãi mở miệng nói: “Tất nhiên là tính sổ với người.”

“Tính sổ? Chửi người quáiiii...” Một chữ cuối cùng, tiêu thương nghẹn họng nuốt trở về.

Nhìn đối phương sáng giọng ánh mắt, hơn nữa tiêu hải tử trên mặt bớt trở nên đáng sợ, tiêu thương đột nhiên cảm giác này quý mặt đứa nhỏ nhất định là Địa phủ phái tới thu nhân quỷ mặt Tu La, hửn run rẩy đầu nói: “Tiêu huynh đệ, là mắt ta mù, ta mới là người quái dị!”

“Mắt ngươi mù ?” Tiêu Dao nghiêng ngả cười, nhử mày nhìn về phía Hoa Lạc Ly, cười hỏi: “Hoa Lạc Ly, ngươi nói đôi mắt phải chăng mù mới tốt ?”

Hoa Lạc Ly dương lên một chút mỉm cười yêu nghiệt, sùng nịch nói: “Ngươi thích như thế, liền như thế !”

Tiêu Dao đuôi lông mày khẽ cau, ra vẻ do dự nói: “Ngươi không cảm thấy tàn nhẫn sao? Chúng ta là thầy thuốc, dường như không thể dả thương người.”

Hoa Lạc Ly lắc đầu cười nói: “Đối với bệnh nhân, chúng ta là thầy thuốc, đối với ác nhân, chúng ta cũng không phải !”

Tiêu Dao vẻ mặt đã hiểu, tặc tặc cười nói: “Đi theo ngươi, quả thực rất dễ dàng học cái xấu! Trách không được già già từng nói, nói ta đừng có cùng ngươi ở một chỗ !”

Hoa Lạc Ly xoa xoa cái trán, vẻ mặt vô tội nói: “Sư phụ quá mức quan tâm vô cớ , phá hư là cốt tử lý, ta không giáo, ngươi cũng giống nhau phá hư!”
...

Hoa Lạc Ly với Tiêu Dao ngươi một lời ta một câu, như là nói đùa, nhưng mà lại cấp đám người tiểu thương với người ục ịch áp lực, bọn họ phối hợp xác thực thiên y vô phùng (không chê vào đâu được) , thành công cho tiểu thương với người ục ịch áp lực vô hình rất mạnh .

Người ục ịch chưa bao giờ cảm giác được như thế khủng hoảng, cho dù từng bị xà bang bang chủ quở trách, cũng chưa có cảm giác như vậy, thiếu niên với tiểu hài tử này đối thoại, không lâu, lại làm cho chính mình cảm thấy bối rối không hiểu ngày càng tăng .

Tiểu thương run rẩy lợi hại, nghe đối phương hai người thảo luận muốn làm thịt chính mình thảo luận như vậy thông thuận, còn nói rất đúng giống diệt trừ chính hãn một ác nhân là chuyện tình cờ nào hiên ngang lâm liệt, tiểu thương theo bản năng nhìn chung quanh, nhưng đã không còn núi đề dựa, người kia còn bị tóm cổ, chính mình xem ra chỉ có... Chạy!

Bước chân tiểu thương vừa muốn khai, lại phát hiện trên cổ phát lạnh, thế nhưng hoàn toàn không thể động đậy .

“Muốn chạy trốn?” Tiêu Dao chậm rãi đi lên phía trước, nghiêng ngả nhìn hãn.

Tiểu thương vẻ mặt khó hiểu, như thế nào đột nhiên không thể cử động ?Ánh mắt hãn ánh mắt cực độ sợ hãi, chẳng lẽ này tiểu hài tử này thật là Tu La chuyển thế ? Nghĩ đến đây, tiểu thương cảm giác dường như âm ứ, cúi đầu nhìn xuống, chính mình cư nhiên bị dọa ra nước tiểu!

Tiêu Dao thấy hãn bị dọa ra nước tiểu, không khỏi muốn cười, chính mình nào có đáng sợ như vậy? Bất quá Tiêu Dao vẫn là nhìn xuống một bụng cười, phụng phịu, nghiêm túc nói: “Ta ghét nhất người gặp chuyện mà chạy trốn!” Nói xong, dùng sức bấu ở trên cổ tiểu thương, giống như đánh hãn, kỳ thật là rút ra ngân châm

Tiểu thương cảm giác cổ đau xót, lấy tay xoa xoa , buồn bực nói: “Ta có thể cử động ?”

Tiêu Dao ánh mắt khinh thường nhìn hãn, cũng không nói lời nào.

Tiêu Dao ánh mắt khinh thường nhìn hãn, cũng không nói lời nào.

Tiểu thương quỳ trên mặt đất , dập đầu nói: “Tu La đại nhân, tiểu nhân biết sai rồi, tiểu nhân thật sự biết sai rồi, van cầu ngài , đừng lấy mạng của tiểu nhân !”

Tiêu Dao sừng sốt một lúc lâu, cho đến lúc Hoa Lạc Ly thanh âm tà mị vang lên, “Xú sư đệ, hãn xem ngươi là Tu La chuyển thế !”

“Tu La?” Tiêu Dao kinh ngạc nhìn về phía tiểu thương vẫn như cũ dập đầu, muốn cười lại gắt gao chịu đựng, trầm giọng nói: “Ngươi đứng lên!”

Tu La lên tiếng, tiểu thương nào dám không nghe, đứng dậy, cúi đầu, không dám nhìn Tiêu Dao.

Tiêu Dao bĩu môi nói: “Hoa Lạc Ly, hiện tại ta còn muốn không cần làm thịt hãn?”

Hoa Lạc Ly không đáp, ngược lại hướng tiểu thương nói: “Hiện tại có hai con đường, thứ nhất là chết, Tu La lấy mạng của ngươi! Thứ hai là sống không bằng chết, Tu La lấy đôi mắt của ngươi ! Ngươi chọn cái nào?”

Tiểu thương quỳ xuống đất, thế nhưng lời kéo chân Tiêu Dao, đau khổ cầu xin nói: “Tu La đại nhân, ngươi lấy đôi mắt ta , lấy đôi mắt ta , trăm ngàn lần đừng lấy mạng của ta!”

Hoa Lạc Ly nhử mày nhìn về phía Tiêu Dao , tà cười nói: “Hãn là tự cầu ngươi làm thịt hãn, ngươi đương nhiên có thể động thủ !”

Tiêu Dao cực độ ai oán nhìn Hoa Lạc Ly, nàng chính là tưởng dọa dọa tiểu thương này, lại không nghĩ rằng hiện tại muốn làm thành như vậy, hãn cư nhiên trái lại cầu chính mình làm thịt hãn, đây là cái gì tình huống?

“Là chính ngươi yêu cầu .” Tiêu Dao âm thanh lạnh lùng nói.

Tiểu thương dùng sức gật đầu, rung rung nhìn Tiêu Dao, tựa hồ như được đại xá.

Tiêu Dao hít sâu một tiếng, tiểu thương này hồi nãy còn rất thông minh, hiện tại như thế nào giống tên ngốc bị Hoa Lạc Ly đùa giỡn, cư nhiên thật sự đem mình làm Tu La .

Tiêu Dao phi ra một cây ngân châm, ngân châm cắm vào sát khoeo mắt huyết tinh minh, trước mắt tiểu thương nháy mắt trở nên đen , nháy mắt cái gì cũng nhìn không thấy, hắn đứng lên, tay không có mục đích vung loạn, có chút điên rồ nói: “Nhìn không thấy , ta thật sự nhìn không thấy , thật là Tu La lấy đi đôi mắt của ta ! Nhất định là ta tới tòa mộ kia nên đã đắc tội thần linh! Tu La đại nhân, ta không dám trộm mộ nữa!”

Nghe vậy, khoeo miệng Tiêu Dao run rẩy một chút, nàng chính là dùng ngân châm che đi huyết tinh minh của hắn , mà chỉ trong 12 cái canh giờ , ngày mai hắn sẽ nhìn được , lại không nghĩ rằng hắn cư nhiên bởi vì chuyện này, càng khẳng định chính mình là thân phận Tu La, hắn thật đúng là liên tưởng tốt .

Hoa Lạc Ly không biết khi đã chạy tới bên người Tiêu Dao, dùng sức vỗ Tiêu Dao đang ngăn người , chỉ vào người ục ịch , tà cười nói: “Giải quyết xong tên kia, còn có tên này nữa !”

Tiêu Dao tức giận liếc trắng mắt, lạnh lùng nói: “Đó là người bắt , chính người giải quyết.”

Hoa Lạc Ly nhú mày cười nói: “Xú sư đệ, chúng ta đi cướp đi?”

“Cướp?” Tiêu Dao cả kinh, không thể tin nhìn Hoa Lạc Ly.

Hoa Lạc Ly cho Tiêu Dao một cái ánh mắt thực khẳng định , tà cười nói: “Cướp ổ của tên ục ịch này !”

Tiêu Dao cực nhanh ngộ đạo: “Người là nói, đi cướp Xà bang? Cái tà phái kia ?”

Hoa Lạc Ly gật đầu cười nói: “Xú sư đệ thật thông minh! Dù sao nơi đó tiền đều là tiền bất minh , chúng ta hành tẩu bên ngoài không có tiền không thể được, đi vào trong đó lấy một chút tiền tiêu chắc cũng không sai!”

Tiêu Dao tà tà gọi lên khoeo miệng, mâu trung hiện lên một tia giảo hoạt, nhú mày cười nói: “Chủ ý này không sai!”

Nhìn trong mắt hai người tinh quang, người ục ịch không tự chủ được đánh một cái rùng mình, hậu tri hậu giác ngây ngốc hỏi: “Các người vừa mới nói, muốn cướp Xà bang của chúng ta?” Chính mình không có nghe sai đi? Hai cái tiểu hài tử này muốn cướp của tà phái? Lá gan cũng quá lớn đi?

Hoa Lạc Ly lạnh lùng nhìn hắn một cái, trầm giọng nói: “Phải, cho người của người dẫn đường đi !”

Lúc này sáu tên đại hán choáng váng, hai tên mặt mũi bầm dập cũng choáng váng, ngây ra như phỗng nhìn thiếu niên với tiểu hài tử trước mắt.

Người ục ịch cười lạnh, các người đã muốn chết, kia ta liền tiễn bọn người một đoạn ! Hắn gào mắng nói: “Các người đám phế vật này , còn không mau dẫn đường, đứng ở đó phát ngốc cái gì !”

Hoa Lạc Ly buông người ục ịch ra, mạnh mẽ buộc hắn ăn vào một viên thuốc màu đen, cười lạnh nói: “Trong mười hai canh giờ, không có giải được, thất khiếu* của người tự nhiên đổ máu mà chết, cho nên tốt nhất không cần ra về!”

Thất khiếu :Hai mắt , hai tai , mũi , miệng

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư huynh Triền Không Ngột* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 35: Đả Kiếp Hắn.

Tám đại hán đem Tiêu Dao cùng Hoa Lạc Ly đưa tới trước một rừng cây tối như mực, người ục ịch từ trong lòng lấy ra một cái ống trúc màu đỏ, kéo một cái, ống trúc bay vút lên trong sương khói đỏ, như là một con hồng xà chui vào tận trời.

Không đến thời gian một ly trà nhỏ, từ chỗ sâu trong rừng cây đi ra một nữ tử.

Đám người ục ịch từ vừa thấy nữ tử này, liền khom mình hành lễ nói: “Tà hộ pháp.”

Trên đầu nữ tử có búi tóc như là một con rắn, nàng một thân hắc y, trên mặt không có biểu tình gì, chính là thần nhiên nhìn lướt qua người ục ịch, ánh mắt lộ vẻ phức tạp, lạnh lùng nói: “Tìm ta đi.”

Người ục ịch hướng Hoa Lạc Ly cùng Tiêu Dao giải thích nói:” Trong phiến rừng cây này là tổng đàn của chúng ta, chính là phiến rừng cây này giống như mê cung, ngay cả khi đi qua rất nhiều lần, chúng ta vẫn như cũ không nhớ được đường, cho nên mỗi lần đều phải làm phiến năng tiếp chúng ta.”

Hoa Lạc Ly hơi hơi nheo lại ánh mắt, đánh giá người ục ịch vài lần, người ục ịch có chút mắt tự nhiên nói: "Làm sao vậy?"

"Tà hộ pháp tự mình tới đón người, xem ra người ở trong này địa vị không thấp." Hoa Lạc Ly tà cười nói.

Người ục ịch sắc mặt trầm xuống, nhưng không có nói cái gì nữa, như là cố ý muốn giấu diếm.

Hoa Lạc Ly cười lạnh nói: "Nhanh như vậy liền quên người vừa mới ăn cái gì?"

Nghe ra Hoa Lạc Ly uy hiếp ý, nam nhân ục ịch cười khổ nói: "Cũng không phải cái địa vị cao gì, chính là..." Hắn đột nhiên hạ giọng, cực kỳ nhỏ giọng nói: "Nàng là nữ nhân của ta."

Hoa Lạc Ly ngăn người, nhìn nhìn nữ nhân phía trước dẫn đường, lại nhìn nhìn người ục ịch, khóe miệng hơi hơi run rẩy, "Người là nói, nàng nguyện ý với người như vậy?"

Người ục ịch biến sắc, có chút cả giận nói: "Cái gì kêu người như ta vậy? Năm đó nếu ta không cứu nàng, nàng sớm đã chết, nào có hôm nay?" Người ục ịch từ có chút căm giận than thở nói: "Làm nữ nhân của ta có cái gì không tốt? Nếu biết thân thể nàng khỏi hẳn, trí nhớ khỏi phục, sẽ không cho ta chạm vào nàng, năm đó ta liền không nên cứu nàng!"

Nữ tử đi ở phía trước hiển nhiên là nghe thấy được lời nói này, bước chân nàng lộ vẻ dòn dập lên.

Tiêu Dao lôi kéo ống tay áo Hoa Lạc Ly, nhỏ giọng nói thầm nói: "Người đúng thật là bát quái!"

Hoa Lạc Ly hiện vẻ xấu hổ cười, cũng không nói cái gì.

Đường trong rừng cây có chút khó đi, thân mình nhỏ của Tiêu Dao có vẻ thực không xong, thân mình Hoa Lạc Ly đột nhiên ngồi xổm xuống che ở trước người Tiêu Dao, Tiêu Dao ngạc nhiên hỏi: "Người làm gì?"

"Leo lên!" Hoa Lạc Ly nhú mày cười, tuy rằng rừng cây thực tối, nhưng là ánh sáng từ nụ cười của hắn tựa hồ vẫn như cũ che đầy không được.

Tiêu Dao khẽ run lên, tay nàng xoa ngực, vừa mới này tim vì sao đập nhanh như vậy?

"Phát cái gì ngốc? Nhanh chút đi lên!" Hoa Lạc Ly thúc giục nói.

Tiêu Dao bĩu môi, khoát tay áo nói: "Không cần, ta chính mình có thể đi!" Nói xong, muốn vòng qua Hoa Lạc Ly.

Tay Hoa Lạc Ly đột nhiên giữ chặt Tiêu Dao, mạnh mẽ đem nàng kéo vào trong lòng, sắc mặt lược nghiêm túc nói: "Nếu như người không muốn lưng ta, ta đây liền ôm người!"

"Không cần!" Tiêu Dao muốn trốn, đáng tiếc bị ôm quá chặt, không có khả năng trốn.

Hoa Lạc Ly đem tiểu phi miêu nhét vào trong lòng Tiêu Dao, cực kỳ bá đạo đem Tiêu Dao ôm ngang lên, không nhìn đến ánh mắt ai oán kia của Tiêu Dao.

Đám người ục ịch thấy một màn như vậy, vẻ mặt hồ nghi nhìn hai người trước mắt, giữa tám cái đại hán, không biết là ai nhỏ giọng nói thầm một câu, "Hai người bọn họ, như thế nào giống đại hán cùng nhị hán giống nhau?"

Đại hán nhị hán là hai người giữa tám cái đại hán, hai người này trong lúc đó quan hệ không bình thường, người ục ịch cũng đều biết chuyện này, buổi nói chuyện này hiển nhiên là nói quan hệ của Tiêu Dao cùng Hoa Lạc Ly thật không bình thường.

Người ục ịch cúi đầu ho khan một tiếng, âm thanh thô mắng nói: "Người nào miệng tiện? Người là hi vọng đắc tội bộ dạng đẹp mặt kia? Hi vọng lão tử ta bị độc chết?"

Tám người sắc mặt trầm xuống, không còn người nap2 dám hé răng, nhưng là ánh mắt nhìn về phía Hoa Lạc Ly cùng Tiêu Dao, đặc biệt quái dị.

Tiêu Dao cảm giác được từng đạo mâu quang quái dị, lộ vẻ kinh ngạc nói: "Bọn họ làm sao nhìn chúng ta như vậy?"

Hoa Lạc Ly chuyển mâu nhìn về phía sau, ánh mắt phát lạnh, tám người nháy mắt cúi đầu, không dám lại nhìn đi qua.

Đi gần nửa canh giờ, rốt cục thấy một tòa tòa nhà lớn.

Nữ tử gõ cửa, người bên trong cửa trầm giọng nói: "Thượng thảo thành đôi."

Thanh âm nữ tử lạnh lùng nói: "Thiên thượng long thành xà."

Nghe đối thoại kì quái này, Tiêu Dao cười lên tiếng, nói thầm nói: "Hoa Lạc Ly, thời điểm cô thành đôi, rồng sẽ thành rắn, cái đối thoại quỷ này một bọn họ nghĩ ra!"

Hoa Lạc Ly tà mị cười nói: “Có lẽ là vì này đối thoại này kì lạ cho nên bọn họ mới dừng đi.” Hắc buông Tiêu Dao, ra về ai oán nói: “Chính mình tự đi đi! Người thật đúng là nặng, có thể nên giảm cân!”

Tiêu Dao lấy tay lôi ra tiểu phi miêu dùng sức nhét vào trong lòng Hoa Lạc Ly, hừ lạnh nói:” Tiểu phi miêu của người giảm cân mới đúng!”

Sau khi tiến vào tòa nhà, nữ tử mới hỏi nói:” Các người gặp bang chủ làm cái gì?”

Người ục ịch nhìn nhìn Hoa Lạc Ly, Hoa Lạc Ly cười nhẹ, thẳng thắn nói: “Đã kiếp hần.”

Nữ tử sừng sốt, ánh mắt mang theo nghi ngờ nhìn về phía người ục ịch tử, hiển nhiên nàng chỉ tin tưởng lời nói của người ục ịch.

Người ục ịch tử khẽ gật đầu, lại không muốn cùng nữ tử nói thêm cái gì.

Được người ục ịch xác định đáp án, nữ tử không thể tin tưởng mắt to, ngược lại đề phòng nhìn về phía Hoa Lạc Ly cùng Tiêu Dao, trầm giọng nói:” Các người là người nào?”

“Hiện tại mới hỏi? Xem ra đáy lòng của người thực là tin tưởng hần, cho nên lúc trước chỉ cần là người hần mang đến, hỏi cũng không hỏi.” Hoa Lạc Ly trêu ghẹo nói.

Nữ tử sắc mặt khẽ biến, lộ ra vài tia không được tự nhiên, âm thanh lạnh lùng nói: “Nói, người nào!” Nữ tử đã muốn phi thân tiến lên, ra tay muốn ngăn chặn Hoa Lạc Ly.

Hoa Lạc Ly lại dễ dàng né tránh, đứng ở một bên hai tay hoàn ngực, cười lạnh nói:” Người không là đối thủ của ta! Mang chúng ta đi thấy bang chủ các người! Hần đã trúng độc của ta, nếu như người không mang theo chúng ta đi thấy bang chủ các người, thất khiếu của hần sẽ đổ máu bỏ mạng!”

Nữ tử thân mình khẽ run lên, người ục ịch tử cười khỏ nói:” Nàng sẽ không quản ta sinh tử, nàng sẽ không mang bọn người đi gặp bang chủ ...”

Nữ tử trầm giọng ngắt lời nói:” Các người đi theo ta.”

Người ục ịch tử sừng sốt, ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía nữ tử, nữ tử lại cố ý né tránh ánh mắt hần

Đi qua núi già, là một cái hồ sen, nữ tử làm cho mọi người lên thuyền, thản nhiên nói:” Qua hồ sen này, mới là chỗ ở của bang chủ.”

Hoa Lạc Ly đậm cười nói:” Bang chủ các người nhưng thật ra rất biết hưởng thụ.”

Còn chưa lên thuyền, trên đình giữa hồ sen, có người hướng tới bọn họ ngoắc, người nọ trong vòng lực truyền âm nói:” Tả hộ pháp, chuyện gì tiến đến? Đến trong đình gặp nhau.”

Tả hộ pháp trong vòng lực truyền âm nói: “Dạ bang chủ.”

Hoa Lạc Ly hơi hơi nheo lại ánh mắt, khoảng cách từ đình đến chỗ bọn họ có chút xa, hần không thấy rõ lắm bộ dáng người trong đình, nhưng là mơ hồ cảm thấy người nói chuyện có chút quen thuộc.

Thuyền chậm rãi chạy, ly đình càng ngày càng gần, Hoa Lạc Ly rốt cục thấy rõ bộ dáng người trong đình, người trong đình là một cái trưởng giả khoảng năm mươi tuổi, tóc hoa râm được một cây trầm gỗ cổ định, một thân nhất kiện hắc y, tuy rằng tuổi đã lớn, nhưng là thân mình cũng rất khôi ngô, vừa thấy chính là một cao thủ.

Là Mộc trưởng lão? Không thể tưởng được Mộc trưởng lão cũng sẽ tự lập môn hộ kiểm soát thu nhập thêm!

Khoé miệng Hoa Lạc Ly hơi hơi gợi lên, vốn là nghĩ đến tà phái sẽ lấy thân phận tiểu thiếu chủ Hắc Long đảo để kiếm tiền, lại không nghĩ rằng sẽ gặp người quen, trưởng lão hiểu rõ mình nhất ở Hắc Long đảo.

Mọi người tiến vào trong đình, trong đình lão giả nhàn nhã uống trà, thản nhiên hỏi: “Tiến đến có chuyện gì?”

Tả hộ pháp có chút xấu hổ, ánh mắt nhìn về phía Hoa Lạc Ly.

Hoa Lạc Ly mỉm cười tiến lên, tà cười nói:” Là tôi đã kiếp!”

“Đã kiếp?” Lão giả hơi hơi nhú mi, ngẩng đầu nhìn hướng người nói chuyện, ánh mắt sừng sốt, trầm mặc hồi lâu nói:” Người thực nhìn quen mắt.”

Hoa Lạc Ly nheo lại ánh mắt, tà cười nói:” Không nghĩ tới, đường đường là Mộc trưởng lão, cũng sẽ tự lập môn hộ!”

Lão giả cả kinh, không thể tin nói:” Người biết ta là ai?” Hần về mặt buồn bực, ánh mắt tỉ mỉ đánh giá Hoa Lạc Ly, sau một hồi, khăn khăn nóng bỏng nói:” Người... Là tiểu thiếu chủ?!”

Chương 36: Đột Nhiên Buộc Chặt.

Hoa Lạc Ly hơi hơi nhú mi, thân nhiên nhìn về phía đám người có ánh mắt mờ mờ cùng kinh ngạc, hắn còn không có nghĩ nhanh như vậy làm cho Tiêu Dao biết thân phận của mình, tuy rằng không biết nàng có thể hay không để ý, nhưng là vì ánh mắt thế tục, thân phận chính mình như vậy, hắn vẫn sợ...

Bởi vì lâu lắm không thấy đứa nhỏ này, đột nhiên gặp mặt, nhất thời quên ở đây không chỉ có chính mình cùng hai người bọn họ, Mộc Đại Phong xấu hổ cười, ngược lại nhú mi đối nữ tử nói:” Tà hộ pháp, mang người của ngươi đi xuống.”

Tà hộ pháp chấp tay thờ dài, ý bảo đám người ục ịch cùng chính mình đi.

Hoa Lạc Ly nhìn về phía Tiêu Dao, biết lần này ôn chuyện tất nhiên muốn có rất nhiều nói, hắn ậm cười nói:” Tà hộ pháp, an bài cho sư đệ ta một cái chỗ ở, chuẩn bị một ít ăn.”

Tà hộ pháp vẫn chưa lên tiếng trả lời, mà là nhìn về phía Mộc Đại Phong.

Mộc Đại Phong nghiêm túc nói:” Lời nói của hắn, liền là lời nói của ta!”

Tà hộ pháp hơi hơi nhú mi, cảm thấy nghi hoặc, người này rốt cuộc là thân phận gì, lời nói của hắn chính là lời nói của bang chủ? Tà hộ pháp gật gật đầu, nhìn về phía Tiêu Dao nói:” Ngươi theo ta đến.”

Tiêu Dao hơi hơi chần chờ, hơi mờ mờ nhìn về phía Hoa Lạc Ly.

Hoa Lạc Ly tiến lên néo néo khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Dao, trêu tức cười nói:” Ngươi là đang lo lắng ta sao? Yên tâm, hắn sẽ không thương tổn ta! Ngươi không phải đói bụng sao? Nhanh đi ăn vài thứ đi!” Hắn hạ giọng, tiến đến bên tai Tiêu Dao, khẽ cười nói:” Ta sẽ đãi kiếp lấy chút bạc!”

Tiêu Dao bĩu môi, tức giận liếc trắng mắt, âm thanh không được tự nhiên nói:” Ai lo lắng cho ngươi, tự mình đa tình!!

...

Nhìn thuyền chậm rãi ly xa, khoé miệng Hoa Lạc Ly bám một chút sừng nịch mỉm cười, nhẹ vỗ về đầu tiểu phi miêu trong lòng, lầm bầm nói:” Bộ đáng nàng không được tự nhiên, có phải hay không thực đáng yêu?”

Tiểu phi miêu đánh một cái ngáp dài, vươn đầu lưỡi liếm liếm lông trắng bên miệng, mắt lam cái hiểu cái không nhìn Hoa Lạc Ly.

“Ngươi vẫn là cùng như trước đây giống nhau, thích ôm lam lắm lắm bầu bầu.” Mộc Đại Phong từ ái cười nói, vì Hoa Lạc Ly rót ra một ly trà.

Hoa Lạc Ly khinh nháp một miệng trà, trà vừa vào miệng, nhảy mắt liền ngọt, miệng đầy mùi hương, Hoa Lạc Ly tà mị cười nói:” Hảo trà! Xem ra Mộc trưởng lão mờ bang này làm bang chủ buôn bán lời không ít tiền!”

Mộc Đại Phong cười khổ nói:” Tiểu thiếu chủ, ngươi cũng biết, Mộc mã không thích tiền tài, chỉ thích hồ sen tại đây, nhàn nhả tự tại.”

Hoa Lạc Ly gật gật đầu, lúc ở Hắc Long đảo, giữa chúng trưởng lão, nguyên nhân chính mình thích nhất cùng Mộc trưởng lão giao tiếp, cũng là bởi vì tính cách hắn không màng danh lợi làm mình thực thích, có thể làm cho một trưởng lão tính tình đăm mực này mở ra một cái bang phái thu phí bảo hộ, chỉ sợ chỉ có lão nhân gia gia gia hắn!

Hoa Lạc Ly tà tà gọi lên khoé miệng, trêu ghẹo cười nói:” Là gia gia đi? Lão nhân gia là cảm thấy Hắc Long đảo thiếu tiền? Cho ngươi đi kiếm tiền cho hắn?”

Mộc Đại Phong bất đắc dĩ nói:” Từ lúc tiểu thiếu chủ bị bệnh rồi đi Hắc Long đảo, đảo chủ trưởng niệm thành bệnh, bởi vì thân phận, thần Y Giang Thương lại không cho đảo chủ tiến đến nhìn ngươi, hắn liền nhìn thấy cô nhi cùng người có bộ dáng giống nhau liền thu dưỡng, hiện tại Hắc Long đảo trở thành đảo của trẻ con, hơn nữa đảo chủ còn cho bọn hắn đãi ngộ tốt nhất, cơ hồ đem bọn họ làm như ngươi! Cho nên lão hủ một phen tuổi này, còn phải đi ra làm việc này!”

Hoa Lạc Ly hơi hơi nheo lại ánh mắt, trêu tức cười nói:” Có nhiều thể thân thay ta tiêu thụ ‘Phúc’ này như vậy, nhưng thật ra không sai!”

Mộc Đại Phong khổ thờ dài:” Tiểu thiếu chủ, hiện tại gặp ngươi sinh long hoạt hổ, thần y Giang Thương y thuật quả nhiên cao minh, không biết tiểu thiếu chủ khi nào hồi Hắc Long đảo, cũng có thể chặt đứt tường niệm của đảo chủ!”

Hoa Lạc Ly mày hơi hơi nhăn lại, gia gia tự nhiên là muốn đi xem, nhưng là cha...

“Khụ. . . Khụ khụ. . .” Hoa Lạc Ly đột nhiên ho khan lên.

Mộc Đại Phong về mặt khăn trương cùng lo lắng, vỗ vỗ lưng Hoa Lạc Ly nói:” Tiểu thiếu chủ, bệnh tái phát sao?”

Hoa Lạc Ly uống một hớp lớn trà, hơi hơi dịu đi, khăn khăn nói:” Ta xem cũng không tính là khỏi hẳn, kỳ thật thường xuyên hao suyền vẫn tái phát, phải ở lại Thần Y cốc điều trị một thời gian dài. Lần này xuất cốc, chính là cùng sư đệ tiến đến Thiên Thủy Tộc trị liệu cho bệnh nhân thôi.”

“Đi Thiên Thủy Tộc?” Mộc Đại Phong có chút căm giận nói:” Giang Thương này như thế nào có thể đem tiểu thiếu chủ làm đại phu sai sử! Không phải chính hấn đi trị sao? Nếu không phải năm đó nguoi báii ông ta làm sư phụ thì mới có thể ở lại Thần Y cốc, đường đường tiểu thiếu chủ Hắc Long đảo, như thế nào có thể báii cái đại phu làm sư phụ!”

Hoa Lạc Ly khước miệng hơi hơi run rẩy, cười khổ nói:” Sư phụ đã đi quân doanh Giang vực quốc, Man tộc tấn công Giang Vực quốc, sư phụ tiến đến trị liệu binh lính, không rảnh phân thân, cho nên mới an bài ta cùng sư đệ tiến đến Thiên Thủy Tộc.”

Mộc Đại Phong mày nhăn lại, có chút ngưng trọng nói” Lần này Man tộc can đảm tấn công Giang Vực quốc, là vì có nhiều cao thủ giang hồ dung nhập vào binh lính man tộc, khiến cho binh lực man tộc tăng nhiều. Làm người giang hồ, lẽ ra không nên nhúng tay vào chuyện triều đình, nhưng lần này Võ Lâm minh chủ tựa hồ âm thầm cùng hoàng thất Man tộc đạt thành hiệp nghị gì đó.”

“Thì ra là thế! Tiểu nhân Đồ Cuồng này, rốt cục là chịu không nổi, cư nhiên cùng triều đình làm cái giao dịch!” Mâu trung Hoa Lạc Ly lại hiện lên một tia thâm trầm, nếu là chính phái cùng triều đình có cái gì hiệp nghị, tất nhiên đối với thế lực gia gia có điều đã kích cùng uy hiếp.

“Ai!” Mộc Đại Phong thờ dài, bất đắc dĩ nói:” Có lực lượng giang hồ hiệp trợ, sư phụ nguoi lần này tiến đến tất nhiên nguy hiểm, nguoi vẫn là mau chút thông tri hấn trở về Thần Y cốc đi! Không nên đi làm quân y cứu nguoi, ngược lại đánh mất mạng của mình! Nếu là hấn đã chết, hao suyền này của nguoi sẽ không có nguoi trị khỏi!”

“Hoàng thượng Giang Vực quốc là đệ đệ của sư phụ, muốn không đi cũng không được. Nếu hấn đã muốn đến, ngay cả khi Man tộc có lực lượng giang hồ hỗ trợ, ta nghĩ sư phụ sẽ không sao. Hấn không chỉ là đại phu đơn giản như vậy, hơn nữa bên nguoi hấn có thêm bốn đồ đệ, bốn nguoi kia võ công rất cao cường, sẽ bảo vệ tốt sư phụ.” Hoa Lạc Ly đậm cười nói.

Mộc Đại Phong mỉm cười gật đầu, nguoi bên cạnh Giang Thương, hấn đều có điều tra qua, Giang Thương kia có vài nguoi đồ đệ thân thù rất cao, bao gồm cả tiểu thiếu chủ, ở nơi đó của Giang Thương cũng học không ít bản sự, cũng là nguyên nhân chính vì sao đảo chủ rõ ràng rất muốn tôn tử, lại chậm chạp không đem tôn tử về Hắc Long đảo, Mộc Đại Phong đề nghị nói:” Tiểu thiếu chủ, Giang Thương từ quân doanh trở về, tất nhiên cần thời gian mấy ngày nay, chờ nguoi trị liệu cho nguoi Thiên Thủy tộc trở về, có thể gặp mặt đảo chủ?”

Hoa Lạc Ly cười nhẹ, mâu quang lộ ra vài tia né tránh, ngược lại dời đề tài nói:” Mộc trưởng lão, nguoi còn nhớ rõ mục đích ta tới đây sao?”

“Mục đích?” Mộc trưởng lão hiện vẻ nghi hoặc, nhớ tới lời nói của tiểu thiếu trước khi tiến vào đình liền nói, hấn lảng lảng:” Đả kiếp?”

Hoa Lạc Ly hí mắt, rất giống nhất con hồ ly, gật đầu tà mị cười.

“Đả kiếp ta?” Mộc Đại Phong sững sốt, sau một lúc lâu ngược lại lĩnh ngộ ý này, sáng sủa cười to nói:” Tiểu thiếu chủ xuất môn tự nhiên cần bạc, nơi này hết thảy vốn là là Hắc Long đảo, tiểu thiếu chủ muốn bao nhiêu, mộc mỗ tự nhiên hấn là hai tay dâng.” Nói xong, hấn từ trong lòng lấy hết ra ngân phiếu đang có, cộng thêm hai cái hà bao đựng bạc, nhưng thật ra đem trên nguoi đáng giá gì đó, hết thảy đem ra!

Thấy hấn như thế, Hoa Lạc Ly mâu trung hiện lên một tia cười. Gia gia nhưng thật ra ánh mắt tốt lắm, tuyển Mộc trưởng lão đi ra kiếm tiền, thật là lựa chọn nguoi tốt nhất! Mộc trưởng lão đối với gia gia trung thành và tận tâm, hơn nữa hấn không màng danh lợi, căn bản không cần lo lắng hấn sẽ nuốt riêng! Hoa Lạc Ly nổi lên vài phần kính trọng đối với gia gia hồ li của hấn.

Tiêu Dao nhìn đầy bàn thịt cá, hơi hơi bĩu môi, buổi trưa sớm qua, nằng tựa hồ đã muốn đói rồi.

Hoa Lạc Ly đi vào phòng Tả hộ pháp đã chuẩn bị cho Tiêu Dao, theo ngoài cửa sổ nhìn bộ dáng Tiêu Dao kia hữu khí vô lực, hơi hơi tà gờ lên khước miệng.

“Như thế nào, thứ này không hợp khẩu vị? Vẫn là Tu La đại nhân không thích khoái lừa nhân gian?”

Nghe được thanh âm Hoa Lạc Ly trên tức. Tiêu Dao mày gắt gao nhăn lại, đảo cặp mắt trắng dã nói:” Đừng nói chuyện tình Tu La nữa! Nhưng thật ra nguoi, vì sao cái kia bang chủ gọi nguoi tiểu thiếu chủ? Nguoi cùng hấn có quan hệ gì?” Tinh tế nghĩ đến, chính mình đối với chuyện của Hoa Lạc Ly một điểm điều không biết.

Hoa Lạc Ly ngồi vào bên cạnh Tiêu Dao, cầm lấy chiếc đũa không khách khí gấp ăn, đợi ăn no mới chậm rãi nói” Hấn là thủ hạ của ông nội của ta, ta cũng có bảy tám năm không thấy hấn, cũng không nghĩ tới hấn sẽ trở thành bang chủ!”

Tiêu Dao ôm lấy tiểu phi miêu trong lòng Hoa Lạc Ly nói:” Chỉ lo chính mình ăn, cũng không uy uy tiểu phi miêu, nguoi xem nó nước miếng đều chảy ra!” Tiêu Dao gấp một khối thịt bò đưa đến bên miệng tiểu phi miêu bên, nhìn bộ dáng tiểu phi miêu ăn thật đáng yêu, không khỏi toát ra mỉm cười sùng nịch.

Hoa Lạc Ly cảm thấy nhẹ nhàng thở ra, chính mình thật là có chút sợ hãi Tiêu Dao tiếp tục truy vấn, chính mình không nghĩ lừa hấn, nhưng là lại sợ nói ra thân phận bản thân sẽ cùng hấn có khoảng cách.

Tiêu Dao mặc dù ở uy tiểu phi miêu, nhưng là dư quang nhưng vẫn chú ý nhất cử nhất động của Hoa Lạc Ly, thấy bộ dáng hấn giống như thờ dài nhẹ

nhôm một hơi, Tiêu Dao hồ nghi hỏi:” Ta không có truy vấn thân phận gia gia ngươi, cho nên ngươi thờ dài nhẹ nhôm một hơi?”

Nghe vậy, thân mình Hoa Lạc Ly đột nhiên cứng lại, hần vừa muốn mở miệng, Tiêu Dao lại nghĩ trước tiên là nói về nói:” Ngươi muốn biên chuyện xưa gạt ta?”

Hoa Lạc Ly ngẩn người, sắc mặt lộ ra vài tia quần bách, lúng túng nói:” Ta. . . Không có.”

“Còn nói không có! Nói chuyện đều áp a áp ứng!” Tiêu Dao nheo lại ánh mắt, tiến lên cẩn thận nhìn chăm chăm mặt Hoa Lạc Ly,

Hoa Lạc Ly theo bản năng né tránh ánh mắt Tiêu Dao, không biết như thế nào, Tiêu Dao nếu là nheo lại ánh mắt quan sát chính mình, chính mình sẽ rất khó bảo trì trấn định.

Tiêu Dao cũng không có quan sát hần nữa, mà là vượt đầu tiểu phi miêu trong lòng, tặc tặc cười nói:” Hoa Lạc Ly, có lẽ chính ngươi không biết, nhưng là ta chú ý thật lâu, thời điểm ngươi mỗi lần bị nhìn thấu tâm sự, thân mình đều đột nhiên cứng lại!”

Hoa Lạc Ly ngẩn người, đột nhiên giờ lên tà mị mỉm cười, một tay ôm lấy Tiêu Dao đến trên người mình, cười hỏi:” Ngươi vì sao vẫn chú ý ta?”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huyền Triền Không Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Sớm Biết Là Nữ Tử (1)

Tiêu Dao bị hành động nhiên ôm lấy của Hoa Lạc Ly dọa đến, dùng sức đẩy hần ra, trở lại chỗ ngồi của mình, hừ lạnh nói:” Ngươi luôn ở trước mắt ta lúc ăn lúc hiện, muốn không chú ý đến đều không có khả năng!”

Bị đẩy ra, Hoa Lạc Ly lại một điểm cũng không giận, ngược lại cười càng yêu nghiệt , nghiền ngẫm nhìn Tiêu Dao hồi lâu, lại không nói lời nào.

Hoa Lạc Ly ánh mắt mơ hồ mang theo một tia nóng rực không hiểu nhìn Tiêu Dao, Tiêu Dao cảm ghế đi ra xa, cùng hần bảo trì một khoảng cách, buồn bực nói:” Nhìn cái gì vậy!”

“Nhìn ngươi a!” Thanh âm Hoa Lạc Ly nhẹ nhàng nói.

Tiêu Dao nghe liền mất tự nhiên, âm thanh lạnh lùng nói:” Mặt ta có cái gì đẹp!”

“Đẹp mặt, xem tốt lắm!” Hoa Lạc Ly cười thực yêu nghiệt, cầm theo ghế lại chỗ Tiêu Dao.

Mâu trung Tiêu Dao hiện lên một tia tức giận, âm thanh lạnh lùng nói:” Ngươi vừa muốn châm chọc cái gì?”

Cảm giác con nhím nhỏ bên người đã muốn dựng thẳng hết lông, Hoa Lạc Ly thu hồi nụ cười, tay che khuất cái bốt trên má phải Tiêu Dao, ánh mắt nóng rực, cực kỳ tức giận nói:” Không có bốt, ngươi rất dễ nhìn!”

Tiêu Dao hơi hơi sùng sốt, trừng mắt nhìn hần, xác định người đang nói chuyện trước mắt này thật sự là Hoa Lạc Ly.

Hoa Lạc Ly lại buông tay đang che khuất cái bốt trên má phải Tiêu Dao, chỉ vào ngực Tiêu Dao, ôn nhu cười nói:” Có bốt, nhưng là vẫn như cũ nhìn rất được, vì đẹp là từ nội tâm.”

Tiêu Dao mặt xoát đồ bưng, mâu quang trở nên không biết làm sao lên, bối rối mở tay Hoa Lạc Ly ra, đem tiểu phi miêu nhét vào trong lòng Hoa Lạc Ly, nhào lên trên giường, dùng chân đem mình che hết, “Ta mệt nhọc, ta muốn ngủ! Ngươi đi mau!”

Hoa Lạc Ly nhìn Tiêu Dao làm một loạt hành động, không khỏi cười lên tiếng, “Hiện tại là ban ngày.”

“Ngủ trưa không được sao?” Tiêu Dao hừ lạnh nói.

“Đây là chỗ ở người khác, ngươi muốn ở trong này ngủ trưa? Chúng ta không phải còn muốn chạy đi Thiên Thủy Tộc sao?” Hoa Lạc Ly buồn cười nhìn Tiêu Dao trốn ở trong chăn.

Nghe vậy, Tiêu Dao một phen xốc chăn lên, từ trên giường nhảy xuống, sửa sang lại quần áo, không được tự nhiên nói:” Chúng ta đây hiện tại liền đi!”

...

Mộc Đại Phong biết được Tiêu Dao Hoa Lạc Ly phải rời khỏi, liền đuổi tới cửa, ngăn cản Hoa Lạc Ly.

“Tiểu thiếu chủ, không thể lưu lại mấy ngày sao?”

Mộc Đại Phong sớm dùng bỏ câu đưa tin đem chuyện tiểu thiếu chủ đến đến nơi đây nói cho đảo chủ, một lòng muốn lưu lại tiểu thiếu chủ để cùng đảo chủ gặp mặt, nhưng là lại không thể mạnh mẽ trói tiểu thiếu chủ lại, không cho hắn đi.

Hoa Lạc Ly cười nhẹ, khoát tay áo nói:” Không cần, trị bệnh cứu người cũng không thể chậm trễ, Mộc trưởng lão dừng bước đi.”

“Nhưng là...”

Hoa Lạc Ly gặp Tiêu Dao đã đi xa muốn không để ý mình, liền ngắt lời nói: “Mộc trưởng lão, có chuyện gì về sau nói sau!” Nói xong, liền đuổi theo Tiêu Dao mà đi.

Mộc Đại Phong gặp được nhưng giữ không được, chỉ có thể hơi hơi khổ thân, nhìn theo bọn họ rời đi.

Tà hộ pháp bên người hắc thấp giọng nói:” Bang chủ, rừng cây này giống như mê cung, bọn họ lần đầu tiên tiến đến, chỉ sợ đi không ra được, muốn hay không thuộc hạ dẫn bọn họ rời đi?”

Mộc Đại Phong vỗ đầu, bưng bình đại ngộ nói:” Như thế vừa vặn, hắn có thể cùng đảo chủ gặp mặt!”

Hành động tự nhiên vỗ đầu của bang chủ, làm cho Tà hộ pháp ngây ngẩn cả người, Mộc Đại Phong phát hiện hành vi của mình quá mực đột ngột, lộ vẻ xấu hổ cười nói:” Người đi xuống đi, bọn họ có thể đi ra ngoài hay không, liền xem ý trời, không cần người dẫn đường.”

“Là, đảo chủ.” Tà hộ pháp chấp tay thờ dài, liền rời đi.

Mộc Đại Phong nhìn bóng dáng Hoa Lạc Ly cùng Tiêu Dao đã muốn biến mất, thờ dài:” Đảo chủ, người muốn xem tôn tử cũng đến nhanh một chút, người cũng biết tiểu thiếu chủ trí tuệ hơn người, nếu như bọn họ thật sự đi ra rừng cây, Đại Phong cũng bất lực!”

Trên Hắc Long đảo, một lão nhân mặc y bào trắng ngồi trên đài cao, có chút buồn rầu nhìn một đám đại thiếu niên cùng Hoa Lạc Ly giống nhau ở dưới đài.

“Ài, không biết tiểu Lạc Ly của ta hiện tại có phải hay không đều cao giống bọn họ?”

Đang than thở, đột nhiên truyền đến một tiếng kêu bò câu, mâu quang lão nhân sáng lên, miệng huyết sáo một tiếng, bò câu liền đậu ở đầu vai hắn.

Chậm rãi mở tờ giấy ra, lão nhân mặt đang buồn rầu nháy mắt trở nên hớn hờ.

“Tiểu Lạc Ly a, tiểu Lạc Ly a, nhất định phải đợi gia gia a!”

Bóng trắng chợt lóe, trên đài cao chỉ còn một con bò câu ở trên bàn mổ mổ.

...

Đi vào rừng cây, Tiêu Dao hơi hơi nhíu mày, trầm giọng nói:” Thời điểm chúng ta đến, người ục ịch đã nói nơi này giống như mê cung, hiện tại xem ra, là có người ở nơi này hạ qua trận pháp.”

Hoa Lạc Ly nheo lại ánh mắt, Mộc trưởng lão không cho người đưa mình ra rừng cây, xem ra là cố ý muốn cho mình ra không được, hắn là đã thông tri gia gia đi? Hoa Lạc Ly tà cười nói:” Xú sư đệ không phải học quá trận pháp sao? Phá nó!”

“Phá nó? Không cần đi? Đi ra ngoài là đến nơi, ta hắn là có thể mang người đi ra.” Tiêu Dao nhíu mi nhớ lại đường khi đến, lúc ấy mình bị Hoa Lạc Ly ôm, không cần tự mình đi, tự nhiên vừa nhìn vừa để ý xung quanh, việc đi ra ngoài vẫn là có thể tin tưởng được.

“Không, ta muốn người phá nơi này!” Mâu trung Hoa Lạc Ly hiện lên một tia giao hoạt cười xấu xa.

Tiêu Dao bĩu môi nói:” Thật phiền toái, ta không cần!!”

Hoa Lạc Ly nheo lại ánh mắt, từ trong lòng lấy ra một tờ ngân phiếu, tặc tặc cười nói:” Ta hôm nay đánh cướp không ít bạc!”

“Ách?” Tiêu Dao ngăn người, mờ mịt nói:” Người thật sự đánh cướp?”

“Sư huynh đã nói ra, tự nhiên nhất định phải làm được! Xú sư đệ, ngoan, chỉ cần người đem nơi này phá, đi theo sư huynh, bạc này tùy tiện người tiêu!” Hoa Lạc Ly nhíu mày tà cười nói.

Trông mặt Tiêu Dao vừa chuyển, duỗi ra tay, đem ngân phiếu trên tay Hoa Lạc Ly trên đoạt lại đây, xấu xa cười nói:” Tiền vẫn là ở trên tay của mình tiêu mới thoải mái! Tiền cứ đưa cho ta, ta liền giúp người phá trận này!”

“Thành giao!” Hoa Lạc Ly mâu quang cực kỳ sùng nịch, khóe môi nhếch lên tà tà mỉm cười, vật nhỏ càn ngày giao hoạt, là do chính mình dạy, tựa hồ có cảm giác thành tựu.

“Âm vang!” Một tiếng nổ, một cây đại thụ ngàn tuổi liền bị gãy ngang.

Tiêu Dao vỗ vỗ bụi trên tay, nhú mày cười nói: “Mắt trận bị hủy, trận pháp sẽ không tồn tại!”

Hoa Lạc Ly nheo lại ánh mắt, cảm thấy cười xấu xa, đây là cây Mộc trường lão thích nhất, bằng không sẽ không để nó làm mất trận, tương tính kể ta? Kia nhất định phải chịu chút đau khổ!

“Xú sư đệ làm tốt lắm! Chúng ta trước đi mua xe ngựa đi Thiên Thủy Tộc.”

Tiêu Dao đồng ý gật gật đầu, tuy rằng thích cảm giác đi xung quanh một chút, nhưng là nhiều người ở địa phương bởi vì mình có bót mà trở nên có ánh mắt không tốt, chính mình không thích, vẫn là ngồi trong xe ngựa tốt hơn.

Sau khi nghe thấy tiếng nổ, Mộc Đại Phong đuổi tới cây đại thụ bị bể gãy lúc này, lúc này xung quanh đã không có người, ánh mắt hắn ai oán đến cực điểm, cười khổ nói: “Tiêu thiếu chủ là cố ý đi? Quả thực so với gia gia hắn còn ngoan hơn! Đào chủ a, xem ra ngươi nhìn không được tôn tử rồi, Đại Phong đã cố hết sức, ngay cả đại thụ làm mất trận cũng hỏng!”

Giang Mạt Hàn về tới Thần Y cốc, trước cửa Vũ Văn Vũ Võ có chút buồn bực nói: “Mạt Hàn sư thúc không phải về nhà sao? Nhanh như vậy đã trở lại?”

Giang Mạt Hàn thân nhiên nhìn bọn họ liếc mắt một cái, vẫn chưa đáp lời, mà là vô lực tiến vào trong cốc.

Hỏa Diệu che mặt, từ lúc không có răng cửa, hắn cả ngày đều che mặt, ngay cả ăn cơm đều là đem cơm từ phía dưới khăn che mặt đưa vào trong miệng.

Hỏa Diệu biết Tiêu Dao phải rời khỏi Thần Y cốc, nhưng là vẫn có chút lo lắng kế hoạch Tiêu Dao không thành công, cho nên vẫn đợi cho Tiêu Dao cùng Giang Mạt Hàn rời đi mới trở về, nửa đường gặp được người hiểu học sư diệt Mạc Đào, ngay tại trong viện dạy hắn một ít biện pháp phân biệt thảo dược.

Vốn Hỏa Diệu đang chỉ dạy, nhưng là một đạo bóng dáng đi qua trước mắt, hắn cả kinh, bỏ cả sư diệt Mạc Đào hiểu học hay bám người, nhắm phía Giang Mạt Hàn đi.

“Ngươi như thế nào lại một người? Sư đệ đâu?”

Giang Mạt Hàn nhìn nhìn Hỏa Diệu mang khăn che mặt, biết tên thiếu một cái răng chính là Hỏa Diệu mà Tiêu Dao nói, hắn nhú mi nói: “Bị Hoa Lạc Ly mang đi, ta khinh công không bằng Hoa Lạc Ly, đuổi theo không kịp.”

“Cái gì? Sư đệ nằm trong tay cái yêu nghiệt kia?” Hỏa Diệu vẻ mặt lo lắng, chỉ trích nói: “Ngươi như thế nào không cẩn thận! Như vậy Bọn họ đi đâu? Ở địa phương nào?”

Giang Mạt Hàn thân nhiên nói: “Ta không biết!”

“Không biết? Ngươi đem sư đệ đánh mất, một câu không biết là có thể?”

Hỏa Diệu mạnh mẽ lôi kéo Giang Mạt Hàn, tức giận nói: “Ngươi phải cùng ta cùng nhau đi tìm sư đệ!”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huynh Triền Không Ngột* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Sớm Biết Là Nữ Tử (2).

Lúc này, Hoa Lạc Ly cùng Tiêu Dao đã ngồi ở bên trong xe ngựa, mã phu là một cái lão thủ có mười năm kinh nghiệm, lái xe thực vững chắc.

Tiêu Dao ngáp một cái, sáng sớm liền thức dậy, hơn nửa hôm nay đi qua rất nhiều đường, dù sao cũng là cái đũa nhỏ, thể lực có hạn, bởi vì xe đi thực ổn, Tiêu Dao nhắm mắt lại ngủ say.

Hoa Lạc Ly chuyển mâu nhìn bộ dáng Tiêu Dao ngủ say, nhìn đầu nàng lâu lâu lại nhoáng lên một cái, không khỏi tà gọi lên khoe miệng, tay đem đầu Tiêu Dao đặt ở trên vai chính mình.

Tiêu phi miêu trong lòng Hoa Lạc Ly hít lại mắt lam lam, liếm liếm lông trắng bên miệng, bộ dáng rất là đáng yêu, nó tựa hồ bị Tiêu Dao lây bệnh buồn ngủ, đầu

tựa vào trong lòng Hoa Lạc Ly mà ngủ.

Hoa Lạc Ly nhìn tiểu phi miêu trong lòng, lại chuyển mâu nhìn nhìn Tiêu Dao trên vai, không khỏi lắc đầu cười khổ nói:” Xú sư đệ, ngươi như thế nào cùng Lam giống nhau! Đều là tiểu miêu!”

“Ta không xấu. . . Không được bảo ta xú sư đệ! Mặt ta sẽ đẹp! Độc giải, mặt ta sẽ đẹp , không cho ngươi nói ta xấu! . . . Không được. . . Không được...”

Xèo xèo ngô ngô mộng ngủ, lại khiến cho Hoa Lạc Ly hứng thú, hăng hái nhìn dung nhan của Tiêu Dao lúc ngủ, thì thầm cười nói:” Độc? Ta chỉ biết, thứ này không phải là một cái bốt đơn giản như vậy!”

...

“Công tử, Thiên Thủy Tộc đến.” Thanh âm mã phu vang lên.

Hoa Lạc Ly khẽ lên tiếng, có chút không đành lòng đánh thức Tiêu Dao trên vai muốn đem nàng ôm lấy, Tiêu Dao lại chính mình tỉnh.

Tiêu Dao mở ra con ngươi nhập nhèm bồng ngủ, âm thanh khàn khàn nói: Ngươi đánh thức ta!”

Hoa Lạc Ly có chút ai oán nhìn vật nhỏ này, cười khổ nói:” Ta là muốn ôm ngươi xuống xe! Đến Thiên Thủy Tộc!”

Ánh mắt Tiêu Dao đột nhiên mở lớn, nhu nhu con mắt, nhìn về phía bên ngoài xe, kinh ngạc nói: “ Nơi này đẹp quá a! Ngày đó rời đi nơi này là đêm tối, cho nên căn bản không có thấy rõ ràng bộ dáng nơi này là gì!”

“Tốt lắm, xuống xe lại nhìn tiếp, mã phu chờ lâu!” Hoa Lạc Ly sùng nịch cười nói.

Sau khi xuống xe ngựa, Hoa Lạc Ly giao cho mã phu một ít bạc, làm cho mã phu ở trong này tùy tiện tìm một chỗ nghỉ ngơi, mặc kệ bọn họ khi nào trở về, đều làm cho mã phu mỗi ngày sáng sớm ở chỗ này chờ một cái canh giờ, thẳng đến khi bọn họ trở về.

Thiên Thủy Tộc cùng Giang Vực quốc không quá giống nhau, trên đường không có tiểu quán, hai bên đường đều là cửa hàng, người trên phố đều thực thân thiết, thấy mặt Tiêu Dao, cũng không có bài xích, ngược lại là ánh mắt đồng tình, tựa hồ họ đáng tiếc một cái đứa nhỏ êm đẹp như vậy lại có bốt, Tiêu Dao tuy rằng không thích người đồng tình, nhưng là cũng không chán ghét người nơi này, ngược lại thực thích người nơi này.

Trên đường cái được các tảng đá đẹp lót làm đường, mang giày cũng có thể cảm nhận được đá này mát xa lòng bàn chân, ngứa, thực thoải mái.

Hoa Lạc Ly một đường đều chú ý hành động của Tiêu Dao, phát hiện Tiêu Dao một đường đều nở nụ cười, cười kia là xuất từ đáy lòng, hân hoan gọi lên khoe miệng, thâm nghĩ, vật nhỏ này quả nhiên không thích hợp với Giang Vực quốc.

Trên đường đột nhiên xuất hiện một lão thái năm mươi tiến lên kéo Tiêu Dao lại, về mặt thân thiết nói:” Tiểu nha đầu, độc ký trên mặt ngươi là xảy ra chuyện gì?”

Tiểu nha đầu? Tiêu Dao ngẩn ra, cùng lão thái rút ra một khoảng cách, thân thể nhỏ xuất hiện vẻ mặt buồn bực nói:” Cái gì tiểu nha đầu? Lão bà bà, ngươi có phải hay không mất mồm? Ta là nam tử hán!” Tiêu Dao dùng sức vỗ vỗ ngực nhỏ.

Lão thái cho rằng rất kỳ quái, một thân áo lam, trên quần áo còn thêu năm đóa hoa màu lam, nàng hơi hơi nhíu mày, đánh giá Tiêu Dao một phen, vẫn là thực xác định nói:” Rõ ràng là cái tiểu nha đầu, không nên nói chính mình là nam tử hán! Đừng thấy Thủy bà bà ta già, nhưng là ánh mắt của ta rất sáng! Tiểu nha đầu, ngươi không thể gạt được Thủy bà bà ta!”

Tiêu Dao một chút hoảng thần, có chút run rẩy nhìn về phía Hoa Lạc Ly bên người, lại phát hiện mâu trung hân hân không có nghi hoặc, chính là hứng thú cùng cười xấu xa, Tiêu Dao về mặt mờ mịt, ngược lại trốn phía sau Hoa Lạc Ly.

“Xú sư đệ, hiện tại mới nghĩ đến muốn sư huynh ta hỗ trợ? Có phải hay không có điểm chậm?” Hoa Lạc Ly nhìn Tiêu Dao trốn ở sau người, tà tiểu cười trên nói.

Tiêu Dao gắt gao lôi kéo quần áo sau lưng Hoa Lạc Ly, chưa bao giờ bị như thế nên nàng không biết phải làm sao, nàng nâng lên mâu quang bối rối gắt gao nhìn Hoa Lạc Ly, tìm kiếm giúp đỡ.

Hoa Lạc Ly biết Tiêu Dao luôn luôn mạnh mẽ, chưa bao giờ trốn tránh ở sau lưng sư phụ, hiện tại có thể tránh phía sau lưng mình, cảm thấy có chút cao hứng, bởi vì khi không biết làm sao, vật nhỏ này vẫn là sẽ nghĩ đến chính mình .

Hoa Lạc Ly mỉm cười nhìn lão bà bà trước mắt, lễ phép nói:” Lão bà bà, ngươi tự xưng là Thủy bà bà, không biết ta có thể hay không gọi ngươi là Thủy bà bà?”

“Tiểu gia hòa ngươi nói chuyện thật ngọt!” Thủy bà bà cười nheo lại mắt.

Hoa Lạc Ly vẫn như cũ lộ vẻ mỉm cười, lễ phép nói:” Thủy bà bà, nếu như ta đoán đúng vậy, ngươi hẳn là Thiên Thủy Tộc tộc trưởng!”

“Nha! Tiểu tử kia, ngươi làm sao mà biết?” Thủy bà bà về mặt khó hiểu, đôi mắt lại nhìn thiếu niên trước mắt đầy hứng thú, đem hân kéo đến ngõ nhỏ không người, Tiêu Dao một đường nhanh theo sát sau Hoa Lạc Ly, vẫn như cũ tránh ở phía sau Hoa Lạc Ly.

Đến chỗ không người, Hoa Lạc Ly gọn gàng dứt khoát nói:” Này thực dễ dàng, ngươi mặc quần áo màu lam chỉ có hoàng tộc Thiên Thủy tộc mới có, quần áo có năm đoá hoa lam, chỉ có nhân tài người bên tộc trưởng ăn mặc, nhưng là theo ta biết, bên người tộc trưởng Thiên Thủy Tộc cũng không có người vượt quá ba mươi tuổi! Có thể liếc mắt một cái nhìn ra nam nữ, liếc mắt một cái nhìn ra thứ trên mặt sư đệ ta không phải là bót, cỡ lẽ sẽ có rất nhiều người, nhưng là lão già có thể mặc quần áo có năm đoá hoa lam, chỉ sợ chỉ có Thiên Thủy Tộc tộc trưởng, Thủy Miếu!”

“Ai nha, tiểu tử kia, thật sự là thông minh a!” Mâu trung Thủy Miếu lộ vẻ tán thưởng, tay sừng nịch nhu nhu đầu Hoa Lạc Ly, âm thanh buồn rầu nói:” Nếu ta có tôn tử thông minh như vậy thì tốt biết bao! Không bằng ngươi làm ta tôn tử đi?”

“Thầy lão vu bà! Cư nhiên muốn cướp tôn tử ta!”

Theo tiếng nói phát ra, một đạo gió lạnh đột nhiên đánh úp về phía Thủy Miếu, Thủy Miếu giơ lên ống tay áo đem gió lạnh thổi tới đầu tường, bức tường nháy mắt sụp xuống, có thể thấy được người tập kích có nội lực rất mạnh.

Hoa Lạc Ly cùng Tiêu Dao cảm thấy phía sau một cỗ hấp lực truyền đến, còn chưa kịp phản ứng, đã muốn bị hấp lực đem đi.

Giữ chặt Tiêu Dao cùng Hoa Lạc Ly, là một cái thân áo trắng, một đầu tóc bạc, trên mặt không có nếp nhăn, có vài phần tương tự giống Hoa Lạc Ly, thanh âm hần thực lão, hần là cỡ năm sáu mươi tuổi, hần nhìn Hoa Lạc Ly, cực độ ai oán nói:” Tiểu Lạc Ly a, ngươi làm cho gia gia hảo tìm!”

Tiêu Dao nhìn Thủy Miếu lúc này đã nhìn thấu chính mình là nữ tử đang bối rối nháy mắt liền biến thành kinh ngạc, nàng rất cực biết vì sao Hoa Lạc Ly bộ dạng nhìn tốt như vậy, nguyên lai là di truyền a, gia gia hần nếu không phải là một đầu tóc bạc, nhất định có thể giả mạo thành tuấn nam.

Thủy Miếu ngạc nhiên nhìn về phía người tới, lại nhìn hướng Hoa Lạc Ly, lẩm bầm nói:” Tà đầu, ngươi là nói, tiểu gia hỏa này là tôn tử ngươi?”

Mâu trung Hoa Phiêu Miếu lộ vẻ khiêu khích ý, tà cười nói:” Như thế nào? Ghen?”

Thủy Miếu vẻ mặt buồn bực, giận dữ hét:” Ngươi lão Tà đầu này, ngươi tôn tử, không phải là ngoại tôn ta sao? Đưa ngoại tôn cho ta!” Ống tay áo Thủy Miếu giương lên, tầm ti màu lam như nước từ trong tay áo phi vũ ra, muốn cuốn lại Tiêu Diêu cùng Hoa Lạc Ly.

Hoa Phiêu Miếu lẳng không nhảy lên, dùng sức tránh tầm ti màu lam, Thủy Miếu cùng Hoa Phiêu Miếu bắt đầu giằng co, hai người một cái lôi kéo tầm ti, một cái gắt gao né tránh tầm ti, cứ như vậy không ngừng.

Hoa Phiêu Miếu trêu tức cười nói:” Thủy lão vu bà, ngươi cho nữ nhi ngươi đến Hắc Long đảo lừa chuyện Hắc Long cốt, bản đảo chủ đã muốn không cùng ngươi tính sổ! Bây giờ ngươi còn tưởng nhận thức nhầm ngươi? Đừng có nằm mộng! Hần là tôn tử của ta, cùng ngươi một điểm quan hệ cũng không có!”

“Ai nói là nữ nhi của ta lừa gạt Hắc Long cốt ? Là chính con ngươi mặt dày mày dạn muốn đưa cho nữ nhi của ta!” Thủy Miếu nhú mày hừ lạnh nói.

Thủy miếu dùng sức dứt bỏ tầm ti màu lam trong tay, Hoa Phiêu Miếu phản ứng đúng lúc, cũng không có bị nàng đột nhiên buông tay không dùng sức mà lo ngã sấp xuống, hần lẳng không nhảy lên, trong tay còn gắt gao lôi kéo Hoa Lạc Ly cùng Tiêu Dao, nếu như buông lỏng tay, hai cái tiểu tử kia sẽ trốn, hần nhú mày cười lạnh nói:” Bản đảo chủ không rảnh cùng ngươi tốn nhiều thời gian đầu vô mồm! Tạm biệt! Không, hần là! Vĩnh biệt!”

Thủy Miếu muốn đuổi theo, có thể không nại, nàng khinh công bất quá là thua Tà đầu, ngay cả Tà đầu trong tay đã cầm theo hai cái hải tử, tốc độ có điều giảm bớt, nhưng là chính mình vẫn như cũ đuổi không kịp, Thủy Miếu đứng ở trên mái hiên, nhìn bóng dáng Hoa Phiêu Miếu biến mất, nghiêng răng nghiêng lợi nói:” Lão Tà đầu! Ta ngoại tôn, ta nhất định sẽ cướp về, đừng mơ tưởng độc chiếm!”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huynh Triền Không Ngột* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Sớm Biết Là Nữ Tử (3).

Hoa Phiêu Miếu đem Hoa Lạc Ly cùng Tiêu Dao đặt ở một chỗ giữa lương đình, hồ nghi nhìn về phía khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ của hai người, nhú mày cười nói:” Tiểu Lạc Ly, tiểu sư muội này của ngươi, giống như có chút là lạ!”

“Ta...” Tiêu Dao muốn phản bác chính mình không phải là tiểu sư muội, nhưng là phía trước Hoa Lạc Ly cùng Thủy bà bà trong lúc nói chuyện, làm cho nàng biết, Hoa Lạc Ly kể từ hôm nay, liền tất nhiên biết chính mình là nữ.

Hoa Lạc Ly đậm cười nói:” Gia gia, có thể hay không làm cho ta cùng nàng một mình tâm sự?”

Hoa Phiêu Miếu liền xua tay nói:” Không được, ngươi là tiểu hồ ly, ngươi nghĩ ta còn không rõ ràng lắm sao? Ta chân trước đi, ngươi sau lưng cũng đi rồi! Ta cần phải hảo hảo nhìn ngươi!” Nghĩ đến hôm nay thật vất vả đuổi tới chỗ ở Mộc trường lão, lại thấy Mộc trường lão kia cùng hình dạng của đại thụ dùng làm xác định, càng xác định, tôn tử mình chiếm được lại do chính mình chân truyền, không phải là một kẻ dễ bắt nạt!

Hoa Lạc Ly cười khở lắ lắ đầu, tiến đến bên tai Hoa Phiêu Miêu, âm thanh lạnh lùng nói:” Gia gia, ngươi muốn chặt đứt nhân duyên ta, làm cho nhân duyên ta không thành?” Nói xong, hấn ý bảo nhìn nhìn một bên Tiêu Dao.

“Ngươi... Nàng? Các ngươi?” Hoa Phiêu Miêu nheo lại ánh mắt, cười có chút gian trá nói:” Ha ha ha, hảo hảo hảo, gia gia liền tin tưởng ngươi lần này, cho các ngươi nửa canh giờ Thìn(7h – 9h), gia gia đi cho các ngươi làm ăn tốt hơn!”

Hoa Phiêu Miêu vừa đi, Hoa Lạc Ly liền cười tà nhìn Tiêu Dao, mâu quang kia mang theo nồng đậm giao hoạt.

Tiêu Dao mắt tự nhiên xê dịch thân mình, trầm giọng nói:” Ngươi chừng nào thì biết đến?”

“Biết cái gì?” Hoa Lạc Ly tỏ ra vẻ mặt mờ mịt.

“Ngươi là biết ta đang nói cái gì, không cần giả ngu!” Âm thanh Tiêu Dao thực nghiêm túc, ánh mắt lại mang theo vài tia bối rối.

Hoa Lạc Ly xoa đầu tiểu phi miêu trong lòng, cười nói:”Rất sớm.”

“Rất sớm? Là từ khi nào?” Tiêu Dao có chút hoảng sợ trương mắt to, Hoa Lạc Ly thực sớm đã biết? Vì sao chính mình một điểm cũng không có phát hiện hấn biết đâu?

“Kỳ thật vừa thấy mặt sẽ biết, bên người ta ngoài trừ Lam, cũng không tiếp cận nam nhân khác, nó sẽ tiếp cận, hơn nữa thích, sẽ chỉ là nữ.” Hoa Lạc Ly nghiêng ngẫm nheo nheo cái mũi nhỏ tiểu phi miêu, tiểu phi miêu rất phối hợp meo meo một tiếng.

“Ngươi cứ như vậy tin tưởng nó sao?” Tiêu Dao nửa tin nửa ngờ nhìn Hoa Lạc Ly, ở trong lúc ánh hưởng, trừ phi Hoa Lạc Ly tận mắt nhìn thấy, bình thường sẽ không dễ dàng tin tưởng.

Hoa Lạc Ly đột nhiên dựa vào đến bên tai Tiêu Dao, nhẹ giọng mê hoặc nói:” Ta đương nhiên sẽ không dễ dàng như vậy tin tưởng nó, ta không có tận mắt nhìn thấy, ta làm sao có thể tin tưởng đâu?”

Tận mắt nhìn thấy?” Mâu quang Tiêu Dao càng hoảng sợ lên, run rẩy nói:” Ngươi nhìn lên ta tấm rủa?”

Hoa Lạc Ly cười xấu xa lắ đầu nói:” Không phải. Sai sai mắt ta là tự quang minh nghiệm chứng!”

Tiêu Dao theo bản năng Hoa Lạc Ly rút ra một khoảng cách, lắ lắ đầu, nằng không nghĩ ra, cũng không dám đoán.

Hoa Lạc Ly khoe miệng cười xấu xa càng tùy ý lên, xê dịch thân mình, lại tới gần Tiêu Dao, một tay ôm lấy nằng vào trong lòng, mạnh mẽ bám vào bên tai nằng, thấp giọng vi huân nói:” Khi ngươi còn ở nôi, ta thừa dịp sự phụ không có, đem ngươi côi sạch ra, cho nên người ngươi từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, ta đều nhìn xem rành mạch!”

“Ngươi...” Tay Tiêu Dao hơi hơi run rẩy, đánh mạnh tới, Hoa Lạc Ly nhanh tay lẹ mắt một phen giữ chặt tay nhỏ bé của Tiêu Dao, tặc tặc cười nói:”Muốn đánh nhau với ta? Đánh ta cũng không được, ngươi hấn là tìm ta phụ trách mới đúng, ta nhưng đã xem sạch ngươi!”

Tiêu Dao dùng sức bỏ ra tay Hoa Lạc Ly, âm thanh lạnh lùng nói:” Ngươi sớm biết vậy, vì sao vẫn không nói?”

Hoa Lạc Ly nhún vai, đậm cười nói:” Ngươi muốn gạt, ta vạch trần làm gì, dù sao vạch trần cũng không có cái gì tốt.”

Tiêu Dao đẩy ra Hoa Lạc Ly, trầm giọng nói:” Nếu giấu điểm lâu như vậy, kia về sau liền vẫn gạt đi.”

Hoa Lạc Ly bữu môi, có chút không tình nguyện nói:”Ta không nghĩ giấu điểm tiếp nữa.”

Một đạo ánh mắt bắn về phía Hoa Lạc Ly, Hoa Lạc Ly không khỏi run lên một chút, cười khở nói:” Tổng yếu có một chút lợi!”

Tiêu Dao hít sâu một hơi, thấp giọng nói:” Lạc Ly sư huynh, nghĩ như thế nào?”

“Ha ha, hiện tại biết bảo ta sư huynh? Bình thường không phải Hoa Lạc Ly, Hoa Lạc Ly, kêu thực vui vẻ sao?” Hoa Lạc Ly cười tà trêu tức nói.

Tiêu Dao nheo lại ánh mắt, mâu trung hiện lên một tia mâu quang nguy hiểm, âm thanh lạnh lùng nói:”Được một tác lại muốn tiến một thước!”

Hoa Lạc Ly khoa trương vỗ vỗ ngực, bộ dáng ra vẻ tội nghiệp ủy khuất nói:” Xú sư muội hung dữ lên thật đáng sợ!”

“Hoa Lạc Ly!” Tiêu Dao cơ hồ rít gào.

Hoa Lạc Ly nheo lại mắt xếch, mon trốn sợi tóc Tiêu Dao, nhứu mày cười nói:” Yên tâm, sư huynh sẽ không để cho người khác biết ngươi là nữ!” Hoa Lạc Ly cười trộm nói, nhiều người càng biết đến, đối thủ cạnh tranh có thể càng nhiều! Khiến cho bọn họ đều nghĩ đến ngươi là nam, làm cho bọn họ phát cuồng đi!

Tiêu Dao cẩn thận nhìn vẻ mặt Hoa Lạc Ly, xác định hấn không phải lừa gạt chính mình, thấp giọng nói:” Hi vọng ngươi có thể thật sự làm được, Lạc Ly sư huynh.”

Bốn chữ Lạc Ly sư huynh làm cho tâm Hoa Lạc Ly cảm giác ma ma, hần tà giờ lên khoe miệng, cười nói:” Ta không phải đều đã giấu diếm lâu như vậy sao! Cứ như vậy không tin ta sao?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Dao hơi hơi giãn ra, đậm cười nói:” Ta tin tưởng ngươi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Dao hơi hơi giãn ra, đậm cười nói:” Ta tin tưởng ngươi.”

Mâu trung Hoa Lạc Ly hiện lên một tia sùng nịch, không biết vì sao, có cảm giác có thể được vật nhỏ tín nhiệm, tựa hồ là một loại vinh dự rất cao.

“Ta đáp ứng yêu cầu của ngươi, vậy ngươi có phải hay không có thể coi bỏ ta một ít nghi hoặc?” Hoa Lạc Ly nhẹ vỗ về đầu tiểu phi miêu trong lòng, cười ôn nhu.

Tiêu Dao biết hần muốn hỏi đến cái gì, cũng không tưởng nghĩ giếm hần, từ đáy lòng vẫn là thực tin tưởng Hoa Lạc Ly, dù sao hần cũng biết chuyện đó nhưng hần vẫn chưa bao giờ cùng người khác nói qua.

“Ta trúng độc, là độc gia gia đều không thể giải, sở dĩ nữ phần nam trang ở lại Thần Y cốc, là vì giải độc.”

Hoa Lạc Ly hơi hơi nhíu mày, khe vuốt qua má phải Tiêu Dao, thương tiếc nói:” Thứ này là tại độc?”

Tiêu Dao hơi hơi gật đầu, trầm thấp nói:” Kỳ thật ta rất sợ độc được giải.”

“Độc giải có thể biến xinh đẹp, sẽ không lại có người nói ngươi xấu, ta cũng không thể gọi ngươi xử sư đệ, không phải tốt lắm sao? Vì sao không hi vọng giải độc đâu?” Hoa Lạc Ly có chút mờ mịt nhìn Tiêu Dao, thật sự thực hi vọng nhìn thấy bộ dáng vật nhỏ không có độc ký, tuy rằng vẫn cảm thấy người trưởng thành mặt đẹp thực hội gạt người, nhưng là từ đáy lòng cảm thấy, nếu như bị vật nhỏ lừa, tựa hồ cũng không phải chuyện xấu, mơ hồ bắt đầu lý giải, vì sao yêu sẽ đem người ta biến thành đứa ngốc, vì sao phụ thân lại ngốc như vậy.

Tiêu Dao gục đầu xuống, mâu trung hiện lên một tia âm đạm, hơi khàn khàn nói:” Độc giải, ta nhất định phải rời đi Thần Y cốc, gia gia thu lưu ta ở Thần Y cốc, vốn là là ngoại lệ, hần đã hướng một bài của đại sư tổ thề, một khi độc ta giải, sẽ đem ta tổng xuất cốc. Ta không nghĩ làm khó gia gia, nhưng là ta lại không muốn rời đi mọi người, cho nên rất sợ độc giải, rất sợ cùng các người tách ra, trừ bọn ngươi ra, ta giống như đã muốn không có thân nhân, nếu như rời đi các người, ta liền thật sự không có thân nhân.” Mấy năm nay, sớm tối đều đã đem người trong Thần Y cốc trở thành thân nhân của mình, thật sự muốn nghĩ rời đi.

Hoa Lạc Ly mày mặt nhăn thực nhanh, hần ôm chặt lấy Tiêu Dao, Tiêu Dao không có gãy dựa, ngược lại đem ôm ấp này làm như một chỗ để dựa vào, ngoan ngoan dựa vào.

Hoa Lạc Ly vỗ nhẹ lưng Tiêu Dao, có thể cảm giác được nàng run rẩy, hần thấp giọng nói:” Nếu như muốn khóc, liền khóc đi.”

Tiêu Dao lắc lắc đầu, “Ta sẽ không khóc.” Nàng là thật sự không muốn khóc, nhưng không hiểu như thế nào nước mắt lại chảy ra, tựa hồ đang nhớ lại, mỗi ngày bởi vì độc được tra tấn mà đau nhức, làm cho nàng quên nước mắt nên chảy như thế nào.

Hoa Lạc Ly nghĩ đến Tiêu Dai là muốn cường, cho nên mới nói sẽ không khóc, hần sùng nịch cười nói:” Không muốn khóc thì không khóc, kia cười một cái cho sư huynh xem được không?”

Tiêu Dao nâng lên đầu chôn ở trong lòng hần, có chút ai oán nhìn về phía Hoa Lạc Ly đưa ra bộ mặt yêu nghiệt kia, bĩu môi nói:” Cười không ra.”

“Cười không ra sao? Kia sư huynh giúp ngươi cười được không?” Hoa Lạc Ly nheo lại ánh mắt, mâu trung hiện lên một tia cười xấu xa, tay vỗ nhẹ lưng Tiêu Dao đột nhiên chuyển dời lên trên lưng Tiêu Dao, cong lên.

“Ha ha...” Tiêu Dao nhin không được cười lên tiếng, ngược lại tay cong lên hướng bụng Hoa Lạc Ly, nhíu mày cười xấu xa nói:” Ngươi cũng sợ ngứa!”

Hoa Lạc Ly cũng nhin không được phá lên cười, hàm hàm hồ hồ nói:” Ta nhất định phải bỏ tật xấu sợ ngứa, bằng không về sau liền trừng trị không được vật nhỏ ngươi!”

“Chờ ngươi bỏ, ta cũng không sợ!” Tiêu Dao vẫn như cũ gãi, Hoa Lạc Ly đã muốn chịu thua, để tay lên đầu nói:” Xử sư đệ! Đừng gãi! Đừng gãi!”

Tiêu Dao đột nhiên tốt bụng, thu hồi tay rãnh, cười xấu xa nói:” Đây là trừng phạt ngươi!”

“Trừng phạt ta?” Hoa Lạc Ly lộ vẻ mờ mịt, sửa sang lại quần áo, ưỡn khuật nói:” Quần áo ta thiếu chút nữa bị móng vuốt nhỏ của ngươi phá hỏng!”

Tiêu Dao hai tay khoanh trước ngực, híp lại mâu quang nguy hiểm, trầm giọng nói:” Ai cho ngươi nhỏ như liền không đúng đắn, cũng may lúc nhỏ bị ngươi khi dễ qua, bằng không hiệu quả liền nghiêm trọng!”

Nghe vậy, khoe miệng Hoa Lạc Ly cười càng sâu, thân mình cúi xuống tiến đến bên tai Tiêu Dao, giờ trò xấu thói một hơi.

Tiêu Dao bị kích thích, âm thanh hơi thô:” Ngươi làm gì!”

Mâu trung Hoa Lạc Ly lộ vẻ hứng thú cười xấu xa, nhíu mày cười nói:” Cho dù là hiện tại, ta cũng đã xem ngươi coi sạch qua, ngươi đều đã muốn bị ta

xem qua, cho nên nhất định phải là người của ta! Mấy ngày trước không phải chúng ta còn cùng nhau ngủ chung sao? Chẳng lẽ không nhớ rõ?” Hoa Lạc Ly cười cực kì tà mị nói:” Xứ sư đệ, người ngủ cùng ta, chính là người của ta, ta nhìn người, người tự nhiên cũng là người của ta! Nương tử tương lai!”

Tiêu Dao liền cùng Hoa Lạc Ly rút ra một khoảng cách, nhú mồm nói:” Người nói hươu nói vượn, chúng ta chính là sư huynh đệ! Người không thấy qua ta, ta cũng không cùng người ngủ!” Mâu thuẫn Tiêu Dao lộ tia bối rối, bộ dáng lại ra vẻ thật sự nghiêm trang.

Hoa Lạc Ly lại tiếp tục mặt dày mồm dạn, yêu nghiệt nói:” Giờ người tức giận cũng không được, chờ người trưởng thành, ta sẽ đi đòi lại! Chờ người vừa muốn ngủ cùng ta! Ta lại xem người, hắc hắc!” Hoa Lạc Ly tặc tặc cười nói:” Cùng lắm thic hờ người lớn lên, ta cũng coi hết cho người xem.”

Tiêu Dao nghĩ muốn cách ra một khoảng cách, nhưng là Hoa Lạc Ly vẫn dính chặt, Tiêu Dao có chút không biết làm sao, bị biết là nữ tử, đã muốn làm cho nàng có chút khó tiếp nhận rồi, hiện tại nghe lời nói không biết xấu hổ này của Hoa Lạc Ly, Tiêu Dao liền tiếp một mạch dùng ngón châm châm vào cổ Hoa Lạc Ly.

Hoa Lạc Ly không đoán được là Tiêu Dao sẽ lại dùng châm châm chính mình, toàn thân Hoa Lạc Ly không thể nhúc nhích, vẻ mặt ai oán nói:” Nương tử, người dùng kim châm làm ta bất động, trước đây châm chưa đủ nhiều sao? Người như vậy, về sao ta cũng không dám thú người!”

Nhìn Hoa Lạc Ly trước mặt không thể nhúc nhích, còn có thể nói lời khó nghe như vậy, Tiêu Dao dùng sức nắm cái mũi Hoa Lạc Ly, không thể dùng mũi hô hấp, miệng có thể sẽ không tiếp tục nói nhiều.

“Thối Hoa Lạc Ly, người liền ở đây nói chuyện một mình đi! Ngoan ngoãn chờ gia gia người trở về đi! Ta không đi cùng người!” Tiêu Dao nói xong, liền xoay mình ly khai, đầu cũng không xoay lại.

“Xứ sư đệ, người thật sự cứ như vậy vất bỏ sư huynh! Người trở về...”

Mặc cho Hoa Lạc Ly kêu to như thế nào Tiêu Dao cũng kiên quyết không quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huynh Triền Không Ngớt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Trong Bạch Long thành, Hoà Diệu cùng Giang Mạt Hàn đã nghe được tin tức của Tiêu Dao, Tiêu Dao ở trong này thế nhưng cũng có tiếng, tên là Tu La mặt quỷ, dù cho hỏi thăm qua ai cũng nói vậy.

Trong tiêm xe ngựa, Hoà Diệu dò hỏi:” Lão bản, người xác định bọn họ đã đi Thiên Thủy Tộc?”

Trung niên lão bản cực kì khẳng định gật đầu.

Giang Mạt Hàn ném một thỏi vàng, âm thanh lạnh lùng nói:” Đưa chúng ta đi!”

...

Khi Hoa Phiêu Miểu cầm theo rượu và thức ăn trở về, bảo bối tôn tử của mình lại vẫn đứng ở giữa lương đình không nhúc nhích.

“Tiểu Lạc Ly, người là đang làm khúc gỗ sao?” Hoa Phiêu Miểu chỉ liếc một cái đã biết là tôn tử bị điểm trúng huyết đạo, nhưng là ngoài miệng vẫn trên chọc quả trách.

Hoa Lạc Ly nhú mồm, ai oán nói:” Gia Gia, nếu như người không coi bỏ cho ta, cháu dâu người sẽ đi không trở lại!”

“Đứng nga, người không nói ta sẽ không chú ý, cái tiểu tử kia đi đâu?” Hoa Phiêu Miểu híp mắt, nhìn vòng vòng xung quanh.

“Gia Gia, trước coi bỏ huyết đạo cho ta!” Hoa Lạc Ly có chút tức giận quát.

“Tiểu Lạc Ly, người như thế nào lại không bình tĩnh? Đừng nóng vội, đừng nóng vội, đợi gia gia ăn no sẽ giải cho người!” Hoa Phiêu Miểu cười xấu xa, một bên vừa ăn chân gà, một bên vừa nhú mồm nhìn về phía Hoa Lạc Ly.

Hoa Lạc Ly cảm thấy nên đem gia gia yêu nghiệt này mắng một lần lại một lần, nhưng là biết hiện tại không thể đắc tội hần, bằng không huyết đạo sẽ không có người giải.

“Gia gia, lão nhân gia người ăn no chưa?” Hoa Lạc Ly lộ vẻ một chút nhu thuận mỉm cười, nhưng mâu thuẫn lại hiện vẻ không kiên nhẫn.

“Gà nướng này ăn rất được, ta muốn ăn nhiều một chút!” Hoa Phiêu Miểu lại áy một cái đùi gà đưa đến bên miệng.

Khoé miệng Hoa Lạc Ly hơi hơi run rẩy, nhin lại tức giận, lộ vẻ mỉm cười có chút cứng ngắc nói:” Không bằng coi bỏ trước cho tôn nhi, tôn nhi cũng đói bụng, làm cho tôn nhi bồi gia gia cùng nhau ăn, được không?”

Hoa Phiêu Miểu đưa ra ngón trỏ lắc lắc, vẻ mặt không tin nói:” Ta coi bỏ cho ngươi, ngươi liền bỏ chạy! Gia gia còn không có già đến hồ đồ đâu!”

Hoa Lạc Ly hí mắt, ra vẻ ai oán nói:” Khinh công gia gia cao như thế, cho dù tôn nhi muốn chạy, cũng chạy không thoát không phải sao?”

Hoa Phiêu Miểu tựa hồ thực thích được tôn tử khích lợi là khinh công rất cao, hần liền dương dương đắc ý tươi cười, gật đầu nói:” Điều này cũng đúng, coi bỏ cho ngươi cũng không sao!”

Hoa Lạc Ly neho lại ánh mắt, mâu trung lộ vẻ cười xấu xa vì thực hiện được mưu kế.

Hoa Phiêu Miểu rút ra ngân châm trên cổ Hoa Lạc Ly, tán cười nói:” Thủ pháp châm này của tiểu gia hoá kia, nhưng thật ra rất cao!”

Hoa Lạc Ly giật giật gân cốt, mũi chân điểm một cái, vừa muốn dùng khinh công, bên tai lại truyền đến thanh âm cười ta của Hoa Phiêu Miểu, “Tiểu Lạc Ly, gia gia đã sớm trở lại! Luôn luôn ở xa xa nhìn hai cái tiểu tử, chính là một cái hài tử nhìn ngốc một chút, cư nhiên lại bị một cái tiểu hài tử khác điểm huyết, thực không thể thừa nhận, hài tử có chút ngốc này lại là tôn tử của ta!”

Hoa Lạc Ly là một người thông minh, liền thu hồi khí lực vừa mới vận, lo lắng hỏi:” Gia gia, ngươi có ngăn cản nàng phải không? Vậy người đâu rồi?”

Hoa Phiêu Miểu vuốt một đầu tóc bạc, dung nhan không già lộ vẻ tươi cười xấu xa, “Nói cho ngươi, để ngươi mang nàng cùng nhau chạy trốn? Đừng tưởng rằng gia gia ta không biết, ngươi hiện tại đã đem Hắc Long Phong luyện đến Cao Phong! Gia gia tuổi lớn, nếu thực so so sánh với, tuy rằng không nghĩ thừa nhận, nhưng là xác thực so ra kém người trẻ tuổi!”

“Ngươi muốn ta trở về Hắc Long đảo?” Hoa Lạc Ly không muốn vòng vo, gọn gàng dứt khoát vạch trần tâm sự của Hoa Phiêu Miểu.

“Không hổ là tôn tử ta, cùng gia gia ta có tâm linh tương thông!” Hoa Phiêu Miểu hơi hơi neho lại ánh mắt hiện tại Thuỷ lão vu bà đã biết tiểu Lạc Ly chính là cháu ngoại của nàng, tất nhiên sẽ dùng trăm phương ngàn kế đoạt hần, chỉ có thể đem tiểu Lạc Ly mang về Hắc Long đảo, mới không bị Thuỷ lão vu bà kia cướp đi!

“Ngươi phải người đem nàng đến Hắc Long đảo?” Hoa Lạc Ly lạnh giọng hỏi

Hoa Phiêu Miểu gật đầu, tán thưởng cười nói:” Tôn nhi thật sự thông minh!”

Hoa Lạc Ly lạnh lùng trắng mắt liếc Hoa Phiêu Miểu một cái, không kiên nhẫn nói:” Phải đi mau mau!” Nói xong không đợi Hoa Phiêu Miểu đáp lời, liền dùng khinh công nhảy, hướng tới Hắc Long đảo mà đi.

Tiêu Dao mơ màng mở mắt, nhớ tới lúc này chính mình vừa mới điểm huyết Hoa Lạc Ly, muốn đi tới Lam Phong khách sạn, nhưng là nửa đường lại bị người đánh hôn mê.

Tiêu Dao buồn bực nhìn bốn phía, lúc này tay chân của mình đã bị trói lại, người ở trong xe ngựa.

“Ngô...” Muốn nói chuyện, lại phát hiện miệng sớm bị mảnh vải che lại.

Mã phu phát hiện động tĩnh trong toa xe, trầm giọng nói:” Không cần sợ, không có người tổn thương ngươi, chỉ là mời ngươi đến một chỗ thôi.”

Mâu quang Tiêu Dao buồn bực, đi một chỗ? Thỉnh? Đây là thỉnh sao? Rõ ràng chính là bắt buộc!

Chính mình tuyệt đối sẽ không chịu người bài bố, bị Thuỷ Vô Khuyết buộc phá một lần cũng thôi đi, hiện tại một lần xuất cốc là một lần bị bắt, như thế nào chịu được!

Tiêu Dao dùng sức vận vẹo thân mình, ở trong toa xoa va chạm qua lại, xe ngựa có chút không xong, con ngựa tựa hồ bị kinh hách liền tăng tốc độ.

“Không cần lộn xộn, con ngựa đã sợ, ngươi và ta đều sẽ có nguy hiểm.” Thanh âm mã phu rất trầm, mang theo nam tính, rất êm tai.

Nghe tiếng, Tiêu Dao biết người đánh xe ngựa có thể trong lúc mình va chạm như vậy mà vẫn như cũ có thể ổn định ngựa, hơn nữa trong thanh âm hần vẫn trầm ổn, tất nhiên không phải là một nhân vật đơn giản.

Cái đinh bên trong xe ngựa khiến cho Tiêu Dao chú ý, mâu quang Tiêu Dao sáng ngời, ngược lại tiến đến trước cây đinh, dùng sức ma sát dây thần.

Mắt thấy dây thần từng chút bị ma sát, mâu trung Tiêu Dao lộ ý cười sâu.

Rút ra loan đao, Tiêu Dao cẩn thận xóc lên màn xe ngựa, mã phu một thân hắc ý, một đầu tóc đen không gì trói buộc, rồi tung trên đầu vai, Tiêu Dao chỉ có thể nhìn đến bóng dáng hần, nhìn không thấy mặt hần, nhưng là nhìn vào bóng dáng, có thể cảm giác được nòng này sát khí rất nặng.

Tiêu Dao vừa muốn dùng loan đao đánh lên mã phu, mã phu lại đột nhiên quay đầu, một tay cầm lấy cương ngựa, một tay chặt chẽ chế trụ tay Tiêu Dao, Tiêu Dao ăn đao buông lỏng ta, loan đao rút ở trên toa xe.

Tiêu Dao giương mắt nhìn lại, người trước mắt có ngũ quan giống như đao tước, hình dáng lập thể thâm thúy, chỗ khoé mắt lại có một đạo đao sọc thật sâu.

“Người tốt nhất có điểm an phận, ta không nghĩ thương tổn ngươi, ta chỉ phụng mệnh đưa ngươi đem đi một chỗ.” Mã phu buông tay, tận lực không muốn niết đau tiểu hài tử trước mắt, có lẽ là giống nhau trên mặt có vật khác thường, tên là Lãnh Huyết, nhưng hôm nay mâu quang không hiểu lại ôn nhu vài phần.

Tiêu Dao biết chính mình không phải đối thủ của đối phương, gật gật đầu, ý bảo sẽ thật phối hợp.

Làm Lãnh Huyết vừa buông tay, trước mắt lại hiện lên một tia ngân quang, thân mình Lãnh Huyết nghiêng một bên, né tránh đao ngân quang đánh tới, nhưng là vạn vạn không nghĩ tới là, luôn luôn là sát thủ không thất thủ, cũng có lúc tính sai, phương hướng hấn nghiêng người, lại đánh úp tới một đạo ngân quang, lưỡng đạo ngân quang cơ hồ là xuất ra cùng lúc, lúc này nếu hấn lại nghiêng người sẽ gặp đao ngân quang đánh tới kia, cuối cùng kết cục của hấn vẫn là bất động tròn không được.

Tiêu Dao dùng hết toàn lực làm cho ngựa dừng lại, Tiêu Dao nhặt lên loan đao, up hiếp Lãnh Huyết, nhũu mày cười xấu xa nói:” Nói, là ai cho ngươi bắt cóc ta? Vừa muốn đem ta đưa đi nơi nào?”

Mã phu trước mắt chỉ mím môi, cái gì cũng không nói. Tiêu Dao có chút buồn bực nói:” Ngươi không nói, ta cũng thật sẽ giết ngươi!”

“Không có đem ngươi mang về, ta cũng sẽ chết, chẳng bằng cho ngươi giết.” Lãnh Huyết cười nhẹ.

Tiêu Dao ngăn người, nhũu mày nói:” Người cho ngươi mệnh lệnh này, nhất định là một người giết người không chớp mắt, ngươi thật sự nguyện ý vì bảo vệ cho cái tên của người kia, mà đem mệnh tặng ta? Đáng giá sao?”

“Mạng của ta do hấn cứu.” Lãnh Huét vẫn như cũ cười đậm.

Tiêu Dao bĩu môi, nhưng thật ra nổi lên vài phần tò mò, rốt cuộc là ai bắt mình? Lại là ai có bốn sự này, có thể làm cho một người như vậy cái gì cũng không nói, nguyên hi sinh tính mạng.

Tiêu Dao coi bỏ huyết đao Lãnh Huyết, bĩu môi nói:” Ngươi đã cái gì cũng không nói, ta đây cũng chỉ có chính mình nhìn, nhưng thật lại muốn nhìn ngươi đem ta đưa đi nơi nào, mệnh lệnh cho người làm việc này, lại là một người rất giỏi!”

Mâu trung Lãnh Huyết hiện lên tia tò mò, đây là một cái đứa nhỏ thế nào, che lại huyết đao của mình, chẳng những không ly khai, ngược lại còn có thể tò mò là ai bắt hấn, chẳng lẽ không sợ nguy hiểm sao?

Nhìn ra nam tử trước mắt hiếu kì, Tiêu Dao cũng không trở về toa xe, coi bỏ huyết đao cho hấn, trực tiếp ngồi ở bên người hấn, cười hỏi:” Ngươi tên là gì?”

“Lãnh Huyết.” Nam tử thân nhiên nói.

“Lãnh Huyết? Một cái tên thật xấu a!” Tiêu Dao thở dài hỏi:” Vết thương trên mặt ngươi là như thế nào ra?”

“Bị ca ca chém.” Thanh âm hấn trầm thấp đến ba phần.

Lãnh Huyết mím môi không nói, nhớ lại ca ca có khuôn mặt dữ tợn kia, mâu trung hấn hiện lên nồng đậm chua xót.

“Kỳ thật ta cảm thấy nếu không vui, tìm người khác nói chuyện, hấn là bỏ bớt được một ít tâm sự trong lòng.” Tiêu Dao thân nhiên cười nói.

Lãnh Huyết nhìn mặt đứa nhỏ phía bên người, hấn nôi bên phải Tiêu Dao, thấy cái bớt trên mặt Tiêu Dao, tựa hồ có thể nhớ lại những ngày không chấp nhận khi trên mặt có vết sẹo do đao chém kia.

“Ca ca cùng cha khác mẹ, từ nhỏ liền không thích ta. Khi nương ta sinh ta, xuất huyết nhiều mà chết. Ta chưa bap giò gặp qua nương, nhưng là nghe người ta nói, nàng rất đẹp, có lẽ là bởi vì nàng rất đẹp, ta trưởng thành so với ca ca anh tuấn hơn, võ nghệ cũng cao hơn, cũng có thiên phú tốt, người trong nhà đối với ta thực coi trọng, một tời gian lên văng về hấn. Vào một đêm mưa, hấn đột nhiên cầm kiếm tiến vào, ta lúc đó đã uống trà được chuẩn bị, không thể nhúc nhích, hấn đánh gãy gân cốt chân tay ta, còn đem mặt ta huỷ, đem ta từ vách núi ném xuống, cũng may khi đó được ân nhân cứu.”

Tiêu Dao nghi hoặc hỏi:” Là cái người kêu người bắt ta đi?”

Lãnh Huyết cười đậm gật đầu.

Tiêu Dao cảm thán nói:” Là tại ghen tị đi, ghen tị thành hận, cho nên ca ca ngươi mới có thể làm như vậy.”

Lãnh Huyết vẫn như cũ thân nhiên gật đầu, ánh mắt âm đậm vài phần.

Tiêu Dao dễ dãi bả vai Lãnh Huyết an ủi, bờ vai của hấn thực rắn chắc, Tiêu Dao tán thưởng nói:” Cái người kia cứu ngươi, y thuật rất cao minh, có thể đem người gân cốt chân tay bị đánh gãy bồi dưỡng thành như vậy, quả thật không dễ dàng!”

Lãnh Huyết đậm cười nói:” Là thần y Giang Thương trị liệu, ta ở qua Thần Y cốc một thời gian.”

“Người nọ nhận thức ông nội của ta? Ông nội của ta giúp người nọ cứu người, còn cho bệnh nhân ở tại Thần Y cốc! Vậy chắc người nọ cùng gia gia ta giao tình rất tốt!” Tiêu Dao càng mờ mịt, là bằng hữu gia gia sao? Kia vì sao lại muốn bắt mình.

Lãnh Huyết biết chính mình nói nhiều lắm, ngược lại mím môi không nói, giả xe ngựa với tốc độ nhanh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huyền Triền Không Ngớt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Xe ngựa dừng ở bờ biển, Tiêu Dao lần đầu tiên gặp biển, đại hải xanh thẳm với trời xanh hội tụ cùng một chỗ, phân không rõ ràng là biển xanh hay là trời xanh, tóm lại tâm tình trở nên sáng sủa rất nhiều.

“Lên thuyền đi.” Lãnh Huyết thúc giục nói.

Tiêu Dao lần đầu tiên ngồi thuyền rời bến, cảm thấy có chút kích động càng chờ mong địa phương sắp tới.

Đứng ở trên thuyền, gió biển đập vào mặt, mang theo vị muối của biển, “Lãnh Huyết, người có hay không nghĩ tới, trở về nơi trước kia người từng sống?”

Lãnh Huyết chần chờ trong chốc lát, kiên định lắc đầu nói: “Ta của ngày đó, đã muốn chết, không muốn trở về.”

“Chẳng lẽ không tò mò ca ca người hẳn hiện tại như thế nào sao? Nếu như năm đó người nọ không cứu người, ca ca người chính là hung thủ giết người! Người nghĩ hẳn có thể hay không hàng đêm mơ ác mộng?” Tiêu Dao nhướn mày cười xấu xa nói.

”Không.” Lãnh Huyết thực kiên định đáp, không có nửa điểm do dự.

“Vì sao?” Tiêu Dao trừng mắt nhìn, vẻ mặt nghi hoặc.

Bởi vì đã giết rất nhiều người, Lãnh Huyết đã muốn chết lặng, hẳn không tiếp việc giết người sẽ khiến hắn hối hận, một khi đã có sát tâm thì không hối hận, không hối hận sẽ không có chút suy nghĩ nào, cứ nhiên sẽ không thấy ác mộng nào. Lãnh Huyết lạnh nhạt cười: “Chỉ có người đã từng giết người mới biết được, nhưng người sẽ không biết được”

Tiêu Dao bĩu môi, bất mãn nói: “Người vì sao mà biết ta không có giết người?”

Trước mắt tiêu oa nhi bảy tuổi cứ nhiên hỏi vấn đề như vậy, Lãnh Huyết không khỏi cảm thấy có chút buồn cười, người có mắt, nhìn tiểu hài tử, đều biết tiểu hài tử không có can đảm giết người.

“Khi người lấy loan đao uy hiếp ta, tay có phát run.” Lãnh Huyết không lưu tình vạch trần.

Tiêu Dao sắc mặt đỏ lên, có chút không được tự nhiên nói: “Nguyên lai người đã sớm biết ta sẽ không giết người, trách không được một điểm cũng không sợ, còn mặt dày nói ta giết người!”

Lãnh Huyết mím môi cười, cũng không nói nhiều.

Tiêu Dao không cam lòng bị người khác đùa giỡn, ngược lại uy hiếp Lãnh Huyết, trêu tức nói: “Xem ra người không có ngốc, nhưng mà không ngu ngốc thì làm sao có thể bị ca ca người giết? Ghen tị đến hận, vì hận mà giết một người, chỉ sợ không phải chuyện tình một ngày hai ngày, người làm sao có thể một điểm cũng không phát hiện!”

Lãnh Huyết thân mình cứng đờ, có chút bị ai nói: “Ta đều biết tất cả, nhưng là chưa bao giờ từng kĩ, hẳn sẽ ngoan độc đến như vậy.”

Tiêu Dao thở dài, đối với đại hải lên tiếng hô lớn: “Lãnh Huyết không ngu ngốc, chỉ là coi người bên cạnh mình là người tốt! Cho nên Lãnh Huyết không phải là “lãnh huyết”, Lãnh Huyết tâm rất âm, chỉ có người tốt, mới có thể đem người bên cạnh mình coi là người tốt!”

Nghe tiểu hài tử trước mắt kêu lớn tiếng như thế, Lãnh Huyết mặt hơi hơi xấu hổ, trên thuyền đều là người của Hắc Long đảo, còn là thù hạ của hắn, vô số đạo mâu quang khác thường phóng tới, Lãnh Huyết thấp giọng không được tự nhiên nói: “Đừng có kêu quá lớn, ta không phải người tốt.”

Tiêu Dao ngọt ngào cười, nhướn mày nói: “Mặt người tại sao lại đỏ? Thẹn thùng?”

Lãnh Huyết không được tự nhiên, lại cảm thấy không biết vì sao, có chút ảm áp. Đứa nhỏ này quả nhiên không giống với những đứa trẻ khác, trách không được tiểu thiếu chủ thích nàng như vậy.

Lãnh Huyết làm hộ pháp bên người Hoa Phiêu Miểu,vẫn trốn từ một nơi bí mật gần đó bảo hộ Hoa Phiêu Miểu, Hoa Phiêu Miểu nhìn thấy , hần tự nhiên cũng thấy , biết tiểu hài tử trước mắt là cái nữ oa nhi,ngay từ đầu còn nghi hoặc, vì sao đứa nhỏ trên mặt khác thường này , lại có thể được tiểu thiếu chủ ưu ái, hiện tại hần cuối cùng cũng hiểu được, mặt đứa nhỏ này tuy rằng khó coi, nhưng là có một loại ma lực, sẽ cuốn hút người bên cạnh mình , ma lực làm cho người ta cảm thấy ấm áp,đứa nhỏ này không chừng có thể khiến tiểu thiếu chủ trở nên ấm áp đi .

...

Hoa Lạc Ly với Hoa Phiêu Miểu đã đến Hắc Long đảo trước Tiêu Dao , Hoa Lạc Ly vừa tới Hắc Long đảo, vô số người hô to ba chữ tiểu thiếu chủ, thiếu chút nữa làm điếc tai hần .

Hoa Lạc Ly ngoáy ngoáy lỗ tai, cực kỳ bất đắc dĩ nói: “Gia gia, ngươi không cần phô trương lớn như vậy.”

“Này sao được, đường đường tiểu thiếu chủ Hắc Long đảo trở về, bọn họ phải ra đón !” Hoa Phiêu Miểu cấp mấy tên thủ hạ ánh mắt vừa lòng.

Hoa Lạc Ly bất đắc dĩ thở dài, trầm giọng nói: “Nàng ở nơi nào?”

Hoa Phiêu Miểu nhìn nhìn các con thuyền ở Hắc Long Đảo , không có thuyền của Lãnh Huyết,hần đạm tiểu đáp nói:“Còn chưa tới, xe ngựa làm sao có thể nhanh hơn khinh công của ngươi.”

Hoa Lạc Ly gật gật đầu, ngồi ở bên bờ, cũng không có ý tứ muốn đi vào.

“Ngươi không đi vào sao?Cha ngươi có thể trông tượng ra ngươi” Khi nói chuyện,ánh mắt Hoa Phiêu Miểu có vài tia bất đắc dĩ,đứa nhỏ này với cha nó có khúc mắc, Hoa Phiêu Miểu tuy rằng không nói, nhưng là trong lòng đều biết.

Hoa Lạc Ly thần nhiên lắc lắc đầu, cười nói: “Gia gia, cảm ơn ngươi.”

“Cám tạ ta làm cái gì?”Hoa Phiêu Miểu ra vẻ mờ mịt nói.

“Ngươi không có nói cho cha đến, là lo lắng cho ta đi .cám ơn ngươi có thể tôn trọng ý nghĩ của ta.”Hoa Lạc Ly thấp giọng nói.

Hoa Phiêu Miểu cười khổ nói:“Ngươi thật sự với nữ nhân kia càng ngày càng giống , ta cũng không dám cho ngươi với cha ngươi gặp mặt, hôm nay nhận được tin của Mộc Đại Phong dùng bò câu đưa,ta liền đem cha ngươi đá đi , hần bây giờ không có ở trên đảo.”

Hoa Lạc Ly khẽ gật đầu, mâu trung hiện lên một tia âm đạm,đưa ra nghi hoặc trong lòng nói:“Thiên Thủy Tộc tộc trưởng, là nương của người kia ? Ta là ngoại tôn của nàng sao?”

Hoa Phiêu Miểu khoát tay áo nói: “Ngươi chính là tôn tử của ta – Hoa Phiêu Miểu, với những người khác không có quan hệ!”

Hoa Lạc Ly nhú mày,đáp án như vậy,càng thuyết minh hần là ngoại tôn Thiên Thủy Tộc tộc trưởng, nếu là như thế,chi sợ về sau sẽ có rất nhiều phiền toái, ai chẳng biết ,Thiên Thủy Tộc đến nay không có tìm được người kế thừa.

“Gia gia, ta chỉ là tôn tử của ngươi, tốt nhất đừng cho những người đó tìm ta gây phiền toái, làm tôn tử của ngươi đã muốn đủ phiền toái .”Hoa Lạc Ly có chút ai oán nhìn về phía sau .

Hoa Phiêu Miểu gãi gãi đầu, có vài tia xấu hổ,lời nói của Hoa Lạc Ly là kiếm 2 lưỡi, trong lời nói là cố ý, chiếm tôn tử không muốn Thủy Lão Vu Bà cướp đi, đơn giản chỉ vì hi vọng tôn tử làm người thừa kế của hần,con hần đã bị nữ nhân lừa,bây giờ trầm mê với nữ nhân khác vì muốn quên nữ nhân nó từng yêu,không thể phò thác trọng trách,chỉ có tôn tử này có thể dựa vào, trăm ngàn không thể bị Thủy Lão Vu Bà cướp đi!

Ánh mắt Hoa Lạc Ly hướng tới đại hải, hình ảnh con thuyền trên mặt biển ánh vào trong mâu, cái miệng của hần bất giác gọi lên một chút cười khổ, hần không nghĩ làm cho nàng biết thân phận của mình , nhưng là hôm nay chỉ sợ trốn không thoát ! Nàng sẽ như thế nào đối mặt thân phận của mình ? Nàng sẽ rời xa hần sao ?

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư huynh Triền Không Ngột* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Hỏa Diệt Họa (1)

Thuyền chậm rãi cập bờ, Tiêu Dao tròn mắt há hốc mồm nhìn một đám người trên đảo,vừa một bước lên đảo, bên tai truyền đến tiếng nổ “Tiểu thiếu phu nhân hảo!”

Tiêu Dao không đứng vững, lao đảo rồi ngã xuống, Hoa Lạc Ly nhanh tay lẹ mắt, phi thân tiến lên đỡ lấy Tiêu Dao.

Tiêu Dao hung tợn trừng Hoa Lạc Ly, Hoa Lạc Ly vẻ mặt vô tội nói: “Đây là ông nội của ta an bài , mặc kệ ta nói !”

“Ha ha, tiểu tử kia, nghe Lãnh Huyết nói, mời ngươi đến, quả thực không dễ dàng a!” Hoa Phiêu Miểu mỉm cười đi tới.

Tiêu Dao tức giận nhìn về phía Lãnh Huyết, vừa rồi như thế nào không phát hiện, người này có cái mồm rộng!

“Nguyên lai là ngươi phái hán đem ta Chop tới ! Đây là chỗ nào!” Tiêu Dao từng nghĩ gia gia Hoa Lạc Ly võ công cao cường, hẳn là đại hiệp, hiện tại mới thấy, người này tuyệt đối không phải đại hiệp, nói không chừng là đạo tặc, người trên đảo, không một ai giống chính phái!

Hoa Lạc Ly bước lên phía trước che miệng Hoa Phiêu Miểu, về mặt buồn bực nói: “Làm cho người của ngươi đều lui xuống !”

Hoa Phiêu Miểu cười nhẹ, vẫy tay ý bảo thủ hạ lui ra.

Hoa Lạc Ly trầm giọng nói: “Ngươi cũng đi, ta với nàng nói chuyện.”

Hoa Phiêu Miểu mâu trung hiện lên một tia âm đạm, Hoa Lạc Ly bây giờ cảm thấy mâu thuẫn, hẳn có thể thông cảm, hẳn cũng từng mâu thuẫn và không yên như vậy, xem ra tiểu Lạc Ly quả thực ái tiểu nha đầu này .

Hoa Phiêu Miểu thật sự rời đi, điều này làm cho Hoa Lạc Ly có chút kinh ngạc, hẳn cho rằng gia gia sẽ trêu tức vài câu mới rời đi, không nghĩ phớt lờ như vậy . (Miu : nhà này mặt dày quá a ~)

Mọi người đều ly khai, trên bờ chỉ còn lại Hoa Lạc Ly với Tiêu Dao.

Tiêu Dao bĩu môi, có chút không kiên nhẫn nói: “Ngươi đây là như thế nào a ? Ta đã nói , không cùng ngươi đi tìm Thủy Vô Khuyết , ngươi như thế nào nói gia gia ngươi đem ta Chop tới nơi này!”

Hoa Lạc Ly cảm giác trong lòng bàn tay đỏ mồ hôi , trong mắt xéch hiện lên một tia do dự, không yên: “Ngươi có biết nơi này đâu sao ?”

“Đào .” Tiêu Dao nhìn xung quanh một chút, đây chính là một cái đảo không sai đâu .

“Đúng, nơi này là đảo, ngươi có biết tên của nó sao ?” Hoa Lạc Ly thấp giọng hỏi .

“Không có bìa ghi tên, ta làm sao có thể biết! Hôm nay ngươi làm sao vậy? Nói chuyện đột nhiên ấp a ấp úng ? Rốt cuộc muốn nói gì? Ta không thích người khác quanh co lòng vòng !” Tiêu Dao không kiên nhẫn ngồi ở trên tảng đá bên bờ, tảng đá rất cao, thân mình nàng rất nhỏ, hai chân không tự giác đứng đưa .

“Nơi này là... Hắc Long đảo.” Hoa Lạc Ly hơi khàn khàn nói.

“Hắc Long đảo?” Tiêu Dao trừng mắt to, bất tri bất giác hỏi: “Ngươi nói, nơi này là Hắc Long đảo truyền thuyết trên giang hồ? Hắc Long đảo địa bàn của Tà Giáo?”

Hoa Lạc Ly khẽ gật đầu, mâu quang có chút né tránh, tiểu phi miêu trong lòng hẳn tựa hồ nhận ra chủ nhân bất an, nhu thuận liếm liếm tay Hoa Lạc Ly, tựa hồ là cho hắn năng lượng .

Tiêu Dao sờ sờ cái trán, mồ mướt lạnh bảm: “Nơi này nếu là trong lời nói Hắc Long đảo, tiểu thiếu chủ nơi này chính là tiểu thiếu chủ Hắc Long đảo, gia gia tiểu thiếu chủ, chính là đảo chủ nơi này!”

Nghĩ thông suốt hết thảy, Tiêu Dao thể nhưng không có ý bài xích gì, ngược lại tặc tiểu kéo Hoa Lạc Ly, nhẹ giọng than thở nói: “Nguyên lai ngươi là tiểu thiếu chủ Hắc Long đảo a? Chẳng phải sớm muộn sẽ trở thành Hắc Long đảo đảo chủ sao?”

Hoa Lạc Ly không hiểu được Tiêu Dao phản ứng hiện tại là cao hứng hay mất hứng, hẳn cũng không dám tùy tiện nói chuyện, chỉ gật đầu.

Tiêu Dao thấy hắn gật đầu, lại hỏi: “Hắc Long đảo đảo chủ, thật sự chính là thủ lĩnh tà giáo trong giang hồ?”

Hoa Lạc Ly vẫn như cũ gật đầu, cảm thấy một trận nghi hoặc, vẫn biết vật nhỏ này khó đoán, nhưng không nghĩ tới đoán khó như vậy, rốt cuộc nàng có ý tứ gì a?

“Thật tốt quá!” Tiêu Dao đột nhiên từ trên tảng đá nhảy xuống, lôi kéo Hoa Lạc Ly, giả hoạt cười xấu xa nói: “Xem ra sư huynh như ngươi cũng không tệ lắm, về sau trong hắc đạo đã có thể có chỗ dựa , ta có thể tự làm xưng làm bá ! Không sợ ai dám khi dễ ta !”

Nghe vậy, khoe miệng Hoa Lạc Ly hơi hơi run rẩy, hẳn nghĩ tới rất nhiều khả năng, lại vụn vụn không nghĩ tới, Tiêu Dao sẽ có phản ứng này! Có lẽ đoán không ra, một nguyên nhân trong đó chính là thích nàng đi!

Hoa Lạc Ly tà cười hỏi: “Ngươi không biết là có quan hệ với người trong tà giáo, sẽ rước lấy họa sát thân, không biết nguy hiểm sao? Không phải hẳn là cách người trong tà giáo càng xa càng tốt sao?”

Tiêu Dao bĩu môi nói: “Ta biết cũng không phải tên côn đồ tà giáo, vô sự gây chuyện khắp nơi, chọc họa một thân , còn muốn làm cho bằng hữu đi bảo vệ bọn hắn! Ta biết, là tiểu thiếu chủ Hắc Long đảo, Hoa Lạc Ly! Chẳng lẽ ngươi muốn ta giúp ngươi chấn họa? Ta nghĩ chỉ có ngươi giúp ta chấn họa đi! Ngươi là sư huynh!”

Khóe miệng Hoa Lạc Ly ý cười càng sâu, mâu trung lộ nồng đậm sùng nịch, giờ trò xấu dùng sức nhu nhu đầu Tiêu Dao, “Đúng, chỉ có sư huynh ta có khả năng giúp ngươi chấn họa! Ai bảo ta làm sư huynh của tiểu tà ma ngươi đâu!”

Tiêu Dao tức giận hất ra tay Hoa Lạc Ly, hừ lạnh nói: “Ta không phải tiểu phi miêu của ngươi, không cần nhu đầu ta như vậy! Tiểu tà ma ta không đảm đương nổi! Ngươi mới chính là Tiểu tà ma thật sự, ai bảo ngươi là tiểu thiếu chủ Hắc Long đảo đâu!”

...

“Tìm toàn bộ Thiên Thủy Tộc, căn bản không có thấy sư đệ!” Hỏa Diệu về mặt ai oán, cực độ buồn bực nói: “Đều tại ngươi, vì sao không giữ tốt tiểu sư đệ!”

Một đường này, Hỏa Diệu không ngớt trách cứ Giang Mạt Hàn, Giang Mạt Hàn vốn không hề nói chuyện, một đường tùy ý hần chỉ trích, cũng không nói cái gì, nhưng bị trách cứ nhiều, cũng sẽ chịu không được.

Giang Mạt Hàn lạnh lùng nhìn Hỏa Diệu, trầm giọng nói: “Cho dù ngươi ở lúc ấy, giống ta không giữ được Tiêu Dao!”

“Hắc! Ngươi có ý tứ gì! Chính mình không làm được, cũng đem người khác coi như không làm được! Ta nói cho ngươi, nếu như ta ở, nhất định giữ được sư đệ!” Hỏa Diệu ưỡn ngực, về mặt ngạo nghễ nói: “Hoa Lạc Ly yêu nghiệt kia, cho dù kình công cao, sẽ có ám khí lợi hại sao? Ta nói cho ngươi, ta bày ám khí thiên la địa võng, hần sẽ không biết Đông Nam Tây Bắc!”

Giang Mạt Hàn mâu trung hiện lên nồng đậm không tin, nhưng cũng không muốn cùng tiểu tử bảy tuổi này nói thêm cái gì, không hề để ý tới Hỏa Diệu, một mình đi phía trước.

“Này, ngươi đây là ý tứ gì? Định đi đâu?” Hỏa Diệu đuổi theo.

Giang Mạt Hàn đột nhiên dừng lại cước bộ, Hỏa Diệu không kịp dừng, đâm vào lưng Giang Mạt Hàn, ai oán nói: “Ngươi đột nhiên dừng lại làm cái gì!”

Giang Mạt Hàn dường như đột nhiên nghĩ tới cái gì, trầm giọng nói: “Bọn họ có lẽ đã muốn rời đi Thiên Thủy Tộc.”

“Ly khai? Vậy đi nơi nào?” Hỏa Diệu về mặt nghiêm túc lên, hần biết Giang Mạt Hàn tuy rằng võ nghệ không tốt, nhưng đầu óc tựa hồ tốt lắm, có thể tìm được Thiên Thủy Tộc, cũng là dựa vào Giang Mạt Hàn, là hần phát hiện lông tiểu phi miêu của Hoa Lạc Ly ở bên dòng suối, một đường tìm được thành Bạch Long, tìm đến cửa hàng xe ngựa, hỏi raturng tích Tiêu Dao đi vào Thiên Thủy Tộc.

Giang Mạt Hàn không đáp, hỏi ngược: “Thân phận Hoa Lạc Ly, ngươi biết?”

“Đương nhiên biết, cha ta đem ta đưa đến Thần Y cốc, tất nhiên đem người trong Thần Y cốc và thân phận bọn họ đều nói cho ta!” Hỏa Diệu nhú mi nói: “Ngươi cũng biết?”

“Tiểu thiếu chủ Hắc Long đảo.” Giang Mạt Hàn thần nhiên nói.

Hỏa Diệu cười khở, mọi người đều đem thân phận che giấu tốt lắm, lại không biết, kỳ thật bí mật sớm bị công khai.

“Bọn họ đi nơi nào, với thân phận Hoa Lạc Ly, có liên quan sao?” Hỏa Diệu mờ mịt hỏi.

Giang Mạt Hàn vẫn như cũ không đáp, hỏi ngược lại: “Tiêu Dao rất ít rời Thần Y cốc, nếu là ngươi dẫn hần đi chơi, ngươi sẽ dẫn hần đi nơi nào?”

“Đương nhiên là Hỏa Quốc a! Cho hần mở mang kiến thức về mỹ thực và ảo thuật Hỏa Quốc!” Hỏa Diệu về mặt mong chờ, thật khẩn cấp muốn mang Tiêu Dao đến cố hương của hần mà chơi đùa.

Giang Mạt Hàn lấy mâu quang cực độ bất đắc dĩ nhìn Hỏa Diệu.

Nhìn ánh mắt đối phương, Hỏa Diệu vỗ cái trán, giật mình nói: “Ngươi nói, hần đem sư đệ đi lên Hắc Long đảo rồi?”

Giang Mạt Hàn gật gật đầu, trầm giọng nói: “Rất có thể!”

“Chúng ta bây giờ đi Hắc Long đảo!” Hỏa Diệu lo lắng lôi kéo Giang Mạt Hàn, bước đi.

Giang Mạt Hàn bỏ tay Hỏa Diệu ra, cả giận nói: “Ngươi có biết Hắc Long đảo ở đâu không?”

Hỏa Diệu bĩu môi, vô tội nói: “Không biết, ta nghĩ ngươi biết.”

Giang Mạt Hàn thở dài: “Ta biết, nhưng ngươi cứ nhiên đem ta đi ngược hướng.”

Hỏa Diệu xấu hổ nở nụ cười cợt, lúc này khăn che mặt sớm bỏ, trên đường mang theo khăn che mặt cơ hồ so với thiếu mất một cái răng cửa còn muốn gây chú ý hơn.

“Thiếu một cái răng, đừng có cười ngây ngô, rất khó xem!” Giang Mạt Hàn lạnh giọng nói xong, hướng một cái phương hướng khác mà đi.

Hỏa Diệu bay nhanh đuổi theo, miệng tức giận nói thầm: “Ủy, Giang Mạt Hàn, người có ý tứ gì! Chẳng lẽ người trước kia không thay răng!”

Hai người trải qua một phen này, quan hệ có phần tốt lên, đứng cùng một bên chiến tuyến, đồng tâm hiệp lực tìm Tiêu Dao, giết Hoa Lạc Ly!

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư huynh Triền Không Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Hỏa Diệu Hoa (2)

Hoa Lạc Ly mang theo Tiêu Dao đi tới căn nhà lúc nhỏ hắc tử từng ở. Lạc Ly viện, tên này đây là Hoa Lạc Ly danh.

Căn nhà không lớn, cũng rất thanh tịnh, trong viện đủ loại hoa Lê, hoa Lê tuyết trắng tựa hồ bởi vì thổ nhưỡng với khí hậu trong đảo, so với thời gian nở rộ hoa Lê trên đất liền bất đồng, giờ đã muốn đóa đóa nở rộ.

“Nơi này rất đẹp.” Tiêu Dao tán thưởng nói.

Hoa Lạc Ly thân nhiên nhìn lướt qua cây Lê Hoatrung viện, cây này đều là nữ nhân kia trồng, nghe người nói, sau khi sinh hắc tử, nàng liền trồng.

Nữ nhân kia rất thích hoa Lê, nhưng không thích cảnh nó héo tàn. Có lẽ là nàng sớm biết sẽ rời đi chính mình, vậy nên gọi hắc tử là Lạc Ly.

Khóe miệng Hoa Lạc Ly dương lên một chút cười khổ, thân nhiên nói: “Ta không thích hoa Lê.”

“Không thích? Không thích vì sao trồng ở đây đủ loại hoa Lê?” Tiêu Dao vẻ mặt nghi hoặc khó hiểu.

Hoa Lạc Ly đi vào trong sân, ngồi trên bàn đu dây, chậm rãi dùng đũa, không khí tràn ngập hương hoa Lê, hơi khàn khàn nói: “Có một số lúc, không thích gì đó, dù ngay ở trước mắt, lại không thể thật dứt bỏ.”

Tiêu Dao mờ mịt trừng mắt nhìn hắc tử, nàng không hiểu được ý tứ trong lời nói của Hoa Lạc Ly, ngồi ở trên bàn đu dây bên người Hoa Lạc Ly, dùng sức dùng đũa.

Gió thổi qua sợi tóc, lạnh lạnh, hương hoa Lê trong không khí cũng trở nên đặc hơn, Tiêu Dao thực thích chơi bàn đu dây, nàng dùng đũa càng cao, khóe miệng tươi cười cũng càng ngày càng nhiều.

“Ngồi bàn đu dây tựa hồ có thể đem điều không vui đều quên đi!” Tiêu Dao cười híp mắt nói.

Hoa Lạc Ly thân nhiên cười, mũi chân nhẹ nhàng dùng đũa, nhưng không có thật sự dùng đũa.

Tiêu Dao mắt lé nhìn lại, nhìn ra mâu thuẫn Hoa Lạc Ly một tia ưu thương, nàng nhảy xuống bàn đu dây, đi đến phía sau Hoa Lạc Ly, cười nói: “Ta giúp người dùng đũa!” Nói xong, nàng dùng sức đẩy, dùng đũa thật cao.

Phong gào thét thổi qua, cái đó và khinh công cảm giác hoàn toàn bất đồng, tựa hồ thật sự giống theo như lời Tiêu Dao, có thể quên bi thương với không thoải mái, nhưng là hoa Lê màu trắng lọt vào trong tầm mắt liền kéo lại bi thương.

“Hoa Lạc Ly, người từ khi vào căn nhà này, liền trở nên là lạ.” Tiêu Dao rốt cục nhận không được cảm thấy nghi hoặc, liền làm rõ đi.

Hoa Lạc Ly dừng lại bàn đu dây, trong óc hiện lên khi Tiêu Dao còn chưa lên Hắc Long đảo, gia gia trong lời nói “Lạc Ly, gia gia biết người hao suyền đã muốn tốt rồi, không tiếp người trở về, là hi vọng người ở Thần Y cốc học một ít bản sự, nhưng hiện tại Thủy lão vu bà đã biết thân phận của người, người nếu là ở lại Thần Y cốc, chỉ sợ sẽ đem lại phiền toái cho Thần Y cốc, gia gia hi vọng người ở lại Hắc Long đảo, ta biết người không muốn gặp cha của người, ta đã đem hắc tử rời đi, làm cho hắc tử với Mộc Đại Phong quân xa bang, nếu hắc tử trở về, ta sẽ thông tri người rời đi, cố hết sức không cho các người gặp mặt.”

“Phát gốc cái gì nha?” Tiêu Dao tức giận vỗ cánh tay Hoa Lạc Ly.

Hoa Lạc Ly hồi hồn, nheo lại mắt xếch, tà cười hỏi: “Người thích nơi này sao?”

Tiêu Dao trở lại bàn đu dây mà dùng đũa, đậm cười nói: “Thích.”

“Vậy ở lại được không?” Hoa Lạc Ly hai tay giữ chặt bàn đu dây của Tiêu Dao, cúi xuống, ánh mắt nóng rực nhìn Tiêu Dao, không cho nàng có cơ hội né tránh.

Tiêu Dao chần chờ một lát, đẩy ra Hoa Lạc Ly, nhảy xuống bàn đu dây, có chút không được tự nhiên nói: “Ta càng thích Thần Y cốc.”

Hoa Lạc Ly mâu trung hiện lên một tia âm đạm, đưa lưng về phía Tiêu Dao, thấp giọng nói: “Ta chỉ sợ không thể trở về Thần Y cốc.”

Tiêu Dao cả kinh, kéo Hoa Lạc Ly, thấy hắc mâu quang lộ về âm đạm, có chút lo lắng hỏi: “Vì sao?”

Hoa Lạc Ly cũng không có trả lời, mà là miễn cưỡng tươi cười nói: “Ồ lại theo ta ba ngày được không?”

“Ta hỏi ngươi, vì sao đột nhiên nói sẽ không trở về Thần Y cốc, rốt cuộc sao vậy?” Tiêu Dao lay lay Hoa Lạc Ly vài cái, có chút lo lắng truy vấn nói.

Hoa Lạc Ly vẫn như cũ không đáp, chỉ nói: “Theo ta ba ngày, sau ba ngày, ta sẽ phái Lãnh Huyết đưa ngươi đi chỗ Thủy Vô Khuyết.”

“Hoa Lạc Ly! Trả lời ta!” Tiêu Dao cơ hồ rống giận, cảm thấy chưa bao giờ lo lắng như thế.

Hoa Lạc Ly chuyển mâu nhìn về phía đám hoa Lê kia, thân nhiên cười nói: “Sớm muộn gì đều phải rời khỏi Thần Y cốc, nên sớm rời đi, dù sao ta đã trở lại Hắc Long đảo, cũng lui trở về Thần Y cốc.” Ta không nghĩ đem phiền toái tới Thần Y cốc, không nghĩ đem nơi người sinh sống, người thích nhất Thần Y cốc, bởi vì ta xuất hiện mà bị hủy đi.

Tiêu Dao hơi hơi nhíu mày, vẫn như cũ có chút không hiểu, trầm giọng hỏi: “Gia gia biết không?”

Hoa Lạc Ly cười đậm đáp nói: “Gia gia của ta sẽ dùng bỏ câu đưa tin nói cho sư phụ, hao suyền đã tốt, sư phụ còn có ý cho ta hỏi Hắc Long đảo, cho nên sư phụ sẽ đồng ý.”

Tiêu Dao mày mặt nhàn cười nhanh, gắt gao nhìn Hoa Lạc Ly, lại không biết nên nói cái gì, cái mũi không hiểu có chút ê ẩm, cảm giác chua xót như vậy, tựa hồ thật lâu, thật lâu rồi đều không có thấy.

“Ngươi quyết định? Sẽ không thay đổi sao?” Tiêu Dao có chút khàn khàn hỏi.

Hoa Lạc Ly gật gật đầu, khẽ thở dài một cái, trầm thấp nói: “Theo ta ba ngày được không?”

Tiêu Dao đột nhiên ôm lấy Hoa Lạc Ly, trong lòng có một thanh âm nói cho nàng, không muốn hấn cứ như vậy không trở về Thần Y cốc, thật muốn cùng hấn ở một chỗ, ba ngày tựa hồ không đủ, thật sự không đủ.

Vật nhỏ đột nhiên chủ động ôm lấy mình, hành động này làm cho Hoa Lạc Ly có chút kinh ngạc, hấn hơi hơi gọi lên khoe miệng, tay nhẹ nhàng ôm lấy Tiêu Dao, khinh cười hỏi: “Ngươi là không muốn buông ta?”

Tiêu Dao bĩu môi, có chút không được tự nhiên nói: “Ta nói không buông, ngươi sẽ trở về Thần Y cốc sao?” Nàng trừng mắt nhìn hấn, gắt gao nhìn Hoa Lạc Ly.

Bởi vì ôm Tiêu Dao, khoảng cách bọn họ rất gần, Hoa Lạc Ly nhìn ánh mắt Tiêu Dao, thật sự rất muốn gật đầu, nói chỉ cần ngươi nói không buông, ta sẽ trở về Thần Y cốc, nhưng không được, hấn không thể tùy hứng.

Hoa Lạc Ly thở dài, đậm cười nói: “Nếu như không buông ta, liền ở lại với ta, ngươi cũng không cần trở về Thần Y cốc, được không?” Hoa Lạc Ly mâu trung hiện lên một tia chờ mong, hi vọng chờ nào vật nhỏ gật đầu, nhưng trong lòng sớm đã có đáp án, biết nàng tuyệt đối không gật đầu.

Tiêu Dao chần chờ một lát, đẩy Hoa Lạc Ly ra, thấp giọng nói: “Ta theo ngươi ba ngày.” Nói xong, không biết vì sao, như chợt dạ mà cúi đầu.

Hoa Lạc Ly dương lên khoe miệng, tuy rằng sớm biết là kết quả này, trong lòng vẫn như cũ có chút khổ sở.

Thu đi mâu trung âm đạm, Hoa Lạc Ly yêu nghiệt cười, tay nâng lên cầm Tiêu Dao, cười xấu xa nói: “Đây chính là ngươi nói, ba ngày này, ngươi là của ta!”

Tiêu Dao theo bản năng gật gật đầu, bỗng phát hiện lời này không đúng, nhưng hiện tại đối ý hiển nhiên đã muốn chậm, Hoa Lạc Ly đã muốn đem Tiêu Dao ôm lên.

“Ngươi muốn mang ta đi đâu?” Tiêu Dao vung loạn chân, vẻ mặt không tình nguyện.

Hoa Lạc Ly neho lại ánh mắt, ghé môi bên tai Tiêu Dao, cười nhẹ nói: “Đến, ngươi sẽ biết!” Hoa Lạc Ly khinh công nhảy, bay ra Lạc Ly viện.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư huynh Triền Không Ngột* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Hoả Diệu Hoa (3)

Hắc Long đảo rất lớn, không hề thiếu các dãy núi, Hoa Lạc Ly mang Tiêu Dao đi đến đỉnh núi cao nhất, cười nói:” Nơi này có thể nhìn đến toàn bộ Hắc Long đảo.”

Tiêu Dao nhìn ra nơi xa, y như Hoa Lạc Ly nói, toàn bộ cảnh của Hắc Long đảo đều thu vào đáy mắt nàng, đảo mắt đến chỗ vậy tụ rất nhiều người, tựa hồ có người xâm nhập đảo, Tiêu Dao neho lại ánh mắt nhìn kỹ, kinh ngạc hỏi:” Hai người kia là Hoả Diệu và Giang Mạt Hàn?” Chính mình sẽ không hoa mắt đi? Bọn họ như thế nào tìm được nơi này?

Hoa Lạc Ly nhìn theo phương hướng Tiêu Dao chỉ, hơi hơi neho lại ánh mắt, mâu trung hiện lên tia buồn bực, ba ngày này tuyệt không thể làm cho hai vị này quấy rối!

“Người hoa mắt, bọn họ làm sao có thể đến!” Hoa Lạc Ly khoé miệng hơi hơi tà cười, nắm bả vai Tiêu Dao chỉ tới một phương hướng khác.” Người xem nơi đó, mặt trời lặn tức sẽ xuống núi, khi mặt trời lặn, nơi đó sẽ rất đẹp.”

Tiêu Dao hồ nghi neho lại ánh mắt, muốn chuyển mâu xem lại địa phương lúc này, nhưng là Hoa Lạc Ly lại nhanh cổ định bả vai Tiêu Dao, không cho nàng nghiêng người nhìn.

Càng nghĩ càng không đúng, Tiêu Dao dùng sức mở ra tay Hoa Lạc Ly, chạy tới nhìn lại địa phương lúc này, lúc này mới xác định, người bị nhân ngăn đón, thật là Hoả Diệu cùng Giang Mạt Hàn!

“Mang ta đi nhìn bọn họ!” Tiêu Dao ý bảo Hoa Lạc Ly dùng khinh công đưa chính mình xuống núi.

Hoa Lạc Ly vươn thân vai dày, mở ra ngáp một cái nói:” Ta muốn xem mặt trời lặn.”

“Hoa Lạc Ly, bọn họ đánh nhau!” Tiêu Dao lo lắng quát.

Ánh mắt Hoa Lạc Ly thân nhiên quét tới, Hoả Diệu cùng Giang Mạt Hàn quả thực là cùng người Hắc Long đảo đánh nhau, nhưng là hấn lại vân đạm phong khinh* nói:” Bọn họ chống đỡ không được bao lâu, chúng ta xem mặt trời lặn, không cần để ý đến bọn hấn!”

*Vân đạm phong khinh: Mây nhẹ gió thoảng

“Không có tâm tình xem!” Tiêu Dao hừ lạnh xong, liền quyết định chính mình tự đi xuống núi.

Gặp Tiêu Dao xoay người rời đi, Hoa Lạc Ly cũng không có tâm tư nhìn mặt trời lặn làm gì, cảm thấy cần đem Hoả Diệu cùng Giang Mạt Hàn hấn thấu xương.

Hai vị này, khi nào tới thì không tới, lại chọn hiện tại! Hoa Lạc Ly neho lại con người nguy hiểm, tà tà nhìn về phía hai người trên bờ đảo, bực tức dĩ nói:” Người không ở, ta xem một mình có ý nghĩa gì! Ta ôm người xuống núi nhìn xem bọn họ!”

...

Thân mình Hoả Diệu tuy nhỏ, nhưng rất linh hoạt, né được tất cả đệ tử Hắc Long đảo tới vây bắt, tay trái điểm huyệt, tay phải điểm huyệt, không cần tốn nhiều sức đã định trụ được mười mấy người.

Giang Mạt Hàn không như Hoả Diệu có thủ pháp điểm huyệt chuẩn xác như vậy, tuy là bệnh nặng mới khỏi, nhưng là đối phó với tiểu lâu la trước mặt vẫn được, chỉ thấy hấn ra chưởng như đao, xuống dưới một chút dùng sức tập kích đến cổ các đệ tử Hắc Long đảo, người bị hấn tập kích, cảm thấy khó chịu, ánh mắt nhìn loạn rồi choáng váng ngã xuống đất.

“Giang Mạt Hàn, chúng ta cứ đánh như vậy không phải là biện pháp! Người Hắc Long đảo như thế nào nhiều như vậy, cứ y như cỏ dại, giải quyết một đông lại đến một đông!” Hoả Diệu có chút ai oán nói, tay cũng không có dừng lại động tác điểm huyệt, đến một cái điểm một cái, đến một đôi điểm một đôi.

Giang Mạt Hàn khó có được một lần đồng ý lời nói Hoả Diệu, hấn lạnh giọng quát:” Cho tiểu thiếu chủ các người đi ra! Ta là sư huynh hấn!”

Lời vừa nói ra, không biết người Hắc Long đảo là vì thanh âm Giang Mạt Hàn lạnh như băng trấn trụ hay là vì thân phận đối phương có quan hệ này.

“Ha ha, ta như thế nào lại không biết, có một người sư huynh như người?” Một cái thanh âm mê hoặc vang lên, mang theo nồng đậm ý trêu tức.

Người Hắc Long đảo nhìn thấy người tới, vừa muốn hành lễ, Hoa Lạc Ly lại khoát tay áo, âm thanh lạnh lùng nói:” Đi xuống.” Thật không biết gia gia bồi dưỡng bọn họ như thế nào, ngay cả hai cái hải tử cũng đánh không lại.

Người Hắc Long đảo về mặt hồ thẹn, lý do tiểu thiếu chủ tức giận, bọn họ tự nhiên rõ ràng, cũng không dám lại nói thêm cái gì, huynh đệ có lưng bị thương hoặc bị điểm trụ huyệt đạo đều toàn bộ lui xuống.

Trên đảo đột nhiên im lặng xuống, chỉ có thể nghe tiếng gió biển gào thét,

Truyền đến thanh âm chạy bộ, Tiêu Dao hướng tới bên này chạy tới, Hoa Lạc Ly vừa mới ôm mình xuống núi, cư nhiên bỏ mình xuống rồi khinh công ly khai, mà đảo này lại lớn như vậy, làm hại mình chạy đến hai cái đồi đều muốn chết đứt.

“Sư đệ!” Hoà Diệu thật xa liền thấy Tiêu Dao, vừa muốn phi thân tới, lại bị Hoa Lạc Ly chặn đường.

“Yêu nghiệt cút ngay!” Hoà Diệu nhú mày, hùng tợn trừng mắt Hoa Lạc Ly.

“Bề ngoài nhả nhặn đáng yêu như vậy, lời nói trong miệng lại khó nghe như thế! Trách không được người khác đều nói, người Hoà quốc, người người đều trong ngoài không đồng nhất!” Hoa Lạc Ly cười lạnh châm chọc nói.

“Người thì thế nào? Trưởng thành cứ như một cái nữ nhân! Tôn tử ma đầu Tà giáo, thế nào cũng chỉ là một cái ma đầu!” Hoà Diệu cười lạnh ra tiếng, trên mặt không còn tính trẻ con, chỉ có lạnh như băng cùng khí phách làm cho người ta sợ hãi.

Giang Mạt Hàn thân nhiên nhìn hai người, gặp hai người lại đầu khẩu một lời lại một lời không ai nhường ai, mơ hồ khoé miệng của hắn gọi lên tươi cười như có như không, mũi chân điểm một cái, bay về phía Tiêu Dao, ôm lấy Tiêu Dao, ôn nhu hỏi:” Tiêu đệ không có việc gì đi?”

Tiêu Dao cười sáng lạn, lắc đầu nói:” Không có việc gì, các người như thế nào lại tìm tới nơi này?”

Giang Mạt Hàn cực kì thật sự nói:” Ta là ca ca người, cho nên mặc kệ người ở nơi nào, ta đều tìm được, đây là thiên ý.”

Hoa Lạc Ly hơi hơi nheo lại ánh mắt, âm thanh lạnh lùng nói:” Hoà Diệu, người nếu giống như là một con chó điên chạy đến đề cấn ta, để cho trai cò tranh chấp, ngư ông có thể đắc lợi!” Hắn nói xong, liền cùng Hoa Lạc Ly nhú mày nhìn về Giang Mạt Hàn và Tiêu Dao cách đó không xa.

Hoà Diệu liền cầm lại miệng, buồn bực nhìn phía Giang Mạt Hàn, liền nói thầm: lúc này sao không thấy đi ra, người này so với chính mình càng phúc hắc, cư nhiên một mình đi tranh công!

Hoà Diệu một phen đẩy ra Hoa Lạc Ly, chạy vội tới, khuôn mặt nhỏ nhắn lúc này còn thực uy vũ khí phách, nháy mắt lại trở nên mềm mại đáng yêu, một phen ôm lấy Tiêu Dao chặt chẽ, thanh âm ra vẻ tức giận nói:” Sư đệ a, sư huynh hảo lo lắng người a! Sớm biết rằng đồ vô dụng Giang Mạt Hàn sẽ đánh mất người, ta nhất định cùng người xuất cốc, nếu ta và người cùng xuất cốc, người tuyệt đối sẽ không bị yêu nghiệt Hoa Lạc Ly chộp tới cái nơi Hắc Long đảo gà không đẻ trứng chim không thái phân! Hắn có hay không khi dễ người? Ta giúp người báo thù!”

Khoé miệng Tiêu Dao hơi run rẩy, nhìn Hoà Diệu giống như bạch tuyết ôm sát mình, nàng thực bất đắc dĩ nói:” Hắn không có khi dễ ta, người nếu lại ôm ta, ta sợ mình sẽ ngẹt thở!”

Hoà Diệu nhanh buông Tiêu Dao ra, vuốt vuốt ngực cho Tiêu Dao, vẻ mặt lo lắng nói:” Hiện tại còn ngẹt thở không?” (Chú: tỷ bị ăn đậu hũ mất rồi >”<)

Mắt thấy một màn này, gân xanh trên mặt Hoa Lạc Ly đột nhiên nổi lên, vật nhỏ bây giờ con chưa lớn lên, nếu lớn lên chút nữa, động tác nguy hiểm của hắn, chẳng phải là đem thân phận vật nhỏ vạch trần! Vật nhỏ cũng thật là! Biết rõ chính mình là nữ tử, cho dù là tiểu hài tử, cũng không thể để cho nam nhân sờ túy tiện!

Hoa Lạc Ly phụng phịu, một tay nắm lấy Hoà Diệu nhưng lại hướng tới Giang Mạt Hàn, âm thanh lạnh lùng nói:” Y thuật hắn hơn người, không cần người vuốt ngực hắn! Làm sư huynh mà động tay động chân với sư đệ, ở trong mắt người khác, còn tưởng rằng người là đoạn tụ!”

Hoa Lạc Ly thân tựa vào Tiêu Dao, đến bên tai nàng nói nhỏ:” Nếu hiện tại người trưởng thành, chẳng là bị phát hiện?”

Tiêu Dao sắc mặt đỏ lên, nháy mắt hiểu được ý tứ Hoa Lạc Ly, cúi đầu, không nói gì nữa.

Giang Mạt Hàn đỡ Hoà Diệu, nhưng vẻ mặt lại lạnh như băng, hiển nhiên hắn cũng không nguyện ý đi nâng Hoà Diệu. Sắc mặt Hoà Diệu liền đen, vừa thấy Hoa Lạc Ly tựa vào bên tai Tiêu Dao nói chuyện, liền vọt lên, dùng sức kéo qua Hoa Lạc Ly, quát:” Còn nói ta, người làm sư huynh, làm sao có thể dựa vào sư đệ gần như vậy! Sư đệ cũng không phải kẻ đê tiện, không cần người dán vào lỗ tai hắn nói chuyện!”

Hai tay Tiêu Dao nhu nhu đầu có chút trướng, bên người đột nhiên truyền đến một cổ sức kéo, bị Giang Mạt Hàn kéo đi qua, “Hừ, coi như chuyện không may, cứ cho bọn họ âm ỉ, chúng ta đi.”

Giang Mạt Hàn lôi kéo Tiêu Dao lên thuyền muốn từ Hắc Long đảo trở về, Tiêu Dao quay đầu nhìn Hoa Lạc Ly, trong óc hiện lên bộ dáng Hoa Lạc Ly cô đơn ngồi ở trên bàn đu, trầm nghĩ, hắn nhất định là nghĩ về Thần Y cốc.

Tiêu Dao đột nhiên bỏ ra tay Giang Mạt Hàn, kiên định nói:” Ta phải ở lại chỗ này ba ngày.”

Giang Mạt Hàn ngăn người, có chút mờ mịt nhìn Tiêu Dao, bởi vì mâu thuẫn Tiêu Dao mang theo tia kiên định, hắn không còn cái gì để nói nữa.

“Tiêu Lạc Ly, nghe nói sư huynh đệ người đến đây?” Một cái thanh âm có chút lão mang theo hứng thú vang lên, Hoà Diệu trong lúc đó đỉnh chỉ khắc khẩu cùng Hoa Lạc Ly.

Nhìn người một đầu tóc bạc trước mắt, Hoà Diệu chớp mắt to, nghi hoặc hỏi:” Lão nhân này là ai?”

Chương 45: Hoả Diệu Hoa (4)

Lão nhân? Hoa Phiêu Miêu neho lại ánh mắt nhuy hiêm, tuy rằng tuổi của mình rất lớn, tuy rằng một đầu tóc bạc, nhưng là vì dùng hoa dịch một tòi gian dài, nên mặt này cũng không phải là mặt lão nhân! Tiểu tử mặt mù này dám kêu mình là lão nhân?!

Nghe vậy, Hoa Lạc Ly gọi lên một chút hứng thú ời xấu xa, gia gia của mình ghét nhất bị người khác gọi hấn là lão nhân, Hoả Diệu này xem như đã đánh trúng vào hoả được.

Hoa Phiêu Miêu vuốt đầu tóc bạc, nhíu mày hỏi:” Tiểu tử, ta làm sao giống lão nhân?”

Hoả Diệu nhìn hấn nửa ngày, trong óc hiện lên mặt Hoa Lạc Ly, hơi hơi nhíu mày, phán đoán là lão nhân trước mắt cùng Hoa Lạc Ly tất nhiên là có quan hệ huyết thống, hấn không khách khí quờ trách nói:” Rõ ràng là tóc bạc, rõ ràng là thanh âm thực già, lại hé ra cái mặt không già! Người không phải lão nhân, là người yêu! Lão yêu tinh!” (Chuối: Hổ hổ, anh Hoả Diệu dễ thương quá.)

Nghe vậy, trông mặt Hoa Phiêu Miêu cơ hồ đều phải khí bạo, thân mình hấn đột nhiên nhoáng lên một cái, nhưng lại xuất hiện ở trước mặt Hoả Diệu, một phen nắm áo Hoả Diệu, lộ vẻ cười ta cực độ âm trầm quý dị, âm thanh lạnh lùng nói:” Tiểu tử, người dám lập lại lần nữa.”

Mâu trung Hoả Diệu không một tia sợ hãi, ngược lại đảo cặp mắt trắng dã, tức giận nói:” Đừng nói một lần, cho dù một trăm lần ta cũng dám nói! Lão yêu tinh, lão yêu tinh, lão yêu tinh...”

Bàn tay Hoa Phiêu Miêu âm thầm tụ nội lực, khí thể nội lực hỗn loạn, hoá thành một đạo khói đen, sương khói từng từng xuất ra từ lòng bàn tay hấn, giống như con rồng đen tức giận, tùy thời chờ phân phó.

Tiêu Dao có chút tiến lên, Hoa Lạc Ly vừa thấy Tiêu Dao tiến lên, liền muốn đi chặn lại, hiện tại gia gia đang vận khí, vật nhỏ mạo muội tiến lên như vậy, đột nhiên có người tới gần, gia gia tùy thời đều có thể theo bản năng đề phòng mà đem chưởng lực đánh tới Tiêu Dao.

Nhưng là Hoa Lạc Ly vẫn chậm một bước, Tiêu Dao chạy tới bên người Hoa Phiêu Miêu, cũng làm Hoa Lạc Ly sợ hãi theo, bởi vì đột nhiên có người tới gần, Hoa Phiêu Miêu theo bản năng một chưởng đánh ra.

Bàn tay thực rắn chắc của Hoa Phiêu Miêu đánh vào người Tiêu Dao, đang lúc Hoa Phiêu Miêu hối hận hết sức, không cách nào thu hồi bàn tay, tựa hồ có một luồng lực lượng chặt chẽ bao bàn tay mình, chính là một chút tòi gian, chính mình tura hồ ắt rất nhiều nội lực, ngược lại một cổ nội lực mạnh mẽ bắn ngược trở về, Hoa Phiêu Miêu bị thế văng ra vài bước.

“Sao lại thế này?” Hoa Phiêu kinh ngạc nhìn bàn tay mình, lại nhìn Tiêu Dao trước mắt.

Hoa Lạc nhanh bay vọt tới trước mặt Tiêu Dao, kiểm tra một phen Tiêu Dao ừ trên xuống dưới, mờ mịt nói:” Xú sư đệ, người làm như nào vậy? Như thế nào một chút bị thương cũng không có?” Một chưởng vừa nẩy của gia gia, cho dù là mình tiếp được, chỉ sợ cũng sẽ gãy vài khúc xương.

Hoa Phiêu Miêu vẫn như cũ nắm áo Hoả Diệu, Hoả Diệu bởi vì lo lắng cho Tiêu Dao, hung hăng dùng sức cắn Hoa Phiêu Miêu một ngụm, tuy rằng thiếu một cái răng cửa, nhưng là lực đạo vẫn đủ mười phần, Hoa Phiêu Miêu ăn đau buông ra Hoả Diệu, bị buông ra, Hoả Diệu lên vội chạy đến bên người Tiêu Dao, cực độ lo lắng nói:” Sư đệ người không sao chứ? Người làm thế nào tiếp được một chưởng kia? Lão yêu tinh kia nội lực rất mạnh, người như thế nào một bị thương cũng không có?”

Giang Mạt Hàn cũng là vẻ mặt nghi hoặc nhìn Tiêu Dao.

Mấy đạo mâu quang nghi hoặc phóng tới, Tiêu Dao cũng là vẻ mặt mờ mịt, từ trong ống tay áo xuất nàng ra một chiếc tiêu, buồn bực nói:” Là do nó sao? Chưởng lực vừa nẩy của Hoa gia gia, hình như là đánh vào chiếc tiêu này.”

Hoa Phiêu Miêu nghe đối phương gọi mình là Hoa gia gia, mặt mày hớn hở, lại nhìn kỹ tiêu trong tay Tiêu Dao, mâu quang sáng ngời, tiến lên đoạt lấy tiêu trong tay Tiêu Dao, tỉ mỉ quan sát, nhìn một lần lại một lần.

“Vật nhỏ, bảo bối này, người là từ đâu có?” Hoa Phiêu Miêu vuốt tiêu yêu thích không buông tay.

Tiêu Dao bĩu môi, chi tiết đáp:” Khi ở Bạch Long thành, một tiểu thương cho ta, hấn nói là người trộm mộ lấy trộm nó, hấn thuận tay lấy.”

“Có ý tứ, có ý tứ!” Khoé miệng Hoa Phiêu Miêu gọi lên một chút tặc tiểu, vừa nói vừa đem tiêu cất vào trong lòng mình.

Hoa Lạc Ly nhanh tay lẹ mắt, tay nhanh chóng lấy chiếc tiêu mà Hoa Phiêu Miêu muốn chiếm lấy, trầm giọng nói:” Đây là của xú sư đệ!”

Nói xong, hấn đem tiêu nhét vào trong tay Tiêu Dao, dặn dò hỏi:” Thứ có thể làm gia gia ta dễ mất, tất nhiên không phải đồ vật tầm thường, thứ này nhất

định phải hảo hảo bảo quản, trăm ngàn không cần tùy tiện lộ ra.”

Hoà Diệu nhân cơ hội trêu tức nói:” Nguyên lai lão yêu tinh này là gia gia ngươi a? Hẳn là lão Tà mà đảo chủ Hắc Long đảo trong truyền thuyết? Thật là sự là người không biết xấu hổ, cư nhiên muốn đem đồ của sư đệ ta chiếm cho mình!” một bên nói, một bên Hoà Diệu dùng tay chỉ vào mặt, làm mặt xấu hổ trêu tức Hoa Phiêu Miểu.

Hoa Phiêu Miểu giả ý ho khan vài tiếng, ý đồ giảm bớt xấu hổ.

Tiêu Dao mờ mịt vuốt tiêu trong tay, kỳ quái nói:” Tiêu này thật sự lợi hại như vậy sao?”

“Khẳng định lợi hại, ngay cả cường lực của lão Tà mà Hắc Long đảo đều không gây thương tổn ngươi, tiêu này tuyệt đối là cái bảo bối!” Hoà Diệu tề mi lộng nhân ngọt ngào cười, “Sư đệ, ngươi thật sự là vận khí tốt, cư nhiên được cái bảo bối tốt như vậy, trăm ngàn cẩn thận, đừng làm cho một ít lão không xấu hổ trượt đi!”

“Hắc! Cái tiểu oa nhi này, miệng thật độc! Quả thật là cùng Hoà lão nhân một cái khuôn mẫu khắc ra!” Trong óc Hoa Phiêu Miểu hiện lên lão tử Hoà quốc kia, lão huynh đệ miệng không buông tha người.

Hoa Lạc Ly nheo lại ánh mắt, đi đến bên người Hoa Phiêu Miểu, thấp giọng cười nói:” Gia gia, ánh mắt rất chuẩn, hẳn xác thực là con lão Hoà nhân lão huynh đệ ngươi.”

“Gi! Kia thật là con lão Hoà nhân? Trách không được! Trách không được!” Hoa Phiêu Miểu ra vẻ mặt tiếc hận nói:” Mọi người đều nói, già mà có con đều không phải chuyện tốt, giờ mà ra đời, đều là đời nợ, ta xem tiểu oa nhi tất nhiên là nợ quý của lão Hoà! Ai, thật sự là bi ai cho lão huynh đệ ta a!”

“Ngươi...Cha ta? Làm sao có thể...” Hoà Diệu gục đầu xuống, vẻ mặt không thể tin nói:” Cha ta làm sao có thể cùng Tà mà lão đầu là lão huynh đệ! Tuyệt đối không có khả năng, cha làm sao có thể cùng lão Tà mà làm huynh đệ!”

Hoa Phiêu Miểu gặp oa nhi trước mặt có vẻ mặt không tin, lại từ trong lòng xuất ra nửa viên Hoà Hồng Châu nói:” Đây là cái gì? Ngươi nhận thức?”

“Đây là Hoà quốc chí bảo! Thứ này làm sao ở chỗ ngươi!” Hoà Diệu muốn đoạt lại, nhưng Hoa Phiêu Miểu cũng rất nhanh thu lại.

Hoa Phiêu Miểu cười ta nói:” Hiện tại tin chưa? Nếu không có lão Tà mà ta phái người giúp cha ngươi, vương vị kia của cha ngươi sớm mất bởi vì cha ngươi không sinh con! Bất quá vật nhỏ ngươi ra đời đúng lúc, nếu ngươi lại sinh trễ hai năm, ta cũng không giúp được cha ngươi ổn định vương vị!”

“Vương vị?” Tiêu Dao mờ mịt nhìn về phía Hoà Diệu, nghi hoặc hỏi:” Cha ngươi là vua?”

“Này...” Hoà Diệu bĩu môi, vẻ mặt đột nhiên ủy khuất nói:” Sư đệ, ngươi không ăn tức giận, ta cũng không phải cố ý muốn giấu diếm ngươi, là phụ vương không cho ta nói!”

Tiêu Dao nhìn đối phương rớt ra lệ quang, con ngươi vô cùng ủy khuất, có chút ời khổ nói:” Ta không có tức giận, ngươi không cần khóc!”

Nước mắt Hoà Diệu tựa như ảo thuật, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, mặt hắn trở nên sáng lạn, lộ vẻ ngọt ngào mỉm cười, âm thanh làm nũng nói:” Thật sự? Ngươi thật sự không tức giận?”

Khoé miệng Tiêu Dao hơi hơi run rẩy, có chút bất đắc dĩ nói:” Không tức giận là không tức giận, nhưng là trong lòng lại có chút không thoải mái, vì sao phụ vương ngươi muốn cho ngươi lừa gạt người khác? Chẳng lẽ sợ người khác muốn từ chỗ ngươi lấy được thứ tốt? Ngươi cảm thấy ta là hạng người như vậy sao?”

Hoà Diệu còn chưa nói ra, Hoa Lạc Ly lại trêu tức nói:” Đúng, ngươi chính là như vậy! Lúc trước còn không phải bởi vì ta là tiểu thiếu chủ Hắc Long đảo, muốn ta làm chỗ dựa cho ngươi sao?”

Tiêu Dao tức giận trắng liếc mắt Hoa Lạc Ly một cái, hừ lạnh nói:” Lúc đó là ta thuận tiện nói, ai cần ngươi làm chỗ dựa, ta gặp chuyện còn cần người khác giúp đỡ? Ngươi cũng quá coi thường ta đi!”

Hoa Lạc Ly nghe Tiêu Dao nói vậy, bĩu môi, lựa chọn ở bên cạnh tiếp tục xem kịch vui.

Hoà Diệu ủy khuất nói:” Không phải sợ người khác muốn từ ta lấy được thứ tốt, nếu như là ngươi, muốn ta làm cái gì, ta đều nguyện ý! Là vì sợ người khác lấy ta uy hiếp phụ vương, cho nên không thể tùy tiện nói ra được! Hiện tại thế cục Hoà quốc không ổn định, hoàng thân quốc thích ước gì đem phụ vương ta truất ngôi, nếu không phải có lực lượng thần bí giúp...”

Hoa Phiêu Miểu một bên xen mồm nói:” Cái gì là lực lượng thần bí, không phải là thế lực lão Tà mà này, tiểu tử ngươi muốn không thừa nhận sao? Ta lập tức kêu người của ta trở về, không cho bọn họ giúp phụ vương ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huynh Triền Không Ngột* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Hoả Diệu Hoa (5)

Mặt Hoả Diệu một trận suy sụp lắc đầu, lắc lắc khuôn mặt nhỏ nhắn, không được tự nhiên tiêu sái đến bên người Hoa Phiêu Miểu, tội nghiệp, vẻ mặt lầy lòng.” Ngươi là huynh đệ phụ vương ta, ta đây hẳn gọi ngươi là thúc thúc mới đúng! Hoa thúc thúc, là Hoả Diệu không hiểu chuyện, lúc trước không phải tại không biết thân phận Hoa thúc thúc sao? Nếu biết thì sự tình đã không nghiêm trọng như vậy a!”

Hoa Phiêu Miểu đột nhiên muốn làm giá, hai tay khoanh trước ngực.

Hoả Diệu dùng sức lắc lắc ông tay áo Hoa Phiêu Miểu, thanh âm cực kỳ mềm mại, kêu:” Hoa thúc thúc, ngươi cũng đừng cùng ta so đo, ta mới bảy tuổi, cái gì cũng đều không hiểu!”

Hoa Phiêu Miểu tà tà liếc mắt một cái nhìn hần, hừ lạnh nói:” Ta xem tiểu oa nhi bảy tuổi ngươi cái gì cũng biết! Đừng ở chỗ này giả bộ đáng yêu, một điểm cũng không đáng yêu bằng tiểu Lạc Ly! Ta chỉ thích tiểu Lạc Ly nhà ta cùng gia gia ta làm nũng!”

Nghe vậy, một bên khoé miệng Hoa Lạc Ly hơi hơi run rẩy, trong óc hiện lên bộ dáng mình học Hoả Diệu làm nũng kia, không khỏi đánh một cái rùng mình!

Hoả Diệu nhấn lại khuôn mặt nhỏ nhắn, mắt to như bánh xe xoay chuyển, hừ lạnh nói:” Nếu như thật sự là bởi vì tiểu oa nhi bảy tuổi ta đắc tội lão Tà ma ngươi, ngươi thu hồi người ngươi phải đi hiệp trợ cha ta, kia truyền ra cũng không phải là một chuyện hay!

Đường đường là đạo chủ Hắc Long đảo, cùng một đứa oa nhi bảy tuổi phân cao thấp, ngươi không biết xấu hổ! Ta nghĩ phụ vương ta cũng sẽ giữu cọt ngươi! Lão nhân không biết xấu hổ!” Hiên nhiên, từ này Hoa Phiêu Miểu có một cái tên khác, thì ra là bị Hoả Diệu gọi là lão không biết xấu hổ! (Chuối: pọn Hoả Diệu thông minh ghê :3)

“Hắc! Tiểu thí hài ngươi, thật đúng là đồ đồi trướng thay đen, nhìn bộ dáng nhu thuận đáng yêu, nguyên lai cũng là một hài tử ác độc! Cùng lão cha ngươi thật đúng là một cái khuôn mẫu khắc ra!” Về mặt Hoa Phiêu Miểu bất đắc dĩ nhìn tiểu hài tử trước mặt, hiên nhiên là mình già đi, hiện tại cư nhiên ngay cả đứa nhỏ cũng nói không lại!

Tiêu Dao bắt tay vào thương thức nguyên lý chiếc tiêu, nửa ngày cũng chưa nhìn ra được tiêu này có cái gì lợi hại, nằng nựa chọn không hiểu liền hỏi, đi tới bên người Hoa Phiêu Miểu, vẻ mặt hiếu học hỏi:” Hoa gia gia, cây tiêu này rốt cuộc làm sao, có cái gì thần kỳ? Ngay cả người đều cảm thấy là bảo bối, ta nghĩ nhất định không có cái lai lịch đơn giản, ngươi nhất định biết, nói cho ta biết đi?”

Hoa Phiêu Miểu nhìn về Tiêu Dao hiếu học, hơi hơi nhủ mảy, cảm thấy nghi hoặc nói thầm Bộ dáng tiểu nha đầu này hiếu học, như thế nào cùng bộ dáng của Thiên Hồng nhi giống nhau? Nghĩ đến cái đồ đệ ngốc kia của mình, nẫu trung Hoa Phiêu Miểu hiện lên một tia âm đạm. (Chuối: Hai mẹ con ấy bác ạ...)

Hần tựa hồ trở lại thời gian đã qua, thế nhưng đem tiểu nha đầu trước mắt làm như đồ đệ Thiên Hồng, rất kiên nhẫn đáp lại:” Mươi thương cổ thần khí được phân biệt là, Hiên Viên kiếm, Đông Hoàng chuông, Bàn Cổ phủ, Luyện Yêu hũ, Hạo Thiên pháp, Phục Hi cầm, Thần Nông đỉnh, Không Ấn động, Côn Loa kính và Nữ Oa thạch!”

Chúng nó đều tự có được ý thức, lực lượng không ai bì nổi! Tự tập đủ mười loại thần khí này, sẽ tạo thành trận pháp!

Lấy Phục Hi cầm làm trung tâm, có thể thao túng lòng người! Lấy Thần Nông đỉnh làm trung tâm, có thể luyện hoá tiên dược! Lấy Không Ấn động làm trung tâm, có thể không già không chết! Lấy Côn Luân kính làm trung tâm, có thể xuyên qua thời gian! Lấy Nữ Oa thạch làm trung tâm, có thể trọng sinh kết giới!

Thế nhân đều muốn lấy hết mười đại thần khí, nhưng là từ xưa đến nay, mấy vạn năm trôi qua, căn bản không có ai thu thập đủ mười loại thần khí tạo thành trận pháp!”

Hoả Diệu không có kiên nói:” Lão không biết xấu hổ, ngươi nói nửa ngày, cũng không biết ngươi đang nói cái gì! Rốt cuộc tiêu này cùng mười đại thần khí ngươi nói có quan hệ gì? Lại không kêu là tiêu thần khí!”

Hoa Phiêu Miểu tà tà khoé miệng, thần bí cười nói:” Xác thật không có tên tiêu thần khí, nhưng là cây tiêu này, lại mang theo thần khí!”

“Mang theo thần khí?” Hoả Diệu trừng mắt to tò mò.

Tiêu Dao cũng đồng dạng tò mò nhìn về Hoa Phiêu Miểu, một bên Hoa Lạc Ly cùng Giang Mạt Hàn cũng đều hứng thú, đều mang ánh mắt nghi hoặc.

Hoa Phiêu Miểu cảm thán nói:” Có lẽ là do dấu hiệu nhận biết, cư nhiên có người nghĩ đến đem Nữ Oa thạch giấu vào trong tiêu! Trách không được nhiều năm như vậy, đều không có người tìm được Nữ Oa Thạch!”

“Nữ Oa thạch?” Tiêu Dao nhìn phía bên trong tiêu, nhìn theo ánh mắt trời xuyên thấu qua, bên trong cư nhiên là đủ mọi màu sắc.

“Oa! Sư đệ, ngươi cư nhiên mặc danh kì diệu* chiếm được thần khí!” Hoả Diệu vẻ mặt hâm mộ, nháy mắt to nhìn tiêu trong tay Tiêu Dao, hần rất ngạc nhiên, rất muốn nghiên cứu, nhưng là lại sợ Tiêu Dao cảm thấy mình là ham muốn bảo bối của Tiêu Dao, cho nên Hoả Diệu nuốt nuốt nước miếng, vẫn là nhìn chứ không dám mượn.

*Không rõ quái lạ.

Tiêu Dao đem tiêu đưa cho Hoà Diệu, cười nói:” Hoà Diệu ngươi xem bên trong, khi ánh mắt xuyên qua, bên trong đẹp lắm, giống như là khói lửa bay, đủ mọi màu sắc!”

Hoà Diệu dùng sức xoa xoa tay trên người, thực yêu quý lấy qua tiêu, ánh mắt trời xuyên qua theo Tiêu Dao nói rất đúng, kinh ngạc nói:” Thật sự, đẹp quá a!”

Tiêu Dao ngọ ngào cười nói:” Nếu không phải đột nhiên Hoa gia gia một chương đánh úp lại, chỉ sợ Dao nhi vĩnh viễn nghĩ đây là một cây tiêu bình thường, hiện tại xem ra, dù cho là bảo bối, nếu là đặt ở chỗ người không biết dùng, đều chỉ là vật bài trí thôi!”

Hoa Phiêu Miểu tựa hồ nghe hiểu ý tứ lời nói của Tiêu Dao, hơi hơi nhún mày, chẳng lẽ vật nhỏ này muốn đem bảo bối cho mình? Chính mình không thể nhận! Bằng không trở thực trở thành lão không biết xấu hổ!

Tiêu Dao lấy qua tiêu trong tay Hoà Diệu, đưa cho Hoa Phiêu Miểu, còn thật sự nói:” Hoa gia gia, thứ này thật trân quý! Dao nhi chỉ sợ lấy không nổi! Nghe Hoa gia gia vừa nói, từ xưa đến nay người muốn được bảo bối này có rất nhiều rất nhiều, Dao nhi chẳng qua là một đứa nhỏ bảy tuổi, bên người có một cái bảo bối như vậy, cũng không biết là hoạ hay phúc!

Hơn nữa bảo bối này đối với Dao nhi mà nói, chẳng qua là một cây tiêu bình thường, Dao nhi cũng không biết thổi tiêu, lúc ấy nhận lấy tiêu này, chẳng qua là do thích, hiện tại nghĩ đến, nó đối với Dao nhi mà nói, một điểm tác dụng cũng không có!”

“Này...” Hoa Phiêu Miểu do dự một chút, tự ái lắc đầu, cảm thấy đối với đứa nhỏ Tiêu Dao này càng thực thích, hần sùng nịch sờ sờ đầu Tiêu Dao, đem tiêu nhét vào trong lòng bàn tay Tiêu Dao, hoà ái cười nói:” Từ xưa đến nay, nhiều người như vậy muốn tụ tập đủ mười đại thần khí, nhưng là Nữ Oa thạch này vẫn là thứ mọi người khó có thể tìm kiếm nhất! Dao nhi có thể có duyên phận này, đúng là thiên ý, nếu như không biết thổi tiêu, vậy thì học đi! Có thực lực, sẽ không sợ đây là hoạ!”

“Thổi tiêu có ích lợi gì? Nếu có cao thủ thực sự đến, Dao nhi cũng không phải là đối thủ của người nọ.” Tiêu Dao cúi xuống con người, tiêu này mình thực thích, nhưng mình không phải người ngu ngốc, loại quý trọng này chính mình tiếp thu không được, gia gia lại không dạy mình công phu, bằng vào ngân châm, thực sự là gặp gỡ cao thủ, căn bản không phải đối thủ.

“Hừ dụng! Có một môn phái tên là Tiêu Âm phái, phái này lấy tiêu làm vũ khí, trong vòng lực thổi ra thanh âm của tiêu, nội lực càng mạnh, thanh âm của tiêu sẽ biến thành lợi khí, so với nhiều đao kiếm còn lợi hại hơn!

Nhưng là công pháp này tiêu hao nhiều nội lực, rất ít người có thể tu luyện tới đỉnh cao! Nhưng là người bất đồng, người hiện tại còn nhỏ là thời gian tốt để tập luyện, hơn nữa có cây tiêu này, ta nghĩ trên giang hồ rất nhanh sẽ sinh ra một nhân vật lợi hại!” Hoa Phiêu Miểu vuốt một đầu tóc bạc, ánh mắt nhìn phía mặt trời lặn xa xa, tựa hồ cảm giác thời đại của mình rất nhanh sẽ giống như mặt trời lặn, hần chuyển mâu nhìn về phía bốn đứa nhỏ trước mắt, khoẻ miệng hơi hơi gọi lên, có chút mong chờ tương lai không xa, đứa nhỏ này sẽ gây cho hần kinh hi.

“Tiêu Âm phái?” Tiêu Dao ni non lặp lại tên môn phái này, tựa hồ có nòng đậm hứng thú.

Đêm đã khuya, Tiêu Dao được an bài nghỉ trong viện Hoa Lạc Ly trụ, cũng không biết có phải Hoa Phiêu Miểu cố ý hay không, cứ nhiên đem Hoà Diệu và Giang Mạt Hàn phân phối chỗ nghỉ ở cách nơi này xa nhất.

Tiêu Dao nhìn vườn hoa Lê phía ngoài cửa, trong tay nắm nhanh chặt tiêu, ni non nói:” Tiêu Âm phái? Rốt cuộc là một dạng môn phái gì?”

Ngoài cửa đột nhiên xuất hiện một người, Tiêu Dao nhảy dựng, ai oán chỉ trích nói:” Hoà Diệu, ngươi chẳng lẽ không nghe nói qua, người dọa người hù chết người sao?”

Hoà Diệu tặc tặc cười, từ trong lấy ra một thứ gì đó dùng giấy dầu bao lại đưa cho Tiêu Dao.

“Đây là cái gì?” Tiêu Dao mở miệng hỏi.

Hoà Diệu vẻ mặt chờ mong nhìn Tiêu Dao, ngọt ngào cười nói:” Ngươi mở ra nhìn, sẽ biết! Là ta chọn thật lâu!”

Tiêu Dao tò mò gạt đầu, chậm rãi mở ra bao giấy dầu.

Một cái tượng đất, mặc áo trắng tay cầm ngân châm xuất hiện ở trước mắt, Tiêu Dao trừng mắt nhìn nó, chỉ chỉ chính mình, ngạc nhiên nói:” Đây là ta?”

“Ha ha, ta đã nói ta hoạ rất giống đi! Ngươi liếc mắt liền nhìn ra là người!” Hoà Diệu vẻ mặt dương dương đắc ý.

Tiêu Dao vuốt mặt tiểu tượng đất, buồn cười nói:” Ngươi vẽ bộ dáng ta, là dùng để làm tượng đất?”

Hoà Diệu dùng sức gạt đầu, dưới ánh trăng, mắt to của hần loé sáng ngập nước, tựa hồ là đem ánh trăng thu vào trong, rất là đẹp mắt.

Tiêu Dao mím môi cười, vỗ về má phải tượng đất, má phải tiểu tượng đất không hề có bột như nàng, đây là Hoà Diệu dụng tâm lương khổ, Tiêu Dao nhìn đương nhiên là hiểu được, trong lòng âm áp nói không nên lời, đối với tượng đất này, cũng thích không nói lên lời.

Nàng cúi mâu yêu quý nhìn tượng đất, khẽ cười nói:” Ngươi như thế nào đột nhiên nghĩ đến đưa ta thứ này?”

Hoà Diệu ngọt ngào cười, mang theo khẩu khí làm nũng nói:” Ta nhớ rõ sư đệ nói qua, chỉ cần ta dỗ người vui vẻ, người sẽ bảo ta sư huynh, cho nên ta muốn mỗi ngày đều dỗ người vui vẻ, mỗi ngày đều cho người kinh hi, như vậy mỗi ngày người sẽ đều gọi ta là sư huynh! Đây là kinh hi hôm nay ta đưa cho người, người có thể hay không bảo ta một tiếng sư huynh a?”

Tiêu Dao không khỏi ồ lên tiếng, liền mở cửa phòng cho Hoà Diệu tiến vào, rót cho ần một ly trà nóng, cười nhẹ nói:” Hoà sư huynh thỉnh uống trà!”

Khoẻ miệng Hoà Diệu cùng khoẻ mắt cơ hồ gặp nhau, hần tiếp nhận trà nóng, vui rạo rực uống, “Sư đệ, ta rất thích người gọi ta là sư huynh!” Nói xong, hần nhón miệng cười, lúm đồng tiền lõm xuống, tựa hồ lúc nào cũng có thể phát ra vô số ngọt ngào (Chính là oa nhi này thiếu mất một cái răng cửa, bộ dáng đáng yêu lại mang theo một tia buồn cười!)~~~~~Lời tác giả nhá.

Tiêu Dao đem tượng đất cẩn thận thu hồi, nàng không nghĩ làm hư dù chỉ một chút, bởi vì nàng thật sự thích tiểu tượng đất không có độc ký này.

“Hoà sư huynh, người có thể cho ta nhìn xem bức hoạ người hoạ không? Ta bên trong, cũng là không có bút sao?” Thanh âm Tiêu Dao có chút run rẩy, tựa hồ sợ hãi Hoà Diệu trả lời không phải.

“Đương nhiên, bên trong là ta hoạ sư đệ không có bút, nhìn tốt lắm!” Nói xong, Hoà Diệu từ giữa ngực xuất ra giấy hoạ, dường như giống hien vật quý cho Tiêu Dao.

Tiêu Dao chậm rãi triển khai họa giấy, mỗi một động tác đều rất nhẹ nhàng, bởi vì Hoà Diệu đem giấy bảo hộ tốt lắm, nàng cũng không muốn có một điểm nhăn trên mặt.

Lọt vào tầm mắt là khuôn mặt nhỏ nhắn được hé ra, giữa tính trẻ con mang theo một tia giảo hoạt, giữa mỉm cười ngọt ngào mang theo vài tia ảm áp.

Khoẻ miệng Tiêu Dao giờ lên một chút cười như có như không, đây là mình trong lòng Hoà Diệu sao? Là đáng yêu xinh đẹp, còn có một chút xấu xa, nhưng là tươi cười lại rất ảm áp!

Tay Tiêu Dao không khỏi xoa xoa má phải người trong bức hoạ, thì thảo lắm lắm” Gia gia không có gạt ta, nếu như không có bút này, thật sự nhìn tốt lắm”

Nghe vậy, mặt Hoà Diệu65 giãn ra ười nói:” Đó là đương nhiên! Mặt sư đệ ta đương nhiên đẹp!”

Tiêu Dao đem hoạ nhìn lại, sờ soạng lại sờ, sao một hồi, vẫn là đem hoạ thu hồi trả lại cho Hoà Diệu, mâu trung nàng hiện lên một tia ảm đạm, thấp giọng nói:” Đáng tiếc, hoạ thủy chung vẫn chỉ là hoạ, bút trên mặt ta thủy chung không có mất!”

“Xác thực, hoạ dù nhìn đẹp, đều là giả! Có bản lĩnh người đem bút trên mặt xú sư đệ xoá, đem xú sư đệ biến thành cùng một nười trong hoạ giống nhau!” Thanh âm mang theo nồng động khiêu khích vang lên, hần ở ngoài cửa nhìn trộm thật lâu, bàn tay vẫn nhanh nắm chặt, mỗi khi thấy Tiêu Dao cùng Hoà Diệu nhón miệng cười, bàn tay càng niết lại càng nhanh, mang theo nồng đậm ghen tuông.

Hoà Diệu buồn bực trừng Hoa lạc Ly, hừ lạnh nói:” Đúng, ta thật không có bản lĩnh, người có bản lĩnh sao? Ta tối thiểu sẽ hoạ dỗ sư đệ vui vẻ, không giống một người, cả ngày chỉ biết đem trên miệng ba chữ xú sư đệ chọc giận sư đệ!”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huynh Triền Không Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Khôi Phục Dung Mạo (1)

Hoa Lạc Ly hơi hơi nheo lại ánh mắt, mâu trung hiện lên một tia hứng thú, nhìn về phía Tiêu Dao, thật sự hỏi:” Người không thích ta gọi người là xú sư đệ sao?”

Tiêu Dao liếc nhìn Hoa Lạc Ly, bữu môi nói:” Người thích người khác gọi người là xú Lạc Ly sao?”

“Hỏi toàn tứ vô nghĩa!” Hoà Diệu ở một bên châm chọc quở trách nói.

Hoa Lạc Ly không thềm liếc mắt nhìn Hoà Diệu một cái, mà là vẫn gắt gao nhìn chăm chăm Tiêu Dao, lại hỏi:” Người muốn bút trên mặt mất đi sao?”

Tiêu Dao hơi hơi nhú mi, mâu trung hiện lên bác đắc dĩ cùng mâu thuẫn, muốn sao? Đương nhiên là muốn! Nhưng là nếu không có bút, nhất định phải rời đi Thần Y cốc...

Hoà Diệu xen mồm nói:” Hoa Lạc Ly, hôm nay người nói lời vô nghĩa thật nhiều! Sư đệ đương nhiên là muốn có khuôn mặt đẹp, ai lại nguyên ý có một cái bút?” Nói xong, Hoà Diệu nhú nhìn về phía Tiêu Dao, về mặt lấy lòng nói:” sư đệ, người nói xem có đúng không?”

Tiêu Dao lại lắc lắc đầu, thấp giọng nói:” Không muốn.”

“Cái gì? Sư đệ, ngươi thích cái bát này?” Hoà Diệu vẻ mặt nghi hoặc, mờ mịt nhìn Tiêu Dao.

Mâu quang Tiêu Dao hiện vẻ mặt mệt mỏi, ra vẻ mệt mỏi nói:” Không còn sớm, các ngươi trở về đi, ta muốn ngủ.”

Hoà Diệu gặp Tiêu Dao có bộ dáng xác thực mệt mỏi, cũng không lại truy vấn, tiến lên điềm nhiên hỏi:” Kia sư đệ ngủ sớm đi, sáng sớm ngày mai ta lại tới tìm ngươi! Ta đi trở về!”

Tiêu Dao miễn cưỡng gật đầu.

Hoà Diệu chạy tới cửa, lại phát hiện Hoa Lạc Ly vẫn ở trong phòng, tiến lên nắm chặt Hoa Lạc Ly kéo ra ngoài, “Ngươi không có nghe sư đệ nói hán mệt mỏi sao? Ngươi lại ở trong này làm cái gì, đi!”

Đội hai người rời đi, Tiêu Dao thở dài một hơi, ngồi ở bên cạnh bàn uống trà, chỗ mát cá chân đột nhiên có chút ngứa, nàng cúi đầu nhìn xuống, nguyên lai là tiểu phi miêu của Hoa Lạc Ly.

Tiêu Dao ôm lấy tiểu phi miêu toàn thịt mềm, vuốt lông trắng trên người nó, cười khổ cảm thán nói:” Tiểu phi miêu, thế gian vì sao không có chuyện tình lương toàn hử? Nếu như có năng lực làm mất bát, có năng lực đứng ở Thần Y cốc, thật là tốt biết bao!”

Một đạo gió thổi mở ra cửa sổ, hồng ảnh hiện lên trước mắt, tiểu phi miêu trong tay Tiêu Dao đột nhiên bị ôm đi.

“Như thế nào? Tình nguyện cùng Lam nói tâm sự, cũng không muốn cùng sư huynh nói?” Hoa Lạc Ly hí mắt, buồn cười nhìn vẻ mặt buồn rầu của Tiêu Dao.

Tiêu Dao bĩu môi, hiển nhiên là không muốn gặp Hoa Lạc Ly đi rồi lại đến này.

“Không nói lời nào? Đừng quên, ba ngày này ngươi là của ta, như thế nào không thể để ý sư huynh đâu!” Hoa Lạc Ly giờ trở xấu ở trên bụng Tiêu Dao chọc chọc.

Tiêu Dao vẫn như cũ hé ra khuôn mặt thối, một điểm muốn cười cũng không có.

“Đi? Xú sư đệ, ngươi không sợ ngứa?” Tay Hoa Lạc Ly vừa muốn chọc tới, tay Tiêu Dao lại dùng sức đánh úp bàn tay hán, trầm giọng nói:” Ta không có tâm tình cùng ngươi nháo!”

Hoa Lạc Ly gặp Tiêu Dao có vẻ mặt nghiêm túc, cũng không lại chọc nàng, Hoa Lạc Ly không đợi mời cũng tự ngồi, trong tay ôm tiểu phi miêu, như là cùng tiểu phi miêu nói chuyện, lại kì thực nói cho Tiêu Dao nghe, “Có một số chuyện, đều không phải không có chuyện tình lương toàn, mà là do mình tự khó xử mình, không nên ở đâu đều muốn thứ giống nhau! Cả cùng gấu đều không có, nhưng chỉ cần muốn, khẳng khái tiêu tiền, cả cùng gấu đều không phải giống nhau có thể hưởng dụng sao? Làm đều này chính mình không phải không cần lựa chọn sao?”

Tiêu Dao hơi nhú mày, cẩn thận nghĩ lại lời nói của hán, cười lạnh nói:” Ý của ngươi là ta lo sợ không đâu?”

Hoa Lạc Ly tự làm tự chịu, nhú mày cười nói:” Ta cũng có ý này, ngươi đừng bẻ cong ý tốt của sư huynh ta.”

“Háo ý? Ta như thế nào lại một điểm ý tốt cũng không cảm thấy?” Tiêu Dao đoạt lấy trà trong tay hán, dùng sức đặt lên bàn, nàng hiển nhiên không có ý kiên nhẫn, âm thanh tức giận nói:” Nếu như ngươi thích nói chuyện quanh co vòng vèo, vậy ngươi mau biến, ta không có tâm tình đoán ý tứ của ngươi, ta không giống ngươi có tâm cơ tốt như vậy! Nghe không hiểu lời ngươi vừa nói!”

Hoa Lạc Ly khoa trương vỗ ngực, ra vẻ mặt sợ hãi nói:” Xú sư đệ dữ lên thật đúng là dọa người!”

Tiêu Dao lạnh lùng trừng mắt liếc hán một cái, nếu như ánh mắt có thể hoá thành đao, có lẽ thân thể Hoa Lạc Ly đã muốn đầy đao.

Hoa Lạc Ly bị ánh mắt Tiêu Dao dọa, bắc đẩu dĩ lắc đầu nói:” Quên đi, ta không ngại nói rõ! Hiện tại ta biết bát của ngươi không phải do trời sinh, mà là người hạ độc, nếu như giải độc được, bát tự nhiên cũng mất.”

Tiêu Dao hừ lạnh nói:” Ngay cả gia gia cũng giải không được, người nào trong thiên hạ có thể giải.”

“Không phải không có người giải được, nhưng người giải được không phải là sư phụ.” Hoa Lạc Ly ý vị thâm trường:” Sư phụ chính là tân y, chuyên môn trị bệnh cứu người, cũng không phải chuyên môn giải độc, ngươi đem sư phụ nghĩ quá lợi hại!”

Mặt mày Tiêu Dao nhăn lại thật nhanh, thời gian qua tựa hồ thật sự xem nhẹ điểm ấy, gia gia dù sao cũng là thần y, học bản sự trị bệnh cứu người, nếu là nói đến giải độc, lại thật không bằng người sinh liền bắt đầu nghiên cứu về độc.

Hoa Lạc Ly gặp Tiêu Dao dao động mâu quang, tiếp tục nói:” Nếu là nói đến giải độc hạ độc, người trong tà giáo từ nhỏ đã học!”

Tiêu Dao nghe đến đây lên hứng thú, ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Hoa Lạc Ly.

Gặp vật nhỏ hứng thú, Hoa Lạc Ly nói cũng có lực lên, tà cười nói:” Sư phụ xác thuật y thuật cao minh, một ít loại độc khó giải, thân là thần y, hẳn xác thực có thể giải được, hẳn nếu là giải không được độc, chỉ sợ là do cao thủ trong tà giáo hạ độc! Xú sư đệ, sư huynh ta không biết vì sao ngươi lại trúng độc lợi hại như vậy, nhưng có một việc ta lại có thể khẳng định, độc lợi hại như vậy chỉ có thể là người Ngũ Độc đảo Ngũ Độc Tán, họ tất nhiên sẽ có giải được của ngươi!”

“Người Ngũ Độc Tán?” Tiêu Dao nhíu mày suy tư một lát, thấp giọng nói:” Ta biết bọn họ, trong sách có ghi lại bọn họ độc rất lợi hại, người cũng thật cổ quái, chủ dù thật sự bọn họ có thể có thuốc giải, chỉ sợ cũng sẽ không cho ta!”

Hoa Lạc Ly cười khò lắc đầu nói:” Xú sư đệ, ngươi đã quên ta là ai sao?”

Về mặt Tiêu Dao giật mình, kích động nói:” Tiểu thiếu chủ Hắc Long đảo lên tiếng, người Ngũ Độc Tán nhất định phải nghe!”

Hoa Lạc Ly neho lại ánh mắt, tiến lại gần, ân tình nói:” Sáng sớm ngày mai chúng ta phải đi Ngũ Độc đảo tìm người Ngũ Độc Tán! Xú sư đệ ngươi nói, sư huynh ta có phải hay không so với Hoá Diệu chỉ biết hoạ hoạ thứ ngu ngốc kia có bản lĩnh hơn?”

Nghe vậy Tiêu Dao tức giận liếc trắng mắt, mâu quang âm đạm xuống, thấp giọng nói:” Vẫn là quên đi, kỳ thật có một khối độc ký cũng không phải là không tốt!”

Hoa Lạc Ly biết trong lòng Tiêu Dao, nhíu mày cười nói:” Đã quên lời sư huynh vừa nói sao? Cá cùng hùm cũng không phải không thể kiếm! Ngươi có thể giải độc, cũng có thể sống ở Thần Y cốc!”

Hoa Lạc Ly giả hoạt cười, nhíu mày nói:” Độc giải, giả bộ bị trúng độc, đối với ngươi mà nói, hẳn là không khó đi?”

Tiêu Dao hơi nhíu mày, cẩn thận nghĩ lại lời nói của hắn, cười lạnh nói:” Ý của ngươi là ta lo sợ không đâu?”

Hoa Lạc Ly tự làm tự chịu, nhíu mày cười nói:” Ta cũng có ý này, ngươi đừng bẻ cong ý tốt của sư huynh ta.”

“Hào ý? Ta như thế nào lại một điểm ý tốt cũng không cảm thấy?” Tiêu Dao đoạt lấy trà trong tay hắn, dùng sức đặt lên bàn, nòng hiển nhiên không có ý kiên nhẫn, âm thanh tức giận nói:” Nếu như ngươi thích nói chuyện quanh co vòng vèo, vậy ngươi mau biến, ta không có tâm tình đoán ý tứ của ngươi, ta không giống ngươi có tâm cơ tốt như vậy! Nghe không hiểu lời ngươi vừa nói!”

Hoa Lạc Ly khoa trương vỗ ngực, ra vẻ mặt sợ hãi nói:” Xú sư đệ dữ lên thật đúng là dọa người!”

Tiêu Dao lạnh lùng trừng mắt liếc hắn một cái, nếu như ánh mắt có thể hoá thành đao, có lẽ thân thể Hoa Lạc Ly đã muốn cắm đầy đao.

Hoa Lạc Ly bị ánh mắt Tiêu Dao dọa, bắc đẩu dĩ lắc đầu nói:” Quên đi, ta không ngại nói rõ! Hiện tại ta biết bớt của ngươi không phải do trời sinh, mà là người hạ độc, nếu như giải độc được, bớt tự nhiên cũng mất.”

Tiêu Dao hừ lạnh nói:” Ngay cả gia gia cũng giải không được, người nào trong thiên hạ có thể giải.”

“Không phải không có người giải được, nhưng người giải được không phải là sư phụ.” Hoa Lạc Ly ý vị thâm trường:” Sư phụ chính là thần y, chuyên môn trị bệnh cứu người, cũng không phải chuyên môn giải độc, ngươi đem sư phụ nghĩ quá lợi hại!”

Mặt mày Tiêu Dao nhăn lại thật nhanh, thời gian qua tựa hồ thật sự xem nhẹ điểm ấy, gia gia dù sao cũng là thần y, học bản sự trị bệnh cứu người, nếu là nói đến giải độc, lại thật không bằng người sinh liên bắt đầu nghiên cứu về độc.

Hoa Lạc Ly gặp Tiêu Dao dao động mâu quang, tiếp tục nói:” Nếu là nói đến giải độc hạ độc, người trong tà giáo từ nhỏ đã học!”

Tiêu Dao nghe đến đây liền hứng thú, ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Hoa Lạc Ly.

Gặp vật nhỏ hứng thú, Hoa Lạc Ly nói cũng có lực lên, tà cười nói:” Sư phụ xác thuật y thuật cao minh, một ít loại độc khó giải, thân là thần y, hẳn xác thực có thể giải được, hẳn nếu là giải không được độc, chỉ sợ là do cao thủ trong tà giáo hạ độc! Xú sư đệ, sư huynh ta không biết vì sao ngươi lại trúng độc lợi hại như vậy, nhưng có một việc ta lại có thể khẳng định, độc lợi hại như vậy chỉ có thể là người Ngũ Độc đảo Ngũ Độc Tán, họ tất nhiên sẽ có giải được của ngươi!”

“Người Ngũ Độc Tán?” Tiêu Dao nhíu mày suy tư một lát, thấp giọng nói:” Ta biết bọn họ, trong sách có ghi lại bọn họ độc rất lợi hại, người cũng thật cổ quái, cho dù thật sự bọn họ có thể có thuốc giải, chỉ sợ cũng sẽ không cho ta!”

Hoa Lạc Ly cười khò lắc đầu nói:” Xú sư đệ, ngươi đã quên ta là ai sao?”

Về mặt Tiêu Dao giật mình, kích động nói:” Tiểu thiếu chủ Hắc Long đảo lên tiếng, người Ngũ Độc Tán nhất định phải nghe!”

Hoa Lạc Ly neho lại ánh mắt, tiến lại gần, ân tình nói:” Sáng sớm ngày mai chúng ta phải đi Ngũ Độc đảo tìm người Ngũ Độc Tán! Xú sư đệ ngươi nói, sư huynh ta có phải hay không so với Hoá Diệu chỉ biết hoạ hoạ thứ ngu ngốc kia có bản lĩnh hơn?”

Nghe vậy Tiêu Dao tức giận liếc trắng mắt, mâu quang âm đạm xuống, thấp giọng nói:” Vẫn là quên đi, kỳ thật có một khối độc ký cũng không phải là không tốt!”

Hoa Lạc Ly biết trong lòng Tiêu Dao, nhủ mày cười nói:” Đã quên lời sư huynh vừa nói sao? Cá cùng hùng cũng không phải không thể kiêu! Ngươi có thể giải độc, cũng có thể sống ở Thần Y cốc!”

Hoa Lạc Ly giả hoạt cười, nhủ mày nói:” Độc giải, giả bộ bị trúng độc, đối với ngươi mà nói, hẳn là không khó đi?”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huynh Triền Không Ngớt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Khôi Phục Dung Mạo (2)

Trông mắt ở hốc mắt Tiêu Dao đảo quanh, có chút mâu thuẫn, có chút do dự, nếu như độc giải, làm bộ như trúng độc xác thật không khó, chỉ cần dùng ít một ít biểu hiện giả trúng độc là được, nhưng là lừa gia gia tựa hồ không tốt lắm.

Hoa Lạc Ly liếc mắt một cái liền nhìn ra bản khoản trong lòng Tiêu Dao, cười xấu xa nhắc nhở nói:” Sư phụ nghiên cứu giải độc không cần tốn thời gian đến bảy năm như vậy.”

Mâu quang Tiêu Dao sáng ngời, hỏi:” Ý ngươi là, gia gia cố ý kéo dài thời gian, chính là không muốn cho ta một mình rời đi Thần y cốc?”

“Ta không biết, nhưng là ta đoán như vậy!” Hoa Lạc Ly nhủ mày cười xấu xa.

Tiêu Dao nửa tin nửa ngờ gật đầu, lòng lại áy náy:” Lừa gia gia tựa hồ không tốt lắm.”

Hoa Lạc Ly giựt dây nói:” Sư phụ cũng không dễ bị lừa! Ngươi không lừa được hắn, chỉ có hắn có nguyện ý bị ngươi lừa không thôi! Nếu như hắn thật sự không muốn ngươi rời đi, ngươi cứ giả bộ là cái gì cũng không biết!”

“Kia...Có lẽ có thể thử xem...” Tiêu Dao cúi hạ con ngươi, thanh âm có chút do dự, cảm giác trong lòng thực thực xin lỗi gia gia.

“Hoa Lạc Ly nheo lại ánh mắt, một phen nhắc nhở Tiêu Dao nói:” Miễn cho vật nhỏ ngươi hối hận, chúng ta hiện tại liền xuất phát đi Ngũ Độc đảo!”

“Cái gì? Hiện tại?” Tiêu Dao vẻ mặt ngạc nhiên, nghĩ muốn cự tuyệt, nhưng cũng đã bị Hoa Lạc Ly lôi đi rồi.

Khoé môi Hoa Lạc Ly nhếch lên một chút cười xấu vì mưu kế thực hiện được, bản thân lúc này còn lo cùng vật nhỏ ở chung ba ngày sẽ bị Hoả Diệu cùng Giang Mạt Hàn làm rối, hiện tại mình mang theo vật nhỏ đi đến Ngũ Độc đảo, cũng vừa vặn tránh đi hai người kia!

...

“Sư đệ?” Sáng sớm Hoả Diệu liền đến trước cửa phòng Tiêu Dao, nhưng là gõ cửa nửa ngày, đều không có người để ý tới.

“Hắn đã sớm li khai.” Thanh âm lạnh như băng từ phía sau truyền đến.

Hoả Diệu ngạc nhiên quay đầu nhìn về phía Giang Mạt Hàn:” Ngươi nói cái gì? Sư đệ li khai? Đi đâu?”

Giang Mạt Hàn gất gao cau mày, trầm giọng nói:” Hoa Lạc Ly dẫn hắn ly khai. Bọn họ đi nơi nào, chỉ sợ chỉ có đảo chủ Hắc Long đảo biết.”

“Cái gì? Lại làm cho yêu nghiệt kia đem sư đệ bắt cóc?” Hoả Diệu vẻ mặt buồn rầu, thở phì phì chu miệng lên, chạy vội đi tìm Hoa Phiêu Miểu.

Giang Mạt Hàn nhìn bóng dáng Hoả Diệu rời đi, thấp giọng nỉ non nói:” ta nói rồi, cho dù có ngươi, cũng ngăn không được Hoa Lạc Ly mang Tiêu Dao đi.” Nói xong, cũng đuổi theo hoả Diệu.

Một đường chạy vội tới chỗ ở Hoa Phiêu Miểu, người giữ cửa lại nói cho bọn họ Hoa Phiêu Miểu vào lúc sáng sớm đã li khai.

“Ta có thể khẳng định, cái lão yêu tinh kia là cố ý đào tẩu!” Hoả Diệu tức giận nghiêng răng nghiêng lợi.

Giang Mạt Hàn thân nhiên nhìn người bảo vệ cửa, thấp giọng hỏi nói:” Đảo chủ các ngươi đi nơi nào?”

Mâu trung người giữ cửa hiện lên tia do dự, trầm giọng nói:” Rời đi Hắc Long đảo.”

“Đi nơi nào?” Thanh âm Giang Mạt Hàn lạnh ba phần.

“Làm thuộc hạ, đảo chủ muốn đi đâu, thuộc hạ không được hỏi đến.” Người giữ cửa vừa nói xong, ánh mắt lập tức nhìn chỗ khác, không hề nhìn về phía Giang Mạt Hàn, bởi vì thiếu niên trước mắt này cho hắn một loại cảm giác lạnh như băng, loại cảm giác này giống như có thể đem huyết mạch đóng băng.

Giang Mạt Hàn chậm rãi tiến lên, lấy ánh mắt cực độ lạnh như băng nhìn người giữ cửa trước mắt, trầm giọng nói:” Hẳn cũng không có rời đi, ngươi tránh ra!”

Hoà Diệu mở mắt thật to, tiến lên hỏi:” Giang mạt Hàn, ngươi xác định cái lão yêu tinh kia không rời đi?”

Giang Mạt Hàn gật đầu thật mạnh.

Hoà Diệu liền mang vẻ mặt buồn bực chỉ vào cái mũi người giữ cửa quát:” Ngươi thế nhưng lại dám gạt ta! Ngươi rút ngay cho ta!”

Thời điểm người giữ cửa không biết làm sao, cửa mở ra, Hoa Phiêu Miêu lộ vẻ cười khổ đi ra, bắt đắc dĩ nói:” Núi băng nhỏ, ngươi làm biết bản đảo chủ không có rời đi?”

Hoà Diệu đẩy vai Giang mạt Hàn, cười trộm nói:” Núi băng nhỏ, biệt danh này thực thích hợp với ngươi!”

Sắc mặt giang Mạt Hàn lạnh ba phần, trầm giọng nói:” ta đã đi qua bờ biển, chỉ có một con thuyền rời đi, đảo chủ Hắc Long đảo vẫn chưa xuất phát, cho nên ta có thể xác định ngươi còn ở trên Hắc Long đảo vẫn chưa rời đi! Thủ hạ của ngươi khi nói chuyện không dám nhìn ánh mắt ta, hiển nhiên hẳn đang nói dối giúp ngươi,”

Hoa Phiêu Miêu hơi hơi nheo lại ánh mắt, hôm qua Hoa Lạc Ly nói hẳn là trăm ngàn không cần lộ ra thân phận là nữ của Tiêu Dao, là sợ hải Tiêu Dao bị sư huynh khác đoạt đi.

Lúc ấy Hoa Phiêu Miêu còn cảm thấy là chính tiểu Lạc Ly thật không tự tin, nhưng là hiện tại Hoa Phiêu Miêu lại cảm thấy, là chính mình đánh giá tôn tử rất cao, hai tiểu hải tử trước mắt này cũng đều là nhân vật không đơn giản, lại thông minh như vậy, nếu là thật sự đem tiểu Lạc Ly ở lại Hắc Long đảo, đem hẳn cùng Tiêu Dao tách ra, có khả năng cháu dâu tương lai của mình sẽ bị người ta đoạt đi mất!

Hoà Diệu hai tay chống nạnh, một bộ dáng tâm sự vấn tội, quát:” Lão yêu tinh, yêu nghiệt tôn tử ngươi đem sư đệ ta bắt đi nơi nào?”

Hoa Phiêu Miêu cười xấu hổ, lắc đầu nói:” Ta làm sao mà biết.”

“Nói xạo, ngươi khẳng định biết!” Hoà Diệu đi đến trước mặt hẳn, như là lo lắng Hoa Phiêu Miêu chạy trốn, cầm chặt cánh tay hẳn.

Khoé miệng hoa Phiêu Miêu hơi hơi run rẩy, bắt đắc dĩ nhìn vật nhỏ trước mắt, cảm đầy nghi hoặc, hẳn làm sao biết chính mình muốn trốn?

“Nói! Sư đệ ta đâu?” Hoà Diệu lại truy vấn.

Giang Mạt Hàn cũng đi lên trước, hai người một trái một phải nắm chặt cánh tay Hoa Phiêu Miêu.

“Ta nói hai tiểu hải tử các ngươi đem bản đảo chủ làm như phạm nhân không bằng?” Hoa Phiêu Miêu muốn gỡ cánh tay ra, nhưng là hai cái tiểu hải tử tựa hồ dùng hết khí lực.

“Lão Không biết xấu hổ có chút thích chạy, chúng ta đây là phòng ngừa vạn nhất!” Hoà Diệu tà nghệ nhìn Hoa Phiêu Miêu, hừ lạnh nói.

Hoa Phiêu Miêu vẻ mặt kinh ngạc, cười khổ nói:” Các ngươi cầm lấy ta như vậy, ta liền chạy không được?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn dễ thương của Hoà Diệu liền hung ác lên nói:” Ngươi đừng ở nơi này lãng phí thời gian! Nói mau, sư đệ ta đâu!”

“Ai u, tiểu Hoà Diệu, ngươi cùng cha ngươi thật sự giống nhau!” Hoa Phiêu Miêu âm dương khí quái nói.

Khuôn mặt nhỏ nhắn liền suy sụp, hẳn tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng là đầu óc cũng không ngốc, lời này là nhắc nhở chính mình, phụ vương của mình còn cần Hoa Phiêu Miêu hỗ trợ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoà Diệu không thể không thu hồi hung ác, bắt đắc dĩ nhìn về phía Giang Mạt Hàn, “Công tác ép hỏi hẳn ngươi làm đi! Hẳn đừng phụ vương ta uy hiếp ta, ta cũng không có biện pháp!”

Giang Mạt Hàn khẽ gật đầu, ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía Hoa Phiêu Miêu, thanh âm trầm thấp lạnh như băng, giống như người biến thành một toà núi băng, “Hoa Lạc Ly đem tiểu đệ mang đi nơi nào? Đừng nói ngươi không biết!”

Hoa Phiêu Miêu hơi hơi nhú mày, thờ dãi nói:” Ta biết cũng sẽ không nói, Hoa Lạc Ly là tôn tử ta, nếu ta bán đứng hẳn, hẳn không tiếp thu ta, ta đi nơi nào tìm người thừa kế?” Hoa Phiêu Miêu không nghĩ lại cùng hai cái tiểu tử tốn thời gian, hai tay vung, trong vòng lực đánh văng ra Hoà Diệu cùng Giang Mạt Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huynh Triền Không Ngột* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Khôi Phục Dung Mạo (3)

Hoà Diệu cùng Giang Mạt Hàn vừa đứng vững, chỉ thấy Hoa Phiêu Miểu đã muốn vận chuyển kinh công, bay nhanh li khai, đi ở phía trước còn xoay người cho bọn hắn một cái ánh mắt khiêu khích.

“Lão yêu tinh, ngươi là lão không biết xấu hổ!” Hoà Diệu lớn tiếng rít gào, đáng tiếc Hoa Phiêu Miểu đã sớm không có bóng dáng.

Giang Mạt Hàn bình tĩnh, ánh mắt đầy đặc nhìn người giữ cửa, cả người người giữ cửa đánh rùng mình một cái, cảm thấy khổ thân, đảo chủ này vừa đi, hai cái tiểu hài tử này sẽ không đem tức giận đổ trên người mình đi?

Thường thường đều là như vậy, nghĩ cái gì sẽ đến cái đó! Hoà Diệu cùng Giang Mạt Hàn từng bước tới gần người giữ cửa, Hoà Diệu giận dữ gầm lên, khuôn mặt nhỏ nhắn lại hung ác, không có một điểm đáng yêu cùng tính trẻ con, “Ngươi khẳng định biết! Nói, tiểu thiếu chủ các ngươi đâu!”

“Ta... Không biết...” Người giữ cửa khoảng chừng ba mươi tuổi, nhưng hiện tại tuổi tác lại không phải phương thức quyết định địa vị, hiển nhiên cho dù người giữ cửa so với hai hài tử trước mắt lớn thêm vài năm, đều không thể không có chút sợ hãi lên.

Hoà Diệu neho lại ánh mắt, từ trong lòng xuất ra ba cái phi đao, người giữ cửa toàn thân cứng đờ, muốn trốn, lại phát hiện mình đã bị điểm huyết.

Hoà Diệu dùng tốc độ nhanh nhất điểm trúng huyết đạo người giữ cửa, tặc tặc cười, nhanh bắn ra phi đao trong tay.

Người giữ cửa hoảng sợ nhìn phi đao tới gần chính mình, thời điểm đang lúc trán đổ mồ hôi lạnh, bên tai một trận gió thổi qua, tóc hai bên mặt đều bị cắt, trên mỗi phi đao đều cắm một bụi tóc.

Hoà Diệu cười cực kì phúc hắc, nhú mày uy hiếp nói:” Lần sau cắt xuống không phải là một bụi tóc đơn giản như vậy!”

Hoà Diệu chỉ vào lỗ tai không thể nhúc nhích của người giữ cửa, hí mắt cười nói:” Vốn là muốn đem phi đao thứ nhất cắt tai trái! Phi đao thứ hai hẳn là đem cắt tai phải! Về phần cái phi tiêu thứ ba thôi...” Hoà Diệu kéo dài thanh âm, điểm khời mũi châm ở trên trán người giữ cửa ấy tay chỉ qua lại, âm trầm cười nói:” Hẳn là xét qua sọ não, đem toàn bộ sọ não đổ xuống dưới! Nghe nói người man tộc thích ăn nhất chính là não, đầu tiên là đem sọ não lấy ra, sau đó đem óc từ trong moi ra, một lần lại một lần chậm rãi nhấm nháp! Không biết não của ngươi, người man tộc có thể có hứng thú hay không? Có phải hay không cũng một lần lại một lần...”

Người thủ vệ sợ tới mức nhắm hai mắt lại, lớn tiếng ngắt lời nói:” Đừng nói nữa! Ta nói ta nói! Tiểu thiếu chủ dẫn sư đệ hẳn đi Ngũ Độc đảo!”

Hoà Diệu thực hiện được âm mưu cười, nhú mày nhìn về Giang Mạt Hàn, “Chúng ta đi Ngũ Độc đảo tìm sư đệ!” Nói xong, hắn vừa đi vừa nói thầm:” Luôn luôn không nói một tiếng liền đem sư đệ mang đi, lần này nhất định phải làm cho Hoa Lạc Ly yêu nghiệt kia chịu chút đau khổ!”

Khoé miệng Giang Mạt Hàn run rẩy, cảm thấy đối với Hoà Diệu phúc hắc lại có nhận thức hoàn toàn mới! Thật sự là một người vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn!

Bên ngoài Ngũ Độc đảo là một mảng rừng cây, muốn đến chỗ sâu trong đảo, phải càng thêm khó khăn, đó cũng là lý do vì sao vô số người biết vị trí cụ thể Ngũ Độc đảo, nhưng cũng không có cách nào diệt trừ người Ngũ Độc Tán.

Hoa Lạc Ly nhìn rừng cây trước mắt hơi hơi nhú mày, kỳ thật hẳn cũng là lần đầu tiên đến Ngũ Độc đảo, lúc trước là Kiếm Hạo thúc thúc đi tới Hắc Long đảo bái kiến gia gia, chứ thật ra chưa bao giờ tới chỗ ở Kiếm Hạo thúc thúc.

“Đi vào như thế nào?” Tiêu Dao bĩu môi, bác bác đi hỏi.

Hoa Lạc Ly trầm mặc thật lâu, mâu quang sáng ngời, từ trong lòng lấy ra một lửa, cười nói:” Chúng ta không cần đi vào, chỉ cần làm cho người bên trong biết chúng ta đến đây là được!” Nói xong, hắn nhanh chóng đốt rừng cây.

Khói dày đặc dâng lên, ánh lửa văng khắp nơi, Hoa Lạc Ly cùng Tiêu Dao lại thành thoi ngồi ở bên trên một tảng đá.

“Người nào không muốn sống, dám thiêu Ngũ Độc đảo chúng ta!” Một cái thanh âm bạo ngược lớn giọng nói.

Nghe tiếng Hoa Lạc Ly neho lại ánh mắt, đã muốn ra người tới là ai, thực bình tĩnh trả lời:” Hắc Long đảo ta đều dám thiêu, huống chi là Ngũ Độc đảo! Béo Thiềm Thừ thúc thúc!”

Từ trong ánh lửa đi ra là một người nam nhân thấp bé, chung quanh ánh mắt hắn có một vòng màu đen nổi lên, chân mang giày vải lộ ra ngón chân, ngón chân phía cuối màu đen đậm, như là màu sơn móng tay, thân thể mập mạp, làn da thô ráp, đầu to dài, đôi môi dày, mặc một kiện quần áo màu vàng nâu, trên có hoa văn màu rậm rạp không theo quy tắc.

Béo nam nhân kinh ngạc nhìn Hoa Lạc Ly, dùng sức nhu nhu ánh mắt, kinh ngạc nói:” Tiểu thiếu chủ?”

Khoé miệng Hoa lạc Ly gọi lên, nhú mày trên tức nói:” Nhiều năm như vậy! Béo Thiềm Thừ thúc thúc một điểm cũng không thay đổi! vẫn là béo như vậy! Càng ngày càng giống người dưỡng độc Thiềm Thừ!”

Vừa nghe lời nói trên tức này, béo Thiềm Thừ xác định thân phận đối phương, phi phác tiến lên muốn ôm cổ Hoa Lạc Ly, thông minh của Hoa Lạc Ly

hiện lên, cười khỏ nói:” Ngươi vẫn cho ta là giống lúc ba tuổi sao?”

Trong đầu Hoa Lạc Ly hiện lên một đoạn thời gian trước, khi béo Thiềm Thừ này thấy mình liền đem chính mình ôm lấy, hấn dùng cặp môi thật dày kia hôn mặt mình, tuy rằng biết đây là phương thức béo Thiềm Thừ tỏ ra yêu thương, nhưng là toàn thân Hoa Lạc Ly không khỏi rung rung một chút, đoạn kí ức này vĩnh viễn không cần nhớ tới là tốt nhất!

Béo Thiềm Thừ hàm hậu ngốc nghếch nở nụ cười, dùng sức vỗ vỗ bả vai hoa Lạc Ly, tán thưởng cười nói:” Tám năm không thấy, tiểu thiếu chủ đã càng ngày mạnh hơn! Có thể nhìn thấy tiểu thiếu chủ, kia có thể nói thân mình tiểu thiếu chủ đã khỏi hẳn đi? Lão bắt từ Giang Thương kia đúng là y thuật cao minh!”

Nghe được đối phương kêu gia gia là lão bắt từ, Tiêu Dao vọt tới trước mắt béo Thiềm Thừ, tức giận nói:” Ngươi dựa vào cái gì kêu ông nội ta là lão bắt từ! Thối cộc!”

“Xú tiểu tử không nên lão, cút qua một bên!” Béo Thiềm Thừ vung một quyền qua.

Hoa Lạc Ly một tay kéo đến Tiêu Dao vào trong lòng, nhủu mày nói:” Xú sư đệ, không có việc gì đi?”

Tiêu Dao lắc lắc đầu, chỉ muốn tiếp tục cùng thối cộc kia tính sổ, Hoa Lạc Ly lại đậm cười nói:” Hấn cùng sư phụ có chút mâu thuẫn, cũng không thể trách hấn!”

Hoa Lạc Ly lãnh mâu nhìn về béo Thiềm Thừ, trầm giọng nói:” Lão bắt từ hiện tại trong miệng ngươi đã cứu tiểu thiếu chủ ta, hơn nữa là sư phụ ta, về sau không thể không tôn kính!”

Béo Thiềm Thừ hơi sừng sốt, hấn có cảm giác được tiểu thiếu chủ thay đổi, tiểu thiếu chủ năm đó buồn bực không vui, ít nói thế nhưng giờ lại trở nên khí phách, cũng sáng sủa không ít, hấn là có quan hệ với cuộc sống tại Thần Y cốc đi? Béo Thiềm Thừ là cái người thông minh, biết thân phận Giang thương hiện tại đã thay đổi, là ân nhân cứu mạng cùng sư phụ tiểu thiếu chủ, hấn liền cười nói:” Không muốn sẽ không gọi, gọi hấn là Giang Thương chắc có thể?”

Hoa lạc Ly gật đầu, giới thiệu nói:” Đây là sư đệ ta Tiêu Dao!”

Béo Thiềm Thừ nhủu mày, có chút ghét bỏ nói:” Một cái xú tiểu tử như vậy, như thế nào xứng làm sư đệ tiểu thiếu chủ! Ánh mắt giang Thương mù? Làm sao có thể thu một cái xú tiểu tử như vậy làm đồ đệ?

Sắc mặt Hoa Lạc Ly trầm xuống, ánh mắt lạnh lẽo nhìn béo Thiềm Thừ, trầm giọng nói:” Chỉ có ta có thể nói hấn xấu, người khác đều không thể!”

Béo Thiềm Thừ kinh ngạc nhìn về phía Tiêu Dao, lại nhìn tiểu thiếu chủ, xấu hổ cười nói:” Cũng đúng, sư đệ tiểu thiếu chủ, cho dù xấu, cũng không phải béo Thiềm Thừ có thể nói!”

Hoa Lạc Ly cười nhẹ, béo Thiềm Thừ này tuy rằng nói chuyện nghe không tốt, nhưng lại là người trực tiếp sáng khoái, tuy rằng nhiều khi không thích hấn thân mình, nhưng hấn cũng là một người thật tình thương yêu mình, dù sao mọi người trong Ngũ Độc Tán là do gia gia tự tay bồi dưỡng, tuy rằng trừ bỏ Kiểm Hạt bên ngoài cũng không phải là đồ đệ gia gia chính thức thu vào môn hạ, nhưng cũng coi như là trưởng bối của mình, cũng không thể hoàn toàn đem hấn đối đãi như thù hạp Hắc Long đảo.

Hoa Lạc Ly vỗ vỗ bả vai Tiêu Dao, cười đậm giới thiệu nói:” Đây là béo Thiềm Thừ, người thứ nhất trong Ngũ Độc Tán.”

Tiêu Dao không tình nguyện gật đầu, bởi vì đối phương không tôn trọng gia gia, Tiêu Dao tự nhiên cũng không có cho người khác sắc mặt hoà nhã.

Béo Thiềm Thừ có chút xấu hổ nhìn tiểu hài tử trước mặt, ánh mắt đứng lại ở bót trên mặt tiểu hài tử hồi lâu, ngạc nhiên nói:” Không đúng, thứ này không phải bót!”

Mâu quang Hoa Lạc Ly sáng ngời, cười nói:” Béo Thiềm Thừ thúc thúc quả nhiên là cao thủ ngoạn độc! Thứ này xác thực không phải bót mà là độc kí!”

“Độc kí?” Tay béo Thiềm Thừ điểm điểm ngón tay, nhìn nhìn Tiêu Dao trầm giọng hỏi:” Tiêu Dao ngươi bảy tuổi đi?”

Tiêu Dao thần nhiên gật đầu.

Sắc mặt béo Thiềm Thừ hiện vẻ nghiêm trọng lên, thấp giọng hỏi nói:” Tiểu thiếu chủ, không biết ngươi tiến đến Ngũ Độc đảo là vì chuyện gì?”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huynh Triền Không Ngột* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Khôi Phục Dung Mạo (4)

“Sao lại thế này? Mập Thiềm Thừ, kêu người đi ra dập tắt lửa, lửa này như thế nào càng dập càng lớn?” Một cái thanh âm cực kỳ yêu mị vang lên, từ giữa bụi cây từng đàn rắn đi ra, rắn phun nọc độc thể nhưng lại đem lửa trên các lùm cây đều dập tắt.

Một nữ tử mặc lục y nữ tử chậm rãi đi đến, dáng người cao gầy, chỗ làn váy xẻ tà cơ hồ lộ ra cả mông, mọi thứ bên trong đều như ẩn như hiện.

“Lục Xà Nữ, người tới xem, tiểu thiếu chủ, tiểu thiếu chủ đã trở lại!” Mập Thiềm Thừ cười tặc tặc chỉ chỉ Hoa Lạc Ly.

Hoa Lạc Ly toàn thân cứng đờ, cư nhiên theo bản năng hướng đến trốn phía sau lưng Tiêu Dao, âm thanh khẽ run nói:” Xú sư đệ, sư huynh giúp đỡ người không ít chuyện, hôm nay sư huynh gặp nạn, người cần phải giúp ta chặn, trăm ngàn đừng cho nữ nhân kia tới gần ta!”

Ánh mắt Lục Xà Nữ chậm rãi chuyển qua trên người Hoa Lạc Ly, ánh mắt sừng sốt, miệng liền gọi lên một chút yêu mị mỉm cười:” Ta đã nói tiểu thiếu chủ chúng ta lớn lên tất nhiên là một cái mỹ nam! Không nghĩ tới tám năm không thấy, so với trong tưởng tượng của ta còn yêu nghiệt hơn!” Vừa nói, nàng vừa một bên lắc lắc thắt lưng xinh đẹp như liễu tiên đến.

Tiêu Dao có thể cảm giác được Hoa Lạc Ly sau lưng thực bất an, Hoa Lạc Ly tuy bất an nhưng rất ít, Tiêu Dao mờ mịt nhìn phía nữ nhân xinh đẹp đang đi tới, cảm thấy nghi hoặc khó hiểu, rốt cuộc là cái dạng nữ nhân gì có thể làm cho Hoa Lạc Ly sợ hãi như vậy nha? Nhìn qua không thể nào dọa người a? Còn nhìn rất đẹp a!

Lục Xà Nữ đi tới trước mặt Tiêu Dao, gắp Tiêu Dao cản trở mình, có chút không hờn giận nói:” Tiểu oa nhi nhường một chút!”

Tiêu Dao lắc lắc đầu, chặn Lục Xà Nữ, nghi hoặc nói:” Người là ai? Vì sao muốn gắp sư huynh ta?” Đến thời khắc mấu chốt, Tiêu Dao lại trầm phần trăm giúp người một nhà.

“Sư huynh người?” Khoé miệng Lục Xà Nữ tươi cười thêm vài phần yêu mị, thế nhưng tay sờ sờ mặt Tiêu Dao, âm thanh tiếc hận nói:” Đáng thương tiểu oa nhi, kỳ thật nếu không có bát này, cũng là một cái mỹ nam, chính là đáng tiếc! Xấu như vậy, ở lại trên đời chỉ sợ là chịu khổ, chẳng bằng uy răn của ta!” Lục Xà Nữ nói chuyện hết sức nhẹ nhàng, trong tay áo phát ra một đạo khí trắng, đột nhiên vô số độc xà hướng tới Tiêu Dao tập kích đến.

Hoa Lạc Ly nghĩ muốn bảo vệ Tiêu Dao, ai ngờ Lục Xà Nữ đột nhiên xuất hiện ở trước mặt, căn bản không thể rút ra giúp Tiêu Dao.

“Cút ngay!” Hoa Lạc Ly cảm thấy lo lắng, một tiếng bạo ngược, dùng hết toàn lực đem Lục Xà Nữ đẩy ngã.

Lục Xà Nữ ăn đau nhu nhu đầu gối, ra vẻ đáng thương nói:” Tiểu thiếu chủ à, như thế nào vừa mới thấy mặt liền đối với vú nuôi không tốt như thế? Đừng quên, người có làn da tốt như vậy là do uống sữa của vú nuôi mới có thể!”

Hoa Lạc Ly không quan tâm Lục Xà Nữ, phi thân nằm trên người Tiêu Dao, rắn tùy ý bò đến trên người Hoa Lạc Ly, cắn lưng hấn.

Hoa Lạc Ly không quan tâm Lục Xà Nữ, phi thân nằm trên người Tiêu Dao, rắn tùy ý bò đến trên người Hoa Lạc Ly, cắn lưng hấn.

Lục Xà Nữ kinh hãi, tay liền lấy một mảnh lá liễu bên hông, dùng sức thổi, xà này liền toàn bộ lui xuống.

Lục Xà Nữ lo lắng từ trong lòng xuất ra một viên thuốc nhét vào trong miệng Hoa Lạc Ly, chỉ trích nói:” Thăng nhóc con, người đây là muốn chết? Xú oa nhi này đáng giá đến nỗi người không muốn sống sao?”

Hoa Lạc Ly vẫn chưa để ý tới Lục Xà Nữ, khoanh chân mà ngồi, sau khi ăn xong giải được thật là không có gì đáng ngại, nhưng vẫn cần vận khí điều trị mới không cần lo lắng.

Lục Xà Nữ gắp Hoa Lạc Ly khoanh chân mà ngồi, cũng không lại nói không ngừng, chuyển mâu hung tợn nhìn về phía Tiêu Dao, vừa nhìn thấy lại kinh sợ, đứa nhỏ này lúc này đã được mình hạ Độc Linh Tán, người chỉ cần trúng độc này liền trở thành đồ ăn cho rắn, rắn của mình tất nhiên độc tính càng nhiều, nhưng là vật nhỏ này hiện tại cư nhiên một chút sự tình đều không có.

“Sao lại thế này? Lục Xà Nữ hết sức kinh ngạc, Mập Thiềm Thừ đi đến bên người nàng, bắm vào bên tai nàng nhẹ giọng than thở nói:” Còn nhớ rõ đứa trẻ kia bảy năm trước trúng độc không?”

Lục Xà Nữ ngẩn ra, lại cẩn thận nhìn về phía tiểu hài tử trên mặt có cái bớt, khẽ run nói:” Thứ này không phải bớt, là độc ký, đứa nhỏ này bảy tuổi?”

Mập Thiềm Thừ ngưng trọng gật đầu.

Ánh mắt Lục Xà Nữ hoảng loạn cả lên, theo bản năng giữ chặt cánh tay Mập Thiềm Thừ mượn lực đứng vững, thấp giọng nói:” Trách không được độc ta đối với hấn vô dụng! Hiện tại làm sao bây giờ?”

“Hành sự tùy theo hoàn cảnh, có lẽ đứa nhỏ này cái gì cũng không biết! Đợi chút lại đi hỏi lão đại!” Mập Thiềm Thừ nhỏ giọng nói.

Tiêu Dao mờ mịt nhìn Lục Xà nữ cùng Mập Thiềm Thừ trước mặt, bọn họ đang nói nhỏ nói to cái gì đó, nhưng là vì thanh âm hơi nhỏ, chính mình căn bản cũng không nghe rõ ràng lắm.

Hoa Lạc Ly thở dài ra một hơi, chậm rãi đứng lên, Tiêu Dao bay nhanh lại đỡ lấy hấn, Hoa Lạc Ly khoác tay áo nói:” Không cần, ta không sao.”

Tiêu Dao có chút không được tự nhiên thu hồi tay, bữu môi nói:” Rắn này căn bản không dám cắn ta, người không cần phải làm như vậy.” Rắn này nếu

như cần về phía mình, vừa định cần tự nhiên liền chạy, việc này là do trước kia khi đi hái thuốc ở Thần Y cốc phát hiện, rắn độc cần bản là không dám cần mình.

Hoa Lạc Ly nhú mày, âm thanh tức giận nói:” Cho dù rắn không cần người, nhưng chúng nó uy hiếp đến an toàn của người, ta vẫn sẽ bảo vệ người, là ta mang người đến Ngũ Độc đảo, tất nhiên muốn đem người bình an trở về!” Hoa Lạc Ly cảm thấy có chút buồn bực, chính mình không muốn sống đi lại cứu vật nhỏ này, nằng chướng những không cảm ơn mình, lại còn có ý nói chính mình xen vào việc người khác!

Tiêu Dao hơi hơi chu miệng, biết Hoa Lạc Ly có chút tức giận, nàng cũng biết lời nói của mình có một chút quá đáng, nhưng là mình lại tức hành vi bất chấp tất cả liều chết đi cứu mình của hắn, tuy biết rằng hắn là vì bảo hộ chính mình, nhưng là mình lại không cần hắn vì bảo hộ cho mình mà chết, nói đến cùng cũng là không hi vọng hắn bị tổn thương, có lẽ cũng giống như hắn không muốn làm cho chính mình bị thương tổn, dù sao hắn là sư huynh mình, chính mình đã sớm đem hắn làm thân nhân, ai lại hi vọng thân nhân bởi vì mình mà bị thương.

Tiêu Dao lôi kéo ống tay áo Hoa Lạc Ly, rất không được tự nhiên nói:” Về sau không cần bởi vì bảo hộ ta mà không muốn sống, ta cũng không cảm kích, cho nên không cần cứu ta mà xem thường chính mình mà bị thương, biết không?”

Lời này tuy rằng nói rất giống như là oán giận, nhưng là Hoa Lạc Ly lại nheo lại ánh mắt, căn cứ hiểu biết của mình, vật nhỏ là đang nói mát, hắn là lo lắng cho mình đi? Hoa Lạc Ly theo bản năng sờ mặt Tiêu Dao, cười nói:” Yên tâm, về sau ta tuyệt đối sẽ không bị thương, dù phải bảo vệ người, cũng không làm cho chính mình bị thương!”

Lục Xà Nữ ở một bên hơi hơi nheo lại ánh mắt, nói khẽ với Mập Thiềm Thừ:” Tiểu thiếu chủ đối với đứa nhỏ này tựa hồ thực không bình thường.”

Mập Thiềm Thừ tăng mắt liếc Lục Xà Nữ một cái, thấp giọng nói:” Đây không phải vô nghĩa sao? Mọi người có mắt đều nhìn ra được, người một chút không suy nghĩ cứ như vậy muốn uy rắn, cảm tình không phải giống với bình thường!”

Lục Xà Nữ cau mày nói:” Năm đó đứa nhỏ trong tá lốt kia, ta nhớ rõ hình như là một bé gái.”

Nghe vậy, Mập Thiềm Thừ tựa hồ cũng như nhớ được cái gì, nhú mày nói:” Người vừa nói như vậy, ta giống như cũng nhớ rõ đó là một bé gái, da thịt té nộn, bộ dáng ăn tốt lắm!”

Hoa Lạc Ly lỗ tai rất thính, sớm đem Mập Thiềm Thừ cùng Lục Xà Nữ ở một bên nói thầm lọt nghe tất cả vào trong tai, hắn hơi hơi nheo lại ánh mắt, khoe miệng tà tà giờ lên, trách không được ngay cả sư phụ không giải được độc này, nguyên lai là độc của Ngũ Độc Tán, thật là may, tìm được bọn họ!

Tiêu Dao trắng mắt liếc một cái hai người đang ở bên kia nói thầm, tức giận nói:” Hoa Lạc Ly, hai người bên kia đang nói cái gì? Nói thầm không dứt!”

Hoa Lạc Ly nhú mày cười nói:” Cùng người có liên quan.”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huynh Triền Không Ngột* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Khôi Phục Dung Mạo (5)

“Cùng ta có quan?” Tiêu Dao về mặt mờ mịt.

Hoa Lạc Ly nhẹ nhàng vuốt ve má phải Tiêu Dao, khẽ cười nói:” Cùng độc ký của người có quan hệ! Người yên tâm, lần này chúng ta tìm đúng người, độc của người nhất định có thể giải!”

Lục xà nữ gặp Hoa Lạc Ly đã muốn khôi hắn, tiến lên trái sờ sờ mặt Hoa Lạc Ly, phải sờ sờ ngực Hoa Lạc Ly, về mặt bắt đắc dĩ cùng bi ai nói:” Ta nói tiểu thiếu chủ, nhìn thấy vú nuôi liền sợ hãi như vậy? Muốn tránh ở phía sau một cái tiểu oa nhi?”

Khi Hoa Lạc Ly còn là em bé, nương hắn bởi vì sữa không đủ, luôn uy Hoa Lạc Ly ăn không no, hắn lớn lên là do Lục Xà Nữ uy sữa.

Lục Xà Nữ lúc trước không phải là người chỉ nhất trong Ngũ Độc Tán, nàng từng có tâm nghĩ người, hơn nữa yêu đến chết đi sống lại, muốn làm yên ương hí thủy, sau khi thất thân cho người nọ, mới biết yêu đến chết đi sống lại chỉ có một mình mình thôi, nam nhân kia sớm đã có thể, chẳng qua đem nàng thành một cô gái không biết gì để lừa thôi.

Kể tiếp Lục Xà Nữ sinh con, nam nhân kia bởi vì thể tử không thể sinh được đứa mới đi ra ngoài gieo giống, Lục Xà Nữ lúc ấy không biết võ công, cũng không biết ngoạn độc, không có năng lực bảo hộ đứa nhỏ, đứa nhỏ đã bị nam nhân kia đoạt đi mất.

Nguyên lai Lục Xà Nữ có tỷ tỷ Thanh Xà Nữ là người của Ngũ Độc Tán, Thanh Xà Nữ nuôi dưỡng một loại măng xà vô cùng kịch độc, măng xà có mạng độc cơ hồ là không tồn tại, nhưng Thanh Xà Nữ lại bồi dưỡng ra một con, xà vốn là lãnh huyết, không giống chó mèo còn có thể nhận thức chút nhân khí, đối với xà nó là vô dụng, nó căn bản sẽ không nhớ rõ chủ nhân, chỉ nhớ rõ một ít âm luật, Thanh Xà Nữ quá mức lo lắng bồi dưỡng măng xà, cuối cùng lại vì con măng xà độc kia quần quanh mà chết.

Muốn thành người trong Ngũ Độc Tán không phải là việc dễ làm, chỉ có người có thiên phú mới có tư cách, có lẽ là do dòng máu giống tỷ tỷ, nàng liền rất nhanh nắm giữ được âm luật không chế xà, Kiểm Hạt liền bồi dưỡng nàng trở thành người nổi nghiệp của Thanh Xà Nữ.

Biết ngoạn độc, có võ công, muốn tìm người nam nhân phụ lòng kia báo thù, muốn tìm về đứa nhỏ, nhưng biến người mờ mịt, nam nhân kia tựa hồ ở trong nhân gian bốc hơi, không tìm được hần, tính cách nàng cũng trở nên cổ quái.

Bao nhiêu năm rồi, nàng vẫn còn tiếp tục tìm, đáng tiếc vẫn luôn tìm không thấy.

Kỳ thật Lục Xà Nữ rất thương Hoa Lạc Ly, ai từng là nẫu thân mất đi đứa nhỏ đều chịu không nổi, nếu không phải trở thành vú nuôi Hoa Lạc Ly, mượn tiêu oa nhi Hoa Lạc Ly để quên mất đau đớn về đứa con, nếu không như vậy chỉ sợ hôm nay cũng không có Lục Xà Nữ, có lẽ năm đó nàng có thể sớm buồn bực mà chết.

Hoa Lạc Ly sở dĩ nhìn đến Lục Xà Nữ liền bỏ chạy, nguyên nhân lớn nhất chính là Lục Xà Nữ thích trêu đùa mình, mỗi lần gặp mặt đều quán quít chính mình hỏi, tiểu thiếu chủ, có muốn uống sữa hay không?

Nghĩ đến đó, Hoa Lạc Ly liền rùng mình, hần theo bản năng lại trốn tránh phía sau lưng Tiêu Dao, tuy rằng thời gian mình cai sữa đã lâu, cũng chưa từng gặp người khác nhắc lại, Hoa Lạc Ly có chút sợ hãi Tiêu Dao biết liền gièm pha mình, bả đầu không khỏi cúi thấp xuống.

Lục Xà Nữ gặp bộ dáng thẹn thùng của Hoa lạc Ly, không khỏi cười phá lên, “Tiểu thiếu chủ, vú nuôi cũng sẽ không giấu cọt chuyện trước đây của ngươi! Đến, hảo hảo cấp vú nuôi nhìn xem, đã tám năm, không nghĩ tới ngươi trưởng thành lại tuấn mỹ như vậy!”

Tiêu Dao đẩy Hoa Lạc Ly ra, nghi hoặc hỏi:”Người này thật là vú nuôi của ngươi?”

Hoa Lạc Ly thật không tình nguyện gật đầu, không tình nguyện tiêu sái đi qua.

Lục Xà Nữ một phen đè lại bả vai Hoa Lạc Ly, tán cười nói:”Bả vai thực bền chắc! Không sai! Không sai!”

Tiếp đó vỗ ngực Hoa Lạc Ly, “Cơ ngực thực phát triển! Không sai! Không sai!”

Lại vỗ đến hông Hoa lạc Ly, tặc tặc cười nói:”Hông rất lớn! Không sai! Không sai!”

Hoa Lạc Ly mặt liền đỏ bừng, chỉ biết vú nuôi tuyệt không nói chuyện tốt, có chút đáng thương cùng uỷ khuất nhìn về phía Tiêu Dao.

Tiêu Dao gắt gao mím môi, đột nhiên thấy mâu quang đáng thương của Hoa lạc Ly, cuối cùng nhịn không được ha ha phá lên cười, thật sự không nghĩ tới có một ngày Hoa Lạc Ly cũng bị như vậy, bị người khác trêu chọc vô lực phản kháng! Rốt cuộc cũng biết vì sao Hoa Lạc Ly lại thích trêu chọc người khác, đây là do vú nuôi hần bồi dưỡng đi!

“Tiểu thiếu chủ, hôm nay đến Ngũ Độc đảo chúng ta, sẽ không là tới xem vú nuôi ta đi?” Lục Xà Nữ ra vẻ bộ dáng thụ sủng nhược kinh.*

*Thụ sủng nhược kinh: Được sủng mà lo sợ.

Hoa Lạc Ly cùng Lục Xà Nữ rút ra một khoảng cách an toàn, trầm giọng nói:”Ta là tìm Kiểm hạt thúc thúc.”

“Tìm lão đại? Có chuyện gì?” Lục Xà Nữ nghe vậy liền hứng thú.

Hoa Lạc Ly hơi hơi nheo lại ánh mắt, cực kỳ khinh bỉ nói:”Vú nuôi hần là biết ta là vì cái gì mà đến.” Nói xong, hần ra ý bảo nhìn về phía Tiêu Dao.

Lục Xà Nữ nháy mắt hiểu rõ, nhũ mày nói:”Lời nói vừa nãy của ta cùng Mập Thiềm Thừ, ngươi đều nghe thấy được?”

Hoa Lạc Ly gật đầu, trầm giọng nói:”Ta muốn các ngươi giải độc cho nàng.”

Lục Xà Nữ nhìn về phía Mập Thiềm Thừ, Mập Thiềm Thừ tiến lên cười nói:”Vào đảo đi, lão đại nhìn thấy tiểu thiếu chủ nhất định sẽ thật cao hứng!”

Khoé miệng Hoa Lạc Ly hơi hơi gọi lên, dặt tay nhỏ bé của Tiêu Dao, ôn nhu cười nói:”Ngoan ngoãn đi theo ta, những thứ kia đều có độc, không được chạm loạn vào.”

Tiêu Dao bữu môi, khẽ gật đầu. Tâm nghĩ: chỉ sợ chính mình là thứ độc nhất! Tuy rằng trong lòng nghĩ như thế, nhưng dù sao cũng là hảo ý của Hoa Lạc Ly, nàng vẫn không cự tuyệt.

Lục Xà Nữ hí mắt nhìn hai người nắm tay, lại sáng khoái xác nhận đứa trẻ này tuyệt đối là cái nữ oa nhi năm đó!

Giữa Ngũ Độc đảo có xây dựng một toà nhà đỉnh nhọn hình tháp, Lục Xà Nữ mang theo Tiêu Dao cùng Hoa Lạc Ly tiến vào toà nhà hình tháp, toà nhà hình tháp được thang cuốn quanh lên lầu, một vòng lại một vòng đi lên, Tiêu Dao nhìn thiếu chút nữa choáng váng đầu.

Rốt cuộc đến đỉnh tháp, người gác cửa là hai người diện mạo rất kỳ quái.

Cửa bên trái là một người nam tử rất cao, nam tử cao đến quỹ dị, cao đến ngang bằng cánh cửa, nam tử này toàn thân một kiện trường bào áo da đỏ, đứng ngẩng trái ngẩng phải, từng cái đốt ngón tay đều giống như khó có thể không chế, mặt rất dài, răng hô, xấu vô cùng, rất giống một con rết.

Cửa bên phải là một nam tử có dáng người nhỏ nhắn, một thân y phục màu xám, chiều cao hơi thấp, tứ chi nhỏ nhắn, hai bàn tay còn làm ra vẻ kỳ quái, khuôn mặt tựa như bánh lớn, vẫn là cái loại bánh lớn quá bị người nhào nặn, cực kì buồn cười. (Chuối: Hai đoạn miêu tả này ta làm hoài vẫn ko được mượt, các nàng thông cảm giùm ta >”<)

Hoa Lạc nhìn ra kinh ngạc trong mắt Tiêu Dao, thấp giọng giải thích nói:” Bên trái là Trường Ngô Công, bên phải là Biển Thạch Sùng, bọn họ vốn không phải như thế, bị như vậy là luyện một loại độc công, nội lực xảy ra dị biến, thân thể cũng trở nên kì quái, giống như động vật họ cần khi luyện độc công.”

Tiêu Dao cái hiểu cái không gật đầu.

Lục Xà Nữ bám vào Trường Ngô Công nói vài câu tí tách bên tai, Trường Ngô Công kích động nói:” Thật sự?”

Lục Xà Nữ gật đầu cười nói, “Thật ra nguoi so với ta càng thương hần.”

Trường Ngô Công vọt tới trước người Hoa Lạc Ly, đánh giá từ trên xuống dưới nửa ngày, “Tiểu thiếu chủ? Nguoi thật sự khỏi hẳn? Hao duyên sẽ không lại tái phát sao?” Nhớ ngày đó chính mình ôm tiểu thiếu chủ chơi đùa, nhưng là vì chính mình rất cao, khi ôm hần lực đánh vào quá lớn, làm tiểu thiếu chủ mỗi lần đều tái phát hao duyên, mâu thuẫn Trường Ngô Công hiện lên nồng đậm lo lắng.

Hoa Lạc Ly hơi hơi gọi lên khoe miệng, ôn nhu cười nói:” Trường Ngô Công thúc thúc, ta đã hoàn toàn khỏi hẳn, nguoi không cần lại sợ mỗi lần ôm ta mà tái phát thờ hồn hên.”

Biển Thạch sùng tiến lại, vẻ mặt không tin nói:” Tiểu thiếu chủ? Thật là nguoi?”

Hoa Lạc Ly khẽ cười nói:” Biển Thạch Sùng thúc thúc, ai dám mạo nhận tiểu thiếu chủ Hắc Long đảo?”

“Ha ha, cũng đúng!” Biển Thạch Sùng hàm hậu nở nụ cười.

“Trường Ngô Công, Biển Thạch Sùng, vì sao bên ngoài âm ỉ như vậy!” Một thanh âm trầm thấp lại ôn nhu từ trong phòng vang lên.

Trường Ngô Công cùng Biển Thạch Sùng vừa muốn trả lời, Hoa Lạc Ly lại làm một cái động tác cấm nói.

Cửa bị chậm rãi đẩy ra, Kiềm Hạt lãnh mâu nhìn lại, hơi hơi sùng sốt.

“Lạc Ly?” Kiềm Hạt nghi hoặc hỏi.

Hoa Lạc Ly cười khỏ nói:” Vẫn là Kiềm Hạt thúc thúc nhãn lực tốt nhất, liếc mắt một cái liền nhận ra ta.”

Kiềm Hạt là đồ đệ Hoa Phiêu Miểu, cho nên hần cũng không cần gọi Hoa Lạc Ly là tiểu thiếu chủ, hần sùng nịch cười nói:” Không nghĩ ới tám năm không thấy, nguoi đã trưởng thành lớn như vậy! Cùng cha... Nguoi rất giống nhau!” Kiềm Hạt biết đứa nhỏ này kiêng kị người khác nói hần cùng nương hần giống nhau, cho nên Kiềm Hạt đem lời nói chuyễn thành cùng cha hần giống nhau.

Tiêu Dao nghi hoặc nhìn người mang võ trang hạng nặng trong phòng này, người trước mắt quanh thân khoác áo giáp màu đen, hai tay mang theo thiết thủ bộ, trên đầu mang mũ giáp chỉ lộ ra ánh mắt

Kiềm Hạt chú ý tới ánh mắt Tiêu Dao, nhìn lại về phía Tiêu Dao, nghi hoặc hỏi:” Đây là?”

“Còn không có giới thiệu đâu, này là sư đệ ta Tiêu Dao.” Hoa Lạc Ly cười đậm giới thiệu, ngược lại nói với Tiêu Dao:” Đây là đồ đệ ông nội ta, cũng là người đứng đầu Ngũ Độc Tán, Kiềm Hạt thúc thúc.”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huynh Triền Không Ngớt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Khôi Phục Dung Mạo (6)

Tiêu Dao có lẽ gật đầu, thấp giọng hỏi nói:” Ta cũng gọi hần là Kiềm Hạt thúc thúc sao?”

Kiềm Hạt ngăn người, ánh mắt nheo lại nhìn độc ký trên má phải đứa nhỏ phía trước, tựa hồ đã đoán được dụng ý Hoa Lạc Ly đến đây, tay hần lấy mũ giáp đội trên đầu xuống, lộ ra khuôn mặt cực kỳ uy vũ, mắt một mí nhìn mê người lại lộ ra vài phần ôn nhu, ôn nhu cười nói:” Dao nhi, nguoi cùng Hoa Lạc Ly là sư huynh đệ, tự nhiên cũng có thể gọi ta là Kiềm Hạt thúc thúc.”

Ánh mắt Tiêu Dao ngưng lại, vốn thấy người này đội mũ giáp, còn tưởng rằng hần trưởng thành so với bọn Trường Ngô Công còn khó coi hơn, lại không nghĩ rằng lại đẹp như vậy, hơn nữa một điểm cũng không giống Kiềm Hạt trong truyền thuyết dọa người, ngược lại còn có bộ dáng thực ôn nhu.

“Kiềm Hạt thúc thúc.” Tiêu Dao ngoan ngoãn kêu.

Kiềm Hạt nheo lại ánh mắt, tựa hồ thực thích Tiêu Dao như vậy kêu mình, ngược lại mở ra ám cách phía sau, lấy ra một cái hòm hắc bạch giao nhau, hắc đem hòm giao cho Tiêu Dao, ôn nhu nói:” Đây là lễ vật gặp mặt Kiềm Hạt thúc thúc đưa cho ngươi, ta nghĩ ngươi hẳn sẽ thích.”

Tiêu Dao có chút ngưng ngừng khoác tay áo nói:” Gia gia nói qua không thể tùy tiện thu gì đó của người khác.” Lần đầu gặp mặt, làm sao có thể tùy tiện lấy của người khác này nọ, tuy rằng thúc thúc này nhìn qua tốt lắm.

Đang lúc Tiêu Dao thoái thác hết sức, Hoa Lạc Ly lại tiến lên đem hòm đẩy vào trong lòng Tiêu Dao, cười nói:” Kiềm Hạt thúc thúc cấp gì đó, nhất định phải thu!”

“Nhưng là...”

Hoa Lạc Ly lại ngắt lời nói:” Ngươi mở ra nhìn xem.”

Tiêu Dao bĩu môi, kỳ thật chính mình cũng rất ngạc nhiên bên trong sẽ là cái gì, chậm rãi mở hòm ra, bên trong là một viên thuốc màu đen, nhìn kỹ lại, giữa viên thuốc tựa hồ có màu xanh, màu xám, màu đỏ, vàng nâu, bốn loại màu sắc lưu quang.

Tiêu Dao đem viên thuốc đặt ở chóp mũi hít hít, ngạc nhiên nói:” Là độc dược.”

Hoa Lạc Ly hơi hơi nheo lại ánh mắt nhìn về phía Kiềm Hạt, hẳn biết Kiềm Hạt cấp tất nhiên là giải dược cho Tiêu Dao, chính là vì sao lại là độc dược?

Kiềm hạt cười đậm nói:” Vạn vật tất nhiên đều có sinh khắc.”

Hoa Lạc Ly nháy mắt hiểu được hàm nghĩa trong đó, cười nói:” Sư đệ, không bằng ăn nó.”

“Ăn nó? Đây là độc dược! Khụ...”

Hoa Lạc Ly nhân lúc Tiêu Dao đang nói chuyện, lấy dược ném vào miệng Tiêu Dao, Tiêu Dao phản ứng không kịp, đã muốn nuốt xuống, muốn phun ra, cũng đã chậm.

Mặt Tiêu Dao đột nhiên trở nên có chút vặn vẹo, trên mặt xuất hiện màu đen, màu xanh, màu xám, màu đỏ, vàng nâu, năm loại màu sắc phân biệt, tựa hồ chúng là màu sắc trong mạch máu chảy ra, chảy ra đồng thời còn mang theo đau nhức, đau nhức này không giống như đau đớn mỗi ngày khi độc phát, đau này muốn so với lúc độc phát càng mạnh gấp mấy chục lần, mấy trăm lần. Tiêu Dao ăn đau liền cắn chặt hàm răng, nhưng là cảm nhận đau đớn không có ngừng lại, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng.

Khoé mắt ẩm ướt, tay Tiêu Dao xoa khoé mắt, kinh ngạc nhìn nước mắt trên ngón tay.

Là nước mắt? Tựa hồ chưa bao giờ chảy qua, thứ này thật là nước mắt?

Là do đau này, trong trí nhớ từng có loại đau này, chính là loại đau nhức này tựa hồ làm cho chính mình từ nay về sau quên khóc là như thế nào...

Hoa Lạc Ly lo lắng đỡ lấy Tiêu Dao, nhìn nước mắt ở khoé mắt Tiêu Dao, tâm giống như bị kim đâm, chính mình sợ nhất bị kim đâm, cho nên phải sợ nàng khóc, nguyên nhân chính mình sợ hãi nhất, là nàng khóc! Trong trí nhớ nàng chưa bao giờ khóc! Sẽ là rất đau? Nó thế nhưng làm cho người luôn luôn mạnh mẽ như nàng khóc ra nước mắt.

Hoa Lạc Ly nhanh ôm chặt Tiêu Dao, tựa hồ hiện tại chính mình chỉ biết là ôm nàng thế này là một loại phương thức an ủi.

Hồi lâu qua đi...

Tiêu Dao ngạc nhiên trừng mắt nhìn, ánh mắt bất đắc dĩ nói: “Ngươi cũng muốn ta gọi ngươi cha đi?”

Mập Thiềm Thừ tiến lên, lấy lòng tươi cười nói: “Dao nhi a, dù sao ngươi đều đã nhận Lục Xà Nữ với Trường Ngô Công, thêm ta một cái, cũng không có gì là không tốt không phải sao? Mập Thiềm Thừ phụ thân trù nghệ là cao nhất, nhận thức phụ thân này có lẽ so với bọn hắn lợi ích còn nhiều hơn, ta cam đoan nuôi ngươi trắng trắng mập mập!”

Biển Thạch Sùng nhìn Mập Thiềm Thừ tích cực như thế, cũng muốn làm cho tiểu oa nhi này kêu chính mình Biển Thạch Sùng ca ca, hiện tại nghĩ đến tiếng phụ thân nghe lại càng thoải mái, liền phi thân tiến lên, đẩy Béo Thiềm Thừ ra, cười sáng lạn nói: “Dao nhi a, ngươi cũng nhận ta đi, ta với Trường Ngô Công là huynh đệ, nếu như ngươi nhận hắn, tất nhiên cũng phải nhận ta Biển Thạch Sùng phụ thân này!”

Tiêu Dao hơi hơi nhú mi, nhìn về phía Trường Ngô Công đang ôm nàng, Trường Ngô Công với Biển Thạch Sùng quan hệ tốt nhất, mấu chốt này đương nhiên phải nói tốt, Trường Ngô Công cười nói: “Biển Thạch Sùng tốt lắm, con nhận hắn đi!”

Tiêu Dao khuôn mặt nhỏ nhắn suy sụp, còn tưởng rằng Trường Ngô Công phụ thân sẽ giúp nàng, không nghĩ tới sẽ giúp Biển Thạch Sùng, nàng không kiên nhẫn nói: “Được rồi, được rồi, nhận một người là nhận, nhận một đám cũng là nhận!”

Biển Thạch Sùng hưng phấn hoa chân múa tay trong vui sướng, rất giống một cái bánh đang khiêu vũ. (Miu: ???=) khó hiểu)

Mập Thiềm Thừ về mặt kích động, chỉ vào mặt mình, nóng bỏng nói: “Vậy còn ta ?”

Tiêu Dao bắt đầu gật đầu, “Được!”

“Ha ha ha, Mập Thiềm Thừ ta cũng có nữ nhi!” Mập Thiềm Thừ với Biển Thạch Sùng tay cầm tay vui mừng, mặt tràn đầy hạnh phúc, một bên trầm mặc Kiềm Hạt cũng gọi lên khoe miệng.

Lục Xà Nữ thấy lão đại khoe miệng gọi lên, bật cười nói: “Ngũ độc tán nhân chúng ta vốn là nhất thể, hiện tại Dao nhi đều nhận bốn người chúng ta làm cha mẹ, như vậy lão đại...” Nói xong nàng nhủ mày nhìn về phía Kiềm Hạt, vẻ mặt chờ mong.

Nghe vậy, Trường Ngô Công, Biển Thạch Sùng, Mập Thiềm Thừ đều nhìn về phía Kiềm Hạt.

Kiềm Hạt không nghĩ làm hỏng không khí, thân nhiên cười nói: “Ta cũng không có đứa nhỏ, nhưng thực chờ mong có người gọi ta là cha.”

Tiêu Dao ánh mắt hơi ngưng, tựa hồ nàng chủ động gọi người khác là cha, không có gì hứng thú, sở dĩ nhận thức Mập Thiềm Thừ, Trường Ngô Công, Biển Thạch Sùng là cha, là bởi vì bọn họ nhiệt tình không thể chối từ, hơn nữa nhìn qua đều thật tâm muốn yêu thương nàng.

Lục xà nữ ôm Tiêu Dao, ở bên tai nàng thấp giọng mê hoặc nói: “Dao nhi, nhiều cha cũng không tổn thất cái gì, người đều nhận thức ba cái vô dụng kia làm cha, vì sao không tiếp thu lão đại làm cha đâu? Nhận thức hẳn làm cha còn tốt hơn a!”

Tiêu Dao bĩu môi, nói thầm nói: “Tốt gì chứ ?”

Lục Xà Nữ mê hoặc cười nói: “Lão đại thời tiêu tốt lắm, khi người thay quần áo, Xà Nữ mẫu thân nhìn người cực kỳ trân trọng chiếc tiêu kia, chắc hẳn người rất thích tiêu, kia nhận lão đại làm cha, chẳng phải là một chuyện tốt sao !”

Tiêu Dao có vài tia hứng thú, từ trên người Lục Xà Nữ bước xuống, đi đến trước mặt Kiềm Hạt, tò mò hỏi: “Người biết thời tiêu?”

Ánh mắt Kiềm Hạt hiện vẻ âm trầm, khẽ gật đầu.

Tiêu Dao mâu quang sáng ngời, chờ mong nói: “Vậy người có thể hay không thổi một khúc cho ta nghe?”

Mập Thiềm Thừ lặng lẽ đi đến bên người Lục Xà Nữ, thấp giọng nói: “Người có ý tứ gì? Rõ ràng biết từ chuyện của Nhiễm Thiên Hồng, lão đại không hề đụng tới tiêu !”

Lục Xà Nữ thân nhiên gọi lên khoe miệng, không có trả lời.

Kiềm Hạt hạ mâu nhìn về phía Tiêu Dao mâu quang chờ mong, nhíu mi thật lâu, trầm giọng nói: “Ta không có tiêu.”

Tiêu Dao nghịch ngợm cười, từ trong lòng xuất ra tiêu, Hoa Lạc Ly phi thân tiến lên ngăn lại Tiêu Dao, nhíu mi nhắc nhở nói: “Đã nói với người, nó không thể tùy tiện xuất ra !”

Tiêu Dao ngăn người, cười nhẹ nói: “Không quan hệ, sẽ không biết.” Nói xong, đem tiêu đưa cho Kiềm Hạt: “Thôi cho ta nghe được không?”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huynh Triền Không Ngớt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Nữ Trang Lượng Tướng (1)

Lục xà nữ mang Tiêu Dao đi vào phòng nàng, mở ra một cái thùng gỗ có một chút cổ xưa, từ giữa thùng lấy ra một kiện váy y màu đỏ đối với thân mình Tiêu Dao khoa tay múa chân vài cái, gật đầu cười nói: “Cái này thực vừa người, mặc vào nhất định nhìn đẹp lắm!”

Tiêu Dao nhìn quần áo trong tay Lục Xà Nữ ngăn người.

Quần áo màu đỏ rất được, cổ áo triển khai như là cánh bướm, mặt trên thêu rất nhiều châu báu xinh đẹp, trên ống tay áo thiết kế có rất nhiều nếp uốn, cổ tay áo cũng có độ cong giống cánh bướm, lần váy một tầng một lại tầng chồng lên nhau, mang theo đường viền hoa xinh đẹp, nếu như xoay tròn một vòng, phi thường nhẹ nhàng đẹp mắt.

Nữ tử trời sinh thích chưng diện, nhìn thấy quần áo xinh đẹp tâm tất nhiên sinh yêu thích, thật giống như thấy con bướm xinh đẹp, liền hi vọng cùng con bướm giống nhau đều xinh đẹp.

Tay Tiêu Dao vuốt ve bộ quần áo, vật liệu từ tơ lụa mặc vào nhất định thực thoải mái.

Tiêu Dao cố gắng thu hồi tay cúi hạ con ngươi, thấp giọng nói: "Ta là nam tử, không thể mặc quần áo nữ tử."

Lục Xà Nữ nhìn ánh mắt né tránh của Tiêu Dao, khoé miệng gọi lên một chút sùng nịch mỉm cười, điểm điểm cái mũi nhỏ Tiêu Dao, "Dao nhi, Xà Nữ tỷ tỷ cũng không phải là người mù! Ngươi như vậy xinh đẹp, làm sao có thể là nam tử?"

Tiêu Dao bĩu môi, vẫn như cũ không chịu thừa nhận là nữ oa nhi, không được tự nhiên nói: "Hoa Lạc Ly cũng rất được, chẳng lẽ hần cũng là nữ tử?"

Lục Xà Nữ tiến lên lôi kéo vạt áo Tiêu Dao, nhú mày cười nói: "Là nam hay là nữ, cời sẽ biết!"

Tiêu Dao lo lắng giữ chặt vạt áo, vẻ mặt buồn bực nói: "Ta là nam tử hán, như thế nào có thể cho một cái nữ tử xem thân!"

Lục Xà Nữ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn Tiêu Dao vì giận mà hồng lên, ý cười không khỏi càng sâu, nhìn tiểu nữ oa quật cường trước mặt, mâu quang Lục Xà Nữ sáng ngời, cười xấu xa nói: "Hào, ta không có phương tiện xem, nhưng thật ra có thể cho tiểu thiếu chủ đến xem, đều là nam nhân, ngươi hần là sẽ không dè ý cho hần xem đi?"

Lục Xà Nữ nói xong sẽ đi ra ngoài kêu Hoa Lạc Ly, Tiêu Dao liền một phen giữ chặt Lục Xà Nữ, nhìn ra nghiền ngẫm trong mắt Lục Xà Nữ, Tiêu Dao cũng là người thông minh, tự nhiên cảm thấy rõ ràng đối phương tất nhiên là khẳng định chính mình là nữ tử mới có thể như thế.

Tiêu Dao bĩu môi, vẻ mặt không được tự nhiên nói: "Ngươi làm sao mà biết ta là nữ?"

Lục Xà Nữ hơi hơi nheo lại ánh mắt, bám vào bên tai Tiêu Dao khinh dỗi nói: "Bởi vì tỷ tỷ đã từng ôm qua ngươi, khi đó ngươi còn ở trong tá lót a! Mặc quần áo nữ oa nhi, miến bản càng nhiều thêm đáng yêu!"

Tiêu Dao giương mắt to, kinh ngạc nói: "Ngươi thật sự ôm qua ta? Kia ngươi có biết cha nương ta là ai chẳng?" Tiêu Dao vẻ mặt chờ mong nhìn Lục Xà Nữ, ánh mắt nhảy mắt cũng không chớp một cái.

Lục Xà Nữ không biết vì sao tiểu nha đầu nhìn chính mình nóng bỏng như thế, mờ mịt nói: "Ngươi không biết cha nương ngươi là ai? Ta khi đó là từ trong tay Giang Thương ôm qua ngươi."

Tiêu Dao hơi hơi cúi hạ con ngươi, nguyên lai nàng là ở chỗ gia gia ôm qua chính mình, nói cách khác nàng không biết cha mẹ chính mình là ai.

"Tiểu nha đầu làm sao vậy?" Lục xà nữ gặp Tiêu Dao mâu quang đột nhiên âm trầm, có chút không nở đem nàng ôm lấy, làm cho nàng ngồi ở trên đùi chính mình.

Trên người Lục Xà Nữ rất thơm, Tiêu Dao không có cự tuyệt nàng ôm ấp, bởi vì Lục Xà Nữ lớn lên nhìn tốt lắm, hơn nữa hiện tại đối với chính mình thực ôn nhu, Tiêu Dao không khỏi thực thích nàng.

Nương ta có phải hay không cũng sẽ xinh đẹp giống Lục Xà Nữ, thơm giống nhau, ôn nhu giống nhau a?

Càng tưởng tượng như thế, trong lòng lại càng khổ sở, Tiêu Dao cúi đầu, không có nói nữa.

Nương ta có phải hay không cũng sẽ xinh đẹp giống Lục Xà Nữ, thơm giống nhau, ôn nhu giống nhau a?

Càng tưởng tượng như thế, trong lòng lại càng khổ sở, Tiêu Dao cúi đầu, không có nói nữa.

Tiểu nha đầu trong lòng thực im lặng, im lặng như vậy lại làm cho Lục Xà Nữ nhú mày.

Lục Xà Nữ quan tâm hỏi: "Dao nhi, ngươi không biết cha mẹ mình là ai?"

Tiêu Dao khẽ gật đầu, mâu trung hiện lên một tia sầu não.

"Giang Thương cùng ngươi là quan hệ gì? Vì sao ngươi muốn nữ phần nam trang?" Lục Xà Nữ tò mò hỏi.

Âm thanh Tiêu Dao khàn khàn nói: "Hần là ông nội của ta, nhưng là chúng ta không có quan hệ huyết thống. Gia gia là cha nương ta nhờ vả thu lưu ta, nhưng là cha nương ta là ai, có thân phận gì, hần cũng không rõ ràng lắm. Gia gia nói cha nương ta lúc ấy tựa hồ có cái gì phiền toái, cho nên gia gia đành phải hết lòng tuân thủ hứa hẹn đáp ứng bọn họ thu dưỡng ta. Nhưng là trong Thần Y cốc trong có một cái cốc quy, là không thể cho nữ tử bước vào Thần Y cốc, gia gia vốn định đem ta gửi dưới gối ở một đôi vợ chồng không con nơi đó, nhưng là trên đường lại gặp người xấu tập kích, kết quả thân ta trúng kịch độc, gia gia chỉ có thể đem ta mang về Thần Y cốc, làm cho ta nữ phần nam trang lưu lại."

Nghe vậy, mâu trung Lục Xà Nữ hiện lên một tia áy náy, năm đó khi nàng xuống tay uy đưa trẻ ăn độc dược, cũng rất là do dự, nghĩ tới việc trong lúc đó là mâu thuẫn giữa Giang thương cùng người Ngũ Độc Tán, không nên liên lụy một đứa trẻ vô tội, nhưng là lão đại phản phò chính mình lại không thể cự tuyệt, hiện tại nghĩ đến nhất định đã làm cho đứa nhỏ này mang đến không ít thương tổn.

Lục Xà Nữ thương tiếc sờ sờ đầu Tiêu Dao, khẽ cười nói: "Dao nhi, ngươi thích Lục Xà Nữ tỷ tỷ sao?"

Tiêu Dao mờ mịt nhìn nhìn Lục Xà Nữ, hơi hơi mím môi, có chút ngại ngần gật gật đầu.

Lục Xà Nữ nhìn bộ dáng Tiêu Dao đáng yêu xấu hổ lại cảm vui mừng, tuy rằng chính mình là vú nuôi tiểu thiếu chủ, nhưng là vì quan hệ thân phận, dù sao không thể quá mức thân thiết, nhưng là tiểu oa nhi trước mắt này bất đồng, nếu là nàng làm đứa nhỏ của mình, tất nhiên có thể làm cho chính mình hưởng thụ một chút nữ nhi tri kỷ.

“Dao nhi, về sau không cần bảo ta Xà Nữ tỷ tỷ, bảo ta Xà Nữ mẫu thân được không?” Trong óc Lục Xà Nữ hiện lên mặt đứa nhỏ kia còn chưa cai sữa đã bị cướp đi, có chút sợ hãi Tiêu Dao sẽ cự tuyệt chính mình, trong thanh âm mang theo một tia không xong.

Tiêu Dao chớp chớp mắt to thủy linh, mờ mịt nhìn về phía Lục Xà Nữ, không quá xác định này là chân thật, nhưng là nhìn mâu trung Lục Xà Nữ nóng bỏng cùng chờ đợi, Tiêu Dao biết đối phương là muốn thật sự.

“Ta...” Tiêu Dao cúi hạ con ngời, cực kỳ nhỏ giọng kêu:” Xà Nữ mẫu thân.”

Thanh âm rất nhẹ, nhưng là Lục Xà Nữ có thể nghe ra trong thanh âm mang theo vài tia sợ hãi, cảm thấy lại đau lòng tiểu nha đầu trước, Lục Xà Nữ đem Tiêu Dao ôm càng chặt, trên mặt lộ vẻ hạnh phúc cùng cực kỳ sùng nịch tươi cười nói:” Dao nhi ngoan! Xà Nữ mẫu thân nhất định sẽ rất thương rất thương ngươi, ngươi chính là thân cốt nhục của Xà Nữ mẫu thân, ta sẽ so với thương tiểu thiếu chủ càng thương ngươi!”

Mâu quang Tiêu Dao hơi hơi ướt át, tuy rằng người trước mắt không phải mẹ ruột, tuy rằng vẫn là thực hi vọng tìm được mẹ ruột, nhưng là hiện tại chính mình thật sự rất muốn tại trong lòng ngực này tìm kiếm cái ấm áp tình thương của mẹ chưa bao giờ từng có, cái loại cảm giác hạnh phúc lại ấm áp này.

“Dao nhi, Xà Nữ mẫu thân cho ngươi mặc nữ trang được không? Mẫu thân nghĩ đem Dao nhi trang điểm thật xinh đẹp, cho ngươi trở thành thiên hạ tiểu oa nhi nhìn đẹp nhất.”

Tiêu Dao cúi hạ con ngời, thấp giọng nói:” Chỉ có thể hôm nay.”

Lục Xà Nữ nghi hoặc nói:” Độc Dao nhi đã muốn giải, về sau sẽ không lại có độc ký, nhìn vẫn rất được, có thể vẫn làm xinh đẹp tiểu nữ oa, vì sao chỉ có thể hôm nay?”

Tiêu Dao hơi hơi nhú mày nói:” Nữ tử là không thể ở lại Thần Y cốc , độc giải liền không có lý do gì lại nữ phần nam trang ở lại Thần Y cốc , cho nên ta nghĩ ăn một ít được độc làm biểu hiện giả, mặc vào nam trang, như vậy là có thể trở về Thần Y cốc.”

Lục Xà Nữ hiểu rõ gật gật đầu, ngược lại sùng nịch tươi cười nói:” Vẫn chưa lấy lại bình tĩnh ư, vậy thì không trở về Thần Y cốc! Không cần ăn cái gì độc được, không cần mặc nam trang, Dao nhi liền sống ở Ngũ Độc Đảo đi!”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huynh Triền Không Ngột* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Nữ Trang Lượng Tướng (2)

Tiêu Dao không đành lòng trực tiếp cự tuyệt ý tốt của Lục Xà Nữ nên uyển chuyển cự tuyệt nói:” Ta thực thích y thuật, hơn nữa đó là địa phương ta từ nhỏ lớn lên, nếu không phải là tình huống vạn bất đắc dĩ, ta nghĩ muốn ở lại Thần Y cốc.”

“Nhưng là Dao nhi nếu ở lại Thần Y cốc, nhất định phải đánh bắt thật khó coi, không thể mặc quần áo xinh đẹp, còn muốn làm bộ như nam tử, sẽ thực khó chịu!” Về mặt Lục Xà Nữ đau lòng nhìn Tiêu Dao.

Tiêu Dao lắc lắc đầu, ngọt ngào cười:” Không khó chịu! Ta đã thành thói quen!”

Lục Xà Nữ gặp Tiêu Dao với thái độ kiên quyết, chỉ phải chấp thuận ý muốn của nàng, cười khổ nói:” Vậy được rồi, liền làm hôm nay! Hôm nay mẫu thân nhất định sẽ làm Dao nhi thật xinh đẹp! Bất quá, nếu như thật sự gặp tình huống vạn bất đắc dĩ, Dao nhi nhất định phải tới tìm Xà nữ mẫu thân, trăm ngàn không thể đi địa phương khác hoặc là buồn rầu một mình, biết không?”

Tiêu Dao ngọt ngào cười, nhu thuận gật gật đầu.

Lục Xà Nữ coi bỏ dây cột tóc trên đầu Tiêu Dao, ba ngàn sợi tóc nhảy mất hạ xuống, nàng nhẹ nhàng chia tóc Tiêu Dao thành hai bên, lại thắt thành hai búi, cuối cùng ở cuối hai bên nút dây gắn hai cái lục lạc.

“Ai u, thật đáng yêu!” Lục Xà Nữ vuốt vuốt hai má nộn thịt trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Dao.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Dao hơi đỏ lên, lại không biết khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lại tặng thêm vài phần đáng yêu của nữ oa nhi.

“Đến đến đến, đem quần áo này mặc vào!” Lục Xà Nữ lấy qua quần áo đỏ đưa cho Tiêu Dao, Tiêu Dao do dự một lát, cuối cùng gật đầu.

“Xà Nữ mẫu thân, nơi này của người vì sao có quần áo nữ oa nhi?” Tiêu Dao một bên mặc quần áo, một bên tò mò hỏi.

Ánh mắt Lục Xà Nữ dời về phía cái rương gỗ cổ xưa kia, hơi hơi thở dài nói: “Đây là mẫu thân tiểu thiếu chủ chế tác.”

Tiêu Dao theo ánh mắt Lục Xà Nữ nhìn lại, kinh ngạc phát hiện trong thùng toàn là quần áo trẻ con cho đến quần áo mười tám tuổi, bên trái là nam trang, bên phải là nữ trang.

Lục Xà Nữ cười khổ kể ra: “Khi nương tiểu thiếu chủ mang thai, liền làm rất nhiều quần áo, bởi vì không biết hoài thai là nam hài hay vẫn là nữ hài, liền làm hai loại!” Lục Xà Nữ bực tức lắc đầu nói: “Lúc đó ta còn buồn bực vì sao nương của tiểu thiếu chủ phải làm nhiều như vậy, ngay cả quần áo trưởng thành của đứa nhỏ cũng làm, thứ này hoàn toàn có thể đợi về sau đứa nhỏ trưởng thành rồi làm mà. Sau mới biết được, nguyên lai là khi hoài thai tiểu thiếu chủ, thiếu phu nhân đã nghĩ muốn rời đi.”

“Rời đi? Vì sao khi mang thai Hoa Lạc Ly, đã nghĩ phải rời đi?” Mâu trung Tiêu Dao lộ ra nồng đậm tò mò, lúc trước chưa bao giờ biết quá Hoa Lạc Ly, nương hân sẽ là dạng người gì?

Mâu trung Lục Xà Nữ lộ vẻ tiếc hận, khổ sở thở dài: “Người khác đều nói nương tiểu thiếu chủ đều là vì Hắc Long cốt mà tiếp cận tiểu thiếu chủ, nói nàng là một nữ nhân không từ thủ đoạn, nhưng là tiểu thiếu chủ lại một điểm cũng không thêm để ý, vẫn thực yêu tiểu thiếu phu nhân, vốn là cỡ nào vợ chồng ân ái a!

Đáng tiếc cuối cùng tiểu thiếu phu nhân vẫn làm cho tiểu thiếu chủ thất vọng, ở thời điểm tiểu thiếu chủ ba tuổi, tiểu thiếu phu nhân thế nhưng mang theo Hắc Long cốt cùng nam nhân khác ly khai. Từ nay về sau tiểu thiếu chủ trầm mê bên trong tửu sắc, ngày ngày cùng rượu. Tiểu thiếu chủ mới ba tuổi đã bị mẹ ruột vứt bỏ, người trong Hắc Long đảo thường xuyên lên nghị luận tiểu thiếu phu nhân rời đi, đương nhiên không có một câu nói tốt cho nàng.

Trong lòng tiểu thiếu chủ cũng đối với mẹ ruột có khúc mắc thâm sâu, trở nên buồn bực không vui, trầm mặc ít nói, thường xuyên ôm bạch miều Lam ngăn người hoặc là đối với Lam nói chuyện, tiểu thiếu chủ bị hao suyền, kỳ thật căn bản không thể tiếp cận mèo, nhưng là vì con mèo kia là do tiểu thiếu phu nhân lưu lại. Tuy rằng ngoài miệng hân đều nói không muốn gặp lại nữ nhân kia, nhưng ta làm vú nuôi hân, coi như là nửa nương hân, ta làm sao không biết tâm ý đứa nhỏ này, cho nên cũng không có người dám đem hân cùng mèo tách ra.

Vốn ta thực lo lắng tiểu thiếu sẽ trở nên quái gở, nhưng là hiện tại khi thấy hân, ta lại cảm thấy thực vui mừng. Cũng may khi đó đảo chủ đem tiểu thiếu chủ đưa đến Thần Y cốc, đứa nhỏ này thực sự thay đổi nhiều, cũng đáng yêu hơn.”

Lục Xà Nữ thở phào nhẹ nhõm thật dài, từ trong bi thương hồi tỉnh lại, nhẹ vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn Tiêu Dao, ôn nhu cười nói: “Dao nhi, có lẽ tiểu thiếu chủ trở thành đáng yêu, là vì người!”

“Ta?” Tiêu Dao bĩu môi, kiên quyết phủ nhận nói: “Hân vốn chính là như vậy, bắt đầu từ khi ta có trí nhớ, hân chính là như vậy, sẽ không phải là vì ta!”

Lục Xà Nữ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Dao không được tự nhiên, hơi hơi neho lại ánh mắt, cười nói: “Có phải hay không bởi vì người, Xà Nữ mẫu thân cũng là tùy tiện đoán, không cần nghĩ thật sự như vậy!”

Tiêu Dao sắc mặt khẽ biến thành xấu hổ, gục đầu xuống nói: “Ta như vậy đẹp mắt sao?”

Lục Xà Nữ nhìn Tiêu Dao đã đổi xong quần áo, sắc mặt khẽ biến hồng, tiểu oa nhi phấn đô đô, không khỏi lại thích, một tay ôm lấy Tiêu Dao, cười nói: “Xà Nữ mẫu thân mang người đi ra ngoài gặp người, xem được không, ánh mắt những người đó sẽ trả lời người!”

...

“Như thế nào còn không có đến.” Hoa Lạc ly có chút lo lắng lên, nhíu mi nói: “Vú nuôi có hay không đem vật nhỏ đi uy răn!” Nghĩ đến đây, Hoa Lạc ly rốt cuộc nhịn không nổi, muốn lao đi ra.

Kiểm Hạt tiến lên ngăn lại Hoa Lạc Ly có cảm xúc không ổn, cười đậm nói: “Tiểu oa nhi đáng yêu như vậy, Lục Xà Nữ cũng sẽ không bỏ được đem uy răn!”

“Vẫn là lão đại hiểu ta!” Một cái thanh âm phụ mị vang lên, Lục Xà Nữ ôm Tiêu Dao chậm rãi đi vào phòng.

Lục Xà Nữ đi đến trước người Hoa lạc Ly đang trợn mắt há hốc mồm, đem Tiêu Dao buông xuống, nhíu mày tặc cười nói: “Tiểu thiếu chủ bị mê hoặc! Dao nhi, nhìn ra sức quyến rũ người nhiều!”

Tiêu Dao đứng ở trước người Hoa Lạc Ly, nhìn ánh mắt Hoa Lạc Ly kinh ngạc cùng hoảng hốt, có chút mất tự nhiên, có chút ngại ngùng cuối đầu thấp xuống.

Hoa Lạc Ly nhìn vật nhỏ trước mặt đột nhiên đại biến, tựa hồ không thể tin được việc này là sự thật.

Tiêu Dao trước mắt trên mặt không có bất, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn mang theo đồ ửng thân nhiên, ánh mắt linh động mang theo vài tia thẹn thùng cùng ngại ngùng, song quai búi tóc nữ tử thực thích hợp Tiêu Dao, cảm giác nàng trở nên hoạt bát hơn, thân mình kiều nhỏ mặc một quần áo màu đỏ, giống như một con bướm màu đỏ.

“Xú...” Vừa muốn gọi xú sư đệ, Hoa Lạc Ly liền nuốt xuống, ngược lại xấu hổ cười nói: “Tiêu Dao nhi.”

Tiêu Dao có chút ngại lui lại mấy bước, thấp giọng nói: “Tiêu Dao nhi là gia gia kêu.”

Hoa Lạc Ly nhìn bộ dáng Tiêu Dao không được tự nhiên kia, cảm thấy không khỏi gọi lên vài tia hứng thú, tiến lên để tay vát ở eo Tiêu Dao, trêu tức cười nói:” Ta chính là thích gọi ngươi là tiêu Dao nhi, nếu như ngươi không thích ta gọi như vậy, ta đây gọi ngươi là nương tử tương lai cũng được!”

“Phốc!” Lục Xà Nữ ôm bụng cười phá lên, nhướn mày nhìn về phía những người khác, cười to nói:” Ta như thế nào chưa từng phát hiện, tiểu thiếu chủ của chúng ta không biết xấu hổ như vậy! Cứ nhiên mặt dày mày dạn muốn kêu một cái nữ oa nhi bảy tuổi là nương tử!”

Đôi môi dày của Mập Thiềm Thừ hơi hơi run rẩy, cuối cùng nhịn không được cười to, trêu tức nói:” Tiểu thiếu chủ thật sự là một điểm thành ý cũng không có, mạnh mẽ như vậy muốn tiêu oa nhi làm nương tử ngươi, cẩn thận tiêu oa nhi chán ghét ngươi, nữ nhân là thích lãng mạn!”

Trường Ngô Công cùng Biển Thạch Sùng ở một bên cười trộm, đối với tình yêu nam nữ bọn họ không cho được ý kiến gì, nhưng là bộ dáng tiểu thiếu chủ đột nhiên thô lộ, thật đúng là thú vị.

Kiểm Hạt hơi hơi nheo lại ánh mắt, tựa hồ thấy được chính mình cùng Thiên Hồng, năm đó chính mình cũng từng như thế nói qua, Thiên Hồng nhất định cũng bị dọa đi?

Tiêu Dao bĩu môi, tức giận trắng mắt liếc Hoa Lạc ly một cái, hừ lạnh nói:” Nhờ lời nói của ngươi, ta cùng ngươi hiện tại lại giống trò cười!”

Hoa Lạc Ly lạnh lùng nhìn về phía Lục Xà Nữ đang cười, Mập Thiềm Thừ, Trường Ngô Công, Biển Thạch Sùng, mâu quang cực có lực đe dọa giống như châm tuyến bay đi, miệng bốn người giống nhau như bị may lại, đột nhiên liền nhịn cười xuống. Dù sao Hoa Lạc Ly là tiểu thiếu chủ, tuy có thể vui đùa, nhưng là nếu quá đáng, cũng không được.

“Tiêu Dao nhi, chúng ta đi nơi khác, đừng để ý đến bọn hắn.” Hoa Lạc Ly cực kì ân cần.

Tiêu Dao bĩu môi, trong lòng nói thầm, vì sao nhìn qua mặt Hoa Lạc Ly cảm thấy hắn đáng đánh đòn a?

“Không được! Nàng là bảo bối nữ nhi của ta, tiểu thiếu chủ muốn đem nàng đưa đi nơi nào?” Lục Xà Nữ một phen ôm lấy Tiêu Dao, nhướn mày cười xấu xa nói.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư huynh Triền Không Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Nữ Nhi Lượng Tướng (3)

“Nữ nhi của ngươi?” Khóe miệng Hoa Lạc Ly hơi hơi run rẩy.

“Dao Nhi vừa nãy đã gọi ta Xà Nữ mẫu thân!” Lục Xà Nữ về mặt a đưa cười xấu xa nói: “Có đúng hay không, Dao nhi ngoan?”

Tiêu Dao ở trong lòng Lục Xà Nữ khẽ gật đầu, ánh mắt có chút ai oán, nếu biết mẫu thân thích đùa giỡn nàng, nàng nhất định sẽ không gọi!

“Gi? Tiêu oa nhi gọi ngươi là mẫu thân? Thật sự mắt bị mù rồi, nhận độc phụ này làm mẫu thân!” Mập Thiềm Thừ về mặt tiếc hận nhìn Tiêu Dao.

“Phi, Mập Thiềm Thừ ngươi chán sống? Dám bảo ta độc phụ!” Lục Xà Nữ lấy mũ giáp Kiểm Hậptrên bàn, dùng sức đánh vào đầu Mập Thiềm Thừ.

“Ai u, đau!” Mập Thiềm Thừ tội nghiệp ôm đầu, ai oán nhìn về phía Trường Ngô Công, ” Ngô Công, độc phụ này xuống tay so với ngươi còn kinh khủng hơn !”

Trường Ngô Công cười hắc hắc, tiến lên ôm lấy Tiêu Dao, Tiêu Dao có chút choáng váng đầu, Trường Ngô Công rất cao, nàng bĩu môi nói: “Trường Ngô Công thúc thúc, ngươi ôm ta làm cái gì! Mẫu thân ôm ta một cái còn chưa tỉnh!” Chẳng lẽ nàng là con rối, muốn ôm liên ôm? Nàng tuy nhỏ nhưng không được khi dễ nàng như vậy!

Trường Ngô Công nháy mắt trở nên chán trường, về mặt đau khổ nói: “Ta Trường Ngô Công nghiên cứu độc công cả đời, chậm trễ chung thân đại sự, dưới gối vô tử, không giống Lục Xà Nữ nàng, nàng có đứa nhỏ, chẳng qua qua coi ngươi là vật thể thân, để không nghĩ tới đứa nhỏ của nàng thôi! Ngươi nhận nàng làm nương, còn không bằng nhận thức Trường Ngô Công ta làm cha!”

Tiêu Dao ngẩn người, giãy dụa muốn xuống dưới.

Trường Ngô Công không có cự tuyệt, xoay người cẩn thận đem Tiêu Dao buông xuống, về mặt bi thương nói: “Xem ra Trường Ngô Công ta không có phúc khí này, tại sao ta xấu như vậy, ngay cả tiêu oa nhi cũng chán ghét ta!”

Tiêu Dao hơi đồng tình nhìn về phía Trường Ngô Công, hắn quả thật có chút xấu, khi nàng lần đầu tiên nhìn thấy hắn, liền không có gì hảo cảm, nhưng nghĩ

lại lúc trước, nàng cũng thực xấu, người khác nhìn nàng cũng không có hảo cảm, cảm thấy có chút cảm động lây, liền lôi kéo ống tay áo Trường Ngô Công, thấp giọng nói: “Dù sao ta đã muốn nhận nương, nhận thêm một người cha cũng tốt, Trường Ngô Công phụ thân!”

Trường Ngô Công về mặt chán trường nháy mắt phần khích lên, một trận kích động, một trận vui sướng, một trận vui mừng, một phen ôm lấy Tiêu Dao, cười to nói: “Không thể tưởng được ta Trường Ngô Công cũng có thể có một cái khuê nữ đáng yêu!”

Mập Thiềm Thừ có chút ăn vị nhìn Trường Ngô Công, hần xoa đầu ai oán nói: “Người cũng thật có phúc khí, chúc mừng người!”

Trường Ngô Công gật đầu cười lớn.

Béo Thiềm Thừ vụng trộm nhìn nhìn Tiêu Dao, mâu quang sáng ngời, tuy rằng thịt tiểu hài tử ăn tốt lắm, nhưng so với ăn thịt tiểu hài tử, làm một người cha cũng tốt lắm!

Mập Thiềm Thừ giả bộ đáng thương nhìn về phía Tiêu Dao, thanh âm khốc mức nở nói: “Tiểu oa nhi, người thấy đấy, ta cũng thực xấu.”

Tiêu Dao bĩu môi nói: “Con cóc thối đương nhiên xấu!”

“Người còn ghi hận lúc trước ta nói Giang Thương là lão bất tử!” Mập Thiềm Thừ về mặt ủy khuất nói: “Tiểu oa nhi cũng không thể bụng nhỏ (ý chỉ hẹp hòi) như vậy, phải bụng lớn một ít.”

Tiêu Dao đảo cặp mắt trắng dã, lựa chọn không để ý tới hần.

Mập Thiềm Thừ oa một tiếng, khóc rống lên, tựa như tiếng sấm khi trời sắp mưa, “Tiểu oa nhi, người thấy ta xấu như vậy, có cô nương nào thêm để ý chứ, ta luôn bị người khác cự tuyệt, sống đã nửa đời người, dưới gối cũng không có con cái mà ta thích nhất chính là tiểu hài tử...”

Lục Xà Nữ ngắt lời nói: “Thích nhất ăn thịt tiểu hài tử!”

Mập Thiềm Thừ sắc mặt nhất thanh, lúc này thật sự là khóc không ra nước mắt, hần ai oán nói: “Ta thật sự rất muốn nhận nữ nhi! Lục Xà Nữ, người không cần nói ta như vậy đi!”

Tiêu Dao ngạc nhiên trừng mắt nhìn, ánh mắt bắt đắc dĩ nói: “Người cũng muốn ta gọi người cha đi?”

Tiêu Dao ngạc nhiên trừng mắt nhìn, ánh mắt bắt đắc dĩ nói: “Người cũng muốn ta gọi người cha đi?”

Mập Thiềm Thừ tiến lên, lấy lòng tươi cười nói: “Dao nhi a, dù sao người đều đã nhận Lục Xà Nữ với Trường Ngô Công, thêm ta một cái, cũng không có gì là không tốt không phải sao? Mập Thiềm Thừ phụ thân trù nghệ là cao nhất, nhận thức phụ thân này có lẽ so với bọn hần lợi ích còn nhiều hơn, ta cam đoan nuôi người trắng trắng mập mập!”

Biển Thạch Sùng nhìn Mập Thiềm Thừ tích cực như thế, cũng muốn làm cho tiểu oa nhi này kêu chính mình Biển Thạch Sùng ca ca, hiện tại nghĩ đến tiếng phụ thân nghe lại càng thoải mái, liền phi thân tiến lên, đẩy Béo Thiềm Thừ ra, cười sáng lạn nói: “Dao nhi a, người cũng nhận ta đi, ta với Trường Ngô Công là huynh đệ, nếu như người nhận hần, tất nhiên cũng phải nhận ta Biển Thạch Sùng phụ thân này!”

Tiêu Dao hơi hơi nhú mi, nhìn về phía Trường Ngô Công đang ôm nàng, Trường Ngô Công với Biển Thạch Sùng quan hệ tốt nhất, mấu chốt này đương nhiên phải nói tốt, Trường Ngô Công cười nói: “Biển Thạch Sùng tốt lắm, con nhận hần đi?”

Tiêu Dao khuôn mặt nhỏ nhắn suy sụp, còn tưởng rằng Trường Ngô Công phụ thân sẽ giúp nàng, không nghĩ tới sẽ giúp Biển Thạch Sùng, nàng không kiên nhẫn nói: “Được rồi, được rồi, nhận một người là nhận, nhận một đám cũng là nhận!”

Biển Thạch Sùng hưng phấn hoa chân múa tay trong vui sướng, rất giống một cái bánh đang khiêu vũ. (Miu: ???=)) khó hiểu)

Mập Thiềm Thừ về mặt kích động, chỉ vào mặt mình, nóng bỏng nói: “Vậy còn ta?”

Tiêu Dao bắt đắc dĩ gật đầu, “Được!”

“Ha ha ha, Mập Thiềm Thừ ta cũng có nữ nhi!” Mập Thiềm Thừ với Biển Thạch Sùng tay cầm tay vui mừng, mặt tràn đầy hạnh phúc, một bên trầm mặc Kiểm Hạt cũng gọi lên khoe miệng.

Lục Xà Nữ thấy lão đại khoe miệng gọi lên, bật cười nói: “Ngũ độc tán nhân chúng ta vốn là nhất thể, hiện tại Dao nhi đều nhận bốn người chúng ta làm cha mẹ, như vậy lão đại...” Nói xong nàng nhú mày nhìn về phía Kiểm Hạt, về mặt chờ mong.

Nghe vậy, Trường Ngô Công, Biển Thạch Sùng, Mập Thiềm Thừ đều nhìn về phía Kiểm Hạt.

Kiểm Hạt không nghĩ làm hồng không khí, thân nhiên cười nói: “Ta cũng không có đứa nhỏ, nhưng thực chờ mong có người gọi ta là cha.”

Tiêu Dao ánh mắt hơi ngưng, tựa hồ nàng chủ động gọi người khác là cha, không có gì hứng thú, sở dĩ nhận thức Mập Thiềm Thừ, Trường Ngô Công, Biển Thạch Sùng là cha, là bởi vì bọn họ nhiệt tình không thể chối từ, hơn nữa nhìn qua đều thật tâm muốn yêu thương nàng.

Lục xà nữ ôm Tiêu Dao, ở bên tai nàng thấp giọng mê hoặc nói: “Dao nhi, nhiều cha cũng không tổn thất cái gì, người đều nhận thức ba cái vô dụng kia

làm cha, vì sao không tiếp thu lão đại làm cha đâu? Nhận thức hẳn làm cha còn tốt hơn a!”

Tiêu Dao bĩu môi, nói thầm nói: “Tốt gì chứ ?”

Lục Xà Nữ mê hoặc cười nói: “Lão đại thổi tiêu tốt lắm,khi ngươi thay quần áo, Xà Nữ mẫu thân nhìn ngươi cực kỳ trân trọng chiếc tiêu kia , chắc hẳn ngươi rất thích tiêu, kia nhận lão đại làm cha, chẳng phải là một chuyện tốt sao !”

Tiêu Dao có vài tia hứng thú, từ trên người Lục Xà Nữ bước xuống, đi đếntrước mặt Kiềm Hạt, tò mò hỏi: “Người biết thổi tiêu?”

Ánh mắt Kiềm Hạt hiện vẻ âm trầm, khẽ gật đầu.

Tiêu Dao mâu quang sáng ngời, chờ mong nói: “Vậy ngươi có thể hay không thổi một khúc cho ta nghe?”

Mập Thiềm Thừ lặng lẽ đi đếnbên người Lục Xà Nữ, thấp giọng nói: “Ngươi có ý tứ gì? Rõ ràng biết từ sauchuyện của Nhiễm Thiên Hồng, lão đại không hề đụng tới tiêu !”

Lục Xà Nữ thân nhiên gọi lên khoe miệng, không có trả lời.

Kiềm Hạt hạ mâu nhìn về phía Tiêu Dao mâu quang chờ mong, nhú mi thật lâu, trầm giọng nói: “Ta không có tiêu.”

Tiêu Dao nghịch ngợm cười, từ trong lòng xuất ra tiêu, Hoa Lạc Ly phi thân tiến lên ngăn lại Tiêu Dao, nhú mi nhắc nhở nói: ” Đã nói với ngươi, nó không thể tùy tiện xuất ra !”

Tiêu Dao ngăn người, cười nhẹ nói: “Không quan hệ, sẽ không biết .” Nói xong, đem tiêu đưa cho Kiềm Hạt : ” Thổi cho ta nghe được không?”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư huynh Triền Không Ngột* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Nữ Trang Lượng Tướng (4)

Kiềm Hạt hơi hơi nheo lại ánh mắt, cảm thấy nghi hoặc vì sao Hoa Lạc Ly đột nhiên ngăn cản Tiêu Dao đem tiêu đưa mình, ngược lại tiếp nhận tiêu, vẫn chưa thổi đi, mà là cảm quan sát kỹ nó.

Sức nặng tiêu này tựa hồ không giống với tiêu chính mình đã dùng, có chút quá nặng, Kiềm Hạt đem tiêu để tới bên miệng, tùy tiện thổi âm một lần, sừng sốt nửa ngày, hẳn thật không ngờ, nhìn tiêu không chớp mắt, âm sắc tiêu này dễ nghe và chuẩn hơn so với tiêu chính mình đã dùng, nhưng là trừ bỏ điểm ngoài ấy, tiêu này cũng không có gì dị thường.

Kiềm Hạt hiện vẻ do dự, lúc trước Thiên Hồng thực thích nghe thổi tiêu, chính mình học thổi tiêu là vì Thiên Hồng thích nghe. Mà khi mình học thổi được, muốn thổi cho nàng nghe, Thiên Hồng cũng đã yêu người so với chính mình càng biết thổi tiêu Tiêu Đăng!

Kiềm Hạt chuyển mâu nhìn lại Tiêu Dao, hơi hơi nhú mày, vì sao cảm giác đứa nhỏ này cùng Thiên Hồng rất giống? Vì sao hôm nay luôn nhớ tới Thiên Hồng!

Kiềm Hạt hơi hơi khổ sở, sau đó lại đem phiền muộn hoá thành âm luật thân nhiên thổi ra...

Tiêu Dao tập trung nghe, vẻ mặt sùng bái cùng say mê, lẳng lặng chờ đợi Kiềm Hạt thổi xong, nàng cười sáng lạn, điềm nhiên hỏi:” Kiềm Hạt phụ thân, ngươi có thể dạy ta thổi tiêu sao?”

Kiềm Hạt ngăn người, nhìn đứa trẻ trước mắt đang nimb cười ngọt ngào, không khỏi gật đầu, chờ lúc phản ứng lại hối hận đã muốn không kịp, Tiêu Dao đã ôm chân hắn, coa hứng cười nói:” Thật tốt quá! Kiềm Hạt phụ thân thổi tiêu thật dễ nghe, Dao nhi cũng muốn thổi nghe tốt như vậy!”

Nhìn bộ dáng Tiêu dao cao hứng, mâu trung Kiềm Hạt hiện lên một tia âm ám, thân mình cúi xuống ôm lấy Tiêu Dao, ôn nhu cười nói:” Vì sao thích thổi tiêu?”

Tiêu Dao chớp chớp mắt to linh động, ngọt ngào đáp:” Bởi vì thanh âm của tiêu thực sạch sẽ thực thuần túy.”

Ánh mắt Kiềm Hạt sừng sốt lại hiện lên một tia ưu thương, trả lời giống nhau, Thiên ồng năm đó cũng trả lời thế này, hẳn đã muốn phân biệt không rõ ràng đứa nhỏ trước đây là ai, nhưng hẳn có thể xác định, chính mình đã tìm được người ký thác, có lẽ đứa nhỏ này là trời cao ban chính mình, hẳn sùng nịch cười nói:” Dao nhi, ở lại Ngũ Độc đảo phụng bồi phụ thân có được không?”

Tiêu Dao ngọt ngào cười, lời nói dịu dàng cự tuyệt:” Về sau, ta sẽ thường xuyên đến Ngũ Độc đảo.”

Mâu trung Kiềm Hạt hiện lên một tia mát mắt thân nhiên, lại vẫn sùng nịch cười nói:” Cũng tốt, hiện tại phụ thân sẽ dạy ngươi thổi tiêu.”

Kiểm Hạt tập trung dạy Tiêu Dao, hai người tựa hồ thực sự quên ở đây còn có những người khác, Hoa Lạc Ly có chút ai oán nhìn Kiểm Hạt, trong lòng nói thầm, vốn đã điếu Hoả Diệu cùng Giang Mạt Hàn, muốn cùng vật nhỏ ở chung một mình, hiện tại lại học thói tiêu!

Hoa Lạc Ly hơi hơi nheo lại ánh mắt, dám đụng đến tập trung của Tiêu Dao cùng Kiểm Hạt, tà cười nói:” Ta cũng muốn học!”

Kiểm Hạt tự nhiên không có cự tuyệt, dạy một cái là dạy, dạy hai cái vẫn là dạy.

Mập Thiềm Từ một bên ngạc nhiên nói:” Lục Xà Nữ, lão đại giống như thay đổi!”

“Là sống.” Lục Xà Nữ cười đậm nói.

Trên mặt biển, một con thuyền giống như thuyền của Hắc Long đảo lắc lắc chạy.

“Giang Mạt Hàn, rốt cuộc ngươi có biết chèo thuyền hay không!” Hoả Diệu nhủ mảy nói, nói xong lại hướng tới bên ngoài mạn thuyền ỏi ra.

“Không biết.” Giang Mạt Hàn thản nhiên đáp.

“Cái gì!” Hoả Diệu hoảng sợ trừng mắt to, buồn bực nói:” Ngươi không biết chèo thuyền, gì chứ không ai chèo thuyền hả! Cái lão nhân chèo thuyền kia đâu?”

Giang Mạt Hàn thản nhiên nói:” Nhà đồ đưa chúng ta tới Hắc Long đảo đã sớm bị người Hắc Long đảo giết, người trên Hắc Long đảo tuyệt không cho phép những người khác biết vị trí cụ thể Hắc Long đảo, ta biết cũng chỉ là trùng hợp. Nếu như không phải chúng ta cùng Hoa Lạc Ly có quan hệ sư huynh đệ, sợ là chúng ta cũng đã sớm chết! Người trên Hắc Long đảo vốn là người của Hoa Lạc Ly, có thể nói cho chúng ta biết Hoa Lạc Ly đi Ngủ Độc đảo đã rất khó, muốn bọn họ đưa chúng ta đi Ngủ Độc đảo, đó là tuyệt đối không thể, bọn họ chỉ chèo thuyền trên biển không có mục đích sẽ phí thời gian!”

“Đi, tính ngươi nói đều là có lý! Nhưng là hiện tại ngươi sẽ không chèo thuyền, chúng ta cũng sẽ giống họ đi trên biển không có mục đích?” Hoả Diệu vô lực nói xong, lại xoay ra bên ngoài mạn thuyền ỏi ra, đối với hắn đi thuyền quả thực muốn lấy mạng hắn, nhưng là vì sư đệ, ỏi chết cũng đáng. (Chú: Anh đúng là đồ “mê trai”)

“Ta nghĩ đến nghiên cứu một chút, ta sẽ chèo được.” Giang Mạt Hàn thản nhiên nói.

“Cái gì!” Hoả Diệu rít gào.

Giang Mạt Hàn có chút bi thương nhìn về phía Hoả Diệu, trầm giọng nói:” Đáng tiếc ta thất bại.” Hiện tại lúc trước hắn đối với chỉ số thông minh của mình thực tin tưởng, nhưng là hiện tại thất bại, đối với hắn là một cái đả kích, cảm giác thất bại đúng là không phải dễ chịu.

Hoả Diệu giận dùng lỗ mũi thở khí phì phì ra, vừa muốn mở miệng mắng, nhưng là thuyền gặp một trận phiên giang đảo hải*, lại hướng tới bên ngoài mạn thuyền ỏi ra, ỏi xong, hắn cơ hồ hư thoát vô lực nói:” Hiện tại chúng ta làm sao bây giờ? Ta ỏi đến muốn chết! Tuyệt đối không còn mệnh cùng người tại đây đi trên biển!”

*Phiên giang đảo hải: Phiên giang đảo hải: Phiên giang: Khuấy sông, đảo hải: đảo biển => Lực lượng vô cùng to lớn.

Giang Mạt Hàn trầm tư thật lâu, cuối cùng miệng thản nhiên phun ra ba chữ:” Nhảy xuống biển.”

Hoả Diệu nghiêng răng nghiêng lợi nói:” Ta không có chán sống, muốn nhảy chính ngươi nhảy!”

Giang Mạt Hàn hơi hơi nhủ mảy, ngược lại nhìn về phía bánh lái, trầm giọng nói:” Ta không có khả năng sẽ không chèo.” Lúc trước mấy thứ này, mình chạm vào một lần có thể làm được, vì sao hôm nay lại nghiên cứu không ra chèo thuyền như thế nào?

Hoả Diệu miệt thị tà nghề Giang Mạt Hàn, hắn đã không còn khí lực để nói chuyện, ngược lại đối với sóng biển dồn dập, liền thề, không bao giờ tin tên đáng không tin cậy Giang Mạt Hàn!”

...

Trên Hắc Long đảo, Hoa Phiêu Miểu nghi hoặc hỏi thủ hạ, “Thuyền Hắc Long đảo của ta đâu?”

Người thủ vệ thấp giọng nói:” Bị hai cái sư huynh đệ tiểu thiếu chủ lấy đi rồi.”

Hoa Phiêu Miểu gãi gãi đầu, vuốt một đầu tóc bạc, nghiêng ngẫm cười nói:” Xem ra hai cái tiểu tử kia sẽ ở trên biển phiêu thật lâu.”

Người thủ vệ đồng ý gật đầu, trong lòng cười trộm, hai cái tiểu tử kia uy hiếp ta, còn muốn đem óc ta cho khi ăn, gấp báo ứng đi, cố tình chọn chiếc thuyền bị phá hư hỏng!

Lãnh Huyết vẫn ẩn nấp bên người Hoa Phiêu Miểu để bảo vệ hắn, lúc này đột nhiên xuất hiện trước mắt Hoa Phiêu Miểu, có chút lo lắng nói:”áo chủ, bánh lái thuyền Hắc Long đảo đã sớm hỏng rồi, buồm cũng có vấn đề không nhỏ, căn bản không thể đi xa, đã nhiều ngày gió biển rất lớn, hai cái tiểu tử kia có thể gặp nguy hiểm hay không?”

Hoa Phiêu Miếu giáo hoạt cười nói:” Cho bọn chúng phiêu mấy ngày, dù sao trên thuyền cũng có không ít lương thực, đợi ngày nào đó tâm tình ta tốt, lại đi cứu bọn họ!”

...

“Ta sẽ không, ngươi cũng không có khả năng biết.” Giang Mạt Hàn bắc đẩu nhìn Hoả Diệu.

Hoả Diệu đối với bánh lái phát giận, chân trái đá đá, chân phải đánh đánh, ngược lại đối với sóng đánh như điên, miệng hoàn toàn dùng sức ới ra, cực độ oán hận nhìn Giang Mạt Hàn, “Nếu như ta ở chỗ này ới chết, thành quỷ cũng không tha ngươi!”

Giang Mạt Hàn thần nhiên quát hấn liếc mắt một cái, lựa chọn không nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư huynh Triền Không Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Nữ Trang Lượng Tướng (5)

Sắc trời dần dần tối, gió biển gào thét thổi, Hoả Diệu ăn một ngụm bánh bao, lại ới một ngụm, mặt đã thành bộ dáng tiêu tụy.

Giang Mạt Hàn khẽ thờ dài một cái, thấp giọng nói:” Chỉ có thể nhảy xuống biển.”

Hoả Diệu đánh một cái rùng mình, vô lực nói:” Muốn nhảy chính ngươi nhảy, ta không biết bơi.”

Giang Mạt Hàn trầm mặc thật lâu, cởi áo khoác, vừa muốn chuẩn bị nhảy, lại nghe thấy tiếng rên của Hoả Diệu, “Ngươi sẽ không thật sự ném ta một mình đi?! Ngươi thật không có lương tâm! Nói như thế nào, ngươi cũng là sư huynh ta! Tuy rằng ngươi trước kia không ở Thần Y cốc, nhưng tối thiểu trên danh nghĩa! Ngươi là sư huynh a! Ngươi như thế nào có thể ném ta!”

Giang Mạt Hàn cười khổ bĩu môi, trầm thấp nói:” Ta bơi đến bờ, sau đó tìm thuyền tới cứu ngươi, ngươi ở chỗ này chờ ta.”

Hoả Diệu ai oán nhìn Giang Mạt Hàn, buộc miệng nói:” Ngươi không nói sớm!” Sớm biết vậy, sẽ không gọi hấn sư huynh!

Giang Mạt Hàn nhíu mày cười, mâu trung hiện lên một tia cười xấu xa, “Nói sớm, làm sao nghe thấy ngươi bảo ta sư huynh, tuy rằng không dễ nghe bằng Tiêu đệ, bất quá miễn cưỡng có thể nghe một chút!”

“Ngươi...” Hoả Diệu đem lời nằng nết vào trong bụng, để tránh người trước mắt không đến cứu mình, ngược lại thay thành một bộ dạng ủy khuất đáng thương nói:” Sư huynh, mạng của ta đã ở trong tay ngươi! Ngươi trăm ngàn đừng gấp trượt rút, trăm ngàn đừng chết đuối, trăm ngàn đừng gấp cá mập! Nhất định phải tìm người tới cứu ta!” (Chuối: Anh thật ghê gớm :3)

Nghe vậy, mặt Giang Mạt Hàn liền đen, người này rõ ràng là đang rửa chính mình! Ngược lại hừ lạnh nói:” Ở trên thuyền chờ ta!” Nói xong, phũ phũ một tiếng, Giang Mạt Hàn nhảy vào trong biển,

Hoả Diệu nhìn Giang Mạt Hàn bơi xa, ngẩn đầu nhìn hướng ánh trắng trên mặt biển, thờ dài:” Mặc dù có hi vọng hấn bị trượt rút hoặc là gấp được cá mập, nhưng là mệnh của ta nằm trên tay hấn, có lẽ nên phù hộ hấn bình an đi!”

Buồm bị sức gió phá nát, phát ra từng đợt tiếng nổ, Hoả Diệu lo lắng nhìn về phía buồm, đã thấy trên mặt mờ hồ xuất hiện một cái khe, sóng biển dùng sức đánh vào thân thuyền, có chút sợ hãi cuộn cuộn nổi lên trong lòng Hoả Diệu, mặt biển tối như mực, hơn nữa gió biển gào thét tiếng vang quỷ dị, Hoả Diệu dù sao cũng là đứa nhỏ bảy tuổi, không khỏi sợ hãi.

“Tê!” Một tiếng, buồm rạn nứt, thuyền bắt đầu nghiêng, một đợt sóng biển đánh úp lại, làm cho thân thuyền tan nát.

Tiêu Dao đối với tiêu dùng sức thôi, nhưng là giữa tiêu truyền ra thanh âm vẫn làm nàng rầu rĩ, căn bản không thể giống Kiếm Hạt phụ thần thoải dễ nghe như vậy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Dao nhăn lại, ngồi bên hồ có chút buồn bực, để chân trần ngâm trong nước biển, không một cục đá chỉ có nước biển cùng cát.

Hoa Lạc Ly lặng lẽ đi đến phía sau Tiêu Dao, tay vừa muốn chọt ở bụng vật nhỏ, lại nghe thấy thanh âm Tiêu Dao tức giận cùng ai oán:” Ngươi là người vô tâm, đừng làm phiền ta!”

Hoa Lạc Ly buồn bực nhíu mày, ngồi kế bên Tiêu Dao, nghi hoặc nói:” Tiêu Dao nhi làm sao vậy? Ai khi dễ ngươi?”

Từ khi chính mình không còn bớt, thay đổi nữ trang, Hoa Lạc Ly liền sửa lại xưng hô, không bao giờ kêu chính mình là xú sự đệ nữa, tiêu Dao nhi tiêu

Dao nhi, kêu không biết có bao nhiêu a dua.

Tiêu Dao miệt thị liếc trắng mắt, hừ lạnh nói:” Ngươi thật sự là đồ lừa gạt, khi ta còn bết, ngươi cả ngày chọc ta, hiện tại ta không có bết, biến đẹp, thái độ của ngươi hoàn toàn thay đổi! Còn nói cái gì không thích mỹ nhân, ta thấy là ngươi nhìn đến mỹ nhân liền mất hồn, ngay cả họ tên chính mình đều quên!”

Hoa Lạc Ly tà tà gọi lên khoé miệng, nhú mồm cười nói:” Ta là không thích mỹ nhân, nhưng là ta chưa nói qua không thích người xấu biến thành đẹp, ta chỉ là không thích mỹ nhân trời sinh thôi!”

Tiêu Dao hồ nghi nhìn Hoa lạc Ly, mắt đảo lại xem biến lớn, tức giận nói:” Ngươi thích người nào, không thích người nào, đều cùng ta không quan hệ, dù sao ngày ta sẽ mặc lại nam trang, ăn độc dược làm biểu hiện giả, ngươi cũng có thể một lần nữa bảo ta xử sự đi!”

Mâu thuẫn Hoa Lạc Ly hiện lên một tia mất mát, thờ dãi:” Đã qua hai ngày, chỉ còn một ngày.”

Tiêu Dao ngăn người, ngược lại hiểu được ý tứ Hoa Lạc Ly, đúng vậy, hôm qua ở Hắc Long đảo bởi vì xuất hiện Giang Mạt Hàn và Hoà Diệu, chính mình không thể bởi hắn, hôm nay lại bởi vì nhận thức người Ngũ Độc Tán làm cha mẹ, lại không có bởi hắn, tựa hồ thật sự chỉ còn lại một ngày.

Tiêu Dao đột nhiên vươn tay nhỏ bé bắt lấy ta Hoa Lạc Ly, đứng lên cười nói:” Chúng ta thi nhau kiếm võ sò đi!”

Hoa Lạc Ly hơi hơi nheo lại ánh mắt, nhìn khuôn mặt Tiêu Dao tươi cười, cũng gọi lên một chút cười sáng lạn.

Dưới ánh trăng, tìm võ sò rất là gian nan, Tiêu Dao đi đến địa phương rất xa, thật vất vả mới tìm được một cái võ sò xinh đẹp, vừa xoay người kiếm võ sò, lại kinh hãi kêu lên: “Hoà Diệu!”

Hoa Lạc Ly lo lắng chạy tới, ngược lại thấy người nằm trên bãi biển, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoà Diệu tiền tuy vô lực, hai mắt gắt gao nhắm lại, Hoa Lạc Ly cũng lo lắng lên, một phen ôm lấy Hoà Diệu hướng đảo chạy tới.

...

“Hoà Diệu”... Tiêu Dao lo lắng hô.

“Rất nhanh sẽ tỉnh lại, hắn là không có trở ngại.” Hoa Lạc Ly có chút khàn khàn nói.

Tiêu Dao gật gật đầu, nếu không cứu kịp, nếu không phải kiếm võ sò phát hiện Hoà Diệu, lại trễ nửa canh giờ, hắn có lẽ bởi vì mũi miệng ở trong nước biển mà nghẹn chết.

“Khụ ... Khụ...” Một trận ho khan, Hoà Diệu vô lực mở mắt, ngược lại nhìn về phía tiểu cô nương có vẻ mặt lo lắng bên giường.

Ánh mắt Hoà Diệu nháy mắt ngốc lăng, tiểu cô nương trước mắt có ánh mắt rất được, cùng ánh mắt sư đệ giống nhau, giữa xấu xa còn có ấm áp, cái mũi đáng yêu cùng sư đệ rất giống nhau, thật đáng yêu nha!

Này không phải là sư đệ của mình trong mộng sao? Nhưng là vì sao lại là một nữ hài tử?

Búi tóc kiểu sơ nữ hài tử, tuy rằng búi tóc này thực thích hợp với nàng, làm cho nàng có vẻ càng linh động! Mặc một thân hồng y xinh đẹp, xinh đẹp tựa như một con bướm.

Thật sự giống như sư đệ nha! Nhưng vì sao lại là nữ?

Hoà Diệu buồn bực trừng mắt nhìn nàng, bên tai truyền đến thanh âm cô gái, “Hoà Diệu, ngươi không sao chứ?”

Đi? Thanh âm cũng cùng sư đệ giống như nhau nha! Hoà Diệu theo bản năng lắc lắc đầu.

Tiêu Dao ôn nhu cười, thờ dãi một hơi nhẹ nhõm nói:” Không có việc gì là tốt rồi!”

Ánh mắt Hoà Diệu nhìn tiểu cô nương tươi cười mà sững sốt, nụ cười này cũng giống hệt sư đệ a! Nếu như sư đệ thật sự là nữ nhân thì tốt rồi! Chính mình có phải hay không đang nằm mơ?

Hoà Diệu trừng mắt nhìn nàng, lại nhắm mắt, lại mở mắt, lặp lại rất nhiều lần, xác định chính mình không phải đang nằm mơ, thế này mới chú ý tới bên người tiểu cô nương nguyên lai còn có một người mình quen biết.

Hoà Diệu nhíu mi nhìn về phía Hoa Lạc Ly, tức giận hỏi:” Yêu nghiệt, ngươi đem sư đệ ta quải đi nơi nào? Sư đệ ta đâu?”

Hoa Lạc Ly cười khò lắc lắc đầu, lúc này thế nào quên vật nhỏ vẫn đang mặc nữ trang, nếu không phải chút nữa Hoà Diệu tuyệt chết, chính mình tuyệt đối sẽ không quên!

Hoa Lạc Ly chỉ chỉ tiểu cô nương nói:” Không phải ở trước mắt sao?”

Hoà Diệu nhu nhu ánh mắt, lại nhìn kỹ tiểu cô nương, nhíu mi nói:” Tiểu cô nương này cùng sư đệ xác thực rất giống nhau, bất quá nàng là nữ, làm sao có

thê là sư đệ!”

Tiêu Dao phiết phiết, dùng sức vỗ đầu Hoả Diệu, âm thanh lạnh lùng nói:” Là ta! Tiêu Dao!”

“Cái gì?” Hoả Diệu kinh ngạc nhìn về phía tiểu cô nương, lấy tay che má phải tiểu cô nương trước mắt, trái nhìn phải nhìn, sau khi nhìn thật lâu, ngây ngốc hỏi:” Sư đệ, người mặt quần áo nữ oa nhi làm cái gì? Bớt của người biến mất rồi?”

Tiêu Dao phốc bật cười, bắt đắc dĩ nói:” Không còn bớt khó coi sao?”

“Đẹp mặt a, mặt đương nhiên đẹp! Nhưng là làm sao không có?” Về mặt Hoả Diệu vẫn như cũ buồn bực, bắt quả ánh mắt lại gắt gao nhìn chăm chăm mặt Tiêu Dao, tựa hồ một khắc cũng không muốn đem ánh mắt dời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư huynh Triền Không Ngột* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Nữ Trang Lượng Tướng (6)

“Không có chính là không có, người không cần hỏi nhiều như vậy!” Tiêu Dao lấy qua một chén được đưa cho Hoả Diệu, bắt đắc dĩ nói:” Nhưng thật ra người, làm sao lại ra như thế này? Mau đem được uống đi!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoả Diệu nhăn lại, vừa muốn khóc, Tiêu Dao cũng đã đem được đưa đến bên miệng hắn, âm thanh lạnh lùng nói:” Không được khóc, ta đã bỏ thêm cam thảo sẽ không đắng lắm.”

Hoả Diệu chớp chớp ánh mắt ủy khuất, bắt đắc dĩ đem được ừng ực ừng ực nuốt xuống, xác định đối phương là sư đệ, về mặt mờ mịt nói:” Sư đệ thật là người a?”

Đã nói nửa ngày, hiện tại hắn mới tin tưởng mình là chính mình? Tiêu Dao bĩu môi, bắt đắc dĩ gạt đầu.

Được Tiêu Dao khẳng định, Hoả Diệu liền phi tới, quần lấy Tiêu Dao giống như bạch tuyết, tựa vào bên tai nàng, âm thanh khàn khàn nói:” Ta thật sự rất nhớ người a! Thời điểm sóng biển đánh nghiêng thuyền, ta đã nghĩ mình sẽ chết rất nhanh, khi đó trong đầu ta chỉ có người, sư đệ!”

Vừa thông suốt làm nũng, sau đó Hoả Diệu buông Tiêu Dao ra, trừng mắt nhìn nàng, mờ mịt nói:” Sư đệ, người vì sao mặc nữ trang nha? Tuy rằng rất xinh đẹp. Nhưng là kì quái sao ấy!”

“Kỳ quái? Làm sao kỳ quái? Rất được, thật đáng yêu!” Hoa Lạc Ly vừa nói vừa đem Tiêu Dao để ở sau lưng mình, miễn cho Hoả Diệu lại phi tới.

Tiêu Dao cười khò lắc đầu, thản nhiên nói:” Mặc chơi thôi, nếu thấy khó coi ta sẽ đi đổi.” Tiêu Dao cảm thấy nhẹ nhõm thở dài một hơi, cũng may Hoả Diệu chỉ cho là chính mình là nam phần nữ trang.

Hoả Diệu giữ chặt Tiêu Dao, dùng sức lắc đầu nói:” Đừng đổi, đừng đổi, ta còn không thấy đủ, cứ để cho ta nhìn tiếp!”

Hoả Diệu đi vòng quanh Tiêu Dao một vòng rồi lại một vòng, cuối cùng thờ dài, về mặt đau khổ nói:” Sư đệ, nếu người có muối muối thì tốt rồi!”

“Muối muối?” Tiêu Dao hiện về mờ mịt.

Hoa Lạc Ly lại đoán được ý trong lời nói Hoả Diệu, nhủ mảy mà cười nói:” Người có muối muối, hắn sẽ thú muối muối người làm vợ!”

Hoả Diệu lần đầu cho Hoa Lạc Ly một cái tươi cười, “Đừng nha! Muối muối sư đệ nhất định xinh đẹp, đáng yêu giống sư đệ, nếu có một cái nương tử như vậy, thật sự là phúc khí!” Hoả Diệu lâm vào say mê, giữa mắt to lộ ra hào quang hưng phấn.

Khoé miệng Tiêu Dao hơi hơi run rẩy, có chút không được tự nhiên nói:” Hoả Diệu người còn chưa khỏi hẳn, nhanh đến trên giường đi, ta đi trước thay quần áo.”

Hoả Diệu lại ngăn Tiêu Dao, về mặt ủy khuất nói:” Cho ta xem thêm chút lát, về sau nhất định ta sẽ tìm một cái nương tử như vậy!”

Tiêu Dao tiến thối không được, vào lúc này cửa bị đẩy ra, lại nghe thấy thanh âm phủ mị của Lục Xà Nữ vang lên, “Nữ nhìn ngoan, mẫu thân làm cho người một đôi giày thêu, lại đây thử xem coi vừa chân không!”

Ánh mắt Hoả Diệu sững sờ, Hoa Lạc Ly bắt đắc dĩ vượt cái trán, nguyên bản còn tưởng rằng giấu diếm được Hoả Diệu, xem ra vẫn bị bại lộ.

Hoả Diệu mờ mịt nhìn phía Lục Xà Nữ đẩy cửa mà vào, nghi hoặc nói:” Tỷ tỷ, người nói Tiêu Dao là nữ nhi người?”

“Tỷ tỷ?” Lục Xà Nữ mặt mày hớn hờ nói:” Ngươi, tiểu oa nhi này thật đáng yêu, miệng cũng đủ ngọt!” Thấy tiểu hài tử đẹp mặt, Lục Xà Nữ liền mất đi không chế, một phen ôm lấy Hoả Diệu, sủng nịch cười nói:” Tiểu Dao thật ra là nữ nhi ngoan ta vừa nhận, ngươi xem nàng xinh đẹp sao?”

“Nàng là nữ?” Hoả Diệu đề thấp thanh âm hỏi.

Lục Xà Nữ cười nói:” Đương nhiên là nữ, bằng không ta như thế nào kêu nàng là nữ nhi?”

Hoả Diệu chuyển mâu nhìn về phía Tiểu Dao, ánh mắt Tiểu Dao hiện vẻ né tránh.

“Sư đệ? Ngươi là nam hay nữ?” Hoả Diệu từ trên người Lục Xà Nữ nhảy xuống, đi đến gần Tiểu Dao, ánh mắt nghiêm túc không thích lừa gạt.

Tiểu Dao không khỏi lui về phía sau thấp giọng nói:” Ngươi đều bảo ta sư đệ không phải sao?”

“Là nam? Chúng ta đây cùng nhau tắm rửa!” Hoả Diệu nheo lại ánh mắt, không có đáng yêu như lúc này, chỉ có khí phách cùng nghiêm túc, dù sao cũng là người hoàng thất, khí phách khi nói chuyện không thể không có.

Hoa Lạc Ly tiến lên dùng sức đẩy Hoả Diệu ra, âm thanh lạnh lùng nói:” Ngươi dọa đến tiểu Dao nhi!”

Hoa Lạc Ly không tiến lên thì tốt, vừa tiến lên, hoàn toàn trở thành đối tượng Hoả Diệu trút giận, Hoả Diệu từ trong lòng lấy ra tam phi đao đánh úp về phía Hoa Lạc Ly, âm thanh giận dữ nói:” Ngươi đã sớm biết đúng hay không?”

Khinh công Hoa Lạc Ly chợt loé, đem tất cả phi đao đá trở về, trầm giọng nói:” Không phải nàng nói cho ta biết. Ngươi không biết, chỉ có thể nói năng lực quan sát chính ngươi không mạnh, không thể trách bất luận kẻ nào!”

“Vi sao không nói cho ta biết!” Hoả Diệu lấy ra ba cái phi đao, cùng ba cái phi đao đối diện đang bay đến, đem cả sáu phi đao này đánh úp Hoa Lạc Ly.

“Nàng không thể nói cho bất luận kẻ nào, nếu như nói, sẽ không được ở lại Thần Y cốc! Ngươi hi vọng nàng sẽ rời khỏi Thần Y cốc?” Hoa Lạc Ly từ bên hông rút ra nhuyễn kiếm, vũ đạo múa kiếm mềm nhẹ tuyệt đẹp, gió từ kiếm phát ra đem sáu phi đao thay đổi phương hướng, đều cắm vách tường trong phòng.

Hoả Diệu cau mày, lại tựa hồ ý nghĩa trong đầu không được bình ổn, vừa muốn lấy phi đao trong tay ra, lại nghe thanh âm Tiểu Dao tức giận, “Đù, đừng đánh! Ta là nữ, là nam, có gì khác nhau? Vì sao lại tức giận? Vì sao lại trách ta!”

Hoả Diệu ngăn người, có chút tự trách cúi đầu, trầm giọng nói:” Ta không thích cái gì cũng không biết.” Hiện nhiên nhìn bộ dáng Tiểu Dao tức giận, khí thế của hắn liền không có, ngược lại, trở thành bộ dáng ủy khuất.

Tiểu Dao khề thờ dài một cái, thấp giọng nói:” Nếu như không đối gạt ngươi, gia gia sẽ không cho ta ở lại Thần Y cốc, cốc quy Thần Y cốc, ngươi chẳng lẽ không biết sao?”

Hoả Diệu nhủ mày nhớ lại cốc quy, đột nhiên giật mình lại, khuôn mặt nhỏ nhắn nháy mắt liền suy sụp xuống, uỷ khuất hấp hấp cái mũi nói:” Nhưng là, nếu như ngươi nói cho ta biết, ta sẽ không nói cho người khác! Ta chán ghét so với Hoa Lạc Ly biết trẻ hơn!”

Khoé miệng Tiểu Dao không khỏi run ẩy một chút, cuối cùng cũng hiểu ra được nguyên nhân làm hắn tức giận, Tiểu Dao về mặt bất đắc dĩ nói:” Là Hoa Lạc Ly phát hiện ta là nữ, cũng không phải ta nói cho hắn biết, hơn nữ gần đây ta mới biết việc hắn biết ta là nữ.”

“Thật sự?” Hoả Diệu chớp chớp mắt to, mắt to đen thui lông lánh gắt gao nhìn chăm chăm Tiểu Dao.

Tiểu Dao rất bất đắc dĩ gật đầu thật mạnh.

Hoả Diệu lại phi tới thật mạnh, đáng tiếc lần này không có bỏ nhào vào Tiểu Dao, ngược lại bị Hoa Lạc Ly thủ vững trước ngực chặn lại.

Hoa Lạc Ly tà giơ lên khoe miệng, trêu tức nói:” Hiện tại ngươi biết tiểu Dao nhi là nữ, cũng không thể tùy tiện ôm! Lúc trước ngươi ôm, người khác nhiều lần nói ngươi là đoạn tụ, hiện tại nếu ngươi lại tùy tiện ôm, có thể làm hỏng danh tiết tiểu Dao nhi!”

Hoả Diệu bĩu môi, thực bất đắc dĩ gật đầu, tuy rằng không muốn đồng ý lời Hoa Lạc Ly, nhưng là đạo lý này Hoả Diệu vẫn biết, hiện tại sư đệ cũng không phải là sư đệ, là một nữ nhi oa, cũng không thể giống như trước.

Hoả Diệu có chút lo lắng nói:” Ngươi đột nhiên đòi nữ trang, chẳng lẽ không định trở về Thần Y cốc sao?”

Tiểu Dao cười nhẹ lắc lắc đầu, “Ta còn muốn về Thần Y cốc, đến lúc đó ta còn là sư đệ ngươi, ngươi cũng không nên làm lộ! Trăm ngàn không thể cho người khác biết ta là nữ, cũng không thể cho gia gia biết ngươi đã muốn biết ta là nữ!”

Hoả Diệu gật đầu thật mạnh, nháy mắt to, ngọt ngào cười nói:” Sư đệ, hoàn hảo ngươi không có muội muội.”

Tiểu Dao có chút không hiểu.

Hoa Lạc Ly trêu tức cười nói:” Ngươi nếu có muội muội, hẳn sẽ không biết nên thú người nào!”

Miệng Hoà Diệu giờ lên một chút đáng yêu vô địch cười, chính là tươi cười thiếu một cái răng, có chút làm cho người ta muốn bật cười, hẳn hồn dỗi hời”
Sư đệ, về sau khi chúng ta lớn lên, ngươi gả cho ta được không?”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huyền Triển Không Ngớt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Gặp Phục Hi Cầm (1)

Tiêu Dao hơi hơi nheo lại ánh mắt, mâu trung nhanh chóng hiện lên một tia giao hoạt cười xấu xa, cố ý cuối đầu, về mặt thẹn thùng nói:” Ta sớm nghĩ tốt bộ dáng phu quân tương lai thế nào, về sau nếu như chúng ta lớn lên, ngươi có thể giống với người trong suy nghĩ ta, như vậy, ta nghĩ ta sẽ đáp ứng!”

“Thật sự?” Hoà Diệu kích động nháy mắt to, về mặt hiếu kì nói:” Vậy giấc mộng phu quân của ngươi, bộ dáng ra sao?”

Đỏ ửng chậm rãi hiện lên hai má, mâu quang linh động mờ mịt nhìn biến lớn phía ngoài cửa, loé nhẹ ý khát khao, ngay cả khi tuổi nhỏ, nhưng là dù sao cũng là nữ tử, mặc kệ nhiều ít, đều đã có nồng đậm hy vọng.

Khoé miệng Tiêu Dao giờ lên một chút mỉm cười mang theo tà mị, chậm rãi mở miệng nói:” Trưởng thành không có gì trói buộc, gió thổi bay tóc dài, bộ dáng hẳn thực tiêu sái! Không cần hẳn có bao nhiêu tuấn mỹ, không cần có địa vị rất cao, chỉ cần trong mắt hẳn có tình yêu chân thực, tình yêu này chỉ đối với một mình ta! Hi vọng hẳn có thể giống Kiềm Hạt phụ thân biết thổi tiêu, giai điệu duyên dáng từ trong miệng hẳn chậm rãi thổi ra, mỗi một cái giai điệu phảng phất đều có thể tác động đến lòng ta, mỗi một cái ánh mắt chỉ có ta biết, chỉ thổi tiêu âm của ta và hẳn.”

Hoà Diệu tiến lên kéo tay nhỏ bé của Tiêu Dao, về mặt kiên định nói:” Ta nhất định sẽ trở thành người như vậy!”

Hoa Lạc Ly hơi hơi nheo lại ánh mắt, vừa nãy hẳn vẫn gắt gao chú ý ánh mắt Tiêu Dao, hẳn biết ngay từ đầu là Tiêu Dao muốn làm khó Hoà Diệu, nhưng là từ sau khi nhìn biến lớn, ánh mắt mang theo hy vọng kia không phải là giả.

Trong tâm nâng có hi vọng người, thật là hạng người như vậy sao?

Đột nhiên Hoa Lạc Ly phân tán tóc dài, ba ngàn tóc dài chậm rãi rơi ra dừng ở đầu vai, gió biến ngoài cửa sở hơi hơi thổi tới, thổi bay vài sợi tóc, giữa mắt xéch mị hoặc hiện lên một tia mê hoặc, khoé môi hẳn hơi hơi cong lên, cười vô cùng yêu nghiệt mê người, âm thanh nhẹ nhàng nói:” Tiểu Dao nhi, sư huynh ta tiêu sái sao?” (Chuối: Rất tiêu sái, tương tượng chảy nước miếng >”<)

Tiêu Dao chuyển mâu nhìn lại, ánh mắt hơi hơi hoảng hốt.

Hoà Diệu gặp Tiêu Dao thất thần, có chút ăn dấm quả trách nói:” Một điểm cũng không tiêu sái! Cứ như cái nữ nhân!”

Nghe vậy, sắc mặt Hoa Lạc Ly hiện lên vài tia kinh ngạc, Tiêu Dao hơi hơi mỉm môi, giống như đang cười trộm.

Hoa Lạc Ly lấy ra tiêu bên hông, đây là lúc trước cùng Tiêu Dao hướng Kiềm Hạt học thổi tiêu, tiêu này là do Mập Thiềm Thừ lấy đến, sau Hoa Lạc Ly vẫn để bên người.

Hoa Lạc Ly hơi hơi nheo lại ánh mắt, mâu quang mang theo vài tia khiêu khích hướng Hoà Diệu, tà cười nói:” Ngươi cảm thấy ta không tiêu sái, không có nghĩa là tiêu Dao nhi không thấy ta tiêu sái! Tương lai Tiêu Dao nhi sẽ gả cho ai, liền xem ai thổi tiêu tốt! Bất quá ta hiện tại cũng đã biết thổi, cho dù hiện tại ngươi học, chỉ sợ so ra cũng kém ta!”

Nói xong Hoa Lạc Ly hơi hơi hít một hơi, nhớ lại thủ khúc hôm nay Kiềm Hạt thổi, đem tiêu để ở bên miệng, mỉm cười thổi.

Bởi vì thủ khúc kia quá mức ưu thương cùng phiền muộn, hẳn hơi hơi đem một ít âm thấp sửa thành âm cao, nháy mắt khúc nhạc thay đổi bộ dáng, từ ưu thương phiền muộn, biến thành vài tia nghiền ngẫm hoạt bát.

Tiêu Dao tròn mắt há mồm nhìn Hoa Lạc Ly, hôm nay rõ ràng là cùng hẳn học, vì sao hẳn đã có thể đem một khúc hoàn toàn thổi ra, hơn nữa chính mình còn có thể sửa đổi âm điệu.

Vì sao chính mình thổi, lại rầu rĩ, một điểm cũng không dễ nghe?

Tiêu Dao có chút tự biết xấu hổ cuối đầu, có chút hoài nghi chính mình có thể hay không quá ngu ngốc, rõ ràng là cùng nhau học tập, vì sao chính mình lại kém nhiều như vậy?

Hoà Diệu thấy ánh mắt Tiêu Dao âm trầm, dùng sức đẩy Hoa Lạc Ly, âm thanh trĩu trích nói:” Ngươi thổi một điểm cũng không tốt, rõ ràng sư đệ không thích, ngươi xem một điểm hứng thú nàng cũng không có, tựa hồ còn không thích, nhất định chán ghét ngươi thổi khúc!”

Hoa Lạc Ly kinh ngạc nhìn về phía Tiêu Dao, lúc trước thổi tiêu thái độ còn tốt, tựa hồ xem nhẹ tâm tư vật nhỏ, Hoả Diệu nhắc tới mới tỉnh, Hoa Lạc Ly cũng nhìn ra ánh mắt Tiêu Dao âm đậm, có chút mờ mịt nói:” Tiêu Dao nhi, ngươi không thích ta thổi khúc sao? Là vì ta tự tiện sửa lại thủ khúc của Kiềm Hạt thúc thúc, cho nên ngươi mất hứng?”

Tiêu Dao có chút không được tự nhiên lắc lắc đầu, thấp giọng nói:” Rất êm tai.”

Lời này ngược lại làm cho Hoả Diệu cùng Hoa Lạc Ly nghi hoặc, để nghe? Kia vì sao về mặt còn phiền muộn?

Lục Xà Nữ ở một bên vẫn lẳng lẳng nhìn trò khôi hài của ba đứa nhỏ, hiện tại xem bọn hắn yên tĩnh lại, có chút buồn cười nói:” Nữ nhi ngoan của ta, xem ra vẫn là ta hiểu biết nhất!”

Lục Xà Nữ đi đến bên người Tiêu Dao,捏捏 khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Dao, sùng sục cười nói:” Là vì cùng tiểu thiếu chủ cùng nhau học thổi tiêu, hắn học xong, nhưng ngươi lại không có học được, trong lòng khó chịu đi?”

Tiêu Dao ngẩn người, mờ mịt nói:” Xà Nữ mẫu thân, ngươi làm sao có thể biết ta nghĩ cái gì?”

Khoé miệng Lục Xà Nữ giờ lên một chút ảm áp mỉm cười, ôn nhu nói:” Xà Nữ mẫu thân vốn có một tỷ tỷ, ừ nhỏ tỷ tỷ liền so với ta thông minh hơn, trong lúc học nàng cũng tốt hơn ta, khi đó tâm sự của ta cũng giống ngươi, cho nên liếc mắt một cái có thể nhìn ra ngươi đang suy nghĩ cái gì!”

Tiêu Dao bĩu môi, nhỏ giọng than thở nói:” Ta không phải ghen tị Hoa Lạc Ly thông minh, ta chỉ hơi giận chính mình, vì sao hắn đã có thể thổi khúc, có thể sửa khúc, nhưng là, rõ ràng cùng nhau học tập, tiêu âm của ta lại đều thổi không được.”

Hoa Lạc Ly hiểu được tâm tư vật nhỏ, ngược lại, tiến lên bám vào bên tai Tiêu Dao nhẹ giọng nói:” Là vì tiêu ngươi thổi không giống với, không phải vấn đề của ngươi.”

“Ta...” Hoa Lạc Ly che lại miệng Tiêu Dao, ngược lại, cười đậm với Lục Xà Nữ nói:” Vũ nuôi, ngươi đi ra ngoài một chút được không? Ta có lời muốn nói riêng với tiểu Dao nhi.”

Lục Xà Nữ muốn lắc đầu cự tuyệt, có thể thấy được ánh mắt Tiêu Dao cũng muốn chính mình rời đi một chút, bất đắc dĩ nói:” Dao nhi, nếu như là giày không vừa chân, liền đến tìm Xà Nữ mẫu thân, ta về phòng trước!”

Tiêu Dao mỉm cười gật đầu, nhìn theo Lục Xà Nữ rời đi.

Hoa Lạc Ly nhìn về phía Hoả Diệu, Hoả Diệu bĩu môi nói:” Ta cũng sẽ không rời đi!”

Hoa Lạc Ly cười nhẹ, dù sao Hoả Diệu biết bí mật tiêu này, hắn ở lại cũng được.

Hoa Lạc Ly đem tiêu của mình đưa cho Tiêu Dao, cười nói:” Ngươi thử tiêu này xem.”

Tiêu Dao gật gật đầu, ngược lại bắt đầu thổi tiêu, ánh mắt sùng sục, chẳng những tiêu này âm chuẩn, còn có thể thổi thành điệu.

Tiêu Dao kinh ngạc nhìn Hoa Lạc Ly, ngược lại đem tiêu của mình giao cho Hoa Lạc Ly, trầm giọng nói:” Ngươi thử thổi xem.”

Quả nhiên Hoa Lạc Ly thổi giống như lúc trước Tiêu Dao thổi, âm thanh tiêu rầu rĩ.

“Vì sao Kiềm Hạt phụ thân có thể thổi tốt lắm?” Tiêu Dao nghi hoặc hỏi.

Hoa Lạc Ly cười đậm nói:” Ngươi nghe lại ta thổi!” Hoa Lạc Ly âm thầm vận khí, dùng nội lực để tiêu phát ra âm thanh,

“Sao lại thế này?” Tiêu Dao càng nghi hoặc.

Hoa Lạc Ly cười ta giải thích nói:” Lúc trước hắn là Kiềm Hạt thúc thúc dùng nội lực phát ra âm thanh, tiêu này chỉ có dùng nội lực thổi, âm điệu mới không thay đổi.”

“Nhưng là Kiềm Hạt phụ thân rõ ràng không có phát hiện tiêu này kì lạ, vì sao hắn muốn dùng nội lực thổi?” Tiêu Dao nháy mắt to linh động, ngược lại mờ mịt nói:” Chẳng lẽ hắn phát hiện, lại làm bộ như không phát hiện?”

Hoa Lạc Ly hơi hơi hơi nheo lại ánh mắt, cười đậm nói:” Hắn không có khả năng biết, gia gia đã nói, Nữ Oa Thạch vẫn là thứ khó nhất mà mọi người tìm kiếm, căn bản không có người nghĩ đến Nữ Oa Thạch sẽ ở trong tiêu, cho dù hắn phát hiện ra tiêu có cái gì kì lạ, tất nhiên cũng không nghĩ đến cùng Nữ Oa Thạch có liên quan.”

Tiêu Dao nhíu mi nói:” Đó là vì sao Hảo hảo, vì sao hắn muốn dùng nội lực thổi tiêu?”

“Có lẽ là thói quen đi, nghe nói hắn học thổi tiêu là ở Tiêu Âm phái học được, Tiêu Âm phái đều là dùng nội lực phát ra âm thanh.” Hoa Lạc Ly giắt tóc bên tai Tiêu Dao lên, ôn nhu cười nói:” Cho nên không phải tại ngươi, không cần cảm thấy chính mình ngốc, ngươi so với ai khác đều thông minh!”

Tiêu Dao khẽ gật đầu, lại một lần nữa nghe ba chữ Tiêu Âm phái, nàng cảm thấy đối với Tiêu Âm phái tò mò lại nổi lên.

Hoà Diệu gặp Tiêu Dao thổi thổi tiêu Hoa Lạc Ly, gặp Hoa Lạc Ly thổi thổi tiêu Tiêu Dao, sắc mặt trầm xuống, một phen đoạt lấy hai chiếc tiêu, dùng sức chà lau, tức giận nói:” Các ngươi thật không vệ sinh!”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư huynh Triền Không Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Gặp Phục Hi Cầm (2)

Hoa Lạc Ly nheo lại ánh mắt, biết Hoà Diệu đang kiêng kị cái gì, ngược lại, cố ý ôm lấy Tiêu Dao nói:” Tiêu Dao nhi, ngươi hôn ta một cái được không?”

Tiêu Dao dùng sức đẩy hấn ra, âm thanh tức giận nói:” Ta không cần!”

Hoà Diệu tiến lên bảo vệ Tiêu Dao, chỉ vào Hoa Lạc Ly mắng to nói:” Ngươi thật không biết xấu hổ! Lúc này còn nói ta không thể tùy tiện ôm sư đệ, giờ chính mình còn ôm, còn muốn sư đệ thân ngươi! Ngươi muốn huỷ danh tiết sư đệ sao?”

Hoa Lạc Ly tà mị cười nói:” Ta muốn nàng bị huỷ danh tiết, như vậy nàng liền là của ta, người không biết lượng sức, sẽ không thể nhìn trộm!” Khi Hoa Lạc Ly nói đến bốn chữ “không biết lượng sức”, cố ý tà nghệ nhìn Hoà Diệu

Hoà Diệu gắt gao nhú mày, ngược lại, đột nhiên xoay ngươi ôm lấy Tiêu Dao, dưới tình huống Tiêu Dao chưa kịp phản ứng, cánh môi phàn đô đô đã muốn bay nhanh trên khuôn mặt Tiêu Dao hạ xuống cái hôn, buồn bực trừng hướng Hoa Lạc Ly, hừ lạnh nói:” Ta thân qua sư đệ, ôm qua sư đệ, sư đệ là của ta, ai cũng không thể cướp đi!”

Tiêu Dao từ trong ngực lẳng lấy lại tinh thần, dùng sức đá Hoà Diệu một cước, giận dữ hét:” Ngươi làm cái gì vậy! Ngươi nghĩ rằng ta và ngươi là cái gì? Thân một chút, ôm một chút, nhất định phải là của ngươi!”

Hoà Diệu ăn đau thân mình ngồi xồm xuống, xoa chân, tội nghiệp nói:” Sư đệ, ngươi không cần tức giận, ta chỉ là...” Hấn uỷ khuất cúi đầu, cực kì nhỏ giọng nói:” Chỉ là sợ ngươi thích Hoa Lạc Ly, ta biết hấn lớn lên đẹp mắt, nhưng là về sau ta lớn lên nhất định cũng không khó coi, người khác đều nói, chờ sau khi ta lớn lên nhìn xem được lắm, nói không chừng so với Hoa Lạc Ly nhìn qua còn yêu nghiệt tiêu sái hơn! Ngươi không cần thích hấn!”

Tiêu Dao hơi hơi nhú mày, đột nhiên Hoa Lạc Ly đem Tiêu Dao ôm lấy, mặt khác nụ hôn bay nhanh ở hai má Tiêu Dao hạ xuống, tà mị cười têu tếu nói:” Hấn thân qua, ta cũng muốn thân! Ngươi là nương tử tương lai của ta!”

Tiêu Dao mặt mày suy sụp, nhìn nhìn vẻ mặt yêu nghiệt Hoa Lạc Ly, lại nhìn Hoà Diệu có vẻ mặt uỷ khuất, nàng không mắng bất luận kẻ nào, mà là xoay nời rời đi nơi này, nàng cũng không muốn ở lại trong này náo, âm thầm thề, hai người này đã đủ đau đầu, tuyệt đối lại không thể cho người khác biết mình là nữ, bằng không phiền cũ đủ chết!

“Sư đệ, ngươi đi đâu đó?”

“Tiêu Dao nhi, ngươi đi đâu đó?”

Tiêu Dao hừ lạnh nói:” Ngủ! Ai cũng không cho phép đi cùng, nếu ai đi cùng, ta lớn lên gả cho người còn lại!”

Lời uy hiếp này, hiển nhiên rất hữu dụng, Hoà Diệu cùng Hoa Lạc Ly đều nhìn thoáng qua, ánh mắt giống như chiến hoả, nhưng là ai cũng không dám đi theo.

Sau khi Tiêu Dao rời đi, sau một hồi, Hoa Lạc Ly đánh vỡ yên tĩnh, trầm giọng hỏi:” Như thế nào không thấy Giang Mạt Hàn? Người khác đâu?”

Hoà Diệu dùng sức vỗ cái trán, chính mình như thế nào đem Giang Mạt Hàn quên đi, ngưng trọng nói:” Thuyền không thể bơi, Giang Mạt Hàn nhảy xuống biển, muốn bơi vào bờ tìm người cứu ta, nhưng là không đợi hấn đến, sóng biển đã đánh nghiêng thuyền, ta bị chìm trong nước, sau bị sóng biển đánh tới Ngủ Độc đảo.”

“Hấn nhảy xuống biển? Còn muốn bơi vào bờ tìm người?” Hoa Lạc Ly mím môi nhin cười, hỏi:” Ngươi cũng biết, vì sao Hắc Long đảo khó bị phát hiện?”

Hoà Diệu mờ mịt lắc đầu.

“Bởi vì vị trí hải vực của Hắc Long đảo có rất nhiều đàn cá mập!” Hoa Lạc Ly nhìn sức trời ngoài cửa sổ, tiếc hận lại nói:” Thời gian đã qua lâu như vậy, có lẽ hấn đã sớm nằm trong bụng cá mập!”

Hoà Diệu gắt gao nhú mày, buồn bực nói:” Ngươi gạt ta! Ta rơi xuống biển, như thế nào không bị cá mập ăn luôn! Hấn sẽ không hay ho như vậy!”

Hoa Lạc Ly gãi gãi đầu, cười khỏ nói:” Đó là ngưoi vận khí tốt! Ngưoi hãy nhớ lại, hấn nhảy xuống biển bơi theo hướng nào?”

“Hướng đông nam.” Hoà Diệu thật khăng định đáp.

“Ha ha!” Hoa Lạc Ly cười cực kì miễn cưỡng nói:” Vận khí Giang Mạt Hàn thật đúng là tốt, chính mình cố tình bơi về hướng cá mập! Cho dù hấn trốn thoát khỏi miệng cá mập, bơi tới cũng gặp hải tặc, chẳng lẽ hấn muốn tìm hải tặc tới cứu ngưoi?”

“Cái gì?” Hoà Diệu hoảng sợ trừng mắt to, một phen giữ chặt Hoa Lạc Ly, âm thanh gấp gấp nói:” Đi, cùng ta đi cứu hấn!”

Hoa Lạc Ly dùng sức bỏ tay Hoà Diệu ra, hai tay để trước ngực, nói:” Ta vì sao phải đi cứu hấn? Hấn cùng ta lại không quen!”

“Nếu không phải ngưoi đem sư đệ bắt cóc, hấn sẽ không đến tìm sư đệ, cũng sẽ không gặp việc này, nếu hấn có cái gì nguy hiểm, chính là ngưoi làm hại! Ngưoi không cứu ai cứu!” Hoà Diệu tức giận nói.

Hoa Lạc Ly duỗi thân người, tà mị cười nói:” Ngưoi cứu a! Biết một mình ngưoi đi cứu không được, nên mới kéo theo ta!”

Mặt Hoà Diệu hơi hơi xấu hổ, có chút không được tự nhiên nói:” Ta không biết bơi, cũng không biết lái thuyền. . .”

“Nguyên lai là ngưoi không có bản sự cứu người, muốn ta hỗ trợ!” Hoa Lạc Ly trêu tức cười nói:” Muốn ta hỗ trợ còn dữ như vậy, ta lười đi!”

“Hấn là vì ta say tàu mới nhảy xuống biển đi tìm ngưoi, nếu như ta không say tàu, đồ ăn ở trên thuyền đại khái có thể làm cho chúng ta sống một năm, thời gian một năm, nhất định sẽ có thuyền khác đi qua, chúng ta sẽ được cứu trợ, hấn đều là vì ta, nếu ta không say tàu hấn sẽ không gặp nguy hiểm. . .” Nói xong, ánh mắt Hoà Diệu đã uрон ướt.

Khoé miệng Hoa Lạc Ly hơi hơi run rẩy một chút, giật giật gân cốt, đi tới cửa, quay đầu nhìn về phía Hoà Diệu đứng ở đó vẫn như cũ, bất đắc dĩ nói:” Chỉ biết khóc nhè! Còn không đi theo ta! Người Giang Mạt Hàn kia, ta mới nhận thức hơn một tháng, cho dù trên danh nghĩa hấn là sư huynh ta, ta cũng lười đi cứu! Ta hiện tại đi cứu hấn, là xem ở mặt mũi ngưoi, dù sau ngưoi và ta cũng là sư huynh đệ nhiều năm, không hi vọng ngưoi bởi vì áy náy mà vĩnh viễn ngủ không được!”

Mâu quang Hoà Diệu sáng người, chạy vội tới, gắt gao đi phía sau Hoa Lạc Ly, thấp giọng than thở nói:” Kỳ thật trừ bỏ ngưoi lớn lên không thể nào làm cho người ta thuận mắt, miệng nói không dễ nghe, những cái khác đều không tệ lắm!”

Mâu trung Hoa Lạc Ly hiện lên một tia cả giận, đây là khen chính mình, hay là chửi chính mình!”

Hoà Diệu lại nói thăm:” Nếu không phải ngưoi cũng thích sư đệ, ta nhưng thật ra có thể gọi ngưoi một tiếng sư huynh!”

Hoa Lạc Ly hơi hơi nheo lại mắt xéch, cười lạnh nói:” Ta tình nguyện ngưoi vĩnh viễn đừng gọi ta là sư huynh! Thật khó nghe!”

.....

Trên mặt biển lộ ra vô số vây cá, Giang Mạt bơi càng nhanh, nhưng là hấn thấy ở xa xa một đám vây cá đang hướng tới phương hướng chính mình mà đến, thân mình hấn hơi hơi cứng lại.

Cá mập? Sẽ không hay ho như vậy, bị tên Hoà Diệu kia nguyên rủa đến đi!

Giang Mạt Hàn thoáng tỉnh táo lại, hít sâu một hơi, bình tĩnh nghĩ đến hương bao gia gia cấp cho chính mình.

Trong hương bao là một vật thể màu trắng ở trạng thái sập, từ trước kia, người đánh cá hằng nam ở giữa biển bắt cá, có khi sẽ nhìn thấy trên mặt biển phập phều một loại bụi màu đen dính vào nhau, có một cỗ mùi hôi tanh mãnh liệt, nhưng sau khi đem phơi khô lại có thể phát ra hương thơm, khi châm mùi lại toả ra bốn phía, so với xạ hương còn thơm hơn, sau đó một ít quan viên thu mua cho rằng là bảo vật cống hiến cấp hoàng thượng, ở cung đình được lấy làm hương liệu, hoặc làm dược vật.

Ai cũng không biết đây là bảo vật gì, thỉnh giáo thuật sĩ luyện đan trong cung, bọn họ cho rằng đây là do “Rồng” ở trong biển khi đang ngủ chảy ra nước miếng, từng giọt đến trong nước biển đông cứng lại, trải qua năm rộng tháng dài liền thành bảo bối này, cho nên tổ tiên cấp cho nó tên gọi là “Long Tiên Hương”.

Long Tiên Hương giá trị có thể so sánh cùng hoàng kim, Long Tiên Hương cao cấp nhất màu trắng, ít nhất là ngâm trong nước biển trôi nổi đã qua trăm năm, lại so với hoàng kim còn quý hơn, là thể gian hi vật.

Vật thể sập màu trắng trong hương bao của Giang Mạt Hàn chính là Long Tiên Hương màu trắng cao cấp nhất, Long Tiên Hương này rơi vào tay gia gia Giang Mạt Hàn là một thể hệ, đã tìm ra được lai lịch thực, Long Tiên Hương này chính là vật phẩm khô ráo trong tràng nội tiết cá nhà táng, nó là do sau khi cá nhà táng nuốt thức ăn xuống thì nằm trong mực, vị tràng phân bố bài tiết ra bụi màu đen ở trạng thái sập, phải ở trong nước biển ngâm mười năm đến trăm năm mới thành Long Tiên Hương. (Chuối: Ta đã cố gắng làm phần này, mọi người hãy cố gắng thông cảm cho ta.)

Kình ngư là loài động vật mà cá mập kính nhi viễn chí*, từ khi biết Long Tiên Hương là vật do cá nhà táng phân bố, rất nhiều người khi đánh cá, ở trên người liền vẽ loạn Long Tiên Hương, cá mập sẽ không tiến đến.

*Kính nhi viễn chí có thể hiểu là thể hiện sự tôn kính ngoài mặt với một người nào đó, nhưng trong lòng thì không phải như vậy, thậm chí không muốn tiếp xúc.

Mất thấy cá mập chậm rãi tới gần, Giang Mạt Hàn liền nhanh tay đem Long Tiên Hương về loạn ở trên người, quả nhiên không ngoài sở liệu, sau khi đàn cá mập bơi tới, bơi vòng quanh Giang Mạt Hàn vài vòng, liền không nhìn Giang Mạt Hàn tồn tại, chỉ nghĩ hắn là phân của cá nhà táng phiến phù ở trên mặt nước.

Giang Mạt Hàn gặp cá mập bơi xa, hơi hơi thở dài nhẹ nhõm một hơi, cùng cá mập gần gũi như thế, hắn vẫn còn chút kinh hồn, Giang Mạt Hàn cười khổ tự giễu nói: "Xem ra người trong lúc nguy cấp, cái gì cũng có thể làm được! Tình nguyện làm phân, cũng không nguyện đem mệnh tặng!"

Giang Mạt Hàn ngẩng đầu nhìn lại, xa xa tựa hồ có một toà tiểu đảo, trên đảo có đốt lửa trại, tốc độ Giang Mạt Hàn nhanh hơn, bơi tới hướng tiểu đảo kia.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư huynh Triền Không Ngột* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Gặp Phục Hi Cầm (3)

Hoa Lạc Ly lái thuyền, Hòa Diệu ở một bên không ngừng ới.

"Không thể tưởng được, thân mình người yếu như vậy, cư nhiên bị say tàu." Hoa Lạc Ly tà tiểu trêu tức nói: "Chỉ bằng thân mình người yếu như vậy, còn muốn muốn kết hôn cùng tiểu Dao nhi! Theo ta được biết, tiểu Dao nhi tựa hồ thực thích tọa thuyền du hải, người như thế nào bồi nàg?"

Hòa Diệu ới xong, ngược lại về mặt không phục nói: "Thân mình ta hơn người!" Nói xong, lại hướng tới biển lớn phun tiếp.

Khóe miệng Hoa Lạc Ly hơi hơi run rẩy, cười lạnh nói: "Ha ha, phải không? Ta thật đúng là không thấy được a!"

Đối với người đang ới trên biển, tự nhiên là người thứ nhất nhìn đến động tĩnh trên mặt biển, Hòa Diệu hoảng sợ chỉ vào động tĩnh trên mặt biển thượng, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy cá mập, nhưng lại là thành đàn!

"Cá mập..." Âm thanh Hòa Diệu có chút không xong nói.

Hoa Lạc Ly thân nhiên nhìn về phía mặt biển, ngược lại chỉ huy nói: "Vào trong khoang thuyền, đem tất cả thịt dê ta chuẩn bị trước đó đều ném vào biển!" Nói xong, hắn liền tăng tốc thuyền nhanh hơn, dùng sức chuyển bánh lái.

Hòa Diệu gật đầu thật mạnh, hướng tới khoang thuyền chạy tới, hắn cố nén cảm giác phiến giang đảo hải, cho đến khi đem toàn bộ thịt dê ném xuống biển.

"Tốt lắm!" Hoa Lạc Ly cho Hòa Diệu một nụ cười tán thưởng, ngược lại dùng sức xoay tròn bánh lái, thuyền từ trong đám thịt dê bơi ra.

Hòa Diệu miễn cưỡng cười, bởi vì thuyền đột nhiên gia tốc, hắn lại hướng tới mặt biển phun thật nhiều.

Rất nhiều cá mập vây quanh thịt dê, nhưng lại bởi vì cướp đoạt đồ ăn mà tự giết lẫn nhau lên, chính vào lúc này, Hoa Lạc Ly cùng Hòa Diệu thuyền đã muốn rời xa nơi chém giết này.

...

Giang Mạt Hàn thật vất vả bơi lên bờ, lại đột nhiên có hai cây đại đao đặt tại trên cổ hắn.

"Người nào? Nhưng lại dám xông vào đảo hải tặc!" Hai đại hán mặc áo giáp âm thanh chất vấn nói.

Giang Mạt Hàn hơi hơi nhíu mi, chuyển mâu nhìn về phía chuôi đao của hai người, trên chuôi đao có khắc một cái đầu lâu, hắn nháy mắt hiểu được, nguyên lai chính mình đến đảo hải tặc!

"Xú tiểu tử! Bị điếc à! Không có nghe câu hỏi của chúng ta sao!" Đại hán có chút không kiên nhẫn.

Giang Mạt Hàn hơi hơi mím môi, ngược lại thân nhiên nói: "Thuyền chìm, ta trôi nổi đến tận đây."

Tay một đại hán trong đó đột nhiên ở trên người Giang Mạt Hàn sờ loạn, Giang Mạt Hàn theo bản năng một chương đánh tới.

Nguyên bản đại hán muốn nhìn một chút trên người tiểu tử này có tiền tài hay không, lại không nghĩ rằng đột nhiên bị đánh lén, một đao xoát chém tới.

Giang Mạt Hàn lẳng không xoay người, hai chân quán tính đá tới, mũi chân thẳng đánh trúng ngực đại hán, chỉ nghe xương cốt thanh thủy ầm ầm một

tiếng, đại hán hai căn xương sườn xem như chặt đứt, hán ăn đau té trên mặt đất không đứng được, âm thầm thả ra tín hiệu.

Một đại hán khác gặp đồng bọn bị đả đảo, đại đao liền đánh tới, Giang Mạt Hàn ngồi xổm thân mình xuống, đại đao chém qua đỉnh đầu hán, chỉ kém may mắn đã đem đầu hán chém rớt, chính là hán tính thực chuẩn, một công tác cũng không thương đến, dưới thân hán dùng một chút lực, một chân mạnh mẽ quét ngang tới, đại hán phía trước đem khí lực toàn bộ tụ tập ở song chưởng huy đao lúc này, xem nhẹ trung bình tấn, hạ bàn đột nhiên bị mãnh lực đá một phát, đại hán ăn đau, hai chân liền quỵ xuống đất.

Giang Mạt Hàn nhìn trong đảo sáng lên căn căn cây đuốc, gặp vô số hải tặc chạy tới nơi này, hán nhìn về phía bên bờ, cũng không thấy con thuyền nào, muốn chạy trốn cũng không được, chỉ phải đứng ở tại chỗ, chậm đợi lũ hải tặc này đánh úp lại.

Hải tặc chen chúc mà đến, cầm đầu cũng là một nữ nhân, nữ nhân mặc một kiện mã giáp bó sát người, cổ áo rất thấp, lộ ra cặp ngực, tóc rất dài, rối tung ở trước ngực, ánh mắt gian mạng theo một tia khí phách.

Nữ hải tặc cầm đầu gặp thiếu niên tuổi mười bảy trước mắt nguyên bản tâm tình còn tốt, mà sau khi thấy mâu thuẫn thiếu niên khinh thường, ánh mắt nữ hải tặc trở nên hung ác lên, âm thanh thô thiển quát: “Tiểu tử, từ chỗ nào đến?”

Giang Mạt Hàn vẫn chưa trả lời vấn đề của nàng, mà là lạnh lùng nói: “Cho ta một con thuyền.” Nói xong, từ trong lòng xuất ra ra năm ngàn lượng ngân phiếu đưa cho đại hán quỳ trên mặt đất.

Đại hán đem ngân phiếu nhìn xem, ngược lại đối kia nữ hải tặc nói: “Đại ca, đây quả thực là ngân phiếu! Năm ngàn lượng không phải số lượng nhỏ, xem ra tiểu tử này lai lịch không nhỏ!”

Nữ hải tặc cầm đầu hơi hơi nhíu mày, ngược lại hừ lạnh nói: “Năm ngàn lượng thôi, một con thuyền cũng không tiện nghi! Chúng ta là hải tặc, cũng không phải là thương nhân! Thương! Hán trên người tất nhiên càng nhiều!”

Nghe tiếng, phía sau nữ hải tặc một đám hải tặc kêu gào lên, cầm lấy đại đao nhắm phía Giang Mạt Hàn.

Giang Mạt Hàn khoe miệng giơ lên một chút cười cực kỳ lạnh như băng, đám hải tặc này đều chỉ biết chiêu thức không biết nội lực, đối với hán mà nói, không tạo thành uy hiếp.

Giang Mạt Hàn đoạt lấy đao trong tay từ đại hán quỳ gối trước mặt chính mình, phi thân một cái liền nhắm phía đàn hải tặc, ánh đao ở dưới ánh trăng phóng ra một cổ huyết quang mang, lạnh lẽo đến cực điểm.

Giang Mạt Hàn đem nội lực tụ tập trong tay, ngược lại truyền tới trên đao, mỗi một lần huy đao đều mang theo nội lực mạnh mẽ đánh vào, hải tặc đối kháng đều bị đao phong gây thương tích, miệng phun máu tươi té trên mặt đất, nhưng là Giang Mạt Hàn cũng rất thích hợp, cũng không có giết chết gì một người.

Gần ba mươi hải tặc tất cả đều đã muốn té trên mặt đất, Giang Mạt Hàn thể lực cũng tiêu hao không ít, ánh mắt cực độ lạnh lẽo nhìn về phía năm mươi mấy cái hải tặc khác, năm mươi mấy người kia tựa hồ không có lá gan, nhưng lại không dám tiến lên công kích Giang Mạt Hàn, đều đứng ở tại chỗ, cầm trong tay đại đao, về mặt cảnh giác nhìn Giang Mạt Hàn, thế cục này dường như trở thành Giang Mạt Hàn công kích bọn họ

Nữ hải tặc khoe miệng hơi hơi giơ lên, ánh mắt nhìn về phía Giang Mạt Hàn, làm như thấy được đồ chơi đã lâu, nàng giơ lên nụ cười một chút thị huyết, rút ra đoản đao bên hông đánh về phía Giang Mạt Hàn.

Nữ hải tặc tới gần, mang theo một cổ nội lực mạnh mẽ, Giang Mạt Hàn mang thương nội lực quy về đan điền, bảo vệ tâm mạch, để tránh bị nội lực mạnh mẽ này gây thương tích, chiêu số nữ hải tặc vô cùng âm ngoan, Giang Mạt Hàn có chút ngăn cản không được, đừng nói hiện tại thân mình bệnh nặng mới khỏi, cho dù bình thường cũng không phải đối thủ nữ hải tặc.

Giang Mạt Hàn liên tục bại lui, thẳng đến khi tiếp được mười chiêu của nữ hải tặc, đại đao trong tay tự nhiên bị đoản đao trong tay nữ hải tặc khảm thành hai đoạn.

Đao gãy, nữ hải tặc dùng sức bỏ về phía cổ Giang Mạt Hàn, Giang Mạt Hàn theo bản năng nhắm hai mắt lại, nhưng là không có cảm giác đau đớn truyền đến, hán hiện về kinh ngạc nhìn về phía nữ hải tặc.

Ánh mắt nữ hải tặc gắt gao nhìn chăm chăm ấn ký mai chu sa màu đỏ của Giang Mạt Hàn, tựa hồ lo lắng là chính mình hoa mắt, nữ hải tặc một phen buông ra áo Giang Mạt Hàn, đem đầu của hán hạ xuống, nhìn kỹ kia ấn ký, mâu thuẫn liền hiện lên một tia ưu thương thân nhiên, tay sai khi khẽ vuốt quá kia ấn ký, nhưng âm thanh lại nức nở nói: “Người là Giang Vực quốc thái tử Giang Mạt Hàn?”

Thân mình Giang Mạt Hàn cứng đờ, hán thật không ngờ đối phương sẽ biết thân phận mình, hán dùng lực đẩy ra nữ hải tặc, đem áo vuốt lại, trầm giọng hỏi: “Người làm sao có thể biết?”

Nữ hải tặc vô lực khoát tay áo, đối với thủ hạ phân phó nói: “Đều đi xuống!”

Nhóm hải tặc nhóm tuy rằng về mặt nghi hoặc, nhưng là gặp đầu lĩnh sắc mặt cổ quái, không có một dám nhiều lời, nâng huynh đệ bị thương, toàn bộ lui xuống.

“Ta là di người.” Nữ hải tặc kích động nói.

“Đi?” Giang Mạt Hàn khòe miệng hơi hơi run rẩy, âm thanh chậm chạp nói: “Ta như thế nào một điểm cũng không biết? Ta không nhớ rõ ta có một hải tặc làm di!”

Nữ hải tặc sắc mặt trầm xuống, ngược lại một phen kéo Giang Mạt Hàn qua, làm cho hắn xem gáy của mình, “Có nhìn thấy không, ấn ký châu sa hình mai!”

“Này...” Giang Mạt Hàn hơi hơi ngây người, hắn nhớ rõ gia gia nói qua, nương mình là người Mai gia, quá khứ là một đại gia tộc, người Mai gia vốn là thực huy hoàng, nhưng là sau lại bởi vì Mai gia vẫn không con, ngày thường đều là nữ nhi, chậm rãi gia đạo sa sút, bất quá Mai gia có một truyền thống, chính là người Mai gia sau khi sinh, mẫu thân đều ở trên cổ đứa nhỏ sử dụng lửa cùng chu sa làm đứa nhỏ bị phỏng khắc lên một cái hoa mai, vốn giống Giang Mạt Hàn không phải là người họ Mai sẽ không ấn khắc hoa mai này, nhưng là vì Mai gia đã ba đời không con, cho nên cho dù là khác họ, chỉ cần có huyết thống Mai gia, liền phải cũng phải khắc ấn ký chu sa hoa mai.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư huynh Triền Không Ngột* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Gặp Phục Hi Cầm (4)

“Người tên là gì?” Giang Mạt Hàn trầm giọng hỏi.

“Mai Thiên Trân!” Nữ hải tặc trầm giọng nói.

Giang Mạt Hàn thì thảo lẩm bẩm: “Mai Thiên Trân, Mai Thiên Châu...” Cùng nương đều có chữ «Thiên», hai chữ “Trân Châu”, đã muốn chứng minh các nàng là tỷ muội.

“Tín?” Mai Thiên Trân đậm cười hỏi.

Giang Mạt Hàn thực không tình nguyện gật gật đầu, từ sau nương, Mai gia liền chân chính suy vong, lại không nghĩ rằng này di cư nhiên sẽ làm đầu lĩnh hải tặc, còn có một thân hào bản sự.

Tay Mai Thiên Trân thô lỗ dùng sức nhu nhu đầu Giang Mạt Hàn, cười to nói: “Không thể tưởng được đường đường tiểu thái tử Giang Vực quốc sẽ tới đảo hải tặc này, di nguyên bản còn nghĩ rằng cả đời đều không thấy được duy nhất thân nhân là người!”

Sắc mặt Giang Mạt Hàn khẽ biến thành trầm, trong óc hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Hòa Diệu ỏi như điên kia, trầm giọng nói: “Cho ta một con thuyền.”

“Vừa tới đã muốn đi? Thật không có tình người!” Vốn là cảm thấy tiểu tử này lãnh lạnh như băng, lại không nghĩ rằng không có tình người như vậy, sắc mặt Mai Thiên Trân âm đậm ba phần.

“Sư đệ ta còn đang phiêu trên biển, chiếc thuyền kia của chúng ta tựa hồ có chút vấn đề, ta là bơi lên bờ tìm thuyền cứu hắn.” Giang Mạt Hàn thần nhiên nói.

“Phiêu ở trên biển? Hôm nay sóng cũng không nhỏ, không phải ngày rời bến, chỉ sợ rất nguy hiểm! Ta sai người khai thuyền đến trên biển đi tìm, di mang người đi đổi thân quần áo, người xem người người thật ướt, sẽ sinh bệnh!” Trong thanh âm Mai Thiên Trân mang theo nồng đậm sùng nịch cùng quan tâm, đây chính là thân nhân duy nhất của nàng, bởi vì Mai gia suy vong, nàng căn bản không có tư cách vào Vương phủ gặp Mạt Hàn, vốn tưởng rằng cả đời đều không thấy được cháu này, lại không nghĩ rằng muội muội trên trời có linh, còn có thể làm cho chính mình cùng tiểu cháu gặp gỡ.

Giang Mạt Hàn thần nhiên gật gật đầu, vừa muốn theo Mai Thiên Trân tiến vào trong đảo, lại nghe thấy thuyền trên mặt biển truyền đến một tiếng lại một tiếng, “Giang Mạt Hàn! Giang Mạt Hàn! ...”

Hòa Diệu đối với mặt biển kêu to, nhưng là một điểm đáp lại cũng không có, hắn có chút uể oải nói: “Sẽ không thật sự bị cá mập ăn đi?”

Hoa Lạc Ly thần nhiên lắc đầu, giải thích nói: “Hắn là sẽ không, gặp đám cá mập đói đến tự giết lẫn nhau, không giống như là bộ dáng ăn qua này nọ. Hơn nữa trên mặt biển cũng không có vết máu nào.”

“Chỉ sợ thật sự bị hải tặc chop tới!” Về mặt Hòa Diệu buồn rầu.

Hoa Lạc Ly trầm giọng nói: “Đi đảo hải tặc liền sẽ biết, không xa!” Hoa Lạc Ly ngẩng đầu nhìn lên phương xa chỗ toà tiểu đảo có ánh lửa kia.

Thuyền cách tiểu đảo càng ngày càng gần, Hòa Diệu neho lại ánh mắt, nghi hoặc nói: “Giống như có người giữ cây đuốc ý bảo chúng ta vào.”

Hoa Lạc Ly neho lại ánh mắt nhìn lại, ngạc nhiên nói: “Là Giang Mạt Hàn!”

Hòa Diệu cũng thấy rõ ràng người trên đảo, kích động nói: “Là hắn, hắn không chết!” Ngược lại nghịch ngợm trên tức nói: “Thật không nghĩ tới tiểu tử

này mệnh lớn như vậy! Xong qua đàn cá mập, cứ nhiên ở đảo hải tặc kiều ngạo nhìn chúng ta giương cây đuốc.”

Hoa Lạc Ly hơi hơi tà giờ lên khoe miệng, mê hoặc cười nói: “Nếu như mệnh hần không lớn, ngươi chẳng phải là muốn tự trách cả đời? Hần khả là vì cứu ngươi mới xông vào đàn cá mập, mới lên đảo hải tặc!”

Hỏa Diệu bĩu môi, vẻ mặt không được tự nhiên nói: “Còn không phải là do hần tự cho là đúng, nghĩ đến chính mình biết lái thuyền, kết quả gặp một chiếc thuyền bị hư, cho nên mới gặp phải sự tình này!”

“Đến, rời thuyền đi!” Hoa Lạc Ly đem neo thuyền ném ra, dừng thuyền.

Giang Mạt Hàn chạy lại đây, lúc này quần áo hần đã muốn đổi thành mã giáp của hải tặc, cánh tay lộ ra mã giáp, cổ áo rất thấp, hiện ra rõ ràng những đường cơ bắp, tựa hồ có vẻ hần càng thân khí uy vũ hơn.

“Không phải chứ? Giang Mạt Hàn ngươi cũng muốn làm hải tặc?” Hỏa Diệu hoảng sợ nhìn Giang Mạt Hàn trước mắt đột nhiên trở nên xa lạ, như nói hần đã không còn giống cái đại băng sơn, hiện tại đã có thể thành thô lỗ, thật là có điểm giống một bộ dáng hải tặc!

Giang Mạt Hàn xấu hổ cười, ngược lại thấy Hoa Lạc Ly, nhũ mày chất vấn nói: “Tiêu đệ đâu?”

Hoa Lạc Ly bắt đầu đi giải đầu, chỉ chỉ Hỏa Diệu nói: “Ngươi cùng hần giải thích!”

Hỏa Diệu hơi hơi cười khổ, đem thuyền bị sóng biển đánh nghiêng, sau đó chính mình bị vọt tới Ngũ Độc đảo, lại là bị Tiêu Dao cứu đều nói cho Giang Mạt Hàn, chính là giữa đoạn phát hiện Tiêu Dao là nữ tử, hần tự động tình luyến .

Giang Mạt Hàn hiểu rõ gật gật đầu, lúc này Mai Thiên Trân đã đi tới, Hỏa Diệu cùng Hoa Lạc Ly lộ vẻ cảnh giác ra.

“Nàng là di ta, không cần đề phòng.” Giang Mạt Hàn thân nhiên nói.

Mâu thuẫn Hoa Lạc Ly hiện lên một tia hứng thú, tà tiểu trêu tức nói: “Thái tử Giang Vực quốc tự cho là thanh cao, di ngươi lại là hải tặc? Thật đúng là ngạc nhiên!”

Hỏa Diệu nhũ mày, thấp giọng nói: “Hần là thái tử Giang Vực quốc a?” Hỏa Diệu thông qua phụ vương biết thân phận người trong Thần Y cốc, nhưng là Giang Mạt Hàn tới muộn, cho nên hần vẫn chưa hỏi qua phụ vương, hiện tại đột nhiên biết Giang Mạt Hàn nguyên lai cùng chính mình đều là người tôn quý, cũng là một thái tử, ánh mắt hơi lộ vẻ kinh ngạc.

Hoa Lạc Ly tà giờ lên khoe miệng, nhũ mày cười nói: “Hần là thái tử, có thể sánh bằng ngươi đó thái tử hay ói!”

Nghe vậy, Mai Thiên Trân hơi hơi nheo lại ánh mắt, tò mò hỏi: “Mạt Hàn, hai vị này là?”

Giang Mạt Hàn cười đậm giới thiệu nói: “Thiếu một cái răng cửa kêu Hỏa Diệu, là thái tử Hỏa Quốc, lớn giống nữ nhân kêu Hoa Lạc Ly, là tiểu thiếu chủ Hắc Long đảo.”

“Này, ngươi như thế nào lại giới thiệu như vậy!” Hỏa Diệu có chút buồn bực nói.

Hoa Lạc Ly hơi hơi nhũ mi, lạnh giọng châm chọc Giang Mạt Hàn nói: “Ngươi trưởng thành cũng không giống một nam nhân!”

Giang Mạt Hàn lạnh lùng liếc mắt nhìn hai người một cái, thân nhiên nói: “Hình dung các ngươi như vậy, rất chuẩn xác, mặc cho ai nghe đều sẽ không quên!”

“Chẳng lẽ còn muốn ta cảm ơn ngươi!” Hỏa Diệu tức giận nghiêng răng nghiêng lợi.

Giang Mạt Hàn cười đậm nói: “Nếu như ngươi muốn cảm ơn, cũng có thể.”

“Hắc! Giang Mạt Hàn, ngươi muốn ăn đòn!” Hỏa Diệu bên người Hoa Lạc Ly kích động nói: “Hoa Lạc Ly, ngươi không phải vẫn xem băng sơn này khó chịu sao? Chúng ta liên thủ thế nào?”

Khoẻ miệng Hoa Lạc Ly hơi hơi gợi lên, hiển nhiên hần lười gia nhập chiến tranh hai vị này, tà mị trêu tức nói: “Ngươi đừng ám khí cao như thế, làm sao cần ta hỗ trợ? Ngươi muốn đánh thì đánh đi!”

Giang Mạt Hàn đột nhiên thân nhiên cười nói: “Hỏa Diệu, chẳng lẽ ngươi quên lời nói hôm nay ở trên thuyền Hắc Long? Hoa Lạc Ly lại nhiều lần đem Tiêu đệ mang đi, cho ngươi và ta hảo tìm, nếu không phải hần đem Tiêu đệ mang đi, ngươi làm sao có thể thiếu chút nữa chết, ta lại làm sao có thể thiếu chút nữa bị cá mập nuốt? Đầu sỏ gây nên ngươi không đi khởi binh vẫn tội, ngược lại cùng với hần liên thủ đối phó ta? Ngươi cũng đừng quên, ta hôm nay cũng là vì giúp ngươi mới thiếu chút nữa bị cá mập nuốt!”

Sắc mặt Hỏa Diệu trầm xuống, buồn bực hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn, hần nhìn về phía Hoa Lạc Ly.

Khoẻ miệng Hoa Lạc Ly rút lại, thật đúng là nhìn không ra, Giang Mạt Hàn có công phụ đổi trắng thay đen mạnh như vậy! Hoa Lạc Ly tà mị nhìn về phía Hỏa Diệu, nhũ mày cười nói: “Vốn ta còn nghĩ rằng ngươi và ta đều trên một tuyến đường, dù sao chúng ta đồng dạng đều biết bí mật! Hiện tại xem ra đều không phải là như thế, nếu như ngươi cùng Giang Mạt Hàn muốn đứng ở một tuyến đường, vậy thì ngươi liền đem bí mật kia nói ra đi! Ngươi

không nói, ta đến giúp người nói, ta cũng không ngại nhiều người biết! Chẳng qua là nhiều thêm đối thủ cạnh tranh mà thôi, dù sao đã muốn thêm một người là người!”

Hoa Lạc Ly nói xong, muốn chuyển mâu đối với Giang Mạt Hàn nói cái gì đó, đột nhiên bị Hòa Diệu bưng kín miệng, Hòa Diệu dùng sức lắc đầu nói: “Không nên không nên, tuyệt đối không thể nói! Ta và người là một bang, đánh chết không xa rời nhau!”

Mâu thuẫn Hoa Lạc Ly hiện lên một tia cười xấu xa vì thực hiện được, cực kì khiêu khích nhìn về phía Giang Mạt Hàn.

Giang Mạt Hàn hơi hơi nhũn mày, có chút tò mò bí mật trong lời nói của hai người là cái gì, nhưng là gặp bộ dáng Hoà Diệu lo lắng như thế, tất nhiên là không hỏi được.

Mai Thiên Trân gặp ba cái đứa nhỏ người cần ta, ta cần người, nhìn bọn hắn biểu hiện tình cảm tốt như vậy, hâm mộ cười nói: “Năm đó ta cùng muội muội cũng thường xuyên cãi nhau như vậy, tình cảm các người trong lúc đó thật đúng là tốt! Mạt Hàn a, hai cái hảo huynh đệ này là khi nào thì nhận thức?”

“Hảo huynh đệ?” Giang Mạt Hàn hơi hơi không được tự nhiên lên, âm thanh lạnh lùng nói: “Ai cùng bọn họ là huynh đệ, bọn họ chính là sư đệ ta trên danh nghĩa thôi! Hảo huynh đệ ta hảo chỉ có một người là Tiêu đệ!”

Nghĩ đến Tiêu đệ, Giang Mạt Hàn có chút khẩn cấp muốn nhìn đến Tiêu đệ bình an, ngược lại đối Mai Thiên Trân nói: “Di người lái thuyền đưa ta đi Ngũ Độc đảo, ta mang người đi gặp Tiêu đệ ta, hắn mới là của ta hảo huynh đệ!”

Mai Thiên Trân có chút lo lắng nói: “Hiện tại sắc trời đã đen, hơn nữa hôm nay sóng biển rất lớn, tiểu hải tử thiếu một cái răng cửa kia không phải nói thuyền hắn lúc trước bị sóng biển đánh nghiêng sao? Vẫn là sáng sớm ngày mai lại đi Ngũ Độc đảo đi!”

“Này, cái gì thiếu một cái răng cửa, ta gọi là Hòa Diệu, không gọi thiếu một cái răng cửa!” Hòa Diệu giận đỏ khuôn mặt nhỏ nhắn, bộ dáng lo lắng cực kỳ đáng yêu.

Mai Thiên Trân gặp tiểu oa nhi rất là đáng yêu này, hơn nữa bộ dáng thiếu một cái răng cửa lại có ý tứ cực kỳ, thực sùng nịch cười nói: “Hảo hảo hảo, ta đã biết, tiểu Hòa Diệu!”

Hòa Diệu hừ lạnh một tiếng, ngược lại đối Hoa Lạc Ly nói: “Chúng ta hồi Ngũ Độc đảo đi.” Mâu quang hắn nhìn Hoa Lạc Ly, tựa hồ nói, trước khi Giang Mạt Hàn đi Ngũ Độc đảo, phải đem sư đệ biến trở về hình dáng nam hài, trăm ngàn lần không thể bị phát hiện!

Hoa Lạc Ly hơi hơi nheo lại ánh mắt, dù sao ở chung rất nhiều năm, liếc mắt một cái liền có thể hiểu được ý tứ Hòa Diệu này, ngược lại gật gật đầu, thu hồi neo thuyền, quyết định khai thuyền.

Mai Thiên Trân lo lắng ngăn lại Hoa Lạc Ly, nhủ mi nói: “Không được, các người tiến đến đảo hải tặc là thuận gió mà đi, cho nên mới có thuận lợi như thế, các người hiện tại trở về là ngược gió mà về, tất nhiên sẽ bị sóng gió cản trở, từ đảo hải tặc đi tất trải qua đàn cá mập, nếu là thuyền nghiêng tất nhiên sẽ bị cá mập quần công đánh, đến lúc đó khẳng định sẽ lật thuyền!”

Hoa Lạc Ly thần nhiên nhìn về phía Hòa Diệu, Hòa Diệu ánh mắt thực kiên định, tựa hồ cho dù chết cũng không muốn cho nhiều người biết Tiêu Dao là nữ.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huynh Triền Không Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Gặp Phục Hi Cầm (5)

Hoa Lạc Ly cười đậm nói: “Không quan hệ, ta có nắm chắc.”

Giang Mạt Hàn trầm giọng nói: “Nếu như các người hiện tại cố ý trở về, ta đây cũng theo các người cùng nhau đi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoà Diệu nháy mắt suy sụp xuống, cùng người này tách ra đi đã nguy hiểm, hiện tại hắn cư nhiên còn muốn cùng chính mình cùng Hoa Lạc Ly cùng nhau đi!

Hoa Lạc Ly hơi hơi nhũn mày, cười đậm nói: “Vậy thì không đi, ta nhưng thật ra đối với đảo hải tặc rất ngạc nhiên, muốn đi nhìn xem.”

“Hoa Lạc Ly.” Hòa Diệu nhỏ giọng oán một tiếng.

Hoa Lạc Ly cho Hòa Diệu một cái ánh mắt yên tâm, Hòa Diệu chỉ phải bĩu môi nói: “Ta cũng muốn nhìn một chút đảo hải tặc có cái bộ dạng gì! Nghe nói có rất nhiều hi hữu châu báu!”

Mai Thiên Trân nhưng thật ra hào phóng, ngược lại không khí trong lành cười nói: “Hào, ta hiện tại liền mang bọn ngươi kiến thức đảo hải tặc của ta!”

“Đảo hải tặc của ta?” Hòa Diệu mờ mờ mắt nhìn tình.

Giang Mạt Hàn thấp giọng nói: “Đi là đầu lĩnh hải tặc.”

Hòa Diệu kinh ngạc miệng há rộng ra, về mặt bội phục nói: “Giang Mạt Hàn ngươi quá độc ác, đi ngươi chẳng những là hải tặc, còn là đầu lĩnh hải tặc?! Ta thường nghe phụ vương ta nói, hải tặc của đảo hải tặc này, cướp nhiều nhất cũng chỉ cướp của Giang Vực quốc, không nghĩ tới các ngươi là người một nhà lại cướp một nhà a! Bội phục! Bội phục!”

Mai Thiên Trân sắc mặt trầm xuống, âm thanh tức giận nói: “Ta cướp chính là cướp của Vương gia Giang Vực quốc, trong Giang Vực quốc không cướp người khác, ta chưa bao giờ kêu thủ hạ đi đoạt lấy!”

“Ai cũng đều biết, sinh ý trên biển của Giang Vực quốc đều nắm trong tay vương gia Giang Vực quốc! Ngươi cướp hấn, chẳng khác nào cướp toàn bộ Giang Vực quốc!” Hòa Lạc Ly nghe đến đây hứng thú, mâu trung hiện lên một tia thần nhiên nghiền ngẫm, ai cũng đều biết vương gia Giang Vực quốc chính là cha Giang Mạt Hàn, đi Giang Mạt Hàn ai cũng không cướp, chỉ cướp Giang vương gia, xem ra trong đó có chuyện tình!

“Hừ, dù sao ta chính là cướp hấn! Ai kêu hấn phụ lòng người, hại chết muối muối ta!” Mâu trung Mai Thiên Trân hiện lên nồng đậm tức giận.

Giang Mạt Hàn nhìn ra mâu trung Hòa Lạc Ly có tia nghiền ngẫm, biết hấn là cố ý sinh sự, ngược lại, ra về về mặt chờ mong, giờ lên một chút ôn nhu mỉm cười nói: “Đi, ngươi không phải nói muốn dẫn chúng ta kiến thức đảo hải tặc của ngươi sao? Ta nhưng là chờ đến sốt ruột!”

Vừa thấy đứa cháu cười, Mai Thiên Trân trong lòng thoải mái hơn, lại đại khí cười nói: “Hào! Ta là người dẫn đường!”

Giang Mạt Hàn đi ở bên người Mai Thiên Trân, Hòa Lạc Ly cùng Hòa Diệu theo ở phía sau, hai người bọn họ như là cố ý đi rất chậm, cùng hai người Giang Mạt Hàn và Mai Thiên Trân rút ra một khoảng cách.

Hòa Diệu cực kỳ nhỏ giọng hỏi: “Ngày mai thật sự cùng với Giang Mạt Hàn cùng nhau trở về? Nếu sự đệ vẫn là nữ trang, vậy phải làm sao bây giờ?”

Hòa Lạc Ly nhún mày cười nói: “Ngày mai nàng tuyệt đối không mặc nữ trang.”

“Vì sao?” Hòa Diệu lộ vẻ mờ mờ.

“Ngày mai chúng ta trở về trễ một chút, nàng tất nhiên sẽ lo lắng chúng ta, tất nhiên sẽ sốt ruột tới tìm chúng ta! Nàng thông minh như vậy, lại làm sao có thể vẫn mặc nữ trang đi ra ngoài? Nàng là thực hi vọng ở tại Thân Y cốc, tất nhiên sẽ không nguyện ý bị người khác biết!” Hòa Lạc Ly cười đậm nói: “Chỉ cần sáng sớm ngày mai, chúng ta cố ý kéo dài thời gian, nhất định không có vấn đề.”

Hòa Diệu hiểu rõ gật gật đầu, lặng lẽ giờ lên ngón tay cái nói: “Ngươi so với Giang Mạt Hàn đáng tin cậy hơn!” Nghĩ đến lúc trước Giang Mạt Hàn chọn chiến thuyền bị phá hư, Hòa Diệu liền giận trừng mắt liếc mắt nhìn bóng dáng Giang Mạt Hàn một cái.

Giang Mạt Hàn tựa hồ cảm giác được sau lưng có người tức giận, quay đầu nghi hoặc nói: “Các ngươi cách xa chúng ta như vậy làm cái gì?”

Hòa Diệu ra về nhìn xem chung quanh nói: “Ta nhìn kỹ chút, cho nên đi chậm!”

Giang Mạt Hàn thần nhiên gật đầu, cũng không thêm đề ý.

Mai Thiên Trân đem Giang Mạt Hàn đám người đưa tới chỗ vách núi, ở trên vách núi sờ soạng một lát, từ bên hông lấy ra một khối nguyệt nha ngọc bội đặt ở bên trên trong thạch bích, thạch bích thể nhưng lại thành một cửa, chậm rãi chuyển qua bên trái.

“Trong này đều là bảo bối, mặc kệ là bảo bối Hòa quốc, hay là bảo bối Tà giáo, phương diện này đều có!” Mai Thiên Trân về mặt ngạo khí nói xong.

Hòa Diệu cùng Hòa Lạc Ly mặt hơi hơi hắc trầm, người này rõ ràng là đang thị uy, trong lời nói có ý là, mặc kệ Hòa quốc hay là Tà giáo, hải tặc đầu lĩnh này cũng không đem bọn họ để ở trong mắt, có bảo bối liền cướp!

Sau khi đi theo Mai Thiên Trân vào sơn động, Giang Mạt Hàn, Hòa Diệu, Hòa Lạc Ly ánh mắt đều là sừng sốt.

Toàn bộ sơn động cơ hồ đều là vàng, phương diện vàng bạc châu báu này so với quốc khố Hòa quốc cùng Giang Vực quốc quốc khố còn nhiều hơn, tuy rằng Hòa Lạc Ly thân ở Hắc Long đảo cũng thực giàu có, nhưng là nhìn một màn trước mắt này, cũng liền ngăn người, hiển nhiên Hắc Long đảo vàng bạc cũng chỉ không gì hơn chỗ này, hấn không nghĩ tới là một cái đảo hải tặc cũng có thể so được với Hắc Long đảo.

“Nơi này chính là động thứ nhất, bên trong còn có một động nữa, đừng ngăn người, đi theo ta!” Mai Thiên Trân nhún mày cười nói: “Bảo bối nơi đó, mới đáng giá!”

Ba người lại là ngăn ra, Hòa Diệu nhỏ giọng nói thầm nói: “Nếu như ta không phải thái tử Hòa quốc, tương lai lớn lên, ta cũng muốn làm hải tặc!”

Hòa Lạc Ly xoa xoa cái trán, về mặt bất đắc dĩ nói: “Gia gia nếu là biết cướp hải thuyền so với làm địa đầu xà cũng có tiền, nhất định sẽ không làm cho Mọc trường lão đi mở cái bang xa gì, tuyệt đối là thành hải tặc!”

Giang Mạt Hàn hơi hơi mím môi, cái gì cũng không có nói.

Mai Thiên Trân lại nhu nhu đầu Giang Mạt Hàn, cười to nói: “Đi không có con cái, đời này cũng không tính sinh đứa nhỏ! Bảo bối của ta, về sau đều là của Mạt Hàn chúng ta!”

Giang Mạt Hàn ngẩn người, Hòa Diệu về mặt ghen tị nói: “Ta như thế nào không có đi tốt như vậy nha!”

Hoa Lạc Ly thần nhiên nhìn Giang Mạt Hàn liếc mắt một cái, chỉ thấy mâu trung Giang Mạt Hàn cũng không có sắc mặt vui mừng, ngược lại là một bộ dáng có gánh nặng, nhúu mày trêu tức nói: “Giang Mạt Hàn, việc này là chuyện tốt, hé ra mặt băng son làm cái gì?”

Giang Mạt Hàn lạnh lùng nhìn về phía người Hoa Lạc Ly, trầm giọng nói: “Người tốt nhất ngậm lại miệng.”

Hoa Lạc Ly neho lại ánh mắt, về mặt thực hiện được nói: “Như thế nào? Sợ hãi ta nói tâm sự trong lòng người?”

“Tâm sự trong lòng?” Hòa Diệu nghe đến đây hứng thú, truy vấn nói.

Hoa Lạc Ly cười xấu xa nói: “Nếu là Giang Vực quốc đột nhiên có tiền của hải tặc, người nói iGang Vực quốc có thể hay không bị các quốc gia khác vây công? Hòa Diệu, nếu là phụ vương người, người cảm thấy hân có thể hay không cho rằng, Giang Vực quốc mấy năm nay cố ý cùng hải tặc liên thủ, lại cố tình làm bộ bị cướp nhiều nhất?”

Hòa Diệu nháy mắt giật mình, về mặt đồng tình nhìn về phía Giang Mạt Hàn, thấp giọng nói: “Người nếu là muốn thu vàng bạc châu báu này, tất nhiên sẽ không còn là thái tử Giang Vực quốc!”

“Làm thái tử Giang Vực quốc, vừa mệt vừa khổ! Mạt Hàn, về sau liền tiếp nhận đảo hải tặc của đi, sẽ có nhiều tự tại!” Mai Thiên Trân nói ra ý tưởng trong lòng mình.

Giang Mạt Hàn hơi hơi nhúu mày, mâu quang lạnh như băng nhìn về phía Hoa Lạc Ly, lại lựa chọn trầm mặc.

Gặp Giang Mạt Hàn không nói, Mai Thiên Trân khẽ thở dài một cái, cũng biết không có thể bức quá nhanh, nói sang chuyện khác nói: “Đúng rồi, đi có bảo bối giống nhau, mang bọn người đi xem!”

Mai Thiên Trân mở ra một cái mật đạo khác trong sơn động, tiến vào một không gian có vẻ nhỏ hẹp, nàng đánh trên mặt đất vài cái, chỉ thấy nàng đem một khối đá phiến cầm lên, lại đối với ba người nói: “Vật kia thật quý trọng, ta cất có vẻ kín, nhảy xuống theo ta!”

Ba người theo Mai Thiên Trân nhảy vào bên dưới đá phiến, phía dưới là một cái động, đi tiếp thời gian nửa nén hương, mới nhìn thấy một điểm ánh sáng.

Rất cục đi đến chỗ ánh sáng, chỉ thấy trên thạch bàn có một cái hộp gỗ cùng một loại cầm nào đó bị bạch hổ che đầy.

Mai Thiên Trân xúc lên bạch hổ, ánh vào mi mắt là một phen nhạc khí lấy ngọc thạch thêm Thiên Tầm ti sở chế thành, giống như đàn tranh, trình đậm hồng nhạt, phiếm màu trắng nhu hòa phát ra hào quang, Mai Thiên Trân nhẹ nhàng đánh một dây đàn, tiếng đàn phát ra có thể khiến tâm người ta cảm thấy yên tĩnh, thậm chí có thể cảm giác tiếng đàn này giống như có thể tinh lọc tâm linh.

Hoa Lạc Ly là người thứ nhất phản ứng lại, kinh ngạc nói: “Phục Hi Cầm!”

Mai Thiên Trân cười tán thưởng, lại gật gật đầu nói: “Đây là thần khí chi nhất trong mười cổ thần khí, nghe nói có được nó có thể có lực lượng thần bí chi phối tâm linh vạn vật.”

Hoa Lạc Ly tò mò hỏi: “Cứ cho Phục Hi Cầm không phải thần khí đứng đầu, nhưng thứ này có lực lượng không chế tâm linh được rất nhiều người trước đó đi tìm kiếm, nhưng đại đa số không người nào thành công, không biết người là từ đâu có được?”

Mai Thiên Trân nhúu mày cười nói: “Ta là hải tặc, bảo bối của ta còn có thể từ đâu tới đây?”

Hòa Diệu phiết phiết nói: “Người cướp được? Ta cũng nghe nói Phục Hi Cầm rất quý, người có thể cướp được Phục Hi Cầm, chỉ sợ không đơn giản! Người nhìn qua võ công bình thường, làm sao có thể cướp được!”

“Không, di ta võ công rất cao.” Giang Mạt Hàn làm sao có thể quên chính mình là bại cấp của đi, chính là mười chiêu.

Hoa Lạc Ly neho lại ánh mắt, nhắc nhở nói: “Cho dù nàng võ công rất cao, nhưng là nàng lại cướp được Phục Hi Cầm. Lúc trước Man tộc không biết từ chỗ nào lấy được tin tức, đi trước Khương Quốc cướp Phục Hi Cầm, nhưng là người đi trước cướp lấy Phục Hi Cầm, kết quả tinh thần hồng mắt, đầu óc đau nhức mà toàn quân bị diệt, có thể thấy được Phục Hi Cầm lực lượng rất mạnh!”

Mai Thiên Trân cười ngao nghễ nói: “Phục Hi Cầm xác thực rất lợi hại, nhưng là đối với một người có được Phục Hi Cầm, nhưng không có Phục Hi Cầm phổ, hân có được cũng chỉ là một cái cầm bình thường, lại làm sao có thể là đối thủ của ta!”

Mai Thiên Trân mở ra một hộp gỗ bên cạnh, bên trong là một cuốn sách có chút cũ nát, nàng đem sách vở đưa cho Giang Mạt Hàn.

“Phục Hi Cầm phổ...” Giang Mạt Hàn đem bốn chữ trên bìa sách đọc ra.

“Đây chính là do đại công phí sức tìm đến!” Mai Thiên Trân nhún mày cười nói: “Tiếng đàn Phục Hi Cầm có thể tỉnh lọc lòng người, nhưng là không có công kích tác dụng, chỉ có thượng khúc xứng thượng Phục Hi Cầm phổ, mới có thể đạt tới khúc sở chú công hiệu, hoặc là khống chế lòng người, hoặc là nhiễu loạn lòng người, hoặc là đem tiếng đàn trực tiếp thành vũ khí tiến hành công kích!”

Hỏa Diệu mờ mịt nhìn Mai Thiên Trân hồi lâu, ngược lại nghi hoặc nói: “Người đã có Phục Hi Cầm, lại có Phục Hi Cầm phổ, kia vì sao còn muốn đem nó tàng như thế bí ẩn? Có được này đó, không phải thiên hạ vô địch sao? Làm gì sợ hãi người khác biết? Không phải hẳn là khoe ra mới đúng?”

Mai Thiên Trân mâu trung hiện lên một tia âm đạm, cười khổ nói: “Ta xác thực có được hai loại bảo bối, nhưng là Phục Hi Cầm không muốn nhận thức ta làm chủ, ta cho dù đem khúc trong cầm phổ đàn ra, cũng sẽ không có tác dụng!”

Hoa Lạc Ly lúc trước còn nghi hoặc, vì sao Mai Thiên Trân một điểm cũng không lo lắng cho mình cùng Hỏa Diệu sẽ nghĩ cướp bảo bối này, cư nhiên mang chính mình cùng Hỏa Diệu tới nhìn bảo bối.

Hiện tại cuối cùng hiểu được, mâu trung hẳn hiện lên một tia hiểu rõ, hơi hơi nheo lại ánh mắt, cười tà hỏi: “Người không có cho Giang Mạt Hàn xem một mình, lại mang theo ta cùng Hỏa Diệu là hai người ngoài tiến vào, ta nghĩ người hẳn là không chỉ là mang chúng ta nhìn đơn giản như vậy đi? Người rốt cuộc có mục đích gì?”

Chúôi: Chương này dài mà khó edit nên ta làm hai ngày, mọi người thông cảm.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huynh Triền Không Ngớt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Hắc Long Thủ Châu (1)

Mai Thiên Trân mỉm cười, lại chỉ vào Phục Hi Cầm nói: “Đã có người biết Phục Hi Cầm ở đảo hải tặc, ta phải sớm một chút tìm được người Phục Hi Cầm nguyện ý nhận làm chủ.”

“Người cảm thấy chúng ta sẽ là người làm Phục Hi Cầm nhận chủ?” Hoa Lạc Ly nghiêng ngẫm cười nói: “Chúng ta đều không biết đánh đàn!”

Mai Thiên Trân thực khẳng định nói: “Sáng sớm hôm nay Phục Hi Cầm luôn luôn phát sáng, thẳng đến khi Mạt Hàn đột nhiên xuất hiện trên đảo hải tặc, ta mới hiểu được, chủ nhân Phục Hi Cầm chờ đợi nhiều năm, có lẽ đã muốn xuất hiện, cho nên nó mới có thể sáng lên hoan nghênh chủ nhân đã đến! Ta vốn nghĩ rằng chủ nhân Phục Hi Cầm tất nhiên là Mạt Hàn, nhưng là hai người các người cũng đến đảo hải tặc này, cho nên ta liền mang bọn người đến thử xem, trong các người luôn luôn sẽ có một người là chủ nhân Phục Hi Cầm.”

Hỏa Diệu nháy nháy mắt to tò mò tới gần Phục Hi Cầm, nhẹ tay đụng nhẹ vào dây cầm một chút, Phục Hi Cầm ngay cả tiếng đàn cũng không chịu xuất ra một chút, Hỏa Diệu có chút mờ mịt nói: “Nó tựa hồ không đợi gặp ta, hẳn là không phải ta!”

Hỏa Diệu đẩy Hoa Lạc Ly mặt dày tới nói: “Người đi thử xem!”

Hoa Lạc Ly tựa vào trên thạch bích, đánh ngáp nói: “Này Phục Hi Cầm tặng cho ta, ta cũng không cần! Nữ hải tặc kia hiện tại sốt ruột tìm chủ nhân Phục Hi Cầm, chẳng qua là muốn đem củ khoai lang phóng tay ném xuống thôi, ta cũng không phải là thứ ngu ngốc, lười tham gia trò chơi nhảm chán này cùng các người!”

Hỏa Diệu bĩu môi nói: “Ta xem người là sợ nó không tiếp thu người, sẽ mất mặt đi!” Hỏa Diệu lại đẩy Giang Mạt Hàn kề bên nói: “Người đi thử xem đi!”

Giang Mạt Hàn hơi hơi chần chờ một lát, Mai Thiên Trân có chút chờ mong nhìn lại đây, phúc hắc cười nói: “Mạt Hàn, người đi thử xem! Dĩ tuy rằng không quá hi vọng người trở thành chủ nhân Phục Hi Cầm, trở thành mục tiêu của người giang hồ, nhưng là nếu như người thật sự có duyên phận trở thành chủ nhân Phục Hi Cầm, có thể khống chế Phục Hi Cầm, cũng không sợ người giang hồ tiến đến cướp, đến một cái, liền sát một cái, xem ai còn dám đến cướp!”

Khoé miệng Giang Mạt Hàn hơi hơi run rẩy, nhưng là ở dưới ánh mắt chờ đợi của dì, hẳn vẫn là khó có thể cự tuyệt, chậm rãi đi đến trước Phục Hi Cầm, tay hẳn thân nhiên mon tron thân cầm, cầm không có biến hóa gì, hẳn gảy nhẹ vài cái dây cầm, đều giống nhau không có gì biến hóa, đều không phát ra tiếng.

Giang Mạt Hàn thân nhiên gọi lên khoe miệng, tựa hồ dường như là may mắn cười nói: “Xem ra không phải ta.”

Hỏa Diệu kinh ngạc nói: “Không phải người, cũng không phải ta, kia sẽ chỉ là...” Hắn ngược lại nhìn về phía Hoa Lạc Ly.

Giang Mạt Hàn cùng Mai Thiên Trân cũng đồng thời nhìn về phía Hoa Lạc Ly.

Hoa Lạc Ly đuổi thân người, nói sang chuyện khác nói: “Nữ hải tặc, ngươi đem ta cùng Hòa Diệu an bài nghỉ ngơi thế nào? Ta thực mệt nhọc!”

Hòa Diệu tiến lên, vẻ mặt mờ mịt nói: “Ngươi thật sự không hiểm lạ bảo bối tuyệt thế này?”

Hoa Lạc Ly không kiên nhẫn ngoáy ngoáy lỗ tai, bắt đầu nói: “Ta là Hắc Long đảo tiểu thiếu chủ, vốn là là cái đinh trong mắt người chính phái, nếu là ta lại được đến Phục Hi Cầm, ngươi nói tương lai ta sẽ thế nào?”

Hòa Diệu theo bản năng thốt ra nói: “Bị đuổi giết!”

Hoa Lạc Ly nhú mày, bắt đầu cười nói: “Một khi đã như vậy, ta cần gì phải tự tìm phiền toái?”

“Điều này cũng đúng!” Hòa Diệu thật sâu đánh ngáp một cái, lại mặt dày nói: “Ta cũng mệt nhọc, hôm nay thật đúng là đủ mệt !”

Nhìn bộ dáng Hoa Lạc Ly cùng Hòa Diệu trước mắt, Mai Thiên Trân có chút kinh ngạc nói: “Ta còn không đành đem bảo bối cho các ngươi đâu, đưa các ngươi còn không muốn!”

Hoa Lạc Ly nheo lại ánh mắt, mâu quang mang xuất một chút âm trầm nói: “Ngươi đưa không phải bảo bối, mà là tai họa!”

“Ngươi!” Mai Thiên Trân vừa muốn chửi ầm lên, chỉ thấy Phục Hi Cầm phát ra mãnh liệt bạch quang, cư nhiên không người đạn tấu, dây cầm lại tự động, phát ra từng trận tiếng đàn dễ nghe.

Mai Thiên Trân hơi hơi nheo lại ánh mắt thực hiện được mong muốn cười nói: “Mặc kệ là bảo bối hay là tai họa, ngươi đều trốn không được!”

Hoa Lạc Ly nhú mày, nghĩ phải rời khỏi địa động, nhưng là Phục Hi Cầm lại đột nhiên như gió xuất hiện ở trước mặt Hoa Lạc Ly, ngăn cản đường đi của hắn.

“Tránh ra!” Hoa Lạc Ly lạnh lùng quát lớn nói.

Bạch quang quanh thân Phục Hi Cầm hơi hơi lóe ra, thế nhưng lắc lắc, giống như đang lắc đầu.

Hòa Diệu nghiêng ngẫm cười nói: “Nó bò lên ngươi!”

Giang Mạt Hàn vẻ mặt bình tĩnh, giống như đang chờ đợi trò hay.

Mai Thiên Trân lộ vẻ tà mị cười xấu xa.

Hoa Lạc Ly lạnh lùng nhìn về phía Phục Hi cầm che ở trước mặt chính mình, đột nhiên xoay người, Phục Hi Cầm cũng đột nhiên chấn đến một cái phương hướng khác, Hoa Lạc Ly xoay nhanh lại thân, đáng tiếc Phục Hi Cầm tốc độ quá nhanh, lại chặn phương hướng của hắn.

“Cút ngay!” Hoa Lạc Ly cơ hồ rít gào.

Bạch quang quanh thân Phục Hi Cầm vẫn như cũ lóe ra, lắc lắc thân mình.

Hoa Lạc Ly bắt đầu đi vượt cái trán, lại gọi lên mỉm cười một chút tà mị đến cực điểm yêu nghiệt, vượt một lọn tóc dài, nghiêng ngẫm hỏi: “Muốn nhận thức ta làm chủ?”

Phục Hi Cầm tựa hồ hưng phấn lên, bạch quang lóng lánh hơn, thân mình cao thấp đong đưa, giống như đang gật đầu.

Hoa Lạc Ly hơi hơi nheo lại ánh mắt, mê hoặc cười nói: “Lời nói chủ nhân, có phải hay không hẳn là phải phục tùng?”

Phục Hi Cầm do dự một lát, chậm rãi đong đưa lên xuống.

Hoa Lạc Ly khoe miệng tà câu lên, nhú mày cười nói: “Kia ngươi hảo hảo nghe rõ, ta chỉ nghĩ hảo hảo thôi tiêu, đối với cầm một điểm hứng thú cũng không có! Tránh ra cho ta “

Phục Hi Cầm run nhè nhẹ vài cái, ngược lại thực kiên định chặn ở trước người Hoa Lạc Ly, vẫn không nhúc nhích, ngay cả bạch quang cũng sáng hơn, giống như là đã quyết tâm.

Hòa Diệu có chút đồng tình cái chuỗi cầm này, muốn tiến lên đụng vào, lại bị một đạo bạch quang của Phục Hi Cầm đánh văng ra, Hòa Diệu ăn đau nhu nhu tiểu nông tề ngã trên đất, ủy khuất nói: “Ngươi thật đúng là có cá tính bướng bỉnh, chủ nhân như Hoa Lạc Ly có cái gì tốt, hẳn một điểm đều không thích ngươi, ngươi dám đi theo hắn, chỉ biết bị hắn ghét bỏ.”

Giang Mạt Hàn khẽ thờ dài một cái, nâng Hòa Diệu dậy, thân nhiên nói: “Phục Hi Cầm là chi nhất trong mười thần khí, trải qua vạn năm thời gian, sớm đã có tâm trí, ngươi có khả năng nghĩ đến, nó tự nhiên đều hiểu được, nó có thể nhìn trúng Hoa Lạc Ly, có lẽ là bởi vì chỉ có Hoa Lạc Ly mới có tư cách trở thành chủ nhân nó, làm thần khí yên lặng lâu như vậy, tất nhiên là sẽ không bỏ qua cơ hội sống lại này.”

Hòa Diệu cái hiểu cái không gật gật đầu, có chút ai oán nói: “Hoa Lạc Ly, ngươi hãy thu nó đi, thật đáng thương!”

Hoa Lạc Ly hừ lạnh nói: “Nếu như ngươi muốn, ngươi cứ cầm, ta có thể là không có phúc hưởng”

“Nếu như nó nhận thức ta, ta nhất định sẽ thu nó, đáng tiếc nó căn bản chướng mắt ta!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hòa Diệu hiện lên tia sầu khổ, tuy rằng không nghĩ thừa nhận chính mình không bằng Hoa Lạc Ly, nhưng là cảm này chính là mất bị mù, phi Hoa Lạc Ly không thể!

Hoa Lạc Ly gắt gao nhíu mày, tức giận trừng mắt Phục Hi Cầm chặn đường trước mắt, lại dùng sức một chương đánh tới, Phục Hi Cầm không giống lúc này đánh văng ra Hoa Ly như đánh Hoà Diệu, mà là vẫn không nhúc nhích vẫn cho Hoa Lạc Ly đánh.

Bàn tay Hoa Lạc Ly dừng ở giữa không trung, cuối cùng vẫn là không có xuống tay đánh, hán bắt đắc dĩ buông tay, cười khổ nói: “Ngươi không nhận thức ta là không thể? Ta không cần ngươi, ngươi liền đi theo ta?”

Phục Hi Cầm kiên định dong đưa lên xuống, giống như đang kiên định gạt đầu.

Hoa Lạc Ly bắt đắc dĩ thở dài, trầm giọng uy hiếp nói: “Ta sẽ không đánh đàn, ngươi đi theo ta căn bản không có ưu việt.”

Phục Hi Cầm tự động bắn lên dây cầm, tựa như nói, nó chính mình sẽ tự đạn.

Hoa Lạc Ly bĩu môi, phi thường không tình nguyện nhìn về phía Mai Thiên Trân, âm thanh lạnh lùng nói: “Mục đích ngươi đạt tới, ta thu nó là được, nói cho ta biết như thế nào làm cho nó nhận thức ta làm chủ?”

Mai Thiên Trân nghe thực hiện được mục đích liền cười, lại kể ra nói: “Căn cứ Phục Hi Cầm phổ ghi lại, chỉ cần ngươi đạn tấu một khúc trên cầm phổ để nhận chủ, nếu là nó nguyện ý nhận thức ngươi, liền có thể đạt tới người cầm hợp nhất.”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huỳnh Triền Không Ngớt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Hắc Long Thủ Châu (2)

Hoa Lạc Ly mệt mỏi nói: “Ta sẽ không đánh đàn.”

Mai Thiên Trân kêu Giang Mạt Hàn đem Phục Hi Cầm phổ đưa cho Hoa Lạc Ly, sau khi Hoa Lạc Ly tiếp nhận cầm phổ, Mai Thiên Trân đậm cười nói: “Cầm phổ sẽ chỉ cho ngươi.”

Hoa Lạc Ly thần nhiên nhìn thoáng qua Phục Hi Cầm, chỉ thấy nó hưng phấn lóe ra bạch quang, bộ dáng giống như thực chờ mong.

Khỏe miệng Hoa Lạc Ly hơi hơi run rẩy một chút, ai oán nói không nên lời, thần khí như thế nào so với tiêu phi miêu của mình còn phiền toái hơn!

Lúc trước Hoa Lạc Ly ở chỗ Kiềm Hạt thúc thúc học thổi tiêu, đối với âm luật tất nhiên là hiểu biết, sau khi lật xem cầm phổ một chút, rất nhanh đã hiểu được phương thức đàn, Hoa Lạc Ly không xác định chính mình có thể hay không đàn trọn vẹn khúc phổ này, những vẫn thử.

Phục Hi Cầm thực ngoan chậm rãi tới gần Hoa Lạc Ly, đứng ở trước người Hoa Lạc Ly chuẩn bị cho hán đàn.

Hoa Lạc Ly hít sâu một hơi, hai tay đặt lên phía trên cầm huyền, mỗi một lần đàn đến chỗ khó, Phục Hi Cầm liền cố ý giúp Hoa Lạc Ly đàn qua chỗ nan giải kia, khỏe miệng Hoa Lạc Ly cũng bởi vì mỗi một lần Phục Hi Cầm tự động đàn mà hơi hơi gọi lên.

Hết một khúc, Hòa Diệu, Giang Mạt Hàn, Mai Thiên Trân một bên lẳng lặng nhìn đều say mê ở trong tiếng đàn, thật lâu mới có thể lấy lại tinh thần.

“Đàn xong rồi.” Hoa Lạc Ly thần nhiên nói xong, vừa muốn thu hồi tay, tay lại như thể bị cầm huyền hấp thụ, không thể nào thu lại.

Phục Hi Cầm lóe ra mãnh liệt bạch quang, Hoa Lạc Ly có chút hoa mắt, mỗi một nhắm hai mắt lại, chậm rãi hoảng hốt, đôi mắt rõ ràng là nhắm, lại có thể nhìn đến một mảnh sương trắng trước mắt, như là đang nằm mơ.

Bên tai truyền đến một giai điệu u nhã tinh thuần, tựa hồ chính là khúc phổ hán vừa mới đàn, mơ hồ nghe thấy một người đang nói chuyện, thanh âm có chút trẻ con, “Chủ nhân, ta là Phục Hi Cầm, từ nay về sau chúng ta chính là nhất thể!” Thanh âm chậm rãi biến mất, Hoa Lạc Ly cảm thấy đầu rất đau, có cái gì đó nhảy vào trong trán và trong lòng bàn tay, có một loại cảm giác bị lấp đầy.

Mộng chậm rãi biến mất, sau một hồi, chỉ nghe thấy thanh âm Hòa Diệu ở bên tai, “Hoa Lạc Ly, ngươi tỉnh mau, đừng có già chết!”

Mai Thiên Trân hai tay ôm ngực, vẻ mặt bắt đắc dĩ nói: “Làm cho hán ngủ một lúc đi, không có việc gì.”

...

Tia sáng bình minh mang theo mùi gió biển mặn mòi quất vào mặt, Hoa Lạc Ly chậm rãi mở ra hai tròng mắt, trời đã muốn sáng, chính mình còn đang

ngủ ở trên thuyền.

“Người rớt cục tỉnh, ngủ thật là tốt đâu !” Hòa Diệu có chút ai oán nhìn Hoa Lạc Ly tỉnh lại, nghĩ đến sáng nay hắn muốn ngăn cản Giang Mạt Hàn đi Ngủ Độc đảo, nhưng Giang Mạt Hàn một phen liền cồng Hoa Lạc Ly lên thuyền, chính mình biện pháp gì cũng không có, chỉ có thể đi theo cùng tiến lên thuyền.

Hoa Lạc Ly hơi hơi nhú mồm, trầm giọng hỏi: “Sau khi ta hôn mê, đã xảy ra sự tình gì?”

Hòa Diệu chớp chớp mắt to, có chút nhớ lại, kích động kể ra: “Tay người giống cái động ý, Phục Hi Cảm bị người hút vào trong lòng bàn tay, bản Phục Hi Cảm phở kia chắc là vào trong đầu người đi! Thật đúng là bất khả tư nghị!”

Bất khả tư nghị: Không thể hiểu nổi

Hoa Lạc Ly vỗ vỗ cái trán, đứng thật trong đầu cảm giác giống như có rất nhiều thứ, nguyên lai mọi thứ trong bản cảm phở kia tất cả đều ẩn nhập trong đầu.

Hoa Lạc Ly nhìn nhìn tay của chính mình, mở ra bàn tay, ở giữa bên tay trái, có một hình xăm, là một chiếc cảm hồng nhát.

Hòa Diệu hơi hơi nhú mồm, có chút lo lắng bám vào bên tai Hoa Lạc Ly nói thầm: “Giang Mạt Hàn khai thuyền, nữ hải tặc kia không có đi cùng, nhưng sớm như vậy hỏi Ngũ Độc Đảo, sự đệ có thể đang ngủ phải không? Nhất định là mặc nữ trang đi ngủ, vậy phải làm sao bây giờ nha? Bị Giang Mạt Hàn phát hiện sự đệ là nữ, liên xong đời! Hắn vốn là đặc thù, sự đệ gọi hắn ca ca, nếu như hắn biết sự đệ là nữ, đối thủ này chắc chắn thực khó đối phó!”

Hoa Lạc Ly hơi hơi nheo lại ánh mắt, có chút mờ mịt nhìn về phía Hòa Diệu, “Người không say tàu?”

Hòa Diệu cả kinh, cũng mờ mịt nói: “Ta không say tàu? Ta như thế nào không say tàu?”

Hoa Lạc Ly bắt đầu đi đỡ trán, trầm giọng nói: “Có lẽ là bởi vì ở trên thuyền thời gian dài, thành thói quen đi!”

Hòa Diệu hậu tri hậu giác gật đầu, ngược lại buồn bực nói: “Nếu say tàu thì tốt rồi, tôi thiếu có thể làm cho Giang Mạt Hàn khai chậm một chút!”

Hoa Lạc Ly mâu quang sáng ngời, nhú mồm cười nói: “Nếu là lại gặp được sóng gió, thuyền lật, không phải có thể kéo dài thời gian?”

“Ta không biết bơi.” Hòa Diệu bĩu môi nói.

Hoa Lạc Ly về mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: “Thời điểm không nên say tàu, liền say tàu, thời điểm nên say tàu, liền không say! Đến cả bơi lội cũng không biết, người như thế nào có thể ngược như vậy!”

”Người Hoa quốc chúng ta không thích bơi lội, kiêng kỵ nước, cho nên ta không học, chứ không phải ta học không được! Người mới ngược! Nếu không người thu chiếc cảm đó liền té xỉu, sẽ không bị Giang Mạt Hàn cồng lên thuyền, cũng không sớm như vậy khai thuyền!”

“Điều này có thể trách ta sao? Còn không phải người nói ta thu nó, người không phải thực thích nó, muốn làm cho ta thu nó sao!”

“Cá heo ngăn cản đường! Thuyền không thể đi!” Giang Mạt Hàn thanh âm truyền đến, đình chỉ Hoa Lạc Ly hòa Hòa Diệu “Chiến tranh”!

...

Trước thuyền tụ tập mấy trăm con cá heo, cá heo là sinh vật quần tụ, một đám cá heo tụ tập cùng một chỗ thành trở ngại trên mặt biển, cá heo bay vọt lên mặt biển, như là vũ đạo thành đàn.

Hoa Lạc Ly hòa Hòa Diệu chạy tới đầu thuyền, Giang Mạt Hàn đã muốn dừng thuyền, có chút buồn rầu nhìn cá heo trước mắt.

Hòa Diệu mâu trung hiện lên nồng đậm ý cười, thật sự là trời cũng giúp ta! Hòa Diệu hiện tại thực muốn lập tức cụng bái cá heo a!

Hoa Lạc Ly mâu trung cũng hiện lên một tia giáo hoạt cười xấu xa.

“Này làm sao bây giờ?” Giang Mạt Hàn thân nhiên hỏi.

Hoa Lạc Ly đánh cái ngáp, buồn ngủ mắt nhấp nhem nói: “Vậy thì đợi chút rồi đi! Cá heo thành đàn nhảy khỏi mặt biển, cũng là cảnh quan khó gặp, hẳn là hảo hảo thưởng thức!”

Hòa Diệu đồng ý vỗ tay, đối với cá heo trên mặt biển hét lớn: “Hào, hảo, giỏi quá!”

Giang Mạt Hàn gắt gao nhú mồm, hắn bây giờ rất muốn gặp Tiêu đệ, căn bản không có tâm tư nhìn cái gì cá heo.

Hắn cố ý muốn khai thuyền, cho dù đụng vào cá heo, hắn cũng không để ở trong lòng, chỉ hi vọng hiện tại mau chút đi gặp Tiêu đệ, nhưng là Hòa Diệu dùng sức đẩy hắn ra, kiên quyết không cho Giang Mạt Hàn khai thuyền, Hòa Diệu khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại, ra vẻ đáng thương nói: “Người thật sự là tàn nhẫn, cá heo đáng yêu như vậy người đều thương tổn được! Không cho người thương tổn chúng nó, chúng lớn lên giống như ánh trăng vậy, đáng yêu biết bao a! Đợi chúng nó chơi đã, khai thuyền cũng không muộn!”

Hoa Lạc Ly hát đệm nói: “Đúng vậy, nhiều cá heo đáng yêu như vậy, cảnh quan như thế , như thế nào có thể bỏ qua, đợi chút rồi khai thuyền!”

Giang Mạt Hàn không lay chuyển được hai người Hòa Diệu và Hoa Lạc Ly, chỉ ngồi ở một bên sinh hờn dỗi, nhìn cũng không muốn nhìn cá heo liếc mắt một cái.

...

Tiêu Dao mở ra hai tròng mắt buồn ngủ nhập nhèm, nhìn bên giường quần áo với chính mình nguyên lai quần áo, nàng chần chờ thật lâu, cuối cùng vẫn cầm lấy bộ nam trang.

Mặc xong nam trang, Tiêu Dao theo thói quen búi tóc cao lên .

Nhìn dung nhan trong gương đã muốn khôi phục, nàng có chút không nuôi tiếc nhưng vẫn ăn một viên thuốc thanh hắc sắc đêm qua nghiền cứu chế tạo, viên thuốc thực đắng, Tiêu Dao gất gao nhú mày, trên mặt truyền đến một chút đau đớn, nàng xem trong gương, trên mặt chậm rãi hiện ra vết bớt màu xanh, tuy rằng chỉ là giả , nhưng là cảm giác vẫn như cũ có chút khó chịu.

Tuy rằng lúc trước độc đã muốn giải hết, nhưng Tiêu Dao lại phát hiện bởi vì nhiều năm có kịch độc chảy trong huyết mạch, ngay cả hiện tại độc đã được giải, thân thể liền đã bách độc bất xâm, cho nên căn bản không có biện pháp chế tạo ra độc được dùng để che dấu, bởi vì chính mình căn bản không còn sợ độc, chỉ có thể chế tạo ra được giả vết bớt.

Nàng khẽ thở dài một hơi, hi vọng giả giả tốt nhất không cần bắt mạch của nàng, tuy rằng trên mặt có bớt, có thể cứ như vậy một đoạn thời gian, nhưng một khi giả giả bắt mạch, cái gì cũng không thể gạt được...

Cửa bị xao vang, ngoài cửa truyền đến Lục Xà Nữ phù mị thanh âm, “Dao nhi, tỉnh sao?”

Tiêu Dao đã muốn rửa mặt chải đầu xong, tiến lên mở cửa, mỉm cười kêu: “Xà Nữ mẫu thân.”

Nhìn Tiêu Dao trước mắt đột nhiên lại xuất hiện bớt, Lục Xà Nữ lo lắng ôm lấy nàng, cho là giải được của lão đại vô dụng, Tiêu Dao lại độc phát ra.

“Xà Nữ mẫu thân, người đem ta ôm đi nơi nào?” Vừa mở cửa đã bị Xà Nữ mẫu thân ôm lấy, cũng không biết vì sao nàng ôm chính mình chạy đi, tựa hồ thực lo lắng.

Lục Xà Nữ vẻ mặt lo lắng nói: “Bớt trên mặt người lại xuất hiện , nhất định là giải được của lão đại có vấn đề !”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư huynh Triền Không Ngột* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Hắc Long Thủ Châu (3)

Tiêu Dao cười khò lắc lắc đầu, từ trong lòng Lục Xà Nữ trượt xuống, cười nhẹ giải thích nói: “Là ta dùng được giả vết bớt, dùng được thảo màu xanh cùng một ít phấn hoa có tính kích thích, cho nên mẫu đem nhan sắc được thảo đây tót trên mặt, chồng chất thành bớt, chỉ cần ta uống chút mật là có thể bài trừ, không phải giải được của Kiếm Hạt phụ thân có vấn đề.”

Lục Xà Nữ từ trong lo lắng hồi thần lại, ngược lại phát hiện Tiêu Dao đã muốn đổi lại nam trang, hơi hơi nhú mày nói: “Không phải còn không có trở về thần y cốc sao? Vì sao hiện tại liền đổi nam trang, ăn được giả vết bớt?”

Tiêu Dao đậm cười nói: “Vẫn là cẩn thận chút có vẻ tốt hơn, hôm qua cũng đã bị Hòa Diệu phát hiện ta là nữ tử, ta không nghĩ lại có cái gì ngoài ý muốn.”

Lục Xà Nữ hiểu rõ gật gật, sùng nịnh nhu nhu khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Dao, có chút tiếc hận nói: “Thật sự là khổ người , vì trở về thần y cốc, thật sự đáng giả sao?”

“Đáng giá!” Tiêu Dao thực kiên định gật đầu, cho Lục Xà Nữ một cái mỉm cười sáng lạn, nàng biết Lục Xà Nữ là thật tâm yêu thương chính mình, nàng không nghĩ làm cho Lục Xà Nữ lo lắng, chỉ có mỉm cười sáng lạn, có lẽ Lục Xà Nữ mới có thể nghĩ nàng đang vui vẻ, mới không lo lắng cho mình.

Lục Xà Nữ bắt đầu đi thở dài.

“Đúng rồi, Hoa Lạc Ly với Hòa Diệu đâu?” Tiêu Dao tò mò hỏi.

Lục Xà Nữ nhú mày nói: “Đêm qua tiểu thiếu chủ nói ta chuẩn bị thuyền, hấn với Hòa Diệu ban đêm liền ly khai, nói là đi cứu một người tên là Giang Mạt Hàn!”

“Giang Mạt Hàn!” Tiêu Dao cả kinh, vội hỏi nói: “Bọn họ đi phương hướng nào? Ta muốn đi tìm bọn họ!”

...

“Mấy con cá heo này không mệt sao?” Giang Mạt Hàn cực kỳ bất đắc dĩ nói, đều đã muốn đi cả một ngày.

Hỏa Diệu vỗ tay nhìn cá heo nhảy trên mặt biển, rất là bội phục nói: “Thế lực còn tốt, chúng chắc chưa có chơi đã!”

Hỏa Lạc Ly tà mị cười nói: “Cá heo không hề nghỉ ngơi, não trái với não phải của chúng nó trao đổi hoạt động, não trái mệt mỏi, não phải hoạt động, não phải mệt mỏi, não trái hoạt động, cho nên chúng nó cần bản không cần ngủ.”

“Cái gì? Không cần ngủ?” Hỏa Diệu kinh ngạc nhìn về phía bọn cá heo đang chơi đùa trên mặt biển in bóng trăng rằm về mặt sừng bãi nói: “Nếu nhân cũng có thể như vậy, không cần ngủ thì tốt biết bao nhiêu!”

Hỏa Lạc Ly khoe miệng hơi hơi run rẩy, không thèm nhìn Hỏa Diệu nữa.

Giang Mạt Hàn sớm cũng đã không thèm nhìn Hỏa Diệu, chăm chú nhìn hướng khác, hẩn hơi hơi nheo lại ánh mắt, chỉ vào phương xa nói: “Có thuyền!”

Hỏa Lạc Ly hí mắt nhìn, khoe miệng gọi lên nói: “Là thuyền của Ngũ Độc đảo, xem ra là thời điểm làm cho mấy con cá heo này ly khai!” Nói xong, trong miệng Hỏa Lạc Ly mặc niệm Phục Hi Cầm phổ khẩu quyết, nhẹ nhàng mở ra lòng bàn tay.

Bạch quang chói mắt hiện lên, trên tay Hỏa Lạc Ly xuất hiện Phục Hi Cầm, Hỏa Lạc Ly khoanh chân ngồi, đem Phục Hi Cầm đặt lên trên đầu gối, ngón tay mảnh khảnh gảy đàn như lưu thủy, phát ra huyền âm luật nhẹ nhàng nhân tâm.

Cá heo tựa hồ bị âm luật khống chế, thế nhưng không hề nhảy ra khỏi mặt nước nữa, từ quanh thân thuyền bơi ra, thuyền của Giang Mạt Hàn liền có đường đi.

Hỏa Lạc Ly thu hồi Phục Hi Cầm, trên bàn tay lại xuất hiện hồng nhật cầm ấn, hẩn nhú mày nhìn về phía Giang Mạt Hàn đang còn ngẩn người, nhắc nhở nói: “Người có thể khai thuyền!”

Giang Mạt Hàn dần dần lấy lại tinh thần, sắc mặt lạnh lùng, thanh âm giống như Tu La vô tình: “Người vì sao không sớm một chút dùng tiếng đàn khống chế chúng nó!”

Hỏa Lạc Ly vuốt vuốt lọn tóc dài, yêu nghiệt cười nói: “Ta hôm qua mới sử dụng được Phục Hi Cầm, có chút không quen!”

Giang Mạt Hàn lạnh lùng nhìn Hỏa Lạc Ly, không có nói nữa, mà là nhanh chóng khai thuyền, hiện tại hẩn đã biết lái thuyền, xác thực cùng suy nghĩ của hẩn giống nhau, vừa đụng tới bánh lái sẽ lái được, sở dĩ lúc trước khai không được thuyền của Hắc Long, hoàn toàn không phải do hẩn ngốc, là vì thuyền của Hắc Long không tốt.

Hỏa Diệu vội trộm chạy đến bên người Hỏa Lạc Ly, lặng lẽ giơ ngón tay cái lên, tặc cười nói: “Hoàn hảo!” Hẩn làm sao có thể không biết, Hỏa Lạc Ly có ý kéo dài thời gian, là vì hiện tại thời gian không sai biệt lắm, mới dùng tiếng đàn khống chế cá heo, làm cho cá heo rời đi.

Trên mặt biển, hai chiến thuyền gặp nhau, Hỏa Lạc Ly dùng khinh công phi lên chiến thuyền kia, nhìn người trước mắt đã đổi nam trang, trên mặt xuất hiện vết bớt, Hỏa Lạc Ly thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Hỏa Diệu cùng Giang Mạt Hàn cũng khinh công phi lên chiến thuyền kia, chiến thuyền kia của bọn họ hoàn toàn thành khí thuyền.

Hỏa Diệu nhìn Tiêu Dao một bộ nam trang, hơi hơi gọi lên khoe miệng, mâu trung lộ chút tặc tiếu.

Giang Mạt Hàn phát hiện Hỏa Lạc Ly với Hỏa Diệu có chút dị thường, nhưng lại nói không nên lời bọn họ có gì kỳ quái, cũng không thèm để ý hai người bọn họ, mà là bước nhanh đi đến trước mặt Tiêu Dao, về mặt lo lắng nói: “Tiêu đệ, rốt cục tìm được người, người không sao chứ?”

Tiêu Dao ôn nhu cười, “Không có việc gì! Làm cho Mạt Hàn ca ca lo lắng rồi!”

Lục Xà Nữ nhìn trước mắt Tiêu Dao cùng Giang Mạt Hàn bộ dáng vô cùng thân thiết, nhỏ giọng nói thầm nói: “Tiểu thiếu chủ, xem ra đối thủ của người rất nhiều!”

Hỏa Lạc Ly liếc Lục Xà Nữ một cái, làm một cái động tác ý chỉ cảm miệng, hẩn không hề quên, Hỏa Diệu biết Tiêu Dao là nữ tử, chính là do vú nuôi nhiều miệng!

Hỏa Diệu tiến lên kéo Tiêu Dao, ngọt ngào cười nói: “Sur đệ, vừa rồi chúng ta nhìn thấy rất nhiều rất nhiều cá heo nhảy trên mặt biển, cực kỳ thú vị!”

Mâu quang Tiêu Dao sáng ngời, hứng thú hỏi “Nghe gia gia nói qua, cá heo nhảy trên mặt biển thành đàn, vô cùng đẹp đâu! Có phải hay không thật sự đẹp mắt?”

Hỏa Diệu gật đầu thật mạnh.

Mâu trung Tiêu Dao hiện lên một tia hâm mộ, đậm cười nói: “Các người vận khí thật tốt.”

Hoa Lạc Ly hơi hơi nheo lại ánh mắt, tà cười hỏi: “Tiểu Dao Nhi muốn xem cá heo sao?”

Tiêu Dao theo bản năng gật gật đầu, ngược lại có chút bất đắc dĩ nói: “Muốn cũng vô dụng a, gia gia nói qua, cá heo thành đàn nhảy khỏi mặt biển, là rất khó.”

Hoa Lạc Ly gọi lên một chút cười xấu xa, bám vào bên tai Tiêu Dao mê hoặc nói: “Nếu như ngươi muốn xem, ta liền có thể giúp ngươi gọi bọn nó tới!”

Tiêu Dao kinh ngạc trừng mắt nhìn, bĩu môi nói: “Ta mới không tin đâu!”

Hoa Lạc Ly hơi hơi mở miệng, mở ra lòng bàn tay, trên tay đột nhiên xuất hiện một đạo bạch quang lát sau liền xuất hiện một cây cầm, Hoa Lạc Ly khoanh chân ngồi, đem cầm đặt lên trên đầu gối, một thân hồng y cùng hồng nhật cầm chậm rãi đan xen, hình ảnh rất hài hòa, thân cầm lóe ra bạch quang, bạch quang chậm rãi đem Hoa Lạc Ly bao phủ, giống như mộng giống như huyền.

Hoa Lạc Ly gọi lên một chút mỉm cười yêu nghiệt, tóc dài theo gió biển phiêu khởi, mắt xéch hơi hơi nheo lại, mị nhãn như tơ, mang theo nồng đậm mê hoặc.

“Tiểu Dao Nhi, ngươi phải nhìn kỹ mặt biển!” Hoa Lạc Ly vì huân nói xong, thân thủ khẽ vượt qua cầm huyền, đôi bàn tay trắng muốt như ngọc giống như lưu thủy hành tẩu ở trên mặt cầm, bởi vì mặc hồng y phiêu dật, Hoa Lạc Ly lúc này liền giống như một cái yêu nghiệt tiên nhân, mỗi một động tác đánh đàn đều vô cùng duy mỹ.

Tiêu Dao cơ hồ ngây dại, tựa hồ hiện tại muốn nhìn không phải mặt biển, mà là Hoa Lạc Ly trước mắt, Tiêu Dao như thế nào cũng không thể tưởng được, Hoa Lạc Ly xem tốt như vậy, hơn nữa cùng với bạch quang trên người, hình ảnh trước mắt quả thực tựa như nằm mơ.

Bên tai truyền đến tiếng đàn tuyệt đẹp trong suốt, giống như hải điều đang ca xướng, nước biển gợn sóng, truyền đến một trận âm ỉ, Tiêu Dao chuyển mầu nhìn về phía mặt biển, vô số cá heo từ trên mặt biển nhảy lên, một đám chính tề lại một đám giao nhau nhảy lên, tựa hồ ở trong bức họa tình yêu, Tiêu Dao không thể tin mắt trông to, bên tai là giai điệu duyên dáng, trước mắt là hình ảnh tuyệt mỹ, hơn nữa Hoa Lạc Ly ở trước đám cá heo bộ dáng như tiên, Tiêu Dao dùng sức nháy ánh mắt, không dám coi này đó là chân thật.

Hỏa Diệu nhìn Tiêu Dao mầu quang hoảng hốt, có chút ăn vị, nhìn bên người Giang Mạt Hàn, cảm giác được Giang Mạt Hàn ánh mắt lạnh như băng, có thể khẳng định hiện tại Giang Mạt Hàn tâm tình so với chính mình không tốt hơn bao nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huỳnh Triền Không Ngớt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Hắc Long Thủ Châu (4)

Lục xà nữ kích động trừng mắt to, kinh hô: “Phục Hi Cầm, là Phục Hi Cầm! Tiểu thiếu chủ, ngươi làm sao có thể có được Phục Hi Cầm!”

Hoa Lạc Ly không để ý đến Lục Xà Nữ, mà là sùng nịch nhìn về phía Tiêu Dao, tà mị hỏi: “Xem đủ sao?”

Tiêu Dao tròn mắt há hốc mồm gật gật đầu, tuy rằng cảm thấy không đủ, nhưng là hiện tại chính mình có rất nhiều vấn đề muốn hỏi.

Hoa Lạc Ly gọi lên khoe miệng, ngược lại đứng lên, miệng mặc niệm cái gì, Phục Hi Cầm trong tay liền biến mất trở thành cảm ấn trong lòng bàn tay hắn.

“Này cầm...” Tiêu Dao không thể tin nhìn cảm biến mất, về mặt mờ mịt nhìn Hoa Lạc Ly.

Hoa Lạc Ly tà cười nói: “Đây là Phục Hi Cầm”

“Là Phục Hi Cầm mà Hoa gia gia nói? Đứng thứ nhất trong mười cổ thần khí?” Tiêu Dao chớp chớp hai tròng mắt linh động.

Hoa Lạc Ly mỉm cười gật đầu nói: “Xem ra ta và ngươi giống nhau, vận khí tốt lắm.”

Tiêu Dao nhìn nhìn chiếc tiêu trên tay của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn nháy mắt suy sụp xuống, này cũng kém nhiều lắm đi? Phục Hi Cầm của hắn muốn dùng liền có thể dùng, muốn biến mất liền biến mất, lại còn có thể không chế động vật, tiêu của mình tựa hồ một điểm dùng được cũng không có.

Hoa Lạc Ly mỉm môi cười, khinh bám vào bên tai Tiêu Dao nói nhỏ nói: “Vú nuôi ở trong này, ta không thể nói với ngươi cái gì, nhưng là ta hiện tại có được Phục Hi Cầm, đối với Nữ Oa Thạch cũng có một ít hiểu biết, đợi ta nói cho ngươi cách dùng tiêu như thế nào!”

“Này, không cần dựa vào nói chuyện gần như vậy, sư đệ cũng không phải kẻ điếc!” Hỏa Diệu một phen đẩy Hoa Lạc Ly ra, buồn bực quát.

Hoa Lạc Ly không sao cả nhún vai, ngược lại nhìn về phía mặt biển, giống như đang ngắm phong cảnh.

Rất nhanh, thuyền cập bờ, trở về Ngũ Độc đảo, Tiêu Dao lại tiến lên kéo qua Hoa Lạc Ly, tay ngăn lại Hòa Diệu cùng Giang Mạt Hàn đuổi tới nói: “Không cho phép các người theo tới!” Tiêu Dao ngọt ngào đối với Lục Xà Nữ nói: “Xà Nữ mẫu thân, phiền toái người giúp ta an bài hai vị sư huynh ta nghỉ ngơi!”

Lục Xà Nữ mỉm cười gật đầu, tiến lên kéo Hòa Diệu cùng Giang Mạt Hàn qua nói: “Hòa Diệu, giới thiệu một chút vị này bên cạnh người!”

“Không rảnh!” Hòa Diệu buồn bực quát, muốn bỏ tay Lục Xà Nữ ra, lại phát hiện chỗ mắt cá chân xuất hiện một con mềnh xà!

Giang Mạt Hàn lạnh lùng nhìn về phía dưới chân, cùng xuất hiện một con mềnh xà, hai người muốn chạy cũng đi không được .

...

Tiêu Dao lôi kéo Hoa Lạc Ly đến một chỗ yên lặng trong rừng cây Bạch Hoa, lo lắng hỏi: “Người thật sự biết tiêu ta dùng như thế nào?”

Hoa Lạc Ly tà cười nói: “Sau khi nhận chủ, người tự nhiên sẽ biết dùng nó như thế nào.”

“Nhận chủ?” Tiêu Dao mờ mịt nói: “Nhận chủ như thế nào?”

“Phục Hi Cầm của ta là vì ta đánh một thủ khúc, nó mới có thể nhận thức ta làm chủ, ta có thể nói cho người thủ khúc kia, người thử dùng tiêu thôi.” Hoa Lạc Ly lấy một đoạn nhánh cây đem cầm phổ trong đầu vẽ trên mặt đất.

Tiêu Dao bĩu môi, mặt nói: “Ta ngay cả âm đều thổi không được, căn bản không thể đem tiêu thổi thành điệu.”

Hoa Lạc Ly thế này mới nhớ tới, Tiêu Dao căn bản không có nội lực, trầm giọng nói: “Xem ra người trước hết học nội công tâm pháp, sau khi có nội lực nhất định, mới có thể thổi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Dao đen xuống ba phần, bất đắc dĩ nói: “Gia gia căn bản không chịu dạy ta, hẳn nói ta thủy chung là nữ tử, biết bán ngân châm là được, không cần biết nội lực đạo kiếm làm gì.”

Hoa Lạc Ly hơi hơi nhú mi, ngược lại cười xấu xa nói: “Gia gia không chịu dạy người, kia Kiếm Hạp thúc thúc nhất định sẽ dạy cho người!”

“Kiếm Hạp phụ thân?” Tiêu Dao gục đầu xuống nói: “Hôm nay qua đi, liền là ước định ba ngày của chúng ta lúc trước, ta đáp ứng người lưu lại ba ngày, ba ngày qua đi, ta tất nhiên phải rời khỏi, ngày mai ta đã rời đi Ngũ Độc đảo, lại như thế nào có thời gian học đâu?”

Mâu thuẫn Hoa Lạc Ly hiện lên một tia âm trầm, không nghĩ tới thời gian ly biệt lại nhanh như vậy, hẳn hơi hơi nheo lại ánh mắt, không nghĩ cho Tiêu Dao thấy âm trầm cùng ướt át trong mắt hẳn, thấp giọng nói: “Ta hiện tại sẽ dạy người, nhưng là của ta nội công tâm pháp là Hắc Long đảo Hắc Long tâm pháp, người bên ngoài không thể tùy tiện vận dụng, sẽ bị nghĩ lầm là người trong tà giáo.”

Tiêu Dao vẻ mặt chờ mong nói: “Thật sự, người thật sự nguyện ý dạy ta?”

Hoa Lạc Ly chưa bao giờ gặp qua Tiêu Dao vội vàng như thế, mỉm cười gật đầu nói: “Ta ngâm nga tâm pháp cho người nghe, người dựa theo ta nói mà làm.”

Tiêu Dao ngoan ngoãn gật đầu, vẻ mặt nồng đậm chờ mong.

Hoa Lạc Ly chậm rãi nói: “Số mệnh đan điền, thanh khí quán đỉnh, trọc khí nhập phúc, khoan chân mà ngồi, lòng bàn tay triều thượng, thành thoi ngưng thần, huyền long từ tâm, Hắc Long vũ trào, khí xoáy tụ đan điền, khí đi bát mạch...” (Chú: Ta để nguyên văn nha >”<)

Tiêu Dao thở dài ra một hơi, tựa hồ cảm giác giữa đan điền có một con Hắc Long, Hắc Long biến ảo tựa hồ như một hạt châu, cảm giác hạt châu trong cơ thể như là nội lực, lại không giống nội lực, rất là kỳ quái.

“Ngưng tụ khí thể, chính là nội lực sao?” Tiêu Dao cái hiểu cái không hỏi.

“Đã muốn ngưng tụ khí thể?” Hoa Lạc Ly vốn tưởng rằng Tiêu Dao cần mấy ngày mới có thể ngưng tụ khí thể, lại không nghĩ rằng lần đầu tiên luyện tập tâm pháp, nàng có thể đủ ngưng tụ khí thể.

Tiêu Dao gật gù gật đầu, ngây thơ nói: “Khí thể giống như ngưng tụ thành một hạt trân châu lớn, cảm giác có một con Hắc Long thủ hộ.”

“Hắc Long? Người thật sự cảm giác có Hắc Long thủ hộ một viên hạt châu sao?” Hoa Lạc Ly biểu tình ngưng trọng lên.

Tiêu Diệu kinh ngạc gật gù gật đầu, “Có cái gì không đúng sao?”

Hoa Lạc Ly đột nhiên ôm lấy Tiêu Dao nói: “Người hiện tại cái gì cũng không cần nghĩ, theo ta đi gặp ông nội của ta!”

Hoa Lạc Ly ôm Tiêu Dao đi vào bờ biển, ba người Lục Xà nữ, Hòa Diệu, Giang Mạt Hàn, lúc này vẫn đang giằng co ở bờ biển, gặp Tiêu Diệu cùng Hoa Lạc Ly trở về, Hòa Diệu muốn tiến lên, nhưng là mềnh xà dưới chân lại nhanh chạp chề cổ định hẳn.

Mất thấy Hoa Lạc Ly đem Tiêu Diệu ẵm lên thuyền, hai người cứ như vậy mở thuyền ra ly khai, Hòa Diệu tức giận, quát: “Hoa Lạc Ly, người lại đem sư

đệ quai đi chỗ nào?!”

Giang Mạt Hàn âm thầm khổ thân, vừa mới tìm được Tiêu đệ, lại không nghĩ rằng Hoa Lạc Ly lại đem Tiêu Dao mang đi !

Lục Xà Nữ mờ mịt nhìn phương hướng thuyền chạy, nghi hoặc nói: “Tiểu thiếu chủ vội vã hỏi Hắc Long đảo làm cái gì?”

Hỏa Diệu nhân tình sáng lên, lo lắng hỏi: “Hắn hỏi Hắc Long đảo?”

Lục Xà Nữ theo bản năng gật đầu.

Hỏa Diệu nhíu mày nhìn về phía Giang Mạt Hàn bên người, Giang Mạt Hàn hơi hơi gọi lên một chút cười lạnh, rút ra đoản đao di đưa, chém đao xuống chỉ thấy đầu mãng xà nhảy mất cùng thân thể chia lìa .

Thời điểm Lục Xà Nữ lấy lại tinh thần, hai bảo bối mãng xà của nàng đã muốn đều tắt thở, Hỏa Diệu cùng Giang Mạt Hàn từ bên bờ tùy tiện tuyển một con thuyền thuyền đã muốn bơi đi.

Lục Xà Nữ cực độ oán thu thập thi thể xà, nghĩ đến bộ dáng Giang Mạt Hàn sát xà lạnh như băng kia, Lục Xà Nữ run nhè nhẹ một chút, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Khê nữ nhà của ta thật đúng là nổi tiếng! Tiểu thiếu chủ thật sự là đáng thương, đối thủ cạnh tranh một cái so với một cái nhìn qua càng khó đối phó!”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huỳnh Triền Không Ngớt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Hắc Long Thủ Châu (5)

Hoa Lạc Ly thực thò lỗ đẩy người thủ vệ ra, vọt vào phòng Hoa Phiêu Miểu, đem Tiêu Dao đặt ở trước mặt Hoa Phiêu Miểu, trầm giọng nói: “Gia gia, tiểu Dao nhi nói trong cơ thể nàng hình như có Hắc Long thủ châu! Nhưng là ta là hôm nay mới dạy nàng Hắc Long tâm pháp, không có khả năng có Hắc Long thủ châu xuất hiện, người giúp ta xem nội lực của nàng!”

Mâu trung Hoa Phiêu Miểu hiện lên một tia kinh ngạc, ngược lại nhìn về phía Tiêu Dao, ôn nhu hỏi nói: “Dao nhi, người là cảm giác chỗ nào có Hắc Long thủ hạt châu?”

Tiêu Dao chỉ chỉ chỗ phúc hạ đan điền, nhíu mi nói: “Nơi này, có cái gì không ổn sao?” Nàng không rõ vì sao Hoa Lạc Ly khẩn trương như vậy.

Hoa Phiêu Miểu hơi hơi nheo lại ánh mắt, tiếp tục ôn nhu hỏi nói: “Kia khóa hạt châu có bộ dáng gì?”

Tiêu Dao nghĩ nghĩ nói: “Cảm giác cùng trân châu không sai biệt lắm!” Tiêu Dao chỉ chỉ bức rèm che trong phòng Hoa Phiêu Miểu nói: “So với viên trân châu kia có chút lớn!”

Bức rèm che trong phòng Hoa Phiêu Miểu, mỗi một khóa trân châu đều là ngàn dặm chọn ra viên trân châu tốt nhất, mà viên trân châu kia chẳng những ánh sáng còn sáng hơn, hơn nữa rất lớn, nếu là so với viên trân châu trong phòng Hoa Phiêu Miểu còn lớn hơn, cơ hồ liền cùng đầu ngón cái không sai biệt lắm.

Hoa Phiêu Miểu gắt gao nhíu mày, ngưng trọng nói: “Dao nhi nhận thức người trong tà giáo sao?”

Tiêu Dao gật đầu cười nói: “Hoa gia gia không phải là đầu lĩnh tà giáo sao? Dao nhi nhận thức người, còn có Hoa Lạc Ly, hôm qua còn nhận thức Kiểm Hạt phụ thân, Béo Thiềm Thừ phụ thân, Trường Ngô Công phụ thân, Biển Thạch Sùng phụ thân, Lục Xà Nữ mẫu thân!”

Nghe vậy, Hoa Phiêu Miểu nở nụ cười, tò mò hỏi: “Năm tên kia thực nhận thức người làm khê nữ? Kiểm Hạt thật sự cũng tham dự ?”

Hoa Lạc Ly ho nhẹ một tiếng, trầm giọng nói: “Gia gia, đây đều là sự thật! Nhưng là hiện tại không phải thời điểm thảo luận vấn đề này, người nói cho ta biết, Hắc Long thủ châu trong cơ thể tiểu Dao nhi rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!”

Hoa Phiêu Miểu đau khổ cười, ngược lại đối Tiêu Dao nói: “Dao nhi, người dựa theo tâm pháp tiểu Lạc Ly dạy người vận khí, thử dùng hết khí lực đánh Hoa gia gia một chút!”

Sắc mặt Tiêu Dao lộ vẻ do dự, Hoa Phiêu Miểu cổ vũ cười nói: “Hoa gia gia có nội lực rất mạnh, không sợ Dao nhi đánh, dùng sức đánh đi!”

Tiêu Dao chần chờ gật gật đầu, ngược lại tâm niệm tâm pháp lúc trước Hoa Lạc Ly dạy, mơ hồ cảm giác Long Vũ trảo trong cơ thể kia di chuyển, hạt châu tựa hồ huyền hóa ra rất nhiều lực lượng, khi một chương đánh tới, lòng bàn tay giống như mang theo lực lượng của hạt châu.

“Phốc!” Hoa Phiêu Miểu đã có sự chuẩn bị, nhưng vẫn là bị nội lực Tiêu Dao gây thương tích, hộc ra một búng máu.

“Hoa gia gia, người không sao chứ! Dao nhi không phải cố ý!” Tiêu Dao tiến lên đỡ lấy Hoa Phiêu Miểu, về mặt tự trách cùng khổ sở, nàng cũng không nghĩ tới khí lực của mình đột nhiên biến lớn như vậy.

“Gia gia!” Hoa Lạc Ly đem chân khí quán nhập vào trong cơ thể Hoa Phiêu Miểu.

Hoa Phiêu Miểu khoát tay áo, ngăn trở Hoa Lạc Ly đưa chân khí vào, ngược lại khoanh chân ngồi, sau một hồi mới chậm rãi mở ra hai tròng mắt, trầm giọng nói: “Có thể đã thương ta như thế, chỉ sợ là đã có hơn mười năm nội lực! Dựa theo lời Dao nhi nói, khóa hạt châu kia chính là phương thức sở độc hữu hình Hắc Long tâm pháp, đây là nội lực Hắc Long tinh thuần, chỉ có nhập thất đệ tử, Hoa gia hậu nhân, mới có thể giống như nội lực Hắc Long tinh thuần này!”

Tiêu Dao về mặt mờ mờ nhìn Hoa Phiêu Miểu, một điểm cũng không rõ ý tứ của hắn, cái gì kêu đã hơn mười năm nội lực? Chính mình mới bảy tuổi, hơn nữa hôm nay mới học nội lực tâm pháp!

Hoa Lạc Ly hơi hơi nhíu mày, trầm giọng nói: “Tiêu Dao nhi mới bảy tuổi.”

Hoa Phiêu Miểu cười khổ nói: “Kia chỉ có một khả năng?”

“Khả năng gì?” Tiêu Dao linh động chớp chớp con ngươi.

“Dao nhi, có người truyền nội lực cho ngươi không?” Hoa Phiêu Miểu từ ái hỏi.

Tiêu Dao lắc lắc đầu nói: “Ta cũng không biết chính mình có nội lực.”

Hoa Lạc Ly nhớ lại Tiêu Dao nói, sư phụ không muốn dạy Tiêu Dao võ công, nhưng là hiện tại nghĩ đến lại cảm thấy có chút kỳ quái, sư phụ đau Tiêu Dao như vậy, khẳng định sẽ không nguyện ý để Tiêu Dao gặp được nguy hiểm, kia tất nhiên phải dạy nội lực mới đúng!

Hoa Lạc Ly nhíu mi nói: “Ta cảm thấy sư phụ hắn là biết cái gì, hắn không dạy ngươi nội lực, ta cảm thấy cũng không phải bởi vì ngươi là nữ tử không nên học võ, mà là khả năng vì giấu diếm ngươi có nội lực! Tựa như hôm nay, ngươi học nội công tâm pháp, sẽ phát hiện chính mình có nội lực!”

Hoa Phiêu Miểu tò mò hỏi: “Ngươi có thể đem nội lực hoàn toàn sử dụng đến, đã nói lên nội lực này ở trong cơ thể ngươi tất nhiên có thời gian đã hơn năm năm! Dao nhi, cha mẹ ngươi là ai? Cùng Hắc Long đảo có quan hệ hay không?”

Hoa Lạc Ly trầm giọng vì Tiêu Dao đáp: “Nàng không biết cha mẹ nàng là ai! Nàng khi còn sơ sinh đã bị sư phụ mang về Thần Y cốc, thẳng đến vài ngày trước đó mới xuất cốc, lúc trước chưa bao giờ ra khỏi Thần Y cốc!”

Hoa Phiêu Miểu cực kỳ khẳng định nói: “Ta đây có thể kết luận, nội lực này ở lúc nàng còn sơ sinh đã bị người đưa vào! Có thể đem hơn mười năm nội lực cho một đứa bé, người nọ tất nhiên cùng đứa nhỏ này có quan hệ huyết thống! Hơn nữa tất nhiên là đồ đệ của ta!”

Mâu quang Tiêu Dao sáng ngời, vẫn nghĩ rằng chính mình không còn có thân nhân, mặc kệ người kia cấp chính mình nội lực cùng người thân của mình có quan hệ gì, chỉ cần có quan hệ huyết thống, Tiêu Dao liền muốn biết, liền bức thiết nghĩ rằng phải biết người nọ là ai.

Tiêu Dao lo lắng hỏi: “Hoa gia gia, người có bao nhiêu đồ đệ, đồ đệ người đều là loại người nào? Người cảm thấy ai có khả năng nhận thức ta nhất?” Có lẽ chỉ cần biết rằng người nọ là ai, cũng có thể biết cha mẹ là ai!

“Đồ đệ ta...” Hoa Phiêu Miểu lâm vào trầm tư, sau một hồi, cười khổ nói: “Hình như có năm sáu người đi!”

Hoa Lạc Ly xoa xoa cái trán, trầm giọng nói: “Gia gia, rốt cuộc là năm, hay là sáu người?”

“Hiện tại còn sống còn có năm, nếu như tính cả người chết, có sáu người!” Hoa Phiêu Miểu thật sự hồi đáp.

Tiêu Dao không hiểu sao khản trương, tựa hồ có chút sợ hãi, một người đã chết kia có khả năng sẽ là người truyền cho mình nội lực, nàng cười khổ lắc đầu, thấp giọng nỉ non nói: “Sẽ không không hay ho như vậy, nhất định không phải người kia!”

Tiêu Dao có chút không yên hỏi: “Hoa gia gia, đồ đệ người đều là loại người nào?”

Hoa Phiêu Miểu trầm giọng nói: “Kiềm Hạt các ngươi đều đã gặp qua, nội lực của hắn không đơn giản là Hắc Long tâm pháp, còn có một chút nội lực Tiêu âm phái, cho nên hắn là không phải hắn! Còn có chính là Ma Huyết sơn trang Ma Phong, Bắc Minh phái Minh Ngọc, Linh Thửu cung Linh Huyền Tử, Nhiễm Huyết cung Phụng Vũ Hòa và người đã qua đời Nhiễm Huyết Cung Nhiễm Thiên Hồng.”

Trong đầu Tiêu Dao đem tất cả tên những người này nhớ thật kỹ, cảm thấy không yên nói, ta nhất định phải từng bước từng bước hỏi rõ ràng, trăm ngàn không cần là người đã qua đời kia!

Hoa Lạc Ly khẽ thở dài một cái, trong đầu hiện lên nữ nhân Nhiễm Thiên Hồng là người cùng nữ nhân sinh hạ ra mình có quan hệ tốt nhất, hắn biết sau khi Nhiễm Thiên Hồng rời đi Hắc Long đảo xảy ra chuyện, có chút chua xót không hiểu được.

“Hoa Lạc Ly, ngươi đem sư đệ trả lại cho ta!” Ngoài cửa truyền đến tiếng Hoá Diệu rống giận.

Chương 69: Hắc Long Thủ Châu (6)

Hoa Lạc Ly bắt đắ dĩ nhu nhu huyết Thái Dương, cười khổ nói: “Hỏa Diệu này thật đúng là bá m người! Tiểu Dao nhi, chính ngươi đi ứng phó hấn đi!”

Tiểu Dao bĩu môi, bắt đắ dĩ dĩ ra cửa phòng.

Sau khi Tiểu Dao rời đi, Hoa Lạc Ly thở dài, có chút phiền muộn, nếu lần này mình còn về Thần Y cốc, chính mình nhất định sẽ không làm cho tiểu Dao nhi đi ra ngoài thấy bọn họ, nhưng là ngày mai mình sẽ cùng bọn họ tách ra, cho dù hiện tại đem tiểu Dao nhi giao cho Hỏa Diệu, chính mình cũng nên tạm thời rời khỏi.

Hoa Phiêu Miểu xem mâu trung bản thân tôn tử phiền muộn thì đậm cười hỏi: “Tiểu Lạc Ly, muốn về Thần Y cốc sao?”

Hoa Lạc Ly hơi hơi nhú mảy, có chút buồn bực nói: “Người biết rõ ràng vì sao ta không quay về, không phải ta muốn về liền có thể về!”

“Đi Thiên Thủy tộc đi, ngươi tự mình tìm Thủy Miểu nhờ một chút.” Hoa Phiêu Miểu thân nhiên nhấp khẩu trà.

“Tìm nàng? Ta cùng nàng không quen.” Lời nói Hoa Lạc Ly mang theo nồng đậm bài xích.

Hoa Phiêu Miểu tà đậm cười nói: “Gia gia đương nhiên cũng không hi vọng ngươi đi gặp nàng, nhưng là nếu là ngươi bởi vì nàng mà không trở về Thần Y cốc, làm cho cháu dâu đáng yêu như vậy bị người khác cướp đi thì làm sao bây giờ? Ngươi vẫn là cẩn thận suy nghĩ đi, dù sao nàng là bà ngoại ngươi, nếu như ngươi xuất ra ngươi tâm ý, có lẽ nàng sẽ không đi Thần Y cốc tìm phiền toái, ngươi tự nhiên có thể về Thần y cốc hảo hảo nhìn tiểu Dao nhi của ngươi!”

Hoa Lạc Ly nhú mảy, trầm giọng hỏi: “Cho dù nàng không tìm ta kế thừa Thiên Thủy tộc của nàng, vậy còn người? Người thật sự có ý nghĩ để cho ta kế thừa Hắc Long đảo?”

Hoa Phiêu Miểu nhìn phía ngoài cửa sổ, nhìn trong viện Tiểu Dao cùng hai cái hài tử khác bộ dáng vô cùng thân thiết, thở dài nói: “Thân mình gia gia vẫn còn cường tráng, hiện tại không cần người thừa kế, đảo chủ Hắc Long đảo này, ta còn có thể làm hai ba mươi năm a!” Hoa Phiêu Miểu trêu ghẹo cười nói: “Người cần phải cố lên, hai cái tiểu tử kia nhìn qua thực khó đối phó, đừng làm mất mặt gia gia, tuyệt đối không thể thua!”

Hoa Lạc Ly nháy mắt hiểu được khổ tâm của gia gia, đôi tay chặt chẽ ôm lấy gia gia đã lớn tuổi, tuy rằng dung nhan hấn không lão, nhưng là đầu tóc bạc, thanh âm đã lão, đều đã chứng minh gia gia thực già đi, người nhất định đã rất mệt mỏi đi?

Hoa Lạc Ly khàn khàn nói: “Gia gia, ta nhất định sẽ không thua, ta là tôn tử người, Hắc Long đảo tiểu thiếu chủ, tuyệt đối sẽ không thua!”

Hoa Phiêu Miểu an ủi vỗ vỗ lưng Hoa Lạc Ly, sùng nịch cười nói: “Tiểu Lạc Ly, nhân sinh lộ từ từ, mặc kệ cuối cùng kết quả là cái gì, chỉ cần đã cố gắng, đã trả giá, hết thấy đều là đáng giá! Chuyện tình cảm, gia gia hi vọng ngươi có thể nhớ rõ, nửa điểm cũng không nên miễn cưỡng, tuyệt đối không cần giống cha ngươi rơi vào kết cục giống nhau!”

Nghĩ đến cha, mâu trung Hoa Lạc Ly hiện lên một tia thân nhiên âm đạm, dùng sức gật gật đầu.

...

Sau khi từ trong phòng Hoa Phiêu Miểu đi ra, Hỏa Diệu giống như là ăn hỏa được, buồn bực chỉ vào cái mũi Hoa Lạc Ly quát: “Từ yêu nghiệt ngươi, lần sau nếu ngươi còn dám bắt cóc sư đệ, ta nhất định cho ngươi chịu không nổi!”

Hoa Lạc Ly không sao cả nhún vai.

Giang Mạt Hàn ở một bên lạnh giọng nói thầm nói: “Ngươi mỗi lần đều là nói như vậy, mỗi lần hấn bắt cóc Tiêu đệ, ngươi đều không làm gì được hấn!”

Mâu trung Hỏa Diệu hiện lên một tia xấu hổ, cảm thấy buồn rầu nói thầm, nếu không chỉ có hấn cùng mình biết sư đệ là nữ, chính mình cần gì phải bên hấn giúp hấn, cũng không đi khắp nơi tìm hấn, cũng sẽ không làm gì được hấn!

Hoa Lạc Ly đi đến bên người tiêu Dao, đậm cười nói: “Tiểu Dao nhi, chúng ta hiện tại đi Thiên Thủy tộc đi?”

“Hiện tại? Ngươi không phải muốn ở lại Hắc Long đảo sao?” Tiểu Dao về mặt mờ mịt.

“Sau khi đi qua Thiên Thủy tộc, ta mới có thể xác định thật sự có ở lại Hắc Long đảo vĩnh viễn hay không.” Hoa Lạc Ly đậm tiểu đáp nói.

Hòa Diệu hiểu kỳ nói: “Thiên Thủy tộc? Chính là chủng tộc có đôi mắt màu lam?”

Hoa Lạc Ly cười nhẹ, hôm qua không có mang Lam đi ra biển, một ngày không thấy, thật là có chút nhớ nó, Hoa Lạc Ly về ốc thu thập bọ hành lý, nhưng quan trọng nhất, vẫn là đem tiểu phi miêu ôm vào trong ngực.

Tiêu Dao không có gì có thể thu thập, chính là lần này sau khi rời đi, không biết bao lâu mới có thể về Hắc Long đảo, nàng có chút không đành lòng Hoa Phiêu Miêu và Lãnh Huyết cáo biệt, đối với nàng mà nói, tuy rằng chỉ là ở chung mấy ngày, nhưng Hoa gia gia là một người thực người tốt, không giống lời đồn ngoại giới truyền lại, còn có Lãnh Huyết, người này Tiêu Dao thực đồng tình, cũng thực muốn nhìn một chút ca ca tàn nhẫn của hắn sẽ có bộ dáng gì.

Thuyền chậm rãi mà đi, Tiêu Dao không được tự nhiên nói: “Ta muốn đi Ngũ Độc Đảo cùng nhóm cha mẹ cáo biệt, cũng không biết tương lai khi nào thì mới có thể thấy bọn họ.”

“Không cần đi Ngũ Độc đảo!” Hoa Lạc Ly chỉ vào chiếc thuyền xa xa cười nói: “Lúc này ta đã dùng bỏ câu đưa tin cho Kiếm Hạt thúc thúc, bọn họ đã đến đây!”

Trên thuyền Béo Thiềm Thừ dùng sức hướng Tiêu Dao ngoắc, hô lớn: “Dao nhi, chúng ta cùng ngaoi cùng đi Thiên Thủy tộc!”

Tiêu Dao sáng lạn cười, ngược lại cũng dùng sức ngoắc.

Sau khi hai chiến thuyền thuyền gặp nhau, người Ngũ Độc Tán lên thuyền Hoa Lạc Ly, trên biển lớn lại thêm một chiếc thuyền trống.

...

Diện mạo kỳ quái của người Ngũ Độc Tán tiến vào Thiên Thủy tộc, liền đưa tới rất nhiều ánh mắt tò mò.

Béo Thiềm Thừ tựa hồ thực chán ghét ánh mắt tìm tòi nghiên cứu này, từng từng hai mắt dọa lui những người đứng xem.

Lục Xà Nữ đương nhiên là đưa tới rất nhiều ánh mắt ái mộ, nàng nhất nhất đều nhìn lại, nhìn như khắp nơi đều phong tình, bộ dáng rất là tiêu sái, ai có thể nghĩ đến quá khứ của nàng từng bị người làm tổn thương!

Tiêu Dao lôi kéo Hoa Lạc Ly, nhỏ giọng nói thầm nói: “Chuyện tình Thủy Vô Khuyết chỉ có ngaoi có biết, hai người chúng ta làm là được, ngaoi nghĩ biện pháp tránh cho bọn họ biết.”

Hoa Lạc Ly nheo lại ánh mắt, gọi lên tà cười nói: “Cho nên ta cho người Ngũ Độc Tán cùng nhau đến, như vậy Hòa Diệu cùng Giang Mạt Hàn liền có người kiềm chế!”

Tiêu Dao tà liếc mắt nhìn Hoa Lạc Ly một cái, thấp giọng nói: “Ngaoi thực giáo hoạt.”

Hoa Lạc Ly nhú mày cười xấu xa nói: “Ngaoi làm cho ta nghĩ biện pháp tránh cho bọn họ biết, ngaoi sẽ không giáo hoạt?”

“Các ngaoi nói thầm cái gì đâu?” Hòa Diệu thẩu tiến lên, tò mò hỏi.

Tiêu Dao có chút xấu hổ ho khan, Hòa Diệu đau lòng muốn vì Tiêu Dao vuốt ngực, nhưng lại nhớ Tiêu Dao là một nữ hài tử, sắc mặt đỏ lên, liền thu hồi tay, ngược lại mềm nhẹ vuốt lưng Tiêu Dao, ngọt ngào cười nói: “Sur đệ, tốt hơn không?”

Tiêu Dao khẽ gật đầu, cười có chút gượng ép, cảm thấy ai oán, quả nhiên chuyện xấu không thể làm, mới làm thì nói chuyện đều đã bị sặc nước miếng.

Trước Lam Phong khách sạn, Hoa Lạc Ly tà cười nói: “Chúng ta trước ở trong này đặt gian phòng, nếu là chậm ta sợ không có phòng.”

Mọi người đồng ý gật đầu, Tiêu Dao khoe miệng bị bắm cười như có như không.

Chương quây là một người trung niên trên dưới khoảng bốn mươi, dáng người hắn cao gầy, ngũ quan đoan chính, rất là khí vũ bất phàm, hắn có lẽ cười hỏi: “Nhóm khách, nghỉ trọ vẫn là ở trọ?”

Tiêu Dao tiến lên cười nói: “Dùng chân.”

Chương quây đếm số người, có chút khó xử nói: “Chỉ có ba gian thượng phòng.”

Béo Thiềm Thừ nhú mày, vẻ mặt không hề giận nói: “Vừa qua khỏi giữa trưa liền không có phòng, sinh ý nơi này của các ngaoi cũng không tránh khỏi thật tốt quá đi!” Ngược lại đối Hoa Lạc Ly nói: “Tiểu thiếu chủ, chúng ta đổi khách điếm đi!”

Tiêu Dao hơi hơi nhú mày, từ bên hông xuất ra bảo thạch màu lam, cố ý ở trước mặt chương quây quơ quơ.

Chương quây biến sắc, đột nhiên e ngại lên, có chút run rẩy nói: “Nhóm khách quan, tiểu điếm còn có phòng chữ Thiên, phòng chữ Thiên còn trống!”

“Tiểu nhị!” Chương quây gọi tới tiểu nhị, ghé vào lỗ tai hắn nói thầm nói: “Đi đem khách trong phòng chữ Thiên đều đuổi đi, mặc kệ dùng thủ đoạn gì! Tất cả đều đuổi đi!”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huỳnh Triền Không Ngớt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Nỗi Khổ Của Nàng (1)

Tiểu nhị về mặt kinh ngạc nói: “Phóng hỏa?”

Chường quỳ nhăn mặt, dùng sức vỗ đầu tiểu nhị, buồn bực giận dữ hét: “Có đầu óc hay không! Phóng hỏa người còn có thể ở sao? Tùy tiện rống một tiếng châm lửa, người không phải đi hết!”

Tiểu nhị ăn đau ôm đầu, về mặt bất tri bất giác giật mình, ngây ngốc nói: “Hình như đúng vậy.”

“Kia còn không mau đi!” Chường quỳ về mặt hung thần ác sát.

Tiểu nhị sợ hãi dùng sức gạt đầu, cảm mỗi lửa lên lâu, hét lớn: “Châm lửa, châm lửa, chạy mau cứu mạng a, thu thập này nợ chạy trốn chết a, tiền thuê nhà không cần thanh toán, đi đừng trở lại!” (Chú: anh tiểu nhị này =))

Chường quỳ về mặt hối hận nhìn tiểu nhị ngốc, thấp giọng ai oán nói: “Tiền thuê nhà lấy xong cũng có thể để họ chạy trốn chết mà, ta như thế nào lại muốn một tên tiểu nhị ngu ngốc như vậy! Ai, quên đi quên đi, chỉ cần người đi là được!”

Vài tiếng thét chói tai, vài tiếng kêu rên, vài tiếng oán trời, người thành đàn đi khỏi khách sạn, nhưng lại không có một người đi nghiệm chứng có châm lửa hay không, cũng không biết là đầu bị dọa ngất hay là cố ý trốn tiền thuê nhà.

Nhìn bàn đồ trong đại đường, đập hư tám cái bàn, chường quỳ về mặt sầu khổ lắc đầu nói: “Đập hư bao nhiêu thứ tốt a, đau lòng a! Đau lòng a!”

Mâu trung Tiêu Dao mang theo kinh ngạc lấy lại tinh thần, bộ dáng hỗn độn của những người đó vừa nãy tựa hồ còn trong đầu lặp đi lặp lại, Tiêu Dao bĩu môi, cười khổ nói:

Tiểu nhị này đúng là tên ngu ngốc!”

Nghe vậy, Hoa Lạc Ly nhìn phía bàn bị hư hại trước mắt rồi nhìn tên tiểu nhị ngốc, cười phớt ra tiếng, hiển nhiên hẳn cũng đồng ý lời Tiêu Dao nói.

Hỏa Diệu chớp chớp mắt to lông lánh, tiến đến bên người Tiêu Dao, tò mò hỏi: “Sư đệ, vì sao chường quỳ này cho dù bồi tiền cũng muốn đuổi khách đi để chúng ta ở?”

Giang Mạt Hàn hơi hơi nheo lại ánh mắt, nhìn về phía ngọc bích trong tay Tiêu Dao, phát ra tiếng nói: “Có lẽ là bởi vì bảo thạch này.”

Kiểm Hạt không khỏi nhíu mày, mâu trung hiện lên một tia nghi hoặc cùng mờ mịt, bảo thạch này giống như đã từng thấy qua, nếu như nhớ rõ đúng vậy, hẳn là Thủy Vô Khuyết đeo nghĩ đến nam nhân yêu nghiệt kia, mặt mày Kiểm Hạt càng ngày càng nhăn.

Lục Xà Nữ lấy bảo thạch từ trong tay Tiêu Dao ra, về mặt vui mừng nói: “Chất lượng tốt nhất, hẳn là thực đáng giá.” Nàng là người khôn khéo, sớm cảm thấy bảo thạch này trừ bỏ bản thân nó có giá trị phi phàm, càng quý là lực lượng ở sau lưng nó, nàng nhíu mày nắm chặt ngọc bích trong tay, đối với chường quỳ phao cái mỉa mai nói: “Có thứ này, hẳn là bắt người làm cái gì, người đều phải phục tùng đi?”

Chường quỳ run run, thể nhưng đột nhiên quỳ xuống, ôm đầu nói: “Gặp lệnh bảo thạch màu lam, như gặp Thánh chủ, thuộc hạ cái gì đều cũng phục tùng.”

Trừ bỏ Hoa Lạc Ly, những người khác đều tò mò nghi hoặc nhìn về phía Tiêu Dao, sắc mặt Tiêu Dao lộ vẻ xấu hổ.

Hoa Lạc Ly lại vào lúc này tiến lên ôm lấy Tiêu Dao, nhíu mày tán cười nói: “Tiểu Dao nhi, vận khí của ngươi thật đúng là hảo, cư nhiên nhặt được một cái bảo bối như vậy!”

“Nhặt được ?” Hỏa Diệu hồ nghi hỏi.

Hoa Lạc Ly nhíu mày cười nói: “Tiểu Dao nhi có vận khí đều không phải tốt lắm sao?” Nói xong, hẳn nhíu mày nhìn nhìn tiêu vật bên hông Tiêu Dao, ý tựa hồ bảo, người có thể được đến Nữ Oa Thạch, vận khí tốt cho dù đi ở trên đường cũng có thể nhặt được vật đáng giá đó cũng là điều tất nhiên.

Hỏa Diệu hiểu rõ phá lên cười, rất nhanh liền tin, ngược lại tiến đến trước mặt Tiêu Dao về mặt ngạc nhiên, cười nói: “Sư đệ, ngươi vận khí thật tốt! Mặc danh kỳ diệu biến thành Thánh chủ gì đó!”

Tiêu Dao cười có chút cứng ngắc.

Giang Mạt Hàn hơi hơi nheo lại ánh mắt, mâu trung hiện lên một tia nửa tin nửa ngờ, hiển nhiên hắn không có dễ lừa như Hỏa Diệu, Hoa Lạc Ly rõ ràng đem tí mâu quang kia để ở trong mắt, bắt quả Giang Mạt Hàn không nói gì thêm, Hoa Lạc Ly cũng lười đi để ý, mà là nghiêng ngả vuốt tiểu phi miêu trong lòng, cảm thấy hiểu được tính cách này của Giang Mạt Hàn, chỉ sợ là khó đối phó nhất.

Tiêu Dao bĩu môi thân mình ngồi xồm xuồng, đem chưởng quỳ đang quỳ nâng dậy, chưởng quỳ về mặt thụ sủng nhược kinh.

“An bài phòng cho chúng ta đi.” Tiêu Dao thân nhiên nói.

Chưởng quỳ liếc nhìn tiểu nhị ngốc một bên, liền thề, tuyệt đối không thể để cho hắn tiếp tục làm, liền cũng không hướng tiểu nhị phân phó, mà là chính mình tự dẫn đường cho đám người Tiêu Dao đi tới phòng chữ Thiên phòng, đám người Tiêu Dao cũng đánh mất tâm tư đi dạo, nên tiến vào phòng nghỉ ngơi.

Chưởng quỳ thu thập sạch sẽ phòng, vì bọn họ an bài phòng tốt, thực thức thời ly khai, sau khi người Ngũ Độc Tán vào ở, ba người Hoa Lạc Ly, Hỏa Diệu, Giang Mạt Hàn thể nhưng lại đồng thời đi đến trước phòng Tiêu Dao.

“Tiêu Dao nhi, thân trụ địa phương xa lạ có phải sẽ sợ hãi hay không? Sư huynh ta cùng ngươi ngủ!” Hoa Lạc Ly khoác bộ dáng ân tình tươi cười, bộ dáng thực xấu.

Tiêu Dao lạnh lùng tà liếc mắt nhìn hắn một cái, vừa muốn nói chuyện, Hỏa Diệu lại một phen kéo Hoa Lạc Ly quần quít lấy Tiêu Dao quy, hừ lạnh nói: “Sư đệ cũng không phải tiểu hài tử, không cần ngươi bồi!”

Khoẻ miệng Hoa Lạc Ly hơi hơi run rẩy một chút, tiểu Dao nhi mới bảy tuổi, chẳng lẽ không phải là tiểu hài tử sao? Lời nói trong lòng còn chưa đến miệng, chợt nghe thanh âm ngọt đến phát ngứa của Hỏa Diệu vang lên, “Sư đệ, ta đến địa phương xa lạ sẽ sợ hãi, sẽ ngủ không yên, ngươi theo giúp ta ngủ đi!”

Sắc mặt Hoa Lạc Ly đột nhiên đen lại, gọi lên cười lạnh chút âm trầm, một phen kéo Hỏa Diệu đi ra: “Ta cùng ngươi ngủ!”

Giang Mạt Hàn hơi hơi nheo lại ánh mắt, nghĩ sau khi Hoa Lạc Ly đem Hỏa Diệu tha đi, chính mình cùng Tiêu đệ có thể một mình nói chuyện, lại không nghĩ rằng Hoa Lạc Ly khi đi qua người Giang Mạt Hàn, tay kia thì ôm lấy Giang Mạt Hàn, tà ác nói: “Ngươi trên danh nghĩa là đại sư huynh, theo lý cũng nên bồi bồi Hòa sư đệ không phải sao?”

“Ta...” Giang Mạt Hàn còn không kịp cự tuyệt, cũng đã bị mạnh mẽ đem đi ra ngoài.

Tiêu Dao nhìn bộ dáng ba người rời đi, khoẻ miệng gọi nụ cười như có như không, nhưng là ánh mắt trong đó lại giống như chất chứa nhiều tâm sự, đây là do từ khi biết chính mình có nội lực, liền lưu lại tâm sự.

...

Sắc trời dần dần tối, Tiêu Dao cuối cùng vẫn là quyết định chính mình một người tiến đến nơi đó của Thủy Vô Khuyết.

“Chưởng quỳ.” Tiêu Dao gõ cửa phòng chưởng quỳ.

Vừa nghe thanh âm ngoài phòng, là đứa nhỏ cầm trong tay lệnh bảo thạch màu lam kia chưởng quỳ bay nhanh đứng dậy mở cửa, “Tiểu công tử, không biết có chuyện gì phân phó?”

Tiêu Dao cười nhẹ nói: “Mang ta đi đến nơi đó của Thủy Vô Khuyết.”

Chưởng quỳ đã sớm nhận được mật trên thông tri, nếu là có người cầm trong tay lệnh bảo thạch màu lam ở trọ, nhất định phải mang tới tham kiến Thánh chủ.

“Tiểu công tử mời theo thuộc hạ.”

Tiêu Dao khẽ gật đầu, vừa muốn đuổi kịp, lại bị một người từ sau lưng giữ chặt, Tiêu Dao kinh ngạc quay đầu nhìn lại, lọt vào trong tầm mắt là khuôn mặt tươi cười yêu nghiệt của Hoa Lạc Ly, “Tiêu Dao nhi, ngươi muốn đi đâu?”

Tiêu Dao hơi hơi cười khổ, người khó đuổi nhất quả nhiên hay là hắn.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huynh Triền Không Ngột* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Nỗi Khổ Của Nàng (2)

“Hai vị công tử, công tử nhà ta cho mời.” Truyền lời là Cẩm nhi, nàng vẫn như cũ nói chuyện rất lạnh, nhưng là thái độ tựa hồ có chút chuyển biến, thế nhưng tôn xưng Tiêu Dao là công tử, có lẽ là bởi vì đứa nhỏ này đã không làm cho công tử thất vọng, cũng không có đi không về, cho nên trong lòng Cẩm nhi đối đứa nhỏ này cũng trở nên tôn kính.

Hoa Lạc Ly neoh lại ánh mắt, chuyển mâu nhìn về phía Tranh đứng bên người Cẩm nhi vẫn vụng trộm nhìn lên mình, Tranh là lúc này đến pha trà cho Hoa Lạc Ly cùng Tiêu Dao, nhưng là sau khi ánh mắt nhìn thấy Hoa Lạc Ly thì chưa bao giờ dời đi nơi khác.

Hoa Lạc Ly đứng dậy muốn đi theo Tiêu Dao tiến đến gặp Thủy Vô Khuyết, lại phát hiện Tranh thế nhưng lại cũng đi theo, ánh mắt còn gắt gao nhìn chăm chăm chính mình, hẳn cuối cùng mở miệng, tà cười hỏi: “Ta xem đẹp sao?”

Sắc mặt Tranh nháy mắt liền đỏ, thiếu niên này bộ dạng thật là đẹp mắt, thanh âm cũng thật dễ nghe, nàng gục đầu xuống, lộ vẻ thẹn thùng, gật gật đầu, thanh âm ngọt như mật nói: “Đẹp mắt.”

Tiêu Dao gặp Hoa Lạc Ly dừng lại, cũng dừng lại nhìn lại, nghe thấy Tranh trả lời, nàng hơi hơi bĩu môi, tuy rằng biết Hoa Lạc Ly thật đẹp, nhưng là Tranh nói trắng ra như vậy, trong lòng cảm thấy là lạ.

Hoa Lạc nhìn thấy động tác bĩu môi của Tiêu Dao, hơi hơi tà câu khoe miệng, ngược lại một phen kéo Tiêu Dao qua, cười hỏi: “Vậy ngươi cảm thấy, hẳn đẹp mắt sao?”

Trước khi làm việc này bót của Tiêu Dao đã trở về trên mặt, Tranh nhìn bót trên mặt Tiêu Dao, hừ lạnh nói: “Người quái dị này xấu mồn chết!”

Tiêu Dao tức giận đẩy Hoa Lạc Ly ra, hẳn biết rõ Tranh xem chính mình không vừa mắt, lúc trước chính mình đã vô tình nói cho Hoa Lạc Ly chuyện của Thủy Vô Khuyết, tự nhiên cũng đem Cẩm Kỳ Thư Họa giới thiệu.

Hoa Lạc Ly hạ thấp người xuống, nhìn kỹ tức giận trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Dao, tay neoh neoh hai má Tiêu Dao, cười khê đối với Tranh nói: “Ồ trong mắt ngươi hẳn là người quái dị, nhưng đối với ta là người tốt đẹp dễ nhìn nhất trên thế giới này, khuôn mặt đẹp hơn ta, cho nên nói hẳn xấu, ở lòng ta nữ nhân khác là vô cùng xấu xí, ta không thích cùng xú nữ nhân nói chuyện, cũng không thích bị làm thành ngọc bội cho người nhìn xem. . .” Hoa Lạc Ly neoh lại con ngươi, mâu trung bắn ra tia lạnh như băng hàn khí, cười lạnh nói: “Nếu là lại nhìn ta, ta đem tròng mắt ngươi đào ra!”

Tranh không tự chủ được run rẩy một chút, mâu quang thiếu niên lạnh như băng mang theo nồng đậm sát khí cùng miệt thị, trình độ làm cho người ta sợ hãi càng hơn công tử, đây là lần đầu tiên trừ bỏ công tử, có người làm Tranh cảm thấy sợ hãi.

Lúc trước cho dù công tử muốn cắt đầu lưỡi mình, chính mình cũng không run rẩy cùng sợ hãi như vậy. Vì sao? Vì sao thiếu niên bộ dạng đẹp mắt này, đã có quyết đoán cùng sát khí như vậy? Tranh đáy lòng không hiểu sao lại mong đợi, không biết sau khi hắn lớn lên sẽ có bộ dáng gì? Càng là có chút hy vọng xa vời về sau có thể đi theo bên người hắn, ngay cả là giống như Cẩm nhi đi theo công tử lẳng lạng bồi ở bên người hắn.

Đang thời điểm lúc Tranh ngăn người, Hoa Lạc Ly đã sớm ôm lấy Tiêu Dao ly khai.

Tiêu Dao bị Hoa Lạc Ly ôm lấy, tựa hồ còn chưa lấy lại tinh thần, suy nghĩ còn dừng lại ở lời nói hắn nói với Tranh, sau một hồi, hơi hơi nhỏ giọng hỏi: “Ngươi không phải nói ngươi thích cùng xú nữ nhân nói chuyện sao? Vì sao vừa mới còn nói ghét nhất cùng xú nữ nhân nói chuyện?”

Hoa Lạc Ly yêu nghiệt cười, nhứ mày nói: “Ngươi cảm thấy Tranh có xấu sao?”

Tiêu Dao lắc đầu nói: “Nàng bộ dạng thực ngọt.”

Hoa Lạc Ly tà mị cười nói: “Nàng bộ dáng tuy rằng ngọt, nhưng là nàng nói người xấu, nàng tâm chính là xấu, ta nói ta thích cùng người xấu nói chuyện, nhưng là theo như lời nói của ta xấu không chỉ là bề ngoài xấu xí. Lời của ta ý là nói người bề ngoài xấu xí nhưng tâm địa thiện lương, những người đó bởi vì bộ dáng xấu, cho nên bọn họ hiểu được tôn trọng người thế nào, hiểu được việc không trông mặt mà bắt hình dong, lòng bọn họ thật đẹp. Còn nhớ rõ ta đã nói, ta chán ghét mỹ nữ nhân sao?”

Tiêu Dao khê gật đầu, mâu trung hiện lên một tia thương thức, theo như lời Hoa Lạc Ly thích tâm của mình, có lẽ là bởi vì chính mình xấu quá, cho nên chính mình xác thực biết đạo lý có thể không trông mặt mà bắt hình dong, nhưng là Hoa Lạc Ly bộ dạng yêu nghiệt như vậy, lại còn có thể ôm tâm tư này xem người, thật đúng là rất khó.

“Bởi vì nữ mỹ nhân, rất ít hiểu đạo lý không thể trông mặt mà bắt hình dong, cho nên ta không thích cùng các nàng nói chuyện, nhiều người đẹp đều bởi vì bề ngoài vĩ đại mà đặc chỉ sẽ là cao ngạo, cùng các nàng nói chuyện một chết đi! Ta thích người, là vì lòng người thật đẹp, mặc kệ dung mạo người có bốt, hay là khi mặc nữ trang thật đáng yêu như lúc ở Ngũ Độc đảo, ta đều thích người, thật tình thích người!” Hoa Lạc Ly tươi cười âm áp giống như ánh mặt trời, lúc trước Tiêu Dao chưa bao giờ gặp qua trên mặt Hoa Lạc Ly xuất hiện nụ cười âm áp như thế, lúc trước hắn tựa hồ cố ý bỏ đi sự âm áp, mâu trung luôn lấy nụ cười tà mị yêu nghiệt kia bao trùm sự âm áp, chính là lần này nó xuất hiện không hề có gì che giấu.

Nhìn Hoa Lạc Ly trước mắt khó có được âm áp, nghe lời nói hắn chưa bao giờ thật tình như thế, ngay cả chỉ có bảy tuổi, nhưng là Tiêu Dao cũng hiểu được lời nói này là thật tâm, cũng biết đây là Hoa Lạc Ly thô lộ, nhưng là. . .

Tiêu Dao lẳng lẽ nhìn về phía Cẩm nhi một bên, hơi hơi nhứ mày, hẳn vì sao trong trường hợp có người khác lại nói lời này? Hiện tại chính mình là nam trang, mâu quang Cẩm nhi biểu lộ ra kinh ngạc, nàng nhất định nghĩ đến chính mình cùng Hoa Lạc Ly có không bình thường quan hệ !

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Dao nháy mắt nổi giận, dùng sức vỗ ngực Hoa Lạc Ly, như là trừng phạt cố ý dùng khí lực rất lớn, hừ lạnh nói: “Còn một bên đi, đừng ở chỗ này nói lời buồn nôn, sự đệ ta thừa nhận không nổi!” Về mặt Tiêu Dao mang tia xin lỗi đối với Cẩm nhi bên cạnh nói: “Ngượng

ngừng, sư huynh ta chính là thích cùng ta hay nói giỡn, cho người chê cười!”

Cầm nhi từ trong kinh hách lấy lại tinh thần, dần dần dịu đi bình tĩnh trở lại, đậm cười nói: “Không quan hệ, bắt quá sư huynh đệ các người trong lúc đó vui đùa thật sự là độc đáo.”

Tiêu Dao xấu hổ cười, gãi gãi đầu, ra vẻ khờ cả giận: “Từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cho nên nói chuyện luôn không kiêng kị, muốn nói cái gì liền nói cái đó, nghĩ đùa giỡn cái gì liền đùa giỡn cái đó, thật sự là cho người chê cười.”

Cầm nhi tỏ vẻ lý giải cười đậm gật gật đầu.

Tiêu Dao cảm thấy thờ dài nhẹ nhõm một hơi, phụ họa cười làm lành, ánh mắt lại buồn bực trừng mắt nhìn liếc Hoa Lạc Ly một cái, chính mình hiện tại ăn nói khép nép cười làm lành đều là do hấn làm hại!

Hoa Lạc Ly neho lại ánh mắt, khoe miệng gọi lên một chút ý đồ thực hiện được cười xấu xa, tựa hồ là cố ý ở trước mặt Cầm nhi nói này nọ, muốn nhìn xem năng lực tiêu Dao phản ứng.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huynh Triền Không Ngớt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Nỗi Khổ Của Nàng (3)

Trước thư phòng, Cầm nhi dừng lại cước bộ, đậm cười nói: “Đến, ta ở bên ngoài chờ hai vị.”

Tiêu Dao gật gật đầu, ngược lại thối lui cửa phòng, chỉ thấy Thủy Vô Khuyết mặc một kiện quần áo màu thủy lam ti chất áo dài dây ghé vào trên bàn học, vừa thấy Tiêu Dao tiến vào, ngược lại gọi lên một chút tà cười nói: “Xa công tử có nên giới thiệu sư huynh người một chút hay không?”

Phía sau Hoa Lạc Ly nhú mày theo Tiêu Dao, hấn không quen nhìn Thủy Vô Khuyết trước mắt này, không biết là vì phủ nhận hấn cùng chính mình có vài phần tương tự tà tiêu hay là vì mặt hấn có chút tinh xảo hơn.

Tiêu Dao thần nhiên nói: “Hấn gọi Hoa Lạc Ly.”

Nghe thấy tên này, Thủy Vô Khuyết tươi cười cương lại ở trên mặt, gất gao nhú mày hỏi: “Người là Hắc Long đảo tiểu thiếu chủ?”

Hoa Lạc Ly hơi hơi neho lại ánh mắt, cảm thấy cười khổ, vừa báo danh đã bị người khác biết thân phận con bài chưa lật thật đúng là phiền toái, xem ra chính mình nếu muốn xuất môn thì nên dùng tên giả.

Tiêu Dao gấp bộ dáng Hoa Lạc Ly ngưng trọng lại, biết chính mình nói tên Hoa Lạc Ly ra, tựa hồ mang đến cho hấn phiền toái, lúc trước chính mình không nói cho Thủy Vô Khuyết tên đầy đủ của mình, chính là sợ hấn có phiền toái, nhưng là chính mình lại dễ dàng đem tên Hoa Lạc Ly nói ra, làm hấn có phiền toái!

Tiêu Dao ảo não hết sức, Hoa Lạc Ly chạy tới bên người nàng, bàn tay an ủi vỗ vỗ bả vai Tiêu Dao, đậm cười nói: “Không quan hệ.”

Tiêu Diêu lộ vẻ kinh ngạc, hấn làm sao mà biết chính mình bởi vì báo ra tên của hấn mà áy náy?

Hoa Lạc Ly gấp mâu quang Tiêu Dao mờ mịt, trong mắt hiện lên một tia hứng thú cười xấu xa, phủ ở bên tai nàng nói nhỏ nói: “Trong lòng người nghĩ cái gì, ta đều biết, ta có thuật đọc tâm!”

“Thuật đọc tâm?” Tiêu Dao kinh ngạc trừng mắt nhìn hấn.

Hoa Lạc Ly gấp Tiêu Dao tưởng thật, khoe miệng không khỏi ý cười càng sâu, sùng nịch neho neho khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Dao, đôi khi ngẫu nhiên nâng thật ngốc ngốc, thật đúng là đáng yêu!

Thủy Vô Khuyết từ trong đối thoại hai nười xác định, Hoa Lạc Ly trước mắt chính là Hắc Long đảo tiểu thiếu chủ, hấn trầm giọng hỏi: “Xa công tử vì sao mang sư huynh người tiến đến? Chẳng lẽ kia độc người không thể giải, yêu cầu hấn trợ giúp?”

“Sư huynh xác thực giúp rất nhiều.” Tiêu Dao cười nhẹ, lần này nghiên cứu chế tạo ra giải dược, nếu không phải Hoa Lạc Ly nhắc nhở chính mình chuyện rắn cạp nong, chỉ sợ chính mình sẽ trở thành lang băm.

Thủy Vô Khuyết nhú mày nói: “Kia chẳng biết có thể đem giải dược cho ta được không, ta cấp nàng dùng, sẽ không làm phiền các người đi gặp nàng.”

Tiêu Dao chỉ hi vọng Thủy Vô Khuyết là sau khi nàng kia tỉnh lại cho một mình mình cùng nàng nói chuyện, cũng vẫn chưa nghĩ nhiều, vừa muốn đem giải

được giao cho Thủy Vô Khuyết, tay Hoa Lạc Ly lại ngăn trở nói: “Này không thể được, ta nghe sư đệ nói, người đáp ứng sư đệ chỉ cần cứu tình nàng kia, người sẽ đáp ứng sư đệ ta sự tình gì, nếu như người hiện tại đối ý, lấy đi giải được, đem giải được đánh tráo, vu hãm sư đệ ta giải được có vấn đề thì như thế nào cho phải? Chúng ta phải cùng tiến đến, sư đệ ta tự tay uy được!”

Tiêu Dao nhíu mày nói: “Hắn sẽ không hại nàng kia, bộ dáng hắn thực yêu nàng kia! Hắn có lẽ chính là nghĩ sau khi nàng kia tỉnh lại cái thứ nhất bởi ở bên người nàng kia, hẳn chắc có rất nhiều điều muốn nói với nàng, chúng ta không cần phá hư người khác...”

Hoa Lạc Ly vươn một ngón tay trở điểm ở cánh môi Tiêu Dao, nhưng lại ôn nhu khẽ cười nói: “Yêu cũng không thương, không phải ngoại nhân chúng ta có thể phân rõ ràng, có lẽ hôm nay ái, ngày mai không thương, nam nhân thay lòng rất nhanh!”

Tiêu Dao chớp chớp mắt to linh động, mâu trung hiện lên một tia mờ mịt, tâm nam nhân thay đổi rất nhanh sao? Nhớ tới Giang Mạt Hàn nói qua, cha hắn có rất nhiều nương tử, lại nghĩ đến rất nhiều nam nhân đều có rất nhiều rất nhiều nương tử, ba vợ bốn nàng hầu tựa hồ là các nam nhân khoe ra thân phận cùng địa vị thân phận, nam nhân tâm tính thiện lương giống thật sự thay đổi rất nhanh, có thể yêu này thú này, cũng có thể ngày mai lại yêu cái kia, có thể thủ cái kia!

Tiêu Dao ngược lại gắt gao nhíu mày, cảm thấy có một loại ghen khuất nói không nên lời, nữ tử tựa hồ nhẹ tựa lông hồng, chuyện này thật sự trọng yếu như vậy? Vì sao nam nhân ba vợ bốn nàng hầu chính là thành công, nữ nhân một khi cùng nam nhân khác ngoài phu quân nhiều lời nói mấy câu, sẽ bị nói thất trình, phóng đảng?

Nghĩ đến Tiêu Dao liền bĩu môi cực kỳ coi trọng vấn đề nam nữ khác biệt, vì sao chính mình là nữ tử nhất định phải rời đi Thần Y cốc, ai nói nữ tử đừng vào được liệu, được liệu sẽ mất đi hiệu lực? Vì sao chính mình đừng vào được liệu quý hiếm như vậy, chúng nó vẫn như cũ phát triển rất khá?

Hoa Lạc Ly gấp khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Dao mang theo mờ mịt biến thành ghen khuất rồi lại buồn bực, hắn nghĩ đến Tiêu Dao là vì chính mình không cho nàng đi uy được nàng kia mà tức giận, mềm nhẹ phát sợi tóc Tiêu Dao, ôn nhu nói: “Ta nói như thế cũng không phải muốn phá hư bọn họ, chính là nàng bệnh nhân kia có ý nghĩa chân chính là người bệnh nhân thứ nhất người dùng tâm trí liệu, ta hi vọng người tận mắt thấy bệnh nhân thứ nhất tỉnh lại, ta hi vọng người có thể vui vẻ, sư phụ nói qua, khi chính mình cứu trở về một người có mệnh ở sớm tối, tới điểm làm bệnh nhân tỉnh lại, cao hứng nhất không phải người nhà bệnh nhân, kỳ thật là y giả, ta nghĩ cho người có thể nhận được loại tâm tình này y như lời sư phụ nói!”

Nghe vậy, Tiêu Dao ngẩn người, lúc trước bởi vì thế gian kỳ thị nữ mà từ từ tức giận bây giờ tâm tình đã bình tĩnh trở lại, ngược lại chớp chớp mắt to linh động, có chút không được tự nhiên nói: “Người là hi vọng ta có thể biết loại tâm tình kia như lời gia gia nói, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tháp chùa, thỏa mãn cảm giác, cảm giác thành tựu giao hội cùng cảm giác phức tạp sung sướng?”

Hoa Lạc Ly mỉm cười, vẫn như cũ không coi ai ra gì nhẹ vỗ sợi tóc thừa thốt rớt xuống của Tiêu Dao, gật đầu ôn nhu nói: “Ta nói rồi, ta thích người, cho nên ta muốn đem thứ ta thích, thứ ta cảm thấy đồ tốt đều cho người, bao gồm chuyện tình ta cảm thấy hạnh phúc.”

Tiêu Dao nguyên bản còn rất cảm động, còn kém cảm động đến rơi nước mắt ôm vị sư huynh luôn thích trêu tức mình, nhưng là hiện tại mặt Tiêu Dao lại suy sụp xuống.

Hắn lại ở thời điểm có người khác ở đây nói lời này! Người khác hiểu lầm hắn là đoạn tụ còn chưa tính, đừng có lời kéo thêm mình!

Tiêu Dao khó chịu, đẩy tay Hoa Lạc Ly ra, ngược lại về mặt bất đắc dĩ nhìn về phía Thủy Vô Khuyết, cười khổ nói: “Sư huynh ta chính là như vậy thích hay nói giỡn, người đừng tưởng thật.”

Hoa Lạc Ly hơi hơi chu miệng lên, thế nhưng bắt đầu học chiêu số làm nũng của Hòa Diệu, đề nặng giọng, ra vẻ ai oán điềm nhiên hỏi: “Tiêu Dao nhi, sư huynh ta nói đều là thật! Người đừng luôn bẻ cong ý tứ ta nha! ~” (cuối cùng còn kéo trường âm! Tuy rằng bộ dạng yêu nghiệt, nhưng là còn là vì tuổi còn nhỏ có vẻ rất là tính trẻ con, nhưng thật ra cùng Hoà Diệu mạnh dạng có liều mạng!) ~Tác giả

Thủy Vô Khuyết vốn cũng không để ý lời nói Hoa Lạc Ly cùng Tiêu Dao trong lúc đó, tâm tư đều ở nghĩ biện pháp như thế nào không làm cho bọn họ đi uy Mộng Nhiên được, nhưng là hiện tại đột nhiên bởi vì thanh âm kia của Hoa Lạc Ly đủ để cho hắn cả người nổi da gà dựng thẳng lên.

Năm đó chính mình gặp qua đứa nhỏ Hoa Lạc Ly này, còn cảm thấy hắn rất là đáng yêu, lại không nghĩ rằng trải qua mấy năm nay, hắn nhưng lại thành bộ dáng này, sẽ không là thật ... ?

Tuy rằng Xa công tử có sức quyến rũ nhân cách rất mạnh, bót trên mặt vẫn chưa ảnh hưởng sức quyến rũ cá nhân của hắn, nhưng là cũng không có khả năng làm cho nam nhi tốt si mê thành như vậy đi? Thế nhưng ở dưới tình huống có ngoại nhân mà nói lời buồn nôn như thế!

Thủy Vô Khuyết không khỏi cả người mất tự nhiên run lên một chút, mâu quang hình như có một tia ghét bỏ hiện lên, theo bản năng bước chân lui về phía sau, cùng hai người trước mặt rút ra một khoảng cách, thấp giọng nói: “Xa công tử nếu như nghĩ muốn đích thân uy được cũng có thể, người ở đây ta cũng có thể nói ra lời nói của ta với nàng, nhưng là nếu như Hoa công tử cũng tiến đến, ta sợ ta liền nói không nên lời, cho nên hi vọng Hoa công tử lại chờ được?”

“Không tốt!” Hoa Lạc Ly trực tiếp từ chối, ngược lại nhíu mày tà cười nói: “Người muốn nói chắc so với lúc này ta nói với tiêu Dao nhi nói buồn nôn hơn? Ta đều có thể không sợ xấu hổ ở trước mặt người nói, người vì sao muốn ta né tránh? Nếu là xuất phát từ thật tình không nên giấu diếm đối phương cho dù ở đây có vạn người, lời này đều có thể nói ra khỏi miệng!”

“Này...” Thủy Vô Khuyết sắc mặt nháy mắt xấu hổ lên, đây là lần đầu tiên cảm giác được gặp được người khó chơi, không sợ đối thủ thông minh khó chơi, chỉ sợ đối thủ thông minh khó chơi cộng thêm không biết xấu hổ! Từ trước tới giờ chưa thấy qua người không biết xấu hổ như vậy!

Hoa Lạc Ly nhú mảy tà cười nói: “Cái này, cái kia! Người càng chối từ, ta càng muốn đi, nghe tiểu Dao nhi nói nàng kia rất đẹp, ta càng nhiều muốn nhìn rốt cuộc là mỹ nhân thế nào! Thế nhưng sẽ làm tiểu Dao nhi không nhìn thấy ta đẹp, chỉ nhớ rõ mỹ nhân!”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư huynh Triền Không Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Nỗi Khổ Của Nàng (4)

Tiêu Dao nhìn về phía Hoa Lạc Ly, nhớ lại khuôn mặt nàng kia, hơi hơi bĩu môi nói: “Đại khái là bộ dạng đẹp cũng bộ dáng mọi người đẹp khác không sai biệt lắm, nhưng thật ra cùng người có một chút giống!”

Hoa Lạc Ly hơi hơi nheo lại ánh mắt, tà mị cười nói: “Ta đây càng nên nhanh chân đến nhìn xem!”

Thủy Vô Khuyết mặt hơi hơi tái nhợt, cuối cùng thở dài nói: “Vậy người nên chuẩn bị tâm lý thật tốt, không cần bị dọa sợ.”

Hoa Lạc Ly khinh thường cười nói: “Dọa sợ? Người không cần phải nói khoa trương như vậy! Dù đẹp cũng không có khả năng dọa sợ Hoa Lạc Ly ta!” Gia gia của mình trên Hắc Long đảo, đều là diện mạo ưu, chính mình đã sớm có sức kháng cự với vẻ đẹp.

“Kia đi theo ta đi.” Thủy Vô Khuyết khẽ lắc đầu, chính mình nói dọa, cũng không phải là nói Mộng Nhiên thật đẹp dọa đến người.

Hoa Lạc Ly cùng Tiêu Dao đi theo phía sau Thủy Vô Khuyết, Hoa Lạc Ly nhìn bóng dáng Thủy Vô Khuyết hồi lâu, tổng cảm thấy có chút quen thuộc, đột nhiên nhú mi hỏi: “Thủy Vô Khuyết, chúng ta đã gặp qua sao?”

Thủy Vô Khuyết đạm cười không nói, hỏi ngược lại: “Người cảm thấy ta nhìn quen mắt?”

Hoa Lạc Ly nhú mảy sai lệch nghiêng đầu, chần chờ nói: “Có chút nhìn quen mắt.”

Thủy Vô Khuyết đạm cười nói: “Đến.”

Hoa Lạc Ly nheo lại ánh mắt, đã đến trước cửa phòng nữ tử đó, hẳn cũng không có lại truy vấn trước đó đã gặp Thủy vô Khuyết hay chưa.

Thủy Vô Khuyết chậm rãi đẩy ra cửa phòng, làm cho Tiêu Dao cùng Hoa Lạc Ly vào phòng trước tiên, sau đó bước vào đem cửa khoá lại.

Tiêu Dao cùng Hoa Lạc Ly chậm rãi đi đến trước giường, Tiêu Dao gọi lên một chút cười đậm, tay một bên vén sa liêm trên giường, một bên đối với Hoa Lạc Ly nhú mảy cười nói: “Nàng là người đẹp nhất mà ta từng thấy qua!”

Hoa Lạc Ly bĩu môi, về mặt ai oán nói: “Ta nghĩ đến người gặp qua người đẹp nhất là ta đâu!”

Tiêu Dao hừ lạnh một tiếng, cười xấu xa nói: “Người là yêu nghiệt, không phải người!”

Hoa Lạc Ly về mặt lấy Tiêu Dao không thể nề hà, lúc này Tiêu Dao đã muốn chế trụ sa liêm, Hoa Lạc Ly hơi tò mò nhìn về phía người trên giường, dù sao có thể làm cho tiểu Dao nhi nói mỹ nhân nhưng là rất ít.

Ánh mắt chống lại tuyệt mỹ dung nhan trên giường kia, Hoa Lạc Ly nháy mắt ngây dại, nhưng là hẳn ngây người đều không phải là là ngạc nhiên vì thấy người đẹp, trong ánh mắt hẳn ngốc lãng, mơ hồ mang theo tức giận.

Tiêu Dao gặp Hoa Lạc Ly ngây người, ngược lại nhú mảy cười nói: “Có phải hay không rất đẹp? Mặc cảm đi?”

Thủy Vô Khuyết ở phía sau bọn họ cũng không nói lời nào, chính là ánh mắt gắt gao nhìn Hoa Lạc Ly, chú ý tới mâu trung hẳn một tia tức giận, chỉ phải lắc đầu khổ thân.

Gặp Hoa Lạc Ly hồi lâu đều không để ý tới chính mình, Tiêu Dao dùng sức vỗ hấn, có chút không kiên nhẫn nói: “Mỹ cũng không cần xem lâu như vậy đi!”

Hoa Lạc Ly hơi hơi nheo lại ánh mắt, gờ lên một chút nụ cười tuyệt mỹ chưa bao giờ có, nhưng là tươi cười này lại mang theo một tia thương cảm kết hợp cùng âm trầm, rất là cổ quái. “Mỹ, nàng rất đẹp...” Thanh âm Hoa Lạc Ly kéo dài, cuối cùng giống như nghiêng răng nghiêng lợi.

Tiêu Dao nghi hoặc trừng mắt nhìn tình, mờ mịt nói: “Ta như thế nào không biết là người khẩu khí nặng như vậy?”

Hoa Lạc Ly lần đầu tiên không có đi để ý ý nói trong lời nói Tiêu Dao, mà là chuyển mâu lạnh lẽo nhìn về phía Thủy Vô Khuyết, cực độ lạnh như băng nói: “Là người!” Hấn rốt cực nhớ tới vì sao có cảm giác bóng dáng Thủy Vô Khuyết quen thuộc, ngày đó nữ nhân kia rời đi, sau khi biết tự mình liền đến

bên bờ, chỉ nhìn thấy chiến thuyền kia khai thuyền đi, chỉ có thể trở mắt nhìn một người nam nhân cùng bóng dáng nàng chậm rãi biến mất ở mặt biển.

Thủy Vô Khuyết hiểu được lời nói Hoa Lạc Ly, cười có chút gượng ép nói: “Là ta.”

Tiêu Dao mờ mịt nhìn Hoa Lạc Ly cùng Thủy Vô Khuyết trước mắt, Hoa Lạc Ly lạnh như băng bây giờ, là nàng chưa bao giờ gặp qua, vì sao chính mình cảm thấy đến bây giờ Hoa Lạc Ly có chút cô tịch, hân lạnh như băng muốn so với Giang Mạt Hàn càng lạnh hơn.

Này có phải là bộ dáng khi Hoa Lạc Ly lúc ba tuổi như Xà Nữ mẫu thân nói?

Vốn Tiêu Dao không tin lời Lục Xà Nữ nói, ở nàng xem Hoa Lạc Ly có tính tình yêu nghiệt căn bản không có khả năng trầm mặc ít lời cùng lạnh như băng, nhưng là hiện tại cảm thấy đó là sự thật, bởi vì hiện tại hân cho nàng cảm giác đó.

Tiêu Dao bước nhỏ đến bên người Hoa Lạc Ly, cực kỳ nhỏ giọng hỏi: “Người nhận thức nữ nhân trên giường sao?” Tiêu Dao thật thông minh, dưới tình huống như vậy, nàng rất nhanh có thể đoán được Hoa Lạc Ly nhận thức nữ tử này, hơn nữa mới có thể... , Tiêu Dao không dám đoán, nếu như có thể cùng chính mình đoán bất đồng, nàng hi vọng là bất đồng.

Hoa Lạc Ly nhìn về phía khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Dao có chút khiếp đảm, hơi hơi hoãn lại thần sắc, không hề lạnh như băng, mà là thân mình ngồi xổm xuống cùng Tiêu Dao nhìn thẳng, có chút khàn khàn hỏi: “Người cảm thấy ta cùng nàng lớn lên giống sao?”

Thân mình Tiêu Dao hơi hơi run lên một chút, không biết là bởi vì mâu thuẫn hân mang theo bi thương, hay là bởi thanh âm hân hơi khàn khàn, tâm mơ hồ có chút đau, dù sao từ nhỏ cùng nhau lớn lên, bởi vì chưa bao giờ gặp qua hân như vậy, Tiêu Dao cảm giác hân như vậy thật đáng thương, thật sự thật đáng thương.

Tiêu Dao thực không muốn nói giống, nhưng là biết chỉ khi nói giống, hân mới có thể tiếp tục nói cho chính mình cái gì, nàng cười khổ gật gật đầu.

Hoa Lạc Ly nhìn con người Tiêu Dao linh động lại có chút loé ra khiếp đảm, ngược lại ôn nhu vỗ về hai má nàng, âm thanh nhẹ nhàng nói: “Nếu như nàng có con, người cảm thấy sẽ là cái dạng gì?”

Tiêu Dao chuyển mâu nhìn nhìn người trên giường, lại nhìn nhìn Hoa Lạc Ly, hiện tại hết thảy đều đã sáng tỏ, bởi vì từ lời Lục Xà Nữ biết được chuyện tình mẫu thân Hoa Lạc Ly, tay Tiêu Dao đột nhiên kéo tay Hoa Lạc Ly qua, phụng phịu nói: “Chúng ta đi, chúng ta không nên tới!”

Hoa Lạc Ly không có cự tuyệt, vẫn để Tiêu Dao nắm tay đi.

Tiêu Dao đi đến bên người Thủy Vô Khuyết, hiện tại biết nam nhân này là người cướp đi mẫu thân Hoa Lạc Ly, một điểm đồng tình trước kia với hân cũng không còn, thanh âm thô thiển nói: “Nữ nhân kia ta không có bản lĩnh cứu!” Nói xong, đem ngọc bích bên hông thực dùng sức ném tới trong tay Thủy Vô Khuyết, “Thứ này trả lại người, chúng ta coi như chưa từng gặp qua!”

Còn vài bước sẽ rời đi gian phòng, Hoa Lạc Ly lại đột nhiên dừng bước, cúi mâu hỏi: “Tiêu Dao nhi, người đã đoán được sao?”

Tiêu Dao hơi hơi nhíu mi, có chút bất đắc dĩ nói: “Ta không phải ngu ngốc, người cảm thấy ta đoán không được sao? Về sự tình mẹ người, ta nghe Xà Nữ mẫu thân nói qua.”

Hoa Lạc Ly bất đắc dĩ cười khổ nói: “Vú nuôi thật đúng là lắm miệng.”

Tiêu Dao nắm thật chặt tay Hoa Lạc Ly, thấp giọng nói: “Chúng ta đi thôi, coi như chưa có tới qua, đem nàng quên, coi như ba tuổi năm ấy, nàng đã chết.”

Hoa Lạc Ly không có di động bộ pháp, mà là cười thực ôn nhu, cũng thực bi thương nói: “Nếu như nàng thật sự đã chết, sẽ tốt biết bao nhiêu?”

Tiêu Dao nhìn mâu quang hân âm đạm, lại muốn dùng sức đem hân tha đi, mau chút đi xa Thiên Thủy Tộc, thật sự là hối hận không có đem hân ngăn ở khách sạn, không, hân là hối hận đi tới Thủy Tộc!

Hoa Lạc Ly lấy tay Tiêu Dao đang nắm ra, dùng sức đem nàng ôm vào trong lòng, vô lực đem cằm dựa vào ở đầu vai nàng, khàn khàn nói: “Nàng dù sao cũng là nương ta, coi như là ta còn nợ tình nàng sinh ta, hôm nay chúng ta sẽ cứu nàng, cứu nàng, ta cùng nàng liền ai cũng không nợ ai, ta từ nay về sau coi như nương ta đã chết, không bao giờ nữa sẽ nhớ rõ cái ôm của nàng. Tiêu Dao nhi ôm chặt ta được không, dùng ôm ấp của người thay thế cái ôm của nàng, làm cho ta có thể thật sự không thêm để ý đến cái ôm của nàng, quên...”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huỳnh Triền Không Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Nỗi Khổ Của Nàng (5)

Tiêu Dao gật đầu thật mạnh, tay ôm chặt lấy thắt lưng Hoa Lạc Ly, an ủi nói: “Không vui không cần nhớ rõ.”

Hoa Lạc Ly khẽ gật đầu, cảm như có như không cọ đầu vai Tiêu Dao, rất lâu sau đó...

Hoa Lạc Ly chậm rãi buông tay, thấp giọng nói: “Tiêu Dao nhi, ngươi uy nằng giải được đi.”

Tiêu Dao đem giải được nhét vào trong lòng bàn tay Hoa Lạc Ly, lắc đầu nói: “Ta không muốn thể nghiệm cái cảm giác sung sướng khi cứu người, ta chỉ muốn ngươi có thể quên hoàn toàn, ngươi tự tay uy nằng đi.”

Hoa Lạc Ly cười nhẹ, chậm rãi đi đến nữ tử trước giường, vừa muốn mở miệng nằng uy hạ giải được, Thủy Vô Khuyết lại tiến lên đẩy Hoa Lạc Ly ra, lạnh lùng nói: “Nếu như ngươi không tiếp thu nằng, nằng còn sống cũng sẽ không có ý tứ, còn không bằng khiến cho nằng vẫn ngủ như vậy!”

Hoa Lạc Ly cười lạnh nói: “Năm đó nằng lựa chọn ngươi, vứt bỏ cha ta cùng ta, cũng đã lựa chọn trước sẽ không tiếp thu chúng ta, cho nên nằng đã đoán được tương lai ta sẽ không nhận thức nằng!”

Đột nhiên Thủy Vô Khuyết có chút không khống chế được giữ chặt Hoa Lạc Ly, kích động nói: “Ngươi thật sự tin tưởng lời đồn đãi nhảm nhí ấy, cũng không tin nương của mình? Ngươi thật sự cho rằng nương của mình là nữ nhân sẽ bỏ chồng bỏ con cùng nam nhân khác rồi đi như vậy? Ngươi thật sự nghĩ đến nằng là vì yêu ta mà vứt bỏ các ngươi? Nếu như nằng thật sự yêu ta, ta lại làm sao có thể vẫn không chiếm được sự đáp lại của nằng, ta cùng với nằng trong lúc đó, vẫn đều là ta một mực tình nguyện!”

Hoa Lạc Ly hơi hơi cứng đờ, ngược lại dùng sức đẩy ra Thủy Vô Khuyết, giận dữ hét: “Ngươi là đang vì nằng giải thích? Hảo! Cho dù ta tin tưởng ngươi, tin tưởng nằng, vậy nói cho ta biết, vì sao nằng có thể vứt bỏ phu quân của mình mang đi Hắc Long cốt của Hắc Long đảo? Vì sao vứt bỏ đứa con không đến ba tuổi, nằng vì sao phải rời khỏi? Có cái gì so với phu quân cùng nhi tử quan trọng hơn?”

Thủy Vô Khuyết mặt hơi hơi lạnh xuống dưới, thấp giọng nói: “Thiên hạ thương sinh.”

“Thiên hạ thương sinh? Ha ha...” Hoa Lạc Ly cười tàn sát bữa bãi, mang theo nồng đậm châm chọc nói: “Nằng vĩ đại như thế? Nằng bỏ con bỏ chồng có thể cứu vớt thiên hạ thương sinh? Biên chuyện xưa cũng tìm cái lý do thích hợp đi!”

Thủy Vô Khuyết đi đến bên giường, khẽ vuốt qua hai má tái nhợt của người trên giường, lông mi cong dài kia lại chảy ra một giọt nước mắt.

“Mộng Nhiên, ta nói cho hần được không? Ta không muốn ngươi một người lưng đeo nhiều việc như vậy.” Thủy Vô Khuyết nhẹ nhàng vì nữ tử lau đi nước mắt nơi khóe mắt, ngược lại giờ lên một chút yêu nghiệt mỉm cười nói: “Ngươi không nói lời nào chính là cam chịu, ta đây nói cho hần.”

Hoa Lạc Ly cười lạnh nói: “Nằng cho dù không muốn cũng không thể nói chuyện, nếu còn muốn muốn biên cái chuyện xưa buồn cười gì, vậy thì không cần!”

Thủy Vô Khuyết thở dài, thấp giọng nói: “Thượng Thiên Nhược Thủy, Thiên Thủy Tộc lấy thiện vì truyền, mặc kệ các ngươi có tin có Thần Minh hay không, nhưng là lịch sử Thiên Thủy Tộc trước giờ đều cung phụng Thần Minh, có lẽ là đại đại tương truyền bắt diệt thiện lương, vạn năm trước thần nhân lựa chọn Thiên Thủy Tộc, đem ma vật phong ấn tại trong Thiên Thủy Tộc, lại ban cho Thiên Thủy Tộc mười đại thần khí trấn áp ma vật.

Thiên Thủy Tộc cũng không cùng ngoại giới có liên hệ gì, nhưng là vạn năm trước có một đám người giang hồ lọt vào đuổi giết, làm nhập lãnh địa Thiên Thủy Tộc, từ nay về sau phát hiện Thiên Thủy Tộc tồn tại, cũng biết được lực lượng thần bí của mười đại thần khí. Không lâu, người giang hồ liền chen chúc đi vào Thiên Thủy Tộc muốn cướp đi mười đại thần khí.

Thiên Thủy Tộc vẫn lọt vào ngoại giới tấn công liên tiếp, cũng may có lực lượng mười đại thần khí, mười vị trông coi ma vật trong coi giả cầm trong tay mười đại thần khí vẫn thủ hộ Thiên Thủy Tộc, nhưng là ma vật đã biết chuyện tình ngoại giới, lại cùng phạm nhân hợp mưu, cuối cùng Thần Minh tuyển ra tất cả mười vị trông coi giả đều bị phạm nhân hãm hại, rơi vào đường cùng đều cùng mười đại thần khí tách ra.

Một khi thần khí nhận chủ nếu ly khai chủ nhân, dùng thế nào cũng không có tác dụng, người không phải người Thiên Thủy Tộc căn bản không thể bắt đầu dùng mười đại thần khí, mười vị trông coi giả từ nay về sau không biết rơi xuống đâu, chỉ để lại mười đại thần khí không ai có thể sử dụng.

Ma vật vốn tưởng rằng có thể phá ra phong ấn rồi đi, ai biết rằng Thần Minh kỳ thật đã có phòng bị, Thiên Thủy Tộc vẫn có Thánh nữ tồn tại, Thánh nữ ở trong lúc nguy cấp, lấy máu chính mình vẽ loạn ở trên mười đại thần khí, bắt đầu dùng mười đại thần khí gia cố phong ấn.

Sau mười đại thần khí bị Thiên Thủy Tộc phản đồ trộm đi, khi rời bến hần lọt vào sóng to, từ nay về sau mười đại thần khí không biết tung tích, mỗi một người Thánh nữ Thiên Thủy Tộc đều là Thần Minh chọn lựa, cứ hai mươi năm một lần lão Thánh nữ nghe theo ý tứ Thần Minh tìm ra tân Thánh nữ mới.

Mỗi một đời Thánh nữ đều là dùng máu gia cố phong ấn, tuy rằng không có mười đại thần khí trợ trận, cũng miễn cưỡng có thể che lại ma vật, Thánh nữ phải bảo vệ thân xử nữ mới có thể lấy máu tươi gia cố phong ấn, chính là mười lăm năm trước Mộng Nhiên lại yêu cha ngươi, mất đi thân xử nữ.

Kỳ thật ma vật truyền đến nơi này bây giờ đã qua nhiều thế hệ, đã trở thành một cái truyền thuyết, trải qua vạn năm, đã không có bao nhiêu người đem truyền thuyết ma vật này là thật, Mộng Nhiên khi thất thân thậm chí cảm thấy thân phận Thánh nữ là một chuyện buồn cười, vì ma vật không có thật mà đánh mất hạnh phúc của mình.

Nhưng là khi nằng dựa theo ý tứ tộc trưởng dùng máu tươi gia cố phong ấn thì mới phát hiện, hết thảy đều là thật sự, bởi vì thất thân, máu nằng không có tác dụng, nằng nghe thấy được ma vật đáng sợ gầm rú, đoạn thời gian kia trong thiên địa đột nhiên thiên tai liên tục, kỳ thật đều là vì lực lượng phong ấn đã yếu đi, ma vật đánh sâu vào phong ấn, ma lực vậy ra mà ra tạo thành.

Động đất, hồng thủy, khô hạn, gió lốc, trong thời gian ba năm, đã chết rất nhiều rất nhiều người, Mộng Nhiên vẫn sống trong tự trách cùng áy náy, nàng luôn luôn tìm biện pháp giải quyết, muốn duy trì đến ngày Thần Minh tuyển ra vị Thánh nữ kế tiếp.

Sau lại tiên tri Thiên Thủy Tộc xem số tử vi, nói Hắc Long cốt là xương cốt Thần Long mang theo thần lực, có thể thay thế máu xử nữ của Thánh nữ gia cố phong ấn, nàng mới đành mang đi Hắc Long cốt, bởi vì thẹn với người trong thiên hạ, lại trộm Hắc Long cốt của cha người, nàng cảm thấy thẹn với cha người, bởi vì trong lòng không nghĩ thông, chính mình tự phong tỏa mình, nàng không dám lại đối mặt người cùng cha người, khiến cho ta giúp nàng diễn trò, làm bộ nàng hồng hạnh xuất tường, giúp nàng rời đi Hắc Long đảo.

Người nàng yêu vĩnh viễn chính là cha người, nhưng là cũng là bởi vì yêu cha người mới có thể tạo ra quả đắng này, tâm nàng không chịu buông tha chính nàng, sau khi nàng rời đi Hắc Long đảo, nghĩ tới đi tìm chết, nhưng là vì Thánh nữ đời tiếp theo không có xuất hiện, nàng không thể chết được, nàng phải chờ đợi hai mươi năm một lần tái sinh ra mới có thể lựa chọn tử.

Mấy năm nay nàng vẫn kéo dài hơi tàn, cùng con rồi giống nhau chung quanh đều không mục đích sống, không dừng lại một chỗ quá ba ngày, không cho cha người tìm được nàng, cũng không cho ta tìm được nàng, thẳng đến khi nàng trúng độc, ta mới tìm được nàng đang hấp hối!”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư huynh Triển Không Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Hoả Diệu Mắt Vàng (1)

Hoa Lạc Ly tuy rằng gắt gao cau mày, lại vẫn là lẳng lặng nghe xong Thủy Vô Khuyết nói hết thảy.

Hắn hận lâu như vậy, oán lâu như vậy, cũng từng nghĩ tới nương ả ôn nhu sẽ không giống như những người đó nói.

Nhưng sự thật là nàng ly khai, hơn nữa vừa đi chính là mười năm, cho nên khi đó hắn không thể không tin tưởng lời nói đó.

Mâu quang Hoa Lạc Ly tối xuống ba phần, Tiêu Dao theo bản năng tiến lên nắm tay hắn, nói nhỏ nói: “Ta xem Thủy Vô Khuyết không giống như là đang nói dối, người không phải có thuật đọc tâm sao? Người xem hắn có phải đang nói dối hay không?”

Vốn Hoa Lạc Ly đang đắm chìm trong thương tâm, bởi vì hận nhiều năm như vậy, kết quả chỉ là vì chính mình không tín nhiệm, không tín nhiệm nương của mình, cỡ nào buồn cười, cư nhiên lại không tín nhiệm nương của mình, đem nàng nghĩ như vậy, oán lâu như vậy.

Hiện tại đột nhiên nghe thấy lời nói Tiêu Dao, mặt Hoa Lạc Ly nháy mắt hiện vẻ bất đắc dĩ, trầm nghĩ, vật nhỏ này còn thật sự nghĩ đến chính mình có học thuật đọc tâm!

Tay Hoa Lạc Ly vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn mờ mịt của Tiêu Dao, buồn cười nói: “Ta chỉ có thể đọc được tâm người, người khác ta không hiểu! Ngay cả mẹ ruột ta đều hiểu lầm mười năm, nếu là ta biết tâm của nàng, lại làm sao có thể oán hận nàng?” Lời đang nói chậm rãi trở thành lời tự trách.

Tiêu Dao theo bản năng nhanh chóng cầm chặt tay Hoa Lạc Ly, cảm giác tay hắn lạnh như băng, còn có run nhẹ nhẹ.

“Là chính nàng muốn đem tất cả việc này để gạt người, không thể trách người hiểu lầm nàng, mục đích chính của nàng là muốn cho người hiểu lầm! Nàng không nghĩ buông tha chính nàng, hiện tại người tự trách cũng không được gì, nhưng thật ra hắn là nên nghĩ biện pháp làm cho nàng từ thế giới của nàng tự đi ra, từ trong áy náy kia thoát ra!” Tiêu Dao giống như tiểu đại nhân an ủi Hoa Lạc Ly, nói ra đạo lý rõ ràng.

Hoa Lạc Ly hơi hơi gạt mình, ôn nhu cười nói: “Người luôn ở tại thời điểm ta mê mang nhất, tựa như một tia sáng thấp sáng lòng ta, cho ta biết làm thế nào là đúng, giống như ở lúc nhỏ.” (Chú: Câu này ta làm không được chính xác lắm đâu nha >><)

“Lúc nhỏ?” Tiêu Dao mờ mịt trừng mắt nhìn hắn, không quá hiểu được lời nói của Hoa Lạc Ly.

Hoa Lạc Ly hơi hơi gọi lên khoe miệng, khi vừa mới vào Thần Y cốc, hắn vẫn như cũ rõ ràng nhớ rõ đứa bé trong tà lót mỉm cười, ấm áp như vậy, ngọt ngào như vậy.

Có lẽ nàng đã quên, khi nàng vừa mới học nói, bộ dáng đáng yêu hằm hằm hồ hồ nói chuyện, có lẽ nàng đã quên, khi nàng hai ba tuổi ôm Lam không chịu trả lại cho mình, bộ dáng ngọt ngào cùng mình làm nũng, nhưng là mình lại có thể nhớ rõ ràng tất cả.

Cũng chính là nàng, làm cho chính mình dần dần quên đi bi thương khi nương rời đi, bởi vì nàng, mình từ trong bi thương kia chậm rãi đi ra, ở trong Thần Y cốc dần dần trở nên sáng sủa, cũng theo như lời vú nuôi nói, chính mình là vì nàng mà thay đổi.

Hoa Lạc Ly chuyển mâu nhìn về phía nương ngủ say trên giường, hắn dùng tay mon trón mặt Tiêu Dao đi qua vuốt mặt nương, tựa hồ muốn đem ấm áp của Tiêu Dao truyền lại cho nương.

Chính mình là vì Tiêu Dao mà đi ra khỏi bi thương, như vậy khiến cho chính mình giúp nương đi ra đi.

Hoa Lạc Ly tà mị mỉm cười, Tiêu Dao vừa thấy trên mặt hắn tà mị mỉm cười, nháy mắt hiểu được hắn khôi phục.

Khóe miệng Tiêu Dao tựa hồ bị mỉm cười của hắn ảnh hưởng, cũng liền cười ảm áp.

Hoa Lạc Ly đem giải dược uy nương ăn vào, cười đậm nói: “Nương, ngươi thật khờ, nếu như sớm nói ra, cha cùng ngươi cũng không sẽ chịu loại tra tấn này, cha sẽ không trách ngươi, cũng chưa bao giờ trách ngươi, hắn vẫn như cũ thực yêu ngươi, không cần lại trách tội chính mình.”

Khuôn mặt nữ tử trên giường tái nhợt, chậm rãi khôi phục huyết sắc, lông mi cong dày hơi hơi rung động, chậm rãi mở ra hai mắt, một đôi mâu trung sâu thẳm như hồ nước mang theo thần nhiên ưu thương.

“Nương.” Hoa Lạc Ly giờ lên một chút ảm áp mỉm cười, mâu trung mang theo hơi nước.

Thủy Mộng Nhiên mâu quang cũng đã uồn ướt, vừa mới tuy rằng không thể nói chuyện, bởi vì trúng độc không thể nhúc nhích, nhưng là nàng cái gì cũng đều nghe thấy, nàng muốn đứng dậy, nhưng là ngủ say lâu lắm, thân thể nàng có chút cứng ngắc, không nghe theo lời sai sử.

Hoa Lạc Ly tiến lên nâng Thủy Mộng Nhiên dậy, Thủy Mộng Nhiên vô lực tựa vào bên giường, ánh mắt gắt gao nhìn thiếu niên trước mắt, gần mười năm không gặp đứa nhỏ này, nàng luôn luôn ảo tưởng bộ dáng của hắn.

Tay nàng xoa ánh mắt Hoa Lạc Ly, nhẹ giọng lầm bầm nói: “Ánh mắt giống nhau, đôi mi giống nhau...”

Hoa Lạc Ly ôn nhu cười, gật đầu nói: “Ánh mắt ta cùng cha giống nhau đều là màu đen, nhưng là càng nhiều người nói ta giống ngươi, nương.”

Hốc mắt Thủy Mộng Nhiên đã chứa đựng nước mắt, cuối cùng chảy xuống thành lệ.

Hoa Lạc Ly lo lắng vì nương lau đi nước mắt, “Nương, không khóc, hết thấy đều trôi qua, không cần lại nhớ rõ.”

Thủy Mộng Nhiên gắt gao nhắm mắt lại, đột nhiên nằm ở trên giường, nghiêng người mà nằm, đưa lưng về phía đám người Hoa Lạc Ly, thấp giọng khàn khàn nói: “Ta không phải nương ngươi! Không cần nhớ rõ ta, cũng không cần nói cho hắn ngươi gặp qua ta!”

“Nương...”

“Câm miệng, không được gọi ta là nương!”

Thủy Vô Khuyết tiến lên an ủi vỗ vỗ bả vai Hoa Lạc Ly, thấp giọng nói: “Cho nàng chút thời gian.”

Hoa Lạc Ly hơi hơi thờ dãi một hơi, lại gật đầu bất đắc dĩ.

Thủy Vô Khuyết mang theo Hoa Lạc Ly ly thuê phòng, hai người tựa hồ quên Tiêu Dao tồn tại.

Tiêu Dao bĩu môi, nhìn hai người nam nhân mất hồn rời đi, thấy bọn họ đem cửa đóng lại, về mặt liền ai oán, muốn đẩy cửa rời đi, lại phát hiện Thủy Vô Khuyết đem cửa bên ngoài khoá lại.

Thủy Vô Khuyết lo lắng Thủy Mộng Nhiên đào tẩu, ba tầng xiềng xích, sau khi đem cửa chặt chẽ khoá lại, đối với Hoa Lạc Ly nói: “Đi thư phòng ta tâm sự đi, nếu như tính bồi phạt, ngươi phải gọi ta một tiếng biểu cữu.”

Tâm tư Hoa Lạc Ly đều suy nghĩ như thế nào làm cho nương nhận thức chính mình, làm cho nàng về Hắc Long đảo cùng cha gặp lại, hoàn toàn không thêm đề ý lời nói của Thủy Vô Khuyết, nhưng là bước chân thực tự nhiên đi theo Thủy Vô Khuyết ly khai.

“Này, đừng đem cửa khoá lại!” Tiêu Dao quát, nhưng là hai người nam nhân mất hồn kia đã sớm rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư huynh Triền Không Ngột* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Hoả Diệt Mắt Vàng (2)

Tiêu Dao rống lên thật lâu, đều không có người để ý tới nàng, chính yếu là, Thủy Vô Khuyết đem thủy Mộng Nhiên an bài ở viện thực yên tĩnh, ngày thường cũng không cho hạ nhân tiến vào, cho nên căn bản không có người nghe thấy.

Tiêu Dao cúi đầu nhỏ xuống, bất đắc dĩ ngồi xuống, muốn châm trà uống, lại phát hiện một giọt nước cũng không có, sắc mặt liền xuất hiện vẻ uỷ khuất, Hoa Lạc Ly này thật quá phận, cư nhiên đem mình bỏ quên! Tuy rằng biết nương hắn không tiếp thu hắn, hắn rất khó chịu, thực buồn rầu, nhưng cũng không nên đem mình bỏ quên đi!

“Cau mỳ, mặt có bết, càng trở nên xấu, không đáng yêu.” Thanh âm nữ tử ôn nhu chậm rãi vang lên.

Tiêu Dao chuyển mắt nhìn về phía trên giường, nương Hoa Lạc Ly đang mỉm cười nhìn chính mình.

Tiêu Dao bĩu môi, có chút không được tự nhiên nói: “Cho dù không nhủ, có bớt cũng không đáng yêu.”

Gặp đứa nhỏ trước mắt có bộ dáng không được tự nhiên thật đáng yêu, Thủy Mộng Nhiên lắc lắc đầu, ôn nhu cười nói: “Ngươi thực đáng yêu.”

Tiêu Dao có chút khần trương nhanh nắm chặt ống tay áo, cúi đầu nhỏ giọng hỏi: “Mẫu thân Hoa Lạc Ly, ngươi vì sao không chịu nhận thức Hoa Lạc Ly? Tuy rằng miệng của hắn có chút đáng ghét, nhưng là lớn lên rất đẹp, vì sao không muốn nhận thức hắn?”

Mâu trung Thủy Mộng Nhiên hiện lên một tia âm đạm, đạm cười nói: “Ta không thể quay về, cho nên hắn không cần có nương là ta đây sẽ tốt hơn.”

Tiêu Dao nghi hoặc nháy mắt to linh động: “Vì sao không thể quay về? Ngươi đem nỗi khổ nói ra, ta nghĩ mọi người đều sẽ tha thứ cho ngươi, liền ngay cả Hoa Lạc Ly cũng không còn ghi hận, ta nghĩ những người khác nhất định càng không để trong lòng.”

“Này không thể tùy tiện nói, nếu là để cho người khác biết ma vật tồn tại, người tâm tồn bất lương có lẽ đều đi tìm ma vật, sẽ một lần nữa xảy ra chuyện vạn năm trước, nếu như tất cả lại một lần nữa xảy ra, liền hoàn toàn không có biện pháp cứu vãn, ta đã không phải là xử nữ, mười đại thần khí cũng không biết rơi xuống nơi nào, không thể gia cố ma vật phong ấn, cho nên nhất định không thể đem việc này nói ra ngoài, ngươi cũng không thể nói ra ngoài, biết không?” Mâu trung Thủy Mộng Nhiên mang theo nồng đậm thỉnh cầu.

Tiêu Dao không nghĩ gật đầu, nhưng là nhìn cặp mắt màu lam sâu thẳm kia, nàng vẫn là gật đầu, ngược lại nói nhỏ nói: “Nếu như tìm được mười đại thần khí, có tân Thánh nữ sinh ra, có phải ngươi có thể đi ra khỏi khổ não mà mình tự tạo ra?”

Thủy Mộng Nhiên hơi hơi nhíu mày, ngược lại cười khổ nói: “Tân Thánh nữ năm năm sau liền sẽ xuất hiện, nhưng là muốn tụ tập mười đại thần khí là không có khả năng, đều vạn năm, chưa bao giờ tụ tập đủ, ta có làm sao có được bây giờ? Ta tìm mười năm, nhất kiện thần khí đều không tìm được, sớm đã không báo gì hi vọng.”

Tiêu Dao mâu quang sáng ngời, cười nói: “Ngươi luôn luôn đi tìm thần khí?”

Thủy Mộng Nhiên thần nhiên gật đầu.

“Ngươi nếu đi tìm thần khí, kia đã nói lên chỉ cần tìm được thần khí, ngươi liền sẽ bỏ qua chuyện của ngươi đúng hay không, ngươi sẽ nhận thức Hoa Lạc Ly đúng hay không?” Tiêu Dao nháy chờ đợi ánh mắt.

Thủy Mộng Nhiên khoe miệng gờ lên một chút cười khổ, chính mình cũng từng nghĩ như vậy? Nghĩ tìm về được mười đại thần khí, đợi thời điểm tân Thánh nữ xuất hiện, đem thần khí đưa lên, bù lại lỗi của chính mình, nhưng là mười năm, chính mình lần tìm trong thiên hạ, ngay cả một kiện thần khí cũng không phát hiện.

“Đúng hay không?” Tiêu Dao thấy nàng không trả lời, lại truy vấn nói.

Thủy Mộng Nhiên bất đắc dĩ gật đầu, ngược lại cười khổ nói: “Không có khả năng tụ tập đủ mười đại thần khí.”

Tiêu Dao dùng sức lắc đầu nói: “Không khó tìm, ta cùng Hoa Lạc Ly đều mặc danh kỳ diệu chiếm được, ta nghĩ hắn là dễ tìm lắm, chúng ta đã có hai kiện, còn có bát kiện, chỉ cần chúng ta có tâm tìm, ta nghĩ nhất định sẽ tìm được!”

Thủy Mộng Nhiên không thể tin nói: “Ngươi là nói, ngươi cùng Lạc Ly đều chiếm được thần khí?”

Tiêu Dao gật đầu cười nói: “Đúng vậy, Hoa Lạc Ly thần khí còn nhận thức hắn làm chủ đâu!”

Thủy Mộng Nhiên hơi hơi nheo lại ánh mắt, thấp giọng nỉ non nói: “Chẳng lẽ thật sự cùng lời tiên đoán giống nhau, mười đại trông coi giả ở vạn năm sau trọng sinh sao?”

Tiêu Dao vĩnh tai nghe, nhưng là Thủy Mộng Nhiên nói rất nhỏ, nàng nghi hoặc nói: “Cái gì trọng sinh?”

Thủy Mộng Nhiên cười đậm lắc đầu nói: “Nếu có duyên, ngươi sẽ biết.”

Ngoài cửa truyền đến thanh âm lo lắng của Hoa Lạc Ly, “Tiêu Dao nhi ngươi ở trong này sao?”

Tiêu Dao bĩu môi, âm thanh cả giận nói: “Ngươi rốt cục nhớ tới ta.”

Hoa Lạc Ly thúc giục Thủy Vô Khuyết mở cửa, ngược lại tiến lên dùng sức ôm lấy Tiêu Dao, âm thanh nồng đậm xin lỗi nói: “Ta không nên quên ngươi, là ta không tốt, ta sai lầm rồi, ta không nên quên ngươi, cho dù lại thực đau lòng ta cũng không nên quên ngươi, thực xin lỗi, thực xin lỗi...”

Tiêu Dao kinh ngạc trừng mắt nhìn hắn, mặc dù có chút buồn bực, cũng nghĩ sẽ quở trách hắn, nhưng là hắn xin lỗi chân thành như vậy, chính mình cái gì mắng cũng không được, nàng bất đắc dĩ vỗ vỗ lưng Hoa Lạc Ly, “Tốt lắm, lần này liền quên đi! Về sau nếu còn quên ta, liền đừng tới tìm ta, ta cũng sẽ không để ý ngươi!”

“Mộng Nhiên, ngươi đi đâu vậy?” Thủy Vô Khuyết bay nhanh vọt tới cửa sổ, nhưng là Thủy Mộng Nhiên đã muốn ly xa.

Hoa Lạc Ly kinh hãi, buông ra Tiêu Dao, vọt tới cửa sổ, thật vất vả tìm được nương, thật vất vả hiểu được hết thầy, không thể, tuyệt đối không thể làm cho nàng rời đi.

Hắn vừa muốn vận khí khinh công đuổi theo, ngược lại nhớ tới Tiêu Dao nói, nếu như người bỏ quên ta, ta sẽ không để ý người, cảm thấy do dự một lát, lại vẫn là một tay ôm lấy Tiêu Dao liền vận khinh công đuổi theo.

Tiêu Dao ôm chặt thắt lưng của Hoa Lạc Ly, tốc độ quá nhanh, nàng nếu là buông lỏng tay, chỉ sợ cũng sẽ đi đòi nhà ma.

“Này, người ôm ta, tốc độ sẽ chậm lại! Phóng ta xuống dưới đi!” Tiếng gió rất lớn, Tiêu Dao chỉ có thể lớn tiếng gào thét.

“Không, ta sẽ không lại để người một mình!” Hoa Lạc Ly thực kiên định ôm chặt Tiêu Dao.

Mất thấy khoảng cách càng ngày càng gần, Hoa Lạc Ly khóe miệng hơi hơi giơ lên, vận hết nội lực còn lại, dùng tốc độ nhanh nhất đuổi theo.

Thủy Mộng Nhiên bắt đầu đi lắc lắc đầu, nàng thật không ngờ con của mình và Hắc Long Phong đã lợi hại như thế, thế nhưng so với gia gia hắn còn nhanh hơn, nhưng là Thủy Mộng Nhiên không chút nào cũng không lo lắng bị đuổi theo, đột nhiên xoay người, trở về mà đi.

Hoa Lạc Ly muốn dùng tay bắt lấy, nhưng là tay lại ôm Tiêu Dao chặt chẽ, nếu buông tay bắt nương, tiêu Dao thì sẽ bị thương, chỉ có thể trơ mắt nhìn nương đi qua sát bên người, đã đem tất cả nội lực tụ tập ở lòng bàn chân làm tốc độ nhanh hơn, không thể đột nhiên quay đầu, hắn biết khi quay đầu tốc độ đã chậm lại, đã không đuổi kịp nương, nếu nương có tâm không muốn nhận mình, cho dù đuổi tới, nàng cũng muốn rời đi.

Mâu thuẫn Hoa Lạc Ly hiện lên nồng đậm âm đậm, không có lại quay đầu, mà là không ngừng đi về phía trước, tựa hồ muốn dùng gió giảm bớt cảm giác mỗi một.

“Cho nàng một chút thời gian, chúng ta đi tìm mười đại thần khí, chỉ cần tìm được mười đại thần khí, nàng sẽ nhận thức người!” Tiêu Dao ôn nhu an ủi nói.

Hoa Lạc Ly chậm rãi dừng lại, đem Tiêu Dao buông, mê mẩn hỏi: “Thượng cổ mười đại thần khí?”

Tiêu Dao gật đầu nói: “Chỉ cần tìm được chúng nó, ta nghĩ người nương có thể lấy, sẽ quên cảm giác áy náy này, đi ra gông xiềng do chính mình tạo ra.”

Hoa Lạc Ly hơi hơi nheo lại ánh mắt, ánh mắt gắt gao nhìn ẩn ký Phục Hi Cầm trong lòng bàn tay, đậm cười nói: “Ta nhất định sẽ tụ tập đủ chúng nó.”

Tiêu Dao cùng Hoa Lạc Ly ở trước hừng đông chạy về khách sạn, Hỏa Diệu cùng Giang Mạt Hàn rời giường sau lại đến đại đường, Tiêu Dao cùng Hoa Lạc Ly bình tĩnh ngồi ở đại đường ăn điểm tâm, thật giống như đêm qua cũng không có đi qua chỗ nào.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huynh Triền Không Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Hoả Diệu Mắt Vàng (3)

Thấy Tiêu Dao và Hoa Lạc Ly ở đại đường ăn điểm tâm, Hỏa Diệu về mặt ai oán nói: “Địa phương lạ thật sự ngủ không quen! Sư đệ người như thế nào lại dậy sớm như vậy? Cũng ngủ không quen sao?”

Tiêu Dao cảm thấy ai oán, chính mình một đêm không ngủ, ngược lại một mồm nói: “Đúng vậy, không có ngủ.”

Giang Mạt Hàn có chút lo lắng nói: ” Quầng thâm mắt thật đậm, không bằng hôm nay ở khách sạn hào hào nghỉ ngơi một chút?”

Mâu thuẫn Tiêu Dao hiện lên một tia sắc mặt vui mừng, vừa muốn đáp lời, chuông quây khách sạn lại đi ra tiếp đón, đem bảo thạch màu lam đưa cho Tiêu Dao nói: “Xa công tử, Thánh chủ làm cho ta đem vật này giao cho người, hắn thực cảm tạ người, chuyện lúc trước đáp ứng người, người tùy thời đều có thể yêu cầu hắn làm, hắn làm cho ta chuyển cáo người, cho người cùng sư huynh đệ người tiến đến quân doanh tốt nhất của Giang Vực quốc giúp sư phụ các người. Thánh chủ nhận được mật báo, lần này Man tộc liên hợp với người giang hồ, hơn nữa có người trong giang hồ chiếm được thần khí.”

Tiêu Dao gắt gao nhíu mày, biết được sự lợi hại của thần khí, nếu như phe địch có được thần khí, vậy sư phụ cùng các sư huynh nhất định có nguy hiểm, lúc này cho dù một chết cũng không thể ngủ!

Nghe được thần khí xuất hiện, Hoa Lạc Ly hơi hơi nheo lại ánh mắt, quyết tâm phải có được nó.

Hỏa Diệu bĩu môi nói: “Ta cũng không thể đi, sư phụ lần này không mang ta đi, là vì ta thân phận, ta là thái tử Hỏa quốc, nếu như gia nhập bọn họ cùng nhau tấn công Man tộc, sẽ mang đến cho phụ vương mang ta phiền toái, nội loạn của Hỏa quốc chúng ta còn chưa giải quyết xong, không thể chịu nổi ngoại giới tấn công.”

Giang Mạt Hàn xuất hiện vẻ lo lắng, hần là thái tử Giang Vực quốc, bởi vì thân phận này, cho nên ông chú không cho hần đi theo, nói là bảo hộ hần, nhưng là nếu như không có nước, hần cũng không còn là thái tử gì nữa.

“Ta muốn đi tìm gia gia!” Tiêu Dao nhủ mày nói.

Hoa Lạc Ly tà cười nói: “Ta muốn đi tìm thần khí, lại có thể thuận tiện giúp sư phụ.”

Giang Mạt Hàn trầm giọng nói: “Ta là người Giang Vực quốc, ta phải đi.”

Hòa Diệu thấy bọn họ đều đi, không nghĩ một người lưu lại, xuất ra khăn lụa che mặt nói: “Ta che mặt, hần là không có người biết ta là ai, Hoá quốc liền không có phiền toái, ta cũng đi!”

Lúc này, người Ngũ Độc Tán cũng đã đến đại đường. Kiềm Hạt hơi hơi nhủ mày nói: “Chúng ta là người giang hồ, không nên tham dự.”

Lục Xà Nữ nhủ mày cười quyến rũ nói: “Tiểu thiếu chủ của chúng ta đều tham dự, lý do chúng ta tham dự là bảo hộ, Man tộc không phải cũng thỉnh người giang hồ tham dự sao!”

Béo Thiềm Thừ hát đệm nói: “Đúng vậy, hơn nữa Dao nhi của chúng ta cũng đi, chúng ta như thế nào có thể không đi bảo hộ, nếu Dao nhi gặp chuyện không may, chúng ta liền có thể không có người chăm sóc trước lúc lâm chung, không cần thiết người đầu bạc tiễn người đầu xanh đi!”

“Phi phi phi, ngươi này miệng quạ đen! Lời này của ngươi không phải nguyên rủa Dao nhi của chúng ta sao!” Sắc mặt Biển Thạch Sùng hiện ra vài tia buồn bực.

Trưởng Ngô Công trực tiếp hơn, tay cầm mũ giáp của Kiềm Hạt dùng sức đánh về phía đầu Béo Thiềm Thừ, Béo Thiềm Thừ liền kêu lên thanh âm đau đớn, Trưởng Ngô Công nghiêm mặt, nghiêm túc nói: “Không được ngươi nguyên rủa bảo bối Dao nhi của ta!”

Hòa Diệu kéo qua Dao nhi, nhỏ giọng than thở nói: “Xem ra vài cái độc vật này là thật tâm thương ngươi.”

“Ta biết.” Tiêu Dao cười sáng lạn, cảm thấy cảm có thể nhận thức bọn họ làm cha mẹ tựa hồ là một chuyện thực hạnh phúc.

Kiềm Hạt gặp khác bốn người đều một lòng muốn bồi đi, cũng chỉ phải đồng ý, cười đậm nói: “Vậy thì đi thôi.”

“Chỉ biết lão đại cũng đồng ý, hần so với chúng ta càng thích Dao nhi!” Béo Thiềm Thừ nịnh nọt nói.

...

Hai binh tương giao, chiến hỏa liên tục, nhưng là Giang Vực quốc binh hùng tướng mạnh, rất nhanh liền chiếm thượng phong, Man tộc nhân tuy rằng dũng mãnh thiện chiến, khí lực to lớn, nhưng là nhân số ước chừng so với Giang Vực quốc nhiều hơn phân nửa.

Đột nhiên một đạo kim quang hiện lên, người Man tộc đều toàn bộ lui trở về, lưu lại binh lính Giang Vực quốc hết sức mờ mịt, chưa kịp phản ứng cũng đã bị áp chế thu vào trong bảo tháp, bảo tháp rất lớn, đem tất cả người đều hút vào trong đó, sau đó chỉ nghe một người cao giọng rống: “Hồi!”

Nhưng là bảo tháp tựa hồ căn bản không như hần tưởng, vẫn bất động hồi lâu.

Mất thấy tất cả binh lính Giang Vực quốc đều bị hút vào bảo tháp, vương gia Man Lang một thân trang phục Man tộc càn cười rở phá, nhưng thấy bảo tháp càng ngày càng lớn, thế nhưng cuối cùng lại đem binh mã của mình cũng hút đi vào, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía người trung niên bên người, trầm giọng nói: “Dem Hạo Thiên tháp của ngươi thu hồi về!”

Người trung niên một thân trường bào màu xanh, khuôn mặt ngay ngắn, đúng là trợ thủ đắc lực của Võ Lâm minh chủ, trưởng lão Trương Kế.

Trương Kế giận dữ hét: “Hạo Thiên tháp, hồi!”

Nhưng là Kim Sắc Bảo Tháp chính là càng ngày càng lớn, căn bản không để ý tới người la lên.

Trương Kế biết Hạo Thiên tháp chậm chạp không tiếp thu mình là chủ, tất nhiên sẽ có hậu họa, nhưng là lúc trước rõ ràng đều có thể thuận lợi sử dụng, vì sao nó có tình đến thời điểm này liền không nghe lời.

“Trương Kế, ngươi là cố ý đùa giỡn bốn vương?” Thanh âm Man Lang dần dần không có độ ấm, ánh mắt bắt đầu trở nên không kiên nhẫn.

“Hạo Thiên tháp, hồi! Ngươi trở về! Cho ta!” Thái dương Trương kế mồ hôi lạnh đều chảy ra.

Man Lang âm trầm nói: “Nếu như ngươi không thu hồi nó, ngươi và ta cũng bị nó hút vào trong đó!”

Trương Kế bạo ngược quát: “Hạo Thiên tháp, ngươi rút về cho ta!”

Bảo tháp màu vàng chấn động vài cái, mâu quang Trương Kế mâu sáng ngời, cười nói: “Quả nhiên khi hung dữ mới dùng được! Hồn đản, mau trở lại!”

Đang lúc Trương Kế cao hứng hết sức, Kim Sắc Bảo Tháp thật đã trở lại, nhưng là nó là toàn bộ đè ép trở về, đem đám người Trương Kế đều nhốt vào

bên trong.Nơi giao chiến liền thành một mảnh hoang vu, chỉ còn một tòa cự tháp đứng sừng sững.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huỳnh Triền Không Ngớt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Hoả Diệu Mắt Vàng (3)

Đoàn người Tiêu Dao tới nơi giao chiến, mờ mịt nhìn phía chung quanh, chỉ có tàn huyết lưu lại, nhưng là nửa bóng dáng cũng không có, ngay cả thi thể cũng không có.

Tiêu Dao nghi hoặc nói: “Như thế nào một người cũng không có?”

Hoa Lạc Ly nhú mày nhìn về tháp phía trước mắt có chút cổ quái, trầm tư nói: “Tòa tháp này thực cổ quái.”

“Có thể hay không là thần khí.” Hỏa Diệu thốt ra.

Lúc này người Ngũ Độc Tán đã biết được việc thần khí, cho nên đám người Hỏa Diệu cũng sẽ không lại kiêng kỵ người Ngũ Độc Tán nhìn đến thần khí.

Kiểm Hạt nhú mày, trầm giọng nói: “Trong mười đại thần khí, xác thực có tháp.”

Giang Mạt Hàn nhớ rõ tên mười đại thần khí gia gia Hoa Lạc Ly nói, âm thanh lạnh lùng nói: “Hạo Thiên tháp.”

Lục Xà Nữ nhưng thật ra đối mười đại thần khí chuyện tình rất có hiểu biết, kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ lời đồn là thật, hấp tinh đối nguyệt Hạo Thiên tháp!”

Kiểm Hạt hơi hơi nhú mày, trầm giọng nói: “Nếu như thật là Hạo Thiên tháp, hết thảy đều có thể giải thích. Hạo Thiên tháp nguyên là Thiên Giới trọng bảo, có được lực lượng lớn vô trù, nghe nói đánh bại hết thảy yêu ma tà đạo, tất nhiên ngay cả người thần đều có thể bị nó hàng phục. Nhất định là trong lúc Giang Vực quốc cùng Man tộc khai chiến, có người muốn mượn lực lượng Hạo Thiên tháp lực hút vào người của một quốc gia trong đó, cho nên bắt đầu dùng Hạo Thiên tháp, nhưng là người nọ không có làm cho Hạo Thiên tháp nhận chủ, bởi vì nơi đây sát khí quá nặng, Hạo Thiên tháp không có nhận chủ, tự nhiên có chính mình tư tưởng, cho nên Hạo Thiên tháp đã đem người sở hữu nó đều hút vào trong đó, áp chế trong đó.”

“Như vậy gia gia hẳn là cũng ở bên trong!” Tiêu Dao nhú mày hỏi.

Kiểm Hạt khẽ gật đầu, sắc mặt lộ vẻ ngưng trọng.

“Ta muốn đem gia gia cứu ra!” Tiêu Dao muốn nhảy vào trong tháp, Kiểm Hạt bay nhanh cản lại nàng, sắc mặt ngưng trọng nói: “Không thể đi vào.”

“Không đi vào, như thế nào cứu gia gia!” Tiêu Dao vẻ mặt lo lắng.

Giang Mạt Hàn vẻ mặt ngưng trọng nói: “Người đi vào, chỉ biết đem chính mình đi vào ra không được.”

Hoa Lạc Ly hơi hơi nheo lại ánh mắt nói: “Không đi vào cũng không có biện pháp khác, cho dù ra không được, ta nghĩ tiêu Dao nhi cũng nguyện ý mạo hiểm đi, đi vào mới có hi vọng tìm được biện pháp phá giải!”

Lần đầu tiên Tiêu Dao cảm thấy Hoa Lạc Ly nói chuyện thực xuôi tai, tiến lên một phen giữ chặt Hoa Lạc Ly nói: “Người cùng ta cùng nhau đi vào, người không phải muốn có được thần khí sao, cũng chỉ có đi vào, người mới có cơ hội được nó không phải sao?”

Hoa Lạc Ly tà mị cười, nhú mày nói: “Vậy hai người chúng ta vào đi thôi!”

Tiêu Dao thật mạnh gật đầu.

Hoa Lạc Ly nắm Tiêu Dao đi hướng về phái tháp, khiêu khích nhìn về phía Hỏa Diệu nói: “Ta đem tiêu Dao nhi mang đi, cho dù chết, chúng ta cũng chết cùng một chỗ!”

Hỏa Diệu vẻ mặt không cam lòng, bay nhanh đuổi kịp, ném xuống khăn che mặt, hiện tại nửa người cũng không có, mang theo nó chỉ buồn bực!

Hỏa Diệu dắt tay kia của Tiêu Dao nói: “Ta cũng đi, ta mới sẽ không thua Hoa Lạc Ly đâu! Sư đệ, ta bảo hộ người!”

Kiểm Hạt nghĩ muốn ngăn cản, Hoa Lạc Ly lại xua tay nói: “Không cần ngăn cản chúng ta, ta có Phục Hi Cầm, tiêu Dao nhi có Nữ Oa Thạch, tháp này sẽ không thật sự vĩnh viễn vây khốn ta cùng nàng, thần khí sẽ không đối chủ nhân thần khí khác tiến hành công kích!”

Kiểm Hạt trầm giọng nói: “Một khi đã như vậy, chúng ta đây cũng đi vào.”

Hoa Lạc Ly xua tay nói: “Không cần, các người ở bên ngoài thủ, nếu như trong ba ngày chúng ta còn không có đi ra, phải đi tìm ông nội của ta, gia gia

hắn là có biện pháp.”

Kiểm Hạt muốn lắc đầu, Tiêu Dao lại ngọt ngào cười nói: “Kiểm Hạt phụ thân, mệnh của chúng ta liền ở trong tay ngươi, nhất định phải ở bên ngoài thù! Vạn nhất chúng ta không đi ra, nhất định phải tìm người tới cứu chúng ta, cũng không thể đi theo chúng ta cùng nhau đi vào đều chết!”

Kiểm Hạt gật đầu bất đắc dĩ, Tiêu Dao, Hoa Lạc Ly, Hỏa Diệu vừa đẩy ra cửa tháp, Giang Mạt Hàn cũng theo lại đây, một đạo kim quang phóng tới, bốn người nháy mắt bị Hạo Thiên tháp hút vào trong đó, sau đó kim quang biến mất, cửa tháp hoàn toàn đóng lại.

...

Tầng thứ nhất bảo tháp thực hỗn loạn, giống như đi ở trong mây mù, trước mắt mơ mơ màng màng cái gì cũng thấy không rõ lắm, Tiêu Dao chỉ có thể chặt chẽ nắm lấy tay Hoa Lạc Ly cùng tay Hỏa Diệu bên người, tay kia của Hỏa Diệu thì chặt chẽ nắm lấy tay Giang Mạt Hàn, bốn người nắm chặt tay nhau.

Hoa Lạc Ly dù sao cũng lớn tuổi nhất, mặc kệ ngày thường rất âm ỉ, nhưng là thời khắc mấu chốt, vẫn là đi đầu nói: “Mặc kệ gặp được sự tình gì, tuyệt đối không thể buông tay nhau ra!”

Tiêu Dao, Hỏa Diệu, Giang Mạt Hàn nhất tề lên tiếng trả lời, bọn họ tuổi đều còn nhỏ, chưa trải qua lịch lãm, mờ hồ cảm thấy đối với lĩnh vực không biết này mang theo một chút sợ hãi.

Đột nhiên gió nổi lên, Hỏa Diệu cảm giác không nắm chặt được tay Tiêu Dao, cuối cùng vẫn là buông lỏng ra, hắn lo lắng hô lớn: “Sur đệ!”

Thanh âm vừa ra, thanh âm tựa hồ hóa thành gió mạnh, trận gió đem mây mù trước mắt thổi bay, hiện ra một cái phù điện màu vàng, gió ngừng lại, Tiêu Dao vẫn còn bên người hắn, vẫn chưa bị thổi đi xa.

Phù điện màu vàng, im lặng, tĩnh mịch, không hề tức giận, chỉ có một người ngồi ở vị trí chính giữa toàn thân đều bị một màu vàng bao phủ, nguyên bản tĩnh như bàn thạch, hai mắt hắn đang nhắm chặt, đột nhiên mở ra, một đạo kim quang hiện lên, là một đôi đồng tử màu vàng.

Khi mâu quang hắn gặp mặt Hỏa Diệu mặt, toàn thân hắn mạnh mẽ run lên, sắc mặt trong nháy mắt trở nên tái nhợt, sau khi thân thể liên tục lắc lư vài lần, một ngụm máu tươi màu vàng mạnh mẽ từ trong miệng phun ra, hai tay của hắn chống đỡ hai bên mặt, ngực kịch liệt phập phồng, thật lâu mới lấy lại tinh thần.

Hắn chậm rãi lau khô miệng lưu lại vết máu màu vàng, đồng tử hoàn toàn màu vàng thật lớn lộ ra vẻ khó hiểu, tĩnh tĩnh nhìn Hỏa Diệu, cảm thấy nghi hoặc, đây là cảm giác căn nguyên lực lượng tương liên giống mình bị đánh tan, cảm giác lực lượng này là chính mình bày ra một cái kết giới hoặc phong ấn bị đánh vỡ...

Hắn là ai vậy! Đến tột cùng là ai! !

Vì sao như vậy quen thuộc?

Là chính mình! Chỉ có chính mình có tài năng cùng lực lượng đánh vỡ kết giới chính mình bày ra!

Hô hấp hắn chậm rãi vững vàng, sắc mặt hắn cũng rốt cục khôi phục bình thường, yên lặng nhắm mắt lại, ý đồ đi cảm thụ cổ cảm giác quen thuộc kia, khôe miệng hơi hơi gọi lên.

“Ngươi là ai?” Hỏa Diệu không hiểu sao cảm thấy người này rất quen thuộc, nhưng là rõ ràng không có gặp qua người này.

Người mắt vàng chậm rãi mở mắt, sau đó giương lên ống tay áo, một đạo kim sắc xuất ra khí thể đem Hỏa Diệu cùng hắn bao vây ở trong đó.

Đám người Tiêu Dao muốn vọt vào khí thể, lại bị khí thể bắn ra mấy thước xa, Tiêu Dao lo lắng gọi tên Hỏa Diệu, Hỏa Diệu ở trong khí thể, chỉ có thể nhìn thấy bộ dáng Tiêu Dao lo lắng, muốn cùng nàng nói chuyện, nhưng cái gì cũng không nghe thấy.

Hỏa Diệu muốn lao ra, nhưng là khí thể màu vàng như là một bức tường, căn bản hắn không thể đi ra ngoài.

Hỏa Diệu giận đỏ mặt, nhìn bộ dáng Tiêu Dao lo lắng, hắn rất là đau lòng, sau đó chỉ vào người mắt vàng hỏi: “Ngươi rốt cuộc là ai! Vì sao đem ta nhốt ở trong này!”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huỳnh Triền Không Ngớt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Hoả Diệu Mắt Vàng (4)

Người mắt vàng chậm rãi mở miệng, thanh âm của hắn rất thấp trầm, cũng rất có uy nghiêm, “Phát hiện không được sao? Không thấy ta quen thuộc

sao?”

Hòa Diệu hơi hơi kinh ngạc, cúi đầu nói: “Xác thực có chút quen thuộc, ngươi là loại người nào, rốt cuộc là loại người nào, vì sao ta cảm thấy ngươi làm ta có cảm giác quen thuộc như vậy, cảm giác kia lại mãnh liệt như vậy!”

“Ta là người ở vạn năm trước, bóng dáng ở lại trong tháp.” Ánh sáng màu vàng lại bao phủ toàn thân hắn, hắn hóa thành một chùm tia sáng màu vàng, chùm tia sáng vàng đột nhiên đánh về phía Hòa Diệu.

Hòa Diệu muốn né tránh, lại phát hiện thân thể căn bản không thể nhúc nhích, kim quang trực tiếp xuyên vào thân thể của chính mình, đầu hắn cảm giác một trận mê muội, giống như bị rất nhiều thứ mạnh mẽ nhét vào trong đầu.

Bên tai truyền đến thanh âm người nọ, dần dần thanh âm trở nên khinh nhược, “Hạo Thiên tháp chờ ngươi vạn năm, ngươi rốt cục đã trở lại, ngươi chính là ta, ta chính là ngươi, ngươi chính là chủ nhân Hạo Thiên tháp...”

“Cái gì, ta không rõ...” Thân mình Hòa Diệu vô lực ngồi xổm xuống, đầu rất đau, ánh mắt hắn rõ ràng là nhắm lại, nhưng lại có thể thấy trước mắt là một pho tượng cao hơn mười thước, thấp nhỏ màu vàng xoay tròn rất nhanh, chung quanh tháp có một vòng chữ bao quanh, chữ kia chính mình không muốn xem, lại cố tình nhớ vào trong đầu, không thể không chặt chẽ nhớ kỹ, đây là chú ngữ bắt đầu dùng tháp màu vàng.

Khí thể màu vàng vây quanh Hòa Diệu dần dần tán đi, đám người Tiêu Dao vọt tới bên người Hòa Diệu, Tiêu Dao lo lắng hỏi: “Hòa Diệu, ngươi không sao chứ?”

Hòa Diệu lắc lắc đầu, đầu đã không còn đau, hắn miễn cưỡng cười nói: “Không nghĩ tới ta là chủ nhân Hạo Thiên tháp.”

Khi đám người Tiêu Dao ở bên ngoài khí thể, đã nghe rất rõ ràng lời nói của người mắt vàng và Hòa Diệu trong khí thể, Tiêu Dao ôn nhu cười nói: “Có thể trở thành chủ nhân thần khí, tất nhiên phi phạm, thuyết minh ngươi phi phạm a, vì sao ta cảm giác ngươi có chút mất hứng?”

Hòa Diệu chậm rãi mở ra hai tròng mắt, một đạo kim quang hiện lên, cặp con ngươi kia nguyên bản đen lóng lánh thể nhưng giờ lại thành một đôi mắt ánh vàng rực rỡ, chói mắt lên, Hòa Diệu bĩu môi, có chút vô lực nói: “Người nọ vừa nãy là bóng dáng của ta, kia cũng chính là bộ dáng của ta sau khi lớn lên.” Hòa Diệu thờ dãi nói: “Tuy rằng bộ dạng không sai, cũng thực uy vũ, nhưng là giống như nhìn không tốt như Hoa Lạc Ly, ai, ta còn chờ mong tương lai so với Hoa Lạc Ly càng tuấn mỹ yêu nghiệt đâu, thực làm cho người ta thất vọng!”

Nghe vậy, Tiêu Dao cười phốc ra tiếng, nguyên lai hắn buồn bực nửa ngày là vì chuyện này a, Tiêu Dao an ủi cười nói: “Ta cảm thấy người nọ vừa nãy thực tuấn mỹ a, hơn nữa thần khí thực uy vũ, uy vũ này Hoa Lạc Ly yêu nghiệt lại không có, làm cho người ta có một loại cảm giác hoàn toàn bất đồng, nếu là hai người đối lập, tương xứng.”

Hòa Diệu chớp chớp mắt to, con ngươi màu vàng lóng lánh có vẻ có linh khí hơn, “Ngươi thật sự cảm thấy người nọ thật uy vũ? Kia có phải là bộ dáng người hi vọng hay không?”

Tiêu Dao bĩu môi, theo bản năng nhìn về phía Giang Mạt Hàn, cũng may Giang Mạt Hàn cũng không để ý lời này, Tiêu Dao bắt đầu nói: “Ta thật sự cảm thấy uy vũ! Hòa Diệu uy vũ, ngươi có thể đem chúng ta ra khỏi tháp hay không, có thể thả ra đám người gia gia được không? Ngươi hiện tại là chủ nhân Hạo Thiên tháp, hẳn là có thể làm được đi?”

Hòa Diệu vỗ đầu thật mạnh, nghịch ngợm cười nói: “Ta thiếu chút nữa đem việc này quên mất! Hiện tại bọn họ đều đang chịu khổ!”

“Chịu khổ?” Về mặt Tiêu Dao mờ mịt.

Hòa Diệu lộ vẻ lúng túng nói: “Bởi vì tràng sát khí quá nặng, Hạo Thiên tháp bắt bọn nó đều khóa đến tầng thứ ba, thủy ngục, nơi đó nước vô cùng lạnh như băng, bọn họ ở trong nước căn bản không thể nhúc nhích, còn bị con cá ở trong nước cắn, tuy rằng con cá này không lực sát thương, nhưng là cực kỳ ngứa, nước lạnh đến xương cốt, cá cắn ngứa đến trong lòng, cực kỳ tra tấn!”

Tiêu Dao kinh hãi, dùng sức lắc Hòa Diệu, buồn bực nói: “Ngươi còn có thời gian giải thích nhiều như vậy, còn không mau đem gia gia thả ra”

Hòa Diệu vẻ mặt bị nhục nói: “Đừng nóng vội, chúng ta trước đi ra ngoài.”

Hòa Diệu mang theo Tiêu Dao, Giang Mạt Hàn, Hoa Lạc Ly vòng a vòng, đi thật lâu mới từ trong tháp đi ra, người Ngũ Độc Tán càng ngày càng lo lắng đi tới đón, Hoa Lạc Ly đậm cười nói: “Hòa Diệu là chủ nhân Hạo Thiên tháp, chúng ta không có việc gì.”

Kiểm Hạo hơi hơi nheo lại ánh mắt, sau đó gạt đầu.

Hòa Diệu làm cho mọi người lui ra phía sau, sau đó phi thân đến tháp đỉnh, dùng sức cắn đầu ngón tay, máu hắn thể nhưng lại là màu vàng, giọt máu màu vàng từ ngón tay rơi vào trên đỉnh tháp Hạo Thiên, tòa tháp phảng phất như phủ thêm một kiện vàng sắc, Hòa Diệu đứng ở trước tháp, đối với bọn họ kêu: “Hạo Thiên tháp nghe lệnh, đem người trong đó thả ra! Trở về bàn tay ta!”

Hòa Diệu vươn tay chưởng, Hạo Thiên tháp bay lên trời, mọi người bên trong đều được thả ra, Hạo Thiên tháp ở phía chân trời xoay vài vòng, sau đó thu nhỏ lại thành tiểu tháp hơn mười ly dừng ở trong lòng bàn tay Hòa Diệu, mắt chói lóng lánh xuất quang mang, đột nhiên tiêu thất, trong lòng bàn tay Hòa Diệu xuất hiện một cái ấn ký hình Bảo Tháp Kim Sắc.

Mọi người được Hạo Thiên tháp thả ra nằm trên mặt đất mê muội.

Tiêu Dao thật xa liền thấy gia gia, bay nhanh chạy đến bên người Giang Thương, dùng sức ôm cả người Giang Thương

“Gia gia...”

Nghe được thanh âm Tiêu Dao, Giang Thương chậm rãi mở mắt, lộ vẻ mờ mịt nói: “Tiêu Dao nhỉ? Ngươi như thế nào lại ở chỗ này? Ngươi không phải ở Thần Y cốc sao, ta không phải hạ lệnh ngươi không được ngươi xuất môn Thần Y cốc sao?”

Tiêu Dao tươi cười hơi hơi cứng đờ, chính mình vốn nghĩ chuồn ra Thần Y cốc, lại thừa dịp gia gia không trở về thì trở về nhanh hơn, lại không nghĩ rằng hiện tại chính mình đưa lên cửa, bị gia gia tóm gáy.

Hoa Lạc Ly biết Tiêu Dao đối với Giang Thương sẽ không nói dối, nên tiến lên giúp nói: “Chúng ta biết được tin tức, người Man tộc dẫn theo thần khí tiến ra chiến trường, cho nên liền lo lắng đi ra cứu sư phụ, tiêu Dao thì xuất cốc cũng là vì cứu sư phụ người, ngươi không thể trách tội hắn!”

Giang Thương hơi hơi cười khỏ, bắt đầu dĩ nói: “Vi sư khi nào nói qua muốn trách tội hắn, các ngươi mau đi xem bọn Vân Huyền một chút đi!”

“Hỏa Diệu ngươi đi tìm Long Ngạo, Hoa Lạc Ly ngươi đi tìm Bắc Trần Phong, Giang Mạt Hàn ngươi đi tìm Yến Vô Ngân!” Tiêu Dao sau khi nói xong, sau đó đi tìm Vân Huyền.

Tiêu Dao đánh thức Vân Huyền, Vân Huyền về mặt mờ mịt, “Sư đệ, ngươi như thế nào lại ở chỗ này?”

Tiêu Dao ôn nhu cười nói: “Ta đương nhiên là tới cứu các ngươi, Vân sư huynh!”

Long Ngạo niên kỷ kỳ cùng Hoa Lạc Ly không sai biệt lắm, ngũ quan đoan chính, mâu quang lộ ra khí phách, lại còn chưa hoàn toàn rút đi tính trẻ con, hắn chậm rãi mở ra hai tròng mắt, nghi hoặc nhìn về phía Hỏa Diệu, kinh ngạc hỏi: “Hỏa Diệu, rằng ngươi như thế nào lại không có?” Thời điểm Hỏa Diệu nhỏ rằng, Long Ngạo cùng Yến Vô Ngân cũng không ở Thần Y cốc, nay đột nhiên tỉnh lại, liền thấy Hỏa Diệu thiếu mất một cái răng cửa, không khỏi kinh ngạc.

Hỏa Diệu tức giận liếc mắt Long Ngạo một cái, bĩu môi nói: “Thay răng không được sao?” (Ơ ghê =)))

Hoa Lạc Ly dùng chân đá trên người Bắc Trần Phong đang nằm một cái, Bắc Trần Phong chậm rãi mở ra hai tròng mắt, mâu quang lộ vẻ lạnh như băng bắn tới, ngược lại thấy Hoa Lạc Ly kia mặt cười yêu nghiệt, trầm giọng hỏi: “Sao lại thế này?” Trí nhớ hắn còn dừng lại thời điểm hai quốc khiêu chiến, khi hắn băng bó cho một binh lính bị thương.

Hoa Lạc Ly bắt đầu xoa trán, về mặt dày nói: “Thật sự là chết như thế nào cũng không biết.”

Về mặt Giang Mạt Hàn bắt đầu dĩ nhìn người đầy đất, lúc trước hắn vẫn chưa gặp qua Yến Vô Ngân, khi chính mình đến Thần Y cốc, Yến Vô Ngân xuất cốc trị liệu bệnh nhân, sau đó nửa đường lại đã bị Giang Thương mang đi.

Tiêu Dao giúp đỡ Giang Thương, Vân Huyền đi phía sau theo Tiêu Dao cùng Giang Thương, Hoa Lạc Ly đi phía trước, Bắc Trần Phong đi ở phía sau, Hỏa Diệu cùng Long Ngạo sóng vai mà đi, bọn họ đi tới bên người Giang Mạt Hàn đang mờ mịt, Tiêu Dao nghi hoặc hỏi: “Không có tìm được Yến Vô Ngân sao?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Giang Mạt Hàn lạnh như băng nháy mắt suy sụp xuống dưới, bắt đầu dĩ nói: “Ta không biết ai là Yến Vô Ngân.”

Tiêu Dao vỗ đầu một cái, giật mình nói: “Đúng rồi, có vẻ ngươi không biết Yến sư huynh!”

Tiêu Dao nhìn xung quanh mà đi, từ trong giữa đám người, một nam tử mười bốn mười năm tuổi chậm rãi đứng lên, một nửa tóc dài phiêu dật cột lên, một nửa phân tán, tóc trên trán mơ hồ có chút hỗn độn, nhưng là mang theo một loại hỗn độn tuyệt mỹ, lông mi hắn đậm lại rất dài, tinh tế như là từ trong bức họa đi ra, con ngươi màu đen rất sáng, ngũ quan hắn thực tinh xảo, như là trong nhu có cương, tư thế oai hùng hiên ngang, khí chất tốt lắm, hắn mặc một kiện áo dài màu lục, cổ đầu vai thêu một con rồng màu trắng, gió thổi qua, hắn vừa tỉnh trên mặt mang theo vài tia mệt mỏi, lại bởi vì mệt mỏi có vẻ ôn nhu.

Tiêu Dao đưa tay chỉ qua, sáng lạn cười nói: “Đó là Yến Vô Ngân!”

Yến Vô Ngân nghe thấy thanh âm Tiêu Dao mâu trung hiện lên một tia kinh ngạc, ngược lại nhìn về phương hướng Tiêu Dao, lộ ra một chút ôn nhu tươi cười, răng nanh hắn thực trắng, ánh mắt trời chiếu xuống lộ ra ánh sáng giống như là ánh sáng của ngọc trên châu.

Tiêu Dao chạy chậm đi qua, ngọt ngào kêu: “Yến sư huynh!”

Trong đám sư huynh, nếu chính mình thích nhất Vân sư huynh ôn nhu, vậy người thứ hai chính là anh tuấn, khí chất tốt Yến sư huynh!

Nhìn Tiêu Dao chạy tới, Yến Vô Ngân mở ra hai tay, đem Tiêu Dao ôm vào lòng, đem nàng ôm lấy, khẽ cười nói: “Gần có hai tháng không gặp ngươi, tiểu sư đệ lại cao lên không ít! Cũng nặng không ít nha!”

Tiêu Dao ngọt ngào cười nói: “Ngươi không ở trong cốc, phần đồ ăn của ngươi cũng là ta ăn, đương nhiên béo ra!”

Yến Vô Ngân điểm điểm cái mũi nhỏ của Tiêu Dao, sùng nịch cười nói: “Ngươi hẳn là ăn rất nhiều.” Hắn thu lại một bàn tay, từ trong lòng lấy ra một cây

trâm cài tóc ngọc bích Tường Vân, tùy tay cài lên tóc Tiêu Dao, tuần mỹ cười nói: “Rất xứng với ngươi!”

Tay Tiêu Dao sờ sờ trên trâm cài tóc trên đầu, ngược lại tiểu sáng lạn nói: “Vẫn là Yến sư huynh hảo, mỗi lần xuất cốc đều cho Dao nhi lễ vật!” Nói xong, Tiêu Diêu ở trên má phải Yến Vô Ngân vô cùng thân thiết hôn xuống.

Hoa Lạc Ly cùng Hỏa Diệu thấy đều nghiêng răng nghiêng lợi, Hỏa Diệu nói khế với Hoa Lạc Ly kêu rên nói: “Sư đệ như thế nào có thể thân hân! Ta cũng muốn sư đệ thân ái! A ô!”

Hoa Lạc Ly gắt gao nắm chặt tay nói: “Nếu sớm biết một cây trâm gài tóc có thể đổi một cái hôn, ta nhất định đem tất cả trâm cài tóc trên Hắc Long đảo đều đưa cho nàng!”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huynh Triền Không Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Long Ngạo Múa Kiếm (1)

Người Ngủ Độc Tán sau khi nhìn thấy Giang Thương, liền đột nhiên ly khai, Giang Thương sau khi tỉnh lại cũng không có chú ý tới bọn họ.

Giang Thương nhìn binh lính hai quốc gia ngất trên mặt đất, hơi hơi nhú mồm, nặng nề ni non nói: “Mười đại thần khí hiện thế, chỉ sợ tránh không được một trường hạo kiếp.”

Hỏa Diệu đi đến bên người Giang Thương, nháy mắt vàng lóng lánh, phá hư cười hỏi: “Sư phụ, ngươi có muốn ta đem tất cả người Man tộc nhốt vào trong tháp tiếp tục chịu tra tấn a?”

Giang Thương nhìn Hỏa Diệu mắt vàng, hiện tại mới chú ý tới tiểu đồ đệ phúc hắc thế nhưng lại biến thành mắt vàng, hân lộ vẻ ngạc nhiên, ngưng trọng hỏi: “Ánh mắt của ngươi làm sao vậy?”

Hỏa Diệu ngạo khí cười nói: “Vì cứu sư phụ, ta cũng không để ý sinh tử vọt vào Hạo Thiên tháp! Bất quá người mang theo Hạo Thiên tháp đến chiến trường thật đúng là ngốc, không phải chủ nhân Hạo Thiên tháp cũng dám dùng Hạo Thiên tháp, kết quả chính mình cũng bị nhốt vào! Cũng may ta mới là chủ nhân thật sự của Hạo Thiên tháp...”

Giang Thương kinh hãi, ngất lời nói: “Ngươi là chủ nhân Hạo Thiên tháp?”

Hỏa Diệu nghịch ngợm cười, vẻ mặt như hiển vật quý mở ra bàn tay, cánh môi khẽ nhúc nhích niệm ra bí quyết, ấn ký hình tháp trong lòng bàn tay màu vàng nháy mắt biến ảo thành một pho tượng tiểu tháp màu vàng xoay quanh, Hỏa Diệu nhú mồm nói: “Xem, nó thật ngoạn!”

Giang Thương sắc mặt lộ vẻ ngưng trọng, hân vốn là nghĩ đến mười đại thần khí tất nhiên sẽ mang đến hạo kiếp, lại vạn vạn không ngờ, trường hạo kiếp này thế nhưng cùng tiểu đồ đệ của mình có liên quan hệ.

Nhìn con người Hỏa Diệu màu vàng, cảm thấy mệt mỏi, chính mình đối với mười đại thần khí cũng không phải thực hiểu biết, nhưng là vẫn xem xét người của mười đại thần khí, tất nhiên đối với mười đại thần khí rất là hiểu biết, tất nhiên vừa thấy ánh mắt đứa nhỏ này chỉ biết hân có được thần khí, đến lúc đó đứa nhỏ này tất nhiên sẽ rất nguy hiểm.

“Ngươi có thể đem ánh mắt biến trở về màu đen sao?” Giang Thương trầm giọng hỏi.

Hỏa Diệu ngẩn người, ngược lại vô đầu nghĩ nghĩ nói: “Giống như có thể! Sư phụ cảm thấy ta mắt vàng khó coi sao? Nhưng là ta cảm thấy thần khí mắt vàng thực uy vũ nha!”

Giang Thương hòa ái sờ sờ đầu Hỏa Diệu, vì hân chỉnh lại các sợi tóc bị loạn, cười khổ nói: “Mắt vàng quá mức đặc thù, thực dễ dàng khiến cho người có ý với thần khí chú ý ngươi, ngươi ở sáng, địch ở tối, nguy cơ tứ phía!”

Hỏa Diệu chân chờ một lát, sau đó đem Tiêu Dao đang được Yến Vô Ngân kéo xuống, kéo đến một bên, lặng lẽ nhỏ giọng hỏi: “Sư đệ, ngươi thích ta mắt vàng hay mắt đen?”

Tiêu Dao bĩu môi hỏi: “Ta thích người nào, ngươi liền biến người đó?”

Hỏa Diệu ngọt ngào cười, gật đầu nói: “Ta có thể biến, chỉ cần ngươi thích, ta đều biến cho ngươi.”

Tiêu Dao tinh tế nhìn Hỏa Diệu thật lâu, thần khí mắt vàng thực uy vũ, chính mình rất thích, nhưng là mắt vàng sẽ mang đến cho hân nguy hiểm, Tiêu Dao trái lương tâm nói: “Ta thích con người đen, dù sao xem cũng đã thành thói quen!”

Hòa Diệu dùng sức gạt đầu nói: “Chỉ cần ngươi thích, ta liền biến trở về con ngươi đen!”

Nói xong, Hòa Diệu nhắm mắt, lại mở ra, con ngươi đã khôi phục thành màu đen như mực.

Hòa Diệu nháy mắt to, ngọt ngào cười nói: “Sur đệ, ngươi cảm thấy thế nào?”

“Nhìn tốt lắm!” Tiêu Dao cảm thấy ngạc nhiên, hẳn thật là nghĩ biến liền biến, thần khí thật là thần kỳ!

Hòa Diệu cười sáng lạn, tựa hồ có thể được Tiêu Dao xem, chính là chuyện tình hạnh phúc nhất, hẳn đi đến bên người Giang Thương, cười nói: “Sur phụ ngươi xem, ta đã biến trở lại, như vậy liền không có người biết ta có thần khí!”

Giang Thương mỉm cười, tuy rằng Tiêu Dao cùng Hòa Diệu là đi ra chỗ khác nói chuyện, nhưng là mọi người ở đây đều nghe thấy nội dung bọn họ đối thoại, Giang Thương cảm thấy bất đắc dĩ, Hòa Diệu này vẫn thật nghe lời tiểu Dao nhi, thật không hiểu đây là phúc hay là họa!

“Sur phụ, những người đó sắp tỉnh, ngươi có muốn ta đem bọn họ trở lại trong tháp?” Hòa Diệu lại hỏi.

Giang Thương thần nhiên lắc đầu nói: “Trừ bỏ chúng ta, ngươi không thể lại để cho người khác biết ngươi có thần khí!”

“Kia những người này làm sao bây giờ?” Hòa Diệu lộ vẻ mờ mịt nhìn về phía người nằm dưới đất.

Hoa Lạc Ly lúc này tiến lên tà mị cười nói: “Bọn họ muốn tấn công Giang Vực quốc, bởi vì có thần khí trợ trận, tất nhiên thực có tin tưởng, cũng không có dự đoán được thần khí lại đột nhiên không nghe lời, như vậy người dẫn binh Man tộc tất nhiên là có địa vị rất cao!”

Yến Vô Ngân cười nhạt nói: “Hoa sư đệ thật sự là thông minh! Xác thực, người lần này mang binh là người ở Man tộc có địa vị rất cao Man Lang vương gia, cũng là đứa con quan trọng nhất của lão vương Man tộc!”

Hoa Lạc Ly hừ lạnh một tiếng, “Không cần ngươi nói cho ta! Dối trá!”

Yến Vô Ngân nhìn Hoa Lạc Ly đang trương ra mặt thối, có chút mờ mịt, chính mình chộc tới hẳn sao?

Hắn hoàn toàn không biết, hẳn đến gần Tiêu Dao, chính là chộc tới Hoa Lạc Ly!

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huynh Triền Không Ngột* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Long Ngạo Múa Kiếm (2)

Mâu quang Giang Thương sáng ngời, cười nói: “Bác Trần Phong ngươi đi tới Man Lang lại.”

Bác Trần Phong chấp tay tiếp mệnh, ánh mắt ở trong đám người nằm đầy đất tìm trong chốc lát, liền thấy được người đội mũ giáp hình sói tượng trưng cho địa vị Man tộc, Bác Trần trời gò Man Lang lại rất nhanh.

Giang Mạt Hàn gọi lên khoe miệng, tán thưởng cười nói: “Bắt giặc trước bắt vua! Ý kiến hay! Lần này lão vương Man tộc xem ra sẽ tổn thất rất nhiều!” Nghĩ đến hoàng gia gia khốn khó của mình, Giang Mạt Hàn đã đoán được hoàng gia gia tất nhiên sẽ mượn cơ hội này hung hăng xào trá lão vương Man tộc một khoảng không nhỏ!

Giang Thương đem Man Lang áp giải tới thiên lao Giang Vực quốc, lão hoàng thượng Giang Vực quốc lấy Man Lang làm con tin, áp chế lão vương Man tộc ký kết hiệp ước mười năm không đụng tới biên cảnh Giang Vực quốc, hơn nữa làm cho lão vương Man tộc bồi thường cho Giang Vực quốc tất cả tổn thất, tổng cộng năm mươi lượng hoàng kim.

Man tộc lão vương hận nghiền răng nghiền lợi, nhưng là trong đám con, hẳn hài lòng nhất chỉ có một đứa nhỏ là Man Lang, vương vị tương lai tất nhiên là muốn truyền cho hắn, lão vương Man tộc chỉ có thể bất đắc dĩ ký kết hiệp ước, âm thầm thề, sau mười năm, sẽ làm cho Giang Vực quốc biến thành thổ địa Man tộc!

...

Sau khi trở về Thần Y cốc, Tiêu Dao lại có vẻ phiền muộn, tựa hồ mỗi ngày đều cau mày.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Ngạo mang tính trẻ con nhưng lại dào dạt ngạo nghễ khí phách, khi huy kiếm mỗi chiêu mỗi thức đều lộ ra khí bá đạo cuồng vọng.

Một bộ Long Hành kiếm pháp được múa xong, Long Ngạo về mặt đắc ý nhú mày nhìn về phía Tiêu Dao nói: “Xú Xú, ngươi cảm thấy kiếm pháp của Long sư huynh như thế nào?” (Chú: Anh này giống HLL nhờ >v<)

Xú Xú, tên cỡ nào khó nghe, sư huynh này cùng Hoa Lạc Ly giống nhau, từ nhỏ luôn trêu chọc chính mình, nói chính mình xấu.

Tiêu Dao bĩu môi, dựa vào bàn đá bên cạnh, “Tốt hơn chút, so với hai tháng trước có tiến bộ .”

“Đây chính là Long gia tuyệt mật kiếm pháp của chuyênh ta, đợi cho ta luyện đến thời điểm Đăng Phong Tạo Cực, liền đánh thành thiên hạ không địch thủ!” Mâu trung Long Ngao lóe ra hào quang chờ đợi nồng đậm

Tiêu Dao ngăn người, rồi lại buồn cười nói: “Cho dù có năng lực đánh thành thiên hạ không địch thủ thì như thế nào? Thật sự là không hiểu ngươi suy nghĩ cái gì!”

Long Ngao hơi hơi nhúu mày, âm thanh có vài tia khàn khàn nói: “Chờ ta luyện xong Long Hành kiếm pháp, ta sẽ Vô Lâm minh chủ giết!”

“Vô Lâm minh chủ? Ngươi cùng hắn có cừu oán?” Tiêu Dao mờ mịt trừng mắt nhìn hắn, mâu trung Long Ngao chứa sát khí, làm cho Tiêu Dao cảm thấy thực không thoải mái.

Long Ngao thu hồi kiếm, ngồi bên cạnh Tiêu Dao, khẽ thở dài một cái, tuy rằng sư đệ trước mặt thực xấu, nhưng là không hiểu sau lại cho người ta một loại cảm giác an toàn, cũng thực đáng giá tín nhiệm, chính mình có thể ở trước mặt hắn múa kiếm, đem Long Hành kiếm của Long gia không truyền ra ngoài sử dụng trước mặt hắn, như vậy xem ra chính mình cũng rất tin tưởng hắn, đem bí mật giấu sâu trong tim nói ra.

“Cha ta vốn là vô lâm minh chủ, nhưng là đột nhiên tẩu hỏa nhập ma, sau lại bị thủ ảh của mình là vô lâm minh chủ đương nhiệm giết, người trên giang hồ cũng cho hắn thành tân nhập vô lâm minh chủ, vốn ta một lòng nghĩ đến cha đã tẩu hỏa nhập ma, người nọ cũng là không nghĩ cho cha tạo ra nghiệp chướng, đem hắn giết chết! Nhưng là hai tháng trước, ta cùng với Yến Vô Ngân đi trị liệu cho người khác còn có vô lâm minh chủ, hắn đương nhiên đã không còn nhớ rõ ta là ai, chỉ biết ta là người Thần Y cốc phái tới chữa bệnh cho hắn, khi ta bắt mạch cho hắn, phát hiện...”

Long Ngao đột nhiên dừng lại, mâu quang âm đạm ba phần.

“Phát hiện cái gì?” Tiêu Dao truy vấn nói.

“Phát hiện hắn cư nhiên đang luyện ma công!” Thanh âm Long Ngao rất thấp trầm, mang theo một tia sát khí.

“Ma công? Vô lâm minh chủ luyện tập ma công? Thật đúng là làm cho người ta không thể tưởng tượng.” Tiêu Dao sờ sờ cằm, nhưng là nàng tin tưởng Long Ngao nói, nếu như là người khác nói, có lẽ nàng sẽ hoài nghi, nhưng là Long sư huynh tuy rằng miệng thói một chút, người bá đạo chút, nhưng là hắn sẽ không nói dối, bởi vì hắn vừa nói dối sẽ lấp bắp, nhìn rất tức cười.

“Cái loại ma công này sau khi trở về ta có vào thư phòng sư phụ tra qua, đó là một loại ma công nhiễu loạn tâm thần, giống như thuật thôi miên của Miêu tộc, nhưng là so với thuật thôi miên Miêu tộc mạnh hơn rất nhiều, ta hoài nghi cha ta năm đó không phải tẩu hỏa nhập ma .” Long Ngao ngưng trọng nhúu mày.

Tiêu Dao biết sự tình nghiêm trọng, nhúu mày nói: “Chính là biết ma công của hắn có khả năng sẽ làm cho người khác tẩu hỏa nhập ma, nhưng là cũng không thể xác định hắn hại cha ngươi a, không có chứng cứ không thể phán đoán tiếp.”

Long Ngao khí ngiên răng ngiên lợi nói: “Nếu không phải không có chứng cứ, bằng không hiện tại ta đã đi giết hắn!”

Tiêu Dao an ủi vỗ vỗ lưng Long Ngao, cười đậm nói: “Không bằng đi tìm chứng cứ, đợi có chứng cứ, cho dù ngươi giết hắn, cũng là thiên kinh địa nghĩa báo thù, hiện tại không có chứng cứ, ngươi cho dù luyện Hành Long kiếm pháp tới cảnh giới cao nhất đi giết hắn, ngược lại không đúng lý hợp tình, sẽ đắc tội người trong vô lâm cho rằng ngươi là người sát hại vô lâm minh chủ.”

“Chứng cứ? Điều đã qua mười năm, làm sao còn tìm được cái gọi là chứng cứ?” Long Ngao đau khổ hít một tiếng

Tiêu Dao bĩu môi, nhúu mày trầm tư thật lâu, ngược lại vỗ tay một cái nói: “Dù sao điều đã là mười năm trôi qua, nên kiên nhẫn chờ một chút.”

“Có ý tứ gì?” Long Ngao không rõ cho nên nhìn Tiêu Dao.

Mâu trung Tiêu Dao hiện lên một tia tinh quang, tà tà gọi lên khoe miệng cười xấu xa nói: “Chờ thời điểm ngươi luyện xong Hành Long kiếm pháp cảnh giới cao nhất, ngươi lấy hân phận con của minh chủ trước kia trở về, nếu hắn là người đúng là hại cha ngươi tẩu hỏa nhập ma nhân, kia tất nhiên sẽ biến mình thành giấu đầu lòi đuôi!”

Long Ngao ngăn người nói: “Ý của ngươi là nếu như năm đó hắn thật là vì chủ vị vô lâm minh chủ hại cha ta, như vậy ta trở về sẽ trở thành chướng ngại lớn nhất của hắn, hắn sẽ sợ hãi chủ vị vô lâm minh bị ta đoạt lại, để tránh đem dài lăm mọng, tất nhiên sẽ tiên hạ thủ vi cường! Nếu như hắn không có hại cha ta, thì là chính cha ta tự tẩu hỏa nhập ma, hắn là người chính nghĩa, giết ta cha là xuất phát từ thật tình muốn bỏ tai họa, như vậy hắn sẽ đối với ta có chứa vài tia áy náy, dù sao hắn từng là bộ hạ của cha ta.”

Tiêu Dao mỉm cười gật đầu nói: “Đúng là như thế, cho nên ngươi nhanh đi luyện kiếm đi, ta đi đây!” Tiêu Dao đang chuẩn bị trốn, lại bị Long Ngao nắm lại nói: “Không được, ngươi cũng không thể đi, đi giúp ta luyện kiếm”

“Ta chỉ biết nhìn, thật nhàm chán a! Vì sao ngươi mỗi lần đều lòi kéo ta! Ta cũng không biết kiếm pháp, xem cũng không hiểu lắm!” Tiêu Dao về mặt ai oán, bộ dáng cao mày cực kỳ đáng yêu.

Long Ngạo bá đạo đem Tiêu Dao ôm lấy, sau đó dùng sức nhu nhu đầu Tiêu Dao, cười xấu xa nói: “Ngươi đi rồi, ta liền một người luyện kiếm, ta đây chẳng phải là thực nhảm chán?”

“Vậy ngươi tìm người khác cũng được mà! Người trong Thần Y cốc biết kiếm pháp còn nhiều mà, cố tình tìm đến ta một chút kiếm pháp cũng không biết làm cái gì!” Tiêu Dao dùng sức đẩy hấn ra, sửa sang lại tóc, có chút tức giận nói.

Long Ngạo vung vài đường kiếm, nhíu mày cười nói: “Đều nói, kiếm pháp này không truyền ra ngoài, liền là vì ngươi không biết kiếm pháp, ta mới cho ngươi bồi, tìm người biết kiếm pháp, học trộm thì làm sao bây giờ?”

Tiêu Dao sâu về mặt đau khổ nói: “Tuy rằng ta sẽ không, nhưng là kiếm của ngươi ta đều thấy, ngươi không lo lắng ta đi ra ngoài nói sao?”

Ngươi Long Ngạo cúi xuống, nhìn thẳng hai mắt Tiêu Dao, chắc chắn nói: “Ta biết, ngươi sẽ không đi ra ngoài nói.”

Tiêu Dao giật mình, lộ vẻ không được tự nhiên nói: “Ta sẽ nói ra!”

“Ngươi sẽ không!” Long Ngạo thực khẳng định cười, sau đó lại đi múa kiếm.

Tiêu Dao chuyển mâu nhìn về phía Long Ngạo, nhìn ra trong chiêu kiếm của hấn mang theo hận ý thân nhiên, biết trong lòng hấn sớm nhận định võ Lâm mình chủ hiện tại chính là hung thủ hại chết cha hấn. Tiêu Dao khẽ thở dài một cái, nhưng không có rời đi, mà là trở lại trên ghế đá, tay chống má nhìn Long Ngạo.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư huynh Triền Không Ngột* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Long Ngạo Múa Kiếm (3)

Gió đêm thực lạnh, Long Ngạo đã luyện một ngày, Tiêu Dao nhìn đồ ăn trên bàn đá, cười khổ nói: “Nghỉ ngơi một chút đi.”

“Xú Xú ngươi ăn trước đi, Long sư huynh luyện ba lần nữa.” Long Ngạo nói xong, lại hết sức chăm chú luyện kiếm.

Tiêu Dao bĩu môi, tùy tiện ăn một chút, đem phần lớn thức ăn ngon để lại cho Long Ngạo, nàng biết Long Ngạo luyện kiếm một ngày, nhất định đói bụng lắm, trong lúc lơ đãng cũng muốn cho hấn ăn nhiều một chút, tuy rằng hấn luôn kêu mình là Xú Xú, làm cho mình cảm thấy hấn có chút đáng ghét.

Lại qua một cái canh giờ, Long Ngạo cuối cùng thu kiếm, Tiêu Dao đã sớm nhìn đồ ăn đã hâm lại, bắt đắc dĩ nói: “Nóng vội ăn không hết đậu hủ nóng, ngươi không cần liều mạng như vậy!”

Miệng Long Ngạo lang thôn hồ yết ăn com, miệng chứa rất nhiều com, hàm hàm hồ hồ nói: “Ta muốn sớm ngày luyện thành, như vậy có thể sớm tự tay đâm kẻ thù!”

Tiêu Dao bĩu môi nói: “Ta có chút lo lắng.”

Mâu quang Long Ngạo sừng sốt, kinh ngạc nói: “Ngươi lo lắng cho ta? Xú Xú.”

Nghe thấy hai chữ Xú Xú, Tiêu Dao hừ lạnh nói: “Không lo lắng! Ngươi báo thù không thành bị giết là tốt nhất! Có thể sẽ không còn ai nói ta xấu!”

Long Ngạo tiếp tục ăn com, cười xấu xa nói: “Không quan hệ, ta sẽ không cho chính mình có việc! Cho dù chết, cũng tất nhiên là đồng quy vu tận, tuyệt đối sẽ không chết yếu!”

Tiêu Dao dùng sức cốc đầu Long Ngạo một cái, Long Ngạo cầm bát com ăn com nhất thời không phòng bị, một đầu liền dính cả vào bát com, khi nhấc mặt lên khỏi bát com, hạt com dính đầy trên mặt.

Tiêu Dao không nhịn được cười phốc ra tiếng, “Ha ha, cho ngươi nói lung tung! Ngươi tuyệt đối không thể chết được!”

Mặt Long Ngạo đang biến đen, lại bởi vì câu nói ngươi tuyệt đối không thể chết được của Tiêu Dao mà chuyển biến, hạo cười hỏi: “Xú Xú không phải hi vọng ta chết sao? Ta chết liền không có người gọi ngươi Xú Xú! Như thế nào hiện tại lại không muốn ta chết!”

Tiêu Dao bắt đắc dĩ lắc lắc đầu, tay vì Long Ngạo cầm lấy những hạt com dính trên mặt hấn, “Nói thì nói như vậy, nhưng dù sao ngươi cũng là sư huynh của ta, ta không cần thiết ước muốn ngươi đi chết! Tuy rằng nhìn ngươi múa kiếm thực nhảm chán, nhưng là hai tháng không thấy ngươi múa kiếm, cũng có cảm giác rất nhớ, nếu như ngươi chết, sẽ không có người múa kiếm cho ta nhìn!”

Mâu quang Long Ngạo hơi hơi rung động, sau đó lấy tay dùng sức lau hạt com còn lại trên mặt, cái gì cũng không có nói, lại vui đầu ăn com tiếp, cảm thấy cũng rất cảm động, mình thường xuyên khi dễ tiểu sư đệ, nhưng là hấn vẫn là đối với mình tốt như vậy.

Tiêu Dao hơi hơi thờ dãi, trầm giọng hỏi: “Cha ngươi nếu từng có thể ngồi trên chủ vị võ lâm minh, như vậy võ công của cha ngươi hẳn là rất cao đi?”

“Đó là đương nhiên, tuy rằng khi ta ba tuổi cha ta đã qua đời, nhưng là ở trong trí nhớ ta, người thực uy vũ, hơn nữa nghe người khác nói, Long Hành kiếm pháp của người lại thiên hạ không địch thủ, chỉ cần kiếm xuất, cho dù thiên quân vạn mã, cũng không phải là đối thủ của người.” Mâu trung Long Ngạo lộ vẻ sùng bái.

Tiêu Dao bĩu môi, cảm thấy không tin, nào có khoa trương như vậy, cho dù kiếm pháp rất giỏi, nhưng một người làm sao có thể đánh lại thiên quân vạn mã, cũng không phải là tay thần khí!

Thần khí? Tiêu Dao cười khỏ, chính mình làm sao có thể nghĩ đến thần khí, nếu như Long Ngạo phụ thân có thần khí, lại làm sao có thể bị người hại chết.

“Này, nghĩ cái gì vậy?” Long Ngạo com đều đã ăn xong, lại không biết Tiêu Dao đang suy nghĩ cái gì, thế nhưng lại phát ra tiếng.

Khuôn mặt Tiêu Dao vẻ mặt u sầu, khàn khàn nói: “Nếu như cha ngươi thật sự lợi hại như vậy, nghĩ đến mặc dù đạt tới cảnh giới cao nhất của Long Hành kiếm pháp còn bị người hại chết, vậy ngươi cho dù luyện tới cảnh giới cao nhất Hành Long đường kiếm pháp, chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của võ lâm minh chủ đương nhiệm, nếu hẳn lại dờ dờ cũ, không phải ngươi cùng cha ngươi có kết cục giống nhau sao?”

Long Ngạo nao nao, ngược lại nheo lại ánh mắt nói: “Thư phòng sư phụ có ghi lại ma công của hắn, tất nhiên ta đây có thể tìm được biện pháp phá giải!”

Tiêu Dao ngưng trọng gật gật đầu.

Long Ngạo thu thập bát đĩa, nhìn Tiêu Dao nhú mày, tò mò hỏi: “Xú Xú, ngươi gần nhất có chút là lạ.”

“Lạ lạ?” Tiêu Dao lộ vẻ mờ mịt.

Long Ngạo gật đầu nói: “Từ sau khi về Thần Y cốc, sắc mặt của ngươi luôn ngưng trọng như vậy, trước khi ta múa kiếm, thường thường nhìn về phía ngươi, ngươi luôn thất thần, không biết đang nghĩ cái gì.”

“Ta không nghĩ cái gì.” Tiêu Dao nhú mày.

Long Ngạo bắt đầu nghi ngờ, nhú mày nói: “Ta đã đem tâm sự của ta nói cho ngươi, ngươi không thể cái gì cũng không nói đi?”

“Chỉ biết ngươi sẽ không nói ra tâm sự dễ dàng như vậy, phi gian tức đạo*!” Tiêu Dao hừ lạnh một tiếng.

*Phi gian tức đạo: Không làm chuyện gian trá thì cũng là trộm cướp.

Long Ngạo bá đạo nắm bả vai Tiêu Dao, rất là khí phách nói: “Nói mau, ta là sư huynh của ngươi, có cái gì không thể nói cho sư huynh là ta!”

Tiêu Dao thấy hắn muốn biết như thế, hơn nữa hắn cũng nói cho chính mình bí mật, kia chính mình cũng không thể thật sự giấu giếm hắn đi, Tiêu Dao than nhỏ nói: “Lần này xuất cốc, ta phát hiện ta nguyên lai là có nội lực.”

“Nội lực? Sư phụ không phải không cho ngươi học sao?” Về mặt Long Ngạo kỳ quái.

Tiêu Dao cười khỏ nói: “Nghe gia gia Hoa Lạc Ly nói, nội lực của là khi ta còn nhỏ được người khác truyền cho ta, hơn nữa là hơn mười năm nội lực, đây là nội lực độc môn của Hắc Long, trừ bỏ đồ đệ Hoa gia gia, người Hoa gia căn bản sẽ không có người ngoài biết. Ta nghĩ người cho ta nội lực nhân, tất nhiên cùng ta có quan hệ gì đó, có lẽ sẽ biết cha mẹ ta là ai.”

Long Ngạo khí phách cười nói: “Vậy không phải là một chuyện tốt sao? Ngươi không phải vẫn luôn muốn biết cha mẹ ngươi là ai?”

Tiêu Dao bắt đắc dĩ nói: “Ta là thực muốn biết cha mẹ là ai, nhưng là lại có chút sợ hãi.”

“Sợ hãi?” Long Ngạo lộ vẻ khó hiểu nhìn Tiêu Dao.

Tiêu Dao khỏ sở thờ dãi: “Hoa gia gia nói, người có thể biết cha mẹ ta là ai, chỉ có sáu người, nhưng trong đó một người đã chết, còn có năm người đều là người trong tà giáo, ta sợ trùng là người đã mất kia, ta có một loại dự cảm không tốt.”

Long Ngạo dùng sức cốc đầu Tiêu Dao, Tiêu Dao ăn đau ôm đầu, về mặt ai oán nói: “Ngươi đánh ta làm gì!”

“Ta vừa mới nói lung tung, ngươi không phải cũng đánh ta như vậy sao?” Long Ngạo vừa nói vừa nhu nhu đầu Tiêu Dao, an ủi nói: “Không cần nghĩ bi quan như vậy, cứ nghĩ tới chuyện tốt.”

Tiêu Dao lấy tay hắn ra, buồn bực nói: “Đánh cũng là ngươi, nhu cũng là ngươi, ta mới không cần lĩnh tâm tình của ngươi! Ta đi trở về, chính ngươi ở trong này hứng gió đêm đi!” Tiêu Dao hừ lạnh một tiếng, liền trở về Sắc Vi viện.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huynh Triền Không Ngột* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Long Ngạo Múa Kiếm (4)

Giang Mạt Hàn tựa hồ đã ở chỗ này chờ thật lâu thật lâu, từ xa nhìn thấy Tiêu Dao trở về, vội bung chậu đến trước mặt Tiêu Dao cười nói: “Tiêu đệ, đây là trái cây Man tộc tiền cống, Giang Vực quốc cũng không có, mau nếm thử đi.”

“Man tộc? Là bộ tộc lúc trước tấn công Giang Vực quốc?” Tiêu Dao nhận lấy trái cây trắng tựa tuyết, cắn xuống liền nghe được một tiếng vang thanh thúy, miệng nhảy mất dây đặc ngọt lành, thực nhẹ nhàng khoan khoái.

Giang Mạt Hàn gật đầu cười nói: “Căn cứ vào hiệp ước, bọn họ phải bồi thường năm mươi vạn lượng hoàng kim, bọn họ trong thời gian ngắn không thể có một khoản tiền lớn như vậy, cho nên hoàng thượng Giang Vực đáp ứng, làm cho bọn họ trong 10 năm phải trả đủ, hàng năm trả tiền đều phải tiến cống thêm đặc sản, chúng ta lần này có công với Giang Vực quốc, cho nên hoàng thượng Giang Vực quốc đem cống phẩm đều đưa tới Thần Y cốc.”

Tiêu Dao ngọt ngào cười nói: “Ăn thật ngon.”

Giang Mạt Hàn thấy Tiêu Dao thích, cười nói: “Chỉ cần Tiêu đệ thích, ta về sau nhất định thường xuyên tìm nó cho ngươi ăn.”

Tiêu Dao bĩu môi nói: “Cần gì phiền toái như vậy, chỉ cần chờ ta ăn xong, chúng ta lấy hạt của nó, đem trồng ở Thần Y cốc, vậy về sau năm nào cũng có thể ăn!”

“Thứ này rất khó trồng.” Giang Mạt Hàn hơi hơi chần chờ.

Tiêu Dao xua tay nói: “Dù khó trồng, ta cũng không tin không ai trồng được nó!”

Giang Mạt Hàn cười nhẹ giải thích: “Sở dĩ nói nó khó trồng, là vì trồng được nó xem chừng trồng nhân sâm còn dễ hơn.”

Tiêu Dao bĩu môi, không tin nói: “Ta nhất định trồng ra thứ quả này!” Nói xong, Tiêu Dao cầm lấy hạt của nó, chọn một khối đất ở trước phòng gieo xuống.

Hồi ốc, Tiêu Dao một đêm chưa ngủ, trong đầu luôn nghĩ đến như thế nào để biết được cha mẹ là ai.

...

Hoa Lạc Ly suốt đêm đi tới Thiên Thủy Tộc, ở trước cửa tộc trưởng Thiên Thủy Tộc, hẩn chần chờ thật lâu, vừa muốn đi vào, đã nhìn thấy Thủy Miêu cùng năm người mặc áo xanh đi tới, hẩn bay nhanh ẩn vào bên trong rừng cây, Thủy Miêu cùng năm người kia đứng ở cửa nói chuyện.

“Tộc trưởng, theo thuộc hạ biết được, đứa nhỏ kêu Hoa Lạc Ly kia, thật là Thánh nữ năm đó sở sinh đứa nhỏ, đúng là ngoại tôn của tộc trưởng.”

Thủy Miêu mặt mày hớn hở nói: “Kia hẩn ở nơi nào?”

“Tựa hồ là ở Thần Y cốc.”

“Hảo, ta đây liền tự mình đi Thần Y cốc một chuyến!”

Thủy Miêu vừa muốn đi, Hoa Lạc Ly lại lắc mình ngăn trước mặt nàng.

Thủy Miêu sững sốt, không thể tin xoa ánh mắt, nhìn về phía năm người thuộc hạ, hỏi: “Ta có phải hay không tưởng bảo bối ngoại tôn của ta, cho nên xuất hiện ảo giác?”

Năm người đồng thời lắc đầu, trăm miệng một lời nói: “Thiếu niên này đúng là đứa nhỏ mà tộc trưởng làm cho chúng ta tìm.”

Thủy Miêu lại xoa ánh mắt, ngạc nhiên nói: “Lạc Ly?”

Hoa Lạc Ly nhú nhú mày, hiện tại biết mẫu thân là có cái khổ của nàng, tự nhiên cũng không hận mẫu thân, đối với bà ngoại cũng không có cảm giác chán ghét, mà là có lễ nói: “Thủy bà bà...”

“Ta là bà ngoại của ngươi!” Thủy Miêu có chút lo lắng ngắt lời.

Hoa Lạc Ly xấu hổ, đột nhiên gọi người trước mắt là bà ngoại, thật sự có chút không thích ứng, hẩn thấp giọng nói: “Bà ngoại.”

“Ai ai ai!” Thủy Miêu kích động lên tiếng trả lời.

Hoa Lạc Ly sắc mặt có chút không được tự nhiên, nhú mi nói: “Ta muốn tâm sự với ngươi.”

“Hào hảo hảo, chỉ cần ngươi nguyện ý nhận thức bà ngoại là tốt rồi!” Thủy Miêu phát phát tay áo với năm người kia .

Năm người thực thức thời lui xuống.

“Ta nhận thức ngươi, là nhận thức bà ngoại, là người tên Thủy Miêu, mà không phải Thủy Thiên tộc tộc trưởng.” Hoa Lạc Ly trầm thấp nói.

Thủy Miêu ngẩn người, lúc sau cười sáng sủa nói: “Chỉ cần ngươi nhận thức ta là tốt rồi, ngoại tôn ngoan, đi vào đi làm cho bà ngoại nhìn kỹ ngươi !”

Hoa Lạc Ly đi từng bước, Thủy Miêu kéo hần, cười nói: “Thế này mới gần!”

Hoa Lạc Ly không được tự nhiên gật gật đầu.

“Lạc Ly a, cái kia tiểu nha đầu kia như thế nào không có cùng ngươi tới? Trên mặt nàng trúng độc, đã được giải chưa ?” Thủy Miêu từ ái hỏi.

Hoa Lạc Ly gật đầu đậm cười nói: “Giải, nàng đang ở Thần Y cốc, tới Thiên Thủy tộc, ta không có nói cho nàng.”

“Ngươi một người tới, lại muốn bà ngoại cho mọi người lui ra, nói vậy có cái gì trọng yếu muốn cùng với bà ngoại nói sao ?”

Hoa Lạc Ly cười khở gật đầu nói: “Ta cũng không muốn cùng bà ngoại đi vòng vèo, ta liền muốn gọn gàng dứt khoát làm rõ .”

Thủy Miêu thương thức cười nói: “Lạc Ly nói thẳng là được.”

Hoa Lạc Ly trầm giọng nói: “Ta thích nha đầu kia, nhưng nếu như ngươi muốn ta ở lại Thiên Thủy tộc kế thừa chức tộc trưởng của ngươi, nha đầu kia tất nhiên sẽ bị người khác cướp đi, ta thích nàng, không nghĩ rời đi nàng, cho nên ta sẽ không kế thừa chức tộc trưởng của ngươi.”

Thủy Miêu sững sốt một lúc lâu mới lấy lại tinh thần, đậm cười nói: “Như vậy Tà lão đầu biết suy nghĩ của ngươi sao?”

Hoa Lạc Ly gật đầu nói: “Gia gia hần biết, cho nên hần cho ta ở lại Thần Y cốc, đến lúc nào ta nghĩ trở lại Hắc Long đảo liền trở về .”

Thủy Miêu khẽ thở dài một cái, từ ái sờ sờ đầu Hoa Lạc Ly, cười nói: “Hần có thể làm đến như thế, ta cũng có thể, ta đối với ngươi yêu thương tuyệt đối sẽ không thua Tà đầu lão!”

...

Sáng sớm, Giang Thương liền xao vang cửa phòng Tiêu Dao, hòa ái kêu: “Tiêu Dao nhi, tỉnh tỉnh.”

Tiêu Dao đánh cái ngáp, mở cửa nghi hoặc nói: “Gia gia, sớm như vậy gọi ta làm cái gì?”

Giang Thương vẻ mặt kích động nói: “Man tộc cống phẩm nhân sâm cùng Ngũ Bộ Xà chi độc, tựa hồ đối với độc của ngươi có tác dụng, mau tới thử xem!” Giang Thương đưa tay bưng tới một chén thuốc đen đưa cho Tiêu Dao.

Tiêu Dao vẻ mặt đau khổ tiếp nhận thuốc đen, nàng chưa từng gặp gia gia như vậy tích cực , vì sao lần này trở về, hần trở nên tích cực như vậy, cả ngày ngâm ở hiệu thuốc vì nàng nghiên cứu chế tạo giải dược.

“Gia gia, thuốc này thật đắng.” Tiêu Dao bĩu môi, nhất điểm cũng không muốn uống.

“Thuốc còn nóng mới có tác dụng, uống nhanh uống nhanh!” Giang Thương thúc giục.

Tiêu Dao vẻ mặt sầu khổ, ủy khuất nói: “Ta không muốn uống... Ngô...” Giang Thương thừa dịp Tiêu Dao nói chuyện, đem thuốc đổ vào trong miệng Tiêu Dao, buộc nàng uống hết .

Tiêu Dao nhăn lại khuôn mặt nhỏ nhắn, có chút buồn bực lau miệng.

Giang Thương hòa ái cười nói: “Tiêu Dao nhi thực ngoan, đến, gia gia bắt mạch cho ngươi!”

Tiêu Dao cả kinh, bắt mạch liền lộ hết, không được, tuyệt đối không thể làm cho gia gia bắt mạch, Tiêu Dao ra vẻ tức giận đóng cửa lại, buồn bực quát: “Được đắng như vậy, nhất điểm tác dụng cũng không có, gia gia còn bức ta uống, ta chán ghét ngươi!”

Giang Thương nét mặt già nua suy sụp, có phải hay không hần quá nóng vội, tất cả là vì lần này Tiêu Dao nhi xuất cốc, không có da mặt dịch dung, ở trên đường bị người khác chê cười, hần xem ở trong mắt đau ở trong lòng, mới có thể như thế nóng vội muốn vì nàng giải độc.

“Tiêu Dao nhi, gia gia cũng là vì tốt cho ngươi.” Giang Thương hơi tự trách kêu.

Tiêu Dao hừ lạnh nói: “Ta không để ý ngươi, thôi gia gia.”

“Tiêu Dao nhi...”

“Ta muốn ngủ tiếp một lát. Gia gia, ngươi trở về đi, ta đây là vì xuống giường sớm mà nóng giận, không ngủ đầy đủ sẽ như vậy, ngươi đừng coi là thật, ta

chính mình bắt mạch, vẫn không có biến hóa, hẳn là vô dụng.” Nói xong, Tiêu Dao cố ý đánh một cái ngáp to.

Giang Thương khẽ nhú mày, cảm thấy có chút địa phương không đúng, nhưng là lại không thể nói rõ làm sao không ổn, chỉ phải bắt đắc dĩ trả lời: “Kia gia trở về lại nghiên cứu một lần nữa.”

Tiêu Dao lên tiếng trả lời, nghe thấy gia gia cước bộ xa dần, nàng chậm rãi mở cửa, thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huyền Triền Không Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Long Ngạo Múa Kiếm (5)

“Tiêu Dao nhi.” Thanh âm của yêu nghiệt Hoa Lạc Ly vang lên.

Tiêu Dao ngừng đầu nhìn lên, Hoa Lạc Ly đang ở trên nóc nhà, nàng ngạc nhiên nói: “Ngươi đứng ở nóc nhà làm gì?”

“Ta sớm đã tới rồi, sư phụ cùng ngươi nói chuyện, ta đều nghe thấy được.” Hoa Lạc Ly cười nhạt nói.

Tiêu Dao cười khổ nói: “Giấy không thể gói được lửa, chỉ sợ sớm muộn gì gia gia cũng biết được.”

Hoa Lạc Ly phi thân đem Tiêu Dao bế lên nóc nhà, nhú mày cười nói: “Ngươi không cần trốn tránh, cứ cho sư phụ bắt mạch! Coi như được của sư phụ có hiệu quả, độc của ngươi giải, chưa chắc người lại thật sự bắt ngươi xuất cốc.”

Tiêu Dao gất gao cau mày, vẫn chưa đáp lời.

Hoa Lạc Ly gặp Tiêu Dao không muốn bàn việc này, cũng không nói nữa, sau lại cười nói: “Đêm qua ta đi Thiên Thủy tộc.”

“Đi Thiên Thủy tộc?” Tiêu Dao lộ vẻ mờ mịt.

“Ta đi tìm Thủy Miếu bà ngoại.” Hoa Lạc Ly cười nhạt nói.

Tiêu Dao cười nhạt nói: “Ngươi nếu như đã tha thứ mẹ mình, vậy cũng là nên nhận thức nàng là bà ngoại.”

Hoa Lạc Ly khẽ gật đầu, tà mị cười nói: “Nàng rất đau ta.”

“Nhìn ra được, biết ngươi là cháu ngoại của nàng, tựa hồ thực kích động.” Tiêu Dao nhớ lại cảnh tượng khi mới gặp Thủy Miếu.

Hoa Lạc Ly nhìn phía chân trời, ánh nắng quang mang theo lưu tinh sắc thái, mặt trời mọc phảng phất như làm thay đổi tâm tình, phiền não ở đêm qua tựa hồ đều tiêu trừ, nương không có phản bội cha, không có vứt bỏ mình, mình không hận nàng, bà ngoại cùng gia gia đều không có ngăn trở mình, không vì nguyên nhân muốn mình kế tộc trưởng cùng chức vị đảo chủ mà làm khó mình, bọn họ đều lựa chọn cho chính mình tự do, cho tự do mới là tình yêu thương, lúc này mới hiểu được hạnh phúc tự do.

Hoa Lạc Ly thâm hít sâu một hơi, không khí mặt trời mọc như thấm vào ruột gan, tâm tình đột nhiên trống trải cùng thoải mái.

Hắn đứng lên, đứng ở trên nóc nhà, tay chậm rãi buông ra, phảng phất như hùng ưng giương cánh, tự do, bay cao, tuy rằng cánh chim còn chưa trưởng thành, lại nghiêng ngả lao đảo phi hành, tựa hồ đây mới là khởi bước trí nhớ trọng yếu trong nhân sinh.

“Tiêu Dao nhi, chúng ta hôm nay xuất cốc đi?”

“Xuất cốc? Đi đâu?” Tiêu Dao sau khi cứu Giang Thương, Giang Thương cũng liền hủy bỏ mệnh lệnh ngăn cản Tiêu Dao xuất cốc, hiện tại Tiêu Dao tùy thời có thể đi ra ngoài.

“Tìm thân khí!” Hoa Lạc Ly nhú mày cười nói.

...

Tiêu Dao Hoa Lạc Ly đi ở trên đường cái Bạch Long thành, người nhìn đến đều có ánh mắt hoảng sợ Tiêu Dao thế này mới nhớ tới chính mình ở nơi này có cái “Nhã hào” ~ Tu La mặt quỷ.

“Hai vị công tử.” Đột nhiên một thanh âm từ sau lưng truyền đến, Hoa Lạc Ly chuyển đầu nhìn lại, dĩ nhiên là Bảo an ục ịch tử.

Tiêu Dao ngạc nhiên nhìn nữ nhân bên người ục ịch tử, nữ nhân kia vẻ mặt ôn nhu, lại là Tà hộ pháp lúc trước dẫn bọn họ tiến vào rừng cây.

Nhìn ra ánh mắt kỳ quái của hai người, Bảo an cười xấu xa kéo qua Hoa Lạc Ly, thấp giọng nói: “Đa tạ ngươi hạ độc ta.”

Hoa Lạc Ly nháy mắt hiểu được, tà mị cười nói: “Chớ ngáp phải ruồi thôi.”

Cáo biệt hai người, Tiêu Dao về mặt nghi hoặc nói: “Ngươi hạ độc gì vào ục ịch tử?”

Hoa Lạc Ly giờ lên một chút mê hoặc cười xấu xa, nói vào bên tai Tiêu Dao âm thanh nhẹ nhàng nói: “Về sau ngươi sẽ biết.”

“Có ý tứ gì? Hiện tại ta muốn biết rằng!” Tiêu Dao hơi buồn bực nói.

Hoa Lạc Ly cười tà mị nói: “Cho ngươi biết một chút cũng có thể!” Hắn nheo lại mắt xéch, mê hoặc nói: “Bọn họ là vợ chồng, tự nhiên là đầu giường đánh nhau giường cuối giường hòa, có thể làm cho bọn họ hòa hảo, tự nhiên là được trên giường tốt nhất, ngươi nói ta hạ độc gì sao?”

“Ngươi...” Tiêu Dao rất thông minh, nháy mắt liền biết là được cho nam nữ giao hoan, nằng mặt nháy mắt đỏ bừng, buồn bực nói: “Ngươi làm sao có thể hạ loại được không đứng đắn này!”

Hoa Lạc Ly nhún vai, nhú mày cười nói: “Ta là giúp bọn hắn thôi, ngươi không thấy vừa mới này ục ịch tử kia cảm tạ ta rất nhiều sao!”

Tiêu Dao hừ lạnh nói: “Không đi đường ngay, chuyên tìm đường xấu!”

Hoa Lạc Ly cười xấu xa nói: “Ta vốn chính là người trong tà giáo, ta chính là không thích đi đường ngay, chỉ thích đi đường xấu!”

Tiêu Dao tức giận trắng mắt liếc Hoa Lạc Ly một cái, không có lại để ý tới hắn.

Đi gần một canh giờ, đi tới Mạc Dao thành, Tiêu Dao có chút mỏi mệt nói: “Chúng ta không mục đích tìm thần khí, chung quy không phải biện pháp!”

Hoa Lạc Ly hơi hơi nheo lại ánh mắt, ngược lại khẽ cười nói: “Chúng ta đi Linh Thử cung tìm Linh Huyền tử đi, ngay tại trong thành Mạc Dao này.”

“Linh Thử cung? Linh Huyền tử?” Tiêu Dao khó hiểu trừng mắt nhìn hắn, lại mang theo một tia vui sướng.

Tay Hoa Lạc Ly khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Dao, tà mị cười nói: “Sau khi trở lại Thần y cốc, ngươi bởi vì sao mà phiền não, ta so với ai khác đều rõ ràng, ta biết ngươi muốn biết cha mẹ là ai, ta nhất định sẽ giúp ngươi tìm được bọn họ.”

Mâu trung Tiêu Dao hiện lên một tia cảm động, lại trầm giọng nói: “Nhưng là, chúng ta không phải đi ra tìm thần khí sao?”

“Thần khí nếu muốn tìm, chỉ sợ vĩnh viễn tìm không thấy, cùng thần khí gặp nhau, cần là cơ duyên! So với ta gặp được Phục Hi cầm, ngươi có được đá Nữ Oa, Hỏa Diệu thu Hạo Thiên tháp, người nào là cô ý? Chúng ta có thể được đến mười đại thần khí, đã nói lên chúng ta cùng mười đại thần khí là có duyên phận, chính là cần thời gian, không cần lo lắng, mười đại thần khí nhất định đoàn tụ!” Hoa Lạc Ly ôm lấy Tiêu Dao, khẽ cười nói: “Chúng ta hiện tại làm chuyện trọng yếu nhất, chính là tìm được cha nương ngươi, giải quyết xong phiền não cùng nghi hoặc của ngươi.”

Tiêu Dao khẽ gật đầu, ngoan ngoãn ghé vào trong lòng Hoa Lạc Ly, vẫn để hắn mang theo chính mình dùng khinh công bay vọt dãy núi.

“Ngươi dạy ta nội lực, hắn là không sợ lại dạy ta nhiều tứ khác đi?” Mâu trung Tiêu Dao hiện lên một tia giảo hoạt.

Hoa Lạc Ly hơi hơi nheo lại ánh mắt, như là đoán được Tiêu Dao muốn nói gì, lắc đầu kiên quyết nói: “Trừ bỏ khinh công, ta đều có thể dạy ngươi!”

Tiêu Dao thất vọng khuôn mặt nhỏ nhắn suy sụp xuống, bĩu môi nói: “Ngươi làm sao mà biết ta nghĩ muốn học khinh công?”

Hoa Lạc Ly buồn cười nói: “Ta nói rồi, ta có thuật đọc tâm, chỉ đọc tâm của ngươi, cho nên ngươi nghĩ cái gì, ta đều biết!”

Về mặt Tiêu Dao đau khổ, giận dữ nói: “Vì sao không chịu dạy ta khinh công?”

Thân mình Hoa Lạc Ly cúi xuống, nhú mày cười xấu xa nói: “Dạy ngươi khinh công, ngươi còn muốn ta ôm ngươi đi sao?”

Về mặt Tiêu Dao buồn bực nói: “Nguyên lai là như vậy! Cho dù ngươi không dạy, ta cũng không cần ngươi ôm đi, ta chính mình chậm rãi đi đường!”

“Đi đường? Vậy ngươi phải đi đến ngày tháng năm nào?” Hoa Lạc Ly nhú mày trêu tức nói.

Tiêu Dao hừ lạnh một tiếng, lúc này hai người chạy tới bên trong một mảnh rừng trúc, trong rừng trúc sương mù rất nặng, trong sương mù mờ hồ xuất hiện một toà cung điện rất cao.

“Nơi đó chính là Linh Thử cung?” Tiêu Dao chỉ vào cung điện trong sương mù hỏi.

Hoa Lạc Ly cười nhạt gật đầu, nhú mày cười xấu xa nói: “Ta ôm ngươi đi qua.”

Tiêu Dao hừ lạnh nói: “Ngay tại trước mắt, còn cần ngươi ôm? Ta chính mình tự đi!” Nói xong, nằng theo phương hướng hướng tới cung điện mà đi.

Nửa canh giờ...

Một cái canh giờ...

Hai cái canh giờ...

Tiêu Diêu rốt cục vô lực than ngồi dưới đất, kêu rên nói: “Rõ ràng ngay tại trước mắt, vì sao đi rồi lâu như vậy còn chưa tới!”

Hoa Lạc Ly rốt cục nhìn không được phá lên cười, “Đây núi nơi này cơ hồ đều là song song, cung điện người thấy, kỳ thật so với người nhìn lớn hơn rất nhiều, hơn nữa đối phương sử dụng trận pháp, người đương nhiên không có khả năng đi đến được!”

Tiêu Dao nhíu mày, trận pháp chính mình đương nhiên đã nhìn ra, mắt trận này là ở cung điện phụ cận, cho nên chỉ có tới cung điện phụ cận mới có thể phá trận, chính là không nghĩ tới nguyên lai cung điện này so với mình nhìn đến càng lớn hơn nữa, trách không được đi rồi lâu như vậy còn chưa tới.

Tiêu Dao bắt đầu đi tiêu sai đến trước người Hoa Lạc Ly, vươn hai tay, không được tự nhiên nói: “Ôm ta đi qua!”

“Không phải muốn chính mình đi sao?” Hoa Lạc Ly trêu tức cười xấu xa nói.

Tiêu Dao buồn bực nhíu mày, lại tà mị cười, ngọt ngào kêu: “Lạc Ly sư huynh, người ôm ta đi qua đi?”

Hoa Lạc Ly hơi hơi nheo lại ánh mắt, biết vật nhỏ đột nhiên hiển ân tình này, tất nhiên không phải ý kiến hay, bất quá hẳn vẫn là chịu không nổi bộ dáng Tiêu Dao ngọt ngào gọi mình là sư huynh, tay ôm lấy Tiêu Dao.

Tiêu Dao ngoan ngoãn tựa vào trong lòng Hoa Lạc Ly, tay nhỏ bé như có như không đụng vào ngực Hoa Lạc Ly, cảm thấy buồn bực nói, như thế nào không có Hắc Long phong, hẳn không phải tùy thân luôn mang theo Hắc Long Phong bí tịch sao?

Núi cao còn có núi cao hơn, Tiêu Dao diễn tiểu kỹ xảo tựa hồ vĩnh viễn trốn không thoát ánh mắt Hoa Lạc Ly, Hoa Lạc Ly bám vào bên tai Tiêu Dao cười xấu xa nói: “Hắc Long Phong ta đã muốn luyện đến cảnh giới cao nhất, tự nhiên không cần lại mang theo.”

Mặt Tiêu Dao mặt nháy mắt liền đen lại, có bao nhiêu ai oán, cực độ thất bại cúi đầu.

Hoa Lạc Ly gặp bộ dáng Tiêu Dao ủ rũ, lại bắt đầu đi lắc lắc đầu, ai kêu mình thích nàng, cuối cùng vẫn là cười khổ nói: “cười một cái, ta liền dạy người Hắc Long Phong.”

Mâu quang Tiêu Dao sáng ngời, ngẩng đầu sáng lạn cười nói: “Người thật sự nguyện ý dạy ta? Dạy ta, ta đã có thể chính mình dùng khinh công đi rồi!”

Mâu trung Hoa Lạc Ly hiện lên một tia giảo hoạt cười xấu xa, nhíu mày nói: “Không ôm sẽ không ôm đi, dù sao hiện tại người nhỏ như vậy, bé cũng không có chiếm được tiện nghi! Chờ người lớn lên, mới có tiện nghi để chiếm!”

Tiêu Dao mờ mịt trừng mắt nhìn hắn, nghi hoặc nói: “Lớn lên? Cái gì tiện nghi?”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huynh Triền Không Ngọt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Lại Bị Bắt Cóc (1)

Hoa Lạc Ly nhíu mày tặc cười, không có trả lời, mà là chỉ vào trận pháp cung điện trước mắt nói: “Tiểu Dao nhi, đến lúc người nên xuất mã.”

Tiêu Dao bĩu môi, lại thần nhiên nhìn lướt qua con đường đá trước cửa cung điện, nháy mắt liền hiểu rõ con đường đá chính là mấu chốt đi vào trận pháp.

Người bình thường nghĩ muốn đi vào cung điện, tất nhiên là sẽ đi trên con đường đá này, nhưng Tiêu Dao lại cố tình không đi trên đường đá, mà là đi ven dọc theo con đường, Hoa Lạc Ly rất tin tưởng Tiêu Dao, tuy rằng biết trận pháp của Linh Thử cung rất lợi hại, nếu rơi vào trận pháp liền bị vạn tiễn xuyên tim.

Lúc đầu rất thuận lợi, nhưng càng tới gần cửa cung điện, con đường đá ngày càng thu hẹp, Tiêu Dao ngưng trọng dặn dò nói: “Trăm ngàn không nên đụng đến cục đá nào trong đó, nếu đụng có sẽ có hậu quả gì ta cũng không biết, nhưng tất nhiên sẽ động đến cơ quan trong trận pháp, lành ít dữ nhiều.”

“Ta biết sẽ có hậu quả gì, người muốn vào Linh Thử cung, đều là chết do vạn tiễn xuyên tim.” Hoa Lạc Ly ôm lấy Tiêu Dao, trầm giọng nói: “Ở ta trong lòng không được lộn xộn.” Nói xong, hắn gấp rút cảnh giác kiểm kê mỗi chân đi đường.

“Ôm ta, người sẽ có gánh nặng, còn không bằng tự ta đi.” Tiêu Dao bĩu môi, nhưng là lại không dám giẫy dụa xuống dưới, sợ quần quai, sợ Hoa Lạc Ly không đứng vững va chạm vào cục đá.

Hoa Lạc Ly cười nhạt nói: “Không quan hệ, ta dùng khinh công, bộ pháp nhẹ nhàng, không có việc gì.”

Tiêu Dao miễn cưỡng gật đầu đồng ý.

Rốt cục đi đến trước cửa cung điện, cung điện lại đột nhiên hóa thành ảo giác tiêu thất.

Tiêu Dao hơi kính nể nói: “Trận pháp này chẳng những làm cho người ta nhận thức sai phương hướng tìm kiếm của Linh Thú cung, còn gia nhập cơ quan rất khó trong trận pháp, hiện tại còn cư nhiên có chiêu ảo giác đảo loạn tầm mắt, người hạ trận thật sự là lợi hại!”

Hoa Lạc Ly nheo lại ánh mắt, nheo nheo khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Dao cổ vũ nói: “Nếu người có thể phá này trận pháp, vậy người liền so với người hạ trận lợi hại hơn!”

Tiêu Dao có chút bất đắc dĩ gục đầu xuống, ánh mắt âm đạm nói: “Cung điện trước mắt hiện tại đã không thấy, chúng ta phải lại một lần tìm kiếm phương hướng của nó nữa, nếu như tìm không thấy, chúng ta sẽ bị nhốt tại con đường đá vĩnh viễn không ra được, ta không tin tưởng lắm.”

Ánh mắt Hoa Lạc Ly lộ vẻ sùng nịch, cái trán để lên trán Tiêu Dao, âm thanh nhẹ nhàng nói: “Ta biết tiêu Dao nhi có thể.”

Tiêu Dao trừng mắt nhìn hấn, ánh mắt Hoa Lạc Ly thực ảm áp, tựa hồ có thêm lực lượng, nàng hơi gật gật đầu.

Hoa Lạc Ly đem Tiêu Dao buông, lại còn nhìn thật kỹ khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Dao, rất ít khi nhìn thấy vật nhỏ này tự tin như vậy, thật đúng là đáng yêu!

Ánh mắt Tiêu Dao chống lại viên có đá hoa văn giọt nước trên con đường đá, mình nhớ rõ cửa cung điện lúc trước có khắc viên đá tựa hồ chính là khối đá này, bởi vì hoa văn của nó rất được, Tiêu Dao đặc biệt chú ý, cho nên đặc biệt khắc sâu vào đầu.

Tiêu Dao muốn chạm vào khối đá kia, Hoa Lạc Ly vội vàng kéo Tiêu Dao, vẻ mặt lo lắng nói: “Tiêu Dao nhi người làm cái gì, đụng vào cục đá sẽ động đến cơ quan!”

Tiêu Dao ôn nhu cười, nhẹ nắm chặt tay Hoa Lạc Ly cười nói: “Tin tưởng ta.”

Hoa Lạc Ly ngăn người, nhìn ánh mắt Tiêu Dao tự tin, lại đem tiêu Dao nhi ôm đến một bên, lựa chọn chính mình ném thử, hấn tà cười nói: “Ta tin tưởng người, ta đến.”

Tiêu Dao cũng không có ngăn trở, bởi vì nàng thực tin tưởng, Hoa Lạc Ly lấy xuống tuyệt không có nguy hiểm, nhưng Hoa Lạc Ly có thể tin tưởng mình, đem mình bỏ ở sau người, hấn đi thử, không hiểu sao có chút cảm động, tựa hồ bởi vì sau khi đi chỗ của

Thủy Vô Khuyết, cảm tình của mình và hấn điều gia tăng, chính mình cũng nhận được một cái khác của hấn, trọng tình trọng nghĩa, cẩn thận tri kỷ Hoa Lạc Ly.

Hoa Lạc Ly sau khi lấy cục đá trên cánh cửa, trước mắt đột nhiên lại xuất hiện toà lâu điện lần nữa, cửa cung điện nặng nề thế nhưng lại chậm rãi mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư huynh Triền Không Ngột* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Lại Bị Bắt Cóc (2)

Mất thấy một màn này, Tiêu Dao hơi hơi giọng lên khoe miệng, đối với người hạ trận cũng xuất hiện tò mò, khóa thạch này cơ quan mở ra cửa cung điện, người hạ trận lại gia nhập cơ quan bắn tên ở những cục đá khác, như vậy đám người đến phá trận, trong đó sẽ có người vì chạm vào cơ quan dẫn đến tử vong, liền không có người lại lớn mật đụng vào cơ quan.

Tiêu Dao cùng Hoa Lạc Ly còn chưa bước vào cửa, đột nhiên xuất hiện mặt hai nam tử mặc áo trắng giờ kiếm chất vấn nói: “Người nào, dám xông vào Linh Thú cung!”

Hoa Lạc Ly vừa muốn mở miệng nói chuyện, bên trong cửa lại truyền đến một thanh âm nữ nhân cực kỳ mỹ hoặc, “Có thể phá trận pháp của cung chủ chính là khách, cung chủ cho mời.”

Hai nam tử áo trắng thu hồi kiếm, tôn kính trả lời: “Tuân mệnh.”

Hai nam tử áo trắng đem Tiêu Dao và Hoa Lạc Ly đưa đến trước nhà thủy tạ, thấp giọng nói: “Hai vị thỉnh vào đi thôi.”

Tiêu Dao có chút do dự, Hoa Lạc Ly dắt tay Tiêu Dao, lớn mật đi vào trong đó.

Bên trong cửa, nằm trên nhuyển thấp là một nữ tử cực kỳ yêu mị, nữ tử khoác một kiện ngoại bào da điều màu trắng điều, vai bại lộ trong không khí, hiển nhiên bên trong cái gì cũng không có mặc, năng rúc vào bên người nam tử một thân áo trắng.

Nam tử mặc trường bào màu trắng bên trên có thêu hoa văn gọn nước linh động, giống hoa văn của cục đá kia, da hắc trắng nõn hơn tuyết, con ngươi quang hoa nội liễm đen như mực, mang theo khăn che mặt bạch ti sa, tuy rằng như ẩn như hiện, nhưng trong cảm giác mông lung lại thực tự nhiên làm cho người ta cảm thấy hắc giống như trích tiên không thể tiếp cận.

Mâu quang nữ tử tà tà chạy ở trên người Hoa Lạc Ly, cuối cùng liếm liếm cánh môi, thực phủ mị phao một cái mị nhãn cho Hoa Lạc Ly, tà cười nói: “Công tử nếu lại lớn hơn mấy tuổi, có thể rất hợp khẩu vị Hồ Mị ta, đáng tiếc đáng tiếc!”

Thanh âm này đúng là thanh âm vừa nãy ở cửa vang lên, Hoa Lạc Ly hơi hơi nheo lại ánh mắt, Hồ Mị? Hoa Lạc Ly tựa hồ nhận ra người trước mắt, lại khê cười nói: “Ngay cả Linh Thử cung Hồ Mị thiên kiều bá mị, là nữ nhân của tất cả nam nhân trong lòng thiên hạ, nhưng là trong mắt Hồ Mị ngươi, chỉ sợ chỉ có một người Linh Huyền Từ đi, ngay cả khi ta lại lớn hơn mấy tuổi, ngươi cũng sẽ không có hứng thú đối với ta.”

Hồ Mị ngăn người, lại gọi lên ngàn vạn yêu mị tươi cười, mâu trung lại hiện lên một tia âm đạm, tay nâng xẹt qua ngực nam tử bên người, cười nhẹ hỏi: “Huyền lang, vì sao ngay cả đứa nhỏ mười ba mười bốn đều hiểu được tâm tư của ta, ngươi lại thủy chung không hiểu?”

Thân mình nam tử khê run lên, mâu trung hiện lên một tia âm đạm, tùy ý Hồ Mị dựa vào vuốt ve, lại chưa bao giờ liếc mắt xem Hồ Mị một cái, cũng cũng trả lời câu hỏi của nàng.

Tiêu Dao vẫn lẳng lặng quan sát đến hết thấy, lại nhỏ giọng đối Hoa Lạc Ly hỏi: “Ngươi nhận thức Hồ Mị?”

“Ta biết nàng, nàng rất nổi danh.” Hoa Lạc Ly nhú mày cười.

“Nổi danh?” Tiêu Dao lộ vẻ mờ mịt, chính mình làm sao có thể không biết người này.

Hoa Lạc Ly nhìn ra Tiêu Dao nghi hoặc, lại nhú mày cười xấu xa nói: “Đối với nam nhân, nàng rất nổi danh.”

Tiêu Dao ngạc nhiên trừng mắt nhìn hắc, lại bắt đầu mờ mịt.

Hoa Lạc Ly nhẹ nhàng cười, bám vào bên tai Tiêu Dao nhẹ giọng kể ra nói: “Hồ Mị từng là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ, lúc trước cũng không phải yêu nghiệt yêu mị như vậy, thậm chí có thể nói là lãnh diễm vô cùng, rất nhiều nam nhân tới cửa cầu hôn, toàn bộ đều bị lui về. Nàng tựa hồ là người không dính khói lửa nhân gian, càng như vậy càng trở thành mộng của nhiều nam nhân, bao gồm cả cha ta cũng từng nghĩ muốn thấy nàng phương dung, nhưng là sau lại nhận thức nương ta, tự nhiên cũng đối nàng không còn hứng thú.

Nghe nói một ít người giang hồ như điên, cuối cùng vọt tới Hồ gia trang cướp cô dâu, vì bảo hộ nữ nhi, tất cả cha mẹ nàng đều chết ở trước mắt nàng, đang lúc những người đó vọng tưởng làm nhục nàng, thì được Linh Huyền Từ cứu, nàng từ nay về sau lại từ triền lan đánh cùng nhất định Linh Huyền Từ, Linh Huyền Từ lại cố tình cùng ngàn vạn nam nhân khác bắt đồng, một điểm cũng không thêm đề sắc đẹp Hồ Mị, thậm chí nhiều lần đuổi Hồ Mị, có mỹ nhân như vậy theo bên người, nếu là người khác, chỉ sợ sớm đã vui hỏng rồi, hắc lại cố tình không cần, nhưng là hắc không biết, vẫn bị nam nhân theo đuổi Hồ Mị ngược lại càng thích hắc.

Cuối cùng Linh Huyền Từ thế nhưng đối tuyệt mỹ hồ mị nói, hắc là người trong tà giáo, thích là yêu mị xinh đẹp yêu nữ, đối với nàng ôn nhu ngại ngại như tiên nữ không có hứng thú, muốn mượn cơ này dọa lui Hồ Mị, ai ngờ ngày thứ hai, thiên hạ liền thêm một người chuyên dụ dỗ, Hồ Mị biến hóa nhanh chóng, vì hắc lại bắt đầu học yêu mị.”

Tiêu Dao nghi hoặc nhìn về phía Hồ Mị cùng nam tử áo trắng, thấp giọng nói: “Nam tử mang khăn che mặt kia chính là Linh Huyền từ?”

Hoa Lạc Ly gật đầu khẳng định nói: “Hồ Mị tuy rằng trở nên yêu mị xinh đẹp, nhưng là người nàng quán quít, chỉ có một nơi là Linh Huyền Từ.”

Tiêu Dao cẩn thận quan sát Linh Huyền Từ một phen, trầm tư nói: “Một người nếu nguyện ý vì một người khác thay đổi chính mình, như vậy yêu hắc rất sâu, nếu nàng đã trở thành người giống Huyền Linh Từ mong muốn, vì sao Linh Huyền Từ nhìn qua vẫn là đối với nàng lạnh nhạt như vậy?”

Hoa Lạc Ly hí mắt tà cười nói: “Linh Huyền Từ năm đó chẳng qua là tùy tiện nói, hi vọng Hồ Mị biết khó mà lui không cần quán quít lấy hắc, ai biết Hồ Mị thế nhưng lại làm được như thế, cho nên hắc không có lại đuổi Hồ Mị đi, cảm thấy cũng hiểu được, nếu như chính mình không bảo vệ Hồ Mị, Hồ Mị là thiếu nữ tử có dung mạo được coi trọng, tất nhiên còn có thể có nguy hiểm, hắc đã đem Hồ Mị giữ ở bên người, dạy nàng võ nghệ, hi vọng đến thời điểm nàng tự có năng lực bảo hộ chính nàng, lại đem nàng tiến bước, lại không nghĩ rằng mười mấy năm, nàng vẫn như cũ quán quít lấy hắc, hắc đối với Hồ Mị thực dung túng, ngay cả khi hiện tại bọn họ nằm chung trên một chiếc giường, nhưng là trong lúc đó chưa bao giờ có vợ chồng chi thực.”

Hồ Mị ngăn người, tai nàng vẫn tốt lắm, có chút nghi hoặc nói: “Ngươi như thế nào đều biết? Người trong thiên hạ đều đã cho ta sớm là người của hắc, cho nên hắc mới có thể dung túng ta ở bên người hắc, vì sao ngươi biết hắc chưa bao giờ chạm qua ta?”

Vẫn trầm mặc Linh Huyền Từ đột nhiên mở miệng nói: “Là sư phụ ta nói cho ngươi đi, Lạc Ly.”

“Ngươi rốt cục nhận thức ta, linh thúc thúc!” Hoa Lạc Ly nheo miệng cười, nhú mày nhìn về phía Hồ Mị nói: “Linh thúc thúc một ngày không tháo xuống cái khăn che mặt, kia đã nói lên hắc vẫn đang là đồng tử thân.”

“Linh thúc thúc?” Hồ Mị mờ mịt nhìn nhìn Hoa Lạc Ly, lại nhìn về phía Linh Huyền Từ.

Linh Huyền Từ né tránh ánh mắt Hồ Mị, nhìn về phía nơi khác, thân nhiên nói: “Sư phụ ta là Hắc Long đảo chủ Hoa Phiêu Miểu.”

Hồ Mị gật đầu nói: “Này ta biết.”

Linh Huyền Từ thân nhiên tiếp tục nói: “Hắn là tôn tử của sư phụ ta, tiểu thiếu chủ Hắc Long đảo.”

Hồ Mị hiểu rõ cười, nghi hoặc hỏi: “Nguyên lai là Hắc Long đảo tiểu thiếu chủ, nhưng không biết lần này tiến đến Linh Thử cung làm cái gì?”

Hoa Lạc Ly đẩy Tiêu Dao, ngược lại nhìn về phía Linh Huyền từ hỏi: “Linh thúc thúc khả nhận thức đứa nhỏ này?”

Linh Huyền từ thân nhiên lắc đầu.

Tiêu Dao lộ vẻ âm đạm cúi hạ con ngươi, Hoa Lạc Ly nhủ mảy nói: “Ta là nói bảy năm trước, ngươi có hay không gặp qua hắn?”

Hồ Mị xen mồm nói: “Bảy năm trước? Đứa nhỏ này nhìn qua cũng bảy tám tuổi, bảy năm trước chẳng phải là còn ở trong tã lót.”

Hoa Lạc Ly gật đầu nói: “Chính là ở trong tã lót, Linh thúc thúc cẩn thận suy nghĩ, bảy năm trước có cho một đứa nhỏ trong tã lót một phần nội lực?”

Linh Huyền Từ vừa muốn nói chuyện, Hồ Mị liền xua tay, vẻ mặt khẳng định nói: “Không có khả năng! Hắn này vô si, vì hắn là thân đồng tử ngay cả nữ nhân đều không chạm vào, làm sao có thể cho người xa lạ nội lực!”

Nghe vậy, mâu trung Linh Huyền Từ hiện lên một tia cười nhạt, nàng rốt cục nhìn không được tức giận sao? Đây là mười lăm năm qua, lần đầu tiên nàng tức giận, lần đầu tiên thăm oán chính mình, nàng luôn ngoan ngoãn phục tùng, làm cho chính mình không dám nhận phần tình yêu này, hiện tại rốt cục một tia sao?

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huyền Triền Không Ngột* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Lại Bị Bắt Cóc (3)

Hoa Lạc Ly hơi hơi nheo lại ánh mắt, lại thấy ánh mắt Linh Huyền Từ nhìn về phía Hồ Mị đậm cười nhạt, tà tà giờ lên khóe miệng, trong mắt hiện lên một tia giảo hoạt cười xấu xa.

Thật vất vả đi vào Linh Thử cung, Tiêu Dao không nghĩ cứ như vậy trở về, nàng đi đến trước mặt Linh Huyền Từ, rất muốn hỏi lại một lần, ánh mắt nàng kè hy vọng, thấp giọng nói: “Linh thúc thúc, ngươi thật sự không có cho một đứa bé một phần nội lực trên mười năm sao?”

Linh Huyền Từ khẽ gật đầu, thực khẳng định nói: “Không có.”

Mâu quang Tiêu Dao âm đạm, hơi hơi gục đầu xuống.

Hoa Lạc Ly đột nhiên đánh úp một chưởng về phía Linh Huyền Từ, Linh Huyền từ theo bản năng tung ra một chưởng, nội lực hùng hậu bắn về phía Hoa Lạc Ly, Hoa Lạc Ly phốc phun ra một ngụm máu, trên khóe miệng yêu nghiệt chảy ra máu đỏ tươi, rất yêu diễm.

Linh Huyền Từ kinh hãi, tuy rằng rất ít khi nhìn thấy đứa nhỏ này, nhưng là vì ân tình sư phụ đối với mình, mình đối với đứa nhỏ này cũng là xuất phát tình yêu thương thật sự, hắn nhanh chóng lấy chân khí giúp Hoa Lạc Ly chữa thương.

Tiêu Dao bắt đầu bối rối, dùng tay nhỏ bé giúp Hoa Lạc Ly lau máu tươi bên miệng, vẻ mặt lo lắng cùng chỉ trích nói: “Ngươi vì sao đột nhiên lại đánh Linh Huyền Từ, rõ ràng không phải đối thủ của người khác, vì sao lại muốn đi tìm cái chết?”

Hoa Lạc Ly cảm giác trong lòng bàn tay như có lửa thiêu, tựa hồ lửa thiêu cả toàn thân, thực nóng rất đau, nếu không phải Linh Huyền Từ đưa vào chân khí giảm bớt, có lẽ chính mình đã sớm huyết mạch tăng vọt, quả nhiên thân đồng tử luyện nội lực Hắc Long rất tốt, cư nhiên mạnh đến cảnh giới như thế.

Hoa Lạc Ly miễn cưỡng cười nói: “Linh thúc thúc không phải người kia, hắn nội lực đã ngoài hai mươi lăm năm, hắn hiện tại mới ba mươi hai, nội lực trong thân thể ngươi đã ngoài mười năm, không phải hắn.”

Tiêu Dao nhảy mất hiểu được Hoa Lạc Ly dụng ý, nguyên lai là hắn đang giúp mình thử Linh Huyền Từ có đối hay không, tuy rằng biện pháp này thực tự mình hại mình, nhưng lại là biện pháp tốt nhất, Tiêu Dao hốc mắt hơi hơi ướt át, cắn môi dưới, khàn khàn nói: “Ngươi là đại ngu ngốc, như thế nào ngu như vậy!”

Hoa Lạc Ly cảm thấy mí mắt rất nặng, tay ôn nhu mon trớn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Dao, thấy nàng hốc mắt ẩm ướt, có cảm giác nói không nên lời, không nghĩ nàng vì chính mình khổ sở, nhưng là lại bởi vì nàng vì mình khổ sở mà cao hứng, rất là mâu thuẫn phức tạp, dần dần nhắm lại hai mắt.

Tiêu Dao dùng sức đẩy Hoa Lạc Ly, quát: “Ngươi không thể chết được, không thể chết được a!”

Hồ Mị ở một bên lẳng lặng nhìn hai cái hài tử, không khỏi nở nụ cười, nhu nhu đầu nhỏ Tiêu Dao, buồn cười nói: “Vật nhỏ, hẳn chính là bị nội thương hôn mê, không có chết, sẽ không dễ dàng chết như vậy.”

Tiêu Dao chớp chớp linh động mắt to, lại vì Hoa Lạc Ly bắt mạch, mạch vẫn còn đập, là chính mình thật sốt ruột, vừa mới Hoa Lạc Ly chậm rãi nhắm mắt lại, mình liền có cảm giác tim đập đến nhảy ra ngoài, rất sợ hãi, rất sợ hãi hẳn cứ như vậy mà chết.

Tiêu Dao xuất ra ngân châm, giúp Hoa Lạc Ly châm cứu, bởi vì chân khí Linh Huyền Tử đưa vào trong thân thể Hoa Lạc Ly, Hoa Lạc Ly đã không còn trở ngại, chính là kinh mạch đã bị thương nặng, cần nghỉ ngơi một chút.

Tiêu Dao vẫn canh giữ ở Hoa Lạc Ly bên giường, từng bước cũng không muốn rời đi, cuối cùng mỗi một ghé vào mép giường mà ngủ.

Linh Huyền Tử cùng Hồ Mị tới thăm Hoa Lạc Ly, đã thấy Tiêu Dao ghé vào Hoa Lạc Ly bên người đang ngủ, Hồ Mị có chút hâm mộ khẽ cười nói: “Tiểu thiếu chủ vì đứa nhỏ này không để ý sinh tử, lấy thân mạo hiểm, đứa nhỏ này vẫn thủ tại chỗ này không ly khai, bọn họ quan hệ thật tốt.”

Linh Huyền Tử đáp cho Tiêu Dao một cái thăm, khi va chạm vào tay Tiêu Dao, hẳn hơi hơi nheo lại ánh mắt, thấp giọng nói: “Đứa nhỏ này là một nữ hài tử.”

“Nữ hài tử?” Hồ Mị mờ mờ nhìn về phía Tiêu Dao, nghi hoặc nói: “Mặc nam trang, không phải nam hài tử sao?”

Linh Huyền Tử lắc đầu nói: “Ngươi cũng từng vì đi vào giang hồ cho dễ mà nữ phần nam trang không phải sao?”

Hồ Mị giật mình nói: “Thì ra là thế.” Ngược lại nghi hoặc nói: “Ngươi làm sao mà biết nàng là nữ hài tử?”

Linh Huyền Tử vén lên ống tay áo, trên cánh tay xuất hiện rất nhiều vết hồng của bệnh sởi, trầm giọng nói: “Ta vừa mới đụng phải tay nàng, là nữ tử, ta sẽ gặp bệnh sởi.”

Hồ Mị ngăn người, lại gục đầu xuống hỏi: “Ta chạm vào ngươi, ngươi cũng sẽ...”

Hồ Mị còn chưa nói xong, Linh Huyền Tử lại ngắt lời nói: “Làm cho bọn họ ngủ đi.”

Hồ Mị hơi hơi cắn cắn môi dưới, trong mắt hiện lên một tia âm trầm, hẳn luôn thích nói sang chuyện khác, bắt luận ra sao.

Sau khi hai người rời đi, Hoa Lạc Ly chậm rãi mở ra hai tròng mắt, lúc hai người tiến vào, hẳn cũng đã tỉnh, chính là vẫn nằm yên nghe bọn họ nói chuyện, Hoa Lạc Ly chuyển mắt nhìn về phía Tiêu Dao đang ghé vào bên người mình, bốt trên mặt Tiêu Dao tuy rằng còn tại, nhưng là hẳn vẫn như cũ nhớ rõ bộ dáng đáng yêu của Tiêu Dao khi không có bốt, tuy rằng bộ dáng kia thực đáng yêu, nhưng là lại làm cho mình có chút hoảng hốt, nếu như Tiêu Dao nhĩ lớn lên, có phải hay không sẽ đẹp giống như Hồ Mị? Tiêu Dao nhĩ đẹp như vậy có phải sẽ dẫn tới những người có tâm đến Thần Y cốc hay không, có hay không trên chọc đến người giang hồ, lại giống như Hồ Mị, cuối cùng xuất hiện nguy hiểm?

“Tiêu Dao nhĩ, có lẽ thật đẹp cũng không phải là một chuyện tốt.” Hoa Lạc Ly mon tron bốt trên mặt Tiêu Dao, thần nhiên thờ dài.

Lông mi Tiêu Dao hơi hơi rung động, trên mặt ngửa, nàng mở ra hai tròng mắt nhập nhèm buồn ngủ, đối diện Hoa Lạc Ly đang thờ dài, nàng đỡ lấy Hoa Lạc Ly, âm thanh lo lắng nói: “Lạc Ly sư huynh, ngươi không sao chứ?”

Lạc Ly sư huynh? Hoa Lạc Ly thực thoải mái nhắm mắt lại, khẽ cười nói: “Ngẫu nhiên nghe ngươi gọi ta sư huynh, thật sự rất thoải mái.”

Tiêu Dao hơi hơi gục đầu xuống, nhỏ giọng nói: “Nếu như ngươi thích, ta về sau đều gọi ngươi sư huynh.”

Hoa Lạc Ly mở ra hai tròng mắt, hí mắt mê hoặc nói: “Gọi ta Lạc Ly, hẳn là rất êm tai.”

Tiêu Dao giật giật miệng, có chút không thích ứng nói: “Vẫn là Lạc Ly sư huynh có vẻ dễ gọi.”

“Chậm rãi đem hai chữ sư huynh xóa, về sau sẽ đổi thành hai chữ phu quân!” Hoa Lạc Ly xấu xa cười.

Tiêu Dao nhú mày, dùng sức đẩy Hoa Lạc Ly, Hoa Lạc Ly giả chết ngã vào trên giường.

Tiêu Dao cả kinh, lại thấy Hoa Lạc Ly hơi hơi tà giơ lên khoe miệng, Tiêu Dao nheo lại ánh mắt, hừ lạnh nói: “Ngươi liền giả chết đi, ta không quan tâm ngươi!”

Vừa muốn xoay người rời đi, tay Hoa Lạc Ly lại đột nhiên giữ chặt Tiêu Dao, ra vẻ đáng thương nói: “Ngươi thật sự là không có lương tâm, cũng không nhìn xem ta đã muốn đi, vạn nhất ta chết làm sao bây giờ?”

Trong mắt Tiêu Dao hiện lên một tia giảo hoạt, nhú mày nói: “Ngươi không phải không có việc gì sao?”

Hoa Lạc Ly thất bại gục đầu xuống, cảm thấy ai oán không thôi, chính mình nên cố nhịn cười, nhất định là bị nàng phát hiện mình cười, mới biết mình đang làm bộ.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huynh Triền Không Ngọt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 88: Lại Bị Bắt Cóc (4)

Thần Y cốc...

Long Ngạo tiến đến tìm Tiêu Dao bồi hấn luyện kiếm, Tiêu Dao không có, hấn chỉ có thể ngồi chờ trong Sắc Vi viện.

Giang Mạt Hàn gặp Long Ngạo ở trong viện, tò mò hỏi, biết được Tiêu Dao không có, cũng ngồi ở trong viện chờ.

Sau giữa trưa, Vân Huyền làm một ít điểm tâm tinh xảo, nghĩ muốn tặng cho Tiêu Dao ăn, đã thấy Long Ngạo cùng Giang Mạt Hàn ở trong viện, tự nhiên cũng ngồi xuống cùng nhau chờ Tiêu Dao.

Chạng vạng, Hóa Diệu muốn tìm Tiêu Dao thả điều đom đóm, đã thấy Long Ngạo, Vân Huyền, Giang Mạt Hàn đều ở trong viện, vẻ mặt mờ mịt nói: “Các người đều ngồi yên ở đây làm cái gì?”

Vân Huyền thần nhiên nói: “Đội tiểu sư đệ.”

“Sư đệ không ở trong phòng?” Hóa Diệu nghi hoặc hỏi.

Long Ngạo bữu môi nói: “Ta buổi trưa đã tới rồi, không biết hấn đi nơi nào!”

Giang Mạt Hàn có chút lo lắng nói: “Có thể hay không gặp chuyện không may?”

Hóa Diệu xua tay nói: “Trong Thần Y cốc, hấn sẽ xảy ra chuyện gì!”

Vân Huyền nhú mày nói: “Trừ phi hấn không ở trong Thần Y cốc.”

Bắc Trần Phong chậm rãi đi vào sân, lạnh lùng nói: “Hấn xác thực không có trong Thần Y cốc, sáng sớm hôm nay đã bị Hoa Lạc Ly mang đi xuất cốc, sư phụ hạ lệnh, làm cho chúng ta đi tìm.”

“Cái gì! Hoa Lạc Ly lại đem sư đệ quái chạy!” Hóa Diệu cơ hồ bạo ngược quát, bởi vì cảm xúc không khống chế được, ánh mắt hấn nhảy mắt biến thành màu vàng, lóe nòng đấm lửa giận.

Mặt Giang Mạt Hàn cũng đông lạnh thành ngàn năm hàn băng, đem Hoa Lạc Ly hận thật sâu, mấy ngày nay tựa hồ vẫn đều đang đi tìm Tiêu đệ.

Long Ngạo vươn vai, bắt đắc dĩ nói: “Ta xem Hoa Lạc Ly sẽ không thương tổn tiểu sư đệ, gần đây tựa hồ ngay cả xú sư đệ cũng không chọc, chỉ có một mình ta trêu tức tiểu xú sư đệ, ta đều nhanh nhảm chán đến chết!”

Vân Huyền ngưng trọng nói: “Nếu như gặp được ác nhân muốn thần khí thì làm sao bây giờ? Hiện tại tiểu sư đệ cùng Hoa Lạc Ly đều là tùy thời gặp nguy hiểm!”

Long Ngạo miễn cưỡng nói: “Thần khí lợi hại như vậy, cho dù trăm ngàn người công kích bọn họ, Hoa Lạc Ly tùy tay đánh đàn không phải đều giải quyết! Ở trong này đợi một ngày, nếu sớm biết xú xú xuất cốc, ta cũng không đợi, lãng phí thời gian ta luyện kiếm!”

Bắc Trần Phong lạnh như băng nói: “Mặc kệ người có nguyện ý đi tìm hay không, sư phụ hạ lệnh, người nhất định phải đi tìm.”

Lúc này, Yến Vô Ngân cũng tiến đến, hấn lộ vẻ tuần mỹ hữu lễ mỉm cười nói: “Long Ngạo, coi như đi ra ngoài đi dạo.”

Long Ngạo thần nhiên liếc mắt nhìn Yến Vô Ngân một cái, miễn cưỡng gật gật đầu, bữu môi nói: “Đều là tại tên Hoa Lạc Ly nhiều chuyện, mang xú xú đi ra ngoài cũng không nói đi nơi nào!”

“Đúng nha, yêu nghiệt chết tiệt, chỉ biết quái sư đệ đi!” Hóa Diệu giận nghiêng răng nghiêng lợi.

...

“Hắt xì.” Hoa Lạc Ly đánh một cái hắt xì.

“Nhất định là có người đang nguyên rửa người!” Tiêu Dao miệng ăn đồ ăn cười xấu xa nói.

Hoa Lạc Ly hơi hơi nheo lại ánh mắt, cười nhạt nói: “Bọn họ hấn là biết chúng ta xuất cốc, nhất định lại đang mắng ta đem người bắt cóc.”

Tiêu Dao tà tà gọi lên khóc miệng, nhú mày nói: “Vốn chính là người đem ta quái đi ra.”

“Là chính người nguyện ý theo ta đi ra .” Hoa Lạc Ly cười khỏ nói.

Tiêu Dao và Hoa Lạc Ly ở đại đường cùng hai người Linh Huyền Từ Hồ Mị cùng nhau ăn cơm, lúc này Linh Huyền Từ cùng Hồ Mị thực im lặng, chính mình tự ăn đồ ăn trong bát, tựa hồ không nghĩ tham gia đối thoại của Hoa Lạc Ly cùng Tiêu Dao.

Tiêu Dao hạ tay đẩy đẩy Hoa Lạc Ly, thấp giọng nói: “Hai người bọn không phải vợ chồng, vậy rốt cuộc là quan hệ gì?”

Hoa Lạc Ly bĩu môi, tà mầu nhìn về phía Linh Huyền Từ, cười nói: “Đối với một người võ si mà nói, nữ nhân vĩnh viễn không tính cái gì, chính là Hồ Mị nhất sương tình nguyện.”

“Phải không?” Tiêu Dao trừng mắt nhìn hắn, ngay thơ nói: “Nhưng là nếu như Hồ Mị nhất sương tình nguyện, kia vì sao Linh Huyền Từ không đuổi nàng đi đâu? Hiện tại võ công Hồ Mị đã đủ để bảo vệ chính nàng.”

“Nếu là đuổi được, mười mấy năm trước đã đuổi đi, Hồ Mị không muốn đi, chết cũng quán quít lấy hắn, Linh Huyền Từ cũng không có biện pháp.” Hoa Lạc Ly cười nhẹ nói.

Hồ Mị sắc mặt khê biến, lời nói của Tiêu Dao và Hoa Lạc Ly vừa nãy, nàng đều nghe vào trong tai, cảm thấy cười khỏ, quả nhiên là như thế này, mắt người ở bên ngoài mắt ta chỉ là nhất sương tình nguyện, chính là ta liều chết quán hắn, một mối quá, thật sự một mối quá.

Hồ Mị buông bát đĩa, cười nhẹ nói: “Ta ăn no , các người từ từ ăn.” Nói xong, cũng không đợi những người khác trả lời, liền rời đi.

Linh Huyền Từ nhìn bộ dáng Hồ Mị lộ vẻ mệt mỏi, trong mắt hiện lên một tia thần nhiên âm đạm, theo sau đứng lên nói: “Lạc Ly, có cái gì cần tìm ta, ta đi luyện công.”

Hoa Lạc Ly mỉm cười gật gật đầu, nhìn theo Linh Huyền Từ rời đi.

Tiêu Diêu không cho là đúng, tiếp tục đang ăn cơm, Hoa Lạc Ly phủ ở bên tai Tiêu Dao thấp giọng nói: “Kỳ thật Hồ Mị cũng không phải là nhất sương tình nguyện.”

Tiêu Dao ngẩn người, mầu quang sáng ngời, nghe đến đây hứng thú, buông đôi đĩa, nói: “Ta cũng hiểu được! Linh Huyền Từ nếu như muốn bỏ Hồ Mị sao lại cần khách khí? Mười mấy năm trước Hồ Mị cũng không có võ công, Linh Huyền Từ võ nghệ cao cường như vậy, làm sao có thể không đá được một thiếu nữ từ cái gì cũng không có, cho dù là vì bảo hộ nàng, muốn cho nàng học được bảo hộ chính mình, nhưng là hiện tại Hồ Mị học xong võ nghệ, có thể đuổi nàng đi! Võ nghệ đều là Linh Huyền Từ chỉ dạy, lại làm sao có thể đá không được Hồ Mị, rõ ràng là không muốn đá đi.”

Nghe vậy, Hoa Lạc Ly hơi hơi nheo lại ánh mắt, tán thưởng cười nói: “Năng lực quan sát tiểu Dao nhi rất mạnh, xác thực là như thế, cho dù Hồ Mị liều chết lại triển đánh, Linh Huyền Từ nếu muốn đá lại cần khách khí.”

Tiêu Dao cười khỏ cảm thán nói: “Ài, võ công cao tới đâu lại như thế nào? Làm ra vẻ không quý trọng một người thật tình như thế, nếu Hồ Mị thật sự rời đi, không biết hắn có hối hận hay không!”

Hoa Lạc Ly nhú mày cười xấu xa nói: “Người muốn biết, nếu như Hồ Mị rời đi, hắn sẽ hối hận hay không sao?”

Tiêu Dao hơi hơi nheo lại ánh mắt, cẩn thận thăm dò ánh sáng trong mắt Hoa Lạc Ly, hồ nghi nói: “Người sẽ không là muốn...”

Hoa Lạc Ly giả hoạt cười xấu xa nói: “Không hồ là nương tử tương lai nương của ta, cùng phu quân ta thật sự là lòng có linh tê nhất điểm thông*!”

Tiêu Dao bĩu môi, tức giận nói: “Là trong ánh mắt người tràn ngập chữ trộm!”

Hoa Lạc Ly nhu nhu ánh mắt, lại nóng rực nhìn Tiêu Dao, nhú mày cười nói: “Hiện ở trong mắt ta, tràn ngập là chữ gì vậy?”

Tiêu Dao ngay thơ trừng mắt nhìn hắn, bĩu môi nói: “Mặc kệ người!”

Hoa Lạc Ly ôm lấy Tiêu Dao, tà mị cười nói: “Người cũng không thể không để ý tới ta, muốn cho Linh Huyền Từ nói ra lời trong lòng, người cần phải giúp cái đại ân!”

Tiêu Dao lộ vẻ hoặc nói: “Một mình người làm không được sao?”

Hoa Lạc Ly nhú mày cười nói: “Người không thấy khí chất của Linh Huyền Từ rất giống một người?”

*Chắc là lấy từ bài thơ này:

Vô Đề:

Tạc dạ tinh thần tạc dạ phong,

Hoạ lâu tây bạn quế đường đông.

Thân vô thái phượng song phi dục,

Tâm hữu linh tê nhất điểm thông.

Cách toạ tổng câu xuân tửu noãn,

Phân tào xạ phúc lập đăng hồng.

Ta dư thỉnh cổ ưng quan khứ,

Tầu mã lan đài loại chuyển bông

Lý Thương Ẩn

Dịch nghĩa:

Đêm qua sao đầy trời, đêm qua gió nổi

Bên tây lầu họa, phía đông nhà quế

Thân ta không có đôi cánh phượng lộng lầy bay cao

Nhưng trong lòng có điểm sừng tê đề cảm thông

Ngồi xa nhau chúc ly rượu xuân nồng ấm

Cùng chia nhau niềm vui dưới ánh nến hồng

Ôi, nghe tiếng trống giục đi việc quan

Ruổi ngựa tới lan đài như ngọn cỏ bông.

=> Ý nói về tình yêu đôi lứa, chỉ hai người có thể hiểu được lòng nhau mà không cần phải nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư huynh Triền Không Ngột* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Lại Bị Bắt Cóc (5)

Tiêu Dao nhú nhú mày, nỉ non nói: “Linh Huyền Tử nhìn qua rất lạnh khốc đậm mạc, nhưng là tựa hồ còn rất tốt, biết ngươi là Hoa Lạc Ly liên đối với người thực ôn nhu, tuy là có chút giống Bắc Trần Phong, đối với người xa lạ rất lạnh khốc, đối với người quen thuộc, trong lúc vô tình hẳn sẽ biểu lộ ra một cái âm áp.”

Hoa Lạc Ly cười cực kỳ yêu nghiệt, hip mắt xấu xa nói: “Phải thỉnh hấn đến diễn một tuồng kịch!”

Tiêu Dao nhìn bộ dáng Hoa Lạc Ly yêu nghiệt cười xấu xa, nháy mắt hiểu được đây tất nhiên không chuyện tốt, xoa tay nói: “Không liên quan đến chuyện của ta, ngươi muốn thỉnh hấn, chính mình đi thỉnh!”

Hoa Lạc Ly vuốt cằm về mặt bất đắc dĩ nói: “Ta thỉnh được hấn, cần gì phải làm phiền tiểu Dao nhi xuất mã đâu?”

“Ta cũng thỉnh không được!” Tiêu Dao vừa muốn nhanh chân bỏ chạy, lại bị Hoa Lạc Ly nhéo một phen.

Hoa Lạc Ly cau mày, ánh mắt cực kỳ đồng tình nói: “Đều mười mấy năm, ngươi không thấy Hồ Mị thực đáng thương sao? Nếu năm đó nàng không yêu Linh Huyền tử, bằng vào nỷ mạo của nàng, sớm gả cho hoàng thân quốc thích, như thế nào còn có thể ở lại Linh Thử cung ra về yêu mị, ngày ngày còn muốn bị người ghét bỏ?”

Tiêu Dao khẽ nhú mày, trong đầu hiện lên khuôn mặt yêu mị của Hồ Mị, dùng cặp mắt yêu mị kia để giấu giếm sự âm đậm, lại bất đắc dĩ nói: “Ngươi muốn Bắc sư huynh làm cái gì?”

Hoa Lạc Ly hơi hơi giận dữ nói: “Làm một nữ nhân, buông tha cho một người nàng yêu thật lòng, thì tất nhiên sẽ tìm một người tương tự tiếp tục kéo dài tình yêu say đắm từ đáy lòng của nàng.”

Tiêu Dao nhú mày nói: “Ngươi muốn cho Bắc Trần Phong sắm vai người trong lòng Hồ Mị hiện tại? Chỉ có biện pháp này?”

Hoa Lạc Ly gật đầu cười nhạt nói: “Chỉ có khi nàng yêu người khác, Linh Huyền Tử mới có thể tin tưởng nàng sắp sửa buông tha cho mình.”

...

Sau khi xuất Thần Y cốc, Hòa Diệu Bắc Trần Phong một tổ, Yến Vô Ngân Long Ngao một tổ, Giang Mạt Hàn Vân Huyền một tổ, phân công nhau tìm kiếm Tiêu Dao cùng Hoa Lạc Ly. Tiêu Dao cùng Hoa Lạc Ly vừa ly khai Linh Thử cung, mới xuống núi liền gặp Hòa Diệu cùng Bắc Trần Phong.

Tiêu Dao kinh ngạc nhìn về mặt kích động Hòa Diệu, mờ mịt nói: “Các người như thế nào tìm tới nơi này?”

Hòa Diệu bữu môi nói: “Sư đệ có bớt trên mặt, đối với dân chúng mà nói ấn tượng rất sâu, hơn nữa có yêu nghiệt Hoa Lạc Ly này, hai mắt dân chúng tất nhiên thấy rất nhiều, đương nhiên tìm các người thực dễ dàng!”

Tiêu Dao hiểu rõ gật gù đầu, Hòa Diệu phi nhanh đến bên người Hoa Lạc Ly, một phen muốn trào cánh tay Hoa Lạc Ly đi, Hoa Lạc Ly phản ứng cực nhanh, một cái lách mình liền tránh thoát.

“Yêu nghiệt chết tiệt người, nói bao nhiêu lần, người không cần vô thanh vô tức liền bắt cóc sư đệ!” Hòa Diệu tức giận quát.

Hoa Lạc Ly nhún vai, về mặt vẫn đạm phong khinh nói nhỏ: “Ta muốn mang đi ai, còn cần báo cáo cho người! Ta là sư huynh người, không phải sư đệ người!”

Hòa Diệu giận nghiêng răng nghiêng lợi, âm thanh thô thiển nói: “Ta sẽ lo lắng cho sư đệ!”

“Đó là người lo sợ không đâu, nàng cùng ta đi ra ngoài, có cái gì nguy hiểm, ta sẽ bảo hộ hần!” Hoa Lạc Ly trắng mắt liếc nhìn Hòa Diệu một cái, lại thấp giọng nói: “Đừng quên, chúng ta là người cùng một nhóm!”

Hòa Diệu kinh ngạc nhú mày, cũng không lại trách cứ, lại đối với Tiêu Dao hỏi han ân cần nói: “Sư đệ, Hoa Lạc Ly có khi dễ người hay không a? Có ăn no hay không, buổi tối ăn cái gì, người như thế nào mặc ít quần áo như vậy, có lạnh hay không...” (Chuối: Thì ra Hòa Diệu còn có công phu lái nhai =.=)

Tiêu Dao che miệng Hòa Diệu, cười khổ nói: “Ta tốt lắm!”

Bắc Trần Phong tiến lên lạnh lùng nói: “Nếu không có việc gì, chúng ta đây về Thần Y cốc đi, sư phụ thực lo lắng cho người!”

Tiêu Dao tiến lên, đột nhiên ân tình cười nói: “Không quan hệ, tìm người trở về báo cái bình an là tốt rồi, chúng ta còn muốn lại ngoạn vài ngày.”

Bắc Trần Phong khẽ gật đầu, trầm giọng nói: “Hòa Diệu người lưu lại bảo hộ sư đệ, ta trở về cùng sư phụ bẩm báo.”

Tiêu Dao giữ chặt Bắc Trần Phong, lại đối với Hòa Diệu nói: “Hòa sư huynh, người trở về cùng gia gia bẩm báo!”

Hòa Diệu ngạc nhiên chỉ vào mặt mình, về mặt ai oán nói: “Ta? Vì sao là ta? Ta cũng muốn cùng sư đệ cùng nhau ngoạn! Làm cho Bắc sư huynh trở về thì tốt rồi!”

Tiêu Dao khoát tay áo nói: “Này không thể được, Bắc sư huynh còn có việc khác!”

“Ta cũng muốn cùng sư đệ cùng nhau ngoạn!” Hòa Diệu nháo lên không được tự nhiên nói.

Tiêu Dao đi lên trước, bắt đắc dĩ tựa vào bên tai Hòa Diệu nhẹ giọng nói: “Hòa sư huynh, ta có sự tình trọng yếu cần nhờ Bắc sư huynh, lần này liền phiền toái người đi về, chờ ta hồi cốc, ta và người một mình đi ra ngoạn, được không?”

Vừa nghe có thể một mình cùng Tiêu Dao ngoạn, Hòa Diệu nhân tình sáng lên, hiện lên một tia kim quang, mỗi khi kích động cùng cảm xúc không ổn định, hần liền khó có thể khống chế đôi mắt vàng.

“Sư đệ, ta đi trước, người đi sớm trở về, nhớ rõ hứa hẹn của chúng ta nga!” Hòa Diệu cao hứng phấn chấn ly khai.

Hoa Lạc Ly hơi hơi nheo lại ánh mắt, vừa nãy tiêu Dao nhi cùng Hòa Diệu khe khẽ nói nhỏ, nói thật nhỏ, hần căn bản nghe không rõ ràng lắm, đợi Hòa Diệu rời đi, hần tà mị cười nói: “Tiêu Dao nhi, người là như thế nào đem hần lừa trở về?”

“Cái gì lừa trở về? Đừng nói khó nghe như vậy!” Tiêu Dao giả hoạt cười xấu xa nói: “Là Hòa Diệu đau ta, cho nên nghe lời ta nói đi trở về!”

Hoa Lạc Ly hồ nghi nhìn Tiêu Dao, Tiêu Dao không để ý tới hần, lại đi đến trước mặt Bắc Trần Phong, cười nhẹ nói: “Bác sư huynh, gia gia có phải hay không phân phó người phải tìm được ta?”

Bắc Trần Phong thần nhiên gật đầu.

“Kia gia gia có phải hay không nói, sau khi tìm được ta, muốn người bảo hộ ta?”

Bắc Trần Phong vẫn như cũ gật đầu không nói.

“Kia gia gia có phải hay không nói, nếu bên ngoài ta gặp được phiền toái, người phải toàn lực giúp đỡ?”

Bác Trần Phong hơi hơi nhú mảy, nhưng vẫn như cũ gặt đầu.

“Sư mệnh nan vi, cho nên người đều dựa theo gia gia phân phó làm đúng hay không?”

Bác Trần Phong rốt cục nhịn không được, trầm giọng nói: “Người rốt cuộc muốn ta làm cái gì, nói thẳng đi!”

Tiêu Dao nghịch ngợm cười nói: “Bác sư huynh thật là người sáng khoái! Cũng không phải chuyện khó gì, chỉ cần người diễn một tuồng kịch!”

Bác Trần Phong trầm thấp nói: “Diễn cái gì?”

“Cho người sắm vai vị hôn phu của một mỹ nhân!” Tiêu Dao giả hoạt cười xấu xa nói.

Bác Trần Phong theo bản năng lắc đầu.

Tiêu Dao nhú mảy nói: “Người rõ ràng nhận được gia gia phân phó, phải bảo vệ ta, muốn hiệp trợ ta, phải giúp đỡ ta...”

Bác Trần Phong ngắt lời nói: “Chuyện ta không muốn làm, cho dù là mệnh lệnh của sư phụ, ta cũng sẽ không đi làm!” Nói xong, hắn liền xoay người rời khỏi.

Tiêu Dao nhú mảy nhìn về phía Hoa Lạc Ly, hơi xin giúp đỡ nói: “Ta thành không được! Tưởng nghĩ biện pháp!”

Hoa Lạc Ly khẽ thở dài một cái, cười khổ nói: “Cần làm nũng, học học chuyện thường ngày Hóa Diệu hay làm, hẳn khẳng định chịu không nổi!”

“Nhưng là...” Tiêu Dao cúi đầu, bắt đầu có chút khó xử.

Hoa Lạc Ly cũng không muốn Tiêu Dao đối với người khác làm nũng, chính là Tiêu Dao muốn chính mình xuất chủ ý, chính mình cũng chỉ có một chiêu này, lại gặp Tiêu Dao khó xử, cười nói: “Quên đi! Dù sao chuyện của Hồ Mị cũng không phải là chuyện chúng ta nên quản, chúng ta không cần khó xử chính mình!”

Tiêu Dao nghĩ nghĩ, vẫn là thực đồng tình Hồ Mị, liền mở miệng nói: “Ta đi thử xem!”

Tiêu Dao chạy chậm đuổi theo Bác Trần Phong, còn chưa mở miệng, Bác Trần Phong lại ngắt lời nói: “Không cần nhiều lời, ta sẽ không diễn.”

Tiêu Dao hơi cúi hạ con ngươi, vốn định lời kéo hắn, dùng thanh âm ngọt ngào cầu hắn, ai biết cứ như vậy nhận được một chậu nước lạnh hắt xuống. Tiêu Dao trầm thấp nói: “Nữ tử kia thật sự rất đáng thương, yêu Linh Huyền Từ mười mấy năm, nhưng là Linh Huyền Từ lại cố tình không lạnh không nóng, kỳ thật Linh Huyền Từ cũng đã động tâm, chính là kém một chút, cho nên ta muốn người giả mạo thành vị hôn phu của nàng, như vậy Linh Huyền Từ tất nhiên sẽ nói ra tiếng lòng, có thể tác hợp bọn họ...”

Bác Trần Phong nhìn ánh mắt Tiêu Dao ảm đạm, lộ vẻ chần chờ, lại có chút không được tự nhiên nói: “Ta sẽ không diễn, sợ lừa không được Linh Huyền Từ.”

“Người yên tâm, ta cùng Hoa Lạc Ly sẽ hỗ trợ!” Tiêu Dao vẻ mặt chờ mong nhìn Bác Trần Phong.

Ánh mắt Bác Trần Phong khẽ nhúc nhích, sau lại thần nhiên gặt đầu.

Tiêu Dao kích động không thôi, nắm tay Bác Trần Phong đi trở về, cười nói: “Bác sư huynh quả nhiên là người tốt ngoài lạnh trong nóng, chỉ biết đem mọi chuyện nói cho người, người cũng sẽ đồng tình giúp nàng!”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huynh Triền Không Ngớt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Lại Bị Bắt Cóc (6)

“Như thế nào lại trở lại?” Hồ Mị nghi hoặc nhìn về phía Hoa Lạc Ly cùng Tiêu Dao, còn có lãnh khốc nam tử đột nhiên xuất hiện, cảm thấy hơi mờ mịt, vì sao bọn họ lặng lẽ quay trở lại tìm đến mình?

Hoa Lạc Ly tà mị cười nói: “Muốn biết mười mấy năm, Linh Huyền Từ đối với người có tình nghĩa hay không?”

Hồ Mị nheo lại ánh mắt, tò mò hỏi: “Người biết hẳn nghĩ cái gì?” Ngược lại cảm thán nói: “Mười lăm năm, ta thủy chung không biết, hẳn suy nghĩ cái gì!”

Hoa Lạc Ly đem Bắc Trần Phong đẩy lên bên người Hồ Mị, lại ở phía dưới mũi Bắc Trần Phong dán lên một chùm râu giả, vuốt cằm trên tức cười xấu xa nói: “Tuy rằng Hồ Mị đã muốn ba mươi, nhưng là vẫn như cũ giống người mười lăm mười sáu, nhưng thật ra Bắc Trần Phong nhìn qua lại rất già, người không biết, còn tưởng rằng hán hai mươi mấy tuổi đâu!”

Sắc mặt Bắc Trần Phong khẽ biến đen, Tiêu Dao nhíu mày nói: “Người làm sao nói chuyện như vậy, muốn Bắc sư huynh hỗ trợ, còn dám quở trách hán, cẩn thận hán không hỗ trợ!”

Hoa Lạc Ly gặp Tiêu Dao giúp đỡ Bắc Trần Phong, hơi hơi bĩu môi, âm thanh vài tia hương vị chưa nói: “Ta nói là sự thật!”

“Ta cũng không có cảm thấy đây là sự thật!” Tiêu Dao hừ lạnh nói.

Tiêu Dao đối với Hồ Mị nói: “Hồ Mị tỷ tỷ, đến lúc đó ngươi chỉ cần làm bộ như đem tất cả tình cảm đối với Linh Huyền Từ đều chuyển dời đến trên người Bắc Trần Phong, một lòng với Bắc Trần Phong, đi đến trước mặt Linh Huyền Từ cáo biệt! Nếu như Linh Huyền Từ đối với ngươi động tâm, tất nhiên sẽ không cho ngươi đi!”

Hồ Mị hơi hơi gọi lên khoe miệng, cẩn thận đánh Bắc Trần Phong bên người hồi lâu nói: “Người này nhưng thật ra có vài phần cùng hán tương tự, nếu là người khác, có lẽ hán sẽ không tin tưởng, nhưng là hiện tại đối là người này, ta nghĩ hán nhất định sẽ tin!”

...

Trong băng thất, Linh Huyền Từ khoanh chân ngồi ở trên một khối đại băng, hàn khí bốn phía xung quanh giống như bị thân thể hán hấp thu, từng đợt nhẹ nhẹ bao vây lấy hán.

Lỗi tai Linh Huyền Từ khẽ nhúc nhích, nghe thấy động tĩnh bên ngoài, trầm giọng hỏi: “Là Hồ Mị?”

Hồ Mị khàn khàn nói: “Là ta.”

Nghe thấy thanh âm Hồ Mị hơi khàn khàn, Linh Huyền Từ đột nhiên mở ra hai tròng mắt, ánh mắt lộ vẻ khản trương, sau khi mặc vào ngoại bào đi đến trước cửa, ánh mắt hán đã khôi phục sự bình tĩnh.

Khi đẩy cửa ra, đã thấy Hồ Mị cùng một nam tử mặt lạnh như băng đứng ở cửa chờ.

“Hán là ai vậy?” Linh Huyền Từ cảnh giác hỏi.

Hồ Mị hơi hơi cúi hạ con ngươi, ánh mắt lộ vẻ âm trầm nói: “Mấy năm nay đa tạ ngươi chiếu cố, cảm ơn ngươi dạy ta bản sự bảo hộ chính mình, ta biết ta vẫn quán quít lấy ngươi, cho ngươi thấy phiền phức, cho ngươi cảm thấy mệt chết đi, cho nên ta muốn buông tha cho ngươi.”

Bắc Trần Phong dựa theo lời Hoa Lạc Ly dạy lúc này, đợi Hồ Mị nói xong những lời này, từng bước tiến lên, đem Hồ Mị kéo đến phía sau, trầm giọng nói: “Ta là vị hôn phu của nàng, Mị nhi đã muốn đáp ứng tháng sau sẽ gả cho ta.”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huynh Triền Không Ngớt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Gia Hương Hoả Diệu

Linh Huyền Từ nao nao, lại thần nhiên nói: “Chúc mừng ngươi, rượu mừng ta chỉ sợ không rảnh tới uống, nhưng lễ ta sẽ phái người đưa đến.”

Hán nói xong liền đóng cửa lại, thậm chí cũng không nhìn đến phản ứng của Hồ Mị.

Nhìn cửa phòng đóng kín lại, dưới chân Hồ Mị mềm nhũn, Bắc Trần Phong tiến lên đỡ nàng, trốn từ một nơi bí mật gần đó Hoa Lạc Ly cùng Tiêu Dao chậm rãi đi ra.

Hoa Lạc Ly vừa nãy vẫn nhìn chăm chú vào Linh Huyền Từ, không biết là Linh Huyền từ che giấu quá sâu, hay là hán thật sự đối với Hồ Mị không có tình ý, Hoa Lạc Ly thậm chí cho rằng ánh mắt cười nhạt trước kia của hán, là do mình bị ảo giác nhìn nhầm.

Hồ Mị không khóc, nàng cười, cười rất đẹp, tiếng cười tựa hồ thực vui sướng, nhưng là

khuôn mặt tươi cười lại làm cho người ta cảm giác so với khóc càng thể lương hơn.

Linh Huyền Từ dựa vào ở trên cửa, nghe tiếng cười ngoài cửa, hán hơi hơi nhíu mày.

Nàng thực vui vẻ đi, tiếng cười so với khi ở cùng ta càng vui vẻ, càng sung sướng.

Người nọ nhìn qua thực thích hợp với nàng, mặc dù có vài phần cùng mình tương tự. Nàng sẽ hạnh phúc đi? Đi theo chính mình mười lăm năm, nàng hẳn là mệt chết đi, hi vọng người nọ cho nàng hạnh phúc đi...

Lệ theo khoeo mắt chảy xuống, thân mình Linh Huyền Từ vô lực ngồi xồm xuống. Hôm nay nàng tức giận, đợi lâu như vậy, nàng rốt cục phát cáu, ở trước mặt Lạc Ly quả trách chính hẳn là một võ si.

Vốn tưởng rằng tối nay có thể cho nàng một kinh hi, ở thời điểm nàng không kiên nhẫn, chính mình lấy phương thức chủ động nói cho nàng, không cần vì mình mà trả giá, ngẫu nhiên cũng có thể giống như nữ tử nhà khác mà giận dỗi, chính mình thích nàng tự nhiên, mà không phải bởi vì ý tứ của mình mà tự thay đổi chính nàng. Nhưng là hết thấy đều chậm...

Linh Huyền Từ lau đi nước mắt khoeo mắt, giọng lên một chút cười khổ, khi đẩy cửa ra, ngoài cửa đã không còn người.

Hắn chậm rãi đi đến phòng cách vách, đẩy đi một xe pháo hoa, cười khổ nhìn pháo hoa thật lâu thật lâu.

Nàng thực thích pháo hoa, nói pháo hoa rất đẹp, mỗi một lần đều tình nguyện xem một mình, không để cho người khác đi thưởng vẻ đẹp của nó.

Vốn định hôm nay sẽ đốt pháo hoa, nói cho nàng, pháo hoa tuy hết hết, nhưng lại làm cho người ta để lại trí nhớ kho quên, tuy rằng nó hết, nhưng lại vĩnh viễn ở lại trái tim, giống như vĩnh viễn nở rộ.

Nhưng là...

Linh Huyền Từ lấy ra mồi lửa, cười nhạt châm pháo hoa.

“Nàng hiện tại hẳn là đã cùng nam tử kia ly khai đi?” Linh Huyền Từ nhìn pháo hoa nở rộ thì thảo tự nói, ngay cả chính mình cũng không có phát hiện, thanh âm đã muốn khàn khàn trầm thấp.

...

Trở lại trong phòng Hồ Mị vẫn trầm mặc không nói, Bắc Trần Phong nhú mày nhìn về phía Hoa Lạc Ly, Hoa Lạc Ly bắt đầu đi lắc đầu, Tiêu Dao bừa bãi nhìn về phía Hồ Mị.

Trong phòng một mảnh yên tĩnh, không có người nói chuyện, mọi người cũng không biết nên nói cái gì đó.

Tiêu Dao nhìn phía ngoài cửa sổ, đột nhiên thấy pháo hoa nở rộ, đánh vỡ yên tĩnh nói: “Hồ Mị tỷ tỷ, đến xem pháo hoa đi, đêm không vui đều quên, pháo hoa thật đẹp!”

Hồ Mị khẽ nhú mày, pháo hoa? Nàng vọt tới phía trước cửa sổ, nhìn pháo hoa ngoài cửa sổ, sững sờ thật lâu.

Là hẳn phóng sao?

Chính mình đi rồi, hẳn liền như vậy vui vẻ? Vui vẻ đến phóng pháo hoa chúc mừng?

Trong mắt đẹp hiện lên một tia hận ý, Hồ Mị đột nhiên bay ra cửa sổ, Tiêu Dao muốn ngăn đón, lại không kịp, Hồ Mị đã hướng tới phương hướng phóng pháo hoa mà đi.

Hoa Lạc Ly ôm lấy Tiêu Dao đuổi theo, Bắc Trần Phong cũng đi theo sau đó.

Đi vào nơi phóng pháo hoa, Hoa Lạc Ly gặp Linh Huyền Từ cùng Hồ Mị bốn mắt nhìn nhau, không có mào muội tiến lên, mà là ẩn đến chỗ tối, Bắc Trần Phong cũng tự nhiên đi theo sau đó.

“Ngươi liền vui vẻ như vậy? Đuổi được cái đuôi là ta liền vui vẻ phóng pháo hoa chúc mừng?” Hồ Mị giận trừng mắt, gắt gao cắn môi dưới, không cho mình khóc ra tiếng.

Linh Huyền Từ kinh ngạc nàng xuất hiện, vốn tưởng rằng nàng cùng nam tử kia đã rời đi, lại không nghĩ rằng nàng lại trở lại, tìm đập rất nhanh, cái loại vui sướng này, làm cho chính mình khẩn cấp muốn ôm nàng, chỉ có khi mất đi, mới hiểu được, chính mình sớm đã thói quen có nàng tồn tại, không thể rời khỏi nàng.

Linh Huyền Từ gắt gao nắm chặt quyền đầu, làm cho chính mình trấn định, trầm giọng hỏi: “Ngươi tháng sau liền phải lập gia đình, ta không thể trình diện, cho nên muốn vì ngươi mà phóng pháo hoa, cho ngươi cao hứng.”

Hồ Mị hơi hơi nheo lại ánh mắt, cười vô lực nói: “Ta đây hẳn là cảm ơn ngươi?”

Linh Huyền Từ trầm mặc một lát, lại thần nhiên nói: “Chỉ cần ngươi hạnh phúc là tốt rồi.”

“Ta hạnh phúc là tốt rồi? Ngươi thật sự hi vọng ta hạnh phúc sao?” Trong mắt Hồ Mị thậm chí hiện lên một tia tuyệt vọng.

Linh Huyền Từ gật đầu không nói.

“Ta hạnh phúc là tốt rồi?” Hồ Mị nở nụ cười lạnh, thanh âm lạnh như băng vô lực nói: “Ta biết rõ, hạnh phúc ta muốn là cái gì! Nhưng là người lại chưa từng cho ta một điểm ánh mắt để ý! Ta biết rõ rồi đi người, ta căn bản không có khả năng có hạnh phúc thật sự, người ta yêu là người, chính là người, mười lăm năm qua, chưa bao giờ thay đổi qua! Gã cho người khác, ta sẽ không hạnh phúc!”

Nghe vậy, Linh Huyền Từ nhắm mắt lại, trầm mặc thật lâu thật lâu, lại hơi khàn khàn nói: “Nếu như không hạnh phúc, không cần gã.”

“Không lấy chồng? Chẳng lẽ muốn ta cô độc cả đời?” Hồ Mị châm chọc nở nụ cười.

Linh Huyền Từ nhìn Hồ Mị, sau một hồi, trầm thấp nói: “Ta cùng người cả đời.”

“Người theo giúp ta cả đời...” Hồ Mị lặp lại ni non, mắt thần nhìn cặp con người Linh Huyền Từ chân thành, lại giờ lên một chút cười khổ, chậm rãi mở miệng nói: “Giống như mười lăm năm cùng nhau làm bạn? Vậy thì không cần!”

Linh Huyền Từ khẽ lắc đầu, lại chậm rãi vạch trần cái khăn che mặt, hé ra khuôn mặt che giấu, khuôn mặt đủ để người kinh thiên nháy mắt hiện ra, cái miệng của hắn mang theo một chút âm áp mỉm cười, ôn nhu nói: “Gã cho ta.”

Hồ Mị toàn thân cứng đờ, lại không thể tin lắc đầu, cười khổ ni non nói: “Ta lại nằm mơ, ta như thế nào lại nằm mơ mộng hoang đường như vậy, nhưng là vì sao mộng hôm nay rõ ràng như vậy, ta không thích mộng như vậy, tỉnh lại hết thấy đều trở lại nguyên điểm, ta sẽ càng thương tâm hơn, ta không thích mộng như vậy...”

Linh Huyền Từ đột nhiên ôm chặt lấy Hồ Mị, là mười lăm năm qua, lần đầu tiên chủ động ôm nàng, lần đầu tiên cảm thụ độ ấm trên người nàng, nàng rất gầy, vì sao lại gầy như thế, hắn thấp giọng an ủi nói: “Đây không phải mộng, là thật, hết thấy đều là sự thật.”

Hồ Mị kinh ngạc cảm thụ được độ ấm từ trên người đối phương truyền đến, khàn khàn nói: “Sự thật...”

Hồ Mị hồ nghi tinh tế tìm tòi nghiên cứu người trước mắt, kỳ thật mười lăm năm qua, nàng cũng chưa bao giờ gặp qua diện mục chân chính của Linh Huyền Từ, mỗi một lần tay vừa muốn lấy đi khăn che mặt của hắn, hắn đã muốn đẩy ra chính mình, khinh công ly khai.

Nhìn nam tử giống như quen thuộc, lại xa lạ, nhìn cặp tròng mắt kia quang hoa nội liễm*, tay Hồ Mị đưa xuống dưới mũi hắn dò xét hơi thở, lại khẳng định là hắn, cũng không phải người khác giả trang.

*quang hoa nội liễm: Ý chỉ đôi mắt giấu hết sự tài hoa bên trong.

Trong lòng một tia rung động, một tia không xong, một tia không yên...

Thật là hắn, cũng không phải mộng, như vậy vừa này hắn nói muốn thú chính mình là sự thật? Mười lăm năm, thật sự chạm đến nội tâm sâu thẳm của hắn, nàng tiến vào nơi đó rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư huynh Triền Không Ngột* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 92: Gia Hương Hoả Diệu (2)

Hồ Mị hai tay có chút khiếp đảm hoàn ở cổ Linh Huyền Từ, mũi chân nhón lại, hôn lên cánh môi mang theo tia thanh lương kia.

Linh Huyền Từ không có cự tuyệt, mà là gắt gao chế trụ lưng Hồ Mị lưng, cúi đầu xuống, dính sát vào môi nàng, Hồ Mị cả kinh, mắt đẹp nhắm lại, cảm nhận được thân thể thiếp lại gần, còn có hương tươi mát thanh nhã băng hàn, thân mình trong nháy mắt đột nhiên trở nên cứng ngắt.

Linh Huyền Từ gấp Hồ Mị sừng sốt, ánh mắt hiện lên một tia như có như không cười xấu xa, tay dán chặt khuôn mặt Hồ Mị, đầu lưỡi linh hoạt xâm nhập vào trong miệng nàng, mềm nhẹ nhấp nháp đôi môi ngọt lành khát vọng đã lâu.

Trốn ở một bên Hoa Lạc Ly gọi lên một chút tà mị mỉm cười, tựa hồ có cảm giác rất thành tựu khi nhìn một màn này, tuy rằng không phải lúc Bắc Trần Phong xuất hiện, Linh Huyền Từ biểu lộ tiếng lòng, tuy rằng kết quả có thể có chút một không ngờ được, nhưng đều giống nhau là kết cục tốt.

Bắc Trần Phong vốn đã bội phục nữ tử này có thể yêu đơn phương nam tử này mười lăm năm, hiện tại nhìn thấy kết cục viên mãn này, từ trong lòng chúc phúc bọn họ.

Tiêu Dao nháy một đôi mắt to linh động, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm hai cái miệng đối nhau, người hôn thật lâu, buồn bực mở miệng nói: “Bọn họ hôn lâu không mệt sao?”

Hoa Lạc Ly cùng Bắc Trần Phong đều là sừng sốt, lại đồng thời tiến lên che ánh mắt Tiêu Dao.

Bắc Trần Phong lạnh như băng nói: “Người còn quá nhỏ, không nên biết.”

Hoa Lạc Ly tà cười nói: “Tương lai, ta sẽ cho người biết!”

Bắc Trần Phong ngạc nhiên nhìn về phía Hoa Lạc Ly, Hoa Lạc Ly tà mị cười nói: “Ta chẳng qua dỗ tiểu Dao nhi, người không cần nghĩ là thật!”

“Vì sao che khuất ánh mắt ta!” Tiểu Dao mờ mịt nhũm mày, muốn giãy dụa, lại bị Hoa Lạc Ly một phen ôm lấy, khinh công ôm trở về phòng lúc trước Hoa Lạc Ly chịu nội thương.

Trở lại trong phòng, Bắc Trần Phong thần nhiên nhìn Tiểu Dao, Hoa Lạc Ly cười tà nhìn về mặt Tiểu Dao buồn bực.

Tiểu Dao âm thanh ai oán nói: “Vì sao đem ta ôm trở về, ta còn nghĩ nghe bọn họ lại nói về cái gì đâu!”

Hoa Lạc Ly tà mị cười xấu xa nói: “Có một số việc, không cần ngôn ngữ biểu đạt, bọn họ dùng tứ chi đi biểu đạt, nên chúng ta không có phương tiện xem!”

“Tứ chi?” Tiểu Dao khó hiểu nháy mắt.

Bắc Trần Phong lạnh như băng nhìn về phía Hoa Lạc Ly, lại trầm giọng trách cứ về mặt tò mò Tiểu Dao nói: “Mặc kệ bọn họ như thế nào, cũng không phải chuyện của chúng ta nên quan!”

Tiểu Dao ngạc nhiên bĩu môi bất mãn nói: “Nếu không phải chúng ta hỗ trợ, bọn họ làm sao có thể cùng một chỗ, đều đợi mười lăm năm đâu! Nói không chừng còn có thể lại đợi thêm mười lăm năm nữa!”

Bắc Trần Phong thần nhiên nhìn nhìn Tiểu Dao, lựa chọn không để ý tới hắn.

Hoa Lạc Ly đánh ngáp một cái, nói: “Nơi đây một loạt phòng đều là phòng không, Bắc Trần Phong người ngủ thẳng cách vách đi thôi.”

Bắc Trần Phong nhũm mi nói: “Ta không nghĩ tới ở trong này qua đêm, sự tình đã muốn xong xuôi, chúng ta về Thần Y cốc!”

Hoa Lạc Ly chỉ chỉ sắc trời ngoài cửa nói: “Đều đã muốn giờ tý, người phải về Thần Y cốc? Chờ người trở về, trời đều sáng, hiện ở trong này nghỉ ngơi một chút, ngày mai sáng sớm lại về.”

Bắc Trần Phong bắt đầu trầm tư, Tiểu Dao cũng đánh ngáp một cái, Bắc Trần Phong gấp bộ dáng Tiểu Dao một mồi, liền một phen ôm lấy Tiểu Dao, trầm giọng nói: “Ta đáp ứng sự phụ bảo hộ sự đệ, hôm nay ta cùng Tiểu Dao một cái phòng.”

“Cái gì?” Tiểu Dao cùng Hoa Lạc Ly đều là cả kinh, trầm miệng một lời quát.

Bắc Trần Phong căn bản không có để ý tới hai người kinh ngạc, mà là ôm Tiểu Dao liền đi ra ngoài, Hoa Lạc Ly phi thân tiến lên ngăn lại, muốn ôm lấy Tiểu Dao, lại bị Bắc Trần Phong né tránh.

“Phóng ta xuống dưới, ta không cần cùng người ngủ!” Tiểu Dao từ chối nói.

Bắc Trần Phong nhũm mày, trầm thấp nói: “Nơi này chung quy là tà giáo, người một người ngủ sẽ có nguy hiểm.”

Hoa Lạc Ly hát đệm nói: “Ta không phải người sao? Tiểu Dao nhi, người cùng hắn nói, người nguyện ý cùng ta ngủ!” Hoa Lạc Ly dùng sức hướng tới Tiểu Dao nháy mắt.

Tiểu Dao bĩu môi, so với cái gì cũng không biết Bắc Trần Phong, chính mình tình nguyện cùng Hoa Lạc Ly ngủ, Tiểu Dao thấp giọng không được tự nhiên nói: “Ta muốn cùng Lạc Ly sư huynh ngủ.”

Bắc Trần Phong cảm thấy không hiểu sao lại có loại cảm giác thất bại, trầm giọng hỏi: “Vì sao?”

“Cái kia...” Tiểu Dao nhũm mày, không biết trả lời như thế nào.

Hoa Lạc Ly tà mị trêu tức nói: “Ta so với người gầy! Người như vậy cường tráng, vạn cả đêm cùng tiểu Dao nhi ngủ đẩy ra giường, áp phá hư hắn thì làm sao bây giờ! Hơn nữa nơi này giường đều nhỏ như vậy, cùng người ngủ chung, nhất định thực chặt!”

Tựa hồ lý do này coi như được đi, Bắc Trần Phong chậm rãi buông Tiểu Dao, lớn tiếng đối với Hoa Lạc Ly nói: “Bảo vệ tốt hắn!”

Hoa Lạc Ly tà cười nói: “Người yên tâm, ta nhất định chặt chẽ ôm hắn ngủ, một tắc cũng không rời bảo hộ hắn!”

Đợi sau khi Bắc Trần Phong rời đi, Hoa Lạc Ly liền ước gì đem Tiểu Dao lừa trên giường, “Tiểu Dao nhi mệt nhọc đi, nơi này ban đêm lạnh, người lạnh liền ôm chặt ta! Chúng ta lên giường ngủ đi!”

Tiểu Dao hơi hơi nheo lại con ngươi, ánh mắt hiện lên một tia giảo hoạt nói: “Hoa Lạc Ly, nam nữ thụ thụ bất thân!”

Hoa Lạc Ly giả ngốc nói: “Nào có nữ nhân? Sự đệ không phải lúc trước nói chính mình là nam tử hán sao? Chúng ta hai cái đại nam nhân, không có trao

nhận không thân, hẳn là trao nhận thân mới đúng!”

Tiêu Dao tức giận trắng mắt liếc nhìn Hoa Lạc Ly một cái, lại đem chân cùng gối đầu trên giường đều ném đi, vút cho Hoa Lạc Ly nói: “Ngươi biết ta là nữ, ngủ đất!”

Nói xong, Tiêu Dao liền ngủ thẳng trên giường, nghiêng người mà nằm, đưa lưng về phía Hoa Lạc Ly.

Hoa Lạc Ly bĩu môi, một lòng muốn lên giường ngủ, lại chậm rãi tới gần mép giường, Tiêu Dao liền xoay người, đưa hân đẩy ra, buồn bực nói: “Ngươi biết ta là nữ, còn muốn cùng ta ngủ, ngươi như thế nào lại không biết xấu hổ như vậy a!”

Hoa Lạc Ly tà mị cười xấu xa nói: “Chúng ta không phải đã muốn ngủ qua sao? Ngủ một lần là ngủ, ngủ hai lần cũng là ngủ!” Gặp Tiêu Dao mặt không đổi sắc, vẫn như cũ không đồng ý chính mình lên giường, về mặt hân lại buồn rầu cùng ủy khuất nói: “Tiêu Dao nhi, trên núi lạnh như vậy, gió đêm lớn như vậy, ngươi thật sự bỏ được cho ta ngủ đất, nếu ta sinh bệnh làm sao bây giờ?”

Tiêu Dao nheo lại ánh mắt, nhũ mày cười nói: “Bị bệnh, ta giúp ngươi châm cứu là được!”

Hoa Lạc Ly thất bại cúi hạ đầu, còn muốn nói gì, đã thấy Tiêu Dao đã muốn ở trong tay áo lấy đồ, xuất ra một cây ngân châm bạc quang long lánh, tặc cười nói: “Cũng có thể châm trước mấy phát, phòng ngừa sinh bệnh!”

Hoa Lạc Ly liền xua tay, đem chân cùng gối đầu phóng trên đất, bất đắc dĩ nói: “Ta ngủ trên đất là được!”

Tiêu Dao thấy bộ dáng thất bại của hân, không khỏi che miệng cười trộm.

Hoa Lạc Ly sầm khổ ni non nói: “Ta rốt cục biết ta vì sao không sửa được tật xấu sợ ngứa, nguyên lai là do nương tử tương lai của ta lại đáng sợ như vậy, trách không được ta lại sợ!”

Nghe vậy, Tiêu Dao phì nhổ nói: “Ai là nương tử tương lai của ngươi, không cần tùy tiện nói bậy!”

Hoa Lạc Ly còn thật sự phân tích nói: “Có thể làm cho Hoa Lạc Ly ta sợ hãi, cũng chỉ có châm bạc của ngươi! Nếu như sợ ngứa là sợ nương tử, nương tử của ta cũng liền tất nhiên là ngươi tiểu Dao nhi!”

Tiêu Dao hừ lạnh một tiếng, âm thanh thô thiển nói: “Ta muốn đi ngủ, không cùng ngươi nói chuyện!”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huỳnh Triền Không Ngớt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93

Khói lửa trôi qua, trăng tròn lại sáng, ở giữa một rừng lan, hai con người đẹp tựa tiên gát gao ôm lấy nhau, ngẫu nhiên từng làn gió nhẹ thổi qua, nhưng tựa hồ chẳng thể nào có thể phá đi không khí hạnh phúc này.

Ôn nhu liếm thi, trần trọc đoãn hấp, Linh Huyền tử cảm thấy thiên hạ trong lòng mình thật là ngọt, vì sao đến tận bây giờ hân mới biết a.

Cảm giác thân thể của thiên hạ đã dần dần thả lỏng, hồ hấp khi khinh khi trọng, tựa hồ đã muốn chìm đắm trong nụ hôn ấy, Linh Huyền tử hơi hơi nheo lại ánh mắt, bàn tay bắt đầu không an phận.

Hồ Mị dần thanh tỉnh, con ngươi hơi co lại, hàng lông mi dài chớp động, ngăn lại tay của Linh Huyền Tử, không cho hân lộn xộn, thân mình trong nháy mắt lui lại.

Linh Huyền Tử cảm giác người yêu không thấy, kinh ngạc mở tuấn mâu, ánh mắt lấy dính một tia tình dục, một tia vụ sắc, một tia mê mang, khó hiểu nhìn khuôn mặt buồn bực của Hồ Mị, “Mị nhi, làm sao vậy?”

“Ngươi hôn đàn!” Hồ Mị đột nhiên chửi ầm lên.

Linh Huyền Tử kinh ngạc trừng mắt nhìn nàng, khó hiểu nói: “Ta làm sao hôn đàn?”

“Ngươi...” Hồ Mị muốn nói gì đó, lại cắn cắn môi, xoay người rời khỏi.

“Mị Nhi, ngươi đi đâu?” Linh Huyền Tử bước vội tới ngăn cản Hồ Mị.

“Tháng sau ta phải lập gia đình!” Hồ Mị hừ lạnh nói: “Ngoài đi tìm vị hôn phu ra, ta còn có thể đi nơi nào?”

“Không phải nói sẽ gả cho ta sao? Ta mới là vị hôn phu của ngươi!” Trên khuôn mặt trích tiên của Linh Huyền Từ , hiện lên một tia cười xấu xa.

Hồ Mị về mặt buồn bực nói: “Ngươi là ai? Ta không biết ngươi!”

“Rốt cuộc là làm sao vậy? Vừa mới không phải rất tốt sao? Ta mới là hạnh phúc của ngươi!” Linh Huyền Từ buồn rầu nhíu mày.

Hồ Mị hừ lạnh nói: “Mười lăm năm qua, ta ngày ngày đêm đêm trông ngóng ngươi thú ta, nhưng rồi ngày ngày đêm đêm thất vọng, năm ngàn bốn trăm bảy mươi lăm ngày, năm ngàn bốn trăm bảy mươi lăm đêm, ta cuối cùng mơ thấy ngươi thổ lộ với ta , nhận ta, nhưng là lần lượt tỉnh dậy, lần lượt thất vọng! Hiện tại ta có người muốn kết hôn với ta , ngươi lại đột nhiên nói muốn lấy ta, chờ ta cự tuyệt ngươi nọ, ngươi lại đổi ý, ta nên làm cái gì bây giờ? Ta không tin ngươi!”

Linh Huyền Từ trong chốc lát hiểu được , nguyên lai nàng là cố ý khó xử chính mình, muốn trả thù uất ức mười lăm năm qua ! Bất quá mấy ngày liền đều đã tính rõ ràng như vậy , mấy ngày nay,nàng thật đúng là không dễ dàng mà!

Linh Huyền Từ mạnh mẽ ôm Hồ Mị vào lòng, sùng nịch mỉm cười nói: “Tối nay liền động phòng hoa chúc, phá đồng tử thân , ta làm sao có thể đổi ý đâu?”

Hồ Mị sùng sốt, muốn giãy, lại phát hiện chính mình thực tham luyện ôm ấp của hắn , thậm chí không muốn đẩy ra.

Bên trong lạnh như băng , lại trình diễn cảnh nóng rực , mỗi một lần cá nước thân mật, tựa hồ xóa hết mười lăm năm oan khí, ngay cả đội mười lăm năm, ngay cả thực giận hờn làm khổ nàng mười lăm năm, nhưng là hết thấy tựa hồ ở lần lượt đánh sâu vào chậm rãi quên mất, đêm nay mê say chẳng thể nào nhớ nợ cũ .

Linh Huyền Từ thích ý chậm rãi nhắm mắt lại, nhẹ vỗ về sợi tóc của thiên hạ trong lòng mình , thấp giọng khẽ cười nói: “Vì ngươi, nội lực của hoàn toàn biến mất , tương lai ngươi phải bảo vệ ta!”

Hồ Mị hơi hơi nhíu mi, mở ra hai tròng mắt có chút mất nhập nhèm mỗi một , ”Nội lực của ngươi?”

Linh Huyền Từ ôn nhu nhìn nàng, cười nói: “Quyết định dùng thân thể đồng tử tu luyện nội lực Hắc Long , vậy thì tất nhiên không thể hư thân, một khi hư thân, tự nhiên phá công.”

Trong mắt Hồ Mị hiện lên một tia thân nhiên âm đạm, hơi khàn khàn nói: “Ngươi hối hận sao?”

Linh Huyền Từ thực khẳng định lắc lắc đầu nói: “Nếu đã muốn thoát đi , lại có cái gì có thể hối hận , tương lai chi sợ cừu gia sẽ tìm tới cửa!”

“Cừu gia?” Hồ Mị nhíu mày, ngưng trọng nói: “Là những người năm đó ?” Hồ Mị đến nay vẫn nhớ rõ những người muốn làm bản mình, năm đó Linh Huyền Từ đã đã thương bọn họ , kết hạ thù , những người đó hiện tại cư nhiên trở thành chương môn bang phái có thực lực trong chốn võ lâm .

Ánh mắt Linh Huyền Từ gắt gao nhìn Hồ Mị, mềm nhẹ xoa hai má của nàng , ôn nhu cười nói: “Ngươi biết không? Năm đó ở Hồ gia trang cứu ngươi, đều không phải là cái gì trùng hợp.”

Hồ Mị mờ mịt trừng mắt nhìn hắn.

Linh Huyền Từ khẽ cười nói: “Ta rất ngạc nhiên, mỹ nhân hình dáng như thế nào, mới trở thành Đệ nhất mỹ nhân của mọi người trong thiên hạ .”

Hồ Mị ngạc nhiên nói: “Ngươi cũng là vì gặp ta mà đến?”

Linh Huyền Từ cười tà , nâng lên cằm của Hồ Mị , hôn lên cánh môi của nàng , rồi lại trở về liếm liếm cánh môi của chính mình, cười xấu xa nói: “Bằng không, ta êm đẹp đi Hồ gia trang làm cái gì đâu?”

Hồ Mị bĩu môi, cười khổ nói: “Ngươi nhất định thất vọng nhi ? Không có đẹp như ngươi nghĩ , chính là thiên hạ đồn đãi quá mức khoa trương, cho nên sau đó ta quần quít lấy ngươi, ngươi lại đem ta đuổi đi nhiều lần.”

Linh Huyền Từ cười khổ nói: “Không phải, ngươi rất đẹp, đẹp làm cho ta mất hồn, là vì đẹp mất hồn , làm cho ta không dám giữ ngươi ở bên người, cho nên mới nhiều lần đuổi ngươi đi, bởi vì ta biết, cứu ngươi sẽ gặp phải phiền toái không nhỏ, ta tuyệt đối không thể tham luyện vẻ đẹp của ngươi nếu như chiếm được ngươi, ta vốn không có nội lực, liền không thể bảo hộ ngươi! Chúng ta thật sự thành vợ chồng, ta lại không có cách nào bảo hộ nương tử của ta, ta sẽ hỏng mất !”

Ánh mắt Hồ Mị âm đạm xuống, trầm thấp nói: “Đẹp không phải là phúc, mà là họa.”

Linh Huyền Từ tựa đầu lên lưng nàng , hít sâu hương khí độc hữu trên người nàng , nói: “Cảm ơn ngươi, cảm ơn ngươi không có bị ta đuổi đi!”

Hồ Mị nhíu mi cười khổ nói: “Là vì ta, ngươi mới chọc tới phiền toái.”

Linh Huyền Từ cánh môi hôn lên cổ Hồ Mị, đầu lưỡi khẽ liếm hương vị của nàng , mỉa hoặc cười nói: “Là ta nguyện ý ! Bất quá, ta giữ ngươi tại bên người, muốn chờ ngươi luyện thành võ nghệ, mới chậm rãi nhắm nháp! Mị Nhi, ngươi thật đúng là đồ ngốc ,một lần học đã qua 15 năm, làm cho ta chờ hao nóng vội...” Hắn dùng sức mút vào này hồ mị có thượng tuyết trắng da thịt, như là cố ý trừng phạt nàng.

Hắn đợi nàng? Hồ Mị hơi hơi nhú mồm, có chút hiểu được, nàng xác thực tư chất kém học chậm, làm cho hắn dạy rất nhiều lần mới đến được thành tựu hiện tại, nhưng nếu hắn sớm nói ra nguyên nhân cực tuyệt, như vậy nàng nhất định sẽ gấp bội cố gắng, nhất định làm cho 15 năm ngấn lại!

Hồ Mị buồn bực nói: “Mục đích của ngươi là muốn bồi dưỡng ta thành người có thể bảo vệ chính ta và ngươi, sau đó lại cùng một chỗ với ta, cũng không nói gì nhiều! Ngươi nói ra, ta cũng không đau khổ lâu dài như vậy, nghĩ đến ngươi không thích ta, cũng không dùng mọi cách lấy lòng ngươi!”

Linh Huyền Từ giờ trò xấu tay nắm lấy thứ rất tròn của nàng, tà cười nói: “Ta chính là thích ngươi lấy lòng ta, sớm nói ra, ngươi lại làm sao có thể nóng vội như thế đâu? Vừa mới ngươi nhưng là rất phối hợp đâu! Chúng ta lại đến được không?”

Hồ Mị buồn bực đẩy ra hắn, găm nhẹ nói: “Ngươi là cố ý làm cho ta khó chịu! Làm cho ta nghĩ đến ngươi không thích ta, cố ý chọc giận ta!”

Linh Huyền Từ thấy nàng buồn bực, biết nàng là thật sự tức giận, hơi bi thương nói: “Nếu như ta nói tâm ý của chính mình, ngươi cho rằng người giảng hồ sẽ cho ngươi thời gian đây đưa ở bên ta để học võ sao? Nếu là năm đó ta nói cho ngươi, ta đem ngươi giữ ở bên người, là vì cho ngươi học võ, chỉ khi nào ngươi học thành võ nghệ, ta mới có thể cùng một chỗ với ngươi, cho dù ta không có nội lực, dùng võ nghệ của ngươi cũng có thể bảo vệ chu toàn hai chúng ta, nếu như ta nói như vậy, người giảng hồ tất nhiên sẽ biết bí mật của ta, biết ta nếu không phải đồng tử sẽ võ công tấn phế, kia tất nhiên sẽ hạ mị được hãm hại ta!”

Hồ Mị gắt gao nhìn nổi bi thương trong mắt Linh Huyền Từ, hơi hơi xê dịch thân mình, khẽ tựa vào trước ngực hắn, ngón tay trêu đùa hắn, nói nhỏ: “Ngươi bảo hộ ta 15 năm, tương lai ta đến bảo hộ ngươi!”

Ánh mắt Linh Huyền Từ sáng ngời, gắt gao ôm Hồ Mị vào trong ngực, ôn nhu cười xấu xa nói: “Chúng ta đây tiếp tục?”

Hồ Mị không có đẩy ra hắn, hắn coi như là cam chịu, cúi đầu xuống, chặt chẽ che lại cánh môi của nàng, đầu lưỡi linh hoạt chui vào trong miệng nàng, nhắm nháp mỹ vị...

Bầu trời đã tối đen, Hoa Lạc Ly trên mặt đất hơi hơi gọi lên một chút tà tiếu, trên giường tiếng hít thở đều đều, hắn là đã ngủ say.

Hoa Lạc Ly ôm lấy chân, rón ra rón rén đi đến bên giường, ánh trăng thân nhiên theo ngoài cửa sổ chiếu vào, nhìn gương mặt bên trái của bé con trên giường, trong mắt Hoa Lạc Ly hiện lên một tia sung nịch âm áp, tà tà cười xấu xa, trèo lên giường ôm lấy Tiêu Dao, nhắm mắt mà ngủ.

Quả, đồng giường cộng chăm rồi * tung hoa *

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư huynh Triền Không Ngột* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Quê Hương Hoả Diệt (4)

Trời đã tối như mực, nằm trên đất Hoa Lạc Ly hơi hơi gọi lên một chút tà tiếu, nghe người trên giường tiếng hít thở đều đều, hắn là đã muốn ngủ say.

Hoa Lạc Ly ôm lấy chân, rón ra rón rén đến bên giường, ánh trăng theo ngoài cửa sổ thân nhiên chiếu vào, nhìn mặt trái của người trên giường, mắt Hoa Lạc Ly hiện lên một tia sung nịch âm áp, lại tà tà cười xấu xa, lên giường ôm lấy Tiêu Diêu, nhắm mắt mà ngủ.

...

“Hoa Lạc Ly!” Một tiếng rít gào!

Hoa Lạc Ly lộ vẻ cười xấu xa, lại ở trên giường bất động, ra vẻ mờ mịt trừng mắt nhìn nàng, mê hoặc nói: “Nương tử gọi ta làm cái gì?”

Một cái gối đánh úp lại, Hoa Lạc Ly nhảy bèn ôm lấy, vẻ mặt ai oán nói: “Nương tử thật đúng là đủ hung!”

Ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa có chút lo lắng của Bắc Trần Phong, hắn ở tại cách vách, đột nhiên nghe thấy Tiêu Diêu tiếng găm gừ, liền sốt ruột chạy đến.

Tiêu Dao lao xuống giường, mở cửa nói: “Bác sư huynh, chúng ta về Thần Y cốc đi, ta không bao giờ cùng với Hoa Lạc Ly đi ra nữa!”

Bắc Trần Phong lộ vẻ mờ mịt nhìn về phía Hoa Lạc Ly kia tà mị mỉm cười, cảm thấy hiểu được tất nhiên là Hoa Lạc Ly lại trêu chọc sư đệ, ngược lại cười khổ nói: “Đêm qua liền cần phải trở về!”

Rửa mặt chải đầu xong, Tiêu Dao sẽ theo Bắc Trần Phong rời đi, Hoa Lạc Ly bắt đầu đi theo ở phía sau, Linh Huyền Từ cùng Hồ Mị đột nhiên tiến đến, ngăn lại đám người Hoa Lạc Ly.

Hồ Mị cảm kích đối Bắc Trần Phong nói: “Cảm ơn ngươi giúp ta diễn trận diễn này.”

Linh Huyền Từ đã muốn theo trong miệng Hồ Mị biết được phía trước người Mị nhi nói muốn thành hôn, đều là Hoa Lạc Ly xuất mưu ma chước quỷ, cười khò nói: “Lạc Ly, ngươi nhưng thật ra so với sư phụ ta thích hợp làm Hắc Long đảo đảo chủ hơn! Bất quá, hôm nay ta vốn sẽ cùng Mị nhi thuyết minh hết thầy, ngươi đây là vẽ rắn thêm chân!”

Không phải cảm tạ, ngược lại là có chút chỉ trích, Hoa Lạc Ly bữu môi nói: “Ngươi không cảm kích cũng thể, chúng ta phải rời khỏi!”

Linh Huyền Từ cười nhẹ, “Vẫn là cảm ơn ngươi, nếu như không phải ngươi xuất mưu ma chước quỷ, ta cũng không biết, ta yêu nàng sâu như thế.”

Hoa Lạc Ly khoát tay áo, hừ lạnh.

Linh Huyền Từ từ bên hông lấy xuống khối ngọc bội có khắc linh tự đưa cho Hoa Lạc Ly, cười nhẹ nói: “Ta cùng Mị nhi phải rời đi, Linh Thử cung hết thầy, một lần nữa quy về Hắc Long đảo.”

Hoa Lạc Ly nhú mày, nghi hoặc hỏi: “Không làm cung chủ?”

Linh Huyền Từ gọi lên một chút tà tiểu, thấp giọng nói: “Ta đã không phải đồng tử thân, không có nội lực, tự nhiên không có kia tư cách!”

Nghe vậy, Hoa Lạc Ly cười cực kì yêu nghiệt, nhú mày cười xấu xa nói: “Chúc mừng ngươi, sau này có tính toán gì không?”

“Mang theo nàng tiêu dao giang hồ!” Linh Huyền Từ nắm tay Hồ Mị đứng dậy, bốn mắt nhìn nhau, mang theo nồng đậm thâm tình.

Tiêu Dao dưới ánh mắt nặt trời nhìn hai người bốn mắt thâm tình, không hiểu sao có chút hâm mộ, tò mò hỏi: “Tiêu dao giang hồ thực hạnh phúc sao?”

Hồ Mị ôn nhu cười, biết trước mắt đứa nhỏ là cái nữ oa nhi, ngược lại ngồi xổm xuống thân mình, cùng nàng nhìn thẳng nói: “Mười lăm năm, đối với ta và hắc ở giang hồ loại này là do thân bất do kỷ, mà hạnh phúc lớn nhất chính là được tiêu dao giang hồ! Bởi vì rời xa giang hồ, đối với người ở giang hồ mà nói, là không có khả năng, chỉ có tiêu dao giang hồ mới là tối thỏa đáng, tối tự do cuộc sống!”

“Người khát vọng tiêu dao giang hồ, là người thân bất do kỷ lâu lắm?” Tiêu Dao hơi hơi nheo lại ánh mắt, nghi hoặc hỏi.

Hồ Mị ôn nhu nói: “Hắc là như thế.”

Đội Hồ Mị và Linh Huyền Từ tách ra sau, Hoa Lạc Ly nhìn một đường trầm mặc Tiêu Dao, kỳ quái hỏi: “Tâm sự như thế nào lại nặng?”

Bác Trần Phong cũng chú ý tới Tiêu Dao trầm mặc, cũng hơi nghi hoặc nhìn Tiêu Dao.

Tiêu Dao nhú mày nói: “Gia gia nói, Tiêu Dao tên này là ta nương thủ, vừa mới nghe Hồ Mị tỷ tỷ nói, ta cảm thấy ta nương hắc là cũng là giống Hồ Mị tỷ tỷ muốn hưởng tới tiêu dao giang hồ, bằng không nàng sẽ không cho ta thủ tên này!”

Hoa Lạc Ly hơi hơi nheo lại ánh mắt, lược có chút suy nghĩ nói: “Đem chính mình đứa nhỏ còn nằm trong tã lót ký thác cho người khác, cha mẹ ngươi tất nhiên là có nỗi khổ thân bất do kỷ, cũng như lời Hồ Mị theo, người muốn tiêu dao người, tất nhiên thân bất do kỷ.”

Tiêu Dao trầm mặc thật lâu, hơi khàn khàn nói: “Ta nhất định phải tìm được bọn họ!”

Hoa Lạc Ly tà mị cười, an ủi nói: “Nhất định có thể tìm được, hiện tại không phải đã muốn có manh mối! Chỉ cần tìm được người truyền cho ngươi nội lực, tất nhiên liền sẽ biết cha mẹ ngươi là ai!”

Tiêu Dao khẽ gật đầu, mày lại vẫn như cũ nhíu chặt, tựa hồ bởi vì Linh Huyền Từ không phải người nọ, uống một chuyến đi Linh Thử cung mà có chút bất đắc dĩ.

Trong Thần Y cốc...

Theo Linh Thử cung trở về cũng có bảy ngày, ngày ấy sau khi trở về, Hoa Lạc Ly bởi vì muốn đem Linh Huyền Từ ngọc bội giao cho Hoa gia gia, liền đi trước Hắc Long đảo, lại đến nay đều không có trở về.

Hỏa Diệu gõ Tiêu Dao cửa phòng, ngược lại về mặt kích động nói: “Sư đệ, chúng ta hôm nay xuất cốc đi? Theo chúng ta hai cái một mình đi!”

Tiêu Dao hứng thú thiếu thiếu nói: “Đi nơi nào?”

“Hóa quốc!” Hỏa Diệu nháy lông lánh mắt to, mâu trung lộ vẻ chờ mong.

“Qê hương của ngươi?” Tiêu Dao mâu trung hiện lên một tia hứng thú.

Hỏa Diệu khẽ tựa vào Tiêu Dao bên tai, nhỏ giọng nói thầm nói: “Sư đệ, đợi chúng ta xuất cốc, ngươi liền đem trên mặt bốt tan mất đi, thành nữ oa nhi, ta mang ngươi đi Hoá quốc hoàng cung!”

Tiêu Dao hơi hơi nheo lại ánh mắt, nhú mày cười nói: “Bớt có thể tan mất! Nữ trang thôi~, vẫn là quên đi!”

Hòa Diệu vừa muốn tiếp tục dây dưa, Tiêu Dao xua tay nói: “Nói thêm nữa, ta cả bót đều không xoá !”

Hòa Diệu liền che miệng lại, được mục đích liền thu lại đạo lý này hẳn biết, lại dùng sức gật đầu nói: “Không nữ trang cũng không quan hệ!”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư Huỳnh Triền Không Ngớt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Quê Hương Hoả Diệu (5)

Hòa Diệu tựa hồ đã sớm chuẩn bị thật lâu, Tiêu Dao nhìn trước cửa Thần Y cốc xa hoa xe ngựa, còn có cường tráng mã phu, cảm thấy cười khổ, Hòa Diệu đúng là thực dụng tâm, hẳn là theo ngày ấy chính mình hứa hẹn hẳn, một mình cùng hắn xuất cốc sau, cũng đã bắt đầu kế hoạch hành trình đi!

Thần Y cốc đi tới Hỏa quốc khoảng cách rất xa, nhưng là vì mã phu là cái lão thủ, một ngày một đêm đi tới Hỏa quốc.

Hỏa quốc đường cái thực náo nhiệt, dân chúng đều xuyên tốt lắm, vừa thấy chính là một quốc gia giàu có và đông đúc.

Trên đường cái đột nhiên xuất hiện hai cái phản nộn bảy tuổi tiểu oa nhi, khiến cho chung quanh nhân hảo kỳ, lại có rất nhiều cô gái tâm sinh triu mến, nhìn không được giáp mặt khách lễ Hỏa Diệu cùng Tiêu Dao đáng yêu, lão bà bà lại tiến lên đưa lên kẹo.

Tiêu Dao không quá thói quen người khác như thế nhiệt tình đối đãi, lúc khi có bót, người khác không phải ghét bỏ, chính là đồng tình, rất ít sẽ thích chính mình.

Hòa Diệu tựa hồ đoán được Tiêu Dao ý tưởng, lặng lẽ nói: “Hiện tại sư đệ có thể sánh bằng ta còn đáng yêu đâu, đương nhiên thực được hoan nghênh !”

Tiêu Dao có chút không được tự nhiên gục đầu xuống, vẫn là không thể thích ứng các ánh mắt thích mình.

Hỏa quốc cửa cung, hai cái phê duyệt khôi giáp uy vũ thị vệ trầm thấp nói: “Hai cái mao đứa nhỏ, cũng dám đi trước cửa cung, còn không mau mau rời đi!”

Hòa Diệu rời đi Hỏa quốc khi mới tã lót đại, sau lại chính là Hỏa quốc Hoàng Thượng Hoàng Hậu đi Thần Y cốc thăm hẳn, hẳn chưa bao giờ hỏi quá quốc, này đó thị vệ tự nhiên không biết người này chính là Hỏa quốc đương kim thái tử Hỏa Diệu!

Hòa Diệu nhủ mảy, cảm thấy phi thường tức giận, hẳn không thích nhất ở Tiêu Dao trước mặt thất thất mũi, lại không nghĩ rằng này hai cái thị vệ lá gan lớn như vậy, cũng dám kêu chính mình mao đứa nhỏ!

Hòa Diệu hơi hơi nheo lại nguy hiểm con ngươi, lãnh cười hỏi: “Của các ngươi thái tử là mao đứa nhỏ?”

Tuy rằng thái tử chỉ có bảy tuổi, nhưng là ai dám gọi thái tử mao đứa nhỏ, hai cái thị vệ trầm giọng quát: “Lớn mặt tiểu tử, dám nói thái tử là mao đứa nhỏ!”

Nói xong, hai cái thị vệ liền tiến lên, muốn vây khốn Hòa Diệu, theo sau định tội.

Hòa Diệu nheo lại con ngươi, thân mình giống như một cái giáo hoạt hồ ly, linh hoạt phi thường, thoải mái né tránh hai người bộ trao, lại ở trên đầu mỗi người thường một người một cước.

Hai cái thị vệ khí tức mất to, lại nhanh vọt tới.

Hòa Diệu tựa như mèo vờn chuột, không có xuống tay, lại chọc hai cái thị vệ xoay quanh.

Nghe được động tĩnh, trên cung thành chạy xuống thị vệ tam phẩm, hẳn là người sáng suốt, vừa thấy được thân thủ đứa nhỏ này, chỉ biết không phải nhân vật đơn giản, buồn bực phúc hậu: “Các ngươi hai cái lui ra!”

Hai cái thị vệ kinh ngạc trở ra.

Hòa Diệu mờ mịt nhìn về phía người tới, hơi hơi nheo lại ánh mắt nói: “Ngươi cũng tới bắt mao đứa nhỏ là ta ?”

Tam phẩm thị vệ có lễ nói: “Tiểu công tử rốt cuộc là người nào? Nếu là người giang hồ xin mời rời đi đi, nơi này là cửa trước hoàng cung, không thể giương oai!”

Nghe thấy đối phương có lễ gọi chính mình tiểu công tử, Hòa Diệu không đáp đối phương vấn đề, ngược lại hỏi: “Ngươi tên là gì?”

Tam phẩm thị vệ cười nói: “Tại hạ Phong Nhiên.” (thị vệ tên trong cv là Phong Bồng Nhiên ta ko biết thế từ gì nên xoá luôn chữ Bồng ai biết nói ta nhá)

Hỏa Diệu khẽ gạt đầu, tỏ vẻ đem tên này nhớ kỹ, ngược lại thần nhiên nói: “Bẩm báo các ngài Hoàng Thượng, Thần Y cóc phải người đến đây! Ta là người Thần Y cóc!”

Phong Nhiên hơi hơi sững sốt, ngược lại nhớ tới tiểu thái tử vẫn ở tại Thần Y cóc, những người này tiến đến, tất nhiên cùng tiểu thái tử có liên quan, biết tầm quan trọng, Phong Nhiên bèn chấp tay nói: “Các ngài lúc này chò, ta lập tức trở lại!” Nói xong, hắn liền lấy khinh công ly khai.

Thấy Phong Nhiên rời đi, Tiêu Dao mờ mịt nói: “Vì sao không nói thẳng thân phận của ngài?”

Hỏa Diệu nhún mày cười nói: “Ta chẳng qua là tò mò người nọ hay không có thể tin, ta phụ vương bên ngài có thể tin nhân quá ít, ta cảm thấy người nọ không sai! Lại là hi vọng cấp phụ vương một kính hi!”

Tiêu Dao hiểu rõ cười, cũng không có nhiều lời nữa.

Phong Nhiên thực mau trở về, lo lắng nói: “Hoàng Thượng cho mời hai vị!”

...

Lão Hoàng Thượng tóc hoa râm, vẻ mặt lo lắng ngồi ở long ý, cảm thấy nghi hoặc, vì sao Thần Y cóc phải người tiến đến, chẳng lẽ là trầm bảo bối xuất thế?

“Hoàng Thượng, người đã đến.”

“Mau mời, mau mời!” Lão Hoàng Thượng nghênh đón đi lên.

Nhưng là vừa tới cửa, ánh mắt liền ngưng ngẩn cả người, nhìn trước mắt nghịch ngợm đối với chính mình tiểu bảo bối con, ngạc nhiên nói: “Bảo bối hoàng nhi?”

Hỏa Diệu chớp chớp đen thui mắt to, sáng lạn cười nói: “Phụ vương, là ta!”

Lão Hoàng Thượng đi lên trước tỉ mỉ đánh giá một phen, lại một phen ôm lấy Hỏa Diệu, cực kỳ sùng nịch nói: “Trầm bảo bối hoàng nhi lại trường cao không ít!”

Hỏa Diệu cười thực ngọt, ngược lại nhìn về phía Tiêu Dao, đẩy lão Hoàng Thượng, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Phụ vương, phóng ta xuống dưới, ta đã muốn lớn, không cần ngài ôm!”

Lão Hoàng Thượng mờ mịt nhìn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Hỏa Diệu, lại sùng nịch đem hắn buông, cười nói: “Xem ra ngô nhi là trưởng thành! Vị này là?”

Hỏa Diệu dặt tay nhỏ bé của Tiêu Dao, đi đến trước mặt phụ vương, ngọt ngào cười nói: “Là ta sư đệ, y kêu Tiêu Dao, ta thích nhất y!”

“Nguyên lai đây là ngài thường thường nhắc tới Tiêu Đại a!” lão Hoàng Thượng nhìn trước mắt đáng yêu Tiêu Dao, lại hòa ái cười nói: “Vừa thấy chính là một cái bất phẩm đũa nhỏ!”

Tiêu Dao hơi không được tự nhiên nói: “Hoàng Thượng quá khen.”

Lão Hoàng Thượng hòa ái sờ sờ Tiêu Dao đầu, hòa ái nói: “Đừng kêu trầm Hoàng Thượng! Ngài là Diệu nhi sư đệ, gọi ta Hỏa thúc thúc.”

Tiêu Dao ngẩn người, lại có lẽ kêu: “Hỏa thúc thúc!”

“Thật sự là hảo hảo tử!” Lão Hoàng Thượng rất là hưởng thụ cười.

Hỏa Diệu nhìn nhìn người dẫn đường mình Phong Nhiên, thấy hắn biết chính mình thân phận sau lại lộ vẻ ngốc lảng, lại khẽ cười nói: “Phụ vương, người này kêu Phong Nhiên, tựa hồ là một người không sai.”

Lão Hoàng Thượng hơi hơi nheo lại ánh mắt nhìn về phía Phong Nhiên, Phong Nhiên không có sợ hãi cúi đầu, mà là thực thần nhiên đối diện, lão Hoàng Thượng hơi hơi gọi lên khước miệng, cười nhẹ nói: “Phong Nhiên, về sau ngài đi theo trầm bên ngài bảo hộ trầm đi!”

Phong Nhiên quỳ xuống đất tạ ơn, lão Hoàng Thượng khoát tay áo cười nói: “Không cần, đi xuống đi, trầm cùng với thái tử hảo hảo tâm sự.”

Phong Nhiên thực thức thời lui xuống, khi đi qua Hỏa Diệu bên ngài, cho Hỏa Diệu một cái cảm tạ ánh mắt, trong lòng hắn rõ ràng, lão Hoàng Thượng có thể đem chính mình điều đến ngồi bên ngài, đều là vì thái tử.

Lão Hoàng Thượng dặt tay Hỏa Diệu, hòa ái cười nói: “Diệu nhi, tùy phụ vương đi gặp ngài mẫu hậu đi, nàng có thể sánh bằng phụ vương càng nhớ ngài!”

Hỏa Diệu nắm tay Tiêu Dao, lại cười nói: “Ta muốn mang sư đệ cùng đi!”

“Đương nhiên có thể, người mẫu hậu thích nhất đứa nhỏ !” Lão Hoàng Thượng mâu trung hiện lên một tia bất đắc dĩ, chính mình hoàng hậu thích nhất đứa nhỏ, nhưng là cố tình đứa nhỏ thân thể nhược, phải đưa đến Thần Y cốc nuôi lớn, thật vất vả chờ hấn lớn, hấn đã không muốn hồi cung, nếu không phải trong cung thể lực còn không ổn, chính mình cũng sẽ không đồng ý bảo bồi hoàng nhi bây giờ còn sống ở Thần Y cốc, tất nhiên là hi vọng hấn có thể nhiều bồi ở hấn mẫu hậu cùng bên người mình.

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư huynh Triền Không Ngớt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Nháo Quỷ Trạch Tử (1)

Phượng Tịch cung...

“Hoàng Thượng giá lâm!”

Nghe tiếng, Hoàng Hậu Sở Tịch hơi hơi gọi lên khỏe miệng, xuất cung đón chào. Vốn là tới đón tiếp Hoàng Thượng, nhưng là khi nàng nhìn thấy đứa nhỏ bên người Hoàng Thượng liền rời đi phương hướng, bỏ nhào vào Hóa Diệu bên người, ở trên mặt Hóa Diệu dùng sức hôn hai cái.

“Ta tiểu Hóa nhi, người cuối cùng cũng có lương tâm, trở lại quốc gia bồi mẫu hậu !” Trong thanh âm sùng nịch mang theo nồng đậm ai oán, Sở Tịch nháy mắt to đầy nước mắt nhìn Hoà Diệu.

Tiêu Dao nhìn nữ nhân chạy vội đến gần người, mặt nữ nhân này cùng Hóa Diệu mặt, quả thực chính là một cái khuôn mẫu khác đi ra, đặc biệt kia ánh mắt, đều to tròn, ngập nước.

Hóa Diệu có chút chịu không nổi Sở Tịch nhiệt tình, dùng sức lau nước miếng dính trên mặt, ai oán nói: “Mẫu hậu, Hóa nhi đều lớn như vậy, đừng luôn một chút lại hôn ta, người khác thấy nhất định đều chê cười !” Theo bản năng, hấn nhìn nhìn Tiêu Dao, gặp Tiêu Diệu vẫn chưa chê cười, thế này mới nhẹ nhàng thờ ra.

Sở Tịch theo con ánh mắt nhìn về phía đứa nhỏ, ánh mắt sáng ngời, ngạc nhiên nói: “Thế nhưng có đứa nhỏ so với ta Hóa nhi càng đáng yêu!”

Tiêu Dao có chút ngại ngùng gục đầu xuống, tuy rằng Sở Tịch ánh mắt rất là sùng nịch cùng thích, lại làm cho chính mình có chút không thói quen.

Sở Tịch đi đến Tiêu Dao trước người, thân mình ngồi xổm xuống, cười hỏi: “Tiểu oa nhi, người tên là gì?”

“Tiêu Dao.” Tiêu Dao nhỏ giọng nói.

Hóa Diệu bước lên phía trước kéo qua Tiêu Dao hộ đến phía sau, có chút buồn bực nói: “Sư đệ rất ít xuất Thần Y cốc, không quá thói quen người khác như vậy tới gần đánh giá! Mẫu hậu, người làm sợ hấn!”

Tiêu Dao lôi kéo hóa Diệu ống tay áo, lắc đầu nói: “Ta không có bị dọa đến, chỉ là có chút không thích ứng ánh mắt của người khác nhìn ta khi ta không có bớt.”

Hóa Diệu chớp chớp mắt to, gật đầu cười nói: “Chậm rãi liền thích ứng! Nàng là ta mẫu hậu! Người gọi ta phụ vương là Hóa thúc thúc, có thể gọi nàng thêm.”

Hóa Diệu dắt Tiêu Dao tay nhỏ bé, đi đến trước mặt Sở Tịch, lại cười nói: “Mẫu hậu, đây là ta thường thường cùng người nhắc tới Tiêu Dao tiểu sư đệ!”

Sở Tịch mâu quang sáng ngời, cười sùng nịch nói: “Nguyên lai hấn chính là người Tiêu Dao sư đệ a! Thật sự là đáng yêu, trách không được người luôn đem hấn bắt tại bên miệng nói cái không ngoạn!”

Sở Tịch nheo nheo nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Dao, ôn nhu nói: “Dao nhi, nhà của ta Hóa Nhi cho người thêm không ít phiền toái đi?”

Tiêu Dao mặt hơi hơi đỏ lên, không được tự nhiên lắc đầu nói: “Nhiều là hấn chiếu cố ta.”

“Ngà? Nhà của ta tiểu Hóa nhi còn có thể chiếu cố người khác, thật sự là ngạc nhiên!” Sở Tịch nhú mày cười nói.

Hóa Diệu bĩu môi, đẩy đẩy tiểu thân thể, vẻ mặt ngạo khí nói: “Ta nhưng là sư huynh, đương nhiên muốn chiếu cố hấn! Hơn nữa tương lai ta còn muốn làm sư đệ phụ quân đâu!”

Lời này vừa nói ra, Hoàng Thượng cùng Sở Tịch mặt đều suy sụp, không thể tin liếc mắt nhìn nhau, mâu quang hảo tựa như nói, chúng ta không nên đem bảo bối con đưa đến Thần Y cốc nơi không có nữ tử, hiện tại bảo bối con sẽ không thật sự tính hướng xuất hiện vấn đề đi!

Sở Tịch khỏe miệng run rẩy, khàn khàn dạy nói: “Ta tiểu tổ tông, người là nam đứa nhỏ, Dao nhi cũng là nam đứa nhỏ, không thể thành hôn, người cũng không thể khi hấn phụ quân! Tên này đoạn tụ, sẽ bị người trong thiên hạ nhạo báng, người đường đường là Hóa quốc thái tử, người có trách nhiệm vì

Hoà quốc khai chi tán điệp, trăm ngàn đừng nói lung tung!”

Lão Hoàng Thượng về mặt buồn rầu dùng sức gặt đầu, tỏ vẻ ái tề nói rất đúng, những câu này đều là chính mình tiếng lòng.

Hòa Diệu nhún vai, nhưng là biết Tiêu Dao không muốn đem là nữ tử chuyện tình nói ra đi, cũng sẽ không đi phản bác cái gì .

Gặp Hòa Diệu nhún vai không nói, Sở Tịch lại lo lắng lên, cầm Hòa Diệu tay, về mặt chờ đợi nói: “Tiểu Hòa nhi, ngươi hiểu được ý mẫu hậu nói ?”

Hòa Diệu thân nhiên cười khổ nói: “Ta sẽ không tùy tiện nói lời này tổng được rồi đi.”

Sở Tịch lo lắng giải thích nói: “Không đơn giản là không thể tùy tiện nói làm Dao nhi phụ quân, trong lòng cũng không thể muốn biết sao? Ngươi là nam đứa nhỏ, chỉ có thể làm nữ hài tử phụ quân! ...”

Tiêu Dao ở một bên cau mày, nhưng cũng không nói.

Hòa Diệu không nghĩ lại nghe mẫu hậu lời nhai nam nữ mới có thể thành hôn vô nghĩa, chính mình đương nhiên biết, hơn nữa sự đệ chính là nữ, chính mình nói phải làm sự đệ phụ quân căn bản một điểm sai cũng không có! Hòa Diệu đánh ngáp, ra vẻ ái oán nói: “Mẫu hậu, ta mệt nhọc, ta muốn nghỉ ngơi!”

Hoàng Thượng đẩy thôi dong dài không ngừng đùa Sở Tịch, biết nàng là ái tử ruột mới có thể như thế, bắt đắc dĩ nói: “Hoàng Hậu, hoàng nhi hấn một đường mỗi một, trước an bài hai cái hài tử đi nghỉ ngơi đi.”

Vợ chồng nhiều năm, một ánh mắt liền biết được trong lòng Hoàng Thượng muốn cái gì, Sở Tịch biết Hoàng Thượng muốn một mình cùng chính mình nói, lại sai người mang Hòa Diệu cùng Tiêu Dao đi nghỉ ngơi.

Hòa Diệu cùng Tiêu Dao vừa ly khai, Sở Tịch liền về mặt lo lắng kéo Hoàng Thượng cánh tay, buồn rầu nói: “Làm sao bây giờ, trong Thần Y cốc đều là nam tử, Hòa nhi đều trở nên không bình thường !”

Hoàng Thượng cau mày, trầm thấp nói: “Trẫm vốn là tưởng đem ngôi vị hoàng đế cũng cố, lại tiếp hoàng nhi trở về, nhưng là hiện tại xem ra phải đem hấn ở lại trong cung, không cho hấn trở lại Thần Y cốc !”

“Nhưng là, ngươi cũng biết Hòa nhi tính tình, nếu hấn nếu tức giận thì làm như thế nào cho phải, chúng ta thật vất vả mới có một cái bảo bối như vậy!” Sở tịch về mặt sầu khổ.

Hoàng Thượng hơi hơi giận dữ nói: “Nguyên nhân vì thật vất vả mới có một cái hoàng nhi là hấn, cho nên tuyệt đối không thể làm cho hấn xảy ra chuyện!”

“Cho dù đem hấn tiếp trở về, lại như thế nào làm cho ý nghĩ trong đầu hấn tương bỏ? Ta xem hấn thật sự thích cái kia Dao nhi, bất quá cái kia Dao nhi cũng thật sự thực thảo nhân thích, lớn lên giống cái nữ oa nhi, cũng không thể trách chúng ta Hòa Nhi thích hấn!”

Hoàng Thượng nhíu mi ngưng trọng nói: “Tuy rằng Dao nhi thực đáng yêu, khả là vì hoàng nhi hảo, tuyệt đối không thể làm cho hoàng nhi lại nhiều tiếp cận Dao nhi ! Chúng ta phải vì hoàng nhi chọn cái tiểu Thái Tử Phi, làm cho hấn hiện tại liền thú cái Thái Tử Phi, tiếp cận nữ tử nhiều hơn, như vậy mới có thể làm cho hấn khôi phục bình thường!”

Bạn đang đọc truyện *Cực Phẩm Sư huynh Triền Không Ngột* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.